

CAO XUEQIN GAO E

VISUL DIN PAVILIONUL ROȘU

Confruntarea cu originalul a fost făcută de sinologii *ROMULUS BUDURA* și *ȘTEFAN STANCU*. Fotoreproducerea după gravurile lui CAI QI, din dinastia Qing-manci ariană, au fost executate de *IOSIF GLUCA*

CAO XUEQIN GAO E

HONG LOU MENG

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate Editurii UNIVERS

cAometm Met

«ttU

fiUI BMMWMHHi sep

Traducere de ILEANA HOGEA-VELIȘCU și IV MARTINOVICI

Prefață, arbore genealogic și note de

ILEANA HOGEA-VELIȘCU

EDITURA UNIVERS București, 1985

O PERSONALIZARE A ROMANESCULUI CHINEZ

AUTORITATE INTELECTUALA din epoca modernă, Lu Xun remarcă „existenta unei singure capodopere romanești, în China de pînă la Războaiele opiului (1840): Visul din pavilionul roșu (Hong lou meng) de Cao Xueqin-' operă cu un destin aparte, fără antecedente epice, datorate motivelor și temelor furnizate de oralitate, ispititoare pentru un Shi Naian, Luo Guanzhong, Pu Songling sau Wu Jingzi.

Universul întreg - răsfrînt în acest poet de geniu și narator demiurg, care este Cao Xueqin, inclus de Li Xifan¹ în galeria tipului de „creator-superior”, alături de Qu Yuan, Cao Zhi, Li Bai și Du Fu - reapare cu surprinzătoare extincție în Visul din pavilionul roșu, prima manifestare a titanismului în scrisul chinez.

Sub incidența confucianismului și a daoism-budismului - ca două atitudini în perceperea realității - s-a format în spațiul imens și închis al Chinei o cultură de factură bivalentă, specifică prin unitatea în diversitate, exemplară prin forța de a dăinui: căci modalitățile civilizației moderne nu sînt decît expresia unor structuri și forme străvechi de cultură ale căror geneze și

1 Li Xifan, Cao Xueqin și romanul Visul din pavilionul roșu (Cao Xueqin he tade Hong lou meng), Editura Poporului. Beijing,

evoluții, aflate într-o dinamică neîntreruptă, se pot urmări de-a lungul mileniilor.

Părăsirea instinctului de conservare, prin eliberarea cotidianului de convenționalism, prima sustragere definitivă de la canoane, este ceea ce propune Cao Xueqin în discursul său epic din Visul din pavilionul roșu, cea dinții aspirație către sinteze de gândire și simțire ancestrale.

Motivația fundamentală a romanului Visul din pavilionul roșu este așteptarea unei noi orinduirii; am spune orinduirea capitalistă, dacă sociologii chinezi n-ar fi acreditat ideea că în China s-a trecut direct de la feudalism la socialism. Tendința de renunțare la vechile relații, democratizarea celor existente ori chiar întemeierea unor raporturi noi se situează, ca expresie socioistorică, în circuitul aspirațiilor moderne. Autorul răstoarnă normele valorice referitoare la poziția bărbatului și femeii în contextul familial și dincolo de el. Faptul este imperios cerut de lipsa, cu desăvârșire, a sincerității. Sinceritatea este nucleul în jurul căruia se desfășoară tot ceremonialul epic în Visul din pavilionul roșu. Demiurgia estetică permite escamotarea obiectivului și aducerea în prim-planul atenției a variantelor tematice: iubiri platonice sau concrete, dragostea în toate registrele cunoscute - a cuplului, cea paternă, cea filială -, gelozii reale ori presupuse, mese aniversare, spectacole, procesiuni religioase, călătorii, morți bruște, prevăzute ori firești, ridicări în rang, boli sofisticate, dispute, toate subsumate motivației fundamentale. Escamotarea se bazează pe o rațiune a dozajului: ocolind șocul, Cao Xueqin găsește în tinerețea lui Baoyu pretextul narativ ideal. Cu toate acestea, abundă și domină femeile. Și Baoyu capătă trăsături efeminate, de prea lungă ședere în compania fetelor!

Visul din pavilionul roșu este romanul domniei femeilor.

Bunica Jia Mu reprezintă autoritatea absolută. Cultul ancestral al venerării părinților și bătrânilor - încărcat de sensuri confucianiste - o subiecți vizează puternic, făcând-o de temut. Femeia aceasta vine de departe, prin cinuri și situație și fiind de o vîrstă cu tradiția, ne apare ca o vajnică reprezentantă a tipului existențial confucianist; posesoarea și depozitara unor piese cu valoare inestimabilă - pandantive de pe vremea dinastiei Tang și a celor Cinci dinastii și Zece țări (sec. VII-X) - ea își crește

neconținut averea. Ajunsă în amurgul vieții, prezintă modificări de caracter și oscilații în convingeri. Perorează în favoarea confucianismului, dar cochetează cu daoismul - ca orice individ ieșit din vîrsta activă - și crede în budism, de care-și leagă speranțele celei de a doua existențe. Jia Mu e o proiecție a trecutului în prezent, teren nesigur pentru ea, de fapt șubred pentru toți, exceptîndu-i pe Baoyu și Daiyu, fiindcă toți și-au pierdut sau și-au alterat, în conjuncturi variate dictate de interese, puritatea și frumusețea primară. Gesturi stereotipe de bunăvoință, tratament preferențial față de nepoți, abilitate și viclenie mascată, promovarea unei etichete elementare dau sugestia arbitrarului și a atmosferei sufletești precare în care trăia bunica - mentorul spiritual al familiei - și îi silea și pe ceilalți, strînși ciucure în jurul ei, să trăiască.

Wang Xifeng sau Feng Jie - bogată, tînără, frumoasă, versatilă, geloasă, la rîndul ei cu nuri și rea - este stăpîna adevărată, în mîini cu pîinea și cuțitul, singura cu drept de decizie în administrarea averii familiei. Jia Mu și Feng Jie sînt aversul și reversul aceleiași medalii. Strălucitoarele ei veșminte de brocart se îmbumbau cu ghiuluri de aur, șiraguri de perle îi scînteiau în păr, ca soarele; mătășurile purtate de Feng Jie nu erau destul de scumpe, dacă nu aveau prinse în fibra lor fluturi de aur și nestemate. Aici toți par cumpătați” - gîndi la un moment dat Daiyu, și privind-o pe Feng Jie - o va învinui de „necumpătare”, trăsătură amendată sever de spiritele superioare. Respectul lui Feng Jie față de Jia Mu e formal; în ochii ei Baoyu nu-i decît un papă-lapte, care o interesează, fiindcă băiatul, prin destinul său neobișnuit, o incită la intrigă, satisfacîndu-i slăbiciunile de caracter. Cu Jia Huan, fiul lui Jia Zheng și al unei concubine, este batjocoritoare, iar pe Jia Rui, îndrăgostit juvenil de ea, îl ucide prin vrăji și violență, destinul rezervîndu-i și ei un sfîrșit asemănător, ca o avertizare desprinsă din dictonul confucianist „ce ție nu-ți place, altuia nu face”.

Lin Daiyu sau perfecțiunea în exces, reprezintă frumusețea feminină chineză emblematică. Ea apare ca o întruchipare definitivă a multiplelor individualități feminine din trecutul Chinei, diferențiate în particularismul lor, structuri unice, însă, prin armonia chipului, desăvîrșit ca urmare a unei îndelungate terapeutici sufletești, în care cultura, mai ales artele, îl rafinează

pînă la sublim. Configurare a unei concepții estetice, mînate în subteran de sensuri metafizice, femeia Lin Daiyu - întrupare pămînteană a Mărgăritarului purpuriu, plantă nemuritoare ce crește pe malul Rîului sufletelor (Hunhe) din „Lumea iluziei” - trăiește sub tensiunea tragicului. îndrăgostită de Baoyu, și el întrupare pămînteană a pietrei celeste - Cristalul sclipitor - Daiyu devine victima pasiunii ei nemăsurate, care nu se bucura de îndurarea daoistă. Dihotomia pămîntesc-nepămîntesc, realitate-aparență, omenesc-neomenesc, moarte-nemurire vizavi de personajul Lin Daiyu și de iubitul el, pe care-l înconjoară cu o dragoste egoistă, creează o urzeală labirintică ale cărei înțelesuri scapă celor din jur, mai ales femeilor, în ochii cărora „surioara Lin e mofturoasă”, „e supărăcioasă”, „e înțepată”, „e ironică”, „e rea”... Căci anxietatea lui Lin Daiyu crește pe măsura căpătării conștiinței de sine, a putinței de a ajunge la o cunoaștere interioară, al cărei adevăr nu permitea dubii: ea și Baoyu se iubeau încă de cînd trăiau pe „Tărîmul iluziei”, sub voința zinei Jing Huan, stăpîna plantelor nemuritoare, care poruncise slujitorului ei, Cristalul sclipitor (Baoyu) să ude cu rouă dulce Mărgăritarul purpuriu (Daiyu) alias Zeița Rîului Xiaoxiang. Apariția frumoasei Baochai rru era decît un motiv al stricării ordinei drepte făcute de Cer.

Lipsindu-i capacitatea de a se integra armonios în universul pămîntean, ce colcăie de lupte secrete, de interese, de contradicții, Daiyu percepe realitatea cu ochiul omului tragic. Ea nu comunică ideal decît cu Baoyu: bolnavi mereu, simultan sau pe rînd - semn al inadaptabilității și al negării realului - acești eroi nu cunosc decît puterea de a muri, pentru a atinge fericirea. Moartea ei e o întîmplare concretă, asistată de medici, de vraci, de servitori, de neamuri... Moartea lui Baoyu este o pierdere a fluidului vital, a facultății de a exista, a voinței de a mai fi, amînată de călugării ce-l pregătesc și pentru alte încercări - participarea la examenele imperiale - după care i se va tăia și lui firul ce-l ține legat de lumea pămînteană. Stingerea, înțeleasă în cod nirvanatic, ca o eliberare finală de orice suferință, către atingerea desăvîrșirii, este discutată între ei doi: „E timpul să mă întorc”! îi spune Daiyu lui Baoyu, la fel cum cineva ar spune „s-a făcut tîrziu, plec și eu acasă”. Floare de seră, Lin Daiyu cea fragilă, de o sufla vîntul, este imaginea femeii chineze cu sîngele

subțiat de prea lungă ședere în dosul perdelelor grele și a storurilor cețoase, bibelou dătător de emoții estetice și erotice. Suprema ei podoabă este, în viziunea autorului și a noastră, aspirația către altceva, „revolta” ce o îndeamnă să iasă din tiparul în care a fost turnată, simțul acut al descătușării, în fine, capacitatea de a muri, ca să re-învie, întărită de energii noi. Uitându-și toate generațiile biologice, Lin Daiyu este pasărea fenice, care arde, pentru a renaște.

Xue Baochai percepe lumea bună, în care intră ca rudă săracă de gradul al doilea, de jos în sus. Cititorul chinez, individ de excepție, elevat prin educație, capabil să decodeze și să pătrundă convențiile și artificii tehnici narative, descoperă, pînă la un moment dat, în făptura aceasta desăvîrșită, care e Baochai, frumusețea robustă a fetelor de la țară, ferite de poluarea citadină.

Lucrînd, în secret, pentru fericirea fiicei, Tanti Xue cîștigă, grație și surorii sale, Doamna VVang - mama lui Baoyu - simpatia capricioasei stăpîne bătrîne, Jia Mu. Tanti Xue, deși nu pune a cine știe ce preț pe Baoyu, ca bărbat pentru Baochai, avea o perfectă intuiție a spectrului bogăției și a renumelui. Țintise chiar mai sus, avînd de gînd s-o instruiască serios pe Baochai și s-o împingă către Palat, ca ibovnică. Neșanse, arestări, condamnări, fii de nimic, oricum, destule ițe încurcate i-au cam retezat elanul. Spășită, dar tenace în scopul ei, Tanti Xue se înarmează cu răbdare și, pînă una-alta, îi deschide fetei capul că salbar de aur, pe care i-o dăruise un călugăr la naștere și pe care o purta de mică, fusese predestinată să fie perechea amuletei de jad. Și cum numai Baoyu avea așa ceva, isteța Baochai se lasă prinsă de idee, stăruind în înțelegerea mecanismelor conveniențelor sociale. Cu spiritul său viu pătrunde înapoia lucrurilor, punîndu-se de acord cu speculațiile adulților în „problema” Baoyu. Încercînd prin iscusite viclesuguri să capete și un avans spiritual față de ademenitoarea Daiyu. Natura binară din care e alcătuită ființa lui Baochai - pură prin origini, convertită prin calcul - prevalînd planurile, bine întocmite, în legătură cu căsătoria, va impune un sfîrșit în care-l cîștigă pe Baoyu ca soț, dar niciodată nu va avea în el un iubit și un prieten. Evoluția degradantă a caracterului lui Baochai atinge, în roman, de mai multe ori culminația. Lipsa sincerității, pe care se înfiripă întreg eșafodajul

ei intelectual și afectiv, începînd cu ademenirea lui Baoyu și pînă la acordul de a se substitui lui Daiyu, în rolul miresei, face din Baochai un personaj extrem de versatil, de complex și dezavuabil.

Visul din pavilionul roșu este un roman de familie; domestic sentimental, romanul are puternice prelungiri în realitatea socială chineză din cea de a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Cadrul social este excesiv simbolic în geografia ideilor lui Cao Xueqin, hotărît să reproșeze noii conducere dinastice instabilitatea în sistemul protecției față de slujitori, slăbiciunea în guvernare; încălcarea, de către noua cîrmuire, a ritualului succesiunii dinastice și a moștenirii cinurilor avea să-l lovească direct și să-l umilească profund pe scriitor și pe tot neamul lui, familia Cao fiind una din cele „nouă familii bogate” din China acelui moment istoric, împărțită administrativ în nouă ținuturi. Într-un context social viciat, înțelepciunea îl determină pe Cao Xueqin să se folosească de o anumită prudență, încît preferă să descrie, în registre de o adevărată luxurianță formală, viața de gineceu.

De bună seamă, pentru lectorul străin, sustras „contaminării afective”, Visul din pavilionul roșu va fi un roman fantastic, de dragoste și așa mai departe, scăpîndu-i de sub priviri filiațiile ce recompun atmosfera de slăbiciune de la Curtea chineză, definită prin abuzuri și intrigi, rivalități apărute în sînul dregătorimii, cu tot cortegiul daunelor morale ivite din nerespectarea unor principii ce au funcționat secole și milenii.

Măsura originalității sistemului de idei al naratorului constă în abolirea realității sociale și instaurarea unei ordini noi, întărită de sinceritate. Cuplul Baoyu-Daiyu, care menține firul faptelor, cu întreruperile și reluările de rigoare, constituie nucleul epic potențial. Autorul nu acceptă disciplina genului impus de romanul „căsătoriei fără dragoste”, cu apariția „triumfului sentimental” și o scoate pe Baochai în afara jocului corect. Instalarea sincerității, într-o aranjare concentrică - cuplu, familie, grup social, societatea întreagă - este întărită, în mod paradoxal, prin accentuarea falsității.

Marea familie feudală Jia are un indicativ nominal al cărui evantai semantic trimite la jia - „de preț”, jia - „de valoare”, jia - „scump”; ne dăm tot mai mult seama că numai lectorul chinez beneficiază de puțința de a situa acest nume de familie alături de

omofonul jia, de asemeni, cu o arie semantică largă: jia - „fals”, jia - „denaturat”, jia - „artificial”, jia - „mincinos”, jia - „perfid”, jia - „viclean”, jia - „necinstit”, jia - „decăzut”. Numai lectorul chinez, obișnuit cu regimul și disciplina filofogică, ajunge la efectele reale, scontate de autor, recitind în codul propus de acesta: Familia Jia - Familia decăzută; Jia Yuan, întemeietorul clanului și stăpînul castelului Rongguo - „începutul minciunii”: Jia Mu - „Mama-mare cea ipocrită”; Jia Zhcng, tatăl lui Baoyu - Domnul Zheng „omenia aparentă”; Jia Yuanchun, sora lui Baoyu și favorită a împăratului - „început de primăvară înșelătoare”; Jia Baoyu - „Jadul fals”; Jia Lan - „Orhideea artificială” etc.

Formula adoptată de Cao Xueqin este doar aparent criptică; plăcerea lecturii, în care cade cititorul pregătit să ia parte la vastele desfășurări ale ceremonialului familial, îl scutește pe autor să procedeze la modalități explicite de punere în scenă, cu o excepție: inserția în discurs, alături de Jia Baoyu - „Jadul fals”, a lui Zhen Baoyu - „Jadul veritabil”, în fond, cele două ipostaze ale lui Baoyu, care rățăcește pur, într-o lume întinată. Opinia comună găsește identități între cei doi, ba chiar Baoyu observă că s-a purtat cu Zhen Baoyu „de parcă s-ar mai fi întâlnit cîndva”; absorbit de urmărirea adevărului și de necesitatea demonstrației, prin care se desprinde de opinia contingentului, Baoyu va revizui dovezile de asemănare: „...N-am auzit nimic de la el (de la Zhen Baoyu) în afară de «afaceri dregătorești» și «devotament și supunere»;...m-aș lipsi bucuros de această înfățișare, numai să nu mai semăn cu el!”

Elevarca sinuozităților unei psihologii pure. alimentate de inadaptabilitate, și punerea în dilemă a conceptelor de „fals” și „veritabil”, pentru o răsturnare a valorilor, fac din Cao Xueqin un supra-lucid, înzestrat cu puterea intuirii dialectice a lumii și cu tăria de a susține drept adevărată o nouă optică - cea care îl singularizează pe Baoyu - în locul celei comune degenerate.

La urma urmei, ce mai contează ambiguitățile formale, necesare autorului doar pentru a se pune la adăpost de inchiziția literară, temuta „pedeapsă a scrisului” (wenzi yu), cînd ideile existau deja, invadîndu-i conștiința? Personajele sînt chemate doar să le individualizeze, să găsească direcțiile spre care să canalizeze energiile noi. Un timp trecut abolit și o desfășurare directă, la prezent și viitor, a unei aventuri existențiale: Familia

Jia este varianta actuală a Familiei Cao, înfloritoare cândva, azi în Lumea aceea uitată, căci cine mai ține cont răbojului timpului, va trece în nemurire cu tinerețea lui Jia Baoyu, care este tinerețea lui Cao Xueqin. Soarta omului fiind schimbătoare, bogații nu rămân bogați pe vecie, fericiții nu sînt, nici ei, fericiți pe vecie.

Cao Xueqin (Cao Zhan, Meng Yuan, Qin Pu, Qin Xi), originar din Jiangning (azi în provincia Shanxi), coboară dintr-o vestită familie nobilă, de naționalitate han. ale cărei relații cu casa domnitoare datează din primii ani ai instaurării în China a dinastiei Qing-manciuriene. Scriitorul este ultimul dintre urmașii puțin numeroasei familii Cao, singurul său moștenitor, Yaozhe, stingîndu-se de boală, pe cînd era minor. Bucurîndu-se de un bun renume la Curte, înaintașii lui Cao Xueqin, între care și străbunicul Cao Chengchan, fuseseră, fără excepție, „ochii și urechile” împăratului, istoria consemnînd, în acest sens, strînsele relații ale stăpînirii manciuriene cu familia Cao. Cao Yan, bunicul lui Cao Xueqin, ca unul din cei mai influenți nouă nobili ai vremii, iniția și supraveghea desfășurarea marilor sacrificii și ceremonii de jertfă, oficiate în numele împăratului. Mai mult, din cele cinci călătorii efectuate de împăratul Qing, Shen Zu (1662-1722) în ținuturile sudice, patru au ales drept țintă și loc de popas, casa lui Cao Yan. Neavînd decît doi fii, pe Cao Zhang - tatăl viitorului scriitor - și pe Cao Yin, la săvîrșirea lui Cao Yan din viață, întreaga avere, titlurile nobiliare și prestigiul imens au revenit, în mod egal, acestora. La nașterea lui Cao Xueqin, tatăl său stăpînea toate țeșătoriile din ținutul septentrional Liaoning și își sporise considerabil avutul lăsat de Cao Yan.

Rivalități apărute în sinul dregătorimii, accentuate de îmbolnăvirea și moartea împăratului, steaua ocrotitoare a familiei Cao, determină suprimarea unor demnități și instituirea la Curte a unei atmosfere de neîncredere și groază. Frămîntările din sinul curtenilor influențează defavorabil familia Cao, Cao Zhang însuși fiind acuzat de delikte, rămase nedovedite, și pedepsit cu confiscarea averii. Intrigile fiind alimentate și după venirea la tron a împăratului Qing, Shi Zong (1723-1735), Cao Zhang, căzut în dizgrație și rămas fără protecție, nu poate să facă dovada nevinovăției sale,, i se retrag titlurile și este condamnat la moarte, în cel de al cincilea an de domnie a noului cîrmuitor.

Decapitarea tatălui, grea umilință pentru tânărul Cao Xueqin, marcat pe viață de nefericitul eveniment, avea să producă importante schimbări în situația materială a familiei, nevoită să se mute la Beijing și să trăiască de azi pe mâine.

În această familie de viață veche, bibliofilia fusese o pasiune generală. Cabinetele bunicului Cao Yan erau ticsite de cărți, casa Cao fiind socotită o veritabilă bibliotecă. Pios în fața comorilor de civilizație, Cao Yan devine un om extrem de cultivat, avînd și frumoase însușiri de poet și de dramaturg, împliniri din pavilionul cu flori de roiniță (Liang ting shi chao) bucurindu-se de oarecare circulație. Mai important este, însă, faptul că Cao Yan patronează, din porunca împăratului, editarea unei Crestomații a poeziei din dinastia Tang (Quan Tang shi), operă monumentală, admirată și astăzi. Gustul lui Cao Yan pentru cultură, se transmite și copiilor săi; în ceea ce-l privește pe Cao Xueqin, nu se știe dacă a învățat ori nu carte și, mai mult ca sigur, n-a fost dregător. Excluz din societatea aristocrată, el trăiește retras în suburbia de Vest a Beijing-ului, cartierul Haidian. Funciarmente un ingennu, ca să-și mîngie sufletul, bea vin, cutreieră cringurile, ce tănuiesc chiliile călugărilor budiști și daoști, împăcat cu sine și cu lumea, resemnat. El simte și gîndește drept, într-o lume a in Justiției, bintuit de neliniști și decepții, răvășit, întîi de decapitarea tatălui, apoi de boala și moartea fiului, în stare să-i grăbească și lui sfîrșitul, murind de „inimă rea”, spre primăvara anului următor.

Vitregit de soartă, Cao Xueqin își formează singur cultura și stăruie în a-și cultiva talentele de poet și pictor. De altfel, pictura va constitui singura sursă de venituri, împăratul chiar, încercînd, dar fără succes, să-l convingă să decoreze pereții palatului imperial. Despre poetul Cao Xueqin se spunea că „are pana vrăjită”; preferințele sale artistice se îndreaptă însă către proză. Fantezia creatoare, spiritul inventiv și mai ales capacitatea de a crea tipuri umane autentice și împliniri verosimile fac din Cao Xueqin ctitorul romanului clasic cult.

La doi ani de la moartea subită a scriitorului, printre literații capitalei circulă un manuscris cu autograful lui, intitulat Istoria pietrei nestemate (Shi tou ji). Cele 80 de capitole produc o impresie uluitoare, prin ineditul subiectului, ca și prin frumusețea limbii în care era turnat bogatul univers interior al

personajelor, eclipsînd tot ceea ce se scrisese pînă atunci. Inscriindu-și opera în cronica marilor familii feudale, Cao Xueqin dă noi dimensiunii categoriei de destin. În peisajul sufletesc convulsiv al personajelor, aparținînd unor tipologii temperamentale diverse, autorul își reconstituie propria biografie.

Hărăzit, ca și autorul, cu un destin aparte, romanul a fost publicat, în 1770 de Cheng Weiyuan, sub titlul Visul din pavilionul roșu și purta, pe lingă autograful lui Cao Xueqin, și pe acela al lui Gao E (Lan Ye, supranumit Hong Lou - „Cel ce locuia în Pavilionul roșu”), literat și demnitar din dinastia Qing-manciuriană. Datele bio-bibliografice despre Gao E sînt incerte; erudit, obține în urma examenelor oficiale titluri științifice și un loc în Academia „Pădurea pensulelor” (Hanlinyuan). Compune, după modelul cîrturarilor elevați ai vremii, versuri, dar se simte atras de proză, scrierile sale, modeste ca valoare, fiind adunate în volumul Scrierile lui Gao Lanye (Gao Lanye ji). Remarcabilă rămîne doar continuarea romanului Istoria pietrei nestemate de Cao Xueqin, Gao E reorganizînd, cu talent și simpatie pentru Cao Xueqin, materia epică rămasă de la acesta, adăugîndu-i 40 de capitole și schimbîndu-i titlul în Visul din pavilionul roșu.

A decoda, fără ca vraja să se destrame, structurile verbale și valorile estetice ale textului epic, cu inserție masivă de versuri, di ii Visul din pavilionul roșu, spre a-i detecta, pînă la nuanțe, dimensiunile interioare, înseamnă pentru noi o întreprindere de tip special, racordată la metodică receptării Orientului, propusă, aproape simultan, de Paul Hazard și Blaga 2, cu referiri anume la

Modalitatea europenilor de a aprecia valorile spiritului chinez, în lumina valorilor firești pentru noi europenii, este o practică „aberantă” sau „cel puțin naivă”, în viziunea lui Blaga. „Cultura milenară a Chinei, intuiește filozoful român, se înfățișează unei priviri generale ca o lume aparte, care poate, în orice caz, să ridice pretenția de a fi judecată imanent, potrivit acelor criterii, care, conștient sau nu, au fost active chiar în procesele ei de creație. (...) Spiritul chinez este dominat de propriile sale linii de forță, de propriile sale valori, ceea ce înseamnă că e cel puțin pretențios să speri că-l poți cuprinde în lumina unor preținse valori, care pentru spiritul însuși, la care el se referă, sînt de-a

dreptul contravalori.”²

De pe poziții similare, favorabile spiritului chinez, Paul Hazard afirmă că „...Filozoful chinez incită pe cei care așteaptă și jfrăbesc sosirea unei noi orînduiri.”³

Privind, așadar, din interiorul gândirii filozofice și al ideilor estetice chineze, cum putem să înțelegem, în acest roman, părăsirea liber consimțită a instinctului tradițional de conservare sau extravertirea în mari gesturi de revoltă, față de unele mutații lente de conștiință, dacă nu prin prisma unui activism social? Simțit în secret de Cao Xueqin, acest fenomen, practic vorbind, aduce cu sine modificări de mentalitate și imperativul instaurării unei noi ordini, cu mecanismele administrative corespunzătoare, atât în sfera restrînsă a familiei, cit și pe scara largă a relațiilor sociale. Detronarea moravurilor severe, pe care „curgerea universală” le-a fixat și mai bine în tipare, ferite de orice mișcare, începe, în China, la răspîntia dintre evul mediu și epoca modernă, cu emanciparea femeii (funii jiefang), un impuls necesar, bivalent - distrugător și constructiv - ținînd, potrivit gândirii cosmogonice chineze, de yin și de yang, implicit de vid și de plin - ca o expresie estetică a celor două principii primordiale. Vorbim de un mare paradox, singurul prin care se exprimă miezul lucrurilor și modalitatea chinezului de a sesiza lumea obiectivă; roata, care poate fi întrebuintată datorită golului dintre cele treizeci de spițe prinse pe butuc, vasele de lut, folosite doar prin golul din ele, casele în care poți locui datorită spațiului dintre pereți sînt exemple ce fixează, încă din antichitate, semiotica vidului și a plinului și procedeele de depistare a realului și a transcendentalului, a concretului și a metaforicului, a cuvîntului însuși și a mesajului ascuns în stratul de adîncime etc. Plinul este ceea ce se poate vedea sau închipui; vidul este partea nevăzută a ceea ce se poate vedea sau închipui. Plinul este reprezentat prin munți și ape, văi și coline; vidul e reprezentarea abstractă a acestora. Plinul este semnificatul; vidul este semnificantul. Plinul este cuvîntul; vidul este necuvîntul, tăcerea de după cuvînt etc.

În planul creației literare, conștiința vidului este proprie atît scriitorului, cit și cititorului; ei sînt pătrunși secret de existența neantului vorbirii. Limbajul artistic are forță de expresie prin

² Lucian Blaga, op. cit., pp. 44, 45, și urm.

³ Paul Hazard, op. cit., p. 24.

construirea stării de vid, programind semnificațiile, mînuind arsenalul lingvistic, în funcție de prelungirea ori reducerea acesteia

Ambiguitățile, raționamentele alambicate, parabolele sînt o condiție a complexității și măreției Visului din pavilionul roșu; ta și fantasticul, recunoscut prin prezența lumilor și a puterilor insolite, ambiguitățile, cu o gamă de nuanțe ce merge de la simpla tulburare pînă la paroxismul spaimei, nu au nimic spectaculos pentru chinez, fiind doar reflexia estetică a unei psihologii generale față de viață.

„Nostalgia originilor”, aspect major al condiției fiecărui individ, îi imprimă de timpuriu acestuia o atitudine filozofică față de realitate: sub semnul forțelor yin și yang - feminin și masculin - s-au născut focul și apa, care acționînd unul asupra celuilalt, au creat metalul, lemnul și, în sfîrșit, pămîntul; din acestea, în amestecuri ulterioare, într-o continuă circulație, s-au format, prin mutații secrete, cele „10 000 de lucruri” ale lumii materiale, dublate de tot atîtea imagini convenționale. Articulația interioară a gîndirii trimilenare chineze, despre dualitatea vieții, permite substituirea concretului cu figurativul, a obiectului - cu emblema sa, a realului - cu imaginarul.

Realitatea înconjurătoare, palpabilă, dimpreună cu transcendentalul trăibil împletesc caracterul complex, stratificat, al atitudinii chinezului față de viață, finalizată în habitudini ce au înregistrat mutații minore în decursul secolelor și chiar mileniilor. Viziuni de mitologie, credințe populare, utilizînd elemente ale vechilor filozofii - daoistă, confucianistă, precum și substraturi teologale de budism șinizat - dau dimensiunile interioare ale modului chinez de viață.

Trinitatea cultelor - confucianism, daoism și budism - deține în cunoașterea chineză un rol tutelar și exercită o funcție organizatoare, cu tendințe severe de revigorare și perfectare. Subsumate ele însele principiilor primordiale yin și yang, în continuă ciocnire, daoism-budismul, pe de o parte, și confucianismul, pe de alta, prin dramaticul dualism, imprimă o mișcare dialectică întregii vieți materiale și spirituale de pe continent. China, împărțită, dintr-un început, de Soare, în Sud și Nord, două emisfere ca două embleme K ce trimit în plan geografic la cele două mari fluvii - Fluviul Albastru, marca

Sudului și Fluviul Galben, marca Nordului - configurează psihologii, cu specific propriu, în Sudul sceptic, artist, înclinat spre cercetări experimentale, adeptul daoismului și hi Nordul oficial, drept și conservator, adept în spirit al învățăturii confucianiste.

Personalități accentuate, atit individul de tip confucianist, cu o frecvență mai mare în societate, cit și cel de tip daoist (apt de a asimila dogmele budiste) descind dintiț-o nobilime rurală, marcată de cultul strămoșilor, ce urcă pînă la societatea primitivă gentilică.

Amintirea părinților morți devine spațiul de simțire pe care Confucius (551-479 i.e.n.) își articulează cele dinții reguli de educație umană, cugetări încărcate de bunătate și toleranță, întemeiate pe un coeficient de „plus-cunoaștere” a firii omenești. Presărind pămîntul cu morminte, peste care înălțau cu devoțiune tumuli, chinezii simțeau tot mai acut lipsa locurilor pentru arat și semănat și a timpului pentru lucrutul orezăriilor. Văzîndu-i în stare să-și tragă ogorul pe stîncile sterpe, decît să răscolească un cimitir așezat pe o cimpie fertilă, să-și lase copiii flămînzi, decît să nesocotească datinile de îngrijire a mormintelor, Confucius, el însuși un personaj real, „singurul conducător de suflete care n-a avut vedenii și care nu s-a proclamat trimisul vreunei puteri divine”⁴, consimte să fie protectorul și învățătorul lor. Spiritul utilitarist, descoperit de sinologi în fondul gîndirii confucianiste, care fecundează întregul ansamblu de datini și elemente de cultură națională, izvorăște din puterea de adaptare la practica vieții, pe scară mai largă, la o societate cu o civilizație agrară, care trecea, în momentul dat, prin spectaculoase prefaceri economice și de psihologie, grație științei prelucrării fierului. Căci, introducerea uneltelor de fier, în locul celor de bronz, nu înseamnă numai avînt tehnic și defrișarea tot mai multor terenuri pentru cultivat; fenomenul proliferază, în statele feudale existente, ambiții de extindere a hotarelor, ce vor genera o situație politică conflictuală. Împrejurări tensionate de repeziciunea succedării evenimentelor impuneau apariția unei ideologii de tutelă spirituală, care să conducă la echilibru, la refacerea raporturilor prejudiciate și la înlăturarea nefirescului

⁴ Hendrik wan Loon, Istoria omenirii, ediția a patra. Editura națională Mecu S. A., p. 240.

din viața diurnă.

Filozofia „omului elevat”, formulată de Confucius, valabilă pentru principii și sfetnicii lor, prin suficiente ramificații, exercită o acțiune benefică până la marea obște. În locul superstițiilor, a numeroaselor practici mistice, a cultelor locale, cu origini în mitologie și magie, destinate să perfecțeze relațiile individului cu divinitatea, se instalează reguli de corectare a raporturilor dintre oameni, în cadrul unei vieți concrete, practice, istoric determinate. Prin respectarea riturilor și preluarea fondului apercceptiv de civilizație, ce glorificau ordinea, obiceiurile și datinile din timpurile descălecătorilor, a regimului ierarhic social-politic și a sucesiunii dinastice, cu moștenirea tronului și a cinurilor, se instaurează, fără urmă de ambiguitate, normele vieții de familie, funcționărești și de Curte, a căror aplicabilitate se va realiza prin impunerea unei optici nediferențiate, imuabile. Fiecare individ, dotat cu voință și personalitate, independente de ale celorlalți, trebuie să recunoască faptul că în afara de sine existau și alți oameni, marcați de propriile interese, de vicii și virtuți și cu care urma să stabilească relații armonioase, direcționate către un ideal de perfecțiune morală. Învățătura este calea eliberării omului de dubii și de teamă; „omul superior”, produs al educației și autoeducației, posesor al unei nobleți spirituale, se gindește la practicarea virtuții, la posibilitatea atingerii unei liniști interioare, care să-i potențeze voința și să-i sporească apetitul de acțiune. Autocunoașterea continuă - calea desăvârșirii individuale și a progresului uman - presupune perfectă cunoaștere a trecutului istoric, simțul datoriei, sentimente filiale și paterne, sinceritate. Puritatea etică, frumusețea morală. Întemeiate și pe practicarea artelor - cu accent pe muzică și poezie, în stare să-i sensibilizeze pe oameni - reprimă abuzurile, dezechilibrele, lipsa de raționalitate, intronind „pacea universală” (tian dao), ca imperativ necesar unei societăți supuse seismelor multiple.

Perfect etic, individul confucianist este un tip activ, animat de ideea respectării obligațiilor sociale, a căror bază nu este nici pe departe exterioară, obiectivă; natura bună a omului - ca o bucată de jad neșlefuit, găsită în țarină - imprimă, un caracter subiectiv simțului de datorie față de societate. Confucianistul, ca tip de intelectual, de creator - reprezentant al filonului clasic al culturii

chineze - arborează surisul liniștit al împăcării cu sine și cu lumea; e beneficiarul avuțiilor pământului, recunoscut prin atmosfera ambientală fastidioasă, drapat în brocarturi și îngreunat de aur și pietre scumpe, mulțumit de a fi înțeles marele secret că fericirea se află pe pământ și la timpul prezent.

La polul opus, ne apare daoistul - un cerșetor în zdrențe. Surinul său pierdut este al „nemuritorului”, mai bine-zis, al ascetului încrezător în nemurire, păstrindu-și la vîrsta venerabilă chipul de copil. Convins a fi, ca entitate biologică, o parte a Universului. echilibrat de interacțiunea forțelor yin și yang, daoistul privește viața ca o curgere, stimulată de jocul celor două forțe, căreia trebuie să i se supună. Căci dao - calea naturală a lucrurilor, lucrurile toate, conținînd o manifestare a lui dao, asigură depășirea contradicțiilor și atingerea unității într-un plan superior, dincolo de viață și moarte - întreține psihologia unei purități primare, orice lucrare conducînd la pierderea ei. Aspectele sociale diverse - contactul cu oamenii, lupta pentru existență, învățătura, pasiunile - ca suferințe majore, dăunează daoistului. „Nonacțiunea” (wu wei), în favoarea unei adinei meditații asupra lui dao cosmic, devine calea eliberării individului, a proiectării lui în veșnicie. Ascetismul deliberat face din daoist un pelerin, pururea în căutarea locurilor solitare, ca spațiu ideal de visare, trăind din te miri ce - citeva ierburi cu orez. zemuri de fructe, taninuri de plante. Fin observatei al realității, discreditată de el, daoistul c preceptor, iar ca lip de creator - un romantic. Creațiile lui sînt ale demonologici și, în plan concret ale alchimiei: alchimistul chinez nu caută „piatra filozofală”, ci „elixiruvieții veșnice”. Cucerind lumea, prin prestigiul iui de nemuritor, daoistul, sfidător al principiilor de tot felul - averi, ranguri, renume - creează prozeiți. Budismul va da o finalitate căutărilor sale, în ideea vieții de apoi și a reîncarnării - adevăratul opiu a une: condiții umane mizere, paupere și deficitare. Sensurile de substrat ale psihologiei daoiste vizează atingerea perfecțiunii prin renunțare. Mister deschis precădre maselor, daoism-budismul și tradiționalismul confucianist persistă într-o confruntare, cu accente dramatice, în care pierzindu-și puritatea inițială, ambele orientări se ajustează și capătă o și mai mare ambiguitate.

Proprietățile comunicării literare, în Visul din pavilionul roșu,

sînt dictate de construcția cercurilor concentrice, în care nu există decît un singur centru, multiplicat succesiv, micșorat sau supradimensionat, în funcție de zona de incidență și de interesul afectiv. Pulverizarea totalității în detaliu, ca și recompunerea elementelor dispartate, povestirea în scrie sau întreruperea firului epic, situații întîmplatc gradat în cele trei cercuri concentrice - 1. cuplul și triumphiul sentimental. 2, familia și spațiul familial, 3. grupul social și întreaga societate - se pregătesc îndelung, printr-o manieră personală: interpretări, interogări, supoziții etc. Neasumîndu-și modele, Cao Xueqin construiește spontan treptele narațiunii, comițind pauze epice, pe care le umple cu acțiuni mici, ce alcătuiesc atmosfera.

Pretextul narativ este găsit în memorie, o memorie fertilizată de impresii și reprezentări vag determinate, ca spațiu și timp, legate de generația matriarhală, a Zeiței Nn Wa. Mitul creației originare, ca punct imobil, devine un duplicat în context real: nașterea lui Baoyu, cu piatra fermecată în gură.

Cartea se deschide cu mărturisirile autorului despre „acel vis minunat” referitor la piatră, visului, ca termen tehnic daoist și budist conferindu-i-se puteri nelimitate. Vehicol între „Lumea iluziei” și „Lumea pămînteană”, visul este modalitatea de prevestire a intimplărilor reale. Cei ce visează sînt aleși - autorul. Baoyu și Daiyu; locul în care se produce visul e special: absolut superbul iatac al Doamnei Qin, de pildă. Funcția visului este una cognitivă, inițiatcă, iar tilcul lui e greu de pătruns, fiindcă ordinea știută este flagrant încălcată. Deslușit sau nu de ccl ce visează, visul continuă să-și exercite funcția, avertizînd. Greutatea deslușirii viselor profetice tulbură comportamentul personajelor, incilcește relațiile și complică intriga. Predestinații veritabili, avînd sensibilitatea și inteligența exacerbate, sondează întregul cimp ideatic al visului, căpătînd „plus-cunoașterea”. Baoyu însuși trebuie să viseze de două ori ca s-ajungă să recitească Răbojul celor 12 agrafe din Jinling, și să se clarifice asupra propriului destin. Plecarea lui, cu zimbetul sarcastic pe buze, nu mai e un mister: părăsește o lume destrămată, prin viciu și desfrîu, dar peste care mai străluccsc blazoancle și în care se mai practică ceremonialul anunțării mesei, cu bătaie de gong. Rafinamentul seniorial abia de mai poate ascunde acest sfîrșit de lume. Sentimentul crepusculului acestei lumi, în care „singurele

lucruri curate sînt doar leii de piatră din fața castelului” devine devastator. Jiao Da, servitor bătrîn, cîndva ordonanța pe cîmpul de luptă, a ducelui Rongguo, simțînd sfîrșitul, gîndește tare, țărănește, punînd degetul pe rană: „...Niște tilhari! Socrii se au bine cu nurorile! Nevestele voastre - cu frații voștri mai mici!... Numai dacă «fringeți mina, o puteți ascunde în mîncă!»,,

Nimic nu mai interesează pe nimeni. Barocul princiar al grădinilor, eleganța greoaie a pavilioanelor - semn al degradării gustului estetic al aristocrației - cedează mucegaiului, coclelii, pinzei de păianjen.

„Ce veselie și ce larmă a fost cîndva în grădina noastră!” - și amintește Baoyu, tot mai convins că filozoful Zhuang Zi (369-270 i.e.n.) avea dreptate cînd spunea că „Nemărginită este neființa / Și viața pe pămînt e trecătoare: / Se duce ca vîntul / Ca norul se destramă!”

Lin Daiyu moare, ca să renască. Într-un fel, „moare” și Baoyu. Fuga lui, nevoia de a scăpa de cumpănă, e a omului decent, a visătorului și căutătorului, care nu se leapădă definitiv de obligații și răspunderi; rodînd, un alt Baoyu, întărit de frumusețea gîndului și a faptei, îi va lua locul, gonînd prin fluxul universal, mereu nesfîrșit și mereu altul.⁵

ILEANA HOGEA-VELIȘCU

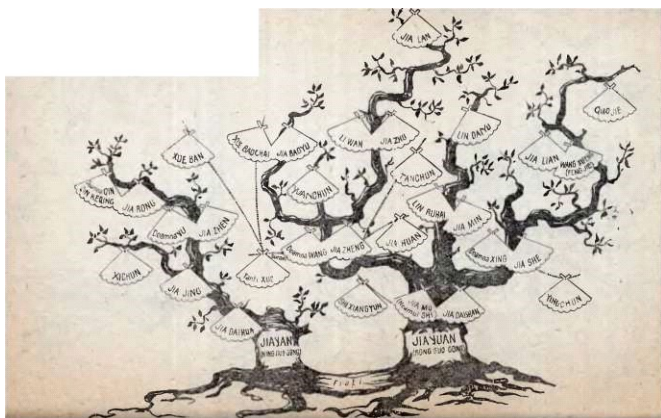
⁵ În această carte transcrierea numelor chinezești este cea latină, adaptată la specificul limbii chineze ; dăm aici literele care se pronunță altfel, decît în românește.

g — c ; final — g a — în triftongul yan — e

k — ch o — interconsonantic — u

j — ț i e — postconsonantic — ă

q — țhi ii — după j, q, x — iu

FAMILIA JIA arbore genealogic CAPITOLUL 1

În care se povestește cum într-un vis prea frumos Zhen Shiyin a aflat de o piatră fermecată și cum Jia Yucun, cuprins de viitoarea vieții, dorea să-și găsească o prietenă

iâ-	ăâ^Tjxi
9lSC3uE M	

săvîrșind astfel cea mai îngrozitoare nelegiuire.

Oi fi eu păcătos, recunosc, dar n-am să las să se ofilească neștiute în iatacuri femeile acelea, numai de dragul de a-mi ascunde cusururile.

De altfel, vorbind despre toate acestea e ca și cum aș ispăși. Nici scaunul aspru, împletit din nuiele, nici vatra afumată din coliba mea mizeră, acoperită cu trestie, cu pereții din chirpici și cu patul legat cu funii, ca să nu se surpe, nu-mi vor stăvili gândurile îndrăznețe, fiindcă și vîntul dimineților, și luna nopților, și salcia din fața cerdacului și florile din grădină mă îmbie să scriu. E-adevărat. N-am cine știe ce învățătură, dar cred că tot voi izbuti să povestesc despre locuri unde' am trăit și oameni pe care i-am cunoscut, chemînd la lumină acele femei și iatacuri, risipind plictisul și deschizînd ochii celor ca mine.

Nu se cuvine oare să scriu cartea chiar și pentru aceasta? Iată de ce al doilea erou al povestirii se numește Jia Yucun ⁷.

În afară de acestea, în carte voi folosi des cuvintele „vis” și „iluzie” ⁸, în care îmi voi țese esența narațiunii ca să pot stîrni astfel curiozitatea ta, cititorule.

Sau poate îmi dai chiar o părere, cum să-mi încep istorisirea.

Și chiar dacă nu-i decît o plăsmuire, rămîn încă atîtea lucruri care ațîță interesul! Povestea mea s-a întîmplat odată, demult, tare demult, în timpuri străvechi, cînd zeița Nu Wa⁹ a fărîmițat la piciorul stîncii

Wujiya din muntele Dahuang 36.501 pietre, înalte de 12 *zhang*

⁷ Joc de cuvinte care în limba chineză înseamnă „Jia cel neșlefuit”.

⁸ În credința budistă „visul” și „iluzia” constituiau esența vieții pămîntene a oamenilor.

⁹ Nu Wa (cca 2953—2838 î.e.n.) zeiță a fecundității și împărăteasă legendară, personaj din categoria eroilor civilizatori. Legenda spune că duhul apelor, Gong Gong, voia să stăpînească lumea și s'a luat la luptă cu zeul meșteșugurilor — Zhuan Xu, care-l învinge. De furie, Gong Gong izbutește cu capul Muntele Buzhou, pe care se sprijinea bolta cerului. Muntele se surpă și cerul se prăbuși, după care pe pămînt au apărut prăpăstiile și-au năvălit puhoaiile, au luat foc pădurile, oamenii și viețuitoarele fiind amenințate cu dispariția. În fața dezastrului universului Nil Wa și fratele ei Fu Xi (cca 2953—2838 î.e.n.), singurii supraviețuitori, cer dezlegare Cerului să se unească prin căsătorie, Nu Wa putînd să-și îndeplinească menirea de zeiță-mamă. Ca să astupe spărtura din cer, Nu Wa adună pietre de cinci culori, le pisează, plămădește un aluat și peticește cu el bolta. Taie apoi un picior al broaștei mitologice (Ao) și-l pune stîlp de susținere a Cerului.

și cu muchiile de câte 24 *zhang* fiecare, cu gînd să astupe spărtura ivită în bolta cerească. 36.500 de pietre a pisat zeița și i-a rămas una singură, pe care a aruncat-o peste vârful Jinggeng.

Cine putea să-și închipuie că această piatră a prins viață și a început să meargă de colo pînă colo, a început a se mări și a se micșora după voie? Văzînd cum suratele ei străluceau pe boltă, a cuprins-o așa un simțămînt de zădărniciie, care o apăsa zi și noapte și o făcea tristă și nefericită. Odată, într-o clipă de deznădejde, piatra -fermecată a observat că se apropie pe neașteptate de ea doi călugări - unul budist și celălalt daiost. Aveau înfățișări și apucături ciudate. Cînd au ajuns la piciorul vârfului Jinggeng, au făcut popas și au prins a tăifăsu. Deodată sub ochi lor căzu o piatră cristalină, care se micșoră pe loc, devenind o frumoasă mărgea strălucitoare, dintr-acelea ce împodobesc evantaiele. Călugărul budist luă pietricica în palmă, o cîntări și, zîmbind, spuse:

- Judecînd după înfățișarea ta, parcă n-ai fi o piatră oarecare! Dar cui ai putea folosi? Aș vrea doar o slovă-două să-ți încrustez, să afle cine te-o mai vedea că ești un lucru rar și oameni luminați și buni să te poarte ca podoabă la pălării, ori să te țină în încăperi fastuoase și pline de huzur, ca să înceapă și pentru tine perioada iluziei și a visului.

Auzînd acestea, piatra se bucură și spuse:

- Nu-mi dau seama ce anume cuvinte ați putea încrusta pe fața mea. Și oare la ce mi-ar ajuta? Poate vă-ndurați de mine și-mi spuneți.

- Acum nu ți-e dat să știi nimic - i-a răspuns călugărul budist. Va veni și vremea cînd vei afla, singură,

El și-a fluturat mînele largi și a dispărut ca un vîrtej împreună cu călugărul daoist.

Ani mulți vor fi trecut de atunci pînă ce călugărul daoist Kong Kong reușind să dezlege căile adevărului, i li-veni nemuritor.

Astfel se face că după aceea s-a abătut din nou în locurile din apropierea stîncii Wujiya de la poalele vârfului Jinggeng de pe muntele Dahuang, unde a zărit piatra fermecată. Călugărul băgă de seamă că piatra purta distinct însemnele unor hieroglifice.

Era chiar piatra care n-avusese fericirea să umple spărtura, alături de suratele sale din bolta cerului, și care, între timp, purtată fiind prin lume de învățatul Mang Mang și de înțeleptul

Miao Miao, se întorsese tot aici, la piciorul stîncii. Avea încrustat pe ea locul unde văzuse lumina, apoi era înșirată o mulțime de întîmplări mărunte, trăite pe unde fusese; se vorbea și despre felul cum își petrecuse vremea prin iatacurile femeilor, erau încrustate chiar versuri și ghicitori, de nu-i lipsea aproape nimic, în afară de anii de domnie și denumirile dinastiilor, despre care nu găseai nici o urmă scrisă.

La sfîrșit de tot se putea descifra: Bolta cerului n-ai acoperit Ani mulți ai petrecut în pribegie; Iată tot *ce-n* lume-ai săvîrșil. Destinul oare cine ți-l va scrie?

Citind inscripția, călugărul Kong Kong a înțeles că piatra trebuie să fi avut o obîrșie neobișnuită, și îi zise:

- Surioară, istoria asta a ta nu-i deloc lipsită de interes, mărturie sînt cele însemnate aici. Povestea ți-o socot demnă de harul poeților, care prin versurile lor meșteșugite o pot transmite generațiilor ce vin. Dar, după cît mi se pare, sînt cîteva lucruri scăpate din vedere: mai întîi, nu se amintește numele nici unei dinastii; al doilea, nu se pomenește de cîrmuitorii virtuoși și de demnitari, de bunele obiceiuri prin care îi stăpîneau pe supuși. Aici nu se vorbește decît despre unele femei deosebite prin frumusețea și spiritul lor, ori de altele lipsite de talent și mici la suflet. Chiar dacă eu însumi m-aș apuca să scriu povestea asta, tot nu văd cum aș scoate o carte, atrăgătoare.

- De ce trebuie să te lași cuprins de astfel de gînduri? se împotrivi cu tărie piatra fermecată. Adevărat e că în toate cronicile străine de curțile domnitoare, fără deosebire, se obișnuiește să se vorbească despre vestitele femei frumoase din vremea dinastiilor Han și Tang ¹⁰; dar în ceea ce mă privește nu s-a ținut seama de aceste obiceiuri și s-a notat numai ce mi s-a întîmplat în viață; și deci găsesc că istoria mea va avea prospețime și va fi mai ieșită din comun.

Cronicile acelea, fie că-i defăimează pe cîrmuitorii nevrednici și pe demnitarii lor, fie că ponegresc femei și fete; cît despre uneltirile și ticăloșiile cuprinse în astfel de cărți, numărul lor nici nu se poate socoti. Mai mult chiar, mai este un soi de scrieri care slăvesc mîrșăviile, desfrîul și josnicia, ceea ce, știi bine, strică tineretului. Cît despre povestirile închinat oamenilor talentați și femeilor celebre, nu-i rînd în care să nu apară numele lui Wen

Jun ¹¹, nu-i pagină în care să nu abunde numele lui Zi Jian¹², încât aceste mii de cărți seamănă pînă într-atît, de nu mai poți deosebi sutele de eroi. Nici chiar în astfel de povestiri nu lipsesc aluziile la desfrîul nepotolit. Însuși autorul este înclinat să introducă în opera sa un vers sau două de dragoste, ori cu subiecte ușoare.

Dar și mai dezgustătoare în aceste cărți sînt limba și stilul vechi, în care sînt descrise fapte dintre cele mai de necrezut, în contrazicere unele cu altele. Și, în sfîrșit, ce să mai zic despre eroii lor! Nu mă tem să afirm că fetele pe care le-am văzut cu ochii mei sînt mai demne de prețuire decît cele din-scrierile vechi. Observînd îndeaproape viețile lor pot spune că toate sînt în stare să alunge plictisul și să spulbere tristețea. Cît despre versurile stîngace, își au și ele rostul lor ca să te dispună, cînd te afli în fața unui pahar cu vin, la petreceri. Tot ce citești în aceste versuri despre întîlnirile înfrigurate ori despre despărțirile jalnice, despre urcușuri și coborîșuri, redau întîmplări reale, și eu nu citez să recurg la plăsmui, ca să nu mă abat de la adevăr. Nu doresc decît ca oamenii, ce se trezesc după o beție cruntă, ori cei din sihăstrie, să citească povestea mea: poate că pe unii îi va ajuta să-și adune puterile, să-și refacă sănătatea și să nu se mai gîndească la deșertăciunea vieții. Ce ai de spus despre toate acestea, înțeleptule?

Călugărul Kong Kong a chibzuit îndelung, a mai citit încă o dată istoria săpată în piatră și abia atunci băgă de seamă că nu cuprindea într-adevăr decît fapte și întîmplări reale și nici o vorbă care să hulească dinastiile sau să cultive gustul de desfrîu. Se apucă de lucru și o transcrise de la un cap la celălalt, cu gîndul s-o răspîndească în lume, astfel ca urmașii să se bucure de această poveste minunată.

Din clipa aceea călugărul văzu ivindu-se din neant contururi, din contururi se nascură sentimente, apoi sentimentele intrară din nou în contururi, iar contururile iarăși se prefăcură în neant.

11 Wen Jun, cunoscută și sub numele de Zhuo Wen jun. poetă, soția renumitului scriitor Sima Xiangru (179—118 î.e.n.) din timpul dinastiei Han, una dintre femeile celebre ale antichității chineze, renumită pentru frumusețea ei.

12 Zi Jian, pseudonimul poetului Cao Zhi (192—232). A făcut parte din grupul celor „Treii împărați”, alcătuit din Cao Cao (155—220) și fiii săi : Cao Pi (187—226) și Cao Zhi ; Cao Zhi este vestit pentru spontaneitatea cu care-și scria versurile.

Înțelegînd esența neantului, Kong Kong și-a schimbat numele în Qing Seng \ călugărul care trăiește în spirit, iar *Povestea nestematei fermecate* s-a numit *însemnările lui Qing Seng*.

A mai trecut multă vreme pînă cînd Kun Meixi din Donglu a numit cartea aceasta: *Oglinda neprețuită a iubirii*.

Apoi manuscrisul a nimerit în casa tristă a lui Cao Xueqin, care l-a citit de zece ori și l-a revizuit de cinci ori. El l-a împărțit în capitole, i-a adăugat o tablă de materii și i-a dat un titlu nou: *Istoria celor douăsprezece agrafe de păr din Jinling* toate celelalte denumiri fiind date uitării. Și așa s-a născut *Povestea nestematei fermecate*. În versurile compuse cu acest prilej poetul

Hîrtia-i plină cu slovele stîngace Aici se-ascunde amara lăcrimare. E-nvinuit poetul că-i nebun Ci vraja cine i-o înțelege, oare?

Așadar, iată izvorul acestei povestiri. A mai rămas să lămurim despre cine și despre ce se narează în această carte. Urmărește-mă, deci, mai departe, preadistinse cititor! În inscripția de pe piatră se spune:

Pe vremea cînd pămîntul se lăsa către partea de miazăzi-răsărit a cerului,. în acel loc se afla orașul Gusu, cu vestitul cartier Changmen, unde domneau luxul și desfrîul bogătaşilor. în afara cartierului Changmen se întindea suburbia Shilijie, iar într-o ulicioară numită Renqingxian stătea ascuns un templu vechi. Ulicioara se îngusta la un capăt, și de aceea localnicii au denumit templul Hulumiao: templul Tărtăcuței. Nu departe de templu locuia un dregător în retragere, pe nume Zhen Fei, cunoscut și drept Zhen Shiyin. Soția sa, născută Feng, trecea drept o femeie deșteaptă și virtuoasă, cu deosebită înțelegere a dogmelor¹³. Casa nu le era prea îndestulată; cu toate acestea localnicii îi socoteau printre cei avuți. Pentru că Zhen Shiyin era modest și liniștit, fără ambiții în carieră, zilnic doar cu gîndul să contemple florile și să sădească bambus, să chefuiască și să recite versuri. Aceste lucruri erau singura lui plăcere și de aceea toți îl socoteau un om de treabă. Numai un reproș i se putea face: trecuse de cincizeci de ani și soarta nu-i dăruise măcar un fiu, care să-i sară pe genunchi. Avea doar o copilă de trei ani, pe care o chema Yinglian.

Odată, într-o zi dogoritoare de vară, Shiyin stătea în odaia sa

13 E vorba de dogmele confucianiste.

de lucru cu o carte în mână. De la o vreme, obosit, el lăsa cartea, se propti cu coatele pe masă și ațipi. Pe neașteptate totul fu învăluit ca de o ceață și nu-și mai dădu seama ce se petrece cu el. Deodată zări apropiindu-se doi călugări - unul budist și celălalt daiost - care vorbeau între ei:

- încotro vrei să duci piatra aflată acum la tine? l-a auzit el pe daoist întrebându-l pe budist.

- Fii liniștit! i-a răspuns acesta zîmbind. Apoi continuă: în curînd se vor judeca pe aici fapte de desfrîu. Făptașii încă nu au venit pe lume și de aceea vreau să prind clipa prielnică pentru a scoate această piatră la lumină.

- înțeleg, cei desfrînați și cei care și-au înșelat soții așteaptă reîntruparea pămîntească, a mai zis călugărul daoist, dar oare în ce loc se vor naște și în ce colț vor apărea?

- Aceasta este o poveste hazlie, a răspuns călugărul budist. Piatra a fost ursită să pribegească prin lume numai fiindcă la timpul său zeița Nu Wa nu i-a dat rostul cuvenit. într-o zi această prețioasă piatră a ajuns în locurile unde stăpînea nemuritoarea zîină Jing Huan ¹⁴. Zîina cunoștea toată povestea ei și a oprit-o în palatul său Chixia, dîndu-i numele de Shen Ying - adică slujitoarea palatului Chixia. Piatra fermecată trăia fericită, se plimba de obicei pe malul de apus al râului Suflăcelor - Linghe -, unde într-o bună zi a zărit, într-un colț al țărmului, lîngă Piatra cu trei vieți, strălucitoarea și preafrumoasa plantă nemuritoare: Mărgăritarul purpuriu. Zi de zi îi uda rădăcina cu rouă proaspătă. Hrănindu-se cu tot ce poate da mai bun Cerul și Pămîntul, planta stropită cu rouă proaspătă și-a aruncat o dată învelișul său vegetal și s-a întrupat într-o fecioară, care hoinărea ziua-ntreagă pînă la marginile sferei cerești, acolo unde nu sălăsluiește ura, și se hrănea cu „roadele sufletelor tainice” și bea „apa curgătoare a tristeții”. Fecioara era cuprinsă de mîhnire nemărginită, pentru că nu știa cum să răsplătească nestemata care-i dăduse cîndva atîta vlagă, și întruna zicea: „Ea m-a copleșit cu a'tîta bunăvoință, iar eu n-am putut să-i întorc nimic în schimb. Dacă se va fi dus cumva pe pămînt, luînd chip omenesc, o voi căuta și-i voi da toate lacrimile din viața mea.” Dar iată că s-a și strîns o mulțime de soți necredincioși ca să se împrăstie prin lume.

14 Despre Jing Huan se spune că ocrotea sufletele muritorilor și le învăța cum să-și ispășească păcatele înainte de a se coborî pe pămînt pentru reîntrupare.

Printre ei se găsea și planta nemuritoare. Fiindcă și piatra fermecată s-a gândit să-și ia înfățișare omenească, eu am adus-o la judecata zînei Jing Huan, să i se ursească soarta și să pășească în lume, ca să se sfîrșească odată pentru totdeauna cu povestea aceasta.

- într-adevăr, hazlie poveste! Nu mi s-a întîmplat niciodată să aud că ar putea fi răsplătit cineva cu lacrimi! chibzui daoistul. Ar trebui să coborîm în lume și să ajutăm pe careva, să se elibereze de povara existenței pămîntești. N-am face oare cea mai bună faptă?

- Chiar așa mă gîndeam și eu, a spus călugărul budist. Numai că înainte de toate ar trebui să trecem pe la palatul zînei Jing Huan, să lămurim cu cine-și va uni destinul nefericita asta. Apoi cînd sufletele soților necredincioși vor coborî în lume, ne vom lăsa pe pămînt odată

- Fie, se învoi daoistul.

Auzind acestea toate, Zhen Shiyin n-a mai rezistat și s-a îndreptat către călugări, s-a închinat și a spus:

- îngăduiți-mi un cuvînt, venerate fețe!

- Cum să nu? Cum să nu? a zis călugărul budist grăbindu-se a răspunde salutului.

- Tocmai am auzit discuția voastră despre soarta necredincioșilor și despre pedepsele ce-i așteaptă, s-a dat de gol Zhen Shiyin. Rar se întîmplă să auzi o astfel de judecată în lumea muritorilor; și eu, neștiutor cum sînt, n-am înțeles totul pînă la capăt. Dacă veți avea bunătatea să-mi luminați mintea sînt gata să-mi ascut urechile și să vă ascult cu cea mai mare băgare de seamă. Poate voi avea norocul să aflu adevărul și să-i scap pe aceia de la pieire.

- E o taină cerească la mijloc, au răspuns zîmbind nemuritorii, și nu se cade s-o dezvăluim înainte de vreme. Amintește-ți de noi și, cînd va sosi clipa, te vom ajuta să ieși din încurcătură.

Zhen Shiyin a ascultat cu luare aminte, dar ca să întrebe mai mult, îi venea peste mînă; totuși a rostit zîmbind:

- De bună seamă, tainele cerești nu se pot dezvălui. Dar eu v-am auzit pomenind adineaori cuvîntul „nefericita”. Aș îndrăzni oare prea mult întrebînd despre cine e vorba?

- E firesc să întrebi asta! a zis călugărul budist. Iată, aici se ascunde jumătate din povestea ei și călugărul scoase nestemata

și i-o întinse lui Zhen Shiyin.

Acesta o privi pe toate părțile și își dădu seama că este o piatră pe care se păstrează deslușit urmele unor hieroglife: Tong Ling Bao Yu, adică piatra nestemată în care sălășluiește sufletul. Pe partea cealaltă de asemenea era scris ceva, dar tocmai când Zhen Shiyin se pregătea să citească, budistul i-a smuls piatra zicînd:

- Am ajuns la hotarul Lumii iluziilor!

L-a tras apoi de mîneacă pe daoist și au intrat împreună pe sub o boltă de piatră de care atîrna o tăbliță:

Tai Xu Huan Jing - Lumea iluziei. De o parte și de alta a coloanelor ce susțineau bolta stăteau prinse două plăci înalte, unde era scris:

Cînd adevărul cu minciuna se-mpreună, Minciună este-atunci întregul adevăr; Cînd în nimic vreodată sălășluiește firea Și firea se prefăce într-un sărman nimic.

În clipa în care Zhen Shiyin se pregătea să-i urmeze pe cei doi călugări, se auzi o detunătură îngrozitoare, ca și cum munții s-ar fi surpat și pămîntul s-ar fi prăbușit. A țipat din adînc și atunci s-a trezit. În fereastră soarele strălucea orbitor și vîntul aducea un miros abia simțit de banane. Tot ce i se arătase în vis, aproape uitase. În fața lui se ivise doica ținînd-o pe Yinglian de mînă. Cînd Zhen Shiyin o privi cu atenție observă că fata se făcuse cuminte și ageră și atît de drăguță, ca o piatră pe care ai șlefuit-o vreme îndelungată. A întins mîinile, a ridicat-o în brațe și împreună s-au îndreptat către uliță să vadă învîlmășeala trecătorilor. Cînd să se întoarcă în casă, a băgat de seamă că doi călugări veneau spre el: unul budist și celălalt daoist. Cu cît se apropiau, se vedea cît de însuflețit vorbeau. Budistul avea chelbe și umbla desculț, iar daoistul purta părul încîlcit și schiopăta. Zărindu-l pe Shiyin stînd în poartă cu Yinglian în brațe, călugărul budist i s-a adresat plîngînd:

- Milostivule, de ce porți în brațe creatura asta nefericită, care va atrage pacostea peste capul părinților săi?

Zhen Shiyin și-a închipuit că numai un smintit poate vorbi astfel și nu l-a luat în seamă.

Atunci budistul l-a implorat:

- Dă-mi-o mie! Dă-mi-o mie,.rogu-te!

Zhen Shiyin s-a înfuriat. A strîns puternic fetița la piept și s-a întors, cu gînd să plece. Dar budistul, arătîndu-l cu degetul,

hohoti de rîs și zise:

Rid astăzi preaiubite prunc De nerozia ce ți-i dată l

Nicicînd un lotus n-a-njlorit, Sub reci fulgi de zăpadă ¹⁵.
Privește noaptea de ianuar Cum piere-n nemișcare Cum din
ferești zorii se sting Și-n vatră focul moare.

Auzind acestea, în inima lui Zhen Shiyin a încolțit îndoiala. Vru
să se întoarcă spre budist să-l întrebe ceva, dar îl reținu glasul
călugărului daoist:

- N-avem de ce merge împreună. Să ne despărțim aici și să
agonisim fiecare pentru sine. După ce se vor fi petrecut trei
cataclisme, te voi aștepta la poalele muntelui Beimang. De acolo
vom pătrunde în Lumea iluziei, să ștergem inscripția de pe
hrisovul zînei Jing

- Prea bine! a răspuns călugărul budist și dispărură fără să li
se mai zărească măcar urma.

„Poate prezența lor să aibă un tîlc”, se tot frămînta Zhen
Shiyin. S-ar fi convenit să-i întreb! Oricum, e prea

Tocmai pe cînd Zhen Shiyin mergea abătut și cufundat în
gînduri s-a întîlnit cu un cărturar scăpătat din tagma
confucianistă, care locuia în templul Hulu din vecinătate. Numele
lui era Jia Hua, dar îl porecliseră Shi FeL Foarte mulți, însă, îl
cunoșteau de Jia Yucun. El s-a arătat bucuros să-l întîlnească pe
Zhen Shiyin.

Jia Yucun se trăgea dintr-o familie de dregători erudiți de prin
părțile provinciei Huzhou. Cînd a venit pe lume, familia sa îndura
nevoi atît de mari, încît și ceea ce agonisise pînă atunci aproape
ca secătuisese în întregime. Membrii familiei se împuținaseră unul
cîte unul, fie că trecuseră în lumea cealaltă, fie că se
împrăștiaseră, încît Jia Yucun rămăsese singur. Astfel se face că
părăsise locul de baștină și se îndreptase spre Capitală, unde
avea de gînd să-și dea examenele 1 ca să restabilească faima

¹⁵ Din secolul al VII-lea pînă în anul 1905 în China feudală s'a menținut
sistemul examenelor de stat — kejuzhî. Astfel, pentru ocuparea oricărei funcții
era necesară obținerea unui titlu științific, dobîndit în urma promovării unor
examene. Se cunosc trei trepte în ierarhia titlurilor, în ordine crescîndă : xiukai
(titlul dat dregătorilor din administrația județeană ; juren (titlul dat dregătorilor
din administrația provinciilor) ; jinshi (titlul dat dregătorilor din capitala
imperiului). Primii clasați la examenele de stat se numeau zhuanyuan. La
curtea împăratului erau admiși numai academicieni hanlin, cei mai renumiți
dintre jinshi, viitori membri ai Academiei „Pădurea pensulelor” — Hanlinyuan.

familiei. Aici picase cu vreo doi ani în urmă și se aciuiase în templu, unde trăia din ce câștiga compunând versuri la anumite împrejurări și copiind cu gust tot felul de hrisoave. Intrase în vizită cu Zhen Shiyin.

Cînd l-a zărit pe Zhen Shiyin, Jia Yucun l-a salutat și l-a întrebat zîmbind:

- Ce-ai rămas pironit în poartă, de privești atît de dus strada, omule neprețuit? S-a-ntîmplat ceva?

- Mai nimic, a răspuns Zhen Shiyin, la fel de zîmbitor. Plîngea fetița și am ieșit s-o plimb puțin. Mă plictiseam. Bine că ai apărut, frate Jia Yucun! N-ai vrea să petrecem împreună ziua asta nesfîrșită? Și lăsînd fata în grija servitoarei, l-a prins de braț pe Jia Yucun și au intrat în odaia sa de lucru. Servitorul a apărut cu ceaiul. Abia se așezaseră, cînd cineva de-al casei l-a vestit pe Zhen Shiyin:

- Respectabilul domn Yan ar dori să vă întrebe de sănătate.

- Rogu-te, s-a adresat Zhen Shiyin confucianistului ridicîndu-se, n-am șă te părăsesc decît pentru cîteva

- Cum dorești, stimat prieten, i-a răspuns Jia Yucun, de asemenea, sculîndu-se. Doar sînt un musafir de-al casei, iar discuția o mai putem amîna.

Zhen Shiyin ajunsese la ușă. Rămas singur, Jia Yucun, neavînd ce face, a luat o carte cu versuri s-o răsfoiască. Pe neașteptate, afară s-a auzit cineva tușind. Jia Yucun s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră: în apropiere o slujitoare rupea flori. Nu s-ar putea spune că era frumoasă, dar avea o anumită mlădiere, sprîncene subțiri și ochi limpezi, care te atrăgeau și provocau neliniște. Încîntat, Jia Yucun, fără să-și dea seama, o privea pîndindu-i fiecă mișcare. Fata culesese un buchet și voia să plece.

Dar întîmplător întoarce capul și zări la fereastră un bărbat cu haine ponosite și cu brasardă jerpelită. De la prima vedere observă că-i un om scăpătat. Trupul lui puternic, fruntea înaltă, gura mare, cu contur aspru, sprîncenele stufoase ca două săbii îndoite în arc, nasul drept, obrajii rotunjiți și ochii scînteietori ca stelele făceau din el un om neobișnuit.

Fata s-a întors repede și a fugit gîndind în sine: „Ce înfățișare aleasă, dar, sărmanul, e numai zdrențe! în familia noastră, pe cît se pare, nu sînt rude ori prieteni săraci. Nu poate fi altul decît Jia Yucun, despre care tot vorbește stăpînul.” Poate c-avea dreptate

cînd susținea că „Jia Yucun nu-i omul care s-o ducă mult în sărăcie”. De cînd ținea stăpînul să-l ajute cu bani, numai că nu i se ivise pînă acum prilejul! Gîndind așa, fără să vrea a mai întors capul o dată, de două ori. Jia Yucun a observat și, firește, și-a închipuit că fata îl place. „Ființa aceasta, gîndea el, este cu totul și cu totul neobișnuită; o, cît aș dori să devenim prie-Gîndul acesta îi dădu o nestăpînită bucurie.

Atunci cineva din casă îl anunță pe Yucun că oaspetele rămîne la cină. Socoti că n-avea rost să mai aștepte și, fără să-și mai ia rămas bun de la gazdă, ieși prin porțița lăturalnică, îndreptîndu-se spre templu.

Curînd însă Zhen Shiyin se despărți de oaspete și se întoarse în birou. Aflînd că Yucun plecase, n-a mai trecut să-l vadă.

Sosi și sărbătoarea toamnei¹⁶. După ce s-a terminat ceremonia familială, Zhen Shiyin a poruncit să se pregătească masa în camera sa de lucru și cînd s-a lăsat seara a pornit spre templu să-l cheme la el pe Jia Yucun.

Jia Yucun nu uitase cum fata din grădina lui Zhen întorsese de două ori capul după el și în gîndul lui o socotea prietenă. Și iată că la sărbătoarea toamnei n-a mai rezistat și, aruncîndu-și privirile spre lună, a compus aceste versuri:

Cum aș putea cunoaște Prea tristul meu destin;

Se-nvolbură în suflet Mult neștiutul chin. Îmi arde astăzi tîmpla - Durerea mi s-arată Căci tu plecînd, privirea Ți-ai mai întors o dată. Mi-a mai rămas doar umbra În taină s-o alint; Cu cine-acum sub lună Pe veci să mă cuprind? Strălucitoarea floare Parc-ar voi să-mi spună Că raza-și va trimite Spre fruntea ta, stăpînă.

Citindu-și versurile, i s-a perindat dinaintea ochilor tot ce trăise pînă acum, de pe timpul cînd nu trecuse încă prin necazuri și suferințe. Și lovindu-și ceafa și-a înălțat privirile către boltă și, cu un suspin, a declamat: *Rămîne zăvorît jadul în casetă Pînă se ivește bogat cumpărător, Agrafa nestemată de mult în ladă zace, Dar dorul ei nestins e s-o pornească-n zbor*¹⁷.

16 Zhorig Qiu, sărbătoarea toamnei ; cade în fiecare an la 15 august (după calendarul lunar).

17 Metafora se referă în primele versuri la conceptul confucianist potrivit căruia talentul (comparat cu jadul) va putea ieși în evidență numai cînd momentul îi va fi prielnic. Versurile următoare amintesc de o legendă care spune că o anume zîină păstra o agrață de jad, metamorfozată în cele din urmă

În chiar clipa aceea, fără ca Yucun să fi observat, sosi Shiyin. Pesemne îi auzise versurile, de spusе zîmbind:

- Gîndurile tale sînt într-adevăr ieșite din comun, frate Yucun!

- Aș! se împotrivi el cu stîngăcie. Rosteam, numai, niște versuri cunoscute. De ce mă lauzi atîta? Apoi îl întrebă pe Zhen Shiyin ce vînt l-a abătut spre el.

- în noaptea asta este sărbătoarea toamnei sau a lunii pline, cum spune poporul, zise vesel Zhen Shiyin. Stînd toată ziua în templu trebuie să mori de urît, frate drag! Iată de ce am pregătit un mic. ospăț și te invit să-mi calci modesta casă. îndrăznești oare să spui că nu vrei să guști sărmănele-mi bucate?

Jia Yucun nici nu se gîndea să refuze invitația și răspunse bucuros:

- Mă onorează atîta bunăvoință nemeritată. Cum m-aș încumeta să nu primesc? Și s-au îndreptat amîndoi spre odaia de lucru a lui Zhen Shiyin. Au băut ceaiul. Apoi în față li s-au așezat paharele și farfuriile.

E de prisos să se mai vorbească de băuturile aduse și de bucatele alese.

Prietenii beau pe-ndelete. Discuția, și ea, s-a însuflețit treptat; s-au ridicat abia cînd nu mai deslușeau ce au în pahare.

Veselia se-ntinsese și peste casele vecinilor, de pretutindeni răsunau cîntece de fluier ciobănesc și de flaut, dovadă că peste tot sărbătoarea era în toi. Și iată că pe cer s-a ivit luna strălucitoare și limpede, stăruind nemișcată într-o caldă scînteiere.

Sub raza ei vorba se scurgea mai sprinten și mai firesc, iar paharele n-aveau cînd să se mai zvînte. Jia Yucun s-a amețit repede. Cuprins de-o veselie nebunească și-a îndreptat privirea spre lună și a început să

E-a cincisprezecea zi și luna este plină Iar prin grădini se-nalță palatele de jad; Vrăjiți rămîn de-a pururi miile de ochi De-un disc ce licărește pe cer neîncetat.

- Minunat! strigă cît putu Zhen Shiyin după ce-și ascultă prietenul. Am spus-o întotdeauna, frate, că nu ești tu dintr-aceia care să se lase mai prejos decît alții! Versurile abia rostite sînt fără cusur, încît înclin să le socot un semn prevestitor. Sînt sigur că în scurt timp te vei ridica în înaltul cerului. Te felicit de pe

întro rîndunică. Aceasta și-a luat zborul.

acum! Jia Yucun a golit pe nerăsuflăte paharul, i l-a umplut și pe al lui Zhen Shiyin apoi a spus suspinînd:

- Să nu-ți închipui că-s așa de beat! M-aș încumeta să mă înscriu la examene în capitală, cu știința mea! Din păcate însă, din copiat acte nu aduni cine știe ce parale, ca să poți avea¹⁸ strictul necesar, să plătești călătoria pînă în Capitală și să acoperi toate celelalte cheltuieli.

- De ce ai tăcut pînă acum, frățioare? l-a întrebat Zhen Shiyin. De cînd țineam să te ajut. În discuțiile noastre însă niciodată n-ai adus vorba despre asta. Știi doar că nu-s cine știe ce ajuns, dar pricep prea bine ce va să zică *yi* și *Zi*

Anul ce vine se spune că vor fi examene foarte însemnate, așa că trebuie să te grăbești spre Capitală. Chiar de va fi să nu izbutеști, învățătura nu-ți va rămîne fără folos. Cheltuielile de drum le voi suporta eu, ca mărturie a prieteniei noastre, de care nu mă simt îndeajuns de vrednic.

Numaidecît a poruncit să se împacheteze două rînduri de haine groase și să se numere cincizeci de *liang* 'de argint. După puțin a adăugat:

- Ziua de nouăsprezece cade în zodie bună, așa că ar trebui să-ți tocmești o barcă și s-o apuci spre apus. Pentru mine, ce-i drept, nu va fi o prea mare fericire să știu că pleci și că te vei întoarce numai iarna cealaltă!

Jia Yucun a primit banii și îmbrăcămintea, mulțumind fără să pară prea bucuros, după care au continuat să bea și să vorbească veselindu-se. Cînd prietenii s-au despărțit, trecuse straja a treia 3. După ce l-a petrecut pe Yucun, Shiyin s-a culcat și s-a mai trezit cînd soarele era sus, deasupra pămîntului.

Gîndindu-se la cele întîmplate în ajun, Zhen Shiyin s-a hotărît să-i dea două adrese lui Jia Yucun, pentru ca ajuns în capitală să poată găsi mai lesne unde să stea un timp. Dar sluga trimisă la Jia Yucun s-a întors numaidecît:

- A zis călugărul că domnul Jia, pe la cea de-a cincea strajă, cînd mijeau zorile, a plecat spre Capitală și i-a poruncit să vă dea de știre că „înteptul nu crede în zile norocoase ori nenorocoase; pentru el importantă este doar esența lucrului. Regretă că n-a

¹⁸ Yi, devenit în limba chineză contemporană daoyi, înseamnă etichetă ; li — ceremonial ; corpus de reguli, de obiceiuri și practici valabile pentru desfășurarea întrunirilor particulare și a adunărilor cetățenești.

avut timp să-și ia rămas bun de la stăpîn”.

Vestea l-a încîntat pe Zhen Shiyin.

Vremea s-a scurs pe nesimțite și iată că din nou a venit sărbătoarea lampioanelor. Zhen Shiyin a poruncit slujitoarei sale, Huo Ji, s-o ducă pe Yinglian pe uliță ca să vadă petrecerea. Pe la miezul nopții fata a revenit pentru puțin timp în casă și a lăsat-o pe Yinglian cocoțată pe gardul unei curți. Cînd s-a întors, a căutat-o peste tot, dar n-a mai găsit-o! S-au ivit zorile și tot n-a dat de urma ei. Fiindu-i frică să se înapoieze fără copilă, Huo Ji a fugit într-un sat, să se ascundă.

Între timp, Zhen Shiyin și soția sa, neliniștiți că servitoarea, nici după atîta vreme, nu se întorsese cu fata acasă, au trimis după ele. Dar toți au revenit destul de repede și le-au spus că n-au dat de urmele celor rătăcite. Lesne de imaginat durerea părinților care ș-i-au pierdut singurul copil. Zile și nopți, nopți și zile au tot plîns. După o lună, Zhen Shiyin a căzut la pat. Doamna Zhen se simțea, de asemenea, rău și zilnic cerea să-i prezică vraciul cum îi va mai fi.

S-a întîmplat ca la 15 martie în templul Hulu să se officieze o mare jertfă; călugărul, neatent, a aprins luminările prea aproape de ferestre și hîrtia a luat foc.¹⁹ Poate că așa a fost să fie. Casele, cu pereții din bîrne și împrejuriile din bambus, au ajutat focul să se întindă, de a învăluit întreaga ulicioară. Cei din apropiere au sărit în ajutor, numai că nimic n-a putut fi salvat. Focul a ars noaptea întreagă, cuprinzînd în flăcările sale și mulți oameni. Casa lui Zhen Shiyin, perete de perete cu templul, s-a făcut scrum într-o clipită. Numai el cu soția și cîteva slugi mai norocoase n-au avut de pătimit. Cuprins de adîncă neliniște, Zhen Shiyin, poticnindu-se, a dat ocol casei scrumite și a oftat îndurerat. Apoi s-a sfătuit cu soția să se mute la țară. Dar ca un făcut, cu un an în urmă fusese secetă și hoții umpluseră drumurile. Chiar dacă oșteni împărătești se țineau pe urmele lor, în sate tot mai domnea spaima. Aflîndu-se la strimtoare, Zhen Shiyin a vîndut puținul care-i mai rămăsese și împreună cu soția și două servitoare au plecat la socri.

Socrul său se numea Feng Su și era de fel de prin părțile ținutului Daruzhou. Cu toate că trăia numai din roadele cîmpului,

19 În China se obișnuia să se căptușească fereastra cu foiță semitransparentă, făcută din faină de orez, care înlocuia sticla.

n-o ducea rău. Acum cînd ginerele ajuns la nevoie i-a călcat pragul, bătrînul nu s-a arătat prea încîntat. Noroc că Zhen Shiyin avea banii căpătați de pe bruma de lucruri vîndute și l-a rugat pe Feng Su să-i cumpere, potrivit propriei chibzuieli, o casă și ceva pămînt, ca să aibă de unde mîncă și de unde se îmbrăca. Dar Feng Su, înșelîndu-și ginerele, a ascuns jumătate din bani și cu restul a cumpărat lui Zhen Shiyin o bucată de pămînt sterp și o căsuță nevolnică. Fiind cărturar, fără îndemînare într-ale gospodăriei, după vreo doi ani nu s-a mai ales cu nimic. Feng Su se purta cuviincios cu ginerele cînd era de față, însă îl bîrfea în lipsă, zicînd că-i trîntor, că nu știe să trăiască și nu-i place decît să mănînce și să bea. Lui Zhen Shiyin nu i-a venit deloc bine cînd a aflat toate acestea. În plus, în mintea sa se păstrase vie amintirea anilor trecuți. Judecați numai, care om, ajuns la adînci bătrînețe, mai poate rezista crudelor lovituri ale soartei, căzute una după alta? Zhen Shiyin nu mai făcea altceva decît să se gîndească tot timpul la moarte. Într-o zi, sprijinindu-se în cîrjă, a ieșit în stradă. Un călugăr daoist, pesemne cu mințile pierdute, cu hainele jerpelite și încălțările dintr-un postav grosolan, s-a apropiat de el și a mormăit:

Iubim cu toți smerenia de pustnic - Iubire ce subjugă fără încetare - Dar să uităm în stare nu sîntem Mărirea ce-o dorește fiecare! Destui cu-onoruri au trăit cîndva - Au dispărut în umbră ca în vis - A năpădit mormîntul lor urzica Și-al vremii colb pe față li s-a-ntins.

Iubim cu toți smerenia de pustnic - Iubire care ne subjugă fără vrere - Dar să uităm în stare nu sîntem Cît alergăm s-agonisim avere. Singuri viața ne-o schimbăm în chin, Temîndu-ne amarnic de risipă. Am strîns atît și ochii i-am închis Și n-am văzut că viața-i doar o clipă.

Iubim cu toți smerenia de pustnic - Îi sîntem robi ca unei preaiubite - Dar să uităm în stare nu sîntem

De-ademeniri și de ispite! Îndatoritoare ți-e femeia Și credincioasă ți se arată. Cînd vei muri, fii sigur, altul Locul ți-l va lua pe dată.

Iubim cu toți smerenia de pustnic - Iubire care ne subjugă pe pămînt -, Dar să uităm ne e cu neputință: Copiii sînt ce-avem din tot mai sfînt l Părinți ce-și dau și ultima suflare Și azi ca și-altădată întîlnești, Dar nici un fiu nebun de-a lor iubire Și viața în

zadar ți-o irosești.

Zhen Shiyin s-a apropiat de acel nebun și l-a întrebat ce vrea să spună, că el în afară de „ne subjugă” și „nu vom uita” n-a înțeles nimic.

- Dacă ai înțeles „ne subjugă” și „nu vom uita”, înseamnă că ai priceput tot și a zis zîmbind călugărul daoist. Știi doar că „ne subjugă” tot ceea ce „nu puter» uita” și „nu putem uita” tot ceea ce „ne subjugă”. Nu „ne subjugă” ceea ce, 'putem uita” și „putem uita” ceea ce, nu ne subjugă”. Iată de ce cîntarea mea se numește: *Despre ceea ce ne subjugă și nu putem uita*. Zhen Shiyin, așezat din fire, a ascultat vorbele călugărului, apoi a zis

- Stai! Dă-mi dacă vrei tălmăcirea cîntecului tău *Despre ceea ce ne subjugă și nu putem uita*!

- Ține tălmăcirea! a spus călugărul.

Zhen Shiyin a citit:

Tăcere a cuprins totul acum. Pe pat, atunci, nu încăpeau blazoane ²⁰; Veștedă-i iarba sub sălciile-uscate, Fusesese-aici loc larg pentru terasă... Peste tavanul încrustat s-a-ntins, Abia zărită, pînza de păianjen; Paragini de ferești mai poartă încă Mătasea scumpă de un verde stins.

Fardurile fine zac ca mai-nainte, Parfumul pudrei vechi e tot plăcut; Dar cum de favoriții s-au brumat? Strălucitoare-s tîmplele scobite! În lutu-ngălbenit, înalt cît munții, Abia de ieri s-au îngropat schelete; Sub baldachinul roșu azi petrece O tînără pereche noaptea nunții. Cutiile cu aur încărcate Gemeau pe lîngă cufere cu-argint; Un cerșetor vestit ai ajuns astăzi, Hulit să fii de gurile spurcate. Plîngeai amar că viața ți-a fost scurtă, Dar n-ai știut că ai să mori curînd; Neprihănit ai fost, azi ești un hoț - Povețele în lume n-au ajutat nicicînd! Tu ficeai i-ai ales un om bogat Fără să știi cît îi plăcea desfrîul; Sfidai ades pe marii dregători Și te-ai trezit de mîini încătușat. Viața nu-i decît o-nvălmășeală; Abia de-ai isprăvit tu versul de cîntat Și locul de pe scenă ți l-am ocupat. Ce-a fost pămînt, străin și neștiut E astăzi locu-n care te-ai născut. Prostie-i totul, de astăzi și de ieri; La fel se-ntîmplă mai cu fiecare, Nu-ți ieși nimic, muncești tot pentru

20 Expresia își are originea în legenda despre Guo Ciyi, înalt demnitar pe timpul dinastiei Tang. Aceasta avea o familie atît de numeroasă, încît atunci cînd se adunau cu toții și își puneau pe pat însemnele nobiliare, în forma unor bețe de bambus, nu mai găseai loc să te așezi.

alții Să isprăvești a nunp'. r găteli.

De bucurie, călugărul daoist și-a lovit palmele și a zis:

- Ai dezlegat, ai dezlegat!

- Haide acum! zise Zhen Shiyin.

Și luînd traista din spatele nebunului, o aruncă pe umerii săi și îl urmă fără să se mai întoarcă din drum. Abia se făcuseră nevăzuți plutind' ușor în sus, că pe uliță și începu panica, întîmplarea trecînd din gură în

Doamna Zhen a plîns amarnic cînd a aflat de dispariția soțului. S-a sfătuit cu taică-său și au trimis oameni în căutarea lui, dar totul a fost în zadar, aceștia întorcîndu-se așa cum au plecat. Neavînd încotro, doamna Zhen a rămas să trăiască la casa tatălui său. Noroc că avea lîngă ea pe cele două fete care își ajutau stăpîna la brodat. Vindeau broderiile și acopereau astfel o parte din cheltuielile suportate de bătrîn cu întreținerea lor. Bineînțeles că Feng Su cîrtea neîncetat, dar cum n-aveau unde să se ducă, a trebuit să se împace cu situația ivită.

Într-o zi fetele cumpărau în uliță niște ață, cînd au auzit țipete:

- A fost numit noul nostru prefect! se agitau trecătorii.

Fetele și-au aruncat pe furiș privirile peste poartă și au văzut cum în urma unor fugari mergeau soldații și străjerii, iar după ei, într-un uriaș palanchin era purtat prefectul, împodobit cu capelă neagră și veșminte roșii de mătase. Li s-au înmuiat picioarele de spaimă și-n mintea lor și-au zis: „Ce figură cunoscută are prefectul ăsta! Parcă l-am mai fi văzut undeva!”

Apoi s-au întors în casă și-au uitat cele întîmplate. Seara, cînd toți se pregăteau de culcare, s-a auzit o bocănitură în poartă și vuietul mai multor voci:

- Prefectul dorește să vă vadă!

Feng Su, amuțit de frică, își holba prostește ochii.

Dacă vreți să știți ce s-a întîmplat mai departe, citiți capitoul următor.

CAPITOLUL

2

În care se povestește cum soția lui Lin Ruhai, născută Jia, a murit în orașul Yangzhou și cum Leng Zixing dezvăluie istoria castelului Rongguo

AUZIND STRIGATE, Feng Su a ieșit la poartă și, cu un zîmbet slugarnic, a întrebat despre ce-i vorba.

- Să vină domnul Zhen! au țipat oamenii prefec-

- Eu mă numesc Feng, nu Zhen, a zîmbit cu sfială Feng Su, împotrivindu-se. E-adevărat că am avut un ginere Zhen, dar sînt doi ani de cînd a plecat de-acasă. întrebați poate de el?

- Nu știm nici noi! au răspuns străjerii. Ne e tot una, „Zhen” ori „Jia” ²¹. Dacă ginerele spui că nu-i, atunci te vom lua pe tine să te ducem înaintea prefectului.

L-au apucat pe Feng Su și l-au împins cu brutalitate. În casa lui Feng Su toți se frămîntau, fără să știe careva ce s-a întîmplat.

Pe la straja a doua, cînd s-a întors Feng Su, ai casei s-au năpustit cu întrebările.

- S-a întîmplat ca prefectul să fie un prieten de-al ginerelei mele, a explicat Feng Su. Se numește Jia Yucun. Văzuse în poartă pe slujnica Qiao Xing curapărînd ață, și atunci și-a zis că ginerele s-o fi mutat aici și a trimis după el. Cînd i-am povestit domnului prefect toate cele petrecute, a oftat din greu și m-a întrebat de fetiță. „S-a pierdut la sărbătoarea lampioanelor”, i-am răspuns. „Am să încerc să dau de urma ei, mi-a făgăduit el. Am să trimit oamenii mei, vor găsi-o negreșit. Cînd mă pregăteam să plec, mi-a dat doi *liang* de argint.

Cele auzite au tulburat-o într-atît pe doamna Zhen, că toată seara n-a mai scos un cuvînt.

A doua zi dimineța solii lui Jia Yucun au adus doamnei Zhen doi *Hang* de argint și patru bucăți de itlas, iar lui Feng Su i-au înminat o scrisoare pecetluită, care cuprindea rugămintea prefectului de a stăruia pe lângă doamna Zhen să i-o dea de soție de rangul al doilea pe Qiao Xing. Feng Su nu mai putea de

21 Zhen, jia, joc de cuvinte înseranînd adevăr și falsitate.

bucurie. Vrînd Bă facă pe placul prefectului, l-a lăudat fiicei sale atît de mult, încît chiar în seara aceea, într-un palanchin de rînd, Qiao Xing se îndrepta spre locuința înaltului demnitar. Recunoscător, Jia Yucun i-a trimis lui Feng Su încă o sută de *liang* de aur și a răsplătit-o pe doamna Zhen cu dărnicie, ca să poată trăi fără lipsuri, pînă avea să-i găsească fetița.

Qiao Xing nu era alta decît slujitoarea care abia se uitase la Jia Yucun pe cînd acesta se găsea în grădina lui Zhen Shiyin. Privirea fugară aruncată lui Jia Yucun i-a adus fetei norocul. Cine și-ar fi închipuit! N-avea să treacă mult timp ca soarta să se arate de două ori milostivă cu ea: nici nu se împlini anul că Qiao Xing născu un băiat, iar apoi peste o jumătate de an muri soția legitimă a lui Jia Yucun, așa că norocoasa femeie îi luă locul în casa lui Jia Yucun.

Ei, ia te uită unde poate duce o privire fugară!

Toate s-au petrecut astfel: Yucun a luat banii pe care i-i dăduse Zhen Shiyin pentru drum și în ziua de șaisprezece a plecat spre Capitală, unde, trecîndu-și strălucit examenele, primi titlul de *jinshi*. Nimerind în rîndul candidaților care primeau posturile libere din afara Capitalei, Jia Yucun a ajuns prefect în acest județ.

Deși înzestrat cu însușiri deosebite, Jia Yucun era hrăpăreț, pizmaș și aspru. Ajunsese atît de trufaș, încît ceilalți dregători se uitau la el chiorîș. N-a trebuit mult timp ca mai marii săi să-l înfățișeze prin ordin imperial „doar părelnic priceput, în realitate dovedindu-se viclean și de rînd”. Apoi, învinuit că ar fi avut legături cu *shenshi*²² și ar fi îngăduit șperțul și sustragerea de bani publici, a fost de ajuns ca guvernatorul să se înfurie și să poruncească să fie îndepărtat din funcție.

Cînd s-a aflat această știre, toți dregătorii ținutului s-au bucurat. Bineînțeles Jia Yucun s-a simțit umilit, dar n-a arătat nici cea mai mică nemulțumire, a glumit și a rîs ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. A părăsit astfel treburile dregătorești, și-a strîns banii care i se cădeau pe anul slujit, apoi și-a adus familia, împreună cu slugile casei, în locurile de baștină, la Yuanji. Și, după cum se spune, Jia Yucun a rămas cu vîntul în traistă și cu luna în mîneacă, peregrinînd prin vestite locuri istorice.

Colindînd odată așa prin Weiyang, a aflat că slujbașul care strîngea dările pentru sare de la un timp încoace, în întreg

22 Shenshi, bogații satului, care formau pătura gospodarilor în vechea Chină.

ținutul, era Lin Ruhai din Gusu. Lin Ruhai era al treilea pe lista celor reușiți la examenele din anul trecut, și nu de mult fusese înaintat controlor la Terasa Orhideelor. Primind ordinul guvernatorului de numire în funcția de colector al dărilor ce trebuiau plătite pentru sare, se stabilise în acest loc.

Cîndva, un străbun al său din a cincea generație primise chiar titlul de *liehou*²³. După lege, titlul fusese dat la început urmașilor de-a lungul a trei generații. Și cum unul dintre guvernatori a vrut să se arate mai mărinimos în cinstirea strămoșilor, a prelungit privilegiile îngăduite urmașilor cu încă o generație, însă după tatăl lui Lin Ruhai acest drept s-a pierdut, Lin Ruhai și urmașii săi fiind, așadar, nevoiți să-și dobîndească titlurile prin examene de stat.

Deși se trăgeau dintr-o familie de dregători, membrii ei, care putuseră să ocupe funcții în stat, nu dăduseră examene. Cu toate acestea li se arăta respectul cuvenit celor învățați. Din păcate arborele genealogic Lin nu era numeros și chiar dacă ar mai fi adăugat și alte cîteva familii pe linia legăturilor strămoșești, acestea ar fi fost prea îndepărtate de Lin Ruhai.

Lin Ruhai avea cincizeci de ani. Singurul lui fiu murise anul trecut, în vîrstă de trei ani. În afară de soție mai avea și cîteva ibovnice, dar soarta nu-i dăruise fii cu ele, așa că nu avea ce face. Numai nevasta, născută Jia, i-a adus pe lume o fiică, pe care a numit-o Daiyu²⁴. Împlinise cinci ani de curînd și o iubeau ca pe lumina ochilor.

Lin Daiyu era o copilă isteată și înzestrată. Fiindcă părinții nu avuseseră parte de un moștenitor, s-au gîndit să-i dea învățătură și educație așa cum s-ar fi cuvenit unui fiu, străduindu-se cît puteau să-i" asigure o creștere aleasă.

Pînă la această întîmplare Jia Yucun locuise la casa de primire a străinilor, unde răcise și se îmbolnăvise. Reînsănătoșindu-se, hotărîse, pentru a face față greutăților, să-și ia, așa cum se spunea, încă o povară pe umeri. Întîlnindu-se odată cu niște vechi prieteni, care se cunoșteau cu Lin Ruhai, a aflat de la ei că acesta era în căutarea unui învățător pentru fiica sa, așa că pînă la urmă i-a fost recomandat lui Lin. Eleva era încă mică, firavă și

23 Liehou, înalt titlu de demnitar în slujba Curții imperiale, din treapta a doua a ierarhiei sociale.

24 Onix ; Agată neagră.

nu se știa cât timp avea să învețe. În afară de orele sale, două din slujitoarele stăpînului făceau lecții împreună cu fata. Yucun n-avea deci motiv să se obosească prea din cale afară. În scurtă vreme se însănătoșise de-a binelea. Nici n-a simțit cum s-a scurs un an. Pe neașteptate nenorocirea a făcut ca mama copilei, doamna Jia, să se îmbolnăvească și să moară.

Daiyu o îngrijise în tot timpul bolii, iar după moarte a ținut cu strășnicie doliul. Firește, durerea a copleșit-o și, cum era slabă și plătîndă din fire, o veche boală a doborât-o, așa că vreme îndelungată a trebuit să renunțe la învățătură. Jia Yucun, lipsit de orice îndeletnicire, se plictisea de moarte. Cînd amiezile erau înSORITE, pleca la plimbare. Odată, furat de dorința de a admira peisajul, a ieșit la marginea orașului și, mergînd la-ntîmplare, s-a pomenit într-un loc necunoscut.

Jur împrejur se înălțau munți abrupti, în prăpăstii vuia un rîu, și pe malurile acestuia creșteau bambuși deși. Nu departe, printre arbori, zări un vechi templu budist. Ușa atîrna din țîțîni, pe pereți se cojise tencuiala, doar la intrare se păstrase o inscripție: „Iată lăcașul unde dobîndești înțelepciunea”. De-o parte și de alta a ușii se mai zăreau alte două inscripții vechi:

De ți-au rămas în urmă-averi, în veci te-ncearcă amintirea; De ți s-a-nchis în față calea, în urmă-aluneci cu privirea.

Jia Yucun gîndi: „Cîteva cuvinte doar și cât tîlc adînc! Am colindat munți și am poposit prin temple, dar nicăieri n-am întîlnit o asemenea meditație. Poate că va fi cineva aici care să-mi tălmăcească sensul. De ce n-aș intra?”

Jia Yucun a pășit în templu și, într-adevăr, zări un călugăr bătrîn care-și fierbea orezul. Neluînd în seamă vîrsta înaintată a acestuia, i-a grăit; dar călugărul fiind surd și cu vederea slăbită, și pe deasupra cu dinții de mult căzuți și cu limba aproape înțepenită, în loc de răspuns la întrebările lui Jia Yucun, a mormăit ceva fără rost. Yucun n-a mai stăruit și a ieșit din templu, cu gîndul să intre în crîșma satului, ca vinul ce-l va bea să-i ațîțe curiozitatea față de aceste locuri pitorești. Abia trecu pragul birtului, cînd unul din cei ce ședeau la masă s-a ridicat, și rîzînd zgomotos și cu brațele desfăcute s-a năpustit spre Jia Yucun zicînd:

- Ia te uită ce-ntîlnire!

Privindu-l cu luare aminte, recunoscă pe Leng Zixing,

vânzătorul de antichități, pe care îl știa încă de

Jia Yucun îl prețuisese de la început pe acest om deosebit, iar la rîndul său, Leng Zixing se folosise deseori de serviciile lui Yucun, astfel că între ei se legase o adevărată prietenie.

- Cum de te afli aici, frate? l-a întrebat Jia Yucun, de asemenea, rîzînd. Nu m-aș fi așteptat să te întîlnesc. Numai soarta m-a îndreptat în aceste locuri.

- La sfîrșitul anului trecut am venit acasă, l-a lămurit Leng Zixing. Acum tocmai mă întorceam în Capitală, dar în drum m-am întîlnit cu un vechi prieten, care nu m-a mai lăsat să plec. Chestiuni grabnice nu am, așa c-am s-o pornesc la drum pe la mijlocul lunii. Azi prietenul meu fiind chemat de treburi, iar eu neavînd nimic mai bun de făcut, m-am abătut pe aici; și iată ce-ntîlnire neașteptată! L-a poftit pe Jia Yucun să se așeze, a cerut vin și gustări, apoi s-au apucat să-și povestească unul altuia despre toate prin cîte trecuseră, de la despărțire și pînă acum.

- Ce vești mai ai din Capitală? întreabă Jia Yucun.

- Din păcate, nu cine știe ce, a răspuns Leng Zixing. Numai în familia scumpelor tale rude s-a petrecut un fapt destul de ciudat.

- N-am nici un fel de rudă în Capitală, a zis rîzînd Jia Yucun. Ce vrei să spui cu asta?

- Doar n-o fi numai o singură familie în neamul tău, și chiar de-î așa, asta nu înseamnă că tu ții de un anume neam? a spus Leng Zixing.

- Care anume?

- Neamul Jia din castelul Rongguo, a răspuns Zixing. Ori socoli cumva că te-ar face de rușine?

- Ei, și tu! a exclamat Jia Yucun. Dacă mă gîndesc bine, în neamul meu mai sînt mulți în viață. încă în timpul lui Jia Fu din Han de Răsărit²⁵ s-au ivit destule vlăstare care s-au răzlețit prin toate provinciile, așa că nu se mai știe cine sînt și din ce neam se trag. Se pare că acei din Rongguo aparțin într-adevăr aceleiași ramuri ca și noi, numai că Rongguo s-au ajuns într-așa măsură, încît nouă ne vine greu să spunem că am fi din același neam cu ei. De aceea între noi nu este nici un fel de apropiere.

- Vorbe fără rost, dragul meu! a oftat Leng Zixing. în ziua de azi castelele Rongguo și Ningguo nu mai sînt ce au fost altădată, fiindcă în tot ce-i acolo se simte prăbușirea.

25 Han de Răsărit, dinastie chineză care a domnit între anii

- Doar nu de mult la Rongguo și Ningguo trăiau puzderie de oameni! - s-a mirat Jia Yucun. Despre ce ruinare poate fi vorba?

- Adevărat, numai că povestea e cam lungă, a zis Leng Zixing.

Jia Yucun a urmat:

- Anul trecut m-am dus la Jinling cu gând să văd monumentele istorice din timpul celor șase dinastii²⁶. M-am dus să vizitez Shitoucheng și am fost prin apropierea acestor castele. Erau așezate la rînd, Ningguo spre răsărit și Rongguo la apus și ocupau mai bine de jumătate din stradă. De la intrare, într-adevăr totul părea pustiu și nu se zărea nimeni. Mi-am aruncat privirea înăuntru peste zidul de piatră care împrejmuia curtea: am zărit săli de oaspeți și de ceremonii, turnuri și foișoare, iar dincolo de ele, în grădină, unde înverziseră din abundență copacii stufoși, se îngrămădeau colinele din piatră aranjate cu gust. Nimic nu m-ar fi îndreptățit să spun că familia aceasta intrase în declin.

Leng Zixing a zîmbit:

- Se vede că tu ai agonisit numai prin muncă! de aceea îți vine greu să pricepi! Din bătrîni se spune că..miriapodele nici cînd mor nu cad". Bineînțeles că aceste familii nu mai trăiesc în belșugul de altădată, dar o duc cu mult mai bine decît simpli slujbași de rînd. Zilnic, la ei, vei găsi oaspeți; stăpînii, ca și slugile, nu cunosc lipsurile, dar nici unul din ei n-are habar de treburile gospodăriei și nimănui nu-i trece prin minte că ar putea să trăiască mai cumpănit. Trufia nu i-a părăsit încă, deși buzunarul le este aproape gol. Dar asta-i un fleac! Ceva e mai important însă: în asemenea familii sus-puse, de viță nobilă, unde ai casei sînt chemați la masă prin bătaie de gong, generația tînără - fii și nepoți - decade din ce în ce.

- Cum e cu puțință ca în astfel de familii cu tradiție să se ignore într-atît educația copiilor? se minună Jia Yucun. N-aș putea să spun nimic despre alții din neamul Jia, dar mi s-a părut întotdeauna că Rongguo și Ningguo, din acest punct de vedere, pot servi de exemplu. Cum de-or fi ajuns în asemenea stare?

- Să ne oprim numai la aceste două familii, suspînă Leng Zixing. Îți spun îndată despre ce-i vorba. Ning Guogong și Rong Guogong au fost frați buni. Cel mai mare, Ning Guo, a avut doi

26 Cele șase dinastii, perioadă din istoria Chinei cuprinsă între veacul al III-lea și al VI-lea.

fii. După moartea bătrînului trebuia să-i urmeze fiul mai mare, Jia Daihua, care de asemenea avea doi moștenitori. Primul se numea Jia Fu, mort pe la opt-nouă ani. I-a mai rămas în viață al doilea fiu, Jia Jing, care a moștenit titlul tatălui său. Acesta, foarte curînd s-a simțit atras de daoism; topea chinovar, călea mercur, ori se străduia să găsească elixirul vieții veșnice, și nimic mai mult pe lume nu-l interesa.. Din fericire, în tinerețe avusese un copil - Jia Zhen, așa că Jia Jing, care visa la nemurire, i-a lăsat lui titlul, iar el, cunoscînd niște călugări daoiști, n-a mai vrut să rămînă cu ai lui și toată vremea și-o petrecea pe la marginea orașului. Jia Zhen a avut un copil, Jia Rong; anul acesta împlinește șaisprezece ani. Lui Jia Jing totul i se părea fără rost, iar lui Jia Zhen nu-i ajungea timpul din cauza ospețelor. Așa a dat peste cap castelul Ningguo, fără ca să aibă cine să-l țină tîn scurt. Ascultă acum și despre Rongguo: chiar cu el 8-a intimplat povestea ciudată, de care numai ce ți-am amintit. După moartea ducelui Rongguo, titlul i-a revenit fiului său mai mare, Jia Daishan, care la vremea lui s-a însurat cu o fată din vestitul neam Shi Hou din orașul Jinling. Ea i-a născut doi fii: cel mare Jia She și celălalt Jia Zheng. Jia Daishan a murit de timpuriu și soția i-a rămas văduvă. Titlul i l-a moștenit fiul cel mare, Jia She. Acest Jia She avea o minte slabă, așa că numai de gospodărirea averii nu era bun. Fratele său însă, Jia Zheng, care încă din copilărie uimea prin cinstea lui, era însetat de cultură, fapt ce-i atrăsese dragostea și prețuirea bunicului. Acesta dorea mult ca nepotul să treacă probele cerute și să obțină o slujbă.

Pe patul de moarte, Jia Daishan se adresă împăratului și acesta, întotdeauna milostiv cu supușii săi credincioși, a poruncit ca titlul și funcția sa să fie date fiului cel mare, iar toți ceilalți fii să se înfățișeze fără zăbavă la el. Mulțumită acestui fapt, Jia Zheng a primit atunci o slujbă însemnată, ca acum să fie ridicat în funcție de *wailang*²⁷. Soția sa născută Wang, i-a dăruit un fiu, pe Jia Zhu, care la vîrsta de paisprezece ani a mers la învățătură, ca apoi să se-nsoare de tînăr. A avut și el un copil, dar Jia Zhu s-a îmbolnăvit și a murit înainte de a împlini douăzeci de ani. După aceea, doamna Wang a născut o fetiță, chiar în prima zi a Anului Nou, de s-au mirat toți. S-au scurs mai bine de zece ani și

27 *Wailang*, denumire dată, în vechea Chină, înalților demnitari din aparatul de conducere a statului.

doamna Wang a mai adus soțului un fiu. Dar cel mai neașteptat lucru a fost că băiatul, când îi ieșit din pîntecele mamei, ținea în gură o pietricică și aceasta sclipea în toate culorile curcubeului, iar pe deasupra purta urmele 'unor hieroglife. Ei, spune-mi, nu-i asta ceva plin de ciudățenie?

- Firește că așa e! a rîs Yucun. Mă tem că băiatul va avea o viață cu totul neobișnuită,

- Așa zic toți, rîse Leng Zixing, fapt pentru care maică-sa moare după el. Când a împlinit un an, domnul Jia s-a gîndit să vadă ce îi hărăzește soarta. A așezat în fața lui cele mai felurite lucruri. Mult s-au minunat când băiatul a apucat, niște agrafe purpurii și niște inele cu care a început să se joace.

Domnului Jia, de bună seamă, nu i-a fost pe plac și a zis că fiul său va fi atras numai de băutură și de femei. De atunci s-a îndepărtat de el. Numai bunică-sa îl pierde din ochi de drag ce-i este. Ce zici că acum, la zece ani, cu toate că-i prea răsfățat, abia de găsești unul într-o sută așa de isteț și de instruit ca el. Și judecata lui este ciudată! „Femeile, spunea el, sînt făcute din apă, iar bărbații din noroi. Ele mă bucură și mă fericesc, dar bărbații mă fac să simt o duhoare grea”. Spune, nu-i de rîs? Ce altceva decît un pierde-vară o să ajungă?

- Nu se știe, a zis Jia Yucun, și fața lui a căpătat o înfățișare aspră. Mi-e teamă că voi n-ați înțeles povestea acestui băiat! Mi se pare că domnul Jia greșit îl socoate dedat stricăciunii. Dacă nu va citi cărți multe, dacă nu se va osteni căutînd să pătrundă miezul lucrurilor și să afle adevărul și cauzele care dau rostul vieții, nu-l va putea înțelege niciodată!

Vorba aparte a lui Jia Yucun l-a făcut pe Leng Zixing, să judece mai atent și să-l roage să-i arate tîlcul celor spuse mai înainte.

- Cerul și pămîntul zămislesc oamenii, iar ei se deosebesc puțin unii de alții, dacă, vezi bine, nu-i punem la socoteală pe cei foarte buni și pe cei ticăloși.

Oamenii buni se nasc hărăziți de-o zodie bună, iar ticăloșii de-o ursită crudă. Primii vin pe lume ca să așeze ordinea, iar ceilalți să aducă nenorocirile și zbuciumul. Yao \ Shun, Yu, Cheng Tang, Wen Wang, Wu Wang, Zhou Gong, Shao Gong, Meng Zi, Dong Zhongshu, Han Yu, Zhou Dunyi, Cheng Hao, Zhu Xi, Zhang Zai s-au născut într-o zodie bună. Chi You \ Gong Gong, Jie Wang, Zhou Wang, Wang Mang, Cao Cao, Zhuan Wen, An Lushan, Qin Kuai au

venit pe lume aduși de o ursită cruntă. Oamenii buni aduc ordinea pe pământ, pe cînd ticăloșii seamănă vrajba. Vorba neprefăcută și puterea de judecată - semnele bune care stau la temelia universului - sînt însușirile celor aleși.

Cruzimea și viclenia - semnele rele care stau deopotrivă la temelia universului - sînt însușirile celor ticăloși. Astăzi, cînd a sosit sorocul mării fericiri și al îndestulării, al liniștii în lume, spiritul bun stăpînește, fără osebite, în tot locul, începînd cu palatele împărătești și terminînd cu cele mai îndepărtate colțuri ale țării. El se împrăstie din belșug jur împrejur, se preface în rouă dulce și vînt blînd, care adie peste-ntreg pămîntul. Acum, cînd încălzește soarele dogoritor, duhul cruzimii și al vicleniei nu se poate răspîndi în aer, ci se afundă în văgăunile adînci. Vîntul înăbușitor și norii trag nădejde să-l poată scoate, fie și cît un firicel de mătase.

Cele două forțe nu se pot nimici una pe alta, ci se luptă fără ostoire ca vîntul și apa, tunetul și trăznetul. Năzuind fără prea multă vlagă să fie slobod, duhul cruzimii se întrupează în oameni și cei în care se cuibărește nu mai pot atinge nici suișul, nici coborîșul. Numai să-i asemui cu alții și vei băga de seamă că în istețime și har sînt deasupra celorlalți, dar în minciună ori siretenie sînt mai prejos decît milioane de oameni de rînd. Născuți în familiile bogate, de viță veche, de vele mai multe ori cad în dezmăț; născuți în familiile cu carte, dar nevoiașe, se fac sihaștri și ajung vestiți; născuți pînă și în nefericitele familii năpăstuite de soartă, ei se fac fie actori de faimă, fie cîntăreți, însă niciodată nu cad pînă acolo să fie servitori ori curieri, să se supună de bunăvoie și să se lase dați la o parte de careva mărginit.

În vechime puteau fi socotiți astfel Xiu YuTao Jian, Ruan Ji, Ji Kang, Liu Ling, Wang Danzhi și Xie An, Cu Hutou, Hou Zhu din Chen, Ming Huang din Tang, Hui Zong din Song, Liu Tingzhi, Wen Feiqing, Mi Nan'gong, Shi Manqing, Liu Qiqing, Qin Shaoyou și de asemenea Ni Yunlin, Tang Bohu, Zhu Zhishan ori Li Kuinian, Huang Fanzhuo, Jing Xinmo, Zhuo Wenjun, Hong Fu, Xue Tao, Cui Yin, Zhao Yun. Toți aceștia sînt din ținuturi felurite, dar s-au supus aceleiași legi.

- După tine înseamnă că norocul te face prinț și nenorocul hoț? a întrebat Leng Zixing.

' - Chiar așa, a întărit Jia Yucun. Tu încă nu știi că după ce am fost scos din slujbă, timp de doi ani am pribegit prin multe părți și am văzut destui copii. Până la urmă însă, toți se pot împărți în cele două soiuri de care abia ți-am amintit. Când ai vorbit de Baoyu eu am și ghicit că el trebuie să fie un astfel de om. Pot să-ți mai dau încă pilde. Il cunoști pe domnul Zhen din Jinling, supraveghetor la Palatul Milei?

- Cine nu-l cunoaște? s-a mirat Leng Zixing. Familia Zhen s-a înrudit cu familia Jia și au legături foarte strânse. Chiar mi s-a întâmplat să am de mai multe ori de-a face cu el.

Jia Yucun a urmat rîzînd:

- Uite, anul trecut, cînd am stat în Jinling, am fost învățător în casa Zhen. M-am dus acolo și mi s-a părut că în această familie bogată, de viță veche, în pofida bogăției, stăpîneau grozav de aspre obiceiuri, de nu puteai găsi nici măcar un locșor, unde să trăiești mai în voie.

Cu toate că elevul meu abia se apucase de învățătură, muncea din greu, ca unul care avea de trecut probe grele. Ce mă înveselea însă era faptul că tot spunea: „Ar fi potrivit ca împreună cu mine să învețe încă două fete - numai atunci voi cunoaște și eu hieroglifile și voi pricepe tot ce-mi spui; altfel voi rămîne pentru totdeauna un prostănac”. În afară de asta, foarte des îl povățuia pe slujitorul său: „cuvîntul «fată» este cel mai curat și mai luminos. Față de aceste fapte încerc o mare venerație, ca pentru animalele fabuloase ori păsările rare, florile și ierburile neobișnuite. Pe voi, care spuneți vorbe murdare, vă opresc să mai pomeniți fără rost acest cuvînt. Ai înțeles? Iar dacă nu-l puteți ocoli înainte de a-l spune, spălați-vă gura cu apă curată ori cu esență de ceai! Am să-i smulg dinții și să-i scot ochii aceluia care va îndrăzni să-mi încalce porunca”.

Toate semnele cruzimii și neomeniei se adunaseră în el, dar cînd se întorcea de la școală și întâlnea fetele, chipul lui se schimba cu desăvîrșire, și el se făcea dintr-o dată duios și supus, isteț și deosebit. De aceea tată-său l-a bătut pînă la sînge, de mai multe ori, dar fără nici un folos. De fiecare dată, cînd ajungea să nu mai poată îndura durerea, începea să strige „surioarelor, surioarelor”. Fetele își băteau joc de el spunînd: „De ce strigi «surioarelor, surioarelor»- cînd te bate? Sau ți-nchipui că ne vom ruga să aibă îndurare de tine? Cum de nu-ți este puțină rușine?”

El răspundea: „De fiecare dată cînd mă doare afară din cale, numai ce strig «surioarelor, surioarelor» și parcă mi se ia durerea cu mîna. Iată că am găsit leacul: cînd nu mai pot îndura, încep să strig «surioarelor»„. Nu-i oare de rîs? Fiindcă bunică-sa îl iubea la nebunie, după fiecare pedeapsă mă dojenea pe mine, ca dascăl, și îl certa pe băiat, așa că în cele din urmă m-am lipsit de această slujbă.

Asemenea copii nu pot să păstreze averea părinților și nici nu se lasă îndrumați de nimeni. Îmi parv rău numai că rareori se întîlnesc surori nimerite pentru astfel de băieți!

- Și în familia Jia sînt trei fete, o mîndrețe, a spus Leng Zixing. Cea mare, a domnului Jia Zheng, pe nume Yuanchun, pentru inteligența sa și pentru darurile cu care e înzestrată a fost luată la curtea imperială. A doua, pe nume Yingchun, este născută de favorita domnului Jia She, iar a treia, pe nume Tanchun, este născută de ibovnica domnului Jia Zheng; cea de-a patra, pe nume Xichun, e nepoata domnului Zhen din castelul Ningguo. Bătrîna doamnă Jia le adoră, iar ele învață și stau cu ea și, din cîte am auzit, nu-s fete prea rele.

- În familia lui Jia Zheng era un obicei nostim, zise Jia Yucun. Numele fetelor erau la fel cu al băieților și nu se luau în seamă denumiri atît de gingașe ca Chun - primăvară, Hong - purpuriu, Xiang - înmiresmat, Yu - piatră nestemată. Nu-nțeleg cum de s-a înrădăcinat un obicei atît de obișnuit tocmai în familia Jia!

- N-ai dreptate, l-a contrazis Leng Zixing. Domnișoara cea mare s-a născut în prima zi a Anului Nou, cînd începe primăvara, iar apoi cuvîntul Chun s-a păstrat și la numele celorlalte fete. La alți membri ai familiei nu întîlnești acest obicei. Chiar soția stăpînului tău - domnul Lin, sora lui She Gong 1 și a lui Zheng Gong ²⁸, se numea acasă Jia Min. Dacă te îndoiești, n-ai decît să cercetezi!

- E adevărat! a strigat Jia Yucun, lovindu-și palmele. Eleva mea se numea Daiyu. Am observat că pronunța hieroglifa „min” ca pe „mi”, iar cînd o întîlnea, o scria cu două-trei linioare mai puțin, încît rămîneam nedumerit. Acum, după cîte mi-ai spus, abia înțeleg. Nu mă mir că vorba și gesturile elevei mele erau atît de deosebite de ale celorlalte. Numai o familie cu faimă ar fi putut

28 Este vorba de Jia She și Jia Zheng, pe care vorbitorul îi onorează cu titlul de gong — duce, purtat de tatăl lor. Ning Guogong.

da naștere unei asemenea copile. De vreme ce ea coboară din neamul Rongguo, toate îmi sînt acum limpezi. Păcat numai că luna trecută, mama ei s-a

- Era cea mai mică dintre cele trei surori din generația vîrstnică, a oftat Leng Zixing îndurerat.

- Eh! Cine stie ce ginere va mai intra în familia lor!

- Da, așa e, îl aprobă Jia Yucun.. Dacă nu-l socotim pe fiul domnului Jia Zheng, care s-a născut cu nestemata în gură, tot din șirul ăsta de nepoți, mai au pe careva? Are și Jia She vreun fiu?

- După Baoyu, favorita domnului Jia Zheng i-a mai născut un fecior, răspunse Leng Zixing, dar nu știu nimic despre el. în fșlul acesta, deocamdată domnul Jia Zheng are doi fii și-un nepot, iar ce va fi de-acum încolo, n-aș putea ști. Se pare că și Jia She are un fiu, Jia Lian. E de vreo douăzeci de ani, s-a căsătorit de patru-cinci ani cu Wang Xifeng, nepoata soției domnului Jia Zheng. Acest Jia Lian și-a cumpărat un post, dar cum nu-l prea interesează treburile slujbei, locuiește în casa domnului Jia Zheng și-i ajută la gospodărie. Cînd s-a însurat, toți ai casei, de la mic la mare, au rămas încîntați de soția lui, și Jia Lian a fost nevoit el însuși să-i recunoască întîietatea. Femeia era frumoasă, dezghețată la vorbă, descurcăreață; chiar și printre bărbați cu greu întîlnești unul ca ea.

- Iată că s-a adevărit încă o dată că nu mă-nșel, a zîmbit Jia Yucun, ascultîndu-l pe Leng Zixing. Cred că toți despre care am vorbit pînă acum au venit pe lume fie aduși de spiritul „bun”, fie aduși de spiritul

- Bine, bunii vor fi buni și răii răi, a mai zis Leng Zixing, nu noi trebuie să ne vîrîm în problemele altora. Mai bine să mai bem un păhărel!

- Am golit cîteva pînă acum, a răspuns Jia Yucun.

' - Nu mă-ndoiesc cîtuși de puțin, a rîs Leng

Zixing. Cînd stai la taifas, vinul se duce mai ușor pe gît. Dar ce ne împiedică să mai bem?

- S-a făcut tîrziu, să nu se zăvorască porțile orașului, a zis Jia Yucun, uitîndu-se pe fereastră. Mai vorbim pe drum.

S-au sculat amîndoi și au plătit vinul băut. Pe cînd se pregăteau să plece, au auzit în spate un glas:

- Te felicit, frate Yucun. Am venit să-ți aduc o veste bună.

Jia Yucun se întoarce...

Dacă vă interesează pe cine a văzut, citiți capitolul al treilea.

CAPITOLUL

3

LIN DAIYU

În care se povestește cum, prin bunătatea cumnatului său, Lin Ruhai l-a căpătuit pe profesor și cum Jia Mu s-a înduioșat de nepoata ei orfană

ÎNTORCÎNDU-ȘI CAPUL, Jia Yucun zări pe cel care-l strigase; nu era altul decât Zhang Rugui, un fost slujbaș ca și el. Născut prin părțile acestea, Zhang Rugui locuia acum la ai lui. Nu de mult aflase că în Capitală se hotărîse să fie chemați iarăși dregătorii înlăturați din slujbe și, zărindu-l întîmplător pe Jia Yucun, s-a grăbit să-i anunțe vestea îmbucurătoare.

Zhang Rugui i-a povestit lui Jia Yucun tot ce știa. Incîntat, Jia Yucun s-a grăbit să se despartă, nerăbdător să se întoarcă acasă.

Leng Zixing, care auzise noutatea, l-a sfătuit pe Jia Yucun să ceară sprijinul lui Lin Ruhai pentru a-i înlesni întoarcerea în Capitală și pentru a-l recomanda lui Jia Zheng. Jia Yucun a alergat acasă și, citind *Buletinul oficial*, s-a convins că Zhang Rugui a avut dreptate. În ziua următoare s-a dus la Lin Ruhai.

- Ce întîmplare, a spus acesta. Nu demult soția m-a părăsit. Fetița nu s-a întremat întru totul și deocamdată a rămas la mine, dar acum m-am gîndit s-o trimit la soacra mea, în Capitală. N-am avut prilejul să vă mulțumesc pînă acum pentru învățătura aleasă pe care ați dat-o fiicei mele. E cu putință să nu vă fac un serviciu? Sincer vorbind, m-am gîndit de mult la toate acestea și am și pregătit o scrisoare către cumnatul meu. Dacă v-ar putea ajuta, mi-aș simți cugetul împăcat. Cît despre cheltuieli, totul e pomenit acolo.

Jia Yucun s-a aplecat adînc, iar buzele sale au rostit îndelung

cuvinte de mulțumire.

- N-aș putea să știu ce rang ocupă distinsa dumneavoastră rudă? se interesă el. Ca să nu fiu stînjedit în fața sa, adăugă.

- Dacă e să vorbim despre ea, aflați că aparține aceleiași familii ca și dumneavoastră, scumpe frate, a rîs Lin Ruhai; numai că el este nepotul lui Rong Guogong. Fratele mai mare al soției mele deținea gradul de comandant de oști și se numea Jia She, poreclit Er Hou. Al doilea frate al ei - Jia Zheng, poreclit Cun Zhou, ocupă funcția de *wailang* în serviciul departamental. Este un om sobru și bun, neavînd nimic comun cu bogătașii trîndavi, iar în ceea ce privește firea, în multe amintește de străbunu-său. Tocmai de aceea am îndrăznit să-i scriu.

Dacă aș fi făcut altcum, aș fi greșit și față de mine și față de dumneavoastră. Jia Yucun se încredință astfel pe deplin că Leng Zixing avusese dreptate, cu o zi înainte, și i-a mai mulțumit o dată lui Lin Ruhai.

- Fiica mea va pleca în cea de-a doua zi a lunii viitoare, a mai spus Lin Ruhai. N-ați vrea să mergeți împreună cu ea?

Jia Yucun a" primit bucuros. După aceea Lin Ruhai a pregătit cele necesare drumului, iar Jia Yucun a primit tot ceea ce i s-a oferit.

Fata nu voia să plece din casa părintească pentru nimic în lume, dar bunică-sa o chema cu stăruință, și însuși Lin Ruhai a trebuit s-o lămurească.

- Am cincizeci de ani și nici o clipă gîndul de a-mi lua altă nevastă. Tu ești încă mică și slăbuță, fără mamă, care să te îngrijească, fără surori, care ar putea să te ocrotească. Pe cînd acolo, lîngă tine vor fi bunica și verișoarele; astfel grijile mele se vor mai împuțina. De ce nu vrei să te duci?

Ascultîndu-și părintele, Lin Daiyu, cu lacrimi în ochi, i s-a înclinat pentru a-și lua rămas bun și împreună cu dădaca și cîteva slujitoare în vîrstă trimise pe7 tru ea de la castelul Rongguo, s-a urcat în barcă și a pornit la drum. Jia Yucun o urmă într-o alta, în care, în afară de el, se mai găseau și doi slujitori.

Ajuns în Capitală, prima grijă a lui Jia Yucun a fost să-și pună veșmintele de sărbătoare. Apoi, neuitînd recomandarea pe care scria „nepot bun”, însoțit de slujitori, s-a îndreptat spre poarta castelului Rongguo. În acest timp Jia Zheng citise scrisoarea cumnatului său și porunci să fie invitat numaidecît Jia Yucun.

înfățișarea impunătoare și vorbirea aleasă a lui Jia

Yucun au produs o impresie plăcută. Moștenind în multe privințe caracterul bunicului său, Jia Zheng prețuia în mod deosebit pe cărturari și chiar față de cei de condiție modestă era politicos și binevoitor, străduindu-se să-i ajute la nevoie. În plus, Jia Yucun fusese recomandat de cumnatul său, pentru care fapt l-a și întâmpinat cu căldură și cu gândul de a-i fi de folos. Chiar de la prima înfățișare la împărat, el a obținut reintegrarea lui Jia Yucun în funcție. N-au trecut două luni, că Jia Yucun a și primit numirea în ținutul Yingtian. Luându-și rămas bun de la Jia Zheng și alegându-și zi prielnică de călătorie, a pornit spre locul unde fusese numit. Dar despre aceasta nu vom mai povesti aici.

Și iată că Lin Daiyu a lăsat barca și a pus piciorul pe mal, unde era așteptată de palanchin și de slujitorii trimiși în întâmpinare la castelul Rongguo. Maică-sa îi povestise deseori că familia bunicii nu se putea asemui cu nici una din multele familii bogate. Abia acum avea să se convingă de adevărul celor spuse. Totodată i se păru că aici va trebui să fie cu băgare de seamă la fiecare pas, la fiecare gest, ca nu cumva să-și atragă disprețul celorlalți.

Cînd palanchinul, în care fusese urcată, a intrat în oraș, Lin Daiyu cercetă cu luare aminte prin perdelele de mătase: pe străzi domnea învălmășeală, forfota oamenilor, de amîndouă părțile se înghesuiau casele cu totul și cu totul altfel decît în celelalte orașe. Palanchinul a fost purtat îndelung pînă ce, deodată, la capătul de miazănoapte al străzii, se zăriră doi lei de piatră lăsați pe etichetele din spate și o imensă poartă cu boltă, ornamentată cu capete de animale sălbatice. La intrare, așezați la rînd, străjuiau cam vreo zece oameni, cu pălării prețioase și veșminte scumpe. Poarta principală nu era deschisă, iar oamenii intrau și ieșeau prin alte două intrări laterale. Sub arcada porții principale, pe o placă orizontală, stătea în văzul tuturor o inscripție, din cinci hieroglife uriașe: „Ningguo înălțat din poruncă supremă”.

„Trebuie să fie casa bunicii”, gîndi Daiyu.

Nu departe, către apus, se zărea o poartă la fel de impunătoare-, cu trei intrări. Era castelul Rongguo.

Au pătruns înăuntru, pe o poartă laterală dinspre apus. Cam la distanță de o săgeată de la intrare, palanchinul s-a oprit și slujitorii l-au coborît. Patru băieți în jur de șaptesprezece-optsprezece ani, cu tichii și cu halate, i-au schimbat pe bătrînii

hamali și au dus mai departe palan chinul cu Lin Daiyu. Slujitoarele veneau pe jos în urma lor. La poarta a doua, palanchinul a fost lăsat pe pământ. Tinerii s-au îndepărtat cuviincioși, iar alte fete, sosite la timp, au înlăturat perdelele și au ajutat-o pe Daiyu să coboare.

La brațul lor, Daiyu a pătruns prin această poartă. De o parte și de alta se întindea în semicerc un coridor deschis, în fața căruia se înălța sala de trecere, cu paravanul de marmură așezat pe suporti de lemn de santal. Urmau trei săli mici de primire și apoi curtea mare din fața clădirii principale. Înaintea ochilor se găsea clădirea stăpinilor, cu cinci apartamente, având grinzile sculptate și coloanele ornamentate. Pe laturi se deosebeau terasele caselor, de care erau agățate colivii cu papagali și alțe păsări rare.

Pe treptele de la intrare așteptau câteva tinere slujitoare, îmbrăcate în veșminte colorate. Abia au zărit-o că se apropie și au sărit în întâmpinare:

- Bine ați venit! Bătrîna doamnă era tare îngrijorată din cauza voastră!

Trei sau patru dintre ele s-au îmbulzit către ușă, ca să ridice perdelele, și au anunțat într-un glas:

- A sosit domnișoara Lin!

Intrînd în casă, Daiyu văzu o bătrîna cu părul alb ca argintul, care pășea în întâmpinarea ei, susținută de brațele slujitoarelor. Daiyu, înțelegînd că trebuie să fie bunica sa, a vrut să se închine, dar bătrîna doamnă n-a lăsat-o și, cuprinzînd-o în brațe, cu lacrimi în ochi a exclamat:

- O, copilul meu iubit!

Acest tablou emoționant i-a mișcat pe toți pînă la lacrimi. Daiyu nu s-a putut nici ea stăpîni să nu plîngă. Toți se îngrămădeau s-o mîngîie. În sfîrșit, Daiyu s-a aplecat în fața bunicii, care i-a prezentat rudele:

- Aceasta este mătușa ta, a spus ea. Aceasta tot mătușă-ți este. Și arată către doamna Xing și respectiv către Doamna Wang. Iar aceasta, soția vărului tău bun, domnul Jia Zhu.

Daiyu s-a înclinat în fața fiecăreia, iar Jia Mu a continuat:

- Chemați fetele! Astăzi, cînd ne-a sosit din depărtări un asemenea oaspete, le îngădui să renunțe la lecții.

Două slujitoare au ieșit să le strige. Curînd au apărut trei domnișoare însoțite de trei doici și de cinci sau șase fete din

casă: prima din ele, de vîrstă mijlocie, chipeșă, cu nasul puțin turtit și arămiu, cu obraji ca rodiile, foarte simpatică, era simplă și modestă. Cea de-a doua, înaltă, subțirică, avea umerii înguști și teșiți, cu fața ovală, ca oul de rață, ochii mari și sprîncenele stufoase, părea să aibă un fel de a se purta cu totul aparte, ceea ce te obliga să-ți controlezi fiecare vorbă. A treia era încă neîmplinită și făcea impresia că dintre toate este cea mai mică. Agrafele și inelele, fustele și jachetele erau asemănătoare la toate trei.

Daiyu s-a ridicat să le salute.

Apoi toate s-au așezat și li s-a adus ceai. Discuția s-a purtat în jurul bolii mamei lui Daiyu, a leacurilor luate, a înmormîntării. Jia Mu, se-nțelege, s-a tulburat din nou și i-a mărturisit lui Daiyu:

- Dintre toate fetele mele, pe mama ta am iubit-o cel mai mult. Cum să nu mă zbucium cînd știu că a murit înaintea mea și că în cea din urmă clipă n-am putut merge s-o văd!

Cu aceste cuvinte a prins mîna lui Daiyu și a izbucnit în plîns.

Abia au izbutit s-o potolească.

Deși era încă mică, Daiyu se distingea prin vorbire și ținută aleasă, plină de gingășie. După înfățișare și după mișcările stînjinite se putea ghici că nu era prea sănătoasă. Și întrebările au început să curgă:

- Ce leacuri iei? Cum de nu te-ai făcut bine pînă

- întotdeauna am fost așa, a răspuns Daiyu. De cînd am învățat să mănînc, am luat tot timpul și leacuri. Care medici renumiți nu m-au văzut? Dar totul fără folos! Mi-amintesc, cînd aveam trei ani, a venit la noi un călugăr budist, cu chelbe pe cap. A spus că ar trebui să fiu dată la mînăstire. Cînd au auzit despre ce este vorba, părinții mei s-au împotrivit. Dacă nu vă-ndurați de ea, a mai spus el, mă tem că întreaga viață nu se va vindeca. Iar dacă vreți să se facă bine, nu-i îngăduiți să plîngă și în afară de mamă și tată să nu întîlnească nici măcar pe rudele apropiate. Numai așa va putea să-și trăiască fericită viața. Călugărul acesta a fost, de bună seamă, nebun, ca dovadă că nimănui nu i-a păsat de ce-a zis. Chiar și acum iau pastile din *renshen*²⁹

- Prea bine, a accentuat Jia Mu, căci și noi le avem și chiar voi

29 Elixirul vieții veșnice, renshen — pin roșu, tamarisc ; rădăcina vieții, plantă cu deosebite calități terapeutice, folosită larg în Industria medicamentelor, în trecut, alfa și omega medicinei tradiționale chineze.

spune să se aducă mai multe.

Abia terminase vorba, că în curte s-au și auzit rîsetele și glasul cuiva:

- Am sosit tîrziu! N-am ajuns să primesc oaspetele din depărtări!

„Aici toți par cumpătați, gîndi Daiyu. Cine să fie oare de rîde așa de firesc?

Însoțită de cîteva slujitoare tinere și bătrîne apărură o femeie deosebit de frumoasă. Veșmintele brodate și podoabele sclipeau ca pe o zîină. Părul era meșesugit împletit cu șiraguri de mîrgăritare și prins în agrafe, pe care se distingeau cinci fenicși bătuți în perle, ce atrăgeau privirile ca soarele seînteietor. La gît purta un gherdan de aur cu dragoni încolăciți. Tînăra femeie avea o bluză de atlas, bine strînsă pe corp, în țesătura căreia fuseseră prinși fluturași de aur. Peste fondul aprins al bluzei avea o rîntăluță din mătase imprimată, de un gri-argintiu. Purta o fustă creponată, cu flori, pe cîmp verde. Deasupra ochilor migdalați, ușurel sașii, se arcuiau sprîncenele, ca două foi de salcie. Trupul femeii era zvelt și plin de grație, iar fața, îngrijit fardată, răspîndea un farmec tineresc. În neastîmpărul buzelor carminate juca neconținut zîmbetul.

Daiyu s-a grăbit să se ridice și să-i iasă în întîmpinare.

- N-o cunoști! a spus rîzînd Jia Mu. Este vestita „Po Lahuo” sau cum se zice în Nan jing, „La Zi”. Poti să-i spui pur și simplu Feng Lazi.

Daiyu s-a zăpăcit neștiind cum să i se adreseze, însă verișoarele s-au grăbit s-o scoată din încurcătură.

- Este soția celui de-al doilea văr primar al tău, Jia Lian.

Daiyu n-o mai văzuse niciodată pe această femeie frumoasă, însă o auzise deseori pe maică-sa spunînd: „Jia Lian - fiul unchiului tău mai mare, Jia She -, s-a căsătorit cu nepoata celei de-a doua mătuși a ta, născută Wang, pe care din fragedă copilărie a crescut-o ca pe un băiat. Numele ei de școală este Wang Xifeng1’

Daiyu a salutat-o de grabă, zîmbind, și i-a spus „cumnată”. Wang Xifeng a prins-o de mîină, a cercetat-o îndelung din creștet pînă-n tălpi, apoi s-a așezat lîngă Jia Mu zicînd:

- Există pe lume oameni cu un chip atît de încîntător?! Eu cred că de-abia acum am văzut pentru prima dată! Înfățișarea ei nu

are nimic din aceea a nepoatelor din partea mamei. Mai degrabă ar aduce aminte de chipul celor din partea tatălui. Nu-i de mirare de ce nu mai conteneai gîndindu-vă la ea! Păcat numai că nu a avut noroc și s-a prăpădit mamă-sa așa de

Spunînd acestea ea și-a dus batista la ochi să-și șteargă lacrimile.

- De-abia mă liniștisem și ai venit să mă tulburi din nou, a dojenit-o Jia Mu. Ea acum a. sosit! Este atît de plăpîndă! Tocmai am alinat-o. Mai bine să vorbim despre altceva.

Tristețea lui Wang Xifeng s-a prefăcut dintr-o dată în veselie. A spus rîzînd:

- Într-adevăr! Cum am văzut-o pe micuța surioară, m-a cuprins bucuria, dar și amărăciunea și am uitat cu totul că și dumneata, bunico, te afli aici. Merit bătaie, nu glumă!

Și prinzînd din nou mina lui Daiyu, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, a întrebat:

- Cîți ani ai, surioară? Poate ai luat și lecții? Ce leacuri folosești? Aici n-ai să te plictisești. Dacă vrei să mănînci ceva ori să te distrezi, să-mi spui mie! Iar dacă te nemulțumesc slujnicele, tot eu să știu.

După ce se convinse că Daiyu a înțeles, Wang Xifeng se întoarse spre servitoare și le întrebă:

- Ați adus bagajul domnișoarei Lin? Cîte din voi au însoțit-o? Mergeți și aranjați două camere, să aibă unde să se odihnească.

Între timp fetele le-au servit cu fructe și ceai iar Wang Xifeng s-a îngrijit atentă de fiecare.

- Ați plătit oamenii pe luna aceasta? a întrebat-o cea de-a doua mătușă.

- Am plătit, a răspuns Wang Xifeng. Adineauri am fost cu fetele sus să căutăm atlasul de care stăpîna a vorbit aseară, dar nici pomeneală să-l găsim. Poate nu vă mai amintiți bine de el.

- Ce importanță are - am găsit, ori n-am găsit! - interveni doamna Wang. Luați la îndeplinire două cupoane frumoase pentru rochița surioarei; diseară trimit după ele.

- Am avut eu grijă, a răspuns Wang Xifeng. Știind că surioara trebuie să vină de pe o zi pe alta am pregătit pe-ndelete totul. Am să vi le trimit să le vedeți.

Doamna Wang a clătinat din cap zîmbind, fără să mai zică ceva. Servitoarele au adunat de pe masă, iar Jia Mu a poruncit unor

doici bătrîne s-o conducă pe Daiyu la cei doi unchi - frații mamei ei.

- Lasă-mă s-o însoțesc eu, a spus soția lui Jia She, doamna Xing. Poate așa se cade.

- Prea bine, a răspuns bucuroasă Jia Mu. Plecați, nu stați degeaba!

Doamna Xing a luat-o pe Daiyu de mână și a spus câteva cuvinte de despărțire doamnei Wang. Au ieșit spre poarta a doua, prin sala de trecere. Slugile au adus o caretă vopsită cu lac gri deschis și _ cu acoperișul verde. Doamna Xing și Daiyu s-au urcat, apoi fetele au lăsat perdelele. După aceea au scos careta pe drumul cel mai scurt și au înhămat la ea doi catiri supuși. Ieșind pe sub poarta laterală dinspre apus, careta cu doamna Xing și Daiyu s-a îndreptat către poarta principală de la răsărit a castelului Rongguo, alăsat în urmă o poartă mare vopsită în lac negru și a pătruns printr-una interioară. Doamna Xing a coborât din caretă și, apucînd-o pe Daiyu de mână, a intrat în curte. Daiyu știe că se afla tot în grădina castelului Rongguo. Au ocolit trei rînduri de porți, după care au dat de clădirea principală cu terase mici și grațioase, cu totul și cu totul deosebite de clădirile impunătoare din partea cealaltă a castelului Rongguo, unde locuia Jia Mu.

În mijlocul curții pline de pomi se înălțau pitorești movile de piatră. Cum au pășit pragul au și fost întâmpinate de o mulțime de femei și slujitoare îmbrăcate cu rochii alese și gătite cu podoabe scumpe.

Doamna Xing a invitat-o pe Daiyu să se așeze, în timp ce a cerut să fie anunțat domnul Jia She.

Slujnica s-a întors îndată și a spus:

- Domnul nu se simte bine și nu poate ieși, deoarece se teme că dacă o va vedea pe domnișoara, se vor zbuciuma amîndoi. O roagă pe domnișoara să nu tînjească după casa alor ei; la bunica și la mătuși se va simți tot qît de bine.

„Verișoarele ei sînt, fără-ndoială, mai puțin instruite, gi-a spus el, dar se va putea bucura împreună cu ele. Dacă o va nemulțumi ceva, să nu se simtă stingherită și să vorbească”.

Daiyu s-a ridicat și a dat de câteva ori din cap. Au mai zăbovit puțin, apoi și-au luat rămas bun.

Doamna Xing a rugat-o să rămînă la masă, însă ea a răspuns

binevoitoare:

- Sînteți atît de bună, încît mi-e greu să vă refuz; dar sînt nevoită să mă prezint celui de-al doilea unchi. Dacă aş întîrzia, ar însemna lipsă de cuviință din parte-mi. Voi veni neapărat altă dată. Acum trebuie să mă iertați.

- Bine, bine! încuviință doamna Xing, poruncind doicilor să o conducă pe Daiyu înapoi la caretă.

Daiyu s-a întors în aripa castelului Rongguo, de unde plecase.

După ce coborî, văzu în fața sa deschizîndu-se aleea pietruită prelungindu-se de la intrare. Femeile care îi purtau tot timpul de grijă au condus-o prin încăperi și s-au oprit lîngă poarta ceremoniilor, ce da în curte. Daiyu s-a minunat din nou de clădirile mărețe, de pridvoarele și ușile boltite, care nu semănau de fel cu cele văzute pînă atunci.

De-abia acum observă că acolo erau iatacurile femeilor.

Cînd a pătruns în sală, i-a atras atenția o placă împodobită cu nouă dragoni aurii pe fond negru, gravată cu inscripția: „Lăcașul fericirii și al bunăstării”. Mai jos, un rînd de hieroglife mici: „în anul, luna și ziua cutare, lui Jia Yuan i s-a conferit titlul de Rong Guogong”. Mai departe urma sigiliul împăratului.

Pe o măsuță roșie din lemn de santal era așezat un vas de sacrificiu cu trei picioare, înalt de trei *chi*², ornamentat cu dragoni încolăciți, peste care se întipăriseră urmele vremii. Alături, peperete, atîrna un tablou în tuș ' înfățișînd salonul de așteptare 3 din palatul imperial. De o parte a tabloului se putea vedea un potir sculptat în aur, și de cealaltă parte cuburi de cristal. Pe dușumea erau orînduite șaisprezece scaune joase, din lemn de cedru. în afară de acestea, în sală atîrnau două inscripții pe două table din lemn negru, cu hieroglifele încrustate în aur. Inscripțiile elogiau copiii castelului Rongguo:

Sclipește mărgeanul în casele voastre Cum luna strălucc pe boltă; Scînteie frumoase veșminte brodate, Ca norii în zările-albastre.

Mai jos, un rînd de hieroglife mici: „Scrise cu propria mîină de către preaslăvitul dascăl Mu Shi, căruia, pentru meritele sale alese, i s-a conferit titlul de *junwang* al ținutului Dong'an”.

De obicei doamna Wang nu locuia în camerele principale, ci într-un apartament de trei camere mici cu terasa spre răsărit, pentru care fapt slujnicele au dus-o pe Daiyu direct acolo. Lîngă

fereastră, pe *kan*" era așternut un covor purpuriu adus de peste ocean, deasupra era o pernă roșie rotundă, brodată cu dragoni în fir de aur, precum și o imensă saltea matlasată. pe care erau pictați dragoni pe fond verde. De o parte și de alta a saltelei erau așezate două măsuțe lăcuite, în formă de flori de prun; pe cea din stînga era un vas de jertfă cu trei picioare, de pe timpul lui Wen Wang \ iar în rînd cu el, o casetă cu arome și o linguriță; pe măsuța din dreapta era așezată o minunată vază de Ruzhou³⁰, ce sclipa în toate culorile curcubeului, încărcată cu flori naturale. Lingă peretele dinspre apus stăteau la rînd patru scaune uriașe, cu huse înflorate de mătase roșie cu nuanțe argintii, iar. în fața lor patru scăunele pentru picioare. La dreapta și la stînga lor erau, de asemenea, două mese înalte cu cești pentru ceai și vase pentru flori.

Doica a invitat-o pe Daiyu să stea pe *kan*, la capătul căruia se aflau încă două salteluțe brodate.

Daiyu, cunoscîndu-și locul în familie, nu s-a așezat pe *kan*, ci pe scaunul de la margine, din partea c e răsărit a odăii. În acest timp i se tot umplea ceașca de ceai. Sorbindu-l, Daiyu cerceta cu interes veșmintele și găteliile fetelor; urmărindu-le mișcările își dădea seama că fetele erau cu totul diferite decît cele din alte familii.

Nici n-a reușit să-și soarbă ceaiul, că a și venit o slujnică în bluză roșie de mătase, cu volănașe și vestă gri, garnisită cu firet, care i-a spus zîmbind:

- Doamna o invită pe domnișoara Lin la dînsa.

Doica a însoțit-o pe Daiyu în clădirea cu trei camere, ale cărei ferestre se deschideau spre răsărit-miazăzi. În prima odaie, pe *kan*, se afla o măsuță joasă cu cărți și serviciul de ceai; pe o pernă de atlas negru doamna Wang își sprijinea spatele. Cînd a zărit-o pe Daiyu, i-a făcut semn să se așeze în partea de răsărit, însă cum Daiyu și-a dat seama că acela trebuie să fie locul lui Jia Zheng, a hotărît să se așeze pe unul din cele trei scaune din față, acoperite cu huse colorate. Numai după ce doamna Wang a poftit-o de mai multe ori, Daiyu s-a așezat lingă ea.

- Unchiul tău postește astăzi, i-a spus doamna Wang - așa că ai să-l vezi altă dată. Cele trei verișoare ale tale sînt fete bune, poți

30 Vază de porțelan fabricată în vremea dinastiei Song, în jurul localității Ruzhou, din provincia He'nan.

să înveți împreună cu ele, să citești și să scrii ori să brodezi - aceasta voiam deocamdată să-ți spus; să înțelegi însă că doar un singur lucru mă neliniștește: se află în casa noastră sămînța tuturor nenorocirilor și izvorul răului - „duhul răului din lumea noastră deșartă”. Astăzi este dus la templu și încă nu s-a întors, dar diseară îl vei vedea negreșit. Nu trebuie să-i dai atenție. Verișoarele tale, de asemenea, se feresc din calea lui.

Daiyu auzise de mult de la mamă-sa: „Am un nenot care s-a născut cu o nestemată în gură; este grozav de încăpățînat și neascultător; nu-i place să învețe și vrea numai să se zbenguie în iatacurile fetelor. Dar bunică-sa moare după el și nu îngăduie nimănui să-l pună la punct”.

Din spusele doamnei Wang înțelese că trebuie să fie vorba de acest văr.

- Mătușa se gîndește cumva la cel care s-a născut cu nestemata în gură? a întrebat fata. Mi-amintesc că deseori mama pomenea de el; zicea că-l cheamă Baoyu, că este doar cu un an mai mare ca mine și, chiar dacă este ștregar, cu surorile sale se are foarte bine. În ce mă privește, voi locui împreună cu verișoarele mele pe cînd el, în altă casă, și-n altă curte, cu băieții.' Cum aș putea să am vreun motiv să mă leg de el?

- Ce știi tu? a zîmbit doamna Wang. Orice-ar fi, el este altfel decît ceilalți. Profită de faptul că bunica l-a iubit și l-a răsfățat de mic, încît s-a obișnuit să stea tot timpul împreună cu fetele. Cînd ele nu-l bagă în seamă, este și el mai liniștit; dar dacă măcar una îi spune chiar și numai o vorbă în plus, se înflăcărează așa de mult, că nu mai scapi de gura lui. De aceea te previn să nu-i dai nici un fel de atenție. El aci spune vorbe mieroase, aci i se năzare din te miri ce și începe să înșire nerozii. Nu trebuie să ai încredere în el!

Daiyu dădea tăcută din cap.

Pe neașteptate, o slujitoare intră și o anunță pe doamna Wang:

- Stăpîna cea bătrînă a pregătit cina.

Doamna Wang s-a grăbit să ia mina copilei și împreună au ieșit pe scara de serviciu. Au mers ce-au mers, străbătînd galeria în direcția răsăritului, au trecut prin poarta laterală și s-au pomenit pe cărarea pavată, întinsă de la miazăzi la miazănoapte. La capătul dinspre miazăzi au dat peste o sală cu anexe, iar la miazănoapte cărarea se întrupea într-un zid alb de piatră, unde

se deschidea ușița unei mici odăi.

- Aici locuiește mătușa ta, Feng Jie, i-a explicat doamna Wang, Wang Xifeng cum i se zice de obicei în familie. Dacă ai nevoie de ceva, poți s-o cauți când vrei.

În poarta curții stăteau câțiva băieți la vîrsta cînd încep să-și lase părul³¹ lung de și-l pot aduna în creștetul capului într-un conci.

Doamna Wang și Daiyu au ocolit sala de trecere și au ajuns în curtea lui Jia Mu intrînd prin ușa din spate. Cînd a apărut doamna Wang, slujnicele s-au grăbit să întindă masa și să aranjeze scaunele.

Soția lui Jia Zhu, doamna Li, a adus paharele, Wang Xifeng a întins farfuriile, după care doamna Wang a venit cu supa. Jia Mu stătea singură pe divan, de ambele părți rămînînd patru locuri goale. Wang Xifeng s-a grăbit să-i arate lui Daiyu primul loc și s-o roage să-l ocupe.

Sfioasă, Daiyu a refuzat.

- Nu te jena, i-a spus Jia Mu zîmbind, mătușa și soția verișorului tău nu mănîncă aici, iar tu ești oaspetele nostru și ți se cuvine acest loc.

Abia atunci Daiyu s-a hotărît să accepte.

Jia Mu i-a poruncit și doamnei Wang să se așeze, ca și lui Yingchun și celor două verișoare ale sale. Yingchun a ocupat primul loc din dreapta. Tanchun, pe al doilea din stînga, iar Xichun pe al doilea din dreapta. În jurul lor umblau fetele cu ștergătoarele de praf, cu vasele pentru clătît gura și cu prosoapele în mîini. Doamnele Li și. Wang supravegheau masa. Afară se îngrămădea o mulțime de slujitoare, dar nu se-auzea nici măcar tușea cuiva. După terminarea cinei, fetele au băut ceaiul. Acasă, mama sa o învățase pe Lin Daiyu să nu bea ceai imediat după masă, ca să nu-și deranjeze stomacul. Aici toată lumea avea alt obicei, așa că fu nevoită să facă precum toți ceilalți. De abia primi Daiyu ceașca și o slujitoare s-a și apropiat cu vasul în care și-a clătît gura. Apoi toate și-au spălat mîinile, după care li s-a adus alt ceai, de data aceasta pentru băut.

31 În China veche era obiceiul ca băieții din familiile nevoiașе să fie tunși chilug (pînă la vîrsta adolescenței), cu excepția unei porțiuni de la ceafă, unde părul era împletit. Potrivit credinței, duhurile rele dădeau tîrcoale copiilor, dar părinții și-i apărau ținîndu-i strîns de această coadă. Vezi și nota p. 272.

- Puteți pleca, a spus Jia Mu către doamne, iar noi vom mai rămîne puțin la taifas.

Doamna Wang s-a ridicat, a rostit cîteva cuvinte fără importanță, apoi a ieșit, însoțită de doamna Li și Wang Xifeng. Jia Mu s-a interesat ce anume cărți a citit Daiyu, la care fata a răspuns:

- Nu de mult am terminat *Cele patru Cărți*

La rîndul său Daiyu a întrebat ce au studiat verișoarele sale.

- Ce să studieze! a dat din nună Jia Mu. Ele de-abia au învățat cîteva hieroglife!

Discuția -a fost întreruptă de apariția unei fete din casă, care a înștiințat-o pe Jia Mu că a venit Baoyu.

„Acest Baoyu trebuie să aibă o înfățișare nesuferită”,. și-a zis Daiyu. Privirea ei s-a ațintit către ușă, unde se ivi un tînăr uluitor de frumos. Avea părul adunat în creștetînr-un conci, purta o căciulă roșie brodată cu aur și bătută în nestemate; fruntea, pînă aproape de sprîncene, îi era ascunsă sub o brasardă pe care doi dragoni se jucau cu o perlă. Purta un veston de brocart de un roșu închis, cu mînecele înguste, brodate cu fluturași pestriți zburînd printre flori. O cingătoare colorată cu franjuri lungi în formă de spic îi cuprindea mijlocul; peste veston, aruncată, o pelerină de atlas japonez de culoare verde închis, de asemenea, tivită cu franjuri. În picioare purta ciuboșele din atlas negru cu tălpile albe.

Fața lui amintea de strălucirea lunii din nopțile toamnei, iar frăgezimea nu-i era mai prejos decît a florilor deschise în diminețile de primăvară; părul era neted și egal ca două săbii retezate, sprîncenele, stufoase și negre ca și cum ar fi fost trase în tuș; nasul drept, iar ochii limpezi și transparenți ca apa fluviului Huanghe în zilele de toamnă. Lăsa impresia că si în clipele de mînie zîmbea și că în privire i se întrezărea duiosia. Purta la gît un colan strălucitor împodobit cu dragoni de aur și pe un șnur de mătase, împletit din fire multicolore, avea atîrnată o piatră mare de jad.

Daiyu a tresărit speriată. „Ciudat! și-a zis. Parcă l-am mai văzut undeva! Cît de cunoscut îmi pare!”

Baoyu abia schiță salutul ³², că Jia Mu, îi și spuse:

32 Cele patru cărți ((Si shu) : Cugetări (Lun Yu), Marea învățătură (Da xue), Știința poziției de mijloc (Zhong Yong) și cartea Meng Zi (Meng Zi). Studiul celor

- Du-te întâi la mamă-ta și după aceea vino aici!

Nu după mult timp Baoyu reveni. De data aceasta avea alte veșminte. În jurul capului, părul îi era împletit în codițe subțiri, fiecare terminându-se într-o panglică roșie îngustă; apoi toate la un loc erau aduse în creștet, de unde se răsucea o coadă groasă și lucioasă, de parcă ar fi fost lăcuită. Peste ea scînteiau patru mărgăritare într-o montură de aur, cu aplicații de pietre prețioase.

Tînărul purta un veston de mătase țesut în roșu și argintiu, pantaloni fumurii-verzui din șaten imprimat cu floricele; în picioare avea ciorapi negri cu margine de brocart și pantofi roșii cu talpa groasă; în jurul gâtului atîrna piatra nestemată, un lacăt pe care scria numele, colanul și amuleta. Fața lui Baoyu părea pudrată, buzele parcă ar fi fost pomădate, privirea gingașă și blîndă. Zîmbetul nu-i pierdea nici la oboseală. Toate farmecele pe care este în stare să le dea natura se adunau în sprîncenele-i încovoiate; toată simțirea, ce trăia firesc în ființa sa, scînteia în rotundul ochilor.

Baoyu era de o frumusețe desăvîrșită, făptura sa închipuia perfecțiunea și cu greu se putea ghici ce tănuia adîncul său. Urmașii i-au închinat două poeme: *Luna de peste Xijiang*:

Fără rost tristețea l-a cuprins
Și uneori prostia-i n-are margini;
E scump veșmîntu-n care s-a născut,
Și-n trupul său trăiește-un suflet stins.
Nu știe truăa celor ce muncesc,
I-e teamă de știință și cărțile le-aruncă;
Ciudate-s a' lui fapte, ne-nțelese,
Și-n gura mare oamenii-l hulesc.

Și mai departe:

Nu știu bogații a muncii mîngîiere -
Frigul îi răpune pe sărmani;
Gîndesc mîhniți la vremurile bune
Și pentru țară nu mai pot să spere.
E primu-n lume fără de-ajutor,
Niciînd ca el nu vom mai întîlni;
Sub alte straie zgribulesc copii
Dar tot mai buni sînt, ca odrasla lor.

În acest timp Jia Mu l-a simțit intrînd pe Baoyu și l-a întrebat zîmbind:

- Pentru ce te-ai schimbat? Nici nu te-ai văzut bine cu

patru opere constituia punctul de plecare în cultura intelectualilor, completată apoi cu Cele cînri canoane : (Wu jing), Cartea cîntecelor (Shi jing). Cartea edictelor (Shang shu), Cartea schimbărilor (Yi jing), Cartea de istorie l'rimăvara Toamna (Chun Qiu) și Memorial de rituri (Li ji).

oaspetele nostru! Iat-o, ea este verișoara ta! Baoyu se-ntcarse și văzu o ființă firavă și frumoasă. Numai decît ghici că trebuie să fie copila mătușii Lin. S-a apropiat încetișor și s-a înclinat adînc. Pe urmă s-a înapoiat la locul său,- de unde o cercetă îndelung pe Daiyu. I se păru o făptură cu totul aparte decît cele din jurul său. într-adevăr!

Sprîncene alungite, fum ce se unduie, Par a fi-ntristate, dar tristețe nu e; Duioasă făptură, ochi strălucitori Ce stau să zîmbească, dar nu-s zîmbitori. Suflet tulburat, etern nemîngîiat, Ce taine ascinde-n trupul prea firav. Abia se zărește lacrima lucind! Abur e suflarea-i, abia licărind! În oglinda apei, neclintită floare! Fir mlădiu de iarbă, vîntul îl îndoaie! Și decît Bi Gan³³ e mult mai miloasă Mai bolnavă e ca Xi Zi cea frumoasă.

Privind-o pe Daiyu, Baoyu a exclamat cu uimire:

- Pe verișoara unde-am mai văzut-o, oare?

- Prostii! a spus Jia Mu. Unde puteai s-o vezi?

- Poate că nici n-am văzut-o, încuviință Baoyu, dar mi se pare că o cunosc de multă vreme' și acum ne reîntîlnim după o îndelungată despărțire.

- Bine! bine! - a consimțit Jia Mu. Asta înseamnă că te vei împrieteni ușor cu ea.

Baoyu s-a apropiat de Daiyu și, din nou cercetînd-o cu privirea, o întrebă:

- La învățătură ai urmat cîndva, surioară?

- Aproape că nu, răspunse Daiyu. Un singur an doar și-am învățat vreo cîteva hieroglife.

- Cum te cheamă?

Daiyu îi spuse numele.

- Și al doilea?

- N-am al doilea nume, a răspuns fata.

Baoyu a rîs.

- Mă gîndeam, a continuat el, că ți s-ar potrivi Pin Pin³⁴. Este un nume minunat!

- Unde-ai găsit un astfel de nume? l-a întrebat Tanchun.

33 Bi Gan (secolul al XII-lea î.e.n.), bunicul împăratului Zhou Wang din dinastia Yin (Shang). S-a străduit să-l împiedice pe nepotul său de la cruzime și desfrîu. Nepriminduri povețele, Zhou Wang a poruncit să i se scoată lui Bi Gan inima, socotită sediul înțelepciunii. Vezi și nota, p. 56.

34 Pin Pin, Sprinceană neagră, tristă ; vezi nota 2, p. 48.

- Nu demult am citit cartea: *Oameni care au trăit cândva și oameni care trăiesc azi*. Acolo se spune că în țările dinspre soare-apune există o piatră ce se numește *dai* cu care se conturează sprâncenele. Iar sprâncenele surioarei sînt alungite, de parcă ar fi fost trase cu piatra *dai*. Oare nu i se potrivește numele?

- Iar năSCOCEȘTI? a rîs Tanchun.

- în afară de *Cele patru Cărți*, aproape totul este o născocire, a explicat Baoyu, după care a întrebat-o pe Daiyu: Tu porți nestemată?

Nimeni nu mai înțelegea nimic. Singură Daiyu și-a dat seama numaidecît: „el poartă nestemată, de aceea mă întreabă”.

- Nu port, a răspuns ea. Piatra ta este atît de rară. Oare ea poate fi purtată de fiecare?

Abia pronunțat aceste cuvinte, și Baoyu, cuprins parcă de*nebulie, își smulse piatra de la gît și o aruncă furios, plin de indignare:

- Ți-nchipui ce raritate! Numai de ea vorbești, pentru voi omul nu înseamnă nimic! Nu-mi trebuie asemenea fleac!

însăpămîntate, slujitoarele s-au aruncat la pămînt să culeagă piatra. Jia Mu s-a repezit la Baoyu:

- Dragule! Ce ușor îți ieși din fire și năpăstuiești oamenii! Pentru ce arunci nestemata purtătoare de

Baoyu, cu fața scăldată în lacrimi, a zis:

- Nimeni din casa asta nu are asemenea piatră în afară de mine. Am știut eu că nu-i de nici un folos. Acum văd că nici această surioară, care pare mai mult o zeiță, nu poartă! înseamnă că piatra nu-i lucru curat!

- Și surioara ta a avut, ți-pă la el Jia Mu, dar cînd s-a stins mama ei, i-a luat-o, ca s-o păstreze ca amintire. Surioara ta a fost obligată să pună în sicriu lucrul care i-a fost drag mamei sale, spre liniștea ei. Mătușa ta, cînd vede nestemata, își amintește de copila ei. Iată pentru ce a zis Daiyu că nu poartă nestemată: fiindcă n-a vrut să se laude. Ia-ți nestemata ta și vezi să nu afle mamă-ta cit ai fost de nerușinat!

Spunînd aceasta, ea luă piatra din mîna slujitoarelor și o prinse la gîtul lui Baoyu. Băiatul se liniști și tăcu. Apoi a venit doica și a întrebat unde va locui domni-

- Mutați-l pe Baoyu într-o încăpere călduroasă din locuința mea, a spus Jia Mu iar domnișoara Lin va rămîne doar peste

iarnă sub baldachinul albastru și la primăvară îi vom găsi alt loc.

- Scumpă bunicuță! a spus Baoyu. Mi-era atât de bine lângă polog! De ce să mă mut, ca să nu mai ai apoi liniște?

- Prea bine, a fost de acord Jia Mu, după ce s-a gândit că fiecare din ei, atât Baoyu cât și Daiyu, sînt supravegheați de cîte o doică și o fată din casă, iar alte slugi stau noaptea de pază în vestibul.

Pe de altă parte, Wang Xifeng a poruncit să se așeze acolo un baldachin cafeniu strălucitor și un mindir de atlas, cu învelitoare brodată, precum și alte lucruri trebuitoare.

Daiyu adusese cu ea numai două slujitoare: doica sa, mama Wang, și o fetiță de zece ani, Xue Yan.

Xue Yan era încă mult prea mică, iar mama Wang mult prea bătrînă; de aceea, Jia Mu, temîndu-se că nu vor pridi slujind-o pe Daiyu, i-a dat încă o servitoare de-a sa, din categoria a doua, pe nume Ying Ge. Acum lângă Daiyu, ca și lângă Yingchun, în afară de doici, patru guvernante și două fete, care se ocupau de toaleta lor, se mai aflau încă patru-cinci, rînduite la curățenie și la alte multe diferite treburi.

Mama Wang și Ying Ge îngrijeau de Daiyu, care locuia sub baldachin, în vreme ce mama Li, doica lui Baoyu și Xiren se ocupau de Baoyu, în celălalt baldachin.

De fapt, Xiren o slujise pe Jia Mu, și pe numele adevărat o chema Hua Ruizhu. Deoarece îl iubea din cale afară pe Baoyu și considera că altele n-ar putea să-i îndeplinească toate capriciile, i-a dat-o nepotului pe Rui-- zhu, care era deosebit de bună și devotată. Baoyu știa că „Hua” înseamnă „floare”. Cîndva citise într-un poem clasic următorul vers: *Floarea parfumată farmecă omul.*

Cu încuviințarea lui Jia Mu, el i-a modificat numele în Xiren: Farmecă omul. Se spunea că Xiren era de un rar devotament: în timpul cît o slujise pe Jia Mu întreaga, ei atenție fusese îndreptată exclusiv către bătrîna stăpînă; acum, cînd era în slujba lui Baoyu, gîndurile ei erau răsfrînte numai asupra lui.

Cînd Baoyu era neastîmpărat, Xiren îl povățuia de fiecare dată, iar dacă n-o asculta, o cuprindea cea mai sinceră amărăciune. Și iată că în seara aceea, simțind că Baoyu și mama Li au adormit, și văzînd lumina aprinsă la Daiyu, semn că ea și Ying Ge nu se culcaseră încă, a intrat binișor și le-a întrebat:

- Cum de nu se odihnește la ora asta domnișoara noastră?

Daiyu a invitat-o să stea.

- Ia loc, surioară!

- Domnișoara Lin este tare mîhnită, a mărturisit Ying Ge. Tot timpul a plîns și a spus: „Abia sosită și am și reușit să-mi tulbur frățiorul. Dacă el spărgea nestemata, eram ori nu eu cea vinovată? Cu greu am putut s-o liniștesc.

- Domnișoară, nu fi îndurerată, a îndemnat-o Xiren. Sigură sînt, vei asista la ciudățenii mai mari decît aceasta! N-o să te amărăști și să te zbuciumi de fiecare dată. Nu mai pune totul la inimă!

- Înțeleg tot ce spui, surioară, i-a răspuns Daiyu.

Apoi au mai vorbit un timp, iar după aceea au trecut cu toate la culcare.

În dimineța următoare Daiyu a înștiințat-o pe Jia Mu că merge în vizită la doamna Wang. Doamna Wang și Wang Xifeng tocmai deschideau o scrisoare primită de la Nanjing. Daiyu nu știa de la cine putea fi, dar după cum șusoteau Tanchun și celelalte femei, ar fi fost de la fratele mai mare al doamnei Wang. Fiul mătușii Xue, sora doamnei Wang, pe nume Xue Ban, care locuia la Nanjing, nu demult ar fi omorît pe cineva. Gîndea.că această faptă putea fi trecută cu vederea pe motiv că era bogat și cu legături în familiile influente. Urma să fie judecat de tribunalul din ținutul Yingtian și unchiul său, Wang Ziteng, trimisese această scrisoare ca s-o prevină pe doamna Wang și, de asemenea, s-o anunțe că sora și copiii vor veni în Capitală.

Ce s-a întîmplat pînă la sfîrșit, veți putea afla numai în capitolul următor.

CAPITOLUL

4

În care se povestește cum tirwul cu destin nefericit s-a întilnit cu fata fără noroc și cum călugărul din templul Hulu a ajutat la lămurirea unor treburi încurcate

XUEBAOCHAI

AȘADAR, DAIYU și verișoarele sale, venind la doamna Wang, au găsit-o discutînd cu femeile trimise de fratele ei mai mare despre faptul că nepotul său, Xue Ban, fusese dat în judecată pentru omor. Cum doamna Wang n-avea răgaz să se ocupe de ele, fetele au plecat și s-au dus la văduva Li. Aceasta fusese soția lui Jia Zhu. Jia Zhu murise de tînăr, dar din fericire lăsase un fecior, pe nume Jia Lan, care împlinea cinci ani și mergea de pe acum la învățătură.

Doamna Li era fiica unui vestit dregător din Nanjing. Tatăl său se numea Li Shouzhong și cîndva ocupase funcția de paharnic la sacrificii³⁵ în Academia imperială Guozijian.

Pe timpuri, în neamul său, și fetele și băieții aveau obligația să învețe. Dar, începînd cu Li Shouzhong, în ceea ce le privește pe femei, s-a stabilit o lege nouă: „cu cît fata este mai puțin înzestrată, cu atît trebuie să fie mai virtuoasă”. De aceea, cînd s-a născut Li, n-au îndemnat-o să învețe așa cum se cuvenea. Ea citise doar *Cele patru cărți pentru fete*, *Biografiile femeilor celebre* și mai învățase cîteva hieroglife, cîteva nume de înțelepți și de femei virtuoză, care trăiau pe la curțile imperiale. Și cam aceasta era totul. Îndeletnicirea ei cea mai însemnată era torsul lînii și lucrul de mînă, iar pentru iscusința ei au poreclit-o Wan Guncai³⁶. Cu toate că-și pierduse soțul de tînără, pe Li Wan n-o mai interesa nimic, slăbise de semăna cu un copac uscat sau cu scrumul luat de vînt. Toată atenția ei se îndreptase asupra copilului și se dedicase cultului morților. În timpul liber broda,

³⁵ Paharnic la sacrificii, dregător, membru al Academiei Guozijian. Atribuția sa era de a oferi vinul la jertfele care se oficiau în cinstea lui Confucius (551—479 î.e.n.).

³⁶ Wan în limba chineză înseamnă mătase albă, subțire. Cong~ cai — meșter la brodat.

împreună cu slujitoarele sale, ori citea cu glas tare.

Așa stînd lucrurile, Daiyu, deși se afla aici ca oaspete, se împrietenise cu fetele, încît singura ei îngrijorare rămînea cea față de bătrînul său tată.

Și acum să ne întoarcem la Jia Yucun, care, așa cum am spus mai înainte, plecase să-și ocupe slujba. De îndată ce sosise în Yingtian se și prezentase la post, unde se primise o jalbă: două familii, certîndu-se care să cumpere o servitoare și necedînd nici una, ajunseseră la crimă. Jia Yucun a poruncit să fie arestați făptașii și să se înceapă cercetările.

- Cel omorît este stăpînul meu, a spus reclamantul. În ziua aceea cumpărase o fată și n-avea de unde ști că negustorul era un șarlatan.

Negustorul a primit bani de la noi, iar tînărul meu stăpîn i-a spus că o va aduce acasă în ziua a treia cu noroc. În acest timp negustorul a vîndut pe ascuns fata familiei Xue. Cînd am aflat despre asta, am pornit să-l căutăm pe vînzător ca să-i luăm cu forța fata cumpărată. Din păcate, familia Xue a tocmit mai mulți bătauși din Jinling și, cînd am ajuns noi, mulțimea de slugi puternice s-a năpustit asupra stăpînului meu de l-a bătut într-atît, încît la scurt timp a murit. Ucigașii, stăpînul și slugile sale, s-au ascuns fără urmă, au mai rămas doar cîțiva oameni care, de fapt nu-s amestecați în această treabă. Am scris jalbe un an întreg, dar n-am găsit pe nimeni ca să vrea să fie martor. Vă rog pe dumneavoastră, mărite domnule judecător, să faceți o faptă bună și să-i prindeți pe răufăcători, iar eu vă voi rămîne recunoscător pînă la sfîrșitul zilelor, pentru marea dumneavoastră îndurare!

- Cum așa? s-a revoltat din cale-afară Jia Yucun, după ce l-a ascultat. Au omorît omul și au fugit nepedepsiți? E cu putință oare să nu-i aresteze nimeni?

Și a poruncit să se trimită numaidecît slujbașii» judecătoriei să-i aresteze pe membrii familiei ucigașilor și să fie cercetați sub tortură.

Deodată Jia Yucun băgă de seamă că un portărel, care stătea lîngă masă, îi făcea semn cu ochii să nu se grăbească. A părăsit sala și s-a retras în cabinetul secret. I-a dat pe toți funcționarii afară și l-a oprit doar pe portărelul cu pricina.

Cînd au ieșit toți, portărelul s-a apropiat de el, l-a întrebat de

sănătate și a zis rîzînd:

- Au trecut vreo opt-nouă ani de cînd ați început să urcați treptele ierarhiei! S-ar putea să mă fi uitat?

- După înfățișare îmi pari cunoscut, a spus Jia Yucun. Dar nu-mi pot aminti cu nici un chip unde ne-am mai întîlnit.

- Nu cred să fi uitat dumneavoastră locurile natale! a rîs din nou portărelul. Nu vă mai aduceți aminte că acum zece ani ați trăit în templul Hulu?

Și Jia Yucun își reaminti. Portărelul nu era altul decît novicele din Hulumiao. După incendiul, care mistuise templul, rămînînd fără adăpost, i-a fost peste puteri să mai îndure frigul și gerul dormind sub cerul liber. Și-a dat jos părul și s-a făcut portărel.

De unde avea să știe Jia Yucun că el era?

- Ei, bată-te să te bată! a exclamat Jia Yucun și i-a prins mîna. Se parcă sîntem prieteni vechi!

L-a poftit să se așeze, dar acesta a refuzat.

- Tu ești prietenul meu din vremurile cînd mă luptam cu sărăcia și nevoile, i-a spus zîmbind Jia Yucun. Sîntem singuri, poți să te așezi.

Și portărelul s-a așezat, cu grijă, pe un colț de scaun.

- De ce mi-ai făcut semn să nu dau ordin de arestare? l-a întrebat Jia Yucun.

- Mi se pare că la primirea numirii n-ați văzut *îndreptarul pentru apărarea funcționarului*, valabil pentru provincia aceasta! a spus la rîndul său portărelul.

- *Ce-i acesta* Îndreptar pentru apărarea funcționarului, *s-a mirat Jia Yucun.*

- În vremea de azi, fiecare slujbaş cu sarcini în provincie trebuie să aibă o listă unde sînt însemnate numele oamenilor cu trecere și ale localnicilor bogați, i-a explicat portărelul. Acesta e obiceiul în fiecare provincie. Dacă din nebagare de seamă se întîmplă să intri în conflict cu un astfel de om, nu numai slujba și titlul sînt greu de apărat, dar chiar și viața îți este în primejdie. Iată de ce o astfel de fițuică poartă numele de *îndreptar pentru apărarea funcționarului*. Familia Xue, despre care chiar acum s-a vorbit, pentru nimic în lume nu trebuie să fie jignită! Treaba aceasta este încurcată și pînă acum nu s-a lămurit fiindcă judecătorul dinaintea dumneavoastră a căutat să-și apere propriile interese, renunțînd la datorie și onoare,

Spunînd aceasta, a scos din sîn o copie a *îndreptarului pentru apărarea funcționarului* și i-a înmînat-o lui Jia Yucun. Plimbîndu-și privirile peste ea, văzu că nu erau decît cîteva proverbe și zicători, care circulau în popor, privind familiile atotputernice și de faimă de prin partea locului. Acolo era scris:

Familia Jia, capul nu-și apleacă: în perle bat palate, de aur le sînt caii.

Castelul A Fang - trei sute de li, Nu-ncape-n el un singur Shi.

Long Wang ³⁷, de n-ai de-ajuns argint pentru palat Wang din Jinling te-a și-mprumutat.

Xue-i avută ca neaua, din belșug, Mărgăritar și aur colinele le-ajung.

Jia Yucun n-a mai izbutit să citească pînă la sfîrșit, că s-a auzit o voce:

- Preadistinsul domn Wang a venit să vă salute.

Jia Yucun s-a grăbit să-și aranjeze hainele și a ieșit în calea oaspetelui. Mai tîrziu, după ce-a trecut cam tot atîta timp de cît ai nevoie să mănînci la o masă, s-a întors și a stat din nou de vorbă cu portărelul.

- Cele patru familii amintite sînt atît de legate între ele, încît căderea uneia înseamnă declinul tuturor, și slava uneia, slavă pentru toate.

În acest fel Xue, învinuit acum de crimă, se înrudește cu familia Xue despre care se spune că-i, "avută ca neaua, din belșug". El nu profită doar de faptul că are legături cu încă trei familii bogate de aici, dar mai are rude și prieteni prin Capitală și prin alte locuri. Pe cine o să arestați, mai întîi, mărite domnule judecător?

- Și nu se va putea face nimic în treaba asta? îl întrebă Yucun pe portărel, după ce-l ascultă cu atenție. Tu cred că știi cam pe unde se ascund ucigașii?

- Nu pot minți, recunosc portărelul, nu știu numai unde sînt ținuți ucigașii, dar îl știu bine și pe negustorul de carne vie și chiar pe cumpărătorul care doarme somnul de veci. Dacă-mi dați voie, vă voi spune totul de-a fir-a-păr: cel omorît era fiul unui dregător mărunț dintr-un sat și se numea Feng Yuan. Părinții i-au murit, frați nu avea, și-și gospodărea singur puțina avere căpătată prin moștenire. Deși avea doar

37 Long Wang, împăratul dragonilor, care se zice că trăiește în Marea Galbenă — Huanghai.

optsprezecenouăsprezece ani, se purta ca un adevărat bărbat, însă nu-i plăceau femeile. După cum se vede, păcatul acesta s-a răzbunat; întâmplarea i-a scos în calea acea fată și i-a plăcut într-atît, că și-a pus în gînd s-o cumpere ca ibovnică. De aceea s-a jurat să se smulgă viciului și să nu primească altă femeie în casa lui. Iată de ce s-a purtat atît de serios în treaba asta, fiindcă hotărîse ca peste trei zile s-o ia la el. Cine și-ar fi putut închipui ca după toate acestea, negustorul avea încă o dată să vîndă fata familiei Xue? Se pare că el voia să le ia banii amîndurora și să fugă. Dar numai asta n-a reușit, fiindcă cei doi cumpărători l-au descoperit și i-au dat o bătaie soră cu moartea. Nici unul din ei însă n-avea de gînd să-și ia înapoi banii; amîndoi aveau nevoie de fată. În acest timp Xue și-a tocmnit oameni de l-au bătut în așa hal pe tînărul domn Feng Yuan, că nu i-a scăpat locșor neatins pe trup. A fost dus acasă și după trei zile s-a stins. În ceea ce-l privește pe Xue Ban, el se pregătise de mult să plece în Capitală și, după cum se vede, și-a ales zi bună de drum. A omorît un om, a răpit fata, apoi și-a luat familia și, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, și-a văzut de drum. Această crimă pentru el nu-i decît o bagatelă, încredințat fiind că slugile și rudele sale au aranjat totul. Dar să nu mai vorbim despre asta. Vă închipuiți care cine e fata vîndută?

- De unde-aș putea ști? s-a mirat Jia Yuncun.

Portărelul a rîs.

- Tatăl ei a fost odată foarte cumsecade cu dumneavoastră. Este vorba de fiica domnului Zhen Shiyin. care locuia cîndva lîngă templul Hulu și numele ei e Yinglian.

- Nu se poate! a exclamat Jia Yuncun. Auzisem că fusese răpită cînd avea cinci ani. Cum să fie vîndută de-abia anul trecut?

- Negustorii de sclavi fură numai copile, le cresc pînă la doisprezece-treisprezece ani, apoi pleacă în locuri necunoscute ca să le vîndă, l-a lămurit portărelul. În copilărie Yinglian venea deseori să se joace la noi, la templu, și cu toți o știam. În șapte-opt ani a crescut destul de bine, dar nu s-a schimbat prea mult, așa încît lesne am recunoscut-o. Atunci avea între sprîncene o aluniță cît un bob de orez, cu care se născuse. Negustorul a închiriat o cameră, chiar în casa mea, și vorbeam mereu cu fata. Era înfricoșată de bătaie și n-avea curajul să spună nimic. Sustinea numai că negustorul este tatăl ei și că o vinde doar,

fiindcă n^are de unde lua bani să-și plătescă datoriile. Am încercat să-i câștig încrederea, dar ea s-a pus pe plîns și a zis: „Nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut cu mine cînd eram mică!” Desigur, n-avem de ce să ne îndoim de asta. Și iată că într-o bună zi a văzut-o Feng YUan și a cumpărat-o. După ce i-a plătit, negustorul s-a-mbătut, iar Yinglian a oftat ușurată: „A sosit în sfîrșit ziua cînd ispășesc păcatele!” Dar după aceea a aflat că abia peste trei zile avea să se mute în casă nouă și s-a întristat iarăși. N-am rezistat și, cînd negustorul a ieșit am trimis soția s-o mîngîie: „Domnul Feng Yuan fără-ndoială că vrea să aștepte o zi norocoasă, ca să te ia, a spus nevastă-mea; asta înseamnă că el se va purta cu tine altfel decît cu o servitoare. Este om avut și nu un pierde-vară; lui nu i-au plăcut femeile, și dacă acum nu s-a uitat la preț, ca să te cumpere, totul este clar și nu-i nevoie de prea multe vorbe. Ai răbdare două-trei zile, la ce bun să te amărăști?”

Auzind astfel de cuvinte, fata s-a mai liniștit și a crezut că de acum înainte va avea un adăpost sigur.

Dar în lumea asta ce nu se poate întîmpla? în ziua următoare, negustorul a vindut-o familiei Xue. Să fi dat-o oricui, dar nu tocmai acestui Xue Ban, poreclit..tiranul cretin”. Al doilea nebun nu afli pe pămînt; risipește banii ca nisipul. L-a bătut pe Feng Yuang atît de rău, că l-a tîrît mai mult mort, iar el a plecat răpind-o pe Yinglian. Mi-e teamă că pînă la sfîrșitul zilelor n-o să mai aud nimic despre soarta ei. Ce-am putea face altceva decît să-l plîngem pe Feng Yuang care n-a avut noroc: și banii iroșiți de pomană, și viața pierdută!

- De cînd sînt n-am auzit una ca asta! a oftat Jia Yucun. Iată cum ispășim păcatele din alte vieți. Altfel cum s-ar fi îndrăgostit Feng Yuan chiar de Yinglian? Și Yinglian după ani de tortură în casa negustorului, cînd i s-a deschis drumul spre liniște și fericire,”uite ce i-a fost dat! Ea este o fată deosebită și-ar fi fost minunat ca ei doi să se unească. Oare mai era nevoie de o astfel de poveste? Chiar dacă familia Xue este mai bogată și mai de vază decît Feng, să ne gîndim și la oameni! Xue Ban a înhățat cu silnicie fata, să-i fie ibovnică, deși sînt sigur că el n-ar fi păstrat credință unei singure femei, ca Feng Yuan.

Într-adevăr, așa a fost scris, ca tînărul cu un destin nefericit să întîlnească o fată fără de noroc... Hei, am flecărit destul, trebuie

să ne gîndim ce dezlegare să dăm acestei pricini!

- Cîndva erați un om hotărît, a observat portărelul. Cum de păreți acum atît de încurcat? Am auzit că ați primit funcția aceasta mulțumită temutelor familiei Jia și Wang. Xue Ban a venit la rudele sale din familia Jia. De ce nu puneți, cum se spune, barca pe apă și nu dați sentința? Cu timpul, este bine să știți, se vor strînge și mai mult legăturile dintre familiile Jia și Wang!

- Ai, desigur, dreptate! a încuviințat Jia Yucun. Este doar vorba despre viața omului! Pe mine m-a numit în funcție împăratul, iar eu trebuie să mă străduiesc să-i mulțumesc pentru bunătate. Pot oare ca, gîndindu-mă la mine, să nesocotesc legea? Așa ceva nu este îngăduit!

Pe buzele portărelului miji un zîmbet.

- Bineînțeles că ați chibzuit drept, numai că pentru vremurile noastre o astfel de judecată nu mai merge! Oare să nu cunoașteți vorba veche: „Marii bărbați lucrează potrivit cerințelor timpului”? Sau alta: „Este desăvârșit acela care năzuiește spre fericire și învinge nefericirea?” Dacă veți proceda însă așa cum ați vorbit, nu numai că vă va fi greu să-l slujiți pe împărat, dar nici măcar să vă păziți propria viață nu va fi prea ușor. Trebuie să chibzuiți de trei ori, ca să hotărîți o dată.

- După tine ce-ar trebui să fac? a întrebat Jia Yucun, lăsînd capul în jos.

- Iată sfatul meu, a zis portărelul. Mîine, cînd veți intra în sală, luați o înfățișare gravă răsfoind hîrțiile și apoi dați ordinul ca ucigașii să fie arestați. Aceștia, bineînțeles, nu vor fi prinși. Reclamantul va stărui și dumneavoastră veți da poruncă să fie aduși la interogatoriu membrii familiei Xue și cîteva slugi. În ascuns voi ar ani a totul în așa fel, ca el să înțeleagă, pasămite, că Xue Ban „ar fi murit de-« boală grea” - aceasta o pot confirma rudele și puterea locală. Atunci apăreți dumneavoastră ca să vă consultați cu spiritele; aduceți. În sală vasul de jertfă, iar străjerii și alți oameni se vor năpusti acolo. Dumneavoastră veți declara: „Spiritele pretind că între decedatul Feng Yuan și Xue Ban încă demult s-a cuibărit ura. Acum ei s-au întîlnit pe un drum îngust, ca să împlinească ceea ce le este hărăzit. Prigonit de spiritul lui Feng Yuan. Xue Ban a fost răpus de o boală necunoscută și a murit. De toate nenorocirile se face vinovat negustorul de marfă vie, care urmează să fie judecat după lege, ceilalți neavînd nici

un amestec în această treabă...” Și așa mai departe. Apoi îl voi lămuri pe negustor să-și dea în vileag crima. Când toți vor vedea că spusele spiritelor și mărturia negustorului se potrivesc, toate îndoielile se vor împrăștia. Familia Xue este bogată și dumneavoastră puteți s-o obligați la o amendă de o mie sau de cinci sute de *liang*, în folosul familiei Feng, să-și acopere cheltuielile de înmormântare. Toate neamurile lui Feng Yuan, nu-s cine știe ce nume cu faimă și banul le face plăcere. Cum primesc banii, nimeni nu mai scoate o vorbă. Gîndiți-vă dacă merge ori nu un astfel de plan!

- Nu, nu merge! a spus Jia Yucun. Ai răbdare să mă gîndesc, iar pînă una, alta pune-ți lacăt gurii. Și cu aceasta am isprăvit.

În ziua următoare Jia YUcun a apărut în sală și s-a apucat să-și descoase pe cei prezenți. A văzut, într-adevăr, că nu-s prea mulți cei din familia Feng și că voiau numai să fie despăgubiți pentru cheltuielile de înmormântare; cei din familia Xue, profitînd de puterea lor, ocoleau adevărul. Jia Yucun a trecut peste textul legii și a pronunțat hotărîrea. Familia lui Feng Yuan a primit banii și s-a potolit. Imediat după aceasta Jia Yucun a trimis două scrisori: una lui Jia Zheng și a doua generalului-guvernator din Capitală - Wang Ziteng - în care spunea: „Procesul nepotului dumneavoastră s-a terminat, nu vă mai faceți griji în plus”.

Fostul novice din templul Hulu, noul portărel, a ajutat la aranjarea acestei afaceri. Singur Jia Yucun era nemulțumit, temîndu-se că el ar putea sporovăi despre vremurile cînd trăia în sărăcie și lipsuri.

Profitînd de o mărunță greșeală a portărelului, Jia Yucun a reușit să-l îndeapărteze. Astfel, toți au fost mulțumiți.

Pentru un timp nu ne vom mai gîndi la Jia Yucun, ci ne vom întoarce la Xue Ban, care a cumpărat-o pe Yinglian și l-a ucis pe Feng Yuan. Se trăgea din Jinling și se înrudea cu familiile dregătorilor de viță. Copil fiind și-a pierdut tatăl, iar mamă-sa, rămînînd văduvă, îl deplîngea și-l răsfața pe unicul ei fiu. Se făcuse destul de mare, dar nu învățase nimic. Familia lui avea o situație strălucită, căpătînd bani din tezaurul public. Xue Ban era prost și necuviincios și-i plăcea să prăpădească banii. La școală, cu chiu cu vai, abia a reușit să cunoască vreo cîteva hieroglife; tot timpul și-l irosea ia luptele de cocoși, cu alergările de cai, ori hoinărind prin munți, pentru că îl încînta peisajul, și atît. Trecut

în registrul negustorilor-furnizori ai curții împărătești, nu avea nici cea mai vagă idee despre comerț; numai mulțumită meritelor bunicului său era socotit în mod formal furnizor la curtea împărătească, toată treaba rămânând bineînțeles în seama vânzătorilor și a slujitorilor.

Mama lui Xue Ban, în jur de cincizeci de ani, născută Wang, era sora actualului general-guvernator din Capitală, Wang Ziteng, și a doamnei Wang, soția lui Jia Zheng, din castelul Rongguo. În afară de Xue Ban, mai avea o fată, mai mică decât acesta, pe care o chema Baochai destul de atrăgătoare și cu purtări alese.

Datorită tatălui său, care o iubea mult, Baochai învățase îndeajuns să-și depășească fratele. După moartea tatălui însă, văzînd că Xue Ban nu era bun de nimic, s-a lăsat de învățătură și s-a apucat de treburile gospodărești, cu gând să-și ajute mama.

În ultimul timp Xue Ban ajunsese neobișnuit de mare protector al științei. Își adunase în juru-i oameni renumiți și înzestrați, pe care îi copleșea cu binefaceri sale; ficele dregătorilor de vază trebuiau să apară la Curte, dintre ele alegîndu-se soțiile și favoritele împăratului; ceva mai mult, cele destoinice și talentate erau trecute în suita ficelor împăratului, cu care învățau și cărora trebuia să le fie pildă. După moartea lui Xuebătrînul, marii negustori din oraș, profitînd de faptul că Xue Ban era tînăr și nepriceput, au căutat să-l mintă fără rușine, spunîndu-i că în Capitală cîștigurile negustorești ar fi mult mai mari. Xue Ban de mult auzise de acest pămînt al făgăduinței, care era Capitala și s-a gîndit să meargă acolo, sub cuvînt că-și duce surioara la Curte, că își vizitează rudele și își dezleagă anumite treburi legate de negoț. În fond țelul călătoriei sale era unul singur: să pătrundă în viața de desfrîu a Capitalei. De aceea și-a pregătit din timp banii necesari călătoriei, pentru prieteni și rude s-a îngrijit de daruri, și-a ales ziua nimerită pentru plecare, ca pe neașteptate să se ivească negustorul, să i-o prezinte pe Yinglian. Atras de înfățișarea cu totul aparte a fetei, Xue Ban a cu.mparat-o, cu gînd să și-o facă ibovnică. Dar familia Feng se socotea nedreptățită. Xue Ban, profitînd de puterea sa, a pus slugile de l-au bătut pe Feng Yuan, pînă ce l-au omorît. Apoi Xue Ban a lăsat 1 oate treburile sale unor oameni de încredere, iar el, împreună cu mama și sora sa, au plecat în lunga lor călătorie. Crima și

judcata au fost socotite de el drept un joc. „Voi irosiceva bănuți, și-a zis, și cam atît!”

Nu știm cîte zile a făcut pe drum. Dar mai înainte de a sosi în Capitală, Xue Ban a aflat că unchiul său, Wang Ziteng, a fost numit inspector al celor nouă provincii și, după cum cerea această înaltă funcție, avea să plece din oraș pentru a cerceta ținuturile mărginașe.

Xue Ban s-a bucurat din toată inima aflînd această veste, spunîndu-și: „Mă întrista gîndul că ajuns în Capitală unchiul mă va lua sub obroc de n-am să pot nici măcar să petrec cum îmi place. Înaintarea în funcție. și plecarea sa e o dovadă că zeii mă au sub ocrotire!”

S-a hotărît să ceară sfatul mamei sale.

- Avem atîtea case în Capitală, dar au trecut aproape r/ece ani de cînd nu le mai locuiește nimeni. Ar trebui, mai întîi, să trimitem pe cineva să facă ordine.

- Pentru ce? l-a întrebat mamă-sa. Noi mergem să ne înulnim neamurile și prietenii și vom rămîne la unchiul tău ori în casele mătușii tale, atît de încăpătoare, unde ne vom simți în largul nostru.

- Unchiul se pregătește de plecare, i-a răspuns Xue Ban, n-au ei vreme de noi tocmai acum. Mă gîndesc că nu e potrivit nicidecum să cădem pe capul lor.

- Chiar dacă ar fi așa, ne mai rămîne casa mătușii tale, nu s-a lăsat ușor învinsă mama. De ani de zile ne tot cheamă. Dacă unchiul tău va fi ocupat cu pregătirile pentru drum, mătușa din familia Jia fii sigur că ne va opri la ea. Socot că nu e bine să punem rînduială așa de repede în casele noastre. Eu te-nțeleg: locuind la unul din ei, te vei simți stînjenit și de bună seamă că nu-i atît de plăcut ca atunci cînd ești singur și faci tot ce vrei. Dar dacă-i așa, poți sta unde dorești; eu, fiindcă nu mi-am văzut de atîția ani rudele, voi rămîne cîteva zile la ele. O voi lua cu mine și pe Baochai. Ai ceva împotrivă?

Xue Ban a priceput că în nici un caz nu trebuia s-o necăjească pe mamă-sa și a spus oamenilor să se îndrepte spre castelul Rongguo. Între timp doamna Wang aflase că procesul lui Xue Ban se judecase, că Jia Yucun i-a venit în ajutor nepotului său, și se liniștise. Era necăjită oarecum că avea să-i plece fratele și că îi mai rămîneau aici puține rude apropiate.

Pe neașteptate, după cîteva zile, fu anunțată că sora sa, cu copiii, au sosit în Capitală și se dau jos din caleașcă în fața porții.

”

Doamna Wang s-a pregătit să le iasă în întâmpinare. Nu voi povesti cum și-au împărtășit durerile și bucuriile.

După aceea doamna Wang și-a însoțit sora la Jia Mu, să o salute și să-i ducă darurile. Apoi doamna Xue s-a întîlnit și cu alte rude, fiind bine primită de toți.

Xue Ban la rîndul său a mers la Jia Zheng și la Jia Lian și de acolo la Jia She și Jia Zhen.

Domnul Jia Zheng a trimis apoi una din slujitoare să-i spună doamnei Wang:

- Sora ta este atît de în vîrstă, iar fiul ei atît de tînăr și nepriceput în viață, că, dacă va locui în altă parte, mă tem să nu intre în vreo încurcătură. În colțul de răsărit-miazăzi al castelului, în Grădina perelor aromate, se află casa cu nouă încăperi, care-i acum goală. Să locuiască acolo sora ta cu fiul și fiica ei.

Și doamna Wang avusese același gînd, să-i oprească pe musafiri, iar Jia Mu a trimis o altă fată din casă, care

- Stăpîna bătrînă o roagă foarte mult pe doamna să trimită oaspeții cît mai aproape de ea.

Mătușa Xue de asemenea voia să locuiască împreună cu neamurile sale, ca să nu-l scape cît de cît din ochi pe fiul ei, temîndu-se că dacă va locui singur, Xue Ban, cu firea sa nestăpînită, ar putea să-și atragă neplăceri. Așa că a primit numaidecît sfatul doamnei Wang, după care i-a șoptit:

- Am putea să rămînem la voi mai mult, dacă ne-ați scuti de cheltuielile zilnice.

Doamna Wang nu se știa de loc strămtorată, așa că nu i-a fost greu să primească. După aceasta mama și fiica s-au aranjat în Grădina perelor aromate, unde își petrecuse în liniște ultimii săi ani bătrînul duce Rong Guo. Aici se afla o clădire frumoasă cu zece camere, cu holuri și iatacuri. O poartă pe care avea s-o folosească familia Xue ducea direct în stradă. În colțul de miazăzi-apus al castelului, printr-o porțiță, se putea trece spre grădina dinspre răsărit, în clădirea principală, ocupată de doamna Wang.

În fiecare zi, ori seara după cină, mătușa Xue mergea în vizită

la Jia Mu sau întârzia la doamna Wang. Baochai își petrecea întreaga zi împreună cu Daiyu, Yingchun și cu celelalte verișoare. Citeau, jucau șah ori brodau și se simțeau bine împreună.

La început numai Xue Ban n-a vrut să rămână în castelul familiei Jia, de teamă să nu fie ținut din scurt de soțul mătușii. Mama însă, de data aceasta n-a dat înapoi, hotărînd să locuiască acolo de vreme ce toți din rasa Jia au stăruit să stea la ei. Neavînd încotro, Xue Ban a cedat pentru moment, dar a trimis oameni să-i aranjeze propria-i casă, cu gînd ca, mai devreme ori mai tîrziu, să se mute. Nu trecuse nici o lună și Xue Ban reușise să-i cunoască pe aproape toți cei din castelul Jia care, ca și el, erau răsfațați și neascultători, fii și nepoți ai familiei. Toți acești tineri pierde-vară, la rîndul lor au fost bucuroși să și-l apropie. Beau vin, priveau florile, iar după aceea se dedau desfrîului. În mijlocul acestor ispite, Xue Ban a devenit de zece ori mai rău, decît fusese înainte. Se spune că Jia Zheng știa să-și crească odraslele, însă familia fiind mult prea numeroasă și copiii mulți, nu izbutea să se ocupe de toți; capul familiei era Jia Zhen - nepotul cel mare din castelul Ningguo, care prin moștenire avea să preia locul bunicului și care acum conducea treburile întregului clan; Jia Zhen era însă o fire nepăsătoare, nu-l interesa nimic, și toată vremea liberă, în afara slujbei, și-o petrecea citind și jucînd șah. Cum Grădina perelor aromate se lega de clădirea principală cu două rînduri de case, avînd porți* separate, care dădeau în stradă, acești tineri puteau ca împreună cu Xue Ban să intre și să iasă cînd poșteau; în acest fel, tînăra ceată se veselea nestîngerită, așa că dorința lui Xue Ban de a se muta a dispărut încetul cu încetul.

Cine vrea să știe ce s-a întîmplat mai departe, va afla în capitolul următor.

CAPITOLUL VI

5

Facsimil Cîntecul „Visul din I w trilionul în limba chineză

În care se povestește cu/n sufletul lui Jia Baoyu a pribegit prin Lumea iluziei și cum zeița Jing Iluan a poruncii să se cînte Visul din pavilionul roșu

*-e-BS"J3iitH. rii«?KM. G «»t«f <t

*. K'j'k-K. -if.tiifiUi.

- jim««*, iri&XRn.

[«m^l-A]

jfsms.mwtw? mu v;»/!itlfl.star*,totf-EMU SÎW,Km.es. wit k.^-stf

«Silt^.Ta». vvjîi, lll'hA

ti, Mii;.*!' I^'r /jl.;,«

«;fc/m»*, fflKtH l-.

- ^-aRsas», ħr*«

- ÎSfc*'M. -JMt««t»fE. fflH + fiEflf '>Eti116L, fcimtti**!*.

ffi*#HTl

IR«?»»». -MU9t/tfc, </i it,3 fj tg tkUtkl^Wfl-i-, 6.T-9EK K*,
iH.nS3.titi. iii X fi Fdii.fi, e**iF.6f, ffiWttX*!.. BWjîSTÎ, Sf

ÎS» 523K6H. IftislIA.

[fl-fi-A]

- <n@jm--'.T-, RR-Itj*lfl, lfbTiuii f.

BAin^-fr-ar, Ki>tiM«î y.'r #>*te, »atei---*:, te* tu,

ÎN CAPITOLUL PRECEDENT am vorbit despre viața familiei Xue în castelul Rongguo; mai mult nu vom mai povesti despre aceasta. Vom nara în schimb cât de duios o iubea Jia Mu pe Lin Daiyu și cum o îngrijea la fel de mult ca și pe Baoyu, celelalte nepoate, Yingchun, Tanchun și Xichun, rămânând departe de atenția sa. Prietenia strinsă dintre Baoyu și Daiyu era, de ademenea, cit se poate de ieșită din cOmun, întru totul neobișnuită, întru totul deosebită de aceea dintre alți copii. Ziua-ntreagă colindau împreună, când venea seara se culcau în același timp; vorba și gândul lor se potriveau într-atît, încît deveniseră nedespărțiți, precum lacul și cleiul. Și iată că pe neașteptate a apărut Baochai. Ceva mai mare de ani ca Daiyu, fusese înzestrată cu o fire dreaptă și caracter bine conturat, încît toii spuneau că în multe privințe Daiyu îi rămînea în urmă. Baochai era mărinimoasă și se străduia cât putea să nu stînjenească pe nimeni, neavînd nici urmă din firea mîndră a lui Lin Daiyu, fapt ce i-a atras o nețărmurită simpatie din partea tuturor. Cele mai tinere dintre slugi se și împrieteniseră cu Baochai. Toate acestea au stîrnit în sufletul lui Lin Daiyu nemulțumire, fără ca Baochai măcar să bănuiască.

Baoyu era încă un copilandru, cu o fire înflăcărată și nestăpînită. Pentru el frații și surorile erau la fel și nu făcea deosebire între rude și străini, prieteni sau neprieteni. Locuind în casa lui Jia Mu, împreună cu Daiyu, Baoyu, firește, se simțea mai apropiat de ea decît de surori, această apropiere dînd naștere în

sufletul său unui sentiment aparte pentru Daiyu, care avea să-i aducă multe necazuri și muștrări nemeritate.

Odată, nu se știe de ce, Baoyu și Daiyu s-au certat, Daiyu a fugit în odaia sa, unde a început să plîngă. Căindu-se că a fost peste măsură de aspru cu ea, Baoyu i s-a aruncat la picioare, să-i ceară iertare. Numai așa Daiyu s-a liniștit. Trebuie să vă spun că în acest timp, în grădina dinspre răsărit a castelului Ningguo, înflorise *meihua*³⁸ și soția lui Jia Zhen, doamna Yu, a hotărît să facă un ospăț la care să cheme pe Jia Mu, doamna Xing, doamna Wang și pe alți iubitori ai florilor.

Dimineața, ea însăși, însoțită de soția lui Jia- Kong, a mers la Jia Mu ca s-o poftască a doua zi la ei, să se plimbe în Grădina parfumatelor *meihua*, să bea ceai

La această restrînsă petrecere de familie s-au bucurat de atenție numai rudele din castelul Ningguo și Rongguo. Baoyu a obosit curînd și a vrut să se culce. Jia Mu a poruncit slujitoarelor să-l îmbie să se odihnească puțin, apoi să se întoarcă. Atunci, degrabă, soția lui Jia Rong, doamna Qin, a spus lui Jia Mu zîmbind:

- Pentru unchiul Baoyu am pregătit o cameră. Nu fiți neliniștită, lăsați asta în scama noastră!

Apoi s-a adresat doicii și fetelor care-l slujeau pe Baoyu cu următoarele cuvinte:

- Lăsați-l pe unchiul Baoyu cu mine î

Jia Mu vedea în doamna Qin o femeie desăvîrșită, îneîntătoave și delicată, mereu blîndă și duioasă, încît o îndrăgea mai mult decît pe oricare nevastă a nepoților și strănepoților săi; și cînd ca s-a oferit să se ocupe de Baoyu bineînțeles că Jia Mu s-a liniștit.

În urma doamnei Qin, însoțit de alaiul fetelor din rasă, Baoyu a pășit pragul; ridieîndu-și capul a văzut în fața sa un tablou deosebit de frumos: *Liu Xiang scriind cu basionul de Joc* și s-a simțit adine tulburat.

Alături atîrnau două inscripții paralele - duilian: Dacă toți oamenii te vor înțelege, înseamnă că ești un mare învățat. Dacă toți oamenii vor fi buni cu tine, înseamnă că ai suflet curat.

Citind frazele, Baoyu n-a mai luat aminte la încăperci minunată, la așternutul bogat, ci a spus:

38 Meihua. floarea unui arbust care înflorește cel dintîi primăvara, asemănătoare cu floarea prunului pitic. Vezi, mai departe, nota, p. 225.

- Să plăcăm numaidecât de-aici! Numaidccât! a re-
- Cp nu-ți place? Unde vrei să te duci? a întrebat 7imbind doamna Qin. Toate în odăile mele?

Baoyu a dat din cap rîzînd.

- Unde s-a mai văzut ca unchiul să doarmă în iatacul soției nepotului său? s-a opus doica.

- Ce vezi curios în asta? s-a împotrivi t doamna Qin. Doar este atît de mic, cine poate să-l oprească? Îți amintești luna trecut cînd a venit fratele meu mezin? E-adcvărat că are aceeași vxrstă ca Baoyu, dar dacă i-ai pune unul lîngă altul, mă tem că-i ceva mai înalt...

- Eu de ce nu l-am văzut? a întrerupt-o Baoyu. Poîtește-l să vină.

Toate au rîs.

- Cum să ți-l aduc dacă se află la douăzcci-trcizeci de *li*³⁹ depărtare de aici? i-a spus doamna Qin. Am să ți-l prezint negreșit, cînd voi avea prilejul.

Vorbind, au ajuns în iatacul doamnei Qin. Cînd au intrat, un parfum nemaiîntilnit i-a înfiorat nările și Eaoyu a simțit cum pleoapele i se închid și în trup i se revarsă o dulce toropeală.

- Ce balsam îmbătător! s-a mirat el.

Apoi și-a rotit privirea. Pe peretele din fața sa clima un tablou de Tang Bohu: Somnul de primăvară ni gutuiului paradisiac, iar de o parte și de alta două inscripții aparținînd penelului lui Qin Taixu 2: Cînd frigul ușor ți-nlănțuie somnul, Atunci primăvara-i geroasă; Cînd dulce mireasmă ți-nvăluie fața Atunci și licoarea-i gustoasă!

¹ Li, unitate de măsurat lungimi, egală cu 576 metri.

2 Qin Taixu sau Qin Taoyu, poet chinez, activ în jurul anului

Pe o măsută era așezată o oglindă scumpă, care înfrumusețase cîndva iatacul cu oglinzi al lui Wu Zetian S iar alături, un vas de aur cu chipul lui Zhao Feiyan 2. în vas era o gutuie uriașă, aidoma aceleia cu care An Lushan a azvîrlit în Tai Zhen⁴⁰ de a

39 Wu Zetian sau Wu Hou, soția împăratului Gao Zong (650—683), din dinastia Tang. vestit pentru cruzime și desfrîu.

40 Tai Zhen, Cea pură, nume dat de către împăratul Xuan Zong din dinastia Tang favoritei sale Yang Guifei, sora lui An Lushan, după moartea acesteia. An Lushan, tătar de origine, după ce i se încredințase un post de comandă în armata garnizoanei, din nord, subordonată împăratului, se aliază, în secret, cu

rănit-o în piept. Pe un podium se afla patul somptuos unde, pe vremuri, a dormit prințesa Shou Chang, iar deasupra putea fi văzut covorul țesut în mărgăritare de către prințesa Tong

- E-atît de frumos aici! a exclamat Baoyu.

- în odaia mea fără-ncloială că ar putea prea bine să trăiască și o zeiță! a răspuns rîzînd doamna Qin.

Ea a desfăcut o plapumă de mătase ușoară, spălată imaculat cîndva' de însăși Xi Shi⁴¹, și i-a întins o pernă moale, pe care-și alipise cîndva sînul Hong Niang 5.

După ce l-au culcat pe Baoyu, doicile și celelalte slujitoare au plecat, rămînînd să-l vegheze numai patru dintre ele: Xiren, Qing Wen, She Yue și Qiu Wen. Doamna Qin a trimis fetele să se uite ca nu cumva sub umbrar să se fi ascuns pisicile și să înceapă harța și zgomotul.

Baoyu de-abia a închis ochii și s-a cufundat într-un somn adînc; departe, înaintea sa, avea impresia că se contura chipul doamnei Qin; urmînd-o a pășit într-un loc necunoscut. În față se afla un gard roșu, cu trepte din mărgăritar, copaci și un rîu străveziu, iar în jur - pustiu și tăcere - nici un semn că ar viețui acolo oameni.

- Ce minunat! s-a gîndit Baoyu în somn. Dacă aș putea să rămîn aici toată viața fără să mai stau zi de zi în ochii părinților și dascălilor!

În vreme ce aceste vise irealizabile îl purtau, de undeva, de după o colină, s-a auzit un cîntec: Visele primăverii se risipesc ca norii Și florile căzute se duc încet pe apă. Fetele și băieții vorba mea s-asculte: Să nu mai chinuie inima întristată!

Ascultînd, Baoyu și-a dat seama că era glasul unei fete. Și cînd nu s-a mai auzit, de după povîrniș a apărut o făptură nespus de frumoasă, cum nu se mai văzuse printre fetele de rînd. Această odă stă mărturie: Ea s-a ivit din crîngul cu sălcii plîngăloare Din taina de iatacuri înecate-n flori. Pe unde-și poartă lin pasul ei ușor Se pierde în ierburi păsări zburătoare, Și se duce, iată, calmă, neființa-zee, Umbra ei cuprinde rotunda încăpere Și flutură mantia, ca vîntul în cădere Te-nvăluie suflarea-i mireasmă

chi-tanii și tuchii apuseni — seminții barbare — și atacă capitala Chang'an, în anul 755. Intuind dezastrul, Xuan Zang fuge, dar nu mai poate opri invazia, turfanilor din vest și a uygurilor din nord-vest.

41 Vezi p. 77, nota 2.

de-orhidee. Ca fraged lotus, cînd trece te-nfloară, Bătut în pietre scumpe veșmintul e-o comoară, Un f ruct al primăverii e chipul zîmbitor, în plete lungi smaraldu-i lucitor. Ca sîmburii de rodie, albi dinții îi zăresc Și buze carmínate privirea mi-o răpesc. Se leagănă în mers făptura ca o mladă, Ca-n vîntul iernii fulgul *de* zăpadă. Penaj sclipind, de lebadă și rață, Prețioase pietre boiul i-l răsfață, împlinită floare s-a ivit deodată, Zîmbet și tristețe caldă, cumpătată. Lacul de oglindă îl atinge abia, De parcă plutește, de parc-ar zbura. Fluture deschis, sprinceana arcată, Tăcînd, ea vorbește cu mult înțeles, Firavă pășește, un lotus în mers în tot înfloară preaciucata față. Rar printre frumoase o mai frumoasă, Ca-n văluri de pămînt o nestemată-aleasă. Făptura ei aparte cală asemănare

C-un fenix în flăcări, c-un dragon în zare, Cu floarea de *meihua*, crescută sub zăpadă, Cu bruma de pe lotus, cînd toamna stă să cadă. Smerenia-i ciudată prea bine se-mpreună Cu pinul crud, crescut în văgăună. Nespusa-i strălucire cum pot să o descriu? E soarele apus în lacul străveziu Cui poți să mai asemui farmecele ei? Dragonilvr culcați pe sub oglinda apei.. Din rîul înghețat, străpuns de raza lunii. Ca ea de preafrumoasă a fost cîndva Xi Shi, în fața frumuseții Wang Qiang va ofili. S-a născut, în care coif de lume Și pe pumnii, de unde a coburît, minune? La lazul nestematelor nimeni n-a văzut-o O, lăsați-o să cînte din vrăjitul flaut Și în iadul negru pereche n-o să-i caut.

Vazînci că era o zîină, Baoyu s-a repezit în calea ei, s-a înclinat adine, și a întrebat-o zîmbind:

- Făptură divină, do unde vii și încotro tc îndrepti? Eu nu mai știu unde sînt. tc implor, ia-mă cu tine!

- Trăiesc în sfera cerească unde nu viețuiește dușmănia, în Marca Tristeții, a răspuns preafrumoasa. Sînt nemuritoarea zîină Jing Huan din Munții Primăverii Veșnice, în grota Izvorului înmiresmat, care se află pe Tărîmul iluziei. Pentru desimi și necredința soților eu hotărâsc pedeapsa în împărăția mea, silesc femeile din lumea muritorilor să se plîngă de soarta lor, iar bărbaților le insuila simțăminte nebunești.

Nu demult păcătoșii s-au adunat aici și am venit să semăn între ei sămînța dragostei vinovate. Nici întîlnirea cu tine nu este întîmplătoare. în curînd te vei afla la marginile împărăției mele. Eu nu am nimic în afară de citeva cești de ceai dătător de

nemurire, cîteva ulcioare pline cu licoarea divină, făcută de mine și cîteva zinc pregătite să dea spectacole cu dansuri și cîntece miraculoase. Nu demult ele au compus douăsprezece cîntece intitulate *Visul din pavilionul roșu*. Vii cu

Ascultînd vorbele zînei, Baoyu a simțit cum bucuria îi înfloară trupul și în clipa aceea a uitat de doamna Qin și, supus, păși în urma zînei. Pe neașteptate în fața sa o boltă largă de piatră se ivi, cu hieroglife uriașe, Tărîmul iluziei, iar de o parte și de alta atîrna această inscripție:

Cînd adevărul cu minciuna se-mprună, Minciună este-atunci întregul adevăr; Cînd în nimic, vreodată, sălășluiește firea Și firea se preface într-un sărman nimic.

Ei au ocolit bolta și s-au pomenit în poarta palatului, pe care erau înscrustate patru hieroglife: Marea păcatelor - Lumea patimilor dezlănțuite, iar pe coloane, în amîndouă părțile, două inscripții pe verticală:

Pămîntul roditor și cerul prea înalt Suspînă că ascund simțiri mai vechi și noi; Mult pătimașul tînăr și fata întristată Se jeluiesc că-i greu, pe vînturi și pe lună Să-și dea, ce datorează, înapoi.

„Așa și este, gîndi Baoyu, după ce citi inscripția. Numai că nu înțeleg de ajuns ce-s acele «simțiri mai vechi și noi»? Și ce-o fi însemnînd «pe vînturi și pe lună să-și dea ce datorează»? Ar trebui să meditez mai mult și să mă silesc să-nțeleg sensul”.

Rcflcînd la acestea, Baoyu nici n-a bănuir că în sufletul său se scurgea o picătură din forța făcătoare de minuni.

Intrînd pe sub poarta celor două balcoane, văzu înălțîndu-se. la stînga și la dreapta, două rînduri de săli, unde stăteau pironite table cu inscripții în lung și în lat...

Amețit, n-a putut să descifreze decît cîteva dintre

Departamentul iubirilor nechibzuite, Departamentul jignirilor ascunse, Departamentul plînsului de dimineață, Departamentul bocetului de seară, Departamentul tulburărilor de primăvară, Departamentul mîhnirilor de toamnă.

- Spune-mi, făptură cerească, exclamă Baoyu către zîră, n-ar fi cu putință să mă porți cu tine prin aceste departamente?

- Aici, răspunse Jing Huan, se păstrează înscrustate pe hrisoave destinele tuturor femeilor, și tu cu ochii rului de rînd și trupul plîpînd nu trebuie să le afli înainte de vreme.

Baoyu nu s-a supus și s-a rugat de zîră.

- Fie! a spus ea în cele din urmă. Să pătrundem încă în slăpinea bucuria, când, înălțînd capul, citi: *Dcp,-i m ivi destinelor nefericite*, iar de ambele părți, inscripții de sus în jos:

Tristețea primăverii și jalea cea de toamnă

Nu-s chinuri trecătoare! Flm île *strave* și farmecele lunii Pc cine să-mpresoare?

Baoyu a suspinat adine. Intră înăuntru și văzu vreo zccc dulapuri mari și pecetluite. De fiecare atîrnuau cartonase cu denumirea provinciei. îndată s-a simțit: Vcmnat să c'erccteze pe cel ce purta denumirea provinciei sale natale și acolo, pe unul din cuiere, a obii. vat uvmăctr.rea inscripție: *Hrisoavele cele mai inse mate ale destinelor celor douăsprezece agrafe din Jinling*.

- *Ce este asta* Hrisoavele cele mai însemnate ale dei.tir.elor celor douăsprezece agrafe din Jinling? *a întrebat Baoyu*.

- Aici sînt trecute destinele a douăsprezece dintre i-eîc mai virtuozose fete din provincia ta de baștină, a răspuns Jing Huan.

- Ștn;m că Jinling-ul este un oraș foarte mare, a i bservat Bac u, de ce se pomeniște aici numai despre uiăsprezece fete? Chiar și în familia noastră, socotind la un loc și slujitoarele, sînt vreo cîteva sule.

- Bineînțeles, în întreaga provincie sînt multe fete, a rîs Jing Huan, dar aici sînt trecute cele mai minunate dintre ele; în celelalte două dulapuri de alături, sînt încă două rinduri de hrisoave, iar pentru toate celelalte pur și simplu nu există hrisoave, fiindcă n-au nimic deosebii.

Baoyu privi către acela care era, bineînțeles, elic'nctat: *Hrisoave adăugate la destinele celor douăsprezece agrafe din Jinling*. Pe celălalt dulap scria: *Alte hrisoave ale destinelor cclor douăsprezece agrafe din Jinling*. Baoyu a întins rnîna și a deschis ușița cclui cu *Alte hrisoave ale destinelor*, a prins cu degetele primul care s-a nimerit și l-a deschis. Pe prima filă nu erau nici oameni și nici peisaje, descifrarea fiind cu neputință, căci tușul se întinsese peste culoare, de părea toată hîrtia acoperită de nori negri și pîc.lă întunecată. Mai jos se pus trase vă doar cîteva versuri:

După ploaie, *cu* greu luna răsare. Norii anevoie ror dispărea la zare. Decil ccrul sufletul pare mai înalt, Uămine în urmă trupul neînsemnat. Firea cea vioaie, chip sărbătoreasc, A:i ca niciodată furia stîrnesc. Mulți oameni în vîrstă. încovoiți de spate, Te vor

btrfi cu multă răutate. Tinerii știu că inima-i doar una Și după ea se jeluiesc întruna.

Baoyu n-a priceput nimic și a răsfoit mai departe. La sfîrșit era desenat un buchet de flori proaspete și un pat ponosit, apoi urmau cîteva versuri:

Mîngîierea, dăruirea, armonia, duiosia

Sînt toate de prisos. Nicicînd sahimul nu are cum să fie

Decil crizantema mai frumos. Dc rînd e lumea lume, e de neîndurat

Cumplita gelozie Și doar comedianții mai pot să dobîndească
Un dram de fericire. Nimeni să nu uite: Năpăstuit e omul prea plin de *simțire*!

Baoyu socoti că versurile acestea sînt și mai de neînțeles pentru el și puse hrisovul la locul lui. A deschis dulapul cu *Alte hrisoave ale destinelor* și a luat unul. Pe prima filă era desenată o creangă înflorită de scorțîșor, iar sub ea un iaz mic, secăt, acoperit cu lotuși vestejiți. Mai departe erau scrise versurile:

Se-nlănțuie tulpina cu lotusu-nflorit. Plăcut mireasma lor se-avîntă împreună.

Nu a știut în viață decît să se supună Și rănila din suflet, încet, au dispărut. Unite, două lacuri ar fi născut deodată Un singur pom, ce falnic, aici ar fi crescut. Mult parfumatul suflet abia de-a apărut, Dar s-a și-ntors degrabă la casa de-altădată.

Baoyu, din nou n-a priceput nimic. în sfîrșit a luat alt hrisov din cele mai însemnate ale destinelor, care avea desenat pe prima filă doi copaci de aur; într-unui atîrna o centură bătută în nestemate, iar sub copac, în mijlocul unui troian de zăpadă era așezată o agrafă de păr, lucrată în aur. Jos erau următoarele versuri: *Virtutea copleșește întreaga ei ființă; Suavul puf de plop în versuri îl slăvesc. Cmtura-i prinsă-n pomul ce crește în poiană, Sub valul de zăpadă agrafa i-o zăresc.*

Boayu nicicum n-a putut să ghicească tîlcul ascuns în aceste cuvinte și ar fi voit s-o întrebe pe Jing Huan, dar socoti că n-are nici un rost, fiindcă și așa zîna nemuritoare n-avea să-i dezlege tainele cerești. După aceea a vrut să pună sulul la loc, dar nu numai că n-a făcut-o, ci dimpotrivă, a continuat să-l răsfoiască. Pe fila a doua era desenat un arc, de care atîrna un citrus parfumat, iar jos de tot se afla o inscripție:

Se judecă întruna de doisprezece ani, Cine dreptate ere și

cine-i vinovat; Rodia-și desface floarea ne-ncetat Și frumizseța ei se oglindește-n geam. Cv-ntiia primăvară, fără de puteri, Se gîlcevesc și alte trei blînde primăveri. Pe iepurele iute, azi tigrul l-a-ntîlnit Și altfel firul vieții aici a luat sfîrșit.

Mai departe erau desenați doi oameni care înălțau un zmeu de hîrtie, marea imensă, o corabie, pe corabie o fată, care-și acoperise fața cu mîinile și plîngea. Sub desen, din nou, se citeau versurile:

Suflet prea pur și genuin,

Născut în ani amari, de soartă hărțuit.

În van, înlăcrimat, privește dus Jing Ming

Să vadă unde marea ia sfîrșit. Ia sute de *li*. ca somnul depărtat, Vîniul de miazănoapte vuieste ne-hcetat.

Desenul următor înfățișa un lanț de nori plutitori, un rîu cu meandre, care se pierdea în zare. Versurile de dedesubt spuneau:

Noblețea, bogăția sînt bune la ceva? Din fragedă pruncie tu ai rămas orfan. Spre asfințit se-ndreaptă veselă privirea. Apa lui Xiangjiang curge către-Ocean Și nourii cei negri gonesc mereu spre Chu.

Desenul înfățișa mai departe o piatră nestemată căzută în noroi. Dedesubt - versurile: Ți-e dragă puritatea, Dar cum o vei păstra? Vorba zadarnic spusă, Mai este altcumva? Cum da-n noroi ajuns-a nestemata?

Pe altă foaie Baoyu a văzut un lup fioros care fugărea o fată fermecătoare, s-o sfîșie.

La suflet e aidoma cu lupul din Zhongshan, I-e inima la fel de crudă și haină Desfrîul înfloreste în scumpele cămări, Și trec ca visul zilele din an.

Versurile din desenul ce reprezenta un templu vechi, unde o fecioară însingurată citea dintr-o carte sfîntă, sunau așa:

De trei ori, primăvara, s-a înnoit natura; Ea negrele veșminte o dată și-a schimbat. Sărmana copiliță din neam de împărat, La palidul opaiț smerită stă cu Buddha.

Mai departe era desenat un munte de gheață pe care poposise o pasăre fenics, iar dedesubt versurile: *Pasărea focului*⁴² se-

42 Pasărea focului — denumire dată păsărilor fenics, feng și huang, simbol al dezastrului, urmat de învigorarea și refrișarea prin renaștere ; semnifică și cuplul conjugal, prin ideea de pereche, iar huan — puiul de fenics, simbolizează copiii.

arată-n lume

Mereu în anii de grea încercare; E așteptată de fiecare Ca o iubire din vremuri bune. Vine, ascultă, poruncă dă și pleacă
Astfel o poartă destinul ei. Plingînd se arată în Jinling E tristă povestea acestei femei.

Apoi venea la rînd un tablou înfățișînd o circiumă păraginită, de sat îndepărtat, înăuntru cu o femeie frumoasă, care torcea. În explicația tabloului se spunea: *Forța înfrîntă* - Sub vorba de noblețe - amuțește. Familia sărmană - De rudele ei nu-și amintește. Cine s-o ajute în bietul sat acum? Dar s-a ivit, deodată, un om cu suflet bun.

Sub versuri era desenată o vază cu orhidee, iar lîngă ea, o femeie frumoasă, în straie strălucitoare, purtînd podoabe scumpe pe cap. Urma, apoi, inscripția: Prunul, piersicul, la fel leagă rod
Cînd vîntul de primăvară adie. Pe lume se-aseamănă, oare, ceva, Preafrumoasei flori de-orhidee? Cînd în suflet invidia e stăpînă. Sufletul e o apă ce-ngheață. Cu toții, pe rînd, se-mpreună Și hula le-aruncă în față.

După aceea Boayu a văzut un palat cu două caturi, iar sus, la o fereastră, o femeie frumoasă. Dedesubt citi următoarele versuri:

Iubirea e cerul, iubirea e marea, Adînc e și visul asemenea lor. De ne-ar deschide iubirea zarea, N-ar fi desfrîul potopitor. La Rong, în castel, așa se vorbește Și-n Ning vrajba nu-i ocolește.

Baoyu voia să citească mai departe, dar Jing Huan, cu puterea sa de a dezlega tainele cerești, cunoscînd urmarea, închise cu sprinteneală cartea și i se adresă rîzînd:

- De ce scotocșii prin acesle lucruri de neînțeles pentru tine? Să ne plimbăm mai bine și să admirăm preafrumoasele locuri.

Ascultător, Baoyu o urmă supus pc Jing Huan. Privirea lui s-a oprit pe grinzi decorate, pe cornișe ornamentale și perdele cusute-n mărgăritare, pe baldachine brodate cu fir și flori nemuritoare, cu un parfum îmbătător, și plante cu totul și cu totul neobișnuite - într-adevăr un loc al zeilor, despre care s-ar putea spune: *Pe ușa purpurie lumina se joacă Și-n aur e bătută podeaua Scînteie-n fereastră, ca argintul, neaua Casa din perle e făcută, parcă.*

Și din nou glasul dulce al zînei Jing Iluan a-nflorat auzul lui Baoyu.

- Veniți repede să întîmpinați oaspetele drag!

Nici n-a rostit bine aceste cuvinte, că au și apărut zâncie nemuritoare. Și-au răsucit în aer mînele veșmintelor liliachii și au flutrat în vînt rochiile cu aripioare; frumusețea acestor fete aducea aminte de florile primă văratice, iar puritatea și frăgezimea lor, de luna nopților de toamnă.

Văzîndu-l pe Baoyu, zînele s-au arătat nemulțumite:

- Nu știam despre ce oaspete este vorba, surioară, și do aceea i-am ieșit în cale. Spusești că va sosi astăzi sufletul sorei noastre mai mari - Mălostatul roșu. De cînd așteptăm! De ce ai adus această josnică făptură, care pîngărește împărăția ta?

Înfrișat de aceste vorbe, Baoyu a vrut să se ferească din calea lor, dar n-a putut. Și a simțit că într-adevăr era întinat. Jing Iuan i-a prins mîna și, întorcîndu-se către mulțimea zînelor, a spus:

- Nici nu bănuți de ce l-am adus. Pornisem spre castelul Rongguo, să mă întîlnesc cu sufletul Matostatului roșu, dar, cînd să trec peste castelul Ningguo, în calea mea au apărut sufletele ducelui Rong Guo și ducelui Ning Guo, care mi-au vorbit astfel: „Pînă acum (asta este și părerea actualei dinastii regale) familiile noastre s-au deosebit de celelalte în ceea ce privește slava și credința și din generație în generație au devenit tot mai bogate și s-au înnobilit tot mai mult. A trecut un veac de cînd bunăstarea familiilor noastre s-a îrosit și nu s-a mai refăcut! Bineînțeles că avem mulți fii și nepoți, dar niciunul din ei nu se arată demn urmaș. Unul singur, Baoyu, ne mai dă nădejdi. Are o fire tare ciudată și nestăpînită, dar este inteligent și înzestrat, într-un strălucire a familiilor noastre s-a stins, ne temem că nu se va pricepe nimeni să-l îndrume pe Baoyu pe calea adevărului. Ce noroc că v-am întîlnit! Nădăduim că îi veți arăta urmările dăunătoare ale ispitelor lumești și-l veți ajuta să se smulgă din capcană, îmbiîndu-l pe drumul cel bun. Dacă veți face asta, fericirea noastră va fi veșnică!”

Atît de stăruitor m-au rugat, încît din milă pentru ei am hotărît să-l aduc cu mine pe Baoyu. La început, ca-n glumă, l-am lăsat să cunoască soarta fetelor din familia lui, dar n-a priceput nimic, așa că, aici, la noi, va încerca mistuirea fără de margini. Poate că atunci se va lumina.

Spunînd aceasta, a pășit înăuntru, ținîndu-l pe Baoyu de mînă. Baoyu a simțit dintr-o dată o mireasmă nemaiîntîlnită și,

neputîndu-se stăpîni, a întrebato:

- Ce poate fi?

- în lumea întinată în care trăiești tu, asemenea balsam nu există, a rîs ușor Jing Huan. Aceasta este esență de ierburi magice, care cresc pe munții fermecați, amestecată cu uleiul aromitor al arborilor de matostaL Numele ei este Esență de ierburi aromitoare.

O vrajă parcă l-a cuprins apoi pe Baoyu.

O slujitoare i-a adus ceai, nespun de limpede și aromat, și din nou Baoyu a întrebato care e numele acestuia.

- Ceaiul crește în Peștera Miresmelor din Munții Primăverii, i-a spus Jing Huan, ș⁴³ este pregătito cu roua adunată de pe frunzele florilor nemuritoare l'urnele lul este: Balsamul miilor de roze dinti-un singur loc.

Baoyu a clătinat din cap în semn de încuviințare. Apoi și-a rotit privirea peste încăperea în care se aflau: tot felul de *qin* 1 din pietre prețioase, trepiede scumpe, pe care erau așezate vasele de sacrificiu, tablouri antice, versuri scrise pe mătase. La ferestre atîrnav perdele de brocart, iar de o parte și de alta erau două inscripții:

Una din ele:

Întreaga taină întunecată și ascunsă a pămîntului - Cerul de nepătruns și de neatins!

După ce a citit această inscripție, Baoyu a rugat-o pe Jing Huan să-i spună numele zînelor nemuritoare. Zina visului nebunesc, a început ea, a doua, Destăinuitoarea simțămintelor, a treia, Fata de aur, care înfruntă tristețea, a patra, înțelepciunea, care cumpănește furia și invidia...

Nu după mult timp slujitoarele au adus scaune și o măsuță, pe care au așezat licori și gustări. într-adevăr: Suc rubiniu din locurile sfinte, Se toarnă-ncet în cupe de cristal. Mult prea gustoasa licoare de nef rit, Șade-n pocat de chihlimbar.

Mirosul băuturii i s-a părut neobișnuit lui Baoyu, care a întrebato din ce arome este făcut.

- Acest vin este un amestec de nectar dintr-o sută de flori și zece mii de arbori, i-a răspuns Jing Huan. El se pregătește cu oase de *qilin* și lapte de fenics, iar numele lui este: zeci de mii de

43 Qin, instrument muzical tu coarde ; denumire generală pentru instrumente muzicale.

minunății într-un singur

Fără margini era înnîntarea lui Baoyu. în timp ce ei sorbeau licoarea, s-au ivit douăsprezece zîne dansatoare și au întrebat-o pe Jing Huan ce le poruncește să

- Cele douăsprezece cîntece ale *Visului din pavilionul roșu*, pe care le-ați alcătuit de curînd, le-a poruncit Jing Iluan.

Dansatoarele au încuviințat, au lovit un *tanbcm*⁴⁴ și au început să cînte din țitere de argint. Ascultați: „înainte de toate, în anii de demult”... dar Jing Huan le-a întrerupt.

- Aceste cînturi, a zis ea către Baoyu, nu se aseamănă cu acelea din dramele clasice, din lumea muritorilor. Cîntecele pămîntene, fără deosebire, se grupează după felul celor buni ori celor răi, după eroii de seamă ori neînsemnați și sînt scrise pe cele nouă motive de cîntece, din nord și din sud. în vreme ce ale noastre se deosebesc prin simțămintele trăite, pentru că soarta răzbate în simțămintele care nasc întîmplările. Cel care nu pătrunde tîlcul din cîntecele noastre, nu-i va putea gusta frumusețea. Mi se pare că și tu rămii străin de toate neestea. De nu citești mai întii versul, mă tem că nu vei găsi în ele nimic aparte.

Spunînd acestea, Jing Huan și-a întors capul și a poruncit să i se dea lui Baoyu versurile cîntecelor ce alcătuiesc *Visul din pavilionul roșu*.

Baoyu le-a luat, le-a desfăcut și a urmărit cîntecul zînelor.

INTRODUCERE LA VISUL DIN PAVILIONUL ÎÎCȘU

Pe cînd nu era nici ființă și nici neființă Sămînța iubirii șine-a ivit în inima lucrurilor, atotsimțitoare, și-a biruit? Cînd. tu însuți izvodești durere Și clipa te-apasă grea de tăcere, Smintitele porniri n-ai vrea să reînvie? A auriului tristețe și-a jadului mîhnire *Visul din pavilionul roșu* le descrie.

NEADEVĂR ESTE VIAȚA Toți spun;

Să-și lege aurul și jadul l

Eu însă-aduc aminte:

Legămînt au pus piatra și lemnul!

În van'te-ndepărtezi de lucirea zăpezii din muntele pe care înțeleptu-și are casa; Totuna-i dacă uiți că-n crîngul cel lainic sălășluiește-a cerului crăiasă; Te tînguiești la oameni: E plină frumusețea de cusururi! Tu de-abia acum ai priceput! Accsta-i

44 Tanban, instrument de percuție.

adevărul: mereu Pină la sprinceană închinai pocalul Dar niciodată, măcar întâmplător, Destinul nu l-ai cunoscut!

ZADARNIC ȚINTA PRIVEȘTI

Una, ca florile puzderii-n grădina nemuririi;

Unul, ca jadul cel pur, fără spărturi.

Vei spune oare că soarta nicicînd nu și-au legat,

De ce drumurile vi iții li s-mi încrucișat?

Vei spune oare că soarta pe veci ei și-au unit - De ce vorbe vane inima le-a șoptit?

De ce ea durerea în vaer și-o curmă?

De ce liniștea-n el nu im lăsa nici o urmă?

Unul străluce ca luna pe-a apelor unde;

Ca floarea-n oglindă chipul ei îi răspunde.

Ce izvor de lacrimi este-o ființă!

Ai crezut vreodată că e cu puțință?

Încotro se scurg, cît roata pe-orbită

Anotimpuri trec la vreme sorocită?

Baoyu părea furat de farmecul muzicii, dar se vedea că tîlcul îi scapă. Și nici n-a cerut să i se dezvăluie, iar ca să-și alunge mîhnirea a citit mai departe:

TRISTEȚE FAR A MARGINI Te îmbată grădina înflorită - Dar fuge bucuria, tristețea ți-e ursită, în privirea noastră lacomă, arar Licăresc o clipă lucrurile firii; Umbrele durerii, umbrele mîhnirii Nu poți să le-alungi, totul e-n zadar, în zadar te-ndrești spre locuri natale. Munții uriași îți întretaie drumul; Cei odată dragi au pierit ca fumul Și tot lor îți plingi întreaga ta jale; O, prea iubiții mei! Viața mi s-a scurs și-s azi în Huangquan ⁴⁵Sfîrșiți-vă calvarul, totul e-n van 1

CARNEA DESPRINSĂ DE OS Pe vreme rea corabia porni Să spintece un drum de mii de li; Casa părintească, grădinile natale, Azvîrlite stau acolo-n depărtare. Viața o scurtează plînsul amar; Celor preaiubiți astăzi să le spui: S-a dus fiica voastră, e a nimănui.

Destinu-i hărăzit din timpuri învechite; Tu ate-n astă lume de soartă sînt ursite; De-a pururi despărțiți ca să trăim mi-e dat; [.a viața ce v-așteaptă gîndiți neîncetat. Fata ce-ați avut de lingă voi

45 Huangquan, Izvorul galben, adică lumea cealaltă, metaforă pentru Tărîmul Celălalt, situat dincolo de Munții celor cinci Teras (Wutaishan), lăcașul sfinților daoști și budiști. Vezi și nota,

s-a dus Și grija pentru ca aici a și apus.

BUCURIA, CUIB DE TRISTEȚE

Era doar o copilă când au murit ai ci. în straie sclipitoare a fost înveșuiuită Și a trăit din plin o viață-mbelșugală, Dar n-a *simțit* nicicând văpaia dragostei. Darnică și bună, din toți cea mai bngald, Ademenea noroc i-a rezervat ursita; Pe amindoi i-a-nlănțuit ispita Nimic în cale n-a putut să stea. Ea strălucea ca templul de jad pe vreme rea S-a însoțit apoi c-un tînăr, ca un sf'tnl; Atita fericire cum n-a fost pe pa mint A șters țoală durerea ce a-ndurut cîndva. S-au dus astfel toți norii de pe Gantang Și apcle-au secăt cu totu-n Fluviul Xiang; Prezicerile soartci azi, mîine. se-mplnirsc. De ce aș vrea tristețea s-o opresc '.'

NEIERTATA I.UME

Suavă ești, n orhidee-n floare. Cu harul celor sfinți ești înzestrată Te-a-ncununat înaltul cu strălucire rară Și pe pămînt nu afli asemănare. Vei spune deci:

Carne de mănînc, voi mirosi urit; Destul cît ochii bogății privesc; Cei care au urcat treptele *măririi* Pe cei umili *ii* pizmuir'sc. Cea mai pură dintre toți te-arați. De-aceca, lu mea-ntreagă te hulește. O, ce păcat

Că-n templul vechi, la raza de opaiț. Făptura ta încet îmbătrînește. În lumea amăgirii s-a prezis de mult Să nu-și găsească visele-mplinirea

Ești jadul transparent și necrcpat Ți-e întinată cclea. și cotiră: De ce, amarnic, ficccre duce Dorul preadistinsului bârbal?

DUȘMANUL SCUMP

Lup-căpcăun din muntele Zhongshan, Sălbăticiune din cruzinie ieșită. Tu nu mai știi cc s-â-ntîmplat mai an Si chipul ți-ai uitet într-o clipită. Desfîrul tău nu are asemănare. În inimă te-aprinzi după femei; Vestite curtezane, ca sălcii plingătoare Să fie-n jurul Iau, atîta vrei. Te-au necinstit și stirpea ți-au hulit, Pe seama la atîtea glume s-au rostit - Sufletul cîndva luminează de curat De-atîta deznădejde moarte și-a aflat.

GINGAȘA FLOARE SE ÎNTOARCE

Cine dezleagă soarta cclor trei primăveri? Ce-așteptă salcia verde și piersicu-nflorit? Dc vei distinge toate aceste flori Vedeavci de departe un verde ofilit - Tu spui că înaltul e răsplin De piersici aromate, neștiute? Că-n Marea Norilor zărim Caișii frînți de florile prea multe? Der crczi că e putere pe pămînt Venirea

toamnei sale să oprească? În satul ce se cheamă Plop de-argint, Oamenii din nau au prins să se sfădească, în tainica pădure de arțar, Al duhurilor plins se-aude iar - Zilele zboară și Cerul zăvorește Mormîntul ierbii care-ngălbenește. Ce-i ieri sărac, i:rea azi să se ajungă Și din răspuțeri se zbate; Toamna iarăși primăvara o alungă Și florile trăiesc înspăimîntate. Cu moartea, firea dacă se-mpletește,

Sări-va oare cineva s-o scape?

Aud de-un pom, boshu, ce la apus trăiește

Și-al cărui rod dă viață și lungă sănătate.

DE PRISOS

M-am străduit mereu să te-nțeleg - Tu cea mai înțeleaptă dintre toate, Dar n-ai putut seama să-ți dai Că drumul se-oprește în moarte. Cu inima zdrobită te-ai născut; Se curmă bucuria în mormînt. În casele bogate doar sînt liniștiți; în cele destrămate sînt niște rătăciți. Deșertăciunea, viața ți-a umplut, în vis urît acum s-a prefăcut; Furtuna deodată s-a iscat, Și totul parcă stă să se prăvale, Tristețile-mi din nou s-au arătat, De parcă luna a pierit din cale. Vai! în neant se pierde bucuria Durerea-n locu-i s-a ivit, Ce trist că nimeni pe pămînt N-o să ghicească-al tău sfîrșit!

LA STRINGEREA RECOLTEI BOGATE

La stringerea recoltei bogate; Pe cei darnici îi întîlnești. Buna ta mamă e-alături de ei Și cu mărinimie îi răsplătești. Tuturora le spun:

Ajutați pe cei sărmani, pe cei în nevoi, Nu urmați pilda celor ce Veșnic clupâ-averi lăcomesc E-adevărct:

Pagube bunăstare, cădere și-nălțarg Trimise sînt de Albastra Zare.

SUPERBA TIRZIE-NFLORIRE

În van ca faima e, ce doar în vis se-arată! Cînd vine primăvara cu-averea ei de flori? Pologul cel brodat, să-l vezi, nu mai rîvni!

Mărgelele sclipesc pe haina boierească - Cu fenicși sînt cusute luxoasele halate - Capriciilor soartei, cu toate, laolaltă, Nu vor putea, vreodată, să se împotrivescă. E greu la bătrînețe - ni se spune - Să mai înduri nevoi o mie. De rodul bunătăților străbune Copiii lor doar o să știe - Cu sufletul surpat în întristare, Tu porți strălucitor veșmînt; Scînteie luminoasă-n depărtare, Salba de aur de la gît. Amarnic lumea se mai înspăimîntă Cînd urmărește cum te-nalți în rang. Cu adumbrirea ce urcă din adînc Tu îți croiești

spre Huangquan cărare. Oare mai sînt acolo mandarinii Și căpitani ce-au trăit cîndva? Abia șoptind apusele lor nume Mindria-n inima urmașilor creștea.

SFIRȘITUL TUTUROR FArTELOR BUNE

Primăvara a căzut lîngă grinda sculptată

Pămîntul s-a umplut de petale, deodată - Iubirea te-a prins în harnice unde

Și chipul doar lunii răspunde.

Familia pe încet se destramă

Pier ranguri venite de la străbuni de seamă

Și vinovat de toate nu-i altul decît Jing.

Vestita voastră casă azi zace în ruină

Și pentru toate-acestea doar Ning este de vină.

Dezmățul și desfrîul cel nestăpînit,

Doar ele-au adus al neamului sfîrșit.

P1EIREA IN PĂDURE A PĂSĂRII ZBURĂTOARE

Demnitarilor

Li se vor nimici familiile.

Avuților

Li se vor împrăștia aurul și argintul. Mărinimoșilor

Doar după moarte li se va da tihnă. Nemiloșilor

Li se va plăti pentru fapte crude, Ucigașilor

Nu li se va îngădui să trăiască. Celor ce storc lacrimi Nu li se va mai îngădui să plîngă: Jignirea cu jignire se plătește, Dar nu e chiar ușoară răzbunarea. Ursita hotărăște despărțirea Și tot ea pe oameni îi unește. Să-și caute oricine soarta rea în neamul cernă a trăit; De-abia atunci își va spori averea, Cîntă fericit străbunu-a-mbătrînit. Cei ce destramă fericirea, Să piară dintre oameni și din lume; Degeaba-și va jertfi întreaga viață Acela ce dezmățului se-nchină. Grăunțele cînd i se termină, S-ascunde iute pasărea-n tufiș în urma ei - cîmpia s-a ivit. Pustiu imens și fără de sfîrșit.

Cînd termina un eînt, începea altul. Observînd că Roayu ascultase fără să pară a pricepe ceva, Jing Huan a rostit suspinînd:

- Tînăr rătăcit, tu chiar nimic n-ai înțeles?

Baoyu a făcut semn zînei să întrerupă cîntecul. Simțea cum i se învîrtea capul de parcă ar fi fost beat și a spus că vrea să doarmă.

Jing Huan a poruncit să se strîngă masa, iar ea l-a însoțit pe

Baoyu într-un iatac. Acolo erau împrăștiate peste tot lucruri rare, cum el nu mai văzuse pe pământ. Par ce l-a uimit cel mai mult a fost faptul că a întâlnit o fată tânără și frumoasă, a cărei statură și înfățișare semănau cu Baochai, dar ale cărei mișcări unduitoare îi aminteau de Daiyu.

Baoyu era uluit și nu pricepea ce se petrece cu el. Pe neașteptate, Jing liuan a spus:

- în acea lume întinată cîte familii virtuozitate, chiar dacă sînt cu vîntul și cu luna în ferestrele înverzite⁴⁶ sau cu razele soarelui în iatacuri ⁴⁷, n-or fi călcate-n picioare și pîngărite de ștrengari tineri de viță veche și de fete deochete! Și mai dezgustător este ca din timpurile cele mai îndepărtate ușurința lor era socotită drept desfătare, nu desfîru, și ei treceau drept pătimiși, nu înșelători. Toate acestea, să știi, sînt doar vorbe goale, menite să ascundă răutatea și adevărata mîrșăv' Dar chiar și plăcerile lumești sînt tot desfîru; numind i-se patimă, desfîrul e îndoit. Toate acele întâlniri pe mi:nl 'e Wushan⁴⁸, „iubirea norului și a ploii”, arată că intotdeauna „na năzuințele se-ndreaptă către iubire. Țin la tine fii id-^ă din timpurile cele mai vechi și pînă acum ai fost și rămîi cel dinții dezmățat din lume.

- Zîna nemuritoare, s-a împotrivit Baoyu, n-ai dreptate! Nu-mi place să învăț și de aceea tata și mama mă dojenesc, dar pentru asta mă pot numi un cm stricat? Sînt foarte tînăr încă și nici nu știu măcar ce înseamnă cu vîntul „desfîru”.

- Nu, nu-i chiar așa! a urmat Jing Huan. Să-nțclrgi asta este una, și să vrei să explici, este altceva. Cei p6liniași petrec în dansuri și cîntece, se înflăcărează la vederea „norului și a ploii” și sînt cuprinși de nemulțumire dacă fetele frumoase din toată lumea nu pot să ie drv uiască plăceri trecătoare. Acestea sînt mici f < ir: care scornesc plăcere în trupurile lor. La fel și tu. de la natură ei apucături spre plăcerile lumești, pe care noi le soc 'tim destrăbălare închipuită. Aceste două cuvinte pot fi pricepute

46 Expresia simbolizează dragostea fetelor din familiile nevo-

47 Expresia simbolizează dragostea fetelor din familiile nobile.

48 Munte din provincia Sichuan. După legendă, un chinez, Gao Tang vîndînd în pădurile munților de la care i se trage numele, n obosit și a adormit. El a visat-o pe zîna muntelui, care i-a spus că îl așteaptă pe muntele Wushan, cîrJ va apărea, dimineața, luîrwd fhipul norilor, iar seara pe cel al ploii. De aici a rămas expresia : „iubirea norului și a ploii”1, care înseamnă cunoașterea bucuriei

doar cu inima, dar înțelesul lor nu poate fi arătat, ci trebuie simțit cu sufletul și nu se poate spune în cuvinte omeneste. Tu ai tot ce se cuprinde în adâncul acestor două cuvinte și cu toate că poți fi un bun prieten al iatacuri'v", pe drumul vieții nu vei putea scăpa de rătăcirii și de greșeli, de clevetirile și de mânia miilor de ochi ațintiți asupra ta. De puțină vreme m-am întiinit cu străbunii tăi - ducele Rong Guo și ducele Ning Guo - care m-au rugat să te ajut să apuci pe drumul cel drept și eu nu pot să îngădui să luminez propriu-mi iatac cu fătura ta, ca apoi să te-arunci din nou în lumea întinată. De aceea te-am adus aici, ți-am dat să bei licori miresmate și ceai de nemurire, am căutat să te fac să pricepi greșelile prin cîntecele miraculoase, pe care le-ai auzit, iar acum te las cu una din fetele mele tinere, al cărei nume este Jian Mei, iar porecla e Keqing. Este timpul cel mai potrivit ca tu și ea să vă uniți. Știi, în lumea nemuritorilor toate se fac ca și în aceea a muritorilor. Numai că vreau ca tu să vezi sămînța ascunsă în făptura ta, să pătrunzi învățătura lui Kong Zi și Meng Zi și să pricepi cum să conduci dcsăvîrșit treburile gospodărești.

Zîna i-a spus lui Baoyu ce înseamnă „nor și ploaie”, apoi l-a împins înăuntru, și după ce a închis ușa a plecat.

Baoyu, din ce în ce mai nedumerit, a urmat povața zînei Jing Huan și a înfăptuit tot ce fac între ei băieții și fetele.

întreaga noapte, pînă-n zori, a petrecut cu Keqing, a dezmiardat-o și nici într-un chip nu se mai putea despărți de ea. Apoi s-au luat de mînă și au plecat într-o grădină, dar au nimerit în niște tufe dese de mărăcini, pe unde se arătau lupii și tigrii. în capătul cărării se afla un rîu fără nici o trecere. Baoyu șovăia, cînd, pe neașteptate, și-adat seama că din urmă îl ajunge Jing Huan.

- Oprește-te! a strigat ea. întoarce-te numaidecît!

- Unde am nimerit? a întrebat-o Baoyu, și într-o clipă a încremenit locului.

- Acesta-i Vadul Rătăcirii, zise Jing Huan - adînc de zeci de mii de *zhang* și larg de o mie de *li*. Peste el nu poate trece nici un fel de barcă, în afară de o plută, pe care locuiește Idolul de lemn, și care e împinsă de șase sclavi din cenușă. Ei nu iau drept vamă nici aur și nici argint, ci numai ce le aduce norocul. Tu ai nimerit aici din întîmplare, dar dacă ai să ajungi în mijlocul vadului, înseamnă că ai disprețuit povețele mele.

Nici n-a terminat bine vorba, că din toate părțile Vadului Rătăcirii s-a iscat un zgomot cumplit, de parcă ar fi bubuit tunetul, și o mulțime de duhuri și spirite au lăbărît asupra lui Baoyu și l-au trîntit la pămînt. De ntîta groază l-au năpădit broboane reci de sudoare și Bnoyu a țipat:

- Keqing, salvează-mă!

însăimîntată, Xiren, și celelalte fete s-au năpustit spre el strigînd:

- Baoyu, nu te teme, noi sîntem aici!, în acest timp doamna Qin veni să poruncească fetelor să fie atente, ca nu cumva pisicile să-l trezească pe

Auzind că Baoyu o strigă în somn a rămas uluită..Nimeni nu-mi știa aici numele din copilărie! Cum de l-o fi ghicit tocmai el?"

Ce s-a petrecut mai departe, puteți afla din capitolul următor.

CAPITOLUL 6

în care se povestește cum Jia Baoyu o cunoscut starea „norului și a ploii” și cum Liu Laolao s-a ivit pentru prima oară în castelul Rongguo

doamna qin (qin keqing;

CîND DOAMNA QIN a auzit că Baoyu a strigat-o pe numele din copilărie, sufletul ei s-a tulburat, dar nu știa cum să-l întrebe. Baoyu se găsea într-o asemenea stare, de parcă ar fi fost pierdut; dar treptat și-a revenit și a început să-și aranjeze hainele. Xiren îl ajută să-și lege cingătoarea. Din întîmplare văzu că pe șold avea o pată roșie și lipicioasă; se sperie și își retrase mîna și neputînd să rabde îl întrebă:

- Ce-i cu asta?

Baoyu s-a înroșit și i-a prins mîna. Xiren era o fată deșteaptă, cu doi ani mai mare ca Baoyu și se lovise de multe în viață. Dîndu-și seama de tulburarea lui Baoyu, a ghicit despre ce e vorba și obraji i se împurpurară. L-a ajutat să se îmbrace și s-a dus la Jia Mu. Nici n-a știut cum a cinat și profitînd de-o clipă cînd doicile și celelalte fete nu erau de față, i-a schimbat lui Baoyu rufăria de corp.

- Bună surioară, a implorat-o Baoyu sfios, nu-i așa că n-ai să spui la nimeni?

Fîstîcită, Xiren abia zîmbi.

- Pentru ce... a zis ea, făcînd o pauză și, uitîndu-se în toate părțile, a adăugat: De unde era asta pe tine?

Baoyu s-o înroșit și n-a răspuns nimic, însă Xiren s-a uitat la el și a rîs. Încet, încet el i-a povestit amănunțit tot ce visase.

Cînd Baoyu îi povesti simțămîntul „norului și ploii”, de rușine Xiren lăsă capul în jos, acoperindu-și fața cu palma. Lui Baoyu îi plăcuse întotdeauna la Xiren bunătatea și supunerea ei; și-a luat inima în dinți, a tras-o spre el și a silit-o să săvîrșească împreună tot ceea ce îl învățase zîna Jing Huan. Xiren și-a adus aminte că

Jia Mu, cînd i-l încredințase pe Baoyu, îi dăduse t't felul de porunci, și cum altă ieșire nu avea, s-a unit Irnește cu Baoyu. De atunci Baoyu se uita la Xiren cu totul într-alt chip, iar la rîndul său, Xiren îl îngrijea cu mult mai multă trageră de inimă.

Deocamdată să nu mai vorbim despre aceasta.

Urmează să vă spun că în castelul Rongguo trăiau];> -.l.-i'.îă mai mult de trei sute de stăpini și slugi. Zilnic, se petreceau aici atît ca întîmplări, viața se scurgea într-âșa fel, că n-aveai cum să lc mai dai de căpătîi. Dar mai bine să r.c gîndim la inccputul accstei pove vi.

L.tr-o ri mii.vr.at'â, de la mii de ii, s-a ivit în castelul R.r nr;guo un omuleț mititel, neînsemnat, precum un grăunte de muștar, rudă cu familia Jia. De aceea povestea începe cu el, fiindcă ne-a pus la îndemîna un fir călăuzitor.

Familia făreia-i aparține acest om purta numele Wang. Erau localnici, Irămațul lor fusese mic funcționar în Capitala și cînd va se cunoscuse cu străbunul lui Feng Jie, tatăl d-nmnei Wang. Bătrînul invidia familiile Wang, oncrabi'.e și puternice, și spera să tragă folos numărinr!u-se prinți c aceste neamuri, dindu-se drept nepot al tatălui doamnei Wang. În fond, despre legăturile de

rudenie nu ştia nimeni în afară de fratele mai mare al doamnei Wang - tatăl lui Feng Jie şi însăşi doamna Wang. care găsea p-> atunci în Capitală şi aflate întâmplător despre el. Bătrînul murise de mult, iar unicul lui fiu, pe nume Wang Cheng, se ruinase şi se retrăsese undeva la ţară. A pui a murit şi el, lăshid în urmă un fiu, căruia în copilărie i se zicea Gou Ergou. Ergou s-a căsătorit cu o fata din familia Lin, care i-a născut un băiat, pe nume Ban Ev şi o fiică, Qing Er.

Toată familia era formată din patru persoane şi se ocupa cu agricultura. Cum Gou Er muncea din zori pî. -n noapte, iar soţia sa, născută Lin, se ocupa cu gospodăria, năvînd cine să vadă de copii, Gou Er s-a gîndit că: fi bine s-o ia la el pe mătuşa-sa, bătrîna Liu, căreia toţi îi spuneau bunica Liu Laolao.

Liu Laolao era văduvă fără copii şi trăia numai din renta pe care i-o aduceau cei doi *mu* 1 de pămînt secătuit. Cum să nu fie de acord să stea împreună cu ei?

Stabilindu-se în casă, s-a străduit să-i ajute cît o ţineau puterile. Cînd toamna a trecut şi a venit frigul, încă nu pridisera cu pregătirile pentru iernat. Gou Er, împovărat de griji, într-o zi a băut cu amărăciune mai multe ceşti cu vin, s-a ameţit şi căuta ceartă. Nevasta n-avea curaj să-i spună vreun cuvînt, dar Liu Laolao nu s-a tetăpînit şi l-a dojenit:

- Tu, nepoţele, n-ai să mă alungi fiindcă mă amestec! La drept vorbind, care dintre noi, sătenii, a mîncat vreodată de ajuns? Iar tu, încă de mic, te-ai obişnuit să trăieşti pe seama părinţilor, aşa cum crezi de cuviinţă, iar azi, cînd ai bani, faci ce faci şi-i iroseşti; cum nu-i mai ai, te înfurii din te miri ce, şi-ncepi să te crezi mare şi tare. Om fi trăind noi departe de oraş, dar oricum, tot supuşii cerului sîntem. Vezi tu, se zice că în Capitală tot locul musteşte de bani! Păcat numai că n-are cine să-i culeagă! Iar tu zaci acasă, pus pe scandal.

- Nu ştii decît să stai pe *kan* şi să îndrugi verzi şi uscate! s-a răţoit la ea Gou Er. Nu cumva îmi porunceşti să m-apuc de tîlhărie?

- Cum să-ţi poruncesc una ea asta? I-a dojenit bătrîna. Ar fi mai bine să ne batem capul împreună, ca să găsim o portiţă de scăpare. Ce ţi-nchipui tu că banii vor curge singuri în buzunarul tău?

- Dacă-i aşa, atunci ce-am mai aşteptat pînă-acum? a zis Gou

Er, vîzînd rece. În neamurile mele nu-i nimeni strîngător de biruri, prieteni-dregători de asemenea, n-am, cura pot să-mi bat capul? Și chiar dacă aș avea, n-aș prea crede c-ar fi binevoitori să m-ajute.

- Nu-i tocmai așa, i-a întors vorba Liu Laolao., „Omul gîndește și Cerul hotărăște.” Hai mai bine să chibzuim și, cu ajutorul atotputernicului Buddha, cu norocul ce ți-a hărăzit, poate găsim o scăpare. Mă tot bate un gînd! Cîndva bunicii tăi s-au avut bine cu familia Wang, din Jinling. Acum douăzeci de ani vă aveți lare bine cu Wang, dar v-ați încăpățînat, n-ați mai vrut să țineți legătura cu ei și v-ați îndepărtat unii de alții. Mi-aduc aminte că am fost cîndva, cu nepoata, la el! Mai ales a doua domnișoară a fost tare primitoare: se arată binevoitoare cu oamenii și nu-i deloc îngîmfată. S-a măritat cu domnul Jia Lian din castelul Rongguo. Se spune că acum și mai mult ca înainte are milă de sărmani, i-ajută pe bătrîni, face daruri călugărilor și aduce jetrfe în mînăstiri. Familia Wang, deși a ajuns cineva, cred că a doua domnișoară nu ne-a uitat. De ce nu te-ai duce tu la ci? S-ar putea ca ea să-și amintească de trecut și noi am avea mult de cîștigat. Trebuie doar să se arate bucuroasă și numai un fir de păr de s-ar desprinde de ea, pentru noi tot ar părea gros ca cingătoarea!

- Frumos mai glăsuiești! s-a amestecat în vorbă și nepoata. Chiar așa să fie, cum am putea să mergem la ei? Mi-e teamă că servitorii nici n-or să cuteze să le spună c-am venit cînd or vedea cum arătăm!

Dar cum Gou Er dorea atît de mult să ajungă bogat, încît numai auzind-o pe bătrîna mătușă, inima a și-nfcput să-i bată mai tare.

- După cum ai spus, bunico, ai și văzut-o cîndva pe stăpîna bătrîna, a chibzuit el, de ce nu te-ai duce chiar tu, mîine, și n-ai vedea ce și cum?

- Vai de mine! a zis bătrîna. Bine spunea cine spunea: „Mai degrabă treci marea, decît să intri pe poarta casei bogătașilor!” Cum să mă înfățișez eu la ei? Nu cunosc acolo pe nimeni ^i, chiar dacă mă duc, lot în zadar va fi.

- Fleacuri! Îți dau un sfat! a ridicat tonul Gou Er. La început caută-l pe servitorul Zhou, p11 care doamna Wang, cînd s-a măritat, l-a lut cu ea de-aeasă. Dacă l-ai vedea, sigur te-ar ajuta. Cîndva domnul Zhou muncea împreună cu tatăl meu, se și

împrieteniseră.

- Asta așa este, a fost de părere și Liu Laolao. Numai că eu tare de mult n-am mai trecut pe acolo și nu știu cum îi mai merg treburile. Bineînțeles că tu n-ai cum să apari, nevastă-ta nu s-a mai arătat în lume și, după cum se vede, rămîne să mă duc eu și să-l iau cu mine și pe Ban Er. Pentru că toți trebuie să tragă folos!

Toată seara n-au vorbit decît despre asta. În dimineța următoare, cum s-a luminat de ziuă, Liu Laolao K-a sculat, s-a pieptănat, s-a spălat și l-a învățat pe Ban Er ce avea de făcut. Băiețelul de cinci-șase ani, cînd a auzit că se duce la oraș, a făcut totul pe voia ei.

Ținîndu-l pe Ban Er de mînă. Liu Laolao a ajuns cu el pe strada unde se aflau castelele Rongguo și Ningguo. Lîngă lei de piatră din fața porții castelului

Rongguo, așteptau baldachinele și caii și Liu Laolao n-a îndrăznit să se apropie. I-a dat cîteva sfaturi lui Ban Er, și-a netezit hainele și, nehotărîtă, s-a îndreptat spre o porțiță lăturalnică. Acolo a văzut cîteva oameni care stăteau, plini de sine, la intrare și, neavînd ce face, vorbeau vrute și nevrute.

- Vă doresc sănătate! le-a zis Liu Laolao.

- Cine ești dumneata? au întrebat-o ei, măsurînd-o cu privirile pătrunzătoare.

- Il caut pe domnul Zhou Rui, servitorul din casa stăpînei de-aici, a zis zîmbînd Liu Laolao. Poate că sînteți vreunul bun să-l chemați?

Nimeni, din cîți erau, n-a dat atenție vorbelor bătrinei, dar după puțin timp unul din ei a zis:

- Du-te în colțul acela; va ieși îndată cineva de-al

- Ce nevoi s-or fi abătut asupra ei, a intratîn vorbă un servitor bătrîn - și întorcîndu-se către Liu Laolao a adăugat: domnul Zhou a plecat înspre miazăzi, dar a rămas acasă soția sa. Ei locuiesc în spatele castelului; mergi și întreabă acolo!

Liu Laolao i-a mulțumit bătrînului, l-a luat pe Ban Er de mînă și s-a dus într-acolo.

La poartă se odihneau cîteva negustori ambulante, îngrămădindu-și tarabele cu de-ale gurii; douăzeci-treizeci de copii se virau printre ei, făcînd o larmă de neînchipuit.

- Spune-mi, băiețel, doamna Zhou i-acasă? îl întrebă Liu Laolao

pe unul din ei.

- Care doamnă Zhou? a făcut cu ochiul ștângărește cel întrebat. Sînt atîtea aici! Cu care aveți treabă?

- Soția unui servitor adus de stîpîna mare de-a-

- A, aceea! s-a mirat băiatul. Veniți cu mine.

Și-o conduse pe bătrînă înăuntru, arătîndu-i cu degetul o casă împrejmuată cu zid.

- Aici, a spus el și a strigat: Mătușă Zhou, te caută o bătrînică!

- Cine e? a răspuns chiar în clipa aceea soția lui Zhou Rui, grăbindu-se să iasă din casă.

Liu Laolao s-a dus înaintea ei și, surîzînd, a salutat-o:

- Ce mai faci, soră Zhou?

Soția lui Zhou Rui s-a uitat lung la ea, apoi s-a minunat cu zîmbetul înflorit pe buze:

- Tu erai, Liu Laolao? Bine-ai venit! Dacă nu mă insei, au trecut cîțiva ani de cînd nu ne-am mai văzut aproape că te-am uitat! Intră, rogu-te!

- Și voi, ca și toți ceilalți oameni cu vază, cum ați putea să nu uitați? i-a zis Liu Laolao mergînd în urma < i. Cum să vă mai amintiți de noi?

Tot vorbind, au intrat în casă. Servitoarea soției lui Zhou Rui a adus ceaiul.

- Asta-i Ban Er! Ce mare a crescut! s-a mirat soți» lui Zhou Rui. Din vorbă în vorbă ea s-a interesat cum a ajuns acolo Liu Laolao: în trecere, ori cu treabă.

- La drept vorbind, am venit să vă văd, i-a răspuns Liu Laolao, și s-o întreb de sănătate pe stăpîna mare. Dacă s-ar putea să mă duci s-o văd, m-aș bucura; dacă nu, atunci urează-i din partea mea sănătate.

Auzind acestea, soția lui Zhou Rui ghici numaidecît »-.copul venirii lui Liu Laolao. Și fiindcă, odată, numai mulțumită ajutorului dat de tatăl lui Gou Er, soțul ei, a izbutit să cîștige un proces, în legătură cu cumpărarea unui lot de pămînt, acum, cînd Liu Laolao se afla într-o situație ca aceasta, îi era peste putință s-o refuze; mai mult decît atît, voia să-i arate bătrînei de cîtă înrîivvire; i stimă se bucura familia Zhou în această casă.

- Să-ți spun cîrept, eu nu mă ocup de primirea musafirilor și a celor care vin cu treburi în casa aceasta. AH fiecare își are sarcinile lui. Soțul meu strînge numai birurile primăvara și

toamna, iar cînd e răgaz, îi însoțește pe domnii cei tineri. Eu stau numai în preajma stăpînei mari. Întrucît ești neam cu stăpîna și mă știi om de vuvînt, încalc obiceiul și-ți pun o vorbă bună. Aș vrea numai să-ți dai seama din timp asupra unui lucru: acum iK'burile aici nu mai sînt cum se știau acum cinci ani. Stăpîna însăși nu se mai ocupă de gospodărie, toate grijile i Amînînd în seama celei de a doua doamne, soția lui.1 ia Lian. Știi cine este doamna lui Jia Lian? Nepoata stăpînei, fiica fratelui ei mai mare, pe numele mic - Feng Jie.

- Ea să fie?! s-a înflăcărat Liu Laolao. Este cum nu se poate mai bine! Am știut eu că va ajunge departe. N-aș putea s-o văd chiar astăzi?

- Sigur, sigur, a încuviințat soția lui Zhou Rui. Acum, dacă vine cineva în casă, doar doamna Feng Jie primește. Astăzi, chiar dacă n-o vei vedea pe stupîină, mergi la ea, că n-o să fie în zadar.

- Amida Buddha! a implorat Liu Laolao. Doar dumneata poți face ca să fie bine!

- Ei, și dumneata, a zis soția lui Zhou Rui. Nu știi proverbul: „Bine faci, bine găsești”? Numai bagă de seamă și fă cum te-am povățuit și n-am teamă că n-o să izbutești.

Soția lui Zhou Rui a trimis numaidecît o servitoare să afle dacă stăpînei i s-a dat prînzul. Între timp femeile nu conteneau cu vorba.

- Doamna Feng Jie abia o fi împlinit optsprezecenouăsprezece ani, a zis Liu Laolao. Rareori se întimplă ca la o asemenea vîrstă să poți conduce o casă atît de mare!

- Ei! Liu Laolao! Nu ți-am spus? a răspuns soția lui Zhou Rui. Doamna Feng Jie e-ntr-adevăr mică, dar se descurcă în treburi mai bine decît unul vîrstnic! Și cît e de frumoasă! Și nu numai că e plăcută, dar știe să și vorbească! Zece bărbați n-ar putea s-o biruie I Vei vedea. Un singur cusur are: e cam aspră cu slugile.

îndată s-a întors servitoarea soției lui Zhou Rui și i-a și adus vestea: *

- Stăpîna cea mare a prînzit și doamna Feng Jie se află în odăile sale.

Auzind acestea, soția lui Zhou Rui s-a ridicat și a grăbit-o pe Liu Laolao.

- Să mergem repede, în timpul mesei e clipa potrivită și n-o să așteptăm prea mult. Dacă întîrziem și-ncep să-i vină cu felurite

treburi, nu mai putem să vorbim cu ea. Iar dacă apucă de se odihnește, de asemenea va fi greu.

Femeile au coborât de pe *kan*, și-au netezit straiele; Liu Laolao i-a dat câteva sfaturi lui Ban Er, și a urmat-o pe nevasta lui Zhou Rui spre clădirea lui Jia Lian. Lăsînd-o pe bătrîna s-aștepte, nevasta lui Zhou Rui a ocolit peretele de piatră din fața porții și a pătruns în curte. Știind că Feng Jie încă n-a ieșit, s-a dus s-o caute pe fata ei de încredere, pe nume Ping Er, să-i vorbească despre Liu Laolao. În încheiere a adăugat:

- Bătrîna vine cam de departe ca să afle de sănătatea stăpînei. Cu cîțiva ani înainte, stăpîna o primea des, fapt pentru care am și îndrăznit s-o aduc aici.

Cînd va ieși, am să-i spun despre ce este vorba, nădăjduind să nu sc mînie pentru îndrăzneala mea.

. - Cheamă-i să vină, să aștepte aici, a hotărît Ping Er, după ce s-a gîndit o clipă.

Soția lui Zhou Rui a ieșit și i-a adus degrabă pe Liu Laolao și pe Ban Er. Cînd au intrat în pridvor, rerviloarea a tras la o parte perdeaua de la ușă, de *un* roșu aprins. Liu Laolao, abia de-a pășit pragul sălii, < n a și fost izbită de o mireasmă nemaiîntîlnită, încît i s-a părut o clipă că plutește în nori. Lucrurile aflate în sală: clipeau, unul mai strălucitor decît celălalt, scînteierea lor orbînd-o: i se învîrtea capul și ochii i s-au împăienjenit. Dădea mereu din cap și buzele rosteau numele lui liuddha. Străbătînd sala, ele au nimerit într-o încăpere rare dădea înspre răsărit, unde era dormitorul fiicei lui lin Lian.

Ping Er, stînd pe «marginea kan-ului, a făcut-o atentă din priviri pe Liu Laolao, dîndu-i binețe și poftind-o să

După înfățișare, așa cum era înveșmîntată în mătase, /;. itită cu podoabe de aur și argint și frumoasă ca o floare, Liu Laolao a luat-o drept Feng Jie. Era cît p-aci. A-i zică „bună stăpînă”, cînd soția lui Zhou Rui a zis:

- Aceasta-i domnișoara Ping Er.

Auzînd-o pe Ping Er răspunzînd degrabă și strigînd-o pp nume pe soția lui Zhou Rui - „Mătușă Zhou” - hiitrîna Liu a înțeles că în fața ei se găsea o femeie de vază, care se bucura de încrederea stăpînei sale. Invilind musafirii pe *kan*, soția lui Zhou Rui și Ping Er au așezat și ele în fața lor. Aceasta a turnat tot timpul crai. Deodată bătrîna Liu a auzit zgomot și şuierături, r» și cum ai

cerne făină. Și fără să vrea s-a uitat în luate părțile. I-a sărit în ochi un fel de casetă aninată pe o coloană, iar sub ea ceva asemănător greutatea unui cântar, care se legăna măsurat tot timpul.

„Ce-o fi asta? s-a întrebat în sinea ei Liu Laolao. La ce-o fi bună lădița asta?”

S-a tot minunat, pînă în clipa cînd, pe neașteptate, îi scos un „danggg”, de parcă ar fi lovit cineva într-un vlupol de aramă. Liu Laolao s-a speriat și a căscat ochii. Au mai urmat încă vreo opt-nouă lovituri.

Tocmai se pregătea să întrebe ce înseamnă asta, cînd observă că slugile se agitau, alergau, după care cineva a spus:

- Vine stăpîna!

Ping Er și soția lui Zhou Rui s-au ridicat în graba și l-au spus, binevoitoare, lui Laolao:

- Așteaptă-ne aici. Cînd va fi un prilej bun te vom chema.

Zicînd acestea, s-au grăbit s-o întîmpine pe stăpîna, Cu răsuflarea reținută, bătrîna Liu a auzit glasuri care veneau de dincolo de ușă. I se părea că zece-douăzeci de femt.i, foșnindu-și rochiile și fustele de mătase, rîzînd și vorbind între ele, au trecut prin salon și s-au ascuns într-o încăpere alăturată. Apoi i s-a părut că încă vreo trei femei, cu mici casete în brațe, lăcuite roșu închis, s-au oprit în ușa camerei unde se afla bătrîna Liu. De dincolo, din salon, s-a auzit o voce: „La o parte!;1 Toate au dispărut, doar cîteva slujitoare au rămas: cele care aduceau ceaiul. După aceea s-a lăsat o liniște de mormînt. N-a trecut prea mult și două fete au adus o măsuță încărcată cu mîncăruri și au așezat-o pe *kan*. Cîteva pahare și farfurii rămăseseră neatînse; din celelalte se consumase destul de puțin. La vederea mîncărilor, Ban Er, pofticios, a cerut carne; dar bătvina s-a simțit nevoită să-i tragă o palmă.

Deodată pe ușă a apărut, zîmbitoare, soția lui Zhou Rui, făcînd semn cu mîna lui Liu Laolao. Aceasta a coborît numaidecît cu Ban Er de pe *kan* și a mers pînă-n mijlocul casei, unde soția lui Zhou Rui i-a șoptit ceva la ureche. Șchiopătînd, trecu în încăperea de alături. O perdea înflorată atîrna în fața ușii, în inele de aramă; în partea opusă, sub fereastră, cam înspre miazăzi, se afla kon-ul, acoperit cu un covor roșu; deasupra o pernă brodată cu fir de aur sclipitor și cu margini argintii.

Feng Jie purta în casă beretă în stil Zhao Jun \ mantie de mătase verde închis, căptușită cu blăniță albă și legată cu cingătoare de mărgăritare, fustă din crep, de culoare roșu închis, garnisită cu hermină; fardată cam exagerat, cu un clește de bronz împrăstia cenușa din sobița pentru încălzit mâinile. Lîngă *kan*, ținînd o tavă lăcuită pentru servitul ceaiului, pe care nu se afla lecît o ceașcă cu capac, stătea Ping Er.

Feng Jie, continuînd să scormonească cenușa, a întrebă cu voce tărăgănată:

- încă nu i-ați chemat?

Pvidicîndu-se și întinzînd mîna după ceaiul de pe lavă, zări în clipa aceea în fața sa pe bătrîna și pe copilaș. Feng Jie schiță o mișcare ca și cînd ar fi vrut să se ridice. Fața ei luă dintr-o dată o expresie prietenoasă, o întrebă pe Liu Laolao de sănătate, apoi întoarse capul și, pe un ton nemulțumit, se adresă soției lui Zhou Rui:

- De ce nu mi-ai spus mai demult?

Bătrîna Liu s-a ploconit de mai multe ori pînă la pămînt în fața ei și s-a interesat de sănătatea distinsei stăpîne.

- Soră Zhou, sprijin-o, să nu mai îngenuncheze, a cerut Feng Jie. Eu sînt mai tînără, nu prea știu ce fel de rude sîntem și nici cum să-i zic pe nume.

- Este bătrîna de care tocmai v-am pomenit, a zis zîmbind soția iui Zhou Rui.

Feng Jie a clătinat capul, încuviințînd.

Liu Laolao s-a așezat pe colțul /cera-ului, iar Ban Er s-a ascuns în spatele ei și, cu toate stăruințele, n-a fost chip să-l scoată de-acolo să facă plecăciunea cuvenită.

- După cît se pare, neamurile nu prea au plăcerea să ne viziteze, a observat rîzînd Feng Jie. Cei care știu mai bine spun că nu prea ne aveți la inimă și de aceea nu veniți pe la noi. Alții, neștiutori, cred că noi vă privim de sus.

Pomenind încă o dată numele lui Buddha, Liu Laolao

- O ducem greu, bani de drum n-avem, cum să ne mai gîndim și la vizite? Dacă-m veni aici, vi s-ar părea înjositor și v-am pune într-o situație neplăcută față de slugi.

- Ne cam superi, măicuță, a spus rîzînd Feng Jie. Sîntem destul de nevoiași, doar faima înaintașilor ne ține. Care dintre noi crezi că are ceva? Bogăția noastră este numai o aparență. Nu zadarnic

spune proverbul: „La curtea împăratului atârna trei ramuri de nvm sârman”. Dar ce să mai vorbim despre toate astea? Ai anunțat-o pe stăpînă? a întrebat-o Feng Jie, pe neașteptate, pe soția lui Zhou Rui.

- Am așteptat încuviințarea voastră, a mărturisit ea.

- Du-te și ia seama! i-a poruncit Feng Jie. Dacă mai este careva acolo, nu-i spune nimic, dar dacă-i singură, povestește-i tot și vezi ee zice.

Soția lui Zhou Rui s-a înclinat supusă și a ieșit.

Între timp Feng Jie a poruncit să i se aducă lui Ban Er fructe și de-abia de a apucat să mai schimbe cu Liu Laolao cîteva vorbe, că s-a și ivit mulțime de femei dintre slujitoarele casei, cu diverse treburi. Ping Er a înștiințat-o pe Feng Jie.

- Am musafiri acum, a spus ea, să vină diseară. Dacă au cumva ceva deosebit, să intre.

Ping Er a ieșit și peste puțin s-a întors.

- N-au nimic grabnic de rezolvat, a zis fata. Au și plecat.

Curînd s-a întors soția lui Zhou Rui.

- Iată ce a spus: „Astăzi n-am timp. E totuna dacă o primește a doua doamnă. Ii mulțumesc pentru atenție. Dacă bătrîna a venit cu vreo treabă, poate discuta cu aceea care a primit-o”.

- Nu, nu! s-a grăbit Liu Laolao. Am vrut doar să-mi văd rudele; asta e de datoria mea.

- Dacă n-ai nimic, e bine, se amestecă soția lui Zhou Rui. Dar dacă ai, cumva, spune-i celei de a doua doamne, că-i același lucru.

Zicînd acestea a pironit-o cu privirea pe Liu Laolao. Bătrîna s-a înroșit. Făcîndu-și curaj, a bîiguit:

- La drept vorbind, nu s-ar fi cuvenit să cer ceva, doar am venit aici pentru întîia oară. Dar cum am sosit de departe, fie...

Vorbele ei au fost întrerupte de glasul slugilor, care vesteau de după ușă:

- A venit domnul cel tînăr din partea de răsărit a castelului Ningguo.

- Așteaptă! i-a făcut Feng Jie semn cu mîna bătrî-După aceea zise:

- Unde-i domnișorul Rong?

Scîrțîind din pantofi, în ușă s-a ivit un tînăr frumos, de vreo șaptesprezece-optsprezece ani, îmbrăcat în veșminte alese, avînd

pe cap o tichie brodată. Purta o manta ușoară, încinsă cu centură scumpă. Liu Laolao nu știa dacă trebuie ori nu să se scoale; ar fi vrut mai degrabă să se ascundă, dar n-avea unde.

- Rămii! i-a spus liniștită Feng Jie. El este nepotul

Sfioasă, bătrîna Liu s-a tras pe marginea kan-ului.

Jia Rong o întrebă pe Feng Jie de sănătate, apoi zise:

- Mătușă, tata vă rcagă ceva. Miine avem oaspeți de seamă și ar dori să-i dați paravanul din sticlă primit de la soția unchiului. Cum vor pleca musafirii vi-l vom înapoia.

- Ai venit prea tîrziu, a rîs Feng Jie; ieri seară l-am dat altcuiva.

Jia Rong chicoti și, îngenunchind lîngă marginea patului stăruie:

- Mătușă, dacă nu mi-l dați, tata va spune din nou că n-am putere de convingere asupra oamenilor și iar o să mă certe. Ai milă de mine, buna mea mătușă!

- Cine spune că bunurile casei Wang sînt grozave? a rîs Feng Jie. La început nu vi se părea nimic deosebit, ca apoi să nu mai aveți liniște și să le doriți mereu.

- Mătușă, te rog! Fii bună! a continuat Jia Rong.

- Bine! a cedat în cele din urmă Feng Jie. Dar dacă se va sparge, să nu mai dați ochii cu mine!

A cerut apoi lui Ping Er să-i aducă cheile de la camera de sus și a poruncit cîtorva slujnice să-i ajute lui Jia Rong să ducă paravanul.

- Voi chema oamenii mei! a spus Jia Rong luminat de bucurie. Fii liniștită, nu va păți nimic!

Zicînd acestea, Jia Rong s-a avîntat spre ieșire. Ca și cum și-ar fi amintit de ceva, Feng Jie a strigat în urma lui:

- Jia Rong, întoarce-te!

În aceeași clipă de după geam cîteva glasuri au repetat:

- Domnișorul Jia Rong este rugat să se întoarcă!

Plin de mulțumire, Jia Rong s-a întors și a așteptat să vadă ce i se spune. Feng Jie și-a sorbit ceaiul fără grabă, cu aer gînditor, ca deodată să se-mbujoreze.

- Mai bine du-te! vom vorbi după cină. Acum am oaspeți și mă simt obosită.

Jia Rong, de-abia ținîndu-și rîsul, s-a îndepărtat.

După toate acestea Liu Laolao și-a mai revenit și a

- Am venii și cu nepoțelul dumneavoastră. Tatăl lui e sărman, acum s-a lăsat și frigul și ne-am îndreptat înapoi. Cum te-a

învăţat taică-tău? l-a izbit ea cu înverşunare pe Ban Er. Pentru ce ne-a trimis pe noi aici? Nu ştii decît să înfuleci la fructe!

De la primele cuvinte ale bătrînei, Feng Jie şi-a dat seama cit îi era de greu să vorbescă.

- Poţi să nu-mi spui, că am înţeles tot, a întrerupt-o ea pe bătrîna.

Apoi, întorcîndu-se către soţia lui Zhou Rui:

- Au mîncat oare?

- Am plecat cu noaptea-n cap, s-a grăbit să răspundă Liu Laolao. Unde-am avut timp şi de mîncat?

- Aveţi grijă de ei! a poruncit Feng Jie.

Soţia lui Zhou Rui a întins masa în camera dinspre miazănoapte, unde i-a dus pe Liu Laolao şi pe Ban Er.

- Soră Zhou, ospătează-i cumsecade, a zis Feng Jie repezindu-se într-acolo. Păcat că nu mai pot să rămîn

După puţin timp a strigat-o pe soţia lui Zhou Rui şi a întrebat-o:

- Ai povestit stăpînei? Ce-a spus?

- Stăpîna a spus că nu-i chiar aşa, că ar fi rude cu noi, şi că bunicul lor, demult de tot, ar fi fost în slujba străbunilor noştri, cu care s-a înţeles bine, a răspuns soţia lui Zhou Rui. Numai că în ultimii ani n-au mai dat pe la noi. Dar curo în trecut n-au plecat niciodată din casa noastră cu mîinile goale, şi acum, cînd bătrîna a venit din proprie pornire, ar trebui să fim atenţi cu ea. Dacă a venit cu vreo plîngere, stăpîna vă cere să hotărâţi singură.

- Ar fi fost de mirare să fie rude cu noi, a zis bănuitoare Feng Jie. Nu i-aş cunoaşte măcar după figură?

În timp ce între ele se purta această discuţie, Liu Laolao a reuşit să termine masa şi s-a ivit din nou în cameră, împreună cu Ban Er, Lingîndu-şi buzele, nu mai înceta să mulţumească.

- Bine, a rîs Feng Jie, stai jos şi ascultă ce am să-ţi spun. Ştiu de ce ai nevoie. Dacă ar fi să vorbim de înrudire, noi n-ar trebui să aşteptăm pînă să ne vizitaţi, ci să ne îngrijim din timp de voi. Numai, că, în afară de aceasta, avem atitea treburi pe cap, stăpîna este în virstă şi se-nţelege. că nu ne putem gîndi la toate. Acum gospodăr ia a rămas înseama mea şi nu-mi cunosc chiar toate neamurile. S-ar zice că noi trăim în belşug, dar, cum se întîmplă, nimeni nu ştie că bogaţii au marile lor greutăţi şi că despre ele trebuie să tacă, fiindcă nimeni nu-i crede. Pentru că ai

venit de departe și-ai vorbit pentru prima dată cu mine, nu te pot lăsa să pleci cu mâinile goale. Din fericire, încă nu m-am atins de cei douăzeci de *liang* de argint pe care mi i-a dat aseară stăpîna pentru îmbrăcămintea slugilor. Poți să-i iei, dacă nu ți se par prea puțini, și să-i cheltuiești după plac.

La început, cînd Feng Jie adusese vorba de greutate, Liu Laolao pierduse orice nădejde că ar mai putea să capete ceva; dar auzind de douăzeci de *liang* de argint, s-a luminat toată de bucurie.

- Cunoaștem noi ce sînt poverile, a fost ea de părere. Dar este o vorbă: „Cămila cea mai slabă, tot e mai mare decît calul”. Așa stînd lucrurile, dacă-i smulgi un fir de păr, tot este mai gros decît mijlocul nostru!

Auzind vorba grosolană și lipsită de dibăcie, soția lui Zhou Rui i-a făcut pe furiș semn să tacă.

Feng Jie, nemaiascultînd mărturisirea bătrînei, i-a poruncit lui Ping Er să aducă punga cu argint de seara trecută și încă un sirag de monede și să i le dea.

- Acești douăzeci de *liang*, a spus Feng Jie, să-i cheltuiești pe haine groase pentru băiat. Vino cînd mai ai timp pe la noi. Ei, bine, s-a făcut tîrziu și n-am să te mai opresc. Transmite-le alor tăi salutările mele.

Cu aceste cuvinte s-a ridicat. Liu Laolao nu mai prididea să mulțumească; a ieșit din cameră urmată de soția lui Zhou Rui.

- Mătușica mea, a început indignată soția lui Zhou Rui. Ai venit la ei și nici măcar n-ai știut ce ai să le vorbești! Nici n-ai deschis bine gura și i-ai tras cu „nepoțelul dumneavoastră”. Trebuie să-ți spun deschis chiar de-ar fi șă nu-ți priască: și de-ar fi fost nepotul ei adevărat, tot s-ar fi cuvenit să vorbești mai politicoș. Nepotul ei adevărat este domnișorul Jia'Rong. De unde-ai mai scornit și povestea cu „nepoțelul dumneavoastră?”

- Ah, a rîs Liu Laolao,.-cînd am văzut-o, m-am zăpăcit pe loc. Cum aveam să mă mai gîndesc și la cuvinte politicoase?!

Vorbind între ele, cele două femei s-au întors în locuința soției lui Zhou Rui, unde au mai stat puțin. Liu Laolao a vrut să-i lase un *liang* de argint pentru fructe copiilor, dar soția lui Zhou Rui n-a vrut să-l ia.

Liu Laolao i-a mai mulțumit o dată și, în sfîrșit, a plecat pe drumul pe care venise. Dacă nu știți ce s-a întîmplat mai departe,

citiți capitolul care urmează.

CAPITOLUL

7

În care se povestește cum Jia Lian s-a veselit împreună cu soția lui, când au primit florile de la Curtea împărătească și cum Baoyu l-a cunoscut pe Qin Zhong, în castelul Ningguo

DUPA_CE A PETRECUT-O pe Liu Laolao, soția lui Zhou Rui a vrut s-o vadă pe doamna Wang, dar n-a găsit-o acasă. Slujitoarele i-au spus că era plecată la mătușa Xue. Atunci a ieșit prin porțile dinspre răsărit și s-a dus spre Grădina perelor aromate.

Pătrunzînd în clădire a ridicat cu băgare de seamă perdeaua de la ușă și a văzut-o pe doamna Wang stînd în fața mătușii Xue, cu care discuta treburile gospodărești. Neîndrăznind să le deranjeze, a intrat pe nesimțite la Baochai. Aceasta, în veșmînt de casă, cu părul bogat strîns într-un concu, stătea pe marginea fcon-ului și, împreună cu Ping Er, copia o broderie. Cînd a apărut soția lui Zhou Rui ea a lăsat jos pensula și, numai zîmbet, a zis:

- Ia loc, mătușă Zhou.

- Cum te simți? se interesă ea, la fel de binevoitoare, așezîndu-se pe *han*. De vreo cîteva zile n-ai dat pc la noi. O fi zis ceva frățiorul Baoyu?

- Da de unde! Da de unde! a rîs Baochai. M-a încercat din nou boala mea cea veche și m-a țintuit la pat două zile.

- Adevărat? întrebă îngrijorată soția lui Zhou Rui. Ar trebui să chemi numaidecît vraciul! O boală din copilărie nu-i o glumă!

- Oh, nu-mi mai amintiți! a dat din mîna Baochai. Cîți vraci n-am chemat, cîte leacuri n-am luat fără să mă simt mai bine?

Numai banii s-au irosit fără rost! Mai demult, întâmplător, a nimerit pe la noi un călugăr care se pricepea să tămăduiască bolile fără leac. Bineînțeles că l-am chemat și, cum s-a uitat la mine, mi-a spus că această boală o am din naștere. Dar cum, din fericire, sînt destul de voinică, boala nu prea mă sperie. Cît privește hapurile, el a zis că nu-s de nici un folos El însuși mi-a prescris o rețetă cu niște prafuri ciudate și parfumate, despre care spunea că dacă le iau o singură dată în timpul crizei, mă voi vindeca pe loc. Curios, dar m-am simțit mai bine!

- Mai ții minte această rețetă? a întrebat soția lui Zhou Rui. Aș vrea s-o scriu, să fie acolo, poate va trebui cuiva. Dacă s-o îmbolnăvi careva de boala aceasta fac și eu o faptă bună!

- Mai bine n-ai întreba, a zis Baochai. E așa de complicată, că pînă cînd apuci să prepari leacul, poți să-ți dai sufletul! E-adevărat, cele trebuincioase pentru acest leac nu-s prea multe și le poți găsi peste tot, însă este greu de preparat, cum se spune, trebuie să „prinzi” clipa cea bună. Înainte de toate, trebuie să culegi doisprezece *liang* de stamine și pistiluri de peonii albe, înflorite primăvara, doisprezece *liang* de stamine și pistiluri de crini albi, înfloriți vara, doisprezece *liang* de stamine și pistiluri de lotuși albi, înfloriți toamna și doisprezece *liang* de stamine și pistiluri de flori de prun pitic, înflorite iarna. Primăvara următoare, pe la *chufen* toate staminele și pistilurile trebuie uscate, amsetecate și pisate pînă ce devin pulbere. După aceea, mai trebuie doisprezece *jin* de apă de ploaie adunată în sezonul *ynshui* 3

- Ai-ia-ia! a rîs soția lui Zhou Rui. Îți trebuie trei ani pentru toate acestea! și dacă tocmai cînd e necesar să plouă, nu plouă?

- Aici, i-aici! De unde să ici apă de ploaie la timpul potrivit! a fost de părere Baochai. Atunci trebuie să aștepti pînă în anul celălalt. În afară de acestea, mai este nevoie de doisprezece *jin* de rouă căzută în anotimpul *bailu* *, doisprezece *jin* de brumă, din anotimpul *shuan*-

1 începutul primăverii, între 1 și 15 martie după calendarul vechi (lunar) și între 20 martie și 5 aprilie după calendarul nou.

2 *Jin*, unitate de măsurat greutate, egală cu 596,816 gr.

3 „Anotimpul ploios”, cuprins între 1 și 15 ianuarie (calendarul lunar), sau 20 februarie și 5 martie (calendarul nou).

„Anotimpul de rouă albă”, cuprins între 24 iulie și 9 august

(calendarul lunar), și între 8 și 23 septembrie (calendarul nou).

gling și doisprezece *jin* de zăpadă din anotimpul *xiaoxue* ⁴⁹. Toate aceste patru feluri de apă trebuie amestecate laolaltă, apoi se deșartă praful peste ele și din această pastă se fac niște bile de mărimea ochiului de dragon. Acestea se pun într-o cupă veche și se îngroapă, pe timp de iarnă, la rădăcina unei flori. Când te apucă criza, înghiți una și bei după ea o fiertură de chiparoase.

- A Mi To Fo ⁵⁰! exclamă soția lui Zhou Rui. Chiar că poli să și mori! Toate acestea nu izbutești să le aduni nici în zece ani!

- Noroc că la vreo doi ani după plecarea acestui călugăr am reușit să le strâng și să prepar leacul, a zis Baochai. Când am venit, l-am adus aici și l-am îngropat la rădăcina unui păr înflorit.

- Cum îi zice leacului? a mai întrebat soția lui Zhou Rui.

- Călugărul i-a spus „pilule aromate reci”, a răspuns Baochai.

- Cum se manifestă boala?

- Începi să tușești, i-a explicat Baochai. Cum iei o pilulă, trece.

Soția lui Zhou Rui ar fi vrut să mai întrebe ceva, dar în clipa aceea s-a auzit glasul doamnei Wang:

- Cine-i acolo?

Ea ieși în grabă să răspundă și se duse la doamna Wang să-i spună cum a fost primită Liu Laolao. Doamna Wang ascultă tăcută, și soția lui Zhou Rui, după ce mai stătu ce mai stătu se pregăti să plece. Dar deodată mătușa Xue zise:

- Așteaptă puțin, am să-ți dau să duci ceva. Și strigă: Xiang Ling!

Perdeaua a foșnit și în ușă s-a ivit fetița, care la venirea soției lui Zhou Rui se hîrjonea în pridvor cu Jin Chuan.

- M-ați strigat, stăpînă? a întrebat ea.

- Adu florile din casetă!

Xiang Ling a adus numaidecît o casetă căptușită cu brocart.

- Acesta-i modelul nou de flori din mătase subțire făcute nu demult la curte, a lămurit-o mătușa Xue pe soția lui Zhou Rui. Ai aici un mic buchet din douăsprezece fire. Aseară mi-a venit în minte că tot se învechesc dacă le țin acolo. Mai bine să le dau surioarelor să le poarte. Am vrut să le trimit chiar de-aseară, dar

49 „Anotimpul zăpezii puține”, cuprins între 11 și 25 decembrie (calendarul lunar), ori 22 noiembrie și 7 decembrie (calendarul

50 Exclamație budistă, egală ca sens cu „O, doamne !” ori „Dumnezeule !” întâlnit și sub forma Amida Buddha. Vezi, în continuare și nota, pp. 204, 256.

am uitat. Bine c-ai venit, să le iei tu! Sînt acolo trei domnișoare; dă-le la fiecare cîte două fire. Din șase rămase, să-i dai două lui Lin Daiyu și restul de patru, lui Feng Jie.

- Oprește și pentru Baochai, i-a amintit doamna Wang.

- O, doamnă! a zis mătușa Xue, Baochai e-atît de ciudată, încît nu-i plac nici florile și nici fardurile!

Soția lui Zhou Rui a luat caseta și a ieșit din casă. Jin Chuan stătea în același loc și se prăjea la soare.

- Xiang Ling este fata pe care-au cumpărat-o de la oraș înainte de plecare? a întrebat-o soția lui Zhou Rui. Despre care se spune c-a fost pricina unui omor?

- Care alta să fie? i-a răspuns fără chef Jin Chuan.

În timpul acesta a sosit Xiang Ling chicotind. Soția lui Zhou Rui a luat-o de mîină, a privit-o atent, din cap pînă-n picioare, apoi s-a întors către Jin Chuan și a spus:

- Aduce foarte mult cu soția domnului Jia Rong din aripa de răsărit a castelului Ningguo.

- Așa am zis și eu, i-a întărit părerea Jin Chuan.

- Ur.de-s părinții tăi? a întrebat-o pe Xiang Ling soția lui Zhou Rui. Cîți ani aveai cînd ai fost adusă în familia Xue? De unde ești de fel?

- Nu-mi amintesc nimic, a răspuns clătînd din cap Xiang Ling.

Soția lui Zhou Rui și Jin Chuan au suspinat adînc.

Apoi soția lui Zhou Rui s-a dus în acea parte a castelului Rongguo, unde locuia doamna Wang. Nu de mult lui Jia Mu i s-a părut că prea mulți nepoți locuiau împreună cu ea și socotea că nu era bine să stea așa de înghesuiți. I-a oprit lîngă ea doar pe Baoyu și Daiyu, să nu-i fie urît, și a trimis pe Yingchun, Tanchun și Xichun pe terasa din rînd cu locuința doamnei Wang, iar

Li Wan a primit poruncă să-i însoțească și să-i supravegheze. Iată de ce soția lui Zhou Rui a hotărît, între timp, să treacă întîi pe acolo.

În fața ei stăteau tăcute cîteva fete, așteptînd să fie strigate. Curînd perdeaua de la ușă s-a mișcat și dinăuntru iatacului a apărut Si Ci, slujitoarea lui Yingchun și Shi Shu, slujitoarea lui Tanchun, purtînd tăvi cu cești pentru ceai. Soția lui Zhou Rui a bănuț că cele trei surori sînt împreună și s-a grăbit spre ele.

Yingchun și Tanchun tocmai jucau cărți. Soția lui Zhou Rui le-a

înmînat florile și le-a explicat de unde sînt. Ele au întrerupt jocul, s-au ridicat, au mulțumit și au poruncit fetelor să le ia.

- A patra domnișoară, Xichun, nu-i acasă? a întrebat soția lui Zhou Rui. O fi cumva la stăpîna bătrîna?

- Dar nu-i acolo în cameră? s-au mirat fetele.

Soția lui Zhou Rui, cum a auzit, s-a dus într-acolo. Xichun stătea de vorbă împreună cu Zhi Neng, călugărița de la templul budist Shuiyue. La vederea femeii, Xichun a întrebat-o cu ce treburi a venit. Aceasta a deschis în fata ei caseta.

- Tocmai ii spuseseam lui Zhi Neng că mîine mă rad pe cap și mă duc împreună cu ea la rînăsiire, a rîs Xichun. Și ch'ar acum mi-au trimis flori! Dacă mi-aș fi tăiat părul, cum le-aș mai fi purtat?

Toate au rîs de vorbele ei. Xichun a poruncit să se ia florile.

- Ești de mult aici? a întrebat-o soția lui Zhou Rui pe Zhi Neng. Unde a dispărut stareța ta, „desfrînata aia cheală!”

- Am venit dis de dimineată, a răspuns Zhi Neng. Stareța mea s-a întîlnit cu stăpîna, apoi s-a dus la locuința stăpînului Yin Yu și mi-a poruncit s-o aștept aici.

- A ti primit ofranda pentru tămîie la cincisprezece ale lunii? s-a interesat din nou soția lui Zhou Rui.

- Nu știu, a răspuns ea.

- Cine gospodărește acum banii de ofrandă pentru rînăsiire? a întrebat-o pe neașteptate Xichun pe soția lui Zhou Rui.

- Yu Xing, a răspuns aceasta.

- Așa-i, a rîs Xichun. Am observat că nici nu venise bine stareța, că soția lui Yu Xing a prins-o din urmă și au vorbit mult timp împreună. Cred că în legătură cu banii.

Soția lui Zhou Rui a mai sporovăit un timp cu Zhi Neng, apoi a plecat la Feng Jie. Urmînd cărăruia îngustă, ra a ocolit grilajul acoperit de flori, de sub fereastra lui Li Wan, a trecut prin porțița dinspre apus și a ajuns în curte la Feng Jie. Pe pragul salonului a văzut o slujnicuță, pe Feng Er, care, cînd s-a apropiat soția lui Zhou Rui, i-a făcut semn cu mîna să meargă drept în odaia dinspre răsărit. Aceasta a priceput și, pe neobservate, s-a strecurat într-acolo. Acolo era doica Dao Qie.

- Stăpîna doarme? a întrebat soția lui Zhou Rui. Poate c-ar trebui s-o trezیم.

Femeia a zîmbit fals și a clătinat din cap. În clipa aceea

dinăuntru s-a auzit un râs înăbușit. Era vocea lui Jia Lian. Apoi a scîrțîit ușa și a apărut Ping Er cu un lighean mare de aramă, poruncind uneia din slugi să aducă apă.

Observînd-o pe soția lui Zhou Rui, Ping Er a întrebat:

- Cu ce treburi pe la noi?

Soția lui Zhou Rui s-a ridicat numaidecît și i-a întins caseta.

- Am adus flori.

Ping Er a deschis caseta, a luat patru fire și s-a îndepărtat. S-a întors repede cu două fire în mîină, a ilrigat-o pe Cai Ming și i-a poruncit să le ducă soției lui Jia Rong din castelul Ningguo, apoi i-a cerut soției lui Zhou Rui să-i mulțumească mătușii Xue pentru dar. Soția lui Zhou Rui a plecat la Jia Mu. Pe coridor i-a ieșit înaintea flica sa, gătită și fardată, cum se întorsese de la soacra ei.

- Ce faci, mamă? s-a interesat ea. Te-am așteptat mult și n-ai venit. Ce treburi ai că nu mai poți să dai o fugă pînă acasă?

M-am plictisit singură, am trecut pe la stăpîna bătrînă, R-o-ntreb de sănătate și acum mă duceam la doamna Wang. Ai vreun comision? Ce ții în mîină?

- Ah, azi parcă-ntr-adins a venit Liu Laolao, a zis lîmbind mamă-sa. Și-așa aveam destule treburi pe cap yî am mai pierdut jumătate de zi ținîndu-mă după ea. Doamna Xue mi-a poruncit să-mpart Hori domnișoareloși nici pînă acum n-am reușit s-o fac. Dar tu poate «1 vreun necaz?

- Ai ghicit! a răspuns fata. Vei pricepe îndată.. Să-ți spun drept, iată cum stau lucrurile: ginerele dumitaie s-a-mbătat de curînd, s-a luat la harță cu unii și nu știu cum a ajuns la *yamen* 1, învinuit că s-ar ține de afaceri necurate. Iar acum se pregătesc să-l îndeprăteze din sat. Am venit să mă sfătuiesc cu dumneata și să-ți cer ajutorul. Nu știu încotro să mă-ndrept și cine-ar putea să descurce ti-eaba asta.

- Știu eu, a dat din cap mama. Ce-i așa mare lucru? De ce atîta grabă? Mergi acasă și așteaptă-mă, trebuie să duc florile domnișoarei Lin Daiyu, și într-o clipă mă-nterc. Stăpîna n-are acum vreme de așa ceva.

Fata a plecat spre casă, dar din mers a întors capul și a strigat.

- Să vii mai iute!

- Bine, bine! Oamenii ca noi, nepricepuți în treburi, se sperie de nu mai știu de ei!

Și s-a îndreptat către locuința lui Daiyu. Aceasta era în iatacul

lui Baoyu, unde juca „lanțul din nouă ochiuri”. Soția lui Zhou Rui a ajuns acolo și i-a spus lui Daiyu:

- Domnișoară Lin, doamna Xue v-a trimis flori.

- Ce flori? a întrebat degrabă Baoyu auzind vocea soției lui Zhou Rui. Dă-mi-le să le văd!

A întins mîna și a luat caseta: înăuntru a văzut două flori lucrate meșteșugit din mătase nouă, cum se întîlnesc de obicei la curtea împăratului. Privind florile pe care Baoyu le ținea în mînă și pe care nu le atinsese încă, Daiyu a întrebat:

- Mi-a dat numai mie, ori și celorlalte surioare?

- Celorlalte le-am și dus, a răspuns soția lui Zhou Rui. Acestea două sînt pentru dumneavoastră.

- Știam asta, - a zîmbit rece Daiyu. Nici nu mi-ar fi dat dacă n-ar fi rămas după ce și-au ales celelalte.

Soția lui Zhou Rui a tăcut, neîndrăznind să scoată o vorbă.

- Mătușă Zhou, de ce te-ai dus la mătușă Xue? a întrebat Baoyu.

- Mătușă ta era ae^lo și m-am dus să-i spun ceva» Din drum doamna Xue m-a rugat să împart florile.

1 *Yamen*, instituție în organizarea administrativă locală, menită să păstreze ordinea.

- Ce face sora Baochai? s-a interesat Baoyu. De cîteva zile nu s-a mai arătat.

- Nu-i prea sănătoasă, a răspuns mătușă Zhou.

Auzind acestea, Baoyu s-a adresat fetelor din casă:

- Cine se duce s-o vadă? Spuneți că eu și surioara Lin Daiyu dorim sănătate mătușii Xue și lui Baochai. Întrebați ce are sora Bao și ce leacuri ia. La drept vorbind, ar trebui să mă duc eu însumi, dar spuneți-le că de-abia m-am întors de la școală și sînt puțin răcit, am să trec altădată s-o văd.

Jian Xue a înclinat capul și a ieșit. Soția lui Zhou Rui s-a îndepărtat și ea.

Trebuie să vă spun că ginerele soției lui Zhou Rui nu este altul decît Leng Zhfing, prietenul intim al lui Jia Yuncun. Nu demult vînduse niște vase. vechi de preț și oamenii îl dăduseră în judecată. Acum o trimisese pe soția sa la castelul Rongguo să ceară ocrotire. Soția lui Zhou Rui cunoștea puterea familiei ei și nu se prea omora cu firea. Chiar în seara aceea ea ceru ajutor lui Feng Jie și într-o clipă totul se aranjă.

Pe înserat Feng Jie se găti și se duse la doamna Wang. V

- Lucrurile date în dar de familia Zhen au fost primite.

Darurile de răspuns au fost trimise cu aceeași barcă.

Doamna Wang a clătinat din cap și Feng Jie a con-

- Cadourile pentru ziua de naștere a soției principelui Lin An au fost și ele pregătite. Prin cine le trimitem?

- Vezi cine-i mai liber, a spus doamna Wang. Alege patru fete, să le ducă ele. De ce mă mai întrebi pe mine <lvspre asta?

- Soția lui Jia Zhen m-a invitat la ea, a continuat Feng Jie. Pe mâine ce treburi sînt de făcut?

- Nimic mai de seamă, a spus doamna Wang. De obicei cînd ea te invită împreună cu noi, pari stingherită. Iată că acum te cheamă doar pe tine. Este clar că li făcut asta ca să te simți în largul tău. Du-te la ea, nu cumva s-o jignești!

Feng Jie a încuviințat.

Despre vizita făcută ca întotdeauna seara, de Li Wan, Tanchun și surorile sale părinților și înapoierea lor acasă, de asemenea, nu vom mai povesti.

În dimineața următoare, Feng Jie s-a pieptănat, s-a spălat, a înștiințat-o pe doamna Wang că pleacă și s-a dus să-și ia rămas bun de la Jia Mu. Baoyu, cînd a auzit că Feng Jie se duce la castelul Ningguo, a cerut s-o însoțească. Feng Jie nu s-a opus și a așteptat să-și schimbe hainele. Apoi s-au așezat amîndoi într-o caleașca și au pornit spre Ningguo.

Soția lui Jia Zhen, doamna Yu, și soția lui Jia Rong, doamna Qin, au adus mulțime de slujitori în fața ambelor porți, să le facă primirea.

Doamna Yu a glumit cu Feng Jie, apoi l-a luat de mîină pe Baoyu și s-au dus în salon să se odihnească. Doamna Qin le-a servit ceaiul.

- De ce m-ai chemat? a întrebat Feng Jie, întorcîndu-se către doamna Yu. Poate fiindcă vrei să mă ospătezi cu ceva? Dacă-i așa și ai ceva bun, adu mai repede, fiindcă mă grăbesc!

Doamna Yu nici n-a apucat să răspundă, că au intrat în vorbă alte cîteva femei:

- Dacă n-ați fi venit, ar fi fost altceva; dar dacă ați venit, atunci trebuie să stați!

Apoi au început să discute; a intrat Jia Rong și a salutat-o pe Feng Jie.

- Oare fratele meu mai mare nu-i acasă? a întrebat Baoyu.
- S-a dus în oraș să-l vadă pe unchiul sau, a răspuns doamna Yu, care a adăugat după o oarecare tăcere. Văd că te plictisești. De ce stai aici? Mergi și te plimbă i

- Azi ai noroc, a completat doamna Qin. Ți-ai exprimat cândva dorința să-l vezi pe frățiorul meu, iată, abia a venit și se află în odaia de lucru. De ce nu te duci la el?

Baoyu a primit bucuros și doamna Yu a poruncit chiar în clipa aceea:

- Duceți-l pe domnișorul și aveți grijă de el î

- De ce nu-l chemi pe frățiorul tău aici? a întrerupt-o Feng Jie. Aș fi vrut să-l cunosc și eu.

- Prea bine! a zis doamna Yu. Ai putea nici să nu-l vezi! El nu seamănă cu copiii din casa noastră, obișnuieți să se poarte nestingheri ți. Fratele nurorii mele n-a văzut niciodată o astfel de „prost crescută” ca line. Dai: tot e bine că se va distra!

- Dar el va vede de mine dacă nu voi ride mai întâi cu de el? a fost curioasă Feng Jie să știe.

- E tare sfios, a adăugat Jia Rong, n-a văzut niciodată atâta lume, cred că n-o să vă placă.

- Ce prostie! s-a revoltat Feng Jie. Chiar de-ar fi u:ît. ca dvacu', tot vreau să-l văd. Și nu spune mai multe minciuni! Dacă n-ai să-l aduci aici numaidecît, vei mânca o vhelianc-ală strașnică!

- De ce v-ați supărat, mătușă? a întrebat Jia Rong uitindu-se la ea cu coada ochiului. îl vom chema îndată fi gata!

Feng Jie a râs. Jia Rong a ieșit și foarte curînd s-a întors însoțit, într-adevăr, de băiat. Era bine făcut, însă ceva mai uscățiv decît Baoyu; avea o față frumoasă, dar palidă, și buzele roșiatice. Felul său de a fi era mai deosebit decît al lui Baoyu și numai în ceea ce privește

O anume sfială amintea întrucîtva de purtarea fetelor. Tulburat, s-a îndreptat către Feng Jie și aproape neauzit a mormăit un salut.

- Ia stați unul lingă altul, a zis Feng Jie, bine dispusă, împingîndu-l pe Baoyu.

Apoi s-a aplecat în față, a cerut mina lui Qin Zhong, l-a pus să stea în rînd cu ci și l-a întrebat pe îndelete

1 îți ani are, dacă învață de mult și cum îl cheamă. Femeile și celelalte fete care o însoțeau pe Feng Jie, văzînd că stăpîna îl

întilnise pe Qin Zhong pentru întâia dată și nu pregătise darurile, care, de obicei, se aduc în asemenea împrejurări, s-au grăbit să-i vorbească despre aceasta lui

Știind de mult că Feng Jie este intimă cu doamna Qin, Ping Er alesese după gustul ei un sul de mătase și două plăcuțe mici din aur „de candidat la examenele superioare”, și poruncise să fie duse neîntârziat în castelul Ningguo.

- Un dar neînsemnat! a zis Feng Jie.

Doamna Qin a mulțumit. După aceea au mâncat, iar doamna Yu, Feng Jie și doamna Qin au jucat domino.

Între timp, Baoyu și Qin Zhao au început să discute fără pic de ceremonie. Când Baoyu l-a văzut pe Qin Zhong, i s-a părut că încearcă o asemenea stare, de parcă ar fi pierdut ceva. Un gând protest i-a copleșit

„Va să zică există pe lume și astfel de oameni, a cugetat el. Abia de m-ai întâlnit cu el. ca și simt cum în fața lui sînt un porc murdar, un câine scîrbos! Ce pedeapsă să mă nasc în această bogată și renumită familie! Dacă aș fi fost dintr-o fam ii ie oarecare de cărturari scăpătați, de mult m-aș fi împrietenit cu el și sînt sigur că nu mi-aș fi trăit în zadar viața. Cu toate că sînt dintr-o familie mai bună decît el, totuși mătasurile și brocarturile pe care le port înveșmîntează oameni lipsiți de orice valoare, ca buturugile uscate ori copacii putrezi: carnea proaspătă de berbec pe care eu o mănînc, vinurile alese pe care eu le beau, nu fac decît să umple burta mea nesățioasă; nimic nu este prețios într-o groapă cu gunoi sau într-un șanț de scurgere. Cele două cuvinte: «bogăție și faimă», pe mine mă vor pierde!”...

Pe de altă parte, Qin Zhong, văzindu-l pe Baoyu cît de mult se deosebește între toți prin prospețime și purtări, înveșmîntat în mătasuri, purtînd pe cap beretă brodată în aur, înconjurat de fete strălucitoare, puse să-l slujească, a gîndit: „Nu-i de mirare că sora mea îl lauda atîta! Păcat că m-am născut într-o casă amantă și nu mă pot împrietenii cu el. Aș fi fost fericit să-i pot sta măcar o clipă alături!”

Și astfel amîndoi s-au lăsat amăgiți de aceste gînduri.

Nu după mult timp s-au servit ceaiul și fructele.

- Nu bem vin, i-a explicat Baoyu doamnei Qin. Să ni se aducă niște fructe și kan-ul cel mic din cealaltă cameră, fiindcă vom merge acolo, să nu ne mai amestecăm în treburile voastre.

Spunînd acestea, a și ieșit împreună cu Qin Zhong. Rugînd-o pe Feng Jie să bea ceaiul, doamna Qin a mers să-l prevină pe Baoyu:

- Unchiule Baoyu, vărul tău este mic și lipsit de pricepere, dacă spune un cuvînt nelalocul lui nu trebuie să te simți jignit! E-adevărat că-i timid, dar totodată e încăpățînat și îndărătnic.

- Bine, știu eu, a rîs Baoyu.

Doamna Qin i-a mai dat cîteva îndrumări și frățiorului; numai după aceea a revenit la Feng Jie.

După un timp fetele au alergat să vadă dacă Baoyu are nevoie de ceva. Răspunzînd că nu-i trebuie nimic, Baoyu îl tot întreba pe Qin Zhong despre viața lui de familie.

Qin Zhong i-a povestit:

- Învățătorul casei noastre a fost îndepărtat anul trecut: tatăl meu este în vîrstă și cu sănătatea șubrezită; mai mult, este prins pînă peste cap cu treburile slujbei și n-a avut cînd să caute un altul. Tot timpul am stat acasă și am repetat lecțiile făcute. Dar ca să-ți poți însuși cu temei cele învățate, știi cît e de bine să ai cîțiva prieteni cu care să vorbești.

Baoyu l-a întrerupt nerăbdător:

- Într-adevăr! în familia noastră există chiar o școală și dacă cineva dintre rude nu reușește să angajeze învățător la copii, îi trimit la noi. Aici învață copiii și frații mai mici ai rudelor îndepărtate. De cînd învățătorul meu a plecat să-și vadă neamurile, nici eu nu prea m-am mai ocupat de carte. Anul acesta însă tata are de gînd să mă trimită la școală, să repet acolo lecțiile predate, pînă cînd se va întoarce învățătorul și voi putea să urmez cu el. Dar bunica susține că la școală sînt prea mulți copii și că e mai greu. Cum am fost bolnav cîțiva ani, mai pot s-o amîn. Pare-se că și tatăl tău poartă tot grija asta. De ce nu i-ai spune, cînd te vei întoarce acasă, că poți veni la școala noastră? Vom fi împreună și astfel ne va fi mai ușor ia amîndoi.

- Tatăl meu s-a vaitat de mult că-i este greu să întrețină un învățător, a mărturisit zîmbind Qin Zhong. Mi-a spus că aveți o școală gratuită foarte bună, dar ca să poți intra trebuie să obții învoirea stăpînului. Și cum « l are atîtea treburi, nu-i ușor să-l superi cu un astfel de fleac. Dacă într-adevăr vrei să-mi faci un bine, oare cu nu voi face ce voi putea la rîndul meu? Chiar să-ți spăl pensula și să-ți prepar tușul? Ar fi într-adevăr frumos să ne

putem întâlni oricînd, ca doi prieteni! Să le spunem părinților și să ne bucurăm de' pe acum de căldura prieteniei!

- Să nu-ți faci griji! l-a întrerupt Baoyu. Vom povesti despre asta cumnatului tău și soției domnului Jian I.ian. Apoi tu vei vorbi cu tatăl tău, iar eu cu bunica mea și poți să fii sigur că treburile se vor aranja.

După care au stat la taifas pe îndelete pînă s-au aprins lămpile, cînd s-au înapoiat la ceilalți. Se terminase și jocul de domino între doamna Yu și doamna Qin, care mizaseră pe o petrecere, cîștigaseră, așa că s-au hotărît să o facă a treia zi. Apoi au cinat.

- Qin Zhong va trebui însoțit, a zis doamna Yu, dî.ndu-și seama că se întunecase de-a binelea.

Slujitoarele așteptau poruncile, iar Qin Zhong s-a sculat să-și ia rămas bun.

- Cine-l va însoți? s-a interesat doamna Yu.

- Am fi vrut să-l trimitem pe Jiao Da, au răspuns ele, dar s-a îmbătat și ne-a înjurat!

- De ce vă mai faceți de lucru cu el? le-au reproșat doamna Yu și doamna Qin. Neisprăvitul ăsta nu trebuie trimis nicăieri! De ce l-ați mai ațîțat?

- Toți spun despre voi că sînteți prea îngăduitori cu slugile, nu s-a mai putut opri Feng Jie. Credeți, oare, că e bine așa?

- E cu putință să nu-l cunoști pe acest Jiao Da? s-a mirat doamna Yu. Chiar și domnul Jia Zhen s-a rugat atîta de el, iar fratele tău mai mare, Jia Zheng l-a lăsat într-ale lui. Și toate astea, fiindcă în tinerețe Jiao Da a fost la război cu ducele Ning Guo de vreo patru ori. Chiar i-a salvat viața. Înfometat, Jiao Da fura alimente de pe unde putea și i le aducea stăpînului. Două zile a răbdat de sete și, procurînd jumătate de castron de apă, i-a dat-o tot lui. Iată pentru ce stăpînul a fost binevoitor cu el. Cînd trăia ducele Ning Guo. atîta grijă îi purta, de n-a mai îndrăznit nimeni pînă astăzi să se atingă de el. Acum a îmbătrinit, nu-i mai pasă de renumele său, știe doar să bea, iar cînd se-mbată, ți înjură pe toți, fără să țină seama de ceva. De mult le-am spus vechililor să nu-l mai trimită nicăieri, să-l lase să-și dea liniștit duhul. Și astăzi din nou s-a găsit să se roage de el!

- Cum de nu-l știi și eu pe acest Jiao Da? s-a mirat Feng Jie. După mine, pur și simplu, ați dat dovadă de slăbiciune. De ce nu l-ați trimis undeva, departe, la țară? Apoi s-a întors către

slujitoare: Ați pregătit caleașca noastră?

- Vă așteaptă, a venit răspunsul.

Feng Jie s-a ridicat, și-a luat rămas bun de la gazde și apucându-l pe Baoyu de mină a ieșit. Doamna Yu și ceilalți i-au condus pînă în salonul cel mare. Peste toi felinarele străluceau, iar în pridvorul principal, decorai în roșu, o slujitoare aștepta. Jiao Da, profitînd de lipsa lui Jia Zhen se îmbătase crunt și prima lui grijă era să-l înjure pe Lai Er, mai marele peste vechili.

- Pungașule! Mișelule! Nesocotești pe cei slabi și tremuri în fața celor puternici! Cînd e vorba de fleacuri trimiți pe cine vrei, iar de se întîmplă ceva la miezul nopții, mă chinuiți pe mine! Lepădătură! Ou de broască țestoasă! Vechil păcătos! Tu nu-i ajungi nici pînă la glezne stăpînului Jiao Da! Cine, în ultimii douăzeci de ani, se poate măsura cu stăpînul Jiao Da? Ca să nu mai vorbim de stirpîturi ca tine!

Cînd Jia Rong ieși cu caleașca lui Feng Jie, Jiao Da înjura furios și nimeni nu reușea să-l potolească. Jia Rong, nemaiputînd suporta, a țipat de cîteva ori la el și, cînd a observat că toate sînt în zadar, a poruncit scurt:

- Legați-l! Mîine cînd se va trezi îl vom întreba care drac să-l ia în coarne!

Dar ce-nseamna Jia Rong în ochii lui Jiao Da?

- Frate Jia Rong! Lasă-ți năravurile boierești! Un mucos ca tine n-ar trebui să sufle o vorbă, cînd însuși tatăl și bunicul tău nu ridicau nasul înaintea lui Jiao Da! Știi cui trebuie să-i mulțumești că ești astăzi dregător și te bucuri de renume și avere? Lui Jiao Da! Străbunul tău a pus temelie acestui neam numai mulțumită mie, fiindcă a rămas cu viață, iar ție, acum, în locul celui care mi-a fost îndatoritor pentru fapta bună, îți trece prin cap să faci pe boierul cu mine! Mai bine taci, că de mai scoți un cuvînt, cuțitul meu va intra în tine alb și va ieși roșu.

Feng Jie, care stătea în caleașcă, i-a zis indignată lui Jia Rong:

- De ce nu-l alungați pe nemernicul ăsta? Cum de-i îngăduiți? Chiar si cei care vă cunosc ar putea să ridă de voi.

Văzîndu-l pe Jiao Da atît de furios cîteva slugi s-au năpustit de l-au legat c-o frînghie și au vrut să-l vire în grajd. Jiao Da, turbat de-a binelea, a rostit cuvinte grele la adresa lui Jia Zhen, apoi a început să țipe că se duce în templul străbunilor să se plîngă stăpînului său, ducele Ning Guo.

- El poate că habar n-are ce vite a adus pe lume! Niște tâlhari! Socrii se au bine cu nurorile! Nevestele voastre cu frații voștri mai mici! Ce, credeți că eu nu știu? Numai dacă „frângeți mina, o puteți ascunde în mincă!”

În timp ce el urla cu nerușinare, de-i înfricoșase de moarte pe slujitori, aceștia au reușit să-l lege și, ca să-l facă să tacă, i-au umplut gura cu pământ.

Feng Jie și Jia Rong s-au prefăcut că n-au auzit nimic, deși nu le scăpase un cuvânt. Doar Baoyu, care ședea cu Feng Jie în caleașcă, n-a mai putut răbda și a în-

- Mătușă, ai auzit ce-a zis de socrii și nurori? Ce înseamnă asta?

- Lasă prostiile! s-a răstit Feng Jie. Bețivanul s-a îmbătat iar, și bate câmpii, dar tu nu trebuie să iei în seamă spusele lui. Ori vrei să-i spun stăpînei, poate te-alegi cu ceva!

- Dragă, n-am să mai suflu o vorbă, a făgăduit el.

- Foarte bine, s-a înmuiat Feng Jie. Și ca să-l liniștească pe Baoyu a adăugat: Când te vei întoarce acasă, mai întâi de toate povestește-i bunicii că l-am chemat pe Qin Zhong să urmeze la școala noastră și să trimită pe careva să-l înștiințeze pe învățător. Acest lucru este cel mai însemnat pentru noi acum.

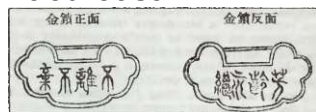
Și în acest timp, caleașca a ieșit pe poarta castelului Ningguo.

Cel ce vrea să știe ce s-a mai întâmplat, să citească mai departe capitolul următor.

CAPITOLUL

8

În care se povestește despre hieroglifile descifrate de Baoyu pe încuietoarca salbei de aur și cum a aflat Baochai de piatra miraculoasă

Inscripțiile de pe încuietnrea gherdnului de aur al lui Briochni.

INTRE TIMP Baoyu și Feng Jie s-au întors acasă. Baoyu i-a vorbit lui Jia Mu despre intenția lui de a-l ajuta pe Qin Zhong să intre la școală și totodată despre faptul că astfel va avea un prieten cu care să învețe. El a lăudat, cu bună știință, caracterul și însușirile lui Qin Zhong, care, crede el, îi va fi devotat.

Pe de altă parte, Feng Jie, vrînd să vină în ajutorul lui Baoyu, a adăugat:

- — Qin Zhong va veni să se închine în fața ta, bu-Jia Mu a rămas înecat de cele auzite. Feng Jie a folosit prilejul și a invitat-o la serbare. Fără să țină scama de vîrstă, Jia Mu era amatoare de teatru.

A doua zi doamna Yu a rugat-o, la rîndul ei, pe Jia Mu să poftască la petrecere, unde au mai mers doamna Wang. Daiyu și Baoyu, și împreună au pornit spre castelul Ningguo. La miezul zilei Jia Mu s-a întors acasă să se odihnească. Doamna Wang n-a zăbovit să facă la fel. După plecarea lor, Feng Jie le-a luat locul și nu numai că nu s-au plictisit, dar s-au veselit pînă către seară.

Baoyu a condus-o acasă pe Jia Mu și a așteptat pînă s-a pregătit să doarmă; ieșind, a vrut să se întoarcă la spectacol, dar s-a gîndit că nu se cuvine s-o mai deranjeze pe doamna Qin.

Amin!indu-și că Baochai era bolnavă, nevoltă să rămînă zilele acelea în casă, Baoyu s-a hotărit să-și viziteze verișoara, pe care n-o văzuse deloc între timp.

A ieșit din casă printr-o poartă mică din spatele paravanului, temîndu-se de vreo întîlnire nedorită, dar mai ales de aceea cu tatăl său, într-un moment nepotrivit

Doicile care-l îngrijeau au găsit de cuviință că trebuie fă-și scimbe veșmintele, însă Baoyu nu le-a mai așteptat și s-a grăbit către poarta laterală.

E!e s-au avînat pe urmele lui, incredințate că se va duce vi în nou la spectacol în castelul Ningguo. Ajungînd în coridor, a coborît către miazănoapte-răsărit, a ocolit salonul principal și s-a făcut nevăzut. În cale, ca un făcut, i-au ieșit în înîmpinare doi, tineri pierde-vavă, dintre sărmanii care își duceau viața pe lingă curtea boierească. Pe unul îl chema Zhan Guang, iar pe celălalt Phan Pinren. Zărindu-l pe Baoyu, s-au năpustit rîzînd vătore el. Unul l-a apucat de mijloc, iar celălalt l-a prins de mină.

- Ah, dragă frățioare! au exclamat ei. Te-am găsit. în sfîrșit! Pentru noi întîlnirea asta este mai ceva ca un somn dulce!

Au flecărit ce-au flecărit și au dispărut. înainte una din doici strigase la ei:

- Mergeți la stăpînul cel mare?

- Sigur, sigur, au încuviințat ei și au adăugat rîzînd: „Stăpînul se odihnește în cabinetul somnului

Tonul cu care fuseseră rostite aceste vorbe, l-a făcut pe Baoyu să ridă. Totuși s-a grăbit să profite de faptul că nu mai rămăsese nimeni lângă el și a alergat cit a putut către Grădina perelor aromate.

În acest timp, Wu Xindeng, paznicul principal al magaziilor și Dai Liang, șeful cămărilor, însoțiți de cinci vechili, tocmai ieșeau din oficiu, când l-au văzut pe Baoyu. Toți l-au salutat după cuviință. Un neguțător, Qian Ruo, care nu-l mai întâlnise de multă vreme, a alergat spre el și s-a lăsat în genunchi. Abia stăpînindu-și rîsul, Baoyu i-a făcut semn să se ridice. Toți ceilalți au chicotit și s-au adresat lui Baoyu:

- Am văzut de curînd cît de frumos știți să scrieți cadrane⁵¹, stăpîne! N-ați vrea să ne scrieți și nouă

- Unde le-ați văzut? a întrebat zîmbind Baoyu.

- În mai multe locuri, au răspuns ei. Toți au rămas incinta ți și am plecat să vă căutăm.

- A, nu e mare lucru! Pot să vă fac, a binevoit Baoyu să zică, numai să-i amintiți slujitoarei mele.

Spunînd acestea, a pornit mai departe. 'Oamenii au stat pînă cînd s-a îndepărtat bine, apoi s-au împrăștiat.

Dar nu vrem să ne lăsăm furați povestind lapte fără prea multă importanță.

Să povestim mai bine cum a ajuns Baoyu în Grădina perelor aromaie la mătușa Xue, și cum a găsit-o alături de slujitoare, brodind.

Baoyu s-a grăbit s-o întrebe de sănătate. Mătușa Xue l-a îmbrățișat, zicînd:

- Nici nu ne-am așteptat ca tu să vii pe o vreme rece ca asta. Urcă-te mai iute pe *kan*.

Și de îndată a poruncit să se aducă ceai fierbinte.

- Verișorul meu nu-i acasă? a întrebat-o Baoyu.

- E ca un cal fără frîu: aleargă toată ziua, dar nu simte că se plimbă! Cum ar putea oare să stea, măcar o zi, acasă?

- Cum se mai simte verișoara mea? a întrebat-o Baoyu, din nou.

- A, fiindcă veni vorba! a zis mătușa Xue. Mulțumim că ți-ai adus aminte de ea și ai trimis s-o vadă! Este înăuntru! Du-te

51 Denumire dată unor hîrtii de formă pătrată, pe care se scriau diferite urări ocazionale și se atîrnau de o parte și de alta a intrărilor.

acolo, e mai cald decît aici. Cum îmi termin treburile, vin și eu.

Baoyu a alergat spre ușa de care atîrnau perdele roșii de mătase. Cu mișcări repezi le dădu la o parte și o zări pe Baochai, întinsă în pat, croșetînd. Părul ei, strălucitor și negru ca lacul, era prins în coc. Purta un halat vătuit cu flori de culoarea mierii, bundiță de un roșu aprins, tivită cu fir auriu și argintiu și o fustă de șaten imprimat cu flori verzui, de culoarea prazului. Nici un pic de lux, nimic țișător, totul rafinat și simplu. Cînd vorbea puțin ori tăcea, avea o înfățișare nevinovată; cînd începea să discute, păstra parcă o taină. Din prag, Baoyu, privind-o, o întrebă:

- Te-ai însănătoșit, verișoară?

Baochai înălță capul. Văzîndu-l, se ridică numaidecît și, abia surîzînd, zise:

- Da, mă simt mult mai bine. Mulțumesc pentru întrebare.

Și-l invită pe Baoyu să stea pe marginea kan-ului, poruncind apoi lui Ying Er să prepare ceaiul. Interesîndu-se de sănătatea bătrînei stăpîne, a mătușii și a verișoarelor, Baochai nu-și lua ochii de la pălăria țesută în fir de aur pe care o purta Baoyu, împodobită cu mărgăritare, și de la panglica de pe frunte, pe care erau brodați doi dragoni jucîndu-se cu o perlă. Baoyu era îmbrăcat în veston cu mînele înguste, căptușit cu blană de vulpe albă, împodobit cu dragoni din fir și încins cu o centură cu franjuri, pe care erau țesuți fluturași multicolori. De gît îi atîrna un lacăt, simbolizînd longevitatea, o amuletă cu numele și piatra nestemată, baoyucu care se născuse în gură.

- În casa noastră, nu se mai vorbește de altceva decît de piatra ta, a zis Baochai, iar eu n-am văzut-o niciodată de aproape. Lasă-mă să mă uit!

Spunînd acestea s-a apropiat de el. Baoyu, de asemenea, s-a tras lîngă ea, a desfăcut nestemata de la gît și i-a întins-o. Ea a legănat-o în palmă și a observat că era de mărimea oului de vrabie, luminoasă ca zorile, albă ca laptele și cu nervuri în toate nuanțele curcubeului.

Preadistins cititor, ai ghicit de mult că aceasta nu era alta decît piatra simplă și neșlefuită, aruncată cîndva la poalele stîncii Jinggeng, din muntele Dahuang. De aceea urmașii au încrustat pe ea în glumă următoarele versuri:

Nesigură, âe-a -pururi, rămîne întîmplarea. Cum Nii Wa, zeița, pietrele-a topit. Din îneețate vremuri de-altădată Haotică poveste

s-a scornit, Cu greu în piatră s-a văzut natura, Pierzîndu-și chipul ei de la-nceput; Ușor e să-ntîlnești adesea-n basme Vreun sac de piele cu miros urît. Nădejdiile el lesne-și potolește, Căci aurul de mult nu mai străluee. Și cînd suspîină-n versuri triste. Nefritului iot luciul i se duce. Grămezi de oase, azi nemaștiute, Se-naltă-n sus ca munții troieniți; Tînăr flăcău cu fata lîngă el - Niște schelete - zac în veci uniți.

Pe dosul acestei pietre neșlefuite era însemnată povestea metamorfozării ei și inscripția călugărului budist cu chelbe pe cap. Piatra era îndeajuns de mică, potrivită pentru gura pruncului nou-născut, iar hieroglifele, tot de aceea erau peste măsură de mici. Dacă nu-ți forțai ochii, nici nu puteau fi deslușite. Apoi piatra se mărise într-atît, că și un om beat ar fi putut să le citească, la lumina lămpii.

Am lămurit toate acestea, ca să nu rămîină nedumerit cititorul, neștiind cum ar putea cuprinde gura pruncului nenăscut, o asemenea ciudățenie.

Privind piatra pe toate părțile, Baochai a întors-o din nou și a citit cu voce tare:

Nimic nu greșește și nimic nu uită Fericire-nseamnă sfînta viață lungă.

Pe partea cealaltă erau scrise născocirile privitoare la vrâjile ei:

în primul rînd - alungă forțele necurate.

În al doilea rînd - tămăduiește bolile și suferințele.

în al treilea rînd - prezice schimbările soartei.

După ce reciti aceste versuri, Baochai se întoarse către Ying Er zicînd:

- Ce ne tot privești? Toarnă ceaiul!

- Cînd am auzit ce-ați citit, mi s-a părut că aceste cuvinte sînt pereche cu cele două versuri săpate pe salba dumneavoastră, domnișoară, a răspuns chicotind Ying Er.

- Și pe salba ta există o inscripție, verișoară? s-a mirat Baoyu. Vreau să văd!

- Nu da ascultare spuselor ei, a spus Baochai. Nu-i nici o inscripție.

- Verișoară dragă, pentru ce ai vrut să vezi atunci piatra mea? nu s-a lăsat Baoyu.

Baochai, nemaiputînd ieși din încurcătură, mărturisi:

- Pe salba mea e gravată o urare de noroc, de aceea o și port. Altfel ce rost ar avea să tîrăsc după mine ase-Spunînd acestea, ea își descheie halatul și desprinse de la gît o salbă strălucitoare de aur, bătută-n perle sclipitoare.

Baoyu îi desfăcu încuietoarea. Pe ambele părți erau gravate hieroglife care preziceau norocul, compuse după toate regulile știute:

Nimic nu desparte și nimic nu uită;

Anii înfloritori sînt cît o viață lungă.

Baoyu citi de două ori hieroglifele de pe salba lui Baochai. apoi încă de două ori pe cele de pe piatra sa și, întorcîndu-se către fată, zise:

- Cele opt hieroglife de pe salba ta, surioară, sînt perechea hieroglifelor de pe piatra mea!

- Această prezicere a fost făcută de un călugăr budist, cu chelbe pe cap, s-a amestecat în vorbă Ying Er. El a mai spus că prezicerile se fac neapărat doar pe obiecte

Baochai o întrerupse fiindcă fata nu plecase nici acum după ceai; apoi, se întoarse din nou către Baoyu, reluînd vorba.

Baoyu și Baochai stăteau alături, cu umerii alipiți și tînărul simți deodată o undă de un parfum nemaicunoscut. Neînțelegînd ce mireasmă poate fi, el o întrebă:

- Surioară, ce arome folosești? N-am mai simțit niciodată o astfel de mireasmă!

- Am o groază de farduri, i-a răspuns Baochai. Dacă-s îmbrăcată în straie bune, la ce mai pot folosi aromele?

- Atunci, ce va să zică parfumul ăsta? a zis nedumerit Baoyu.

- Ah, da! a exclamat Baochai după ce se gîndi o clipă. Acesta-i parfumul „pastilelor arome reci” pe care le-am luat azi dimineață.

- Ce-s astea „pastile arome reci”? a întrebat zîmbind Baoyu. Ce minunat parfum! Dă-mi și mie una să văd cum este, surioară dragă!

- Ce dorință deșartă, a rîs Baochai. Crezi că leacurile sînt bune să le iei cînd nu ai nevoie?

în clipa aceea, de dincolo de ușă, s-a auzit glasul unei fete:

- A venit domnișoara Lin Daiyu!

în urma ei a intrat Daiyu și zărindu-l pe Baoyu, zise zîmbind:

- Ai-ia-ia! Cît de nepotrivit am picat!

Baoyu s-a ridicat oferindu-i locul.

- Cum poți să crezi? a zis Baochai rîzînd, adresîndu-se lui Daiyu.

- Dac-aș fi știut că el se află la tine, nici n-aș fi venit, i-a răspuns Daiyu.

- Ce vrei să spui? a întrebat-o din nou Baochai.

- Ce vreau să spun?! a exclamat Daiyu. Ori veneam împreună, ori nu mai venea nici unul. Nu-i prea nimerit ca în fiecare zi să fii deranjată: astăzi el, mâine eu, și n-ar fi fost nici prea trist, nici prea vesel. Ce poate fi de neînțeles aici?

Observînd șuba purtată de Daiyu. din postav olandez de un roșu închis, Baoyu a întrebat-o:

- Da! au răspuns femeile care stăteau lîr.gă *Kan*.

- Mi-ați luat pelerina? a mai întrebat Baoyu.

- Iată-4! a rîs Daiyu. Abia am apărut și vrea să

- Am zis că vreau să plec? s-a opus Baoyu. Voiam doar să știu.

Mama Li, doica lui Baoyu. a zis:

- Va mai cădea zăpadă, acum stai aici și distrează-te cu verișoarele! Stăpîna v-a pregătit ceai. Voi trimite eu după pelerină, iar fetele pot pleca acasă

Baoyu a încuviințat.

- Puteți pleca, le-a poruncit apoi doica acelora.

Între timp mătușa Xue a pregătit ceaiul și gustări alese, poftindu-i pe toți la masă. Baoyu a început să laude labelle de gîscă pe care le mîncase cu trei zile înainte la soția lui Jia Zhen, din castelul Ningguo. Atunci mătușa Xue i-a adus astfel de labe de gîscă, pregătite anume pentru el.

- Și vinul a fost grozav atunci! a exclamat el.

Mătușa Xue i-a adus numaidecît vinul cel mai ales.

- N-ar trebui să-i dați vin, stăpînă. s-a împotrivit mama Li.

- Bună măicuță, nu voi bea decît un păhărel, a cerut Baoyu.

- Nu se cade, a rămas neînduplecată mama Li. Cînd or fi de față bunica ori mama ta, atunci poți să bei și un ulcior întreg. Data trecută cînd n-am băgat de seamă și nu știu care ți-a dat să bei un gît de vin, ca să-ți facă plăcere, eu am căzut rău, de-am fost ocărită două zile-n șir. Stăpînă, oare nu-l cunoașteți? Cum începe să bea, se și obrăznicește. Numai o dată, cînd bunica a fost în toane bune, i-a îngăduit să bea; altcum n-are voie niciodată. De ce să sufăr eu mai tîrziu pentru el?

- Mai taci, măicuță! a întrerupt-o mătușa Xue. N-tf să-i dau voie să bea mai mult. Iar dacă stăpîna bătrînă va avea ceva de spus, sînt eu aici.

Apoi a poruncit:

- Dați-i măicuței un păhărel de vin cald.

Cînd a auzit asta, mama Li n-a mai avut încotro și a trebuit să bea împreună cu ceilalți.

- Mie nu-mi trebuie vin fierț, le-a zis Baoyu. Mie-mi place rece.

- La asta nu m-am așteptat! a obiectat mătușa Xue. De vinul rece îți ver degera degetele și nu vei putea să scrii.

- Frate Baoyu, să știi că toți învățații pe care tu ziua-ntreagă îi citești acasă, cu atîta drag, nu te vor privi cu ochi buni, a rîs Baochai. N-ai știut că vinul este prin natura lui cald? Dacă-l bei fierbinte trece repede în sînge; dacă-l bei rece, poate să se învîrtoșeze înăuntru și măruntaiele vor trebui să-l încălzească. Oare asta nu strică sănătății? Chiar acum va fi nevoie să-ți schimbi obiceiul. Nu vei bea rece!

Vorbele dojenitoare ale lui Baochai și-au făcut efectul: Baoyu a lăsat jos paharul cu vin rece și a cerut să i se dea încălzit. Daiyu, care spărgea semințe de pepene, și-a astupat gura cu mîna, ca să nu rîdă.

Tocmai atunci fata care o însoțise pe Daiyu, pe nume Xue Yan, i-a adus o sobiță să-și încălzească mîinile. Stăpînindu-și rîsul, Daiyu a întrebat-o:

- Cine te-a trimis? Mulțumesc pentru grijă. Era cît pe-aci să deger!

- Sora Xichun s-a 'temut c-o să vă fie frig, domnișoară, a răspuns Xue Yan.

- Cîtă bătaie de cap îți pricinuiește! a zîmbit răutăcios Daiyu, cuprinzînd sobița cu brațele. De ce-i dai ascultare? Îți repet ziua-ntreagă uneori, cînd e vorba de ceva, să lași să-ți treacă pe lîngă urechi. Nu pot sâ pricep de ce tot ce-ți poruncește ea faci cu atîta zor, ca și cum ai îndeplini cine știe ce poruncă!?

Ascultînd aceste cuvinte Baoyu a înțeles că Daiyu își bate joc de femeie și, tăcînd, a chicotit. Baochai cunoștea prea bine acest obicei al lui Daiyu și i-a șoptit la ureche ceva.

- Totdeauna ai fost slăbuță, a rîs mătușa Xue. Nu cumva să răcești! Ce găsești rău în faptul că ți se poartă de grijă?

- N-aveți idee, mătușă! s-a opus Daiyu. Noroc că sînt aici! Dacă

aş fi fost într-alt loc, ar fi fost şi mai jignitor! Oare nu s-ar fi găsit la dumneavoastră o schiţă pentru mine să nu mai trebuiască să mi-o aducă de-acasă? Sînt prea din cale-afară de grijulii! Dar dacă se va spune despre mine că-s prea răsfăţată?

- Eşti tare bănuitoare şi mereu cu gînduri ciudate, a observat mătuşa Xue; mie nici nu mi-a trecut prin cap una ca asta.

În tot acest timp Baoyu a băut trei pahare pînă ce mama Li l-a oprit. Dar cine a putut să-l potolească? Baoyu şi-a căpătat buna dispoziţie, a glumit, şi a rîs cu verişoarele.

- Dragă măicuţă, nu mai beau decît două păhărele a zis el cu smerenie în glas.

- Păzeşte-te! l-a prevenit mama Li. Tatăl tău e-acasă şi-n orice clipă te poate întreba ce lecţii ai pregătit.

Auzind, Baoyu s-a întristat şi a pus încetişor paharul pe masă.

- Nu strica cheful celorlalţi! l-a dojenit Daiyu. Dacă tatăl tău te cheamă, spune-i că noi nu te-am lăsat să pleci. Mama Li a spus asta fiindcă a zăbovit prea

Ea l-a îmboldit uşurel pe Baoyu, ca să-l încurajeze, şi, pe neobservate, a mormăit printre dinţi:

- Nu da atenţie babei-cloanţe! Să petrecem cum ne place!

- Domnişoară Lin, nu-l mai provoca! Ar fi mai bine să nu-l încurajezi, că poate pe dumneata te-ascultă!

- Dar nu-l provoc eu! s-a opus Daiyu cu un zîmbet rece. Eşti prea grijulie, bătrînico! Adică bunica îi dă mereu vin; şi dacă bea şi la mătuşa puţin, cred că nu se întîmplă nimic. Poate-ţi închipui că mătuşa nu este atît de apropiată de noi şi nu se cuvine să bea la ea?

- E-adevărat că fiecare vorbă a domnişoarei Lin taie ca briciul! a spus mama Li pe un ton glumeţ, dar de-abia stăpînindu-şi supărarea.

Baochai, nemaiputîndu-se abţine, a prins-o rîzînd pe Daiyu de obraz şi a zis:

- Chiar aşa e! Această sprîncenată, de cum deschide gura, e adevărat că nu te face s-o urăşti, dar m--: - o iubeşti!

- Nu te speria, băietaş! l-a mîngîiat mătuşa Xue pe Baoyu. Dacă ai venit la noi te-am ospătat cum se cuvine; nu pune la inimă toate nimicurile, că mă îndurerezi! Mănîncă liniştit, că doar eu sînt aici; iar de-o fi să te ameţeşti, rămîi şi dormi.

Apoi le-a poruncit scurt fetelor:

- Mai încălziți puțin vin! Și către Baoyu: Mai bem împreună încă două pahărele și pe urmă cinăm.

Auzind aceste cuvinte, Baoyu s-a mai înviorat. Mama Li le-a spus fetelor din casă:

- Aveți grijă ce faceți. Eu mă duc să mă schimb și vin numaidecât.

Apoi, oarecum abătută, mătușii Xue:

- Stăpînă, numai să nu-i dați să bea peste măsură...

Spunînd acestea, a ieșit.

Într-adevăr, mai rămăseseră cîteva fete, însă le era totuna ce se întîmplă și cînd mama Li s-a îndepărtat, n-au mai zăbovit nici ele și au zbughit-o care încotro. Numai două dintre ele, care zi de zi se străduiau din răspuțeri să-i facă lui Baoyu pe plac, nu s-au mișcat de lîngă el.

Noroc că mătușa Xue nu i-a dat voie să bea prea mult și a poruncit să se ia vinul de pe masă și să se aducă cina. Dîndu-și silința, Baoyu a sorbit puțină supă de pasăre cu mlădițe de bambus, murat și a mîncat toată fiertura din orez de toamnă. Baoyu și Daiyu au mai băut destule cești de ceai. Abia atunci mătușa Xue s-a liniștit.

Xue Yan și celelalte slugi terminaseră de mîncat și-i așteptau.

- Mergi? l-a întrebat Daiyu pe Baoyu.

Baoyu a închis ochii pe jumătate și a privit-o pieziș:

- Dacă vrei să pleci, merg cu tine.

- Am venit cam de mult, pentru astăzi e de-ajuns, a anunțat ea și s-a ridicat.

Cei doi și-au luat rămas bun. Lui Baoyu i s-a dat o pălărie cu boruri largi, pentru vreme de zăpadă. Baoyu s-a aplecat. Una dintre slujitoare a scuturat pălăria roșie de pîslă și i-a înfundat-o pe cap.

- Stai! Stai! a ținut de ea Baoyu. Proasto! Mai încet! Oare n-ai văzut cum fac celelalte? Lasă că mi-o pun singur!

- Vino-ncoace! Ți-o aranjez eu! l-a chemat Daiyu, care stătea pe marginea /can-ului.

Baoyu s-a îndreptat spre ea. După ce Daiyu i-a potrivit cu băgare de seamă pălăria mică pe păr, i-a aranjat-o și pe cea mare, așa ca să nu astupe panglica de pe frunte, apoi a înfipt boldul, lăsînd să se vadă de sub pălărie canaful roșu de catifea. După aceea l-a privit

- Gata, poți să-ți pui pelerina!

Baoyu s-a grăbit s-o asculte.

- Doica încă nu s-a-ntors, a băgat de seamă mătușa Xue. Nu mai așteptați puțin?

- Eu trebuie să aștept? a spus nemulțumit Baoyu.

Mătușa Xue a trimis două fete din casă să-i conducă pe el și pe Daiyu. Cei doi s-au îndreptat către locuința lui Jia Mu. Bătrîna nu cinase încă și fu grozav de mulțumită cînd află că ei se întorceau de la mătușa Xue. Văzînd că Baoyu era puțin amețit de băutură, îl trimise la odihnă în odăile sale, neîngăduindu-i să mai iasă, și poruncind totodată să fie supravegheat.

Amintindu-și de însoțitoarele lui Baoyu, întrebă:

- Dar ce este cu mama Li?

Nimeni nu îndrăzni să spună adevărul și cineva zise

- A venit cu noi, dar a rămas pe undeva pe aici. Îm pleticindu-se, Baoyu întoarse capul și spuse:

- Cred că-i mai grijulie chiar și decît tine, bunicuțo. La ce să mai întrebî de ea? Dacă n-ar fi, tot aș mai trăi două zile!

După care a plecat să se culce. A văzut însă pe masă tușul și pensula.

- Să nu zici nimic, l-a dojenit Qin Wen. M-ai pus să-ți prepar tușul, te-ai infierbîntat atît azi dimineată scriind trei hieroglife, apoi ai aruncat totul și ai plecat, păcălindu-mă și făcîndu-mă să te aștept ziua întreagă! Treci înapoi și scrie; să-mi scrii pînă ce ai să termini tot tușul!

Abia atunci Baoyu își aminti ce se întîmplase dimineată și rîse:

- Unde-s cele trei hieroglife pe care le-am scris?

- Ești beat de-a binelea! a oftat Qin Wen. Cînd ai plecat la castelul Ningguo mi-ai poruncit să le lipesc pe poartă. M-am temut că altcineva le-ar putea pune prost și a trebuit singură să mă cocoș pe scara cea înaltă, să le prind. Nici pînă acum nu mi s-au dezmoștît mîinile de ger.

- Iar mie nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea să-ți înghețe mîinile, a rîs Baoyu. Vino la mine să ți le încălzesc!

El i-a luat mîinile și au stat așa împreună, privind cele trei hieroglife lipite la intrare.

Nu după mult timp a apărut Daiyu.

- Bună surioară, uită-te la hieroglifile acelea și spune-mi drept, care din ele este mai reușită?

Daiyu a înălțat capul și a citit: Terasa matostatului roșu. Rizînd, a zis:

- La fel de frumoase sînt toate! E cu puțință - să scrii tu atît de minunat? Să-mi scrii și mie mîine!

- Iar vrei să rîzi de mine! a dojenit-o el. Apoi a întrebat: Unde-i sora Xiren?

Qin Wen i-a făcut semn cu capul înspre *kan*. Baoyu s-a întors și a văzut-o pe Xiren dormind îmbrăcată.

- Ei, asta-i bună! Să se culce de-acuma! a rîs el, adresîndu-se din nou lui Qin Wen. Astăzi am dejunat la castelul Ningguo și au avut plăcinte cu aluat de soia. Mi-am amintit că-ți plac și am rugat-o pe soția domnului Jia Zhen să-mi trimită aici o farfurie, să le mănînc seara. N-ai văzut unde le-a pus?

- Mai bine n-ai mai vorbi despre asta! l-a întrerupt Qin Wen. De îndată ce au adus plăcintele, am și știut că sînt pentru mine. Și cum, din păcate, eram sătulă, nu le-am mîncat. Apoi le-am pus uite colo! Nu după mull timp a venit mama Li și a zis: „Baoyu pare-se că nu va mai mîncă! Dă-mi-le mie să le duc nepoțelului meu”. Și le-a luat la ea acasă.

Jian Xue pregătea ceaiul.

- Surioară Lin, bea-ți ceaiul, a zis Baoyu. Toate au hohotit.

- Tu o pofțești pe domnișoara Lin, dar ea de cînd a plecat!

Baoyu a sorbit jumătate din ceașcă și s-a gîndit la ceaiul pe care l-a băut dimineața.

- Tu ai fiert de dimineață ceai de „rouă de arțar”? a zis Baoyu către Jian Xue. Ți-am spus doar că soiul acesta de ceai capătă culoare abia la a treia sau a patra infuzie. De ce-mi dai din nou, de-abia opărit?

- Ceaiul acela eu l-am fiert, numai c-a venit mama Li și l-a băut, a răspuns fata.

Baoyu a aruncat furios la pămînt ceașca pe care-o ținea în mînă, de s-a făcut țândări, iar ceaiul s-a vărsat pe fusta lui Jian Xue.

- Ce fel de stăpînă ți-este ea aici? a sărit de pe locul său Baoyu, năpustindu-se la Jian Xue. Ce-i purtați atîta frică? Am supt cîteva zile la pieptul ei cînd eram mic și acum se umflă în pene, mai-mai ca strămoșii mei. Afară, cu ea, afară, și toți vom răsufla ușurați!

Și a zis că se va duce să se plîngă de îndată la Jia Mu.

Xiren, care se prefăcea că doarme, să-l ațîțe pe Baoyu, deși

auzise toată povestea despre hieroglife și plăcinte, și-a zis că, deocamdată, e mai bine să nu se scoale; dar când s-a înfuriat și a azvîrlit ceașca, a sărit numaidecît în picioare, să-l liniștească. Pe dată a alergat cineva de la Jia Mu și a întrebat:

- Ce s-a-ntîmplat?

- De-abia turnasem ceai, am alunecat și am spart ceașca, a răspuns Xiren.

După aceea l-a sfătuit pe Baoyu:

- Dacă vrei s-o alungi, vei rămîne singur. Și noi vom fi nevoite să plecăm, ca nu cumva să ne gonești pe toate. Atunci nu vei mai fi atît de mîhnit că nu ai fete credincioase!

La aceste cuvinte Baoyu n-a mai zis nimic. Xiren și celelalte l-au ajutat să se urce pe *kan* și să se dezbrace. Nimeni n-a putut să priceapă ce-a mai zis Baoyu după aceea; limba i se împleticea în gură, ochii i s-au întunecat și s-a grăbit să se întindă. Xiren a desfăcut de la gîtul lui Baoyu „piatra nestemată în care sălășluia spiritul”, a înfășurat-o într-o batistă de mătase și a vîrit-o sub saltea, de teamă ca dimineța, când va trebui să i-o pună din nou la gît, să nu fie rece. Cum a atins ȋndeo de pernă, Baoyu a și adormit. În acest timp mama Li și ceieiaite slugi în vîrstă au venit pe-aproape, dar știind că Baoyu se ameteșise, n-au îndrăznit să intre și abia cînd s-au încredințat că a adormit, s-au împrăștiat liniștite.

A doua zi, cînd Baoyu s-a trezit, a fost înștiințat:

- Domnul Jia Rong din castelul Ningguo l-a adus pe Qin Zhong să vă salute.

Baoyu s-a grăbit să-l ducă la Jia Mu să i se închine. Înfățișarea plăcută și purtările alese ale lui Qin Zhong i-au plăcut lui Jia Mu, care a hotărît ca băiatul să învețe împreună cu Baoyu. Jia Mu a fost atît de mulțumită, încît l-a oprit pe Qin Zhong la ceai, să dejuneze, l-a însoțit la doamna Wang și la celelalte rude. Cum toți, fără osebite, o îndrăgeau pe doamna Qin, e lesne de înțeles că și fratele său a lăsat tuturora o părere frumoasă.

Cînd a sosit vremea de plecare, cu toții și-au arătat în fel și chip atenția față de Qin Zhong. Jia Mu i-a dăruit o pungă mică, brodată, și o figurină din aur reprezentînd chipul zeului Kui Xing, zeul protector al știintelor.

- Familia ta este atît de departe, i-a spus Jia Mu lui Qin Zhong. Să mergi tocmai acolo pe frig ori pe căldură ca să înveți nu-i prea

ușor. Așa că e mai bine să locuiești la noi. Numai să ai grijă, să stai mereu cu unchiul Baoyu, să nu iei cine ș'tie ce apucături de la școlarii proști, care nu vor să învețe.

Qin Zhong le-a dat tuturor dreptate, iar când s-a întors acasă, i-a povestit despre toate acestea tatălui său.

Tatăl lui Qin Zhong, pe nume Qin Bangye, avea peste șaiszeci de ani și rămăsese de mult fără soție. Cum în tinerețe n-a avut copii, a luat de la căminul orfanilor un băiețel și o fetiță. Pe atunci avea vreo cincizeci de ani. În urmă băiatul i-a murit și i-a rămas doar fetița, pe nume Ke Er. Când a mai crescut, i-a dat numele de Jian Mei. Era bine făcută, frumoasă, îngrijită și înzestrată cu un suflet blând. Bătrînul avea legături de rudenie cu familia Jia. El s-a însurat cu pupila sa.

Cînd Qin Bangye avea cincizeci și trei de ani, s-a născut Qin Zhong, care împlinise acum doisprezece ani. Anul trecut învățătorul său plecase în sud și băiatul a fost nevoit să stea acasă și să repete cele învățate. Tatăl său se gîndea cum ar putea ruga familia Jia să-i primească băiatul la școala lor. Qin Zhong aflase de la Baoyu că la școala familiei Jia predă învățătura confucianistă Jia Dairu, ceea ce-l bucurase grozav pe bătrîn. Reușind astfel să-și dea copilul la școală, nădăjduia ca acesta să învețe bine și să-și facă un nume în viață. Qin Bangye era neliniștit doar de faptul că fiul său va fi tot timpul alături de fiii bogătașilor și oamenilor cu faimă și se temea nu care cumva să-și piardă demnitatea și să facă cheltuieli necugetate. Totuși, pentru viitorul fiului său, nu s-a împotrivit. A adunat de unde a putut douăzeci și patru de *liang* de argint drept plată pentru prima lecție, și s-a dus împreună cu Qin Zhong.

Baoyu a ales o zi norocoasă cînd să meargă la școală cu Qin Zhong. De atunci în școală a început scandalul. Dar despre aceasta n-are rost să vă povestesc. Să vedem ce s-a întîmplat mai departe.

CAVITOi.VL

9

În care se povestește despre banchetul ce a avut loc în castelul Ningguo cu prilejul zilei de naștere a lui Jia Jing și cum Jia Rui s-a îndrăgostit de Feng Jie

CÎND A SOSIT ZIUA de naștere a lui Jia Jing, Jia Zhen a poruncit să se împacheteze în șaptesprezece lăzi mari bucate alese, fructe rare și i-a poruncit lui Jia Rong ca împreună cu oamenii de la castel să le ducă lui Jia Jing.

- Să bați de seamă dacă se bucură ori nu stăpînul bătrîn, i-a atras atenția el lui Jia Rong. Cînd va veni timpul să-l saluți, spune-i așa: „Tatăl meu, respectînd porunca dumneavoastră, n-a îndrăznit să se înfățișeze; însă el, cu întreaga familie, își îndreaptă fața către casa dumneavoastră și vi se închină respectuos.”

După aceasta, Jia Rong a plecat însoțit de slugi.

La Jia Zhen începuseră să se adune oaspeții. Mai întîi au sosit Jia Lian și Jia Qiang. Observînd totul pregătit ca pentru sărbătoare, s-au interesat:

- Astăzi va avea loc vreo petrecere?

- Stăpînul nostru socotise la-nceput să ia parte și stăpînul cel bătrîn și nu voia să facă petrecere, au răspuns ai casei. Aseară însă a aflat că stăpînul cel bătrîn nu va veni, așa că a trimis să se caute o trupă de actori cu orchestră. Acum sînt în grădină, pregătesc scena pentru serbare.

Apoi și-au făcut apariția doamna Xing, doamna Wang, Feng Jie și Baoyu. Jia Zhen și doamna Yu au ieșit în întîmpinarea musafirilor. Mama doamnei Yu se afla de mult timp acolo. Gazda turna ceai oaspeților. Sorbindu-și ceaiul, Jia Zhen și doamna Yu au spus zîmbind:

- Bătrîna noastră stăpînă este înaintată în vîrstă, dar tatăl nostru îi este nepot, de aceea n-am îndrăznit s-o deranjăm cu

invitația noastră. Intrucât astăzi este răcoare, plăcut afară, iar în grădină au înflorit din belșug orhideele, ne-am gândit s-o chemăm, ca să se mai înveselească și să privească joaca și zbenguiala copiilor și nepoților. Împotriva tuturor așteptărilor, stăpîna n-a dorit să ne cinstească serbarea.

- Bătrîna noastră stăpîna era hotărîtă ieri să vină, i-a întrerupt Feng Jie, dar aseară, cînd Baoyu a mîncat piersici, ea nu s-a putut stăpîni și a cerut să guste. A mîncat mai mult de jumătate dintr-una, iar noaptea și-a deranjat stomacul. De aceea m-a trimis să transmit domnului Jia Zhen că nu poate veni nicidecum și roagă să-i duc ceva bun și gustos.

- Am spus eu că-i plac petrecerile; și dacă nu vine, înseamnă că s-a întîmplat ceva, a adăugat Jia Zhen. Și iată că așa a fost.

- Alaltăieri am aflat de la sora ta că soția lui Jia Rong nu se simte prea bine, a spus doamna Wang doamnei Yu. Ce e cu ea?

- Are o boală cam ciudată, a răspuns doamna Yu. Ți-amintești, luna trecută a petrecut cu stăpîna bătrînă și cu toți ceilalți; s-a întors acasă pe la miezul nopții. După puțin timp a simțit că îi slăbesc puterile și n-a mai avut poftă de mîncare. Și iată că au trecut aproape două săptămîni.

- Nu cumva așteaptă vreun urmaș? a observat doamna Xing.

Atunci s-au auzit glasurile care anunțau cu voce tare:

- Domnul Jia She și domnul Jia Zheng cu familia se află în sala de oaspeți.

Jia Zhen a ieșit să întîmpine pe cei veniți, în timp ca doamna Yu povestea mai departe:

- La început și doctorii și-au închipuit că-i însărcinată. Dar nu demult Feng Zi jing ne-a trimis un medic vestit, cu care învățase în tinerețe. El a consultat-o și-a spus că e bolnavă, și i-a dat leacurile trebuincioase. A început să le ia, amețelile s-au rărit, dar încolo nu se simte vreo îmbunătățire.

- N-am crezut că poate fi chiar atît de bolnavă încît să nu vină aici într-o asemenea zi! a observat Feng Jie.

- Tu ai văzut-o de curînd, a zis doamna Yu. Atunci s-a ținut tare jumătate de zi alături de noi și n-a vrut să plece acasă numai fiindcă erați prietene atît de bune.

Auzind aceste vorbe, lui Feng Jie i-au dat lacrimile.

- Ca vîntul și norii e soarta omului; cel nefericit dimineață, poate fi fericit către seară, a șoptit ea. Și

^ta ia anii ei i se va întâmpla vreo nenorocire, la ce bun eă mai trăiești pe lume?

În clipa aceea a intrat Jia Rong și, după ce a salutat, s-a adresat doamnei Yu:

- Chiar acum am dus darurile stăpînului cel bătrîn, Jia Jing, și i-am spus: „Tatăl meu primește musafiri și rude. Împlinind voia dumneavoastră, n-a îndrăznit să se arate”. Auzind acestea s-a bucurat nespus și a zis: „Foarte bine”. Mi-a poruncit să transmit alor mei să aibă grijă de oaspeți. Apoi a poruncit să se graveze mai repede, în zece mii de bucăți, *Tratatul despre tainele sorții*, scris de el, și să se răspîndească printre oameni. Toate acestea i le-am spus tatălui meu. Acum merg să-i poftesc la masă pe stăpîni și rude.

- Așteaptă, Jia Rong, l-a chemat Feng Jie. Cum se simte soția ta?

- Rău! și-a încruntat Jia Rong sprîncenole. Dacă vă veți duce s-o vedeți, îmi veți da dreptate. Apoi s-a întors și a ieșit.

Doamna Yu lera întrebat pe doamnele Xing și Wang:

- Doriți să mîncăm aici, ori în grădină? Acolo actorii s-au și pregătit.

- Cred că e mai bine aici, a spus doamna Wang, aruncîndu-i o privire doamnei Xing.

Și doamna Yu a dat poruncă să se așeze masa.

- Noi am venit să urăm bătrînului nostru stăpîn viață lungă, au spus doamna Xing și doamna Wang; oare aceasta nu înseamnă că am venit să petrecem de ziua sa?

- Stăpînului întotdeauna i-a plăcut viața de sihastu, a intrat în vorbă Feng Jie. El a ajuns la desăvîrșire și chiar poate fi socotit un sfînt. Iar vorbele voastre dovedesc că în înțelepciune și dibăcie vă puteți asemăna numai spiritului nemuritor!

La aceste cuvinte, toți cei de față au hohotit. După masă, mama doamnei Yu, doamna Xing, doamna Wang și Feng Jie și-au spălat mîinile și au anunțat că se pregătesc să meargă în grădină. În acel moment a apărut Jia Rong și i-a spus doamnei Yu:

- Stăpînul și oaspeții au terminat masa. Domnul Jia She și domnul Jia Zheng au plecat. Jia She s-a scuzat că are treburi, iar Jia Zheng că nu-i place teatrul și că-i este teamă de larmă. Toți ceilalți, unchiul Jia Lian și domnul Jia Qian s-au dus să vadă serbarea. Nu demult au sosit soli cu cărțile de vizită și daruri din

partea prinților de Nan'an, de Dongping, de Xinying și de Beijing, precum și din partea a șase familii de guvernatori, printre care se numără familia lui Gong Niu de la Departamentul de împăciuire al statului și din partea a opt familii de dregători, printre care familia credinciosului și stimabilului Hou Shi. Eu i-am făcut cunoscut tatălui meu toate acestea și am primit darurile. Listele cu daruri au fost puse în dulap, iar oamenilor li s-au înmînat scrisori de mulțumire. Și în afară de aceasta, așa după cum este obiceiul, i-am cinstit și i-am ospătat. Și acum, mamă, roagă-i pe invitați să poftească în grădină.

Doamna Yu a răspuns:

- Ne pregătim să mergem într-acolo.

- Doamnă, s-a adresat Feng Jie doamnei Wang, îngăduiți-mi să văd mai întâi pe soția fratelui Jia Rong și să vin după aceea.

- Desigur! a încuviințat doamna Wang. Și noi am dori să te însoțim, numai mă tem că vom fi prea mulți și-o vom obosi. Spune-i că-i urăm însănătoșire cât de curînd!

- Dragă surioară, nora mea ascultă de sfaturile tale, a spus doamna Yu. Dacă îi vei da unele îndrumări, voi fi tare liniștită. Dar să nu întârzie, te așteptăm în grădină! Baoyu și-a arătat dorința să meargă împreună cu Feng Jie s-o vadă pe doamna Qin.

- Mergi, nu mai sta, i-a cerut băiatului doamna Wang. Nu întârzie, fiindcă ea este soția nepotului tău și nu se cuvine să zăbovești acolo.

Apoi doamna Yu le-a invitat pe doamnele Xing și Wang, precum și pe mama sa să poftească în Grădina tuturor aromelor. Feng Jie și Baoyu, însoțiți de Jia Rong, s-au dus la doamna Qin. Au pășit în iatacul ei cu băgare de seamă, străduindu-se să nu facă zgomot.

De cum i-a zărit, Qin Keqing a vrut să se ridice.

- Stai liniștită, a oprit-o Feng Jie. S-a îndreptat spre patul ei, i-a prins mîna și a zis: Draga mea! Sînt cîteva zile de cînd nu te-am văzut și ai slăbit atît!

Apoi a stat alături de doamna Qin, Baoyu a întrebat-o la rîndul lui de sănătate și s-a așezat pe scaunul din fața ei,

- Mai repede cu ceaiul! a dat poruncă Jia Rong. Mătușa și unchiul încă n-au servit ceaiul.

Ținînd-o pe Feng Jie de mîna, doamna Qin s-a străduit să zîmbească:

- N-am noroc! Deși nu mai sînt la vîrsta aceea, soacra și socrul

meu mă îngrijesc ca pe un copil. Nepotul tău, cu toate că e tânăr, mă apreciază și la rîndu-mi îl prețuiesc și nu s-a întîmplat vreodată să roșim unul pentru celălalt. Toate neamurile de-o vîrstă cu mine - ca să nu mai vorbesc de tine - mă îndrăgesc și s-au înțeles bine cu mine. Însă acum nu mai pot să respect datinile și să mulțumesc pe soacra mea și de asemenea să-mi arăt stima și supunerea față de tine, cum făceam întotdeauna. Sînt sigură că n-o să mai apuc anul nou!

În timpul acesta Baoyu cerceta cu atenție tabloul *Somnul de primăvară al gutuiului ceresc* și" citea următoarele inscripții ale lui Qin Taixu:

Cînd frigul ușor înlănțuie somnul, Atunci primăvara-i geroasă;
Cînd dulce mireasmă învăluie fața, Atunci și licoarea-i gustoasă!

Fără să vrea își aminti cum a dormit odată aici și cum în somn a nimerit în Lumea iluziei.

Auzind vorbele doamnei Qin, Baoyu simți cum mii de săgeți îi pătrund în inimă și, neputîndu-se stăpîni, ochii i se umplură de lacrimi. La fel Feng Jie își simțea sufletul împovărat. Se temea că doamna Qin se va tulbura și mai mult și spuse lui Baoyu:

- Ești chiar ca o babă! Ea vorbește așa fiindcă e bolnavă! Este cu putință să nu pricepi că de-aici pornește? E atît de tînără, se va însănătoși în curînd.

Apoi se adresă doamnei Qin:

- Nu te mai gîndi și tu la prostii! Ce, vrei să-ți faci rău cu mîna ta?

- La boala asta cel mai important lucru este să te hrănești bine, a spus Jia Rong tărăgănat, și totul trece.

- Baoyu, și-a adus aminte Feng Jie, mătușa ți-a poruncit să te întorci numaidecît! Și nu mai plînge! Ar fi mai bine să pleci, fiindcă mama ta este neliniștită! Iar către Jia Rong: Mergi în grădină cu unchiul Baoyu și ne lăsați puțin singure.

Jia Rong și Baoyu au plecat spre Grădina tuturor aromelor. Feng Jie a continuat s-o mîngîie pe doamna Qin, șoptindu-i vorbe duioase. Și numai după ce doamna Yu a trimis de nenumărate ori s-o cheme, Feng Jie își luă rămas bun.

- Ai grijă de tine. am să trec să te văd! N-ai de ce te neliniști, e limpede că te vei face bine, soarta ți-a scos în cale un doctor atît de bun!

- Numai că el nu face minuni, a exclamat doamna Qin. El știe

să vindece bolile, dar este peste puterile sale să schimbe destinele pecetluite. Simt că zilele îmi sînt numărate.

- Cum ai să te poti însănătoși gîndind astfel? a dojenit-o Feng Jie. Să-ți scoți din cap ideile astea! Trebuie să asculți ce-ți spune doctorul: „De nu te vindeci acum, primăvara va fi mai greu”. Dacă am putea să cumpărăm *renshen*, ar fi cu totul altceva. Socrul și soacra ta, cum vor afla ce-ți trebuie, nu numai doi *qian*, dar și doi *jin* pe zi ți-ar face rost. Ai grijă de tine! Eu trebuie să mă duc în grădină.

- Mătușă, scuză-mă că nu pot să merg cu tine, a șoptit doamna Qin. Te rog să mai vii, să mai stăm de

Feng Jie se întristă.

- Cum voi avea puțin timp. voi veni, a făgăduit ea.

S-a despărțit de doamna Qin și, însoțită de slujitoarele care veniseră împreună cu ea și de altele din castelul Ningguo, a trecut în grădină printr-o poartă lăturalnică.

Iată cum era această grădină:

Abundă pămîntul de galbene flori Și argintate sălcii visează pe colină
O punte zveltă saltă peste rîul Ruo - Spre Tiantai⁵² cărare plutitoare, lină,
Prin pietre se prelinge izvorul străveziu Și gardul din nuiiele de flori e năpădit;
întregul crîng e parcă desprins dintr-o poveste, Cînd prin copaci se simte murmur neconținut.
Din răsărit adie vîntul ușuratic Și doar un glas de graur se-aude-n singurat;
Cumplită larmă face pe arșița cea mare Al greierului cîntec repetat.

Departe, lîngă munți, spre miazăzi, S-au ridicat înalte foișoare;
Aproape, lîngă rîuri, spre apus, Stau trei terase-ntinse către zare.
Acoperă grădina cîntece din sheng ⁵³Ce-ascund în ele o tainică simțire.
Ușor polog învăluiește crîngul Și-o dulce împăcare cuprinde-ntreaga fire.

Feng Jie pășea privind cu nesaț frumusețile grădinii. Pe neașteptate, de după o colină artificială, i-a ieșit în întîmpinare cineva.

- Ce faci surioară? se auzi un glas.

Feng Jie tresări și făcu un pas înapoi.

- Domnul Jia Rui, ori mă înșel?

52 Tiantai, munți în provincia Zhejiang. Potrivit legendei, de nici, pe timpul dinastiei Han, nemuritorii adunau buruieni de

53 Instrument muzical — orgă de gură.

- Nici măcar nu mă recunoști, surioară, s-a mirat el.
- Nu e vorba de asta, dar nu mi-am închipuit că poți să fii aici, a răspuns ea.

- După cum se vede, întâlnirea asta a fost predestinată, a urmat Jia Rui. Am ieșit puțin să mă plimb, ca dintr-o dată să-mi fie dat să te întâlnesc. Spune-mi, oare asta nu-nseamnă destin?

Și n-o pierdea din ochi pe Feng Jie. Cum era femeie deșteaptă, a înțeles de cum l-a văzut spre ce tindea el.

- Nu-i de mirare că fratele tău mai mare vorbește atît despre line și te laudă peste măsură, a zis Feng Jie cu un zîmbet prefăcut. Judecînd după ce spui, mi se pare că ești într-adevăr un om isteț... Dar trebuie să cauț doamnele. îmi pare rău că nu putem sta împreună; poate ne vom mai vedea.

- Aș fi nespus de fericit să te văd la tine, acasă, numai mă tem că n-ai să mă primești, ești atît de tînără... a mai zis Jia Rui.

- Facem parte din aceeași familie, a rostit șireată Feng Jie. Mai poate fi vorba de tinerețe?

Bucuria lui Jia Rui nu cunoștea margini. „Nici nu m-am gîndit că voi avea parte de o asemenea întâlnire”, își zise el în gînd și sîngele îi năvăli în obraji.

- Și acum du-te, mai adăugă Feng Jie, ceilalți îți vor observa lipsa și te vor obliga să bei paharul pedepsei!

Numai după aceste cuvinte Jia Rui, care rămăsese ca stăpînit de vrajă, se îndepărtă încetîșor, privind însă mereu îndărăt. Feng Jie așteptă pînă ce el ajunsese la o depărtare oarecare, zicîndu-și în sine: „Iată ce înseamnă să cunoști omul după înfățișare și să nu-i cunoști sufletul! Unde-or fi trăind dobitoacele astea? Dacă într-adevăr are asemenea intenții, o să cadă el în mîinile mele! Va vedea atunci de ce sînt în stare!” Și porni mai departe. După ce ocoli o colină, zări cîteva femei care veneau îngrijorate în întîmpinarea sa.

- Stăpîna este neliniștită că ați lipsit atît de mult.

- Ce nerăbdătoare este, a observat Feng Jie; și, urmîndu-și drumul, le-a întrebat: Cîți actori au jucat pînă acum?

- Opt sau nouă, au răspuns. Vorbind, au ajuns în spatele porții Turnului miresmelor divine, unde Baoyu se juca înconjurat de o mulțime de fete tinere.

- Frate Baoyu, a zis Feng Jie, să fii cuminte!

- Stăpînele sînt sus, a întîmpinat-o una dintre slujitoare. Urcăți

prin partea aceasta împreună cu noi!

Ridicîndu-și poalele rochiei, Feng Jie a suit încetișor pînă la catul celălalt. În capătul scării o aștepta doamna Yu.

- Bine, n-am ce zice! a muștrat-o ea pe Feng Jie. Cînd vă întîlniți, parcă uitați de voi. Ar trebui să te muți cu totul la ea. Ia loc, să-ți aduc un păhărel de vin.

Feng Jie s-a îndreptat către doamna Xing și doamna Wang, unde a fost invitată să stea. Doamna Yu i-a înmînat programul serbării și i-a cerut să aleagă cîteva acte care să se joace.

- Cum m-aș încumeta să aleg, atîta vreme cît sînteți aici? a zis ea.

- Noi am ales cîteva, au înștiințat-o doamnele Xing și Wang. Acum este rîndul tău, iar noi vom asculta.

Feng Jie s-a învoit și, după ce a citit întreg programul, a ales: *Reîncarnarea sufletului* și *Aria cu acompaniament*.

- Cînd se va termina *Ordinul de numire a celor doi dregători*, a spus ea înapoind programul, să se joace aceste două acte, căci e destul de tîrziu.

- Într-adevăr! a fost de-aceeași părere doamna Wang. Ar trebui să lăsăm gazdele să se odihnească.

- Și-așa nu veniți prea des pe la noi, a zis doamna Yu. Ne-ar face mare plăcere să mai zăboviți puțin, este încă devreme.

Feng Jie se no vă si, uitîndu-se în jos, întrebă:

- Unde s-au dus bărbații?

- Sînt pe Terasa oglinzilor lucitoare, s-a auzit un glas. Au luat cu ei muzicanții și beau vinul acolo.

- Nu s-au simțit în largul lor aici, au plecat pe ascuns cu cine știe ce gînduri! a fost de părere Feng Jie.

- Dar ce crezi că toată lumea este sfîntă ca tine? a rîs doamna Yu.

Au mai glumit și-au mai rîs, piesele alese au fost jucate, de pe mese s-au adunat vinul și mîncărurile și s-a adus orezul. După masă, doamna Xing și doamna Wang au părăsit grădina și s-au întors acasă. Și-au luat rămas bun de la mama doamnei Yu. iar doamna Yu și slujitoarele au ieșit să le petreacă. Jia Zhen, cu fiii și nepoții, stînd lîngă caleașcă, a adăugat:

- Să veniți și mîine, negreșit!

- Lasă că e de ajuns! s-a împotrivit doamna Wang. Am ostenit petrecînd o zi întreagă la voi. Mîine va trebui să ne odihnim.

Toți s-au urcat în caleașcă. Jia Rui nu-și mai desprindea ochii de la Feng Jie.

La porunca lui Jia Zhen, Li Kui a tras caii. Baoyu mergea în urma doamnei Wang. Apoi toți s-au împrăștiat.

Dar despre felul în care familia a petrecut și cea de a doua zi a sărbătorii, nu mai avem cunoștință.

Trebuie să mai amintim doar că de atunci Feng Jie a trecut deseori pe la doamna Qin. Aceasta uneori se simțea bine câteva zile, ca după aceea starea ei să devină îngrijorătoare.

Jia Zhen, doamna Yu și Jia Rong se temeau din cale-afară.

Între timp, Jia Rui se dusese de nenumărate ori la castelul Rongguo, dar tot de atâtea ori Feng Jie se-ntîmplase să fie la castelul Ningguo.

A sosit și ziua de treizeci noiembrie, vremea solstițiului de iarnă⁵⁴. În ultimele zile ale anotimpului, Jia Mu, doamna Wang și Feng Jie trimiteau zilnic femei de la castel s-o viziteze pe doamna Qin. Când se întorceau, același răspuns:

- Tot ca înainte!

- Dacă în acest anotimp vremea nu s-ar fi înrăutățit, ar fi însemnat că mai sînt speranțe să se vindece, i-a spus doamna Wang lui Jia Mu.

- Bineînțeles, a fost de aceeași părere Jia Mu. Biata copilă! De nu s-ar întîmpla cine știe ce cu ea, că noi toți ceilalți am muri de supărare.

Tulburată, i-a spus lui Feng Jie:

- Voi ați fost atît de apropiate! Mîine este zi-ntîi și din păcate-s treburi multe; dar poimîine, neapărat să te duci s-o vezi. Fii atentă cum arată; dacă e bine, să-mi spui și mie. Poruncește să i se trimită tot ce-i place să mănînce mai mult.

La fiecare cuvînt al bătrînei, Feng Jie dădea din cap fără să scoată un cuvînt. La data de doi a lunii, Feng Jie a dejunat și a plecat la castelul Ningguo s-o vadă pe doamna Qin. Chiar dacă n-ar fi observat semnele înrăutățirii bolii, bătea în ochi neobișnuita stare de slăbiciune a bolnavei. Feng Jie s-a așezat lîngă ea, a vorbit cu ea cîte-n lună și-n soare, căutînd s-o convingă că boala ei nu-i primejdioasă.

- Voi vedea la primăvară dacă așa e ori nu, i-a răspuns doamna

54 Sezonul solstițiului de iarnă este cuprins între 11—26 noiembrie potrivit calendarului și corespunde perioadei 22 decembrie — 6 ianuarie.

Qin. A trecut solstițiul de iarnă și schimbarea e neînsemnată. Dar oricum, liniștește doamnele din partea mea. Nu demult am mâncat două plăcinte de curmale, pe care mi le-a trimis aseară stăpîna cea bătrînă și, ca niciodată, nu mi-au făcut rău.

- Mîine am să-ți mai aduc, a făgăduit Feng Jie. Acum merg s-o văd pe soacra ta și de acolo va trebui să mă duc la bătrîna doamnă.

- Trimite-le salutări de la mine, a spus doamna Qin. Feng Jie a ieșit, pornindu-se către doamna Yu.

- Tu te-ai uitat cu sînge rece la nora mea, a zis doamna Yu. Spune-mi, ce crezi, se mai face bine?

Feng Jie a stat îndelung cu capul aplecat.

- Nu mai este nimic de făcut, a vorbit ea în rele din urmă. Trebuie să vă gîndiți la cele ce vor veni și să pregătiți tot ce trebuie.

- Eu am poruncit să se procure în taină tot ce e nevoie, a spus doamna Yu. E-adevărat că nici pînă acum n-au reușit să găsească lemn cu esență bună pentru sicriu, dar nădăjduiesc că treptat, treptat, se vor aranja toate.

Feng Jie a băut ceaiul, a discutat puțin, apoi a adăugat:

- Trebuie să mă duc numaidecît s-o anunț, pe doamna mare.

- Numai vezi, ai grijă cum vorbești, a prevenit-o doamna Yu. Nu care cumva s-o sperii.

- Fii liniștită, a răspuns Feng Jie.

Și-a luat rămas bun și s-a înapoiat la castelul Rongguo. Intrînd la Jia Mu, ea a zis:

- Soția lui Jia Rong vă trimite salutări; a stăruit să vă întreb de sănătate și să vă spun că-i este ceva mai bine și că n-aveți de ce să vă îngrijorați. Dacă se va simți în puteri, prima ei grijă va fi să vină personal să vi se închine.

- Cum se mai simte? a întrebat Jia Mu.

- Nici mai bine, nici mai rău, a răspuns Feng Jie. Cum o știți.

Ascultînd-o, Jia Mu s-a tînguit îndelung și, adînc îndurerată, a oftat. În cele din urmă vorbi:

- Bine, mergi de te schimbă și odihnește-te.

Feng Jie a ieșit de la Jia Mu, s-a văzut cu doamna Wang și apoi s-a întors acasă. Ping Er i-a adus numaidecît un halat călduros, pe care Feng Jie îl purta de obicei.

- Ce s-a întîmplat în lipsa mea? s-a interesat ea.

- Nimic, a răspuns fata turnându-i ceai. Doar soția lui Wan Er a adus dobînda pentru cei trei sute de *liang* de argint. Domnul Jia Rui s-a interesat dacă sînteți acasă, fiindcă dorea să vă viziteze.

- își caută pierzania, dobitocul! s-a înfuriat Feng Jie. Bine, vom vedea!

- De ce vă copleșește cu atenția acest domn Jia Rui? a întrebat curioasă Ping Er.

Feng Jie i-a povestit despre întîlnirea ei cu Jia Rui în grădina castelului Ningguo.

- Broasca rîioasă rivnește la carne de lebădă! s-a revoltat Ping Er. Ticălosul, a uitat legile buneicuvințe! Dacă așa gîndește, atunci să moară ca un cîine!

- Vom vedea, a oprit-o Feng Jie. Să vină, știu eu ce am de făcut.

Dacă vreți să aflați ce s-a întîmplat cînd a venit Jia Rui, citiți capitolul următor.

JIA

capitolul 10

în care se povestește cum, nemiloasă, Wang Xifeng a întins o cursă și ce intenții urmărea și cum Jia Rui d privit în „neprețuita oglindă a iubirii”

qtang

ÎN TIMP CE Feng Jie vorbea cu Ping Er, a intrat o fată și a anunțat:

- A venit domnul Jia Rui.

- Poștește-l! a poruncit Feng Jie.

Jia Rui a intrat, bucuros că a fost primit, cu însuflețire în vorbă și-n gesturi. Un zîmbet de mulțumire îi lumina chipul.

Dinadins, Feng Jie se străduia să fie cât mai atentă cu el, îl pofti să şadă şi-i oferi ceai. Crezînd că numai pentru el Feng Jie s-a îmbrăcat cu atîta gust, Jia Rui era de-a dreptul pierdut şi, închizînd ochii pe jumătate, întrebă:

- Cum se face că al doilea frate mai mare nu s-a întors nici pînă acum?

- Nu ştiu, a răspuns Feng Jie.

- De nu l-o fi împiedicat cineva pe iubitul tău, şi el să n-aibă destulă putere să-şi ia rămas bun, a rîs Jia Rui.

- De bună seamă, sînt şi bărbaţi care se îndrăgostesc de la prima vedere de întîia femeie ce le iese în cale, a fost de acord Feng Jie.

- Nu, nu, s-a ferit rîzînd Jia Rui. Pe mine nu mă poţi socoti ca pe toţi ceilalţi!

- Dar cîţi oare se pot asemui cu tine? a zis Feng Jie. Nici măcar unul din zece.

Văzîndu-se atît de preţuit, Jia Rui îşi pierdu cu totul stăpînirea de sine.

- Trebuie că te simţi tare singură, urmă el.

- Într-adevăr, aşa e, dar tot sper, că doar-doar s-o găsi cineva care să-mi alunge plictisul.

:- Bine, dar eu toată ziua sun noer. Dacă n-ai avea nimic împotriva, aş veni să-ţi ţin de urît. propuse Jia Rui.

- Mă amăgeşti! Ar fi cu putinţă oare să vrei să vii în fiecare zi?

- Să mă trăsnească de mint! s-a jurat Jia Rui. Mai înainte m-am temut să vin, auzisem că eşti o femeie aparte şi că în prezenţa ta omul trebuie să fie totdeauna cu băgare de seamă. Acum m-am încredinţat că, dimpotrivă, eşti iscusită şi binevoitoare. Cum n-am ştiut pînă acum? Negreşit, voi veni, chiar dacă ar fi să îndur nu ştiu cîte!

- E-adevărat, eşti foarte isteţ! făcu Feng Jie, cu admiraţie prefăcută. Eşti cu totul altfel decît Jia Rong şi fratele său! înainte, pe cînd le observam purtările alese, mă gîndeam că trebuie să aibă un suflet tot atît de frumos. Dar se pare că nu sînt decît doi oameni oarecare şi fără prea multă simţire.

Fiecare vorbă rostită de Feng Jie cădea adînc în sufletul lui Jia Rui. Nemaiputîndu-se stăpîni, se ridică, înaintă cîtiva paşi şi, pironindu-şi ochii visători pe bluza brodată a lui Feng Jie, nici una, nici alta, întrebă:

- Ce inel porți?
- Fii atent! șopti ea. Nu care cumva să trezești bănuiala celor din jur.

Aceste cuvinte au sunat pentru Jia Rui ca o poruncă și s-a întors la locul său.

- E timpul să pleci, a zis în cele din urmă Feng Jie.
- Îngăduie-mi să mai rămân o clipă, crudă surioară, s-a rugat Jia Rui.

- Prea mișună mulți pe-aici, și dacă te văd, nu va fi prea plăcut pentru mine. Mai bine așteaptă-mă diseară pe coridorul dinspre apus.

- Să nu mă amăgești! se repezi Jia Rui, căruia i se păru că dobîndise o perlă rară. Cum te vei furișa? Doar acolo e forfotă mare.

- Cît despre asta, poți să fii liniștit, a căutat să-l («învingă Feng Jie. Am să trimit acasă toate slujitoarele de noapte și voi încuia amîndouă porțile, încît nimeni nu va putea intra.

Jia Rui era într-al nouălea cer; își luă rămas bun de la Feng Jie și ieși foarte încredințat că planul îi

A așteptat cu nerăbdare să se însereze. Atunci, strecurîndu-se în castelul Rongguo și profitînd de faptul că poarta nu era încă zăvorită, pătrunse în coridorul dinspre apus. Era întuneric beznă și într-adevăr nu se zărea nimeni. Ușa care ducea din coridor spre iatacul lui Jia Mu de mult fusese închisă cu lacătul. Rămăsese deschisă doar ușa din partea de răsărit. Jia Rui ascultă atent; în jur domnea liniște desăvîrșită. Mai apoi s-a auzit un tăcănit și ușa dinspre răsărit a fost pusă sub lacăt. Neavînd curajul să scoată vreun sunet, Jia Rui ieși mutește din ascunzătoarea sa și zgîlțîi ușurel ușa, care însă nu cedă. Acum, chiar dac-ar fi vrut să iasă, ar fi fost cu neputință: la miazănoapte și la miazăzi se înălțau pereți orbi, peste care nu se putea sări, neavînd de ce se agăța. În coridorul pustiu vîntul se juca în voie. Aceasta se întîmpla în decembrie, cînd nopțile erau nesfîrșite. Pînă dimineața, crivățul îi pătrunse prin coaste, mai-mai să degere. Cînd au mijit zorile a apărut o servitoare bătrînă să descuie ușa dinspre răsărit și străbătînd coridorul, a mers s-o descuie și pe cea dinspre apus. Cînd s-a întors, Jia Rui și-a acoperit fața și a țîșnit ca fulgerul afară. Noroc că fiind prea de dimineață, dormeau toți și el a ocolit poarta din spate, alergînd

cît îl țineau picioarele

Trebuie să spun că părinții lui Jia Rui muriseră de mult și îl creștea bunicu-său, Jia Dairu. Bunicul îl supraveghea cu severitate și-l obliga să se ocupe de învățătură, neingăduindu-i să facă vreun pas, temindu-se ca nepotul să nu ajungă bețiv ori pătimaș în jocurile de noroc. Acum nu se gîndea la altceva decît că bea cine știe pe unde, sau că ia parte la jocuri de noroc sau chiar că înnoptează cu femeii. De unde avea să-și închipuie ce se întîmplase? Toată noaptea Jia Dairu nu și-a mai găsit locul. Văzîndu-și bunicul într-o asemenea stare, Jia Rui, learcă de sudoare, ca să iasă mai repede din încurcătură, minți:

- Am fost la unchiul aseară și, dacă s-a întunecat, m-a oprit să înnoptez la el.

- De cîte ori nu te-am prevenit să nu-ndrăznești să te duci fără voia mea! a tunat Jia Dairu. De ce nu mi-ai spus? Pentru așa ceva trebuie să te rup în bătaie, să nu mă mai minți altădată! Cuprinzîndu-și nepotul cu brațele, l-a izbit neîndurător cu bățul de treizeci-patruzeci de ori, nu i-a dat să mănînce, i-a poruncit să stea în genunchi în mijlocul curții și să nu se ridice pînă ce nu va învăța pe de rost toate lecțiile predate cu zece zile înainte.

Sărmanul Jia Rui î Cit de neîndurate au fost chinurile sale. A înghețat de ger o noapte-ntreagă, a primit lovituri și' pe deasupra a mai stat și-n genunchi în bătaia vîntului, în curtea descoperită, să-și citească cu glas tare lecțiile!

însă toate acestea n-au putut ucide nici pe departe patima din el. Nici nu i-a trecut prin minte că Feng Jie își bătuse joc de el. Peste două zile, găsind o clipă prielnică, și ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, din nou se-ndrăptă spre casa ei.

Prefucîndu-se supărată pe el fiindcă și-a călcat făgăduiala, i-a cerut neliștitului Jia Rui să se jure. Văzînd că singur se vîra în cursa pe care i-o întinsese, Feng Jie a ticluit un alt plan, ca să-l lecuiască.

- în seara asta nu mai veni acolo, a zis ea către Jia Rui. Așteaptă-mă în căsuța părăsită de lîngă poteca din spatele casei mele. Numai, ia seama, nu mă trage pe sfoară și a doua oară!

- E-adevărat ce spui? a întrebat-o el neîncrezător.

- Dacă te-ndoiești, poți să nu vii!

- Bineînțeles că vin! s-a grăbit să spună Jia Rui. Vin de-aș ști de bine că mă pindește moartea!

- Și acum du-te, i-a poruncit Feng Jie.

Jia Rui a ieșit, încredințat că de data aceasta totul se va împlini, iar Feng Jie, cum se spune, „a aliniat trupele, și a desemnat comandanții”, pregătindu-i o altă capcană.

Jia Rui a așteptat cu înfrigurare să se lase seara. Dar, parcă era un făcut, au sosit niște rude care au rămas să cineze. De-abia după cină, când a venit timpul să se-aprindă lămpile, și bunicul urma să se culce, Jia Rui a pătruns cu băgare de seamă în castelul Rongguo, a intrat în căsuța de lângă potecă și a așteptat, nerăbdător umblînd încolo și-ncoace, ca furnicile căzute într-o oală cu apă clocotită. În jur nu era nici țipenie. Nelinștea începu să-i dea tîrcoale. Jiă Rui a intrat la bănuiață: „Poate că nu vine! oare nu m-o face să deger și de data asta?” Cuprins de asemenea gînduri, Jia Rui a observat că pe neașteptate cineva intrase pe ușă. Crezînd că era Feng Jie, nici nu s-a mai uitat bine și, când umbra s-a apropiat, s-a năpustit spre ea ca tigrul asupra pradei și pisica asupra șoarecelui.

- Scumpă surioară! a exclamat el, de cînd te tot aștept!

Sărutînd-o, șoptea întruna ca scuturat de friguri „scumpă”, apoi a împins „iubita” pe *kan* și i-a smuls halatul. Ea tăcea chitic. Jia Rui s-a dezbrăcat la repezeală. Înrobit patimei, n-a mai avut ochi pentru nimic din ce se petrecea în jur. Deodată în ușă s-a ivit o lumină și în prag a apărut Jia Qiang cu o luminare în

- Hei, cine-i aici?

i-, - Dinspre *kan* s-au auzit rîsete:

- Domnul Jia Rui încearcă să mă siluiască!

De-atîta rușine Jia Rui n-avea pămînt în care să se scufunde. Dar cine credeți că stătea pe *kan* în fața lui?... Jia Rong! Jia Rui ar fi vrut s-o rupă la fugă, însă Jia Qiang i-a tăiat trecerea.

- Soția lui Jia Lian s-a plîns bătrînei stăpîne că vrei să te legi de ea și te-a amăgit să vii aici. Stăpîna bătrînă s-a făcut foc de supărare și m-a trimis după tine. Haidem!

Jia Rui și-a simțit inima cît un purice și n-a mai fost în stare decît să bîgăie:

- Dragă nepoțele! Spune-i că nu m-ai găsit 1 Mîine te voi răsplăti cu dărnicie!

- Nu mi-este greu să te fac scăpat, dar cît îmi dai pentru asta? l-a întrebat Jia Qiang. Ş-apoi în făgăduieli deșarte nu prea mă-ncred eu! Dă-mi chitanță!

- Ce să scriu?

- Simplu, a zis Jia Qiang. Scrie că ai pierdut la cărți și ai luat pe datorie de la mine atîția *liang* de argint.

- Așa am să fac, s-a-nvoit Jia Rui.

Jia Qiang a ieșit. Într-o clipă a apărut cu hîrtia și pensula, pe care i le-a dat lui Jia Rui. După ce s-au tîrguit puțin, au convenit asupra a cincizeci de *liang*, sub care Jia Rui și-a pus semnătura. Jia Qiang a luat chitanța și a început să glumească pe seama lui Jia Rong. Jia Rong, ieșindu-și din fire, a scrîșnit din dinți de mînie și a zis apăsător:

- Mîine am să te spun tuturor, să te judece cum or crede de cuviință!

Apoi Jia Qiang s-a adresat lui Jia Rui.

- Eu voi cădea vinovat fiindcă ți-am dat drumul Toarta care dă înspre locuința stăpînei bătrine este de mult sub lacăt, iar în sala de oaspeți stăpînul bătrîn se uită la lucrurile care de-abia i-au sosit de la Nanjing, așa că, dragul meu nu vei avea pe unde ieși. Cel mai nimerit ar fi să pleci prin portit, a din dos. dar și acolo s-ar putea să te-ntîlnești cu careva. Așteaptă puțin să mă duc să mă uit, apoi vin și te iau. Aici nu vei putea rămîne, că vor aduce niște lucruri. Trebuie să căutăm un loc.

Spunînd acestea, Jia Qiang a stins luminarea și trăgîndu-l pe Jia Rui după el, au ieșit în curte. Pe dibuite au ajuns la trepte și Jia Qiang a spus:

- Stai sub trppte și așteaptă pînă mă întorc. Bagă de seamă, nu sufli o vorbă!

Jia Qiang s-a îndepărtat împreună cu Jia Rong. Lui Jia Rui, căruia i se tăia se răsuflarea, nu-i mai rămăsese nimic de făcut, decît să se gh emu iască sub scări. Reflectînd la situația în care se. găsea, a auzit deasupra un zgomot și cineva a vărsat o găleată cu murdărie cu atîta iscusință, că Jia Rui s-a simțit împrôscat din cap pînă-n picioare. Fără să vrea a gemut și și-a astupat gura cu mîinile. Ud leoarcă, tremura din tot trupul. Apoi a venit în fugă Jia Qiang.

- Să mergem! Să mergem mai iute!

Așa cum ieșise de sub scări, Jia Rui alerga spre casă de-i scăpărau călcîiele. Era cam pe la straja a treia și fusese nevoit să strige să i se deschidă poarta.

- Ce-ai pățit? l-au întrebat servitorii cînd l-au văzut în ce hal

era.

- A fost întuneric și am căzut într-o hazna, a mințit el.

Ajungînd în odaia sa, Jia Rui s-a îmbăiat și s-a primenit. De-abia acum înțelese că Feng Jie și-a bătut tot timpul joc de el, și l-a cuprins furia. Dar din cînd în cînd își amintea de frumusețea ei și, necăjit că nici măcar n-o îmbrățișase, toată noaptea nu închise ochii. Cu toate că n-a putut de fel să și-o scoată din suflet pe Feng Jie, de atunci nici n-a mai dat pe la castelul Rongguo.

Jia Rong și Jia Qiang treceau pe la el aproape zilnic să-i ceară bani și Jia Rui se temea ca nu cumva bunicul lui să afle toată pățania. Patima pentru Feng Jie dogorea în el și-i sporea grijile, iar pe lingă toate acestea fusese nevoit să înceapă a învăța din răspuțeri.

În ciuda celor douăzeci de ani ai săi, Jia Rui nu era însurat, iar gîndul că Feng Jie nu-i căzuse în mînă îl istovise în așa măsură, încît, cum se spune, „simțise dureri și în degete”. Pe de-asupra, tremurase atîta de frig și apoi alergase, că boala l-a țintuit la pat. Pierduse pofta de mîncare, ochii i se împăienjeniseră, noaptea îi apuca fierbințeala, ziua se simțea toropit și-n plus nu mai putea să-și țină urina și scuipa sînge... Și toate acestea au izbucnit în mai puțin de o lună. Nemaifiind în stare să se țină pe picioare, zăcea la pat. Cînd închidea ochii, gîndurile i se învîlmășeau, aiura și se speria. L-au văzut vracii și i-au prescris leacuri. Luase cîteva zeci de *jin* din cimaron, aconită, extract de carapace de broască țestoasă, rădăcini de grîu, de iarbă, dar toate se dovediseră zadarnice.

Anul se apropia de sfîrșit și apăruseră semnele primăverii, însă boala lui Jia Rui se arăta din ce în ce mai necruțătoare. Jia Dairu a pornit să ceară îndurare doctorilor, dar totul se dovedi fără nici un folos. Mai rămăsese o singură scăpare: să bea infuzie de rădăcina vieții veșnice, *renshen*. Dar de unde avea să ia Dairu atîția bani? Neavînd încotro, s-a îndreptat către castelul Rongguo. Doamna Wang i-a spus lui Feng Jie să facă rost de doi *liang* de rădăcina vieții și să-i dea.

- Nu demult i-am pregătit leacuri bătrînei stăpîne, i-a spus Feng Jie. Ce-a mai rămas, am dat-o toată soției guvernatorului militar Yang. Chiar aseară am trimis să

- Dacă noi nu mai avem, cere de la soacra ta, i-a zis doamna Wang. S-ar putea să aibă și Jia Zhen. Caută un pic, dă-i omului să

se vindece! Și tu te vei simți bine, știind că ai salvat pe cineva de la moarte!

Feng Jie a promis, dar avea de gând să nu trimită nicăieri să caute. A pregătit câteva *qian* de fricele de *renshen* și a poruncit cuiva să i le ducă lui Jia Dairu și să-i spună că sînt din partea doamnei Wang și că mai multă nu are.

Apoi a trimis pe una din fetele din casă la doamna Wang și i-a spus: *

- Am căutat peste tot, am strîns mai bine de doi *liang* și i-am trimis.

În vremea aceasta Jia Rui ajunsese la disperare. Făcuse tot ce putuse să se vindece, dar irosise banii de pomană.

Și iată că deodată s-a ivit să cerșească în poarta casei un călugăr daoist șchiop; el a spus că știe să vindece bolile hărăzite oamenilor drept pedeapsă pentru greșelile lor.

- Chemati-l pe sfîntul ăsta, a strigat Jia Rui, să-mi salveze viața!

A sărit din pat, s-a înclinat scurt și s-a izbit cu capul de pernă.

Slugile n-au avut încotro și l-au adus pe daoist.

- Buddha preamilostiv! Scapă-mă și pe mine! l-a rugat, agățîndu-i-se de braț.

- Nu se vindecă boala cu leacuri! a spus călugărul oftînd. Eu îți voi da o comoară și dacă te vei uita zilnic la ea, viața îți va fi salvată.

Spunînd acestea, a scos din traistă o oglinjoară pe spatele căreia scria: „Neprețuita oglindă a iubirii.” Dîndu-i-o călugărul i-a spus:

- Oglinda asta am adus-o din templul I Conglin, care se află în Lumea iluziei, și este făcută de nemuritoarea zeiță Jing Huan. Are puterea să vindece de boală pe cei minajați de gânduri păcătoase și fapte nebunești și-i aduce pe drumul cel bun, ocrotindu-lc viața. Am luat-o cu mine pe pămînt să se oglindească în ea oamenii inteligenți și înzestrați din familiile nobile. Dar îți atrag atenția să nu te uiți în ruptul capului pe fața ei, ci numai pe spate s-o privești. Acesta-i cel mai important lucru dintre toate! Cînd voi veni peste trei zile să-mi iau înapoi oglinda, vei fi tămăduit!

Și a plecat, cu toate rugămințile lui Jia Rui de a mai zăbovi.

Luînd oglinda, Jia Rui s-a gîndit: „Ciudat călugăr! De ce n-aș încerca să mă uit în oglindă să văd despre ce-i vorba? ' Stăpînit

de acest gând, a ridicat „neprețuita oglindă”, s-a uita pe spatele ei și a văzut un schelet. A azvîrlit-o din mâini și l-a înjurat pe călugăr:

- Ticălosul! S-a gândit numai să mă sperie! Să mă uit pe fața ei să văd ce mi se va arăta?

Întorcînd oglinda, o zări pe Feng Jie care-i făcea semne cu mîna. O bucurie nebunească îl învălui. Deodată simți cum el însuși intrase în oglindă și se unise cu Feng Jie, ca apoi ea să-l dea la o parte. Intinzîndu-se pe pat, oglinda se răsturnă pe partea cealaltă și în față li apărură scheletul. O sudoare de gheață îl cuprinsese. Adînc nemulțumit, întoarse din nou oglinda pe față și Feng Jie din nou îl amăgi și iar i se păru că pătrunde în oglindă. Făcu astfel de trei sau patru ori. Cînd vru să iasă ultima oară din oglindă, în fața lui se arătară doi oameni, care l-au prins, l-au încătușat cu lacăte de fier și l-au dus nu se știe unde.

- Lăsați-mă să-mi iau oglinda! a strigat disperat Jia Rui.

Mai mult n-a mai rostit nici măcar un singur cuvînt.

Cei care îl îngrijeau l-au văzut cum se prăvălise pe spate și cum căsca larg ochii și se uita în palmă, de unde căzuse de mult oglinda, rostogolită pe dușumea. Cînd au alergat spre el, nu mai sufla; sub el era o băltoacă rece și cleioasă. L-au îmbrăcat repede și l-au așezat pe pat. Jia Dairu și nevastă-sa plingeau cu hohote și-l blestemaу pe călugăr.

- Vrăjitor cumplit!

Jia Dairu a poruncit să se facă focul și să se arunce în el oglinda. Dar, chiar în clipa aceea, s-a auzit un glas:

- Cine l-a pus să privească în oglindă, să ia minciuna drept adevăr? De ce-mi ardeți oglinda?

După aceasta oglinda s-a înălțat în aer și a început să plutească prin casă. Cînd Jia Dairu a ieșit în curte, a văzut un călugăr daoist desculț, care striga:

- Vino la mine, neprețuită oglinjoară!

Atunci oglinda a zburat din casă, el a prins-o și a dispărut.

Jia Dairu a fost nevoit să se îngrijească de înmormîntarea nepotului. El a trimis veste neamurilor că peste trei zile va începe să-i citească din cărțile sfinte, iar în a șaptea zi va avea loc cercmonia de înhumare. Sicriul cu corpul neînsuflețit a fost dus și depus în spatele Templului idolilor din fier. Apoi au sosit membrii familiei Jia să-și exprime regretele. Jia She din castelul Rongguo

a adus jertfă la înmormântare douăzeci de *liang* de argint, Jia Zhen din castelul Ningguo a adus și el jertfă de douăzeci de *liang* de argint, ca și Jia Zheng din Rongguo. Celelalte neamuri, după puteri, au jertfit fie câte unul-doi *liang*, fie câte trei-patru *liang*. De la străini, colegii lui Jia Rui, care și-au dat și ei contribuția, s-au strîns în total douăzeci-treizeci de *liang* de argint. într-o r.st!Yl de situație, Jia Dairu n-a ținut seama de cîștigurile lui modeste și i-a făcut o înmormântare cum se cuvenea.

Către sfîrșitul anului, pe neașteptate, s-a îmbolnăvit grav Lin Ruhai. El a trimis o scrisoare prin care o chema pe Lin Daiyu la el. Aflînd aceasta, Jia Mu s-a întristat. Dar cum nu avea altceva de făcut, ea a început s-o pregătească pe Daiyu de drum. Baoyu era de asemenea îndurerat, dar nu-i venea să o împiedice să-și împlinească îndatoririle de fiică, față de părinte. Jia Mu a hotărît ca Daiyu să meargă neapărat însoțită de Jia Lian, care tre-' buia s-o aducă înapoi.

în ceea ce privește cheltuielile călătoriei și darurile, nu e cazul să mai vorbim, Jia Mu luîndu-le pe toate asupra sa. Între timp au ales și ziua potrivită pentru drum. Jia Lian și Daiyu, după ce și-au luat rămas bun de la toți, însoțiți de slujitori, s-au urcat în barcă și au pornit spre Yangzhou.

Dacă doriți să știți cum s-a sfîrșit această călătorie, citiți cele ce urmează.

capitolul 11

hi care se povestește cum Jia Yuanchun „ f ist aleasă pentru Palatul marilor stilști și cum de tînăr Qin Zhong a plecat pe lumea cealaltă

BAOYU și Qin Zhong au însoțit-o pe Feng Jie la Templul idolilor de fier, apoi s-au urcat în caleașcă și s-au întors în oraș. După ce le-au văzut pe Jia Mu și doamna Wang, "fiecare s-a dus să se culce, în toată noaptea aceea nemaipetrecându-se nimic demn de povestit. A doua zi Baoyu a vizitat încăperea ce-i fusese pregătită pentru studiu și a hotărât să-nvețe-acolo, împreună cu Qin Zhong, în timpul serii.

Din păcate însă, se părea că Qin Zhong nu se bucura de sănătate deplină. Răcise prin oraș, apoi se întâlnise de mai multe ori, pe furiș, cu Zhi Neng. Toate acestea erau în afara ritmului său de viață și i-au slăbit puterile, iar acum, când se întorsese în castelul Rongguo, începuse să tușească, avea guturai, o stare proastă și își pierduse pofta de mâncare. Stătea ziua-ntreagă în casă ca să se vindece, neputînd să meargă la școală. Acest lucru nu-i era pe plac, dar neavînd încotro, Baoyu se hotărî să aștepte pînă cînd prietenul său avea să se restabilească.

între timp a sosit ziua de naștere a lui Jia Zheng. Tocmai se adunaseră toate neamurile din castelele Ningguo și Rongguo ca să-l felicite, cînd pe neașteptate, în timpul larmei și veseliei, a apărut cineva și a anunțat:

- A venit domnul Xia, eunucul cel dintîi, de la cel de al șaselea castelsă vă transmite o hotărîre însemnată!

Neștiind despre ce putea fi vorba, Jia She și Jia Zheng s-au speriat și au poruncit să se curme ospățul, să se ridice mesele, să se deschidă larg porțile de la în-

1 Soțiile și tax'oritele împăratului se împărțeau în șase categorii, fiecare ocupînd un castel separat.

1 tarea principală și să fie întîmpinat în genunchi reprezentantul împăratului.

Xia Bingzhong a sosit călare, însoțit de o mulțime de slugi. Pînă acum nu avusese o astfel de misiune și de aceea, cînd s-a apropiat de salon, toată fața i s-a luminat de un zîmbet plin de mulțumire. A intrat în încăperea plină și, întorcîndu-se spre sud, a zis:

- Mi s-a dat ordin să transmit domnului Jia Zheng ca neîntîrziat să se prezinte la curte și să se înfățișeze împăratului în Palatul înaltei stime.

Refuză să bea ceaiul și ieși deîndată, se aruncă pe cal și o porni în galop.

Nefiind în stare să ghicească motivele unei atît de neobişnuite vizite, Jia Zheng şi-a pus veşmintele în grabă şi a plecat la curtea împăratului.

Cuprinsă de spaimă şi de nesiguranţă, Jia Mu nu s-a putut stăpîni şi a trimis pe urmele lui Jia Zheng cîţiva oameni, să afle ce se petrece. După un timp, care i se păruse destul de îndelungat, pe una din porţi, răsuflînd din greu, alergau Lai Da şi alţii, aducînd veşti bune:

- Stăpînul ne-a poruncit să spunem bătrînei doamne şi celorlalte stăpîne să se prezinte la curte spre a mulţumi împăratului pentru marea sa milostenie.

Emoţionată, Jia Mu ascultă veştile. împreună cu ea re mai aflau în salonul cel mare doamna Xing, doamna Wang, doamna Yu, Li Wan, Feng Jie, Yingchun şi celelalte surori. Jia Mu i-a cerut lui Lai Da să-i spună amănunţit despre ce era vorba.

- Noi n-avem de unde să ştim ce se petrece la curte, a răspuns Lai Da. Eunucul ne-a înştiinţat că domnişoarele noastre au fost alese pentru Palatul marilor stilişti şi au primit titlul de Favorite înţelepte şi Virtuozose ale împăratului. Apoi a ieşit afară însuşi stăpînul nostru şi ne-a spus acelaşi lucru. Acum stăpînul se află în Palatul de miazănoapte şi v-a rugat să mergeţi numaidecît să-i arătaţi împăratului mulţumire pentru mila ce-a avut.

De-abia acum Jia Mu s-a liniştit şi faţa i s-a luminat de bucurie. Aranjîndu-se după rang, Jia Mu, însoţită de doamna Xing, doamna Wang şi doamna Yu s-au urcat în palanchin şi s-au îndreptat spre curte.

Jia She şi Jia Zhen şi-au pus veşmintele de gală, au luat cu ei pe Jia Qiang şi Jia Rong şi le-au urmat ca slujitori ai lui Jia Mu. Locuitorii celor două castele Ningguo şi Rongguo, începînd cu stăpînii şi terminînd cu servitorii, fuseseră cuprinşi de o nestăpînită bucurie.

Numai singur Baoyu rămăsese indiferent la toate. Care să fi fost motivele? Iată. Nu demult, Zhi Neng plecase pe furiş din rînăsiire în oraş şi venise la Qin Zhong. Qin Bangye, tatăl lui Qin Zhong, bănuind despre ce putea tîi vorba, o alungă pe fată şi îi trase o bătaie bună băiatului.

Bătrînul a căzut la pat de inimă rea şi peste cîteva zile şi-a dat sufletul.

Qin Zhong, şi aşa destul de slăbit şi bolnav, a trebuit să mai

mănînce și bătaie; după moartea tatălui său a suferit mult, și se căina neîncetat de purtarea sa, fapt care a făcut ca boala să i se înrăutățească. Toate acestea l-au întristat adînc pe Baoyu și nici chiar vestea onorării surorii sale Yuanchun n-a putut să-l îndepărteze de la gîndurile lui pline de amărăciune. Doar el singur n-a fost curios să afle cum Jia Mu a adus mulțumiri împăratului pentru îndurare, cum s-a întors ea înapoi acasă și cum după aceea au venit neamurile și prietenii să prezinte felicitările; stătea departe de veselie care domnea peste castelele Ningguo și Rongguo în acele zile, purtîndu-se în așa fel, de parcă nimic deosebit nu s-ar fi întîmplat. Toți rîdeau de el, zicînd că în ultima vreme este de nerecunoscut.

Noroc că a venit cineva și a adus vestea că Jia Lian și Lin Daiyu urmau să sosească a doua zi. Această știre l-a mai înveselit puțin. Apoi, cînd lucrurile au fost înțelese mai în amănunțime, s-a dovedit că împreună cu ei venise și Jia Yucun, care primise recomandarea lui Wang Ziteng, fusese de mult primit de împărat și acum aștepta numirea pentru un post vacant în Capitală. Jia Yucun venea împreună cu ei, deoarece fusese cîndva preceptorul lui Daiyu și era rudă cu Jia Lian.

Pe cît se părea, Lin Ruhai, așa cum se stabilise, fusese îngropat în cimitirul străbunilor. Dacă Jia Lian ar fi oprit la toate stațiile, ar fi ajuns acasă de-abia peste o

Aflînd însă marea veste, el s-a grăbit să-și urmeze drumul, n-a oprit nicăieri, astfel că se găsea aproape de casă. Toate acestea nu-l interesau pe Baoyu, nu-l privea decît sănătatea lui Daiyu.

A doua zi după-amiază s-a dat de știre:

- Domnul Jia Lian și domnișoara Lin Daiyu au sosit la castel.

Profitînd de această întîlnire, fiecare povestea celuilalt despre bucuriile și tristețile lui, neputîndu-se înlătura lacrimile de durere. Apoi au urmat felicitările și condoleanțele. Baoyu a primit-o pe Daiyu și i s-a părut că moartea tatălui ei parcă o schimbase. După ce și-a aranjat cu grijă odaia, podoabele și statuetele, și-a orînduit cărțile aduse. Apoi a dăruit lui Baoyu, Baochai, Yingchun și celorlalte surori, hîrtie, pensule și alte obiecte de scris.

Drept răspuns, Baoyu a scos cu multă grijă, ca pe un lucru de preț, mătăniile din esență aromată, pe care le primise cîndva de la guvernatorul Beijing-ului și i le-a dat lui Daiyu, dar fata pe

neasteptate și-a ieșit din fire:

- Nu-mi trebuie 1 Pentru mine mătăniile astea sînt niște nimicuri I și a azvîrlit darul pe dușumea. Baoyu a fost nevoit să le ridice.

Dar asupra acestora deocamdată nu vom mai stărui.

Între timp Jia Lian se văzuse cu toate neamurile și se-ntorsese acasă. Feng Jie nu avea nici o clipă de răgaz, însă Jia Lian venise de la drum lung, astfel că lăsa la pămînt toate treburile, ca să se îngrijească de „1. în casă, nefiind nimeni străin, ea a spus glumind:

- Vă felicit pentru marea bucurie, cumnat al împăratului! Poate veți fi ostenit de drum! încă de ieri, de cum a venit solul vostru, v-am pregătit o cupă de vin! Nu știu însă dacă veți primi cu bunăvoință sau nu sărmana mea tratație I

- Ce-i cu line? Ce-i cu,tine? Mă faci să rîd I a zis Jia Lian. Foarte recunoscător! Foarte recunoscător!

în momentul acela au intrat Ping Er și alte fete, s-au ploconit, apoi au servit ceaiul.

întrebînd despre tot ce s-a petrecut în lipsa lui, Jia Lian i-a mulțumit încă o dată lui Feng Jie pentru grijile ce le purtase pe umerii săi,, cît fusese plecat

- Cum aș fi putut să văd de toate treburile gospodăriei? a început să se plîngă Feng Jie. Nu-s destul de descurcăreță, sînt prea nepricepută; dacă cineva m-ar lovi cu bîtă, eu aș crede că nu-i decît o împunsătură de ac! Și peste toate, am și-o fire slabă, e de ajuns să-mi spună cineva o vorbă dulce, că mă și înmoi. Cum n-am mai condus așa treburi grozave și cum nici curaj nu am dacă stăpîna bătrînă își arată o cît de mică nemulțumire, apoi noaptea-ntreagă nu mai pot dormi. De cîteva ori i-am și spus că renunț, dar nici n-a vrut să audă, învinuindu-mă că fug de lucru și că nu-mi place să învăț. De unde ar fi putut să știe că eu nu mă pricep, că nu-mi vine să spun un cuvînt mai mult, că n-am curaj să fac un pas mai departe! Doar știi cît de greu e să poți ține-n frîu femeile noastre. Dacă greșești puțin, încep să te bîrfească și să rîdă de tine; dacă nu le faci pe plac, înjură salcîmul arătînd spre dud. Și nu te-ar ajuta la nevoie! Ațîță oamenii între ei ca să tragă foloase, omoară omul cu cuțitul altuia, întetesc focul turnînd gaz peste el, se încăpățînează în prostie, nu prind vasul cu gaz cînd acesta cade - iată de ce-i în stare toată șleahța asta!

Iar eu sînt prea firavă, nu asupresc pe nimeni și de aceea nu încetează să mă jignească. Însă cel mai ciudat lucru a fost cînd la castelul Ningguo s-a stins doamna Qin. În trei rînduri s-a tîrît în genunchi Jia Zhen în fața stăpînei bătrîne, implorînd-o să mă lase să le dau ajutor! Bineînțeles c-am refuzat, dar stăpîna s-a făcut că se-nvoiește, mi-a poruncit să mă duc, ca. după aceea să-mi găsească tot mie vină. În cele clin urmă am încurcat totul, n-am fost în stare să îndeplinesc toate ritualurile și bineînțeles că Jia Zhen și pînă astăzi se arată nemulțumit și se căiește că m-a poftit. Dacă-l vezi cumva mîine, cere-i iertare din partea mea și întreabă-l cine l-a pus să lase toate grijile familiei pe umerii unei fete atît de tinere și nepricepute?

În acest timp s-au auzit afară voci.

- Cine e? a întrebat Feng Jie.

- Mătușa Xue a trimis-o pe Xiang Ling cu L-eburi, a răspuns Ping Er, i-am arătat ce trebuie și am trimis-o înapoi.

- Iată despre ce era vorba! a exclamat Jia Lian. De curînd am văzut-o pe mătușa Xue trecînci pe lîngă mine împreună cu o fetiță drăgălașă. Am aflat că este slujitoarea ei, pentru care s-a judecat Xue Ban. O cheamă Xiang Ling și nu demult a devenit favorita lui Xue Ban. Cît este de fermecătoare! Și necioplitul de Xue Ban a necinstit-o!

- L'ooo! a strîmbat din nas Feng Jie. Se pare că după drumul la Suzhou și Hangzhou ar fi trebuit să cunoști întrucitva lumea, dar ai rămas tot nesățios ca mai înainte! Dacă-ți ard atîta căleile după ea, nu face nimic,

O schimb pe Ping Er cu ea. Știi dar că Xue Ban „mănîncă din castron și se uită în oală”. De cite ori în anul ăsta nu s-a certat cu mătușa Xue, că n-o poate avea pe Xiang Ling! Mătușa Xue a chibzuit că Xiang Ling are înfățișare plăcută, este blîndă și supusă, iar domnișoarele de rînd din familiile bogate sînt departe de a se asemui cu ea, de aceea a făcut o petrecere, a invitat musafiri și în auzul tuturor a anunțat că Xiang Ling va deveni favorita fiului său. Dar n-a trecut o jumătate de lună și i-a dat cu piciorul, cum le-a dat și altora!

De-abia termină Feng Jie aceste vorbe, că-n ușă apăru o fată care anunță:

- Stăpînul îl așteaptă pe domnul Jia Lian.

Jia Lian s-a ridicat numaidecît, și-a potrivit hainele și a ieșit.

Feng Jie a întrebat-o pe Ping Er:

- Pentru ce a trimis mătușa Xue pe Xiang Ling?

- Care Xiang Ling? a zis Ping Er. Am spus într-adins așa. O credeți chiar atât de proastă pe nevasta lui Wan Er...

Zicînd acestea s-a aplecat spre Feng Jie și i-a șoptit la ureche:

- A adus birul acum cît se află stăpînul acasă! Ce

1 s-o fi năzărit? Noroc că am întîlnit-o la timp, că ar fi venit direct la dumneavoastră, vrea să scoată bani și din oala cu apă clocotită! Dacă-ar fi să știe cîți bani aveți, oare s-ar putea să nu dea iama prin ei? De-asta m-am și gîndit să-i iau eu și s-o trimit de unde a venit. Nici n-am crezut c-o să auziți! Iată de ce am născocit că Xiang Ling a venit aici!

- A! Eu credeam că mătușa Xue a aflat de venirea stăpînului nostru și a trimis să vadă! a rîs Feng Jie. Care va să zică m-ai păcălit!

În timp ce discutau, s-a întors și Jia Lian. Feng Jie a poruncit să i se aducă vin și bucate; soții au stat unul în fața celuilalt. Lui Feng Jie îi cam plăcea să bea, dar nu prea îndrăznea în fața bărbatului ei. Dar iată că a venit doica iui Jia Lian, mama Zhao. Feng Jie și Jia Lian s-au ridicat numaidecît, au invitat-o să stea pe *kcn* și i-au oferit vin. Dar mama Zhao n-a vrut cu nici un

Atunci Ping Er a pus lîngă *kan* o măsuță cu un scăunel pentru picioare și mama Zhao s-a așezat. Luînd de pe masa sa două farfurii neatinse, Jia Lian a cerut să fie puse pe măsuța mamei Zhao.

- Mamă, nu lua asta, a oprit-o Feng Jie, că poți să-ți rupi dinții.

Întorcîndu-se către Ping Er a întrebat-o:

- Unde-i șunca moale de care ți-am vorbit azi dimineață? Adu-i-o! De ce n-ai prăjit-o mai devreme?

Apoi i-a spus mamei Zhao:

- Mamă, gustă din vinul adus de fiul tău!

I - Beau î a zis ea. Am să beau și eu o cupă. N-o să mă tem. Numai că nu vreau să-ntrec măsura. La drept vorbind, eu n-am venit aici ca să beau, ci c-o treabă mai osebită. Vă rog să mă ascultați și să-mi arătați puțină îndurare. Stăpînul nostru Jia Lian știe doar să tăgăduiască, dar cînd ajunge la fapte, uită. Și doar eu l-am crescut. Acum, c-am îmbătrînit, ar putea să se-ngrijcască puțin și de cei doi copii ai mei, că nimeni nu-l va ponegri pentru asta. L-am rugat, de mai multe ori mi-a promis, dar degeaba.

Acum, cînd v-a căzut din cer

O asemenea bucurie, nu se poate să n-aveți milă de oameni! De-asta am și venit să-l rog pe stăpînul Jia Lian să-i fie milă de mine, să nu mă lase să mor de foame!

- Ce vorbești, mamă! a rostit Feng Jie, adu-ți copiii la noi. Vor fi în grija mea! Parcă nu cunoști firea lui Jia Lian? Ai dat laptele tău unui străin care nici nu vrea să se gîndească la tine. Crezi oare că fiii tăi sînt mai buni ca alții? Cine-ndrăznește să spună că nu-i iubești și nu îngrijești de ei? Te-au primit atît cît l-ai crescut pe Jia Lian, dar cîștigul, tot străinii l-au tras. Dar nu chiar asta am vrut să spun, a adăugat Feng Jie; ceea ce noi socotim „străin”, s-ar putea în ochii tăi să însemne „al nostru”.

La aceste cuvinte, toti cei de față au rîs. Nici mama Zhao nu s-a putut opri să nu rîdă, și, pomenind numele lui Buddha, a spus:

- Da! Acum sînt toate limpezi ca ziua! Dacă c să vorbim de „al nostru” și „străin”, apoi stăpînul nu se uită la asta. Cu bunătatea lui nu poate să nu dea cînd

1 se cere.

- Cum să nu? a rîs Feng Jie. El este bun mai ales cu bărbații care au femei frumoase, dar cu noi, celelalte, este neînduplecat.

- Sînt foarte fericită, stăpînă, că-mi arătați atîta îndurare, a dat din cap mama Zhao. Să bem un păhărel! Acum pot să fiu liniștită!

— Jia Lian nu se simțea tocmai în largul său, dar a zis

- Nu spuneți prostii! Mai bine puneți masa, că va trebui să merg din nou la stăpînul Jia Zheng să mă sfătuiesc cu el în niște treburi.

- Ai grijă, nu cumva să întîrzii, l-a prevenit Feng Jie. Ce ți-a spus stăpînul cînd te-a chemat?

- Că împărăteasa ne va vizita în curînd, a răspuns el.

- Înseamnă că totul s-a hotărît? a întrebat grăbită Feng Jie. Judecînd după cărțile pe care le-am citit și după jocurile pe care am ajuns să le văd, astfel de împărați nu prea erau în vremurile de demult.

- Adevărat! Adevărat! a întărit mama Zhao. Sînt o proastă, zău așa, aud toată ziua de „întrevederea cu părinții”, dar nu pot pricepe nicidecum despre ce este vorba. Și voi tot de asta ați pomenit! Nu-mi spuneți și mie ce va să-nsemne?

Jia Lian s-a apucat s-o lămurească:

- împăratul nostru ia totdeauna în seamă simțămintele

supușilor săi și crede că „venerarea strămoșilor” este cel mai mare lucru pe pământ și că legătura dintre părinți și copii se face după legile firii, bune atît pentru familiile de viță, cît și pentru oamenii de rînd. Împăratul, care zi și noapte își cinstește neobosit străbunii și nici nu poate să-și împlinească așa cum ar vrea îndatoririle sale de fiu, înțelege că soțiile, favoritele și de asemenea fetele care își petrec ani mulți la curte, nu pot să nu se gîndească la părinții lor. Pe de altă parte, părinții, ducînd dorul fetelor și neputînd să se vadă cu ele, dacă se-ntîmplă ca vreunul din ei să se îmbolnăvească din pricina asta, înseamnă că se tulbură însăși orînduiala prestabilită a naturii.

De aceea împăratul a și căpătat învoire de la părinții săi ca în ziua de douăzeci și șase a fiecărei luni să îngăduie să vină la curte pe cei ce-au dat naștere soțiilor și favoritelor, să-și întrebe ficele de sănătate. Impiratul bătrîn, împreună cu împărăteasa, sînt nespuse de mulțumiți și laudă ocîrmuivea de acum ca fund plină de smerenie și omenie. De aceea cei doi înțelepți au spus că dacă părinții vin la curte, și vor respecta toate ceremoniile de la palat, mamele și ficele se vor simți stingherite și nu vor putea să-și arate în voie simțămintele.

Astfel au hotărît să dea dovadă de și mai multă îndurare și au dat lege în care se spune că rudele soțiilor și favoritelor împăratului care au stare, pot ridica gospodării mari și curți separate, unde să se poată întîlni în tihnă, în afară de vizita din data de douăzeci și șase de la palat și de altă vizită. Și li se îngăduie să obțină călești cu zurgălăi, ca în felul acesta să poată și mai mult să înflorească simțămintele rudelor, și laolaltă să se bucure de legăturile dăruite de cer. Cine ar putea să nu încerce bucurie și mulțumire? Tatăl lui Zhou Guifei a și început să înalțe o curte aparte pentru „întrevederea cu părinții”. Wu Tianyu, tatăl lui Wu Guifei, de asemenea, s-a dus în oraș să aleagă un loc potrivit. Oare asta nu înseamnă că totul este hotărît?

- *AMiTo Fo*⁵⁵! a șoptit mama Zhao. Iată, așadar, despre ce era vorba: înseamnă că și noi trebuie să ne pregătim s-o primim pe

55 Vezi notele la pp. 142, 255. Amitabha, personaj din panteonul budist, preluat de orientarea mahayana (da cheng) a budismului șinizat. Potrivit credinței Amitabha simboliza lumina nemărginită, fiind stăpînul raiului (xitian). În temple este reprezentat stînd pe un tron, în formă de lotus și schițînd cu mîna dreaptă semnul păcii.

domnișoara noastră de la Curte?

- Cum altfel? a spus Jia Lian. Dacă n-ar fi fost asta, pentru ce ne-am fi agitat atîta cu toții?

- Dacă e așa, se cade să mă duci și pe mine să văd lumea! a zis Feng Jie, neputînd să-și ascundă bucuria. Ce păcat că sînt atît de tînără! Dacă m-aș fi născut cu douăzeci-treizeci de ani mai înainte, toți acești bătrîni nu m-ar mai învinovați că-s nepricepută și nu cunosc lumea! Chiar și povestea aceea, că împăratul Tai Zi la fel cu Shu Niu, a cutreierat pămînturile sale, mi se pare mai interesant decît toate cărțile!

Cu părere de rău însă, eu n-am putut fi de față la o astfel de întîmplare!

- Bine, dar așa ceva se petrece o dată la o mie de ani! a întărit mama Zhao. În timpul acela, eu însămi eram doar o fetiță și de-abia, de-abia începusem să pricep lucrurile. Stăpînul Jia făcea corăbii și îngrijea de digurile din Gusu și Yangzhou. Odată i-a venit rîndul să-l primească pe împărat! Cîți bani n-a risipit! Argintul curgea ca apa rîului, ba poate și mai bine...'

- Și cu familia noastră, Wang, s-a întîmplat, cîndva la fel, a întrerupt-o Feng Jie pe mama Zhao. Atunci tatăl meu se îngrijea de primirea darurilor trimise la curte de diferiți împărați. Toți străinii au locuit în casa noastră. Toate mărfurile pe care le-au adus în Yue, Min, Dian și Zhe erau ale noastre.

- Cine nu știa asta! a zis mama Zhao. Și proverbul

Long Wang, de nu-ți ajunge nefritul pentru pat, Wang din Jinling te-a și împrumutat!

Zicala privește familia dumitale stăpînă! Acum în Jiang'nan trăiește familia Zhen. Ah, ce neam mare mai este și ăsta! Ei au primit de patru ori pe împărat. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, nici nu m-ar crede nimeni ce spun! Argintul la ei nu prețuia mai mult decît gunoiul, iar toate lucrurile scumpe se grămădeau la ei ca munții. Și dacă ar fi trebuit pedepsiți pentru vreo fărădelege, ei tot nu s-ar fi sinchisit, cuvîntul „încălcare” pentru ei nu exista!

- Am auzit și eu pe bunicul meu spunînd la fel, a întărit Feng Jie. Știți ce poate trezi aici nedumerirea? Este de mirare cum de-a ajuns această familie putred de bogată.

- Să vă spun un singur lucru, stăpînă, a continuat mama Zhao. Au ascuns banii împăratului cheltuindu-i apoi tot pentru el! Vă puteți gîndi că și-ar irosi cineva propriul ban numai de dragul

unui asemenea joc distractiv?

În acest timp doamna Wang a trimis o slujitoare să întrebe dacă Feng Jie a prânzit, de unde aceasta a înțeles că doamna Wang vrea s-o vadă. Feng Jie s-a grăbit să se ducă. Dar chiar atunci s-a anunțat:

- Au sosit frații Jia Rong și Jia Qiang din partea de răsărit a castelului Ninguo.

Jia Lian de-abia a avut timp să-și spele mâinile și cei doi tineri s-au și înființat.

- Ce vești aduceți? i-r, întrebat Jia Lian.

Feng Jie pregătită de plecare, s-a oprit.

- M-a trimis tata, a început Jia Rong. Stăpînul cel bătrîn a hotărît să ridice o altă curte, pe o suprafață de trei *li* și jumătate, ce se va întinde de la zidurile de răsărit ale castelului Ningguo, unde-i grădina, și pînă la marginea de miazănoapte-apus a grădinii castelului Rongguo. A și chemat oamenii să întocmească planul, pe care mîine îl vom putea avea. Sînteți obosit de pe drum, unchiule! Nu-i cazul să veniți, deocamdată, la noi! Dacă aveți ceva de spus, vă așteptăm mîine dimineată.

- Mulțumesc stăpînului pentru atenția și grija ce mi-o arată, a zis zîbind Jia Lian. Dacă spune că pot să nu vin, nu voi veni! A hotărît bine! Acolo se va construi și simplu și ușor. Dacă ar fi ales alt loc, ar fi fost mai greu și cu multă bătaie de cap. Spune-i că am ascultat cu supunere hotărîrea sa și că mi se pare că locul ales este cel mai bun și nu-i nevoie să mai caute altul Mîine dimineată voi merge să-l întreb de sănătate și să chibzuim amănunțit.

După ce a vorbit, Jia Qiang s-a apropiat de Jia Lian spunînd

- Stăpînul bătrîn m-a trimis la Gusu ca să toclesc comediant și să invit un învățător; în afară de aceasta mi-a poruncit să procur instrumente muzicale și să mai rezolv niște treburi... Cu mine vor merge doi tineri iubitori de artă. Dan Finren și Bu Guxiu, precum și cei doi fii ai lui Lai Da. Mi-a poruncit să te înștiințez de toate acestea, unchiule.

Jia Lian îl cercetă atent pe Jia Qiang și în cele din urmă îl întreabă:

- Poți să le descurci în asemenea probleme? Cu toate că nu-s cine știe ce, e necesar să fii cu ochii în patru, să nu te inducă în eroare.

- Oricum, trebuie să mă deprind și cu așa ceva, a răspuns rîzînd Jia Qiang.

În acest timp Jia Rong, profitînd de umbra în care se găsea atinse cu mina fusta lui Feng Jie. Ea ghici numaidecît ce era în capul lui, dar se prefăcu a nu băga de seamă, respingîndu-l.

- Ești din cale-afară de grijuliu, s-a adresat ea lui Jia Lian. Crezi că stăpînul bătrîn n-o fi știut mai bine decît noi unde și pe cine să trimită? Dacă te temi că Jia Qiang nu este îndeajuns de priceput în astfel de treburi, cine va fi mai chemat să le facă? Ei nu mai sînt niște copii și, dacă „n-au mîncat carne de porc, cel puțin au văzut porcul fugind”. Pe ei i-au trimis oamenii lui, înseamnă că nu trebuie să facă singuri aceste treburi? Eu cred că bine a procedat.

- Asta așa e, a spus Jia Lian. N-am nimic împotrivă, mă gîndesc numai ce sumă va trebui pentru împlinirea tuturor sarcinilor. Apoi întorcîndu-se către Jia Qiang: De unde vei lua toți banii?

- Și acest lucru a fost gîndit, a spus Jia Qiang. Domnul Lai Shen fu de părere că n-avem de ce să luăm bani din Capitală. Familia Shen ne datorează cincizeci de mii de *liang* de argint. Ieri i-a trimis o scrisoare ca să-i dea la început treizeci de mii de *liang* și să păstreze restul de douăzeci de mii de *liang* pentru lampioanele colorate, luminări, perdele și ploguri.

- Ci ed că va fi bine, a dat din cap Jia Lian.

- Am doi oameni buni, a intrat în vorbă Feng Jie, adresîndu-se lui Jia Qiang. Ai putea să-i iei cu tine, îți va fi mai ușor.

- Fiindcă veni vorba! a exclamat Jia Qiang. Tocmai mă pregăteam să vă rog, mătușă, să-mi dați oameni!

Apoi a întrebat cum se numesc aceștia. La rîndul ei, Feng Jie a întrebat-o pe mama Zhao, care a stat, s-a gîndit și la început n-a priceput despre ce era vorba. Apoi dintr-o dată s-a luminat:

- Unul se numește Zhao Tianliang, iar celălalt Zhao Tiandong, a zis ea zîmbind.

- Vezi, nu uita! i-a atras atenția Feng Jie lui Jia Qiang. Bine! Atunci mă duc să-mi văd de treburi!

Feng Jie a ieșit. Jia Rong a urmat-o și, zîmbind șiret, a întrebat:

- Mătușă, poate aveți nevoie de ceva? Dați-mi o notă și am să caut.

- Nu vorbi prostii! a strigat la el Feng Jie. Ți-nchipui oare că-mi vei cîștiga bunăvoința în schimbul cîtorva fleacuri? De altfel nici

nu mă mir că toate nimicurile vor fi pentru mine cine știe ce rarități!

A râs și a pornit mai departe. Jia Qiang, întorcându-se spre Jia Lian, i-a pus aceeași întrebare:

- Prea te-aprinzi! i-a răspuns Jia Lian. Nici n-ai prins bine gustul afacerilor și te și avinți. Dacă voi avea neapărat nevoie de ceva, îți voi scrie.

Spunând acestea Jia Lian i-a lăsat pe cei doi băieți să plece. Sau mai ivit apoi și alți câțiva oameni cu diverse treburi. Istovit, el a poruncit să nu mai fie de-Feng Jie s-a întors și ea, de-abia pe la straja a treia.

S-a culcat numaidecât și a adormit.

A adoua zi de dimineață Jia Lian a trecut pe la Jia She și Jia Zheng, apoi însoțit de ei și de câțiva prieteni s-au dus la locul unde se hotărâse să se ridice foisorul ÎL vederii cu părinții, chibzuind și asupra numărului lucrătorilor pe care aveau să-i angajeze. Au adunat meșteri în toate meseriile și au început să care aurul, argintul, bronzul, aluminiul, nisipul, lemnul și cărămida. Au spart construcțiile și zidurile de la Grădina tuturor aromelor și pînă la curtea castelului Rongguo. Au fost dărîmate toate locuințele slugilor de la castelul Rongguo. între cele două castele se afla o alee pe care au iăsat-o să lege mai departe clădirile. Pîrîiașul care curgea pe sub zidurile din colțul de miazănoapte al Grădinii tuturor aromelor putea să treacă fără nici o piedică în curtea castelului Rongguo. Și chiar dacă grădina Rongguo nu abunda prin stincile pitorești, care să-i dea farmecul, aceasta n-a stîngenit construcția, fiindcă acolo unde locuia Jia She se aflau crînguri de bambus, coline artificiale, foisoare și pavilioane, parapete și balustrade, care puteau fi mutate aici. Cele două castele aflîndu-se unul lîngă altul, se puteau, așadar, contopi, ceea ce scutea cheltuielile de prisos. Astfel că nu trebuia să se irosească o sumă prea mare. Construcția a fost încredințată unui meșter renumit, poreclit Munteanul Ye, care a socotit cu mult cumpăt toată lucrarea și căruia i s-au avansat sumele trebuincioase.

Nedeprins să se ocupe cu asemenea lucruri, Jia Zheng a lăsat totul pe seama lui Jia She, Jia Zhen, Jia Lian, Lai Da, Lai Shen, Lin Zhixiao, Wu Xindeng, Zhan Guang și Cheng Xixing.

Aranjarea ridicăturilor decorative și a iazurilor, plantarea

bambușilor și florilor, precum și toate cele hărăzite ca podoabă sau dat în seama Munteanului Ye. Jia Zhen supraveghea numai ceea ce se lucra și, dacă era cazul, se sfătuia cu Jia She și cu ceilalți. Jia She trăia fără nici o grijă și aproape că nu se ocupa de nimic. Când, la nevoie, Jia Zhen ori ceilalți îl chemau și trebuia să-și dea părerea, aducea degrabă pe Jia Lian, Lai Da sau pe oricare altcineva.

Jia Rong urmărea confecționarea obiectelor din aur și argint. Jia Qiang plecase la Gusu. Jia Zhen și Lai Da supravegheau munca lucrătorilor, se ocupau de plăți și împărțeau oamenii. Tot ce se petrecea în castelul Rongguo și Kingguo nu poate fi cuprins în cuvinte puține. Peste tot era larmă și însuflețire. Dar despre aceasta vom povesti cu altă ocazie.

Baoyu se simțea încântat că ai casei erau prinși cu treburi atât de serioase, încât nici tată-său, Jia Zheng, nu mai ajungea să-l întrebe de lecții. Doar boala lui Qin Zhong, care se agrava pe zi ce trecea, îl neliniștea și-i întuneca bucuria. S-a sculat ca de obicei dis-de-dimineată, s-a spălat, s-a pieptănat și tocmai se pregătea să meargă la Jia Mu să-i îngăduie să-l viziteze pe Qin Zhong, când deodată l-a zărit pe Ming Yan. știind lângă paravanul de lângă poarta a doua și făcându-i semn cu

- Ce-i cu tine aici? l-a întrebat Baoyu ieșind din

- Domnul Qin Zhong se prăpădește! a răspuns Ming Yan.

Baoyu a tresărit de groază și a întrebat numaidecât:

- Cum se prăpădește? Doar ieri am fost la el și era în toată firea!

- Nu știu, a zis Ming Yan. A fost aici un bătrîn de la ei și mi-a povestit.

Baoyu fugi cît îl ținură picioarele la Jia Mu. Jia Mu dădu poruncă să fie trimiși oameni de treabă, să-l însoțească pe Baoyu.

- Vizitează-ți prietenul și întoarce-te, repede, a zis ea urîndu-i drum bun. Vezi, nu sta prea mult!

Baoyu s-a dus în goana mare în camera sa, și-a schimbat hainele și a ieșit. Caleașca nefiind pregătită, a așteptat în sală nerăbdător și nemaigăsindu-și locul. Când a sosit, Baoyu s-a aruncat în ea, Li Gui și Ming Yan urmîndu-l. În poarta casei unde locuia familia Qin era pustiu. Baoyu a intrat înăuntru ca fulgerul, slujitorii pășind după el. Două rude îndepărtate ale lui Qin Zhong și fetele care îl îngrijeau, de frică s-au ascuns care încotro.

Qin Zhong a căzut de câteva ori în nesimțire și a fost schimbat într-alt loc¹. Văzându-l, Baoyu nu s-a mai putut stăpîni și a izbucnit în hohote de plîns.

- Nu plîngeți, l-a sfătuit Lai Da. Fratele Qin Zhong este istovit de boală și nu mai poate să suporte patul, iată de ce a fost mutat. Cu lacrimile n-aveți decît să-l tulburați și mai mult, stăpîne!

Baoyu și-a întrerupt suspinele. S-a apropiat de Qin Zhong și a observat că stătea culcat pe pernă, cu ochii închiși, răsufla greu, iar fața-i era albă ca ceara.

- Frate Qin Zhong, sînt eu, Baoyu, l-a strigat el.

L-a strigat de trei ori la rînd, dar Qin Zhong a rămas cu ochii închiși ca mai-nainte.

- A venit Baoyu, a mai zis el.

Qin Zhong era de mult fără cunoștință. Numai în pieptul său mai pîlpîia răsuflarea. Văzuse cum o mulțime de demoni cu frînghii și cu hrisovul pe care era scrisă soarta sa stătea gata să se năpustească asupra-i și să-l tîrască după ei.

Dar sufletul lui Qin Zhong putea să plece așa repede? El și-a amintit că nu mai era nimeni să îngrijească de treburile gospodăriei, că Zhi Neng încă nu-și aflate nici un adăpost, și a implorat demonii să-i amîne săvîrșirea judecății. Dar ei se arătau neîndurători și-l dojeneau pe Qin Zhong: „Ești doar învățat, ai citit cărți! Oare nu știi proverbul: dacă Yan Wang a poruncit să mori la straja a treia, cine cutează să-ți lungească viața pînă la a cincea? Noi aparținem împărăției întunericului, sîntem neclintîți și nu păsuim niciodată pe nimeni, nu ne potrivim cu cei din împărăția luminii, la care oricînd găsești tot soiul de motive”.

Și deodată, în mijlocul unui zgomot infernal, sufletul lui Qin Zhong a auzit patru cuvinte: „A venit Baoyu”, și a continuat să implore demonii: „Aveți îndurare, lăsați-mă să vorbesc cu prietenul meu și mă întorc numaidecît”. „Care prieten?” au șoșotit demonii. „Nu vă voi înșela, a continuat să-i roage Qin Zhong.

El este nepotul ducelui Rong, pe numele mic Baoyu”.

Auzind discuția, cel dintîi demon-judecător a apărut de îndată în învălmășeală și s-a năpustit asupra celorlalți demoni rostind cuvinte de ocară: „V-am spus să-l lăsăm. Nu m-ați ascultat, iar zarva și tărăboiul vostru au atras aici oamenii, care sînt ocrotitori

ai soartel. Ce ne facem acum?⁵⁶

Observînd îndoiala judecătorului, toți demonii au început să-și agite mîinile. să bată din picioare și să-și strige cu voce tare nemulțumirea: „Hei, bătrîne, înainte erai temut și puternic, iar astăzi te sperii de cuvinte ca <-Baoyu - piatră nestemată>!” El aparține împărăției luminii, iar noi întunericului și n-avem nimic de-mpărțit cu el!” Judecătorul s-a aprins și mai tare, țipa și blestema fără să simtă osteneală.

Ce s-a mai întîmplat după aceea, veți afla din cele ce urmează.

CAPITOLUL 12

În care se povestește cum datorită milosteniei împăratului, Yuan Chun și-a vizitat părinții și cum Baoyu și-a dezvăluit însușirile în fața ursor săi

LING GUAN

ÎN ACEST TIMP, în iat^ul doamnei Wang, a apărut cineva care a spus că este nevoie de mătase pentru a îmbrăca diferite lucruri, iar Feng Jie a fost trimisă să se ocupe de toate acestea. Altcineva s-a rugat ca Feng Jie să îngăduie să se strîngă vasele din aur și argint. Datorită acestor împrejurări, doamna Wang și toți cei din imediata apropiere a stăpînilor nu-și mai vedeau capul de treburi.

Baochai, care după moartea lui Qin Zhong îl însoțea pe Baoyu, împreună cu celelalte fete, înțelegînd toată situația, a spus:

- Să mergem de aici, că mai rău încurcăm.

S-a ridicat și, urmată de Baoyu și de ceilalți, s-a dus în odaia

⁵⁶ Expresie obișnuită folosită la moartea cuiva. Își are originea în vechime, cînd se spune că Shen San, înainte de a-și da sufletul a cerut să i se schimbe așternutul.

lui Yingchun.

În toate aceste zile doamna Wang a avut multă bătaie de cap. Abia către luna decembrie au fost toate pregătirile terminate în vederea întâlnirii cu Gui Fei⁵⁷ și cei care au condus munca au predat în întregime totul, conform calculelor și inventarelor. În toate camerele au fost aranjate cele trebuincioase scrisului; s-au cumpărat cocori, cerbi, iepuri, găște și găini de grădină. Fetele, sub supravegherea lui Jia Qiang, au învățat douăzeci-treizeci de acte din diferite piese. Călugărițe budiste și daoiste au exersat citirea cărților sfinte.

Cam neliniștit, Jia Zheng a invitat-o pe Jia Mu în grădină să vadă și să-și spună părerea. Numai după ce totul a fost cercetat cu luare-aminte, Jia Zheng a trimis invitațiile la curte. În aceeași zi a sosit răspunsul de la împărat, care îngăduia cu mărinimie lui Gui Fei să-și viziteze părinții în anul viitor, la cincisprezece ianuarie, când cădea sărbătoarea' lampioanelor. După primirea acestei hotărâri, în castelul Rongguo nimeni n-a mai avut liniște nici ziua, nici noaptea, toți s-au aflat înglodați în treburi, de n-au putut nici măcar Anul Nou să-l serbeze cum se cuvine.

N-au apucat să clipească bine din ochi, că a și venit sărbătoarea lampioanelor. În ziua de opt ianuarie eunucul cel dintâi al palatului a sosit la castelul Rongguo să vadă totul, să dea ultimele indicații, precum și să hotărască încăperile unde Gui Fei avea să-și îmbrace toaletele, unde avea să ofere recepții, unde să doarmă. Apoi a venit și eunucul bătrîn, conducătorul gărzii, aducînd cu sine mulțime de slujitori pe care i-a instalat în corturi. S-a stabilit în amănunt pe unde aveau să intre și să iasă membrii familiei Jia, de unde trebuia să se aducă bunătățile și în ce loc trebuia săvîrșită ceremonia.

Oamenii din administrație și soldații din Capitală au curățit străzile care duceau la castelul Rongguo.

Jia She și ceilalți au supravegheat felul în care meșterii au lucrat florile pentru sărbătoarea lampioanelor și au pregătit artificiiile. Așa că, în ziua de paisprezece ianuarie - ajunul sosirii lui Gui Fei - toate erau la locul lor. Noaptea, nimeni din castel n-a închis ochii.

57 Gui Fei, Prețioasa favorită, favorita împăratului. Este vorba de Yuanchun, fiica mai mare a lui Jia Zheng, și a doamnei Wang, sora lui Baoyu, sora vitregă (pe filieră paternă) cu Tanchun și cu Jia Huan.

În sfârșit, a sosit și ziua de cincisprezece ianuarie. Dis-de-dimineată, cam pe la cea de a cincea strajă, Jia Mu și celelalte femei au început să se dichisească potrivit numelui și rangului fiecăreia.

În Grădina priveliștilor încântătoare au fost atârinate perdele brodate cu dragoni încolăciți și transperante cu feniciși; străluceau aurul și argintul, scliffeau perlele și pietrele prețioase; în sfeșnice fumegau aromatele liliachii, în vase miroseau buchetele de trandafiri. Peste tot se așternuse o liniște sărbătorească adâncă, de nimeni nu cuteza măcar să tușească.

Jia She stătea nedezipită în capătul străzii din partea de apus, iar Jia Mu aștepta în fața porții castelului Rongguo. Strada era închisă străinilor, fiind străjuită la amindouă capetele.

Deodată, în clipa celei mai încordate așteptări, eunucul palatului sosi călărind; Jia She l-a întâmpinat și l-a întrebat ce vești aduce.

Eunucul a răspuns:

- V-ați agitat prea devreme! Gui Fei va sosi abia către seară. După ce va prinzi, pe la ceasurile două, se va duce la Templul ales al spiritului să se închine lui Buddha, iar pe la ccașurile cinci va trece pe la Palatul marilor lumini, unde va supraveghea recepția și împreună cu împăratul se va desfăta la sărbătoarea lampioanelor. De-abia după aceea pornește la drum!

- Dacă-i așa, a spus Feng Jie întoreându-se spre Jia Mu, deocamdată mergeți liniștită acasă și vă veți întoarce când va veni timpul. Jia Mu a lăsat, așadar, grija grădinii în seama lui Feng Jie și a plecat.

Când s-a apropiat scara s-a poruncit să se pună pretutindeni luminări, să se aprindă lampioanele, iar eunucii să fie conduși la cină. Pe neașteptate, din stradă s-a auzit un tropot de cai, după care, respirînd greu și bătînd din palme, apărură vreo zece eunuci. Cei care cinau și-au dat numaidecît seama că sosește Gui Fei și s-au grăbit să-și ocupe posturile.

Jia She, însoțit de toți frații și nepoții din neamul său, s-a îndreptat către capătul de apus al străzii, iar Jia Mu și celelalte femei au ieșit la poarta principală. Peste tot s-a lăsat o liniște de mormînt.

Curînd au apărut călare pe cri doi eunuci, de la palat, care au coborît în fața porții dinspre apus. Caii au fost duși în șoproane

să se odihnească, iar călăreții au rămas lângă poartă, cu fețele întoarse spre apus. După un timp, din nou, în același chip, au mai apărut încă doi călăreți. N-a trecut prea mult și s-au adunat, tot așa, vreo douăzeci, și abia după aceea din depărtare s-au auzit muzica și sunetele de tobă. Perechi de steaguri prăfuite, brodate cu fenicși, urmate de drapele cusute cu dragoni, evantaie împărătești, din pene de fazan, sfeșnice din aur în care fumegau miresme imperiale, își făceau treptat apariția. După aceea s-au ivit umbrele cu mânerele răsucite, decorate cu desene reprezentând șapte fenicși, apoi au fost aduse podoabele pentru cap, halatul, cingătoarea și condurii lui Gui Fei, năframa îmbibată în arome, eșarfa dantelată pentru cap, vasul pentru clătit gura și mâinile, pana pentru îndepărtarea prafului și alte multe obiecte. De-abia după aceasta s-au arătat opt eunuci, care păseau demn, ducând pe umeri palanchinul împărătesc împodobit cu fenicși de un galben sclipitor și cu acoperișul suflat în

Jia Mu și celelalte femei s-au apropiat de palanchin și au căzut în genunchi. Numaidecât a venit un eunuc și a ajutat-o pe Jia Mu să se ridice. Palanchinul a pornit din nou, a intrat pe poarta principală și s-a îndreptat către poarta interioară a castelului, unde s-a oprit. Un om din alai s-a aruncat la pământ, îngenunchind, rugînd-o pe Gui Fei să coboare și să meargă să-și schimbe veșmintele. Apoi eunucii s-au împrăștiat.

Soțiile și favoritele împăratului, venite și ele de la curte, au sprijinit-o pe Yuanchun să coboare din palanchin. Ea a văzut grădina sclipind de lampioane fermecătoare, multicolore, făcute din mătase subțire, imprimată. De fronton atârna un lampion cu o inscripție iluminată pe dinăuntru, pe care se distingeau patru hieroglife: „Mișcătoare umanitate, copleșitoare virtute”.

Yuanchun a intrat în casă, și-a schimbat frumoasele-i veșminte și s-a urcat din nou în palanchinul ce s-a îndreptat spre grădină. Pretutindeni plutea parfumul aromelor arse, florile rare împestrițau locul, străluceau lampioane în toate culorile și se auzeau acorduri de muzică aleasă. Nu poate fi redată în cuvinte toată această panoramă, mărturie a nețărmuritei bunăstări și a luxului izbitor.

Între timp Yuanchun, care-și plimbase privirile peste întreaga grădină, aflîndu-se încă în palanchin, a clătinat dojenitor din cap și a spus cu voce tare:

- Cit de mult ați risipit pentru asemenea fast!

Apoi eunucul a apărut din nou, s-a trîntit la pămînt îngenunchind și a rugat-o pe Yuanchun să coboare în barcă. Aceasta a ieșit și a văzut în fața sa rîul, ce curgea șerpuind ca un dragon. Pe țărmurile arîndouă se întindeau balustrade din piatră, împodobite cu lampioane de cristal, a căror lumină argintată cădea peste apă, dînd impresia unor troiene sinuoase de zăpadă. Crengile sălciilor și piersicilor aproape că atingeau valurile. Deși desfrunzite, purtau podoaba florilor din mătase și hîrtie, a lampioanelor aninate de ele. Pe fața iazurilor erau, de asemenea, aprinse lampioane în formă de lotuși, și crini, egrete și rațe sălbatice, confecționate din pene și scoici. Strălucirea de jos, aceea de sus, apa și cerul sclipind și scînteind - într-adevăr cantr-o lume de cleștar, ca-n împărăția mărgăritarelor! în barcă erau așezate vase de flori și atîrnau perdele țesute cu perle; deasupra era prins un umbrar de brocart și vîslele subțiri, sculptate, involburau apa. Barca s-a apropiat de grota de piatră. I-a intrare, pe o tăbliță învăluită în mătase, iluminată de un lampion aflat înăuntru, scria: Ostrovul rogozului și golful florilor.

Stimate cititor, această inscripție: Ostrovul rogozului și golful florilor, împreună cu încântătoarea apariție a fenicsului fuseseră născocite de Baoyu, cînd Jia Zheng îi încercase talentul. Dar cum de s-a-ntîmplat ca aceste două inscripții să fie socotite atît de bune pentru a fi în grădină? Familia Jia aparținea clanului învățaților, și întotdeauna se găseau doi-trei în neamul lor capabili să alcătuiască maxime, spre deosebire de acele familii care de-abia se ajunseseră și unde nici măcar bătrînii nu aveau învățătură. De ce atunci s-au folosit inscripțiile născocite de un tînăr neinițiat? Pentru că, pînă la data plecării lui Yuanchun la curte, educația ei a fost făcută de Jia Mu. Cînd s-a născut Baoyu, Yuanchun avea vîrsta unei fete. Ea a înțeles cît de scump îi era mamei îmbătrînite singurul ei fecior, de aceea l-a iubit și l-a ocrotit. Ea și Baoyu au slujit-o pe Jia Mu și n-a fost clipă ca ei doi să se despartă. Cînd Baoyu avea vreo treipatru anișori și nu mergea încă la școală, Yuanchun l-a ajutat să învețe pe de rost cîteva cărți și să țină minte mai multe mii de hieroglifice. Cu toate că Baoyu îi era frate, legăturile dintre ei erau asemănătoare celor dintre mamă și fiu. După aceea, cînd Yuanchun a fost aleasă pentru Curte, ea scria deseori în depeșele trimise tatălui:

„Să-l creșteți cu băgare de seamă pe Baoyu; dacă nu veți fi severi cu el, nu veți obține niciodată nimic, iar severitatea nemăsurată este în stare să producă urmări și îi va pricinui dureri bunicii.”

Grijile față de familie n-au părăsit-o niciodată pe Yuanchun. Nu demult Jia Zheng ascultase cuvintele de laudă ale învățătorului adresate lui Baoyu și hotărâse să-l ia în grădină cu el, ca acolo, de față fiind și alții, să-l poată pune la încercare. Chiar dacă inscripțiile făcute de

Baoyu nu se poate spune că erau strălucite, în ele se oglindea spiritul care stăpînea în familia Jia, și Jia Zheng s-a gândit că dacă aceste inscripții vor fi citite de Yuanchun și va afla că sînt născocite de frățiorul său mai mic, ea se va bucura în mod deosebit. Așa s-a hotărît să fie folosite chiar aceste inscripții.

În locurile unde în acea zi nu au putut fi puse inscripții, s-au completat în zilele următoare. Între timp Yuanchun, văzînd inscripțiile din patru hieroglife, a observat

- Golful florilor este minunat spus; de ce a mai fost nevoie și de Ostrovul rogozului?

Eunucul care o însoțea a cuborit pe mal și în goană mare s-a dus la Jia Zheng. Jia Zheng a poruncit ca numaidecît inscripția să fie schimbată. Curînd barca s-a apropiat de țărm. Yuanchun a coborît și s-a urcat în palanchin. În față se zăreau liniile grandiosului castel Pe bolta arcului din piatră era o altă inscripție. Lăcașul locuitorilor nemuritori ai cerului. Yuanchun a poruncit să se schimbe neîntârziat cu Pavlionul singuratic al revederii cu părinții, ea însăși îndreptîndu-se într-acolo. Yuanchun a observat o curte largă, iluminată și acoperită cu plante înmiresmate, copaci împodobiți cu lampioane, ferestrele de aur și pragurile de piatră. Nu se pot reda strălucirea și frumusețea perdelelor de bambus împletite în fibre subțiri, ca mustățile de rac, a covoarelor din blănuri de vidră, întinse peste tot, a paravanelor din coadă de fazan și mireasma aromatelor îmbătătoare ridicîndu-se din sfeșnice! într-adevăr:

Ușile ăe aur și porțile de piatră -- Castel în care zei pot să stea latic albastru și-ncăperi de vis, Lăcașul preafrumoasei Fei Zi⁵⁸

- Aici de ce n-ați pus nici o inscripție? a întrebat Yuanchun.

Eunucul ce o însoțea căzu în genunchi la pămînt și spuse cu

venerație:

- Acesta-i iatacul intim al măriei tale și nimeni n-a cutezat să-i dea nume.

Yuanchun a încuviințat tăcută.

Eunucul care conducea ceremonia o invită să se urce pe podium și să primească felicitările rudelor. Jos pe trepte cînta muzica. Celălalt eunuc a condus în pridvor pe Jia She și pe Jia Zheng, să se închine lui Gui Fei, dar împărăteasa i-a scutit de această ceremonie.

Apoi Jia She și ceilalți bărbați s-au retras. Eunucul a mai condus în pridvor pe Jia Mu însoțită de celelalte femei. Din nou s-a anunțat că se poate renunța la ceremonie.

Femeile s-au îndepărtat.

S-a servit ceai de trei ori la rînd. Yuanchun a coborît. Muzica a' tăcut. Yuanchun și-a schimbat bogatele straie într-o încăpere alăturată. I s-a pregătit caleașca și a plecat să-și viziteze neamurile.

Intrînd în iatacul lui Jia Mu, ea a avut de gînd să respecte ceremonia obișnuită la întîlnirea cu părinții, dar Jia Mu a scutit-o, ea, însăși, prosternîndu-se împreună cu celelalte doamne. Yuanchun a lăcrimat. Cu o mîna a cuprins-o pe Jia Mu, iar cu cealaltă pe mama sa, doamna Wang, și toate trei au rămas tăcute, plîngînd, uitînd că aveau atîtea să-și spună. Doamna Xing, Li Wan, Feng Jie, Yingchun, Tanchun și Xichun stăteau amuțite și, la fel, plîngeau.

De-abia după un timp Yuanchun, smulgîndu-se din starea aceasta, a spus rîzînd:

- E-atîta timp de cînd m-ați dus acolo, unde nu-i chip să ne mai vedem, iar acum, cînd m-am întors acasă, plîngeți în loc să vă bucurați și să rîdeți. Va trebui să plec din nou cît de curînd și nu se știe cînd vom mai izbuti să ne revedem!

Dar nici ea nu s-a putut stăpîni și din nou a izbucnit în hohote. Doamna Xing a încercat s-o mîngîie.

Jia Mu a invitat-o să ia loc și toate pe rînd i s-au prezentat. După aceasta Yuanchun a primit în salonul exterior felicitările vechililor castelelor Ningguo și Rongguo, a soțiilor lor și a slujitorilor.

- Cîte rude avem! a zis tare Yuanchun, cînd s-a terminat ceremonia. Păcat că nu pot să mă văd cu fiecare în parte!

- Rudele din familiile Xue și Wang, precum și Baochai și Daiyu ți-așteaptă porunca, s-a adresat lui Yuanchun, mama sa, doamna Wang. Ele sînt rude îndepărtate și n-am îndrăznit să le invităm aici.

Yuanchun a cerut să fie chemate. În chiar clipa aceea a sosit mătușa Xue și a vrut să îndeplinească tot ritualul cerut de întîlnirea cu împărăteasa, dar Yuanchun i-a făcut semn să nu se ostenească, poruncind tuturor să vină la ea și să-i spună ce au de spus. A sosit și Bao Qin, fata pe care Yuanchun o luase cu ea la Curte și a îngenuncheat în fața lui Jia Mu. Aceasta a sprijinit-o să se ridice și i-a poruncit să se ducă în încăperea alăturată și să se ospăteze.

Eunucii care s-au ocupat de ceremonie, favoritele împăratului și slujitorii Curții au fost repartizați în întregul castel Ningguo și în partea ocupată de Jia She, aici rămînînd doar trei patru eunuci tineri ca să răspundă la nevoie. În acest timp, mama, fiica și surorile au tăifăsuț îndelung despre ele însele, despre gospodărie și despre toate cele întîmplate de la despărțirea lor și pînă atunci. Apoi lîngă perdeaua ce atîrna la ușă s-a ivit Jia Zheng, care fără să mai intre în cameră a făcut o plecăciune scurtă și a întreat-o pe Gui Fei de sănătate.

- Chiar și în familiile modeste de la țară, unde se mănîncă prost și oamenii se îmbracă simplu, i-a spus ea, fiica nu-și pierde bucuria cînd își vede propriul tată. Cu atît mai mult eu, care sînt bogată, nu voi renunța la asemenea fericire.

Jia Zheng însuși, abia stăpînidu-și lacrimile, a răs-

- Trăind între cuci și ciori, oare nu tinzi să ajungi să vezi cu propriii tăi ochi fericirea fenicului? Vrcdnică de mila cerului, cinstiți-vă strămoșii - iar aceasta este tot așa de bine cum pe pămînt luminează soarele și luna. Întreaga virtute străbună s-a revărsat cu prisosință asuf ira noastră, atingîndu-mă pe mine și pe doamna mea. mpăratul dă dovadă de o mare bunătate, pe care doar Cerul și Pămîntul⁵⁹ sînt în stare să o nască, arată o îndurare neîntilnită și chiar dacă mi-aș măcina pulbere ficatul și creierul, tot n-ar fi destul să-mi aduc recunoștința față de el. Astăzi, de dimineată pînă seara, nu fac altceva decît să dovedesc împăratului supunere și sîrguință în slujbă.

Salut cu plecăciune, urez cu smerenie desăvîrșitul înțelept,

care este împăratul, să trăiască zece mii de ani spre fericirea oamenilor de pe pământ. Împărăteasă! Nu fiți neliniștită gândindu-vă la mine și la doamna mea! Mai bine rugați-vă ca nobila iubire împărătească să se reverse lot mai năvalnică asupra voastră, arătați-i cu stăruință stimă și supunere, să nu cumva să i se pară că nu-i sînteți recunoscătoare pentru mila cu care preainălțatul v-a copleșit cu dărnicie.

La rîndul său Yuanchun și-a implorat tatăl să se ocupe totdeauna stăruitor de treburile sale, în timpul liber să-și caute de sănătate, iar gîndul îndreptat spre ea să nu-l neliniștească.

- Toate denumirile foișoarelor, turnurilor, teraselor și pavilioanelor care se află în grădină, au fost date de Baoyu, a continuat după aceea Jia Zheng. Dacă se-ntîmplă ca vreun locșor să vă atragă atenția, aș fi fericit dacă însăși măria voastră i-ați da nume.

Aflind că Baoyu compune inscripții, Yuanchun, stăpînindu-și rîsul, a spus:

- Într-adevăr, Baoyu a progresat mult!

Apoi Jia Zheng a plecat. Atunci Yuanchun a întrebat:

- De ce nu se arată Baoyu?

- Fără rost, bărbaților nu le este îngăduit să calce aici, a răspuns Jia Mu.

Yuanchun a poruncit să fie chemat Baoyu și un eunuc l-a adus degrabă.

Baoyu a săvîrșit ritualul convenit, după care Yuanchun i-a făcut semn să se apropie, l-a prins de mîină, l-a tras la pieptul său și l-a privit duios.

- Parcă ai mai crescut de cînd te-am văzut ultima oară, a zis ea, și din ochi lacrimile-i curgeau șiroaie. În acel timp au sosit doamna Yu și Feng Jie, care au înștiințat-o pe Yuanchun:

- Serbarea este pregătită. Vă rugăm, împărăteasă!

Yuanchun s-a ridicat și i-a cerut lui Baoyu s-o conducă în grădină. Acolo mesele erau întinse și lampioanele aprinse. În grădină au întîlnit inscripțiile: Încîntătoarea apariție a fenicsului, Trandafiri parfumați și pietre de jad, Steagul abia zărit printre piersicile aromate, Puritatea irisului aromat. Au urcat în turn pătrunzînd în încăperi, au trecut rîul ocolind colinele, bucurîndu-se de priveliști. Peste tot se simțea bogăția și bunul gust, fiecare grindă și fiecare coloană stăteau mărturie.

Yuanchun lăuda totul, se însuflețea de orice, dar i-a rugat ca pe viitor să renunțe la un asemenea fast. În sfârșit, au ajuns și în sala unde Yuanchun le-a cerut tuturor să renunțe la orice ritual. Jia Mu stătea în capătul îndepărtat al mesei, doamna Yu, Li Wan, Feng Jie au adus bucatele și au umplut paharele.

Yuanchun a dorit să i se dea pensula și tușiera, singură orânduindu-și hîrțiile dungate, să scrie denumirile acelor locuri care i-au plăcut cel mai mult. Pentru grădină: Grădina priveliștilor încîntătoare și pentru iatacul ei: Mi-amintesc de îndurare și mă gîndesc la datorie, după care a scris și aceste versuri:

Pămîntul și cu Cerul trezesc milă - Copil și vîrstnic s-au înduioșat; Se poate însă spune că poporul Jiuzhou⁶⁰ în cîntece-a cîniat.

În afară de aceasta ea a schimbat inscripțiile Îneîntătoarea apariție a fenixului, cu Pavilionul rîului, Xiao Xiang, Trandafiri parfumați și pietre de jad, cu Desfală-te cu rozele și bucură-te de verdeață; potrivit acestora ea a dat denumirea de Curtea rozelor desfătătoare. Purity irisului aromat, cum se numea înainte locul, a devenit Curtea irișilor, iar Steagul abia zărit printre piersicile aromate, Cătunul de munte Iluange. Foișorul principal primise numele de Pavilionul priveliștii îmbătătoare, cel de răsărit, Lăcașul brocartului imprimat, iar pavilionul de apus, Lăcașul parfumurilor discrete. Yuanchun s-a mai gîndit și la alte denumiri, precum Terasa vîntului prin desișul de rogoz, Pavilionul lotusului înmiresmat și multe altele. Pe tablele care trebuiau atîrnate la intrare ea a încrustat: Ploaie de primăvară peste floarea de păr, Vîntul de toamnă printre crengi de platan, Ninsoare de noapte peste stufișul de trestie.

Ea a poruncit să nu fie scoase inscripțiile vechi, cărora le-a adăugat aceste versuri:

în munți o volbură e apa, Ca lîngă noi ea și apare,

Fior al gîinăului ascuns. Vreme n-a curs îndeajuns Pămînt și Cer - o panoramă Desfășurată peste toate Priveliștile încîntătoare.

Terminînd de scris Yuanchun mărturisi zîmbind surorilor:

- Știți doar că nu-s dotată cu harul versurilor și dacă am

60 Jiuzhou, cele nouă ținuturi, denumire străveche dată Chinei pentru faptul că era împărțită în nouă principate.

încercat să le fac acum, este numai fiindcă mă găsesc sub vraja locului. Când voi avea însă răgaz, voi scrie desigur însemnări despre această grădină, o Odă a revederii cu părinții. Aș dori ca fiecare din voi să compună o poezie pe motivele tuturor inscripțiilor, dar să nu vă siliți să le faceți mai slabe decât ale mele, care, în treacăt fie spus, sînt fără însemnătate.

- Dintre toate colțurile grădinii, m-a încîntat cu deosebire Pavilionul rîului Xiao-xiang și Curtea ierburilor înmiresmate, apoi Curtea rozelor desfătătoare. și Cătunul de munte Huange. Aceste patru locuri se cer slăvite fiecare în parte. E-adevărat că inscripțiile îmi plac, dar mi s-a părut că trebuie versuri de cîte cinci picioare.⁶¹Vreau pur și simplu să verific dacă nu cumva a fost zadarnică strădania mea de a vă fi instruit în copilărie.

Baoyu a fost cel dinții care a încuviințat bucuros. Apoi și-a bătut capul să născopească versuri. Trebuie să vă spun că Yingchun și Xichun au recunoscut că Tanchun era mai înzestrată decât ele, iar la rîndul lor Xue Baochai și Lin Daiyu erau mult mai pricepute decât Tanchun. Și cum Yuanchun a hotărît să înceapă toți de îndată să compună, n-au avut încotro și s-au supus.

Cînd au terminat, Yuanchun i-a pus pe rînd să le citească. Poeziile fetelor sunau astfel:

A SUFLETULUI NEMĂRGINITĂ ȘI VEȘNICA FERICIRE I

Grădina-i un colț de iubire deplină - Desăvîrșire în totul înseamnă;

„Fericire imensă” poezia-mi se cheamă Și strofa gîndită-i sublimă! Te-ncumeți să crezi că este pe lume, Un colț de pămînt tot la fel? Cînd pașii ți-i plimbi melancolic prin el, Adîncă simțire-i răpune.

Yingchun

FRUMUSEȚII NATURII, ALEASĂ PODOABĂ!

În inelate valuri de pîrîu Colina străluce în soare. Naturii e aleasă podoabă Pelinul ivit peste zare. Nu-i verde-evantaiul artistei, Zărit în desișul de iarbă; Inveșmîntat în roșu-i actorul; Și floarea de *mei*⁶² stă să cadă. În lume mărgăritar s-a ivit Și jadul

61 Modelul ritmic wuyan este utilizat de întreaga poezie clasică, începînd cu dinastia Han și este cultivat cu predilecție în dinastia Tang; cezura principală cade după silaba a II-a, iar silaba a III-a rimează sau alternează ca tonalitate cu cele simetrice ei din versurile următoare, realizînd o rimă interioară.

62 Mei, sau meihua — floarea de prun pitic ce semnifică puritatea,

pe pământ a ieșit, A coborât zeița din turn, Ce bucurie încearcă
inima vie ' Prin grădină de-atunci ea colindă Slăvind-o cu suavul
ei mers; Vraja acestui loc fără nume Cei muritori vor fi înțeleș?

Tanchun

FILIGRANUL IUBIRII - DAR AL NATURII I Străbate departe
miile de *li*, Lanțul de munți și de ape. Semeț țîșnește pe boltă,
Foișorul spre spații înalte. Soarele și luna animă grădina, Lucia
lor rază-i senină. Filigranul iubirii - dar al naturii - Se-mplinește-
n grădina divină.

Xichun

SE ÎNTREC ZECE MII DE IMAGINI 1

Slăvită grădină, mîndru se-nalță încătușinău-și forța cu trufie;
Poruncă-am primit, dar mă sfiesc, Că har ales nu rai-e dat mie.
Farmecul pur numai o dată Vorbele nu pot să-l pună-n lumină;
Mii de imagini scînteietoare Și între ele cereasca grădină.

Li Wan

BELȘUGUL ADUCĂTOR DE NOROC!

Spre-apus de zidu-mpărătesc, Locuri divin înmiresmate. Semn
de belșug: rază de soare Prin norii de sită străbate. Revine cîntec
de graur, Tremură salcia de aur; Pe fir de bambus mlădiu Fenics
cu graiul său viu. în chip măiestrit s-a cîntat Nocturna-ți
plimbare. Marea-ndurare, cuvenită supunere, Le știm fiecare.
Veșnic slăvitul tău har De sus pînă jos se întinde. Ne rușinăm, dar
tot mai credem Ca vorba în vers să se schimbe.

Baochai

IZVORUL SACRU LA MARGINEA LUMII! Ne-a bucurat inima
Plimbarea-ți prin grădină, în locul cel sfînt, Ferit de-a lumii tină.
Ca să rămîna pururi Coline și ape sublime, Frumuseți peste fire,
îmbogați-vom natura Cu-a noastră simțire. Licoarea de *Jingu*
Mireasma ne-o-mparte

Mult prețuită floare

Cu vrajă aparte.

Ni-e dat totdeauna

Să-ți știm îndurarea?

Caleștile-acestea

Dinspre palat își taie cărarea.

neprihănirea, inocenta. Filozoful Lao Zi (cca 571 î.e.n.), se spune că plîngea la
vederea albului ei imaculat, deoarece prevedea că timpul îl va întina. Mai
înseamnă ținută elegantă, veșminte frumoase. Vezi și nota 1, p. 99.

După ce au terminat de citit și a împărțit laude, Yuanchun a observat zîmbind:

- Versurile surioarelor Baochai și Daiyu sînt cu adevărat cele mai reușite.

Trebuie să vă spun că toată noaptea trecută Daiyu s-a gîndit tainic cum avea să-și dezvăluie uluitorul talent și să-i umbrească pe toți. Neașteptat a fost pentru ea faptul că Yuanchun a poruncit tuturor să compună poezii. Așa că a alcătuit o poezioară cu cîte cinci hieroglifice în vers și aceasta cît se poate de obișnuită.

În schimb Baoyu n-a izbutit să-și termine poezia. El a compus doar versurile pe temele Pavilionul rîului Xiaoxiang și Curtea ierburilor înmiresmate, rămînînd să se mai gîndească la Curtea rozelor desfătătoare, oprindu-se la fraza Primăvara-aceasta a-nvăluit piatra de jad.

Baochai s-a uitat în treacăt pe hîrtie și i-a atras atenția:

- Împărătesei nu i-a plăcut expresia Trandafiri parfumați și pietre de jad și a schimbat-o cu Desfată-te cu rozele și bucură-te de verdeață. De ce folosești cuvintele piatră de jad? Oare nu-și va închipui că tu faci într-adins împotriva dorințelor sale? Apoi în multe versuri și povestiri clasice se pomenește despre frunzele de banan, așa că gîndește-te și schimbă versul acesta.

Ascultînd-o Baoyu și-a șters sudoarea de pe frunte.

- Nu sînt în stare acum să-mi amintesc nici măcar un singur vers clasic!

- Nu-i nimic. Vei scoate cuvîntul „piatră” din grupul „piatră de jad” și-l vei înlocui cu „ceară” și va fi totul bine, a rîs Baochai.

- Cum să se potrivească ceară verde?! - s-a mirat

Baochai a plesăit din limbă și a dat din cap:

- Prea bine! Dacă asta te scoate din fire, ce se va alege din tine cînd va trebui să scrii compoziția pentru palatul de aur ⁶³? Oare ai uitat ce va să zică Zhao, Lian, Gun, Li⁶⁴? Oare, să nu-ți mai amintești că-n versurile poetului Han Yu din dinastia Tang există poezia despre banană, care spune: „A-ncremenit lumina, fumul s-a șters și ceara cea verde-a ofilit”?

Baoyu s-a luminat dintr-odată, a rîs și a răspuns:

- Cit sînt de prost! Fraza gata făcută și să nu mi-o,pot aminti!

⁶³ Aluzie la examene importante ; vezi notă p. 35.

⁶⁴ Nume de familie foarte răspîndite în China, în ti aducere însemnînd cele mai elementare lucruri.

într-adevăr, surioară, „ai schimbat totul c-un singur cuvînt”! De-acum ar trebui să nu-ți mai spun surioară, ci dăscăliță.

- Nu vrei să te grăbești puțin, ca să termini? - a rîs Baochai. Nu știi decît să spui „soră”, „surioară”! Cine-i sora ta? Sora ta este cea care stă pe podium în straie portocalii!

Ea a chicotit și s-a tras într-o parte să nu-l distragă și mai mult pe Baoyu, iar el și-a încheiat poezia. -x Scrisese trei poezii. t Daiyu, care n-avusese prilejul să-și arate măiestria, se simțea abătută. Observîndu-l pe Baoyu atît de adîncit în sine, s-a apropiat de el și a văzut că încă nu terminase poezia pe tema: Steagul abia zărit printre piersicile aromate. Atunci i-a propus să-și transcrie poeziile lucrate, iar ea să compună între timp pe a patra. A scris-o pe hîrtie dungată, a făcut-o cocoloș și i-a aruncat-o lui Baoyu. Baoyu a desfăcut hîrtia și îndată și-a dat seama că poezia aceasta este de zece ori mai reușită decît cele scrise de el. A copiat-o repede și i-a dat-o lui Yuanchun. Aceasta a citit:

MAREȚA APARIȚIE A FENICSVLV1!

Cînd bambusul se umple cu frunzele de jad, Nu-i timpul s-aștepți fenicsul s-apară. Picături azurii zărești pe înălțimi Și frunza în ramuri respiră răcoare. Pe treptele sale pîrîul se joacă; Fumul aromelor peste polog se scurge, Și umbra lor frîntă nimic nu o curmă; Plăcut începe somnul unei zile lunge.

PURITATEA IERBURILOR ÎNMIRESMATE!

E năpădită curtea de ierburile dese Care-nsoțesc aromele să crească; Se-nalță abia simțit al lor parfum Cînd primăvara stă să se sfîrșească. Pînză de fum, ușoară, acoperă cărarea, Smaraldul și-a pus straie de răcoare; Cine cîntă-acolo „o iazului oglindă”? Trista poetă Xie mereu fermecătoare.

1NC1NTĂTOAREA PURPURA ȘI VERDELE BOGAT!

Prin grădini-afundă, în liniștite nopți,
Se strîng perechi frumoasele femei.
Primăvara a-nvăluit în ceară verde totul;
De fete stă departe somnul nopții.
Pe parmalîc atîrnă
Gingașele flori
Ca mînecele roșii ce caută în jos;
Foaia de banan,
Alături de pietre,

Bate-n culoarea fumului de sticlă,
Stau două cîte două, în drum de vînt
Ca nu cumva stăpînul
La ele să se-ncrunte.

STEAGUL ABIA ZĂRIT PRINTRE PIERSICILE AROMATE!
Steagul piersicilor Cheamă la desfătare cu vin Căsuțele ce se
zăresc Sînt departe, în cătunul vecin Gîștele înoată Printre nuferi
și crini; în ramuri de duzi și ulmi, Rîndunele sînt oaspeți iară.
Ceapa a dat în pîrg, E miez de primăvară.

Pîna la zeci de *li*
Mirosul griului te împresoară.
An îmbelșugat,
Pe cei flămînzi i-ai îndestulat.
Citind versurile, Yuanchun a spus mulțumită:
- într-adevăr, ai făcut mari progrese.

Apoi a adăugat că dintre cele patru poezii, Steagul abia zărit
printre piersicile aromate este cea mai izbutită și, luînd penelul,
a rectificat inscripția Cătunul de munte Huang'e în Cătunul
orezului înmiresmat. După aceea a poruncit lui Tanchun să
transcrie toate poeziile compuse cu acest prilej, iar unui eunuc să
le ducă la galerie. Acolo au fost citite de Jia Zheng și de ceilalți
bărbați, care au rămas plini de încîntare. Mai mult, lui Jia Zheng i
s-a oferit *Oda revederii cu părinții*, scrisă de Yuanchun.

Yuanchun a poruncit ca Baoyu și Jia Lan să primească daruri.

Trebuie să spunem că Jia Lan era destul de mic și la
întrevederea cu Gui Fei a săvîrșit ceremonia ascultînd
îndrumările unchilor și mătușilor.

între timp dansatoarele aduse de Jia Qiang așteptau
nerăbdătoare în balcon. Deodată a apărut în grabă, din încăperile
de la catul de sus, un eunuc, care le-a anunțat:

- Au terminat cu versurile, aduceți repede programele pentru
jocuri.

Chiar în clipa aceea Jia Qiang le-a înmînat, însoțite de o notă
cu numele celor douăsprezece artiste. Au fost alese următoarele
acte: *Banchetul vesel*, *Ruga pentru har în arta brodatului*, *Soarta*
nemuritorilor și *Zborul sufletului* ⁶⁵.

65 Xie Daoyun (cca 376—?), poetă din dinastia Jin de Răsărit (317—420) ;
natură melancolică ea scrie o poezie a devastărilor sufletești, expansiunea lirică
necunoscînd limite.

Jia Qiang a terminat repede toate pregătirile și curînd spectacolul a început. Cîntecele răsunau asurzitor, parcă te așteptai să se despică stîncile, iar dansurile erau atît de îndrăcite, de credeai că erau jucate de demoni. Fetele dansau travestite, în dansul lor se simțea măiestrie. În mod firesc trăiau durerea și bucuria.

La sfîrșit a apărut un eunuc purtînd o tavă de aur plină cu dulciuri și a întrebat:

- Cine este Ling Guan?

Jia Qiang s-a grăbit s-o primească, poruncindu-i lui Ling Guan să se ploconească pînă la pămînt.

Eunucul a continuat:

- Gui Fei mi-a poruncit să transmit: „Ling Guan a fost desăvîrșită și este rugată să mai interpreteze două acte la dorința mea”.

- Am înțeles! s-a repezit Jia Qiang, cerîndu-i lui Ling Guan să joace: *Plimbarea -prin grădină* și *Visul neterminat*. Ling Guan s-a împotrivit, arătînd că aceste două roluri nu le cunoaște și a stăruit să joace *Uneltirea* și *Sfada*. Jia Qiang n-a putut nicidecum s-o înduplece.

Yuanchun a rămas încântată de jocul fetelor și a atras atenția:

- Nu istoviți peste puteri fata aceasta. Să aveți multă grijă de ea.

Yuanchun i-a dăruit lui Ling Guan două cupoane de mătase, două trăistuțe și lingouri de aur și argint.

Apoi Yuanchun a făcut semn să se întrerupă petrecerea, și a pornit spre locurile pe care nu ajunsese să le vadă pînă atunci. Străbătînd grădina, a zărit pe neașteptate templul budist. Și-a spălat numaidecît mîinile, a pătruns înăuntru, a aprins mirodenii și a îngenuncheat în fața lui Buddha. S-a gîndit și a numit acest templu Barca îndurării în oceanul suferințelor. Toți călugării budiști și daoiști aflați acolo au fost copleșiți de mărinimia sa.

Mai apoi, în fața lui Yuanchun a apărut un eunuc, care a înștiințat-o:

- Darurile au fost pregătite, vă rugăm împărateasă să le vedeți și să le împărțiți.

Spunînd acestea, îi înmîină lista. Ea a citit-o și, fără să facă vreo observație, i-a poruncit să le împartă după cum fusese aranjat. Eunucul s-a îndepărtat pentru a-i împlini porunca,, i

Jia Mu a primit două bastoane *ru⁶⁶*, unul de aur și celălalt din jad, un toiag dintr-o esență aromată, mătănii din lemn de cedru, patru cupoane de atlas împărătesc..bogăție și noblețe”, patru cupoane de mătase „fericire și nemurire”, zece lingouri de aur curat și zece de argint. Doamna Xing și celelalte doamne, după rang și vîrstă, au primit daruri asemănătoare, mai puțin bastoanele *ru⁶⁶*, toiagul și mătăniile.

Jia Jing, Jia She, Jia Zheng au primit cîte două cărți ȳscrise de mîna împăratului, cîte două casete cu tuș scump, cîte două pocale de aur și două de argint și, de asemenea, ȳesături pentru veșminte, ca Jia Mu și restul doamnelor.

Baochai, Daiyu și surorile au avut parte de cărți noi, tușiere preȳioase și de cîte două lingouri de aur și argint, în forme noi și originale. Baoyu și Jia Lan au primit cîte două colane din aur și argint și cîte două perechi de lingouri, din aur și argint; doamna Yu, Li Wan și Feng Jie cîte patru lingouri de aur și argint și cîte patru cupoane de mătase. În afară de aceasta au mai fost împărȳtite douăzeci și patru de cupoane de diferite ȳesături și cinci sute de șiraguri de monede, drept răsplată ddicilor și slujitoarelor. Jia Zhen, Jia Lian, Jia Huan și Jia Rong au primit în dar cîte un cupon de mătase și cîte o pereche de lingouri de aur și argint. Încă o sută de cupoane de mătase cu desene felurite, o mie de *liang* de argint, și nenumărate ulcioare cu vin au fost date drept răsplată celor care s-au îngrijit de aranjarea grădinii, care s-au ocupat de podoabe, celor care au lucrat lampioanele și au pregătit scenele de teatru. Bucătarii, actorii, muzicanȳii, cîntăreȳii și toȳi cei mai puțin însemnaȳi au primit trei sute de șiraguri cu monezi de aramă.

După ce toȳi au adus mulȳumiri lui Gui Fei pentru mărinimia ce le-a arătat, întîiul eunuc a vorbit grav.

- Înălȳimea voastră, s-a făcut tîrziu și îndrăznesc să vă invit în caleașcă și să pornim spre Curte.

Lacrimile erau s-o podidească, dar s-a stăpînit și surîzînd a prins mîinile lui Jia Mu și doamnei Wang și tot spunea:

- Nu vă nelinișȳiȳi pentru mine! Îngrijiȳi-vă sănătatea. Nu trebuie să vă întristaȳi! Mila Prea-nălȳtatului este nemărginită și veȳi putea să veniȳi o dată pe lună să mă vedeȳi la palat. Dar dacă

66 Rui, bastoane budiste, încovoiate și cu bilă la un capăt. Pe aceste bastoane budiștii propovăduitori își încrustau maximele.

anul ce vine împăratul îmi va permite să-mi văd iarăși părinții, nu-i nevoie de atîta risipă și o atît de nemăsurată cheltuială.

De mîhnire, pe Jia Mu au năpădit-o lacrimile și n-a mai putut să scoată o vorbă. Yuanchun n-ar fi vrut să se despartă, de părinți, dar nu putea să încalce orînduiala de la Curte, și cu inima îndurerată s-a urcat în caleașcă.

Jia Mu și doamna Wang, împovărate de mîhnire, aproape că au fost duse pe brațe pînă în grădină.

Dacă nu știți ce s-a petrecut după aceasta, citiți cele ce urmează.

CAPITOLUL

233

XIREN<

13

În care se povestește cum în noaptea clară „floarea” își destăinuie simțămintele și cum în ziua liniștită, cufundîndu-se în visare, „piatra” răspîndește parfum⁶⁷

ÎN ZIUA următoare întoarcerii la palat, Yuanchun s-a prezentat împăratului să-i mulțumească pentru mărinimia sa și să-i povestească despre întîlnirea ei cu părinții. Împăratul, satisfăcut de cele aflate, a dat poruncă să se împartă din cămările sale diferite mătăsuri, aur și argint, ca daruri pentru Jia Zheng și slujitoarele din Iatacurile aromate cu piper

La castelele Rongguo și Ningguo urmele lăsate de osteneala

67 Aluzie la Xiren și Daiyu. Numele de [emilie al primei era Hîia, ceea ce înseamnă „floare”, iar în numele celei de a doua Be află cuvîntul Yu, „piatră”, existent și în numele lui Boayu.

nemaipomenită, cerută de primirea împărătesei, s-au resimțit zile întregi. În afară de aceasta, a mai fost nevoie de încă două-trei zile să se orînduiască lucrurile și podoabele. Cele mai multe griji le-a avut Feng Jie, care nu s-a bucurat de nici o clipă de liniște, în timp ce alții mai prindeau răgaz de odihnă. Și toate acestea pentru că Feng Jie era foarte orgolioasă și nu voia să-și audă vorbe; deși era la capătul puterilor, se străduia să arate ca și cum nimic deosebit n-ar fi

Baoyu se lăsase iarăși pradă dulcii leneveli.

Într-o dimineată, mama lui Xiren a venit la Jia Mu s-o roage ca s-o învoiască pe fiică-sa acasă, la ceaiul de Anul Nou.

Xiren avea să se înapoieze numai către seară, iar în lipsa ei Baoyu trebuia să petreacă în tovărășia celorlalte slujitoare.

Cînd Baoyu se plictisise de toate, una din fete anunță:

- Stăpînul bătrîn Jia Zhen vă invită cu prilejul Anului Nou să mergeți să admirați jocul artificilor și al lampioanelor sărbătorești.

Auzind acestea Baoyu a cerut să i se aducă alte veșminte. În clipa cînd se pregătea să plece, primi o băutură dulce, lăptoasă, trimisă de Yuanchun. Amintindu-și că data trecută lui Xiren îi plăcuse nespus această licoare, Baoyu a poruncit să fie păstrată pentru ea, iar el înștiințînd-o pe Jia Mu, s-a îndreptat către castelul Ningguo. Cine putea să-și închipuie că Jia Zhen dăduse ordin să se joace cîteva acte ca acestea: *Ding Lang își cunoaște tatăl, Huang Boyang stăpînește duhurile întunecate, Sun Wukong a dat Cerul peste cap și Jiang Taikong se călugărește*. Mulțimea de actori a apărut pe scenă, a agitat steagurile, a benchetuit, a ars arome și l-a invocat pe Buddha. Ceva mai departe se lovea din răsputeri în gonguri și tobe. Iar frații, nepoții și verii din familia Jia se ospătau, glumeau, se amuzau împreună cu surorile, favoritele și celelalte fete.

Baoyu a rămas pînă ce veselie s-a întetit bine, apoi s-a ridicat pe nesimțite și a plecat într-acolo, unde mai putea vedea cîte ceva. Mai întîi a intrat într-o încăpere unde a discutat și a glumit puțin cu doamna Yu și cu fetele, ca după aceea să dispară pe furiș. Doamna Yu și ceilalți, crezînd că Baoyu s-a dus din nou în grădină, n-au dat nici o atenție plecării sale. Jia Zhen, Jia Lian și Xue Ban, ocupați cu dezlegarea ghicitorilor, de asemenea, n-au observat absența lui Baoyu, iar cînd s-au săturat de joc, au bănuț

că intrase undeva. Se pare că slujitorii care-l însoțiseră fuseseră încredințați că va sta aici mai mult timp, pentru care motiv unul se dusesse să joace zaruri, iar ceilalți se împrăștiaseră pe la prietenii, să bea vin, nădăjduind că se vor întoarce acasă abia către seară. Cei mai tineri au rămas la spectacol.

Convins că nu se mai afla nimeni în preajma sa, Baoyu s-a gândit: „Aici, într-o odaie de lucru, atîrnă un splendid portret de femeie. Bineînțeles că în momentul Mista nu-i nimeni acolo și frumoasei îi este urît în singurătate. Mă duc s-o văd.”

Și Baoyu s-a îndreptat într-acolo. Când să se apropie de fereastră, auzi cum dinăuntru răzbăteau răsufări întretăiate.

„Doar n-o fi vie?” și-a zis el, cuprins de teamă. Făcându-și curaj, a găurit hîrtia cu care era căptușită fereastra și a privit înăuntru. Bineînțeles că frumoasa din tablou nu era vie, numai că Ming Yan, cu o oarecare fată, făcea ceea ce îl învățase cîndva pe Baoyu nemuritoarea zeiță Jing Huan.

- Strașnic! a exclamat Baoyu, neputîndu-se stăpîni. Și împingînd ușa cu piciorul, a intrat. Ming Yan și fata, înspăimîntați, s-au ridicat brusc potrivit și în grabă veșmintele. Când Ming Yan l-a văzut pe Baoyu, s-a aruncat la pămînt, implorînd iertare.

- Vă țineți de astfel de treburi în plină zi! Ce înseamnă asta? l-a dojenit Baoyu. Oare nu-ți dai seama ce te ameniță dacă află stăpînul Jia Zhen?

întorcîndu-și capul, Baoyu a privit fata. Era drăguță și cu acel ceva ce face să tremure inimile. Se făcuse roșie pînă peste urechi de rușine și tăcea, plecîndu-și capul.

- încă n-ai plecat? a izbit Baoyu cu piciorul.

Vorbele parcă-ar fi dezmeticit-o. Fata tresări și o rupse la fugă, de-i scăpărau călcîiele.

Baoyu s-a repezit în urma ei și a strigat:

- Nu-ți fie frică, n-am să te spun la nimeni!

înnebunit, Ming Yan s-a repezit spre Baoyu:

- Stăpîne, oare dacă țipați așa, n-o să vă audă oamenii?

- Cîți ani are fetișcana asta? s-a interesat Baoyu.

- Poate că nici n-are mai mult de șaispe-șaptespe.

- Nici măcar n-ai întrebato cîți ani are și te-ai și apucat de astfel de treburi! l-a muștrat iarăși Baoyu. În zadar te-a cunoscut! Ce păcat! Dar cum o cheamă?

- E o poveste lungă și destul de ciudată! a spus Ming Yan. Când mama sa îi dădea să sugă, a adormit și în vis a căpătat o bucată de brocart, care în loc de desene era acoperită cu hieroglife *Wan*⁶⁸, pentru care motiv i-a pus numele Wan Er.

- Fata asta o să aibă desigur noroc! a râs Baoyu. Vrei să aranjez eu ca să ți-o dea de nevastă?

- Dar de ce n-ați rămas la spectacolul acela atât de frumos, stăpîne! a vrut să știe Ming Yan, fără să răspundă la întrebare.

- Am stat destul și-am ieșit apoi să mă plimb, i-a explicat Baoyu; și când colo dau peste voi. Ce putem face acum?

Surîzînd, Ming Yan i-a zis:

- Acum sînteți singur. Dacă doriți, vă însoțesc în oraș, de unde ne vom întoarce numaidecît.

- Nu, nu-i bine, s-a opus Baoyu. Numai să te zărească negustorii că te și înhață. Și-apoi aici, dacă se află cumva, iese cu scandal! Ar fi mai bine să găsim vreun locșor mai apropiat.

- Dar unde? a întrebat Ming Yan. în tot cazul e mai greu!

- Hai să mergem la sora Hua Xiren, să vedem ce face, a propus Baoyu.

- Prea bine, a fost de acord Ming Yan, numai că am uitat calea. Apoi a adăugat: dar dacă vor afla stăpînii că te-am dus unde nu trebuia, s-a zis cu mine!

- Dar cu mine crezi că vor fi mai îngăduitori? a râs

Ming Yan a tras calul și au ieșit pe poarta a doua a castelului.

Din fericire, Xiren locuia aproape și nici n-au mers jumătate de *li* că s-au trezit în fața casei. Ming Yan a intrat primul, strigîndu-l pe Hua Zifang, fratele mai mare al lui Xiren. Mama fetei tocmai ospăta pe Xiren și pe niște nepoate și nepoți, când s-a auzit o voce:

- Frate Hua Zifang!

Cînd acesta a ieșit și i-a văzut, s-a speriat și s-a repezit să-l ajute pe Baoyu să descalece, strigînd din mers către casă:

- A venit stăpînul Baoyu.

Cei de față n-au dat nici o atenție, dar Xiren a ieșit în grabă să-

68 Semnul Wan în limba chineză corespunde cuvîntului „virtute” din sanscrită. Grafia hieroglificei Wan se aseamănă cu desenul de pe pieptul lui Buddha, devenind emblema budismului ; Wan este unul din cele zece mii de „cuvinte de diamant” (jin'gang zi) cu care s'a compus Sutra de diamant (Jin'gang jing) ; vezi, în continuare, nota, p. 306.

l întâmpine, l-a apucat pe Baoyu de mină și l-a întrebat cu neliniște:

- Dar de ce ai venit?

- Mă plictiseam, a spus Baoyu, și mi-am zis să vin să văd ce faci.

Xiren, răsuflând ușurată, spuse:

- Din nou o nebunie! Și de ce a trebuit să vii aici? Apoi întorcându-se către Ming Yan:

- Mai e ceva cu voi?

- Nu, nimeni nu știe de asta.

Xiren s-a îngrijorat din nou.

- Dar cum se poate! a zis ea dojenitor. Dacă vă întâlnea stăpînul? Apoi, strada-i plină de oameni, puteau să vă strivească, sau să se mai întâmple cine știe ce nenorocire! Dar ce, e de glumit? Curajul vostru întrece orice măsură! Numai Ming Yan a pus la cale asta! Așteaptă numai să mă-ntorc și să dau de veste bătrînelor femei! Te vor snopi în bătaie, ștregarule!

Stăpînul m-a ocărit și mi-a poruncit să-l aduc aici! a întrerupt-o Ming Yan. Și acum toate se sparg în capul. meu! I-am spus că nu trebuie să venim! Și dacă-i așa, plecăm chiar acum înapoi.

- Lasă, l-a înduplecat Hua Zifang. Dac-ați venit, la ce bun atîta vorbă? Numai că în coliba noastră sărăcăcioasă este strîmt și murdar, cum va putea stăpînul să rămînă aici?

Mama lui Xiren a ieșit să-l primească pe Baoyu.

Xiren l-a prins pe Baoyu de mîină și l-a poftit în casă, unde a văzut o mulțime de fete. La intrarea lui, ele, sfoase, și-au plecat ochii.

Temîndu-se ca lui Baoyu să nu-i fie rece, Hua Zifang și mama sa l-au așezat pe *kan*, l-au servit cu fructe și i-au turnat ceai.

- Lăsați prostiile, a zis Xiren. Îl știu eu mai bine ca voi. Nu trebuie să-i dați ce se nimerește.

Zicînd, a adus perna pe care stătuse ea pînă atunci, a așezat-o pe taburet și l-a chemat pe Baoyu să se așeze, l-a pus lîngă picioare sobița pe care o folosise și i-a dat două turte aromate, pe care le-a scos din trăistuța sa. Apoi a adus manșonul și i l-a atîrnat de gît. A turnat ceai în propria-i ceașcă și i-a înmînat-o lui Baoyu. Curînd mama și fiul au așezat pe masă puținele bucate ce aveau. Văzînd că nu se găsește nimic mai acătării pentru Baoyu, Xiren a spus rîzînd:

- Ai venit pentru prima oară în casa mea și nu se face să pleci cu gura uscată. Gustă și tu ce este!

Fata a luat cîteva semințe de pepene, le-a strecurat în palmă, a suflat pojghița de pe ele, le-a pus pe o batistută și i le-a întins. Baoyu a observat că Xiren avea ochii ușor înroșiți și în cîteva locuri pudra i se întinsese.

- De ce-ai plîns? a întrebat-o el încetișor.

- Cine-a plîns? Mi s-au injectat ochii și i-am frecat, a spus Xiren, ferindu-se.

Baoyu era îmbrăcat într-un veston cu mîneci strimte, acoperit cu mătase de un roșu închis, pe care erau cusuți dragoni; pe poale era căptușit cu blană de vulpe; avea

O glugă din zibelină, de un verde închis, împodobită cu ciucuri. Cercetîndu-l, Xiren a rîs:

- Cînd te-ai schimbat oare n-a observat nimeni să te întrebe încotro te pregătești să pleci?

- Adevărul e că m-am îmbrăcat fiindcă stăpînul Jia Zhen m-a invitat la el să văd serbarea, a răspuns Baoyu.

După un timp, Xiren a zis:

- Mai poți rămîne puțin, după aceea însă trebuie să te întorci, aceste locuri nu sînt pentru tine.

- N-ar fi nimic rău, dacă ai merge și tu cu noi, a zis Baoyu; ți-am păstrat și ceva bun.

- Taci! l-a făcut atent Xiren, nu-i cazul să audă toți.

Ea a întins mîna și a desprins de la gîtul lui Baoyu piatra nestemată, apoi, întorcîndu-se către verișoara sa,

- Iată, priviți! De mult ați afirmat că este un lucru rar și regretați că n-o să-l vedeți niciodată. Uitați-vă cît poftiți! Iar dacă vreodată vă va fi dat să mai vedeți vreo raritate, să știți dinainte că alta mai prețioasă ca asta nu poate exista.

După ce a arătat piatra, a prins-o din nou la gîtul lui Baoyu. Apoi l-a rugat pe fratele-său să tocmească o caleașcă potrivită, care să-l ducă pe Baoyu la castel.

- Merg eu cu el, a zis Hua Zifang, n-ai grijă, nu

1 se va întîmpla nimic, chiar dacă îl duc călare.

- Te-am rugat, nu pentru că altfel ar putea să i se întîmple ceva, a obiectat Xiren, ci numai fiindcă s-ar putea să aibă ghinionul să-l înțîlnească pe drum careva.

Hua Zifang a plecat numaidecît și a adus caleașca. Baoyu s-a

urcat. Celorlalți nu le-a fost ușor să se țină după el, așa că au ieșit doar să-l conducă.

Xiren i-a dat lui Ming Yan fructe și bani ca să-și cumpere pocnitori și i-a atras atenția:

- Bagă de seamă, să nu spui niciodată nimănui nimic, că va fi vai de capul tău!

Fata a așteptat în poartă pînă ce Baoyu a tras perdelele și s-a îndepărtat. Ming Yan și Hua Zifang duceau de căpăstru calul lui Baoyu, mergînd în urma caleștii. Cînd au ajuns în strada, unde se afla castelul Ningguo, Ming Yan a poruncit să se oprească și i-a spus lui Hua

- Eu și stăpînul trecem mai întîi pe la castelul de răsărit, să fim văzuți acolo, și numai după aceea vom pleca în partea de apus, ca să nu stîrnim bănuieli.

Ascultînd acestea, Hua Zifang l-a ajutat pe Baoyu să coboare și să-și încalece calul.

- Să mă scuzi, i-a spus la despărțire Baoyu.

Zicînd acestea, s-a făcut nevăzut în spatele porții castelului. Dar despre toate nu are rost să mai povestim.

După ce Baoyu a dispărut de acasă, slujitoarele sale s-au împrăștiat care încotro au crezut de cuviință. Unele au rămas să joace cărți, altele zaruri, căptușind dușumelele camerelor cu cojile semînelor de pepene. Pe neașteptate a sosit mama Li, să-l întrebe pe Baoyu de sănătate; dar aflînd că nu-i acasă și văzînd că fetele se distrau în voie,

- După ce-am plecat eu de-aici, v-ați făcut și mai răsfățate, de nu mai îndrăznește să vă zică omul ceva. Sînteți prea îngăduitoare cu Baoyu, care este ca un lampion ce-i luminează pe alții, dar pe el nu-i în stare; lui i se pare că toți sînt întinați, numai el e neprihănit! Acum vă aflați în casa lui și ați făcut atîta tapaj, de-ați întors totul cu susul în jos.

Fetele știau că Baoyu nu se sinchisea de asta, în plus mama Li nu avea nici un drept să ordone, așa că n-au luat în seamă spusele ei.

Între timp mama Li a tot întrebat:

- Cum a dormit azi Baoyu? Ce-a mîncat?

I s-a răspuns cu tot felul de prostii, unele chiar, nemulțumite, au bombănit:

- Ce babă pisăloagă!

- Văd în ceașcă lapte îndulcit, a zis mama Li, de ce nu mi-o dați mie?

Nemaiasteptînd răspunsul, mama Li a vrut s-o bea.

- Hei, n-o clinti! a țipat una din fete. A fost oprită pentru Xiren și dacă află Baoyu că a băut-o cineva, foc se face. Iar dacă o iei. singură să dai seama, că n-o să răspundem noi de ce faci dumneata!

Mama Li la început s-a fîstîcit, dar mai pe urmă și-a ieșit din fire.

- Nu pot să cred că-i atît de fără suflet! Oare mă va judeca pentru o ceașcă de lapte? Chiar de-ar fi cine știe ce scumpete și tot ar însemna mai mult faptul că eu l-am crescut! Nu cumva Xiren înseamnă în ochii lui mai mult ca mine? Oare a uitat cine i-a dat să sugă? A crescut cu laptele prin care a curs sîngele meu, e în stare să se înfurie pentru o ceșcuță de lapte de vacă? Dinadins am s-o beau, ca să văd și eu ce face! Voi toate vă purtați cu Xiren de parcă ar fi cine știe ce, fără să aveți habar că tot sub grija mea a crescut și păctoasa asta de fată! Ia te uită ce nerecunoscătoare!

Mama Li s-a mîniat de-a binelea și a dat peste cap tot laptele. Atunci una din ele i-a spus rîzînd:

- Fetele n-ar trebui să se certe cu cineva mai în vîrstă, așa că nu-i de miare că ți-ai ieșit din fire. Cum ar putea Baoyu să se înfurie pentru o ceașcă de lapte, cînd el singur a venit la dumneata acasă să-ți lase niște daruri!

- Să nu fii vicleană! s-a repezit la ea mama Li. Ți-nchipui că nu știu că data trecută pentru o ceașcă de ceai au izgonit-o pe Xue Qiang? Dacă-am să fiu vinovată, singură am să dau socoteală!

Zicînd acestea a ieșit nemulțumită.

În curînd Baoyu s-a întors și a poruncit fetelor să se ducă în întîmpinarea lui Xiren. Fără să vrea a observat că Qiang Wen stătea lungită pe pat în nemișcare.

- S-a-mbolnăvit? a întrebat Baoyu, ori glumește?

- La-nceput a glumit, dar pe urmă a venit mama Li, care ne-a speriat într-atît, că de groază a adormit, îl lămuri Qiu Wen.

- Nu mai puneți și voi totul la inimă, a rîs Baoyu, lăsați-o să facă ce vrea.

Între timp sosi Xiren și-și făcură urări unul altuia. Xiren l-a întrebat pe Baoyu unde a mîncat cînd s-a întors acasă, dacă a

transmis prietenilor salutări din partea mamei și verișoarelor sale. Apoi s-a schimbat și și-a dat jos podoabele. Atunci Baoyu a poruncit să i se aducă laptele îndulcit.

- L-a băut mama Li, i-au răspuns fetele.

Baoyu ar fi vrut să protesteze, dar Xiren s-a grăbit să intre în vorbă:

- Așadar, asta mi-ai oprit! a exclamat ea. Îți mulțumesc pentru grijă! într-adevăr, mă dau în vînt după lapte îndulcit, dar am băut atît de mult, că mi-am stricat stomacul. Bine a făcut că l-a băut, să nu se risipească zadarnic! Mi-ar plăcea niște castane uscate. Poate-mi cureți tu? Iar eu voi așterne ceva pe *kan*.

Baoyu n-a pus la îndoială vorbele ei și, uitînd de laptele îndulcit, s-a așezat lîngă lampă și a început să aleagă la castane. Observînd că toate fetele ieșiseră, s-a adresat lui Xiren zîmbind:

- Cine era fata aceea din casa voastră îmbrăcată în rochie roșie?

- Verișoara mea bună, a răspuns Xiren.

Baoyu a privit-o fermecat și a suspinat.

- De ce oftezi? a rămas Xiren uimită. Aproape c-am priceput: crezi că nu-i veneau bine hainele!

- Deloc! a rîs Baoyu. Cui să i se potrivească, dacă nu unei astfel de făpturi? Este atît de încîntătoare, încît m-am gîndit că ar fi bine s-o aducem în casa noastră!

- Nu-i de ajuns că-mi petrec eu viața-n van slugăgărind, a zîmbit rece Xiren, oare toată familia mea să ajungă roabă? După cit se vede, nu vreți să țineți în casă decît fete bune și frumoase!

- Cît poți să fii de bănuitoare! a observat Baoyu. Ți-ai și închipuit că dacă vine în casa noastră, gata a și devenit slugă. Oare nu poate să trăiască aici și ca rudă?

- Nu, nicidecum, ea nu-i potrivită pentru așa ceva! a răspuns Xiren.

Nedorind să se certe, Baoyu a tăcut și a curățat mai departe castane.

- Și-acum de ce-ai amuțit? a rîs Xiren. Poate că te-am jignit cu vorbele mele? în cazul ăsta, ia-ți inima în dinți și cumpăr-o pentru cîtiva *liang* de argint.

- Ce-aș putea să-ți răspund la asta? a zis Baoyu. Admirînd frumusețea ei, am vrut să spun că oameni ca ea merită să trăiască în case bogate, în castele. Nu pentru făpturi murdare ca

noi este locul aici.

- N-o paște pe ea atîta noroc, a observat Xiren, iar părinții o iubesc ca pe-o comoară și-au alintat-o de cînd era mică. Are deja șaptesprezece ani, i-au pregătit totul și anul care vine se mărită.

Auzind, Baoyu a suspinat din nou, fără să se poată stăpîni; și a devenit gînditor. Dintr-odată, a simțit cum îi sună în urechi vorbele lui Xiren:

- în ultimii ani aproape că nu mi-am văzut verișoarele; cînd va veni vremea să plec, n-o să mai găsesc pe nici una.

Bănuind în spusele ei alt înțeles, Baoyu s-a neliniștit și, aruncînd castanele, a întrebat:

- Vrei să pleci? Pentru ce?

- Am auzit că se sfătuiau mama și fratele meu, a răspuns Xiren. Îmi îngăduie să mai stau încă un an, apoi vor veni să mă răscumpere.

Neliniștindu-se din ce în ce mai mult, Baoyu s-a grăbit s-o întrebe:

- De ce vor să te răscumpere?

- Ciudată vorbă! a exclamat Xiren. Nu mă pune pe aceeași treaptă cu cei născuți în casa voastră! Apoi, tot neamul nostru trăiește într-un loc și numai singură eu sînt departe de ai mei. Cum aș putea să nu mă duc?

- N-am să-ți dau drumul! s-a arătat hotărît Baoyu. Și nu vei putea face nimic.

- Astfel de legi nu le stabilești tu! s-a opus Xiren. Chiar și la palatul împăratului există o regulă bine stabilită; slujitoarele pot pleca peste cîți ani vor. Ce să mai vorbim de casa voastră?

Baoyu a chibzuit. Vorbele lui Xiren erau întemeiate și el nu mai avea ce zice.

- Și dacă stăpîna bătrîna nu te lasă? a întrebat el în cele din urmă.

- Pentru ce-ar face o?! s-a mirat Xiren. Dacă într-adevăr am slujit-o cu credință și am fost pe voia dumisale și a mamei tale, și ele nu s-ar îndura să mă lase să plec, aș rămîne, dacă ar mai da familiei mele cîțiva *liang* de argint. Dar sînt un biet om de rînd și sînt pe lume atîtea mai bune ca mine. Din fragedă copilărie am slujit-o pe stăpîna bătrînă, apoi cîțiva ani pe domnișoara Xiangyun, iar acum pe tine. Și dacă părinții doresc să mă răscumpere, ar trebui să mă sloboziți și să nu-mi cereți nici un

ban în schimb. Să spui că nu-mi dai drumul, fiindcă te-am slujit cu credință, ar fi o prostie. După părerea mea a sluji bine nu este un merit și nici nu se poate întâmpla ca plecând eu, să nu-ți rămână cineva care să te îngrijească la iei de bine.

Înțelegînd că nu i se poate opune și că n-o poate reține cu nici un chip, Baoyu s-a îngrijorat și mai mult.

- Și dacă aș dori din tot sufletul ca tu să rămîi aici, nu s-ar putea ca bunica să vorbească mamei tale? I-am da mai mulți bani și atunci i-ar fi greu să te ia de

- Bineînțeles că mama nu mă poate lua cu sila! - a fost de părere și Xiren. Se-nțelege de la sine că se poate aranja totul cu ea! Dacă-o să-i mai dați bani, desigur că o să-i fie peste mîină să pomenească de plecarea mea. Chiar de nu i-ați da nimic și ați vrea pur și simplu să rămîn aici, tot n-ar avea curajul să nu se supună. Dar în casa noastră n-a fost niciodată o situație asemănătoare! Nu poți asemui omul viu cu un lucru oarecare, pe care-l poți cumpăra și, fiindcă-ți place, îl plătești mărinimos vînzătorului, cumpărătorul nerămînînd în pagubă! Ținîndu-mă pe mine aici, fără vreun temei, nici pentru tine nu e de folos - și n-ai decît să mă desparți de părinți. Oare bunica ta și mama ta ar admite asemenea faptă?

Baoyu a tăcut un timp, apoi a zis:

- Judecînd după spusele tale, văd că ești hotărîtă să pleci.

- Hotărîtă, a întărit Xiren.

Baoyu a chibzuit mai departe: „Cine putea să presupună că această fată e fără suflet și poate să-și uite datoria?”

- Dacă-aș fi știut mai demult că vrei să pleci, a continuat Baoyu, nu te-aș mai fi tulburat. Ți-aș fi dat voie să mă lași orfan!

Spunînd aceste cuvinte, mîhnit peste măsură, s-a trîntit în fond, Xiren auzise, cînd fusese acasă, că mama și fratele ei aveau de gînd s-o răscumpere. Dar ea s-a arătat hotărîtă să nu se mai întoarcă niciodată acasă. După care spuse:

- Cînd nu veți mai avea ce mîncă și numai vînzîndu-mă veți obține cîtiva *liang* de argint, atunci o veți putea face. Dar voi acum sînteți fericiți, iar eu acolo sînt mulțumită și nimeni nu mă umilește și nu mă afurisește.

Datorită acestui fapt ați și izbutit să vă refaceți gospodăria, fără să simțiți prea mult pierderea tatei. Dacă iarăși se va întâmpla să aveți greutăți și, răscumpărîndu-mă, veți fi nevoiți ca

apoi să mă vindeți din nou, o veți face - v-am spus - dar acest lucru va fi cu neputință. De ce țineți să mă răscumpărați? Socotiți-mă moartă și o să dispară gândul răscumpărării.

După care a izbucnit în hohote de plîns.

Cînd mama și fratele ei s-au convins că Xiren era atît de hotărîtă, au renunțat la gândul s-o ia acasă. După învoială ea era dată pe viață și numai pentru faptul că stăpînii Jia erau oameni cumsecade, și n-ar fi cerut să li se plătească pentru răscumpărare, mama și fratele lui Xiren voiseră să-i roage.

Pe deasupra, în castelul Rongguo n-au fost niciodată siluite slujitoarele și fetele care îngrijeau camerele stăpînilor vîrstnici ori tineri, ele bucurîndu-se de mai multă stimă decît cele din familiile scăpătate. Așa că, gîndindu-se la toate acestea, mama și fratele și-au scos din cap gîndul răscumpărării.

Mai mult, cînd a venit Baoyu și ei au văzut cu propriii lor ochi legătura care exista între cei doi, s-au liniștit și s-au simțit ca și cum li s-ar fi luat de pe suflet o piatră; m mintea lor și încolțeau visuri ambițioase.

Pe de altă parte, Xiren observase încă din copilărie că Baoyu avea un caracter minunat și că toate capriciile sale nu erau chiar ca ale altor copii. În afară de aceasta - e adevărat - mai avea și unele ciudățenii. În ultimul timp, Baoyu, profitînd de slăbiciunea bunicii sale și socotind că tatăl și mama nu puteau să-i facă nimic, se obrăznicise de-a binelea. Nici nu voia să audă cînd se străduiau să-l convingă de ceva. Și iată că de data aceasta Xiren, profitînd de discuția avută, a hotărît să-l încerce pe Baoyu, ca mai tîrziu să-l poată dojeni. Dar văzîndu-l atît de mîhnit, și-a pierdut cumpătul.

Trebuie să vă spun că Xiren n-avea nici un chef să mănînce castane, dar se temea să nu se nască vreo poveste, ca aceea cu Xue Qiang și cu ceaiul, așa că a invocat acest motiv să abată atenția lui Baoyu de la laptele îndulcit. A poruncit unor fete să strîngă castanele și s-a dus să vadă ce face Baoyu. Observînd că lacrimile îi șiroiau pe obraz, Xiren a rîs:

- De ce atîta suferință? Dacă n-ai să vrei, n-am să plec!

Baoyu s-a însuflețit dintr-odată:

- Nu pricepi oare cît de mult doresc să rămîi cu mine? Nici nu mă simt în stare să-ți spun în cuvinte acest lucru!

- Știu, doar ne înțelegem atît de bine împreună! a surîs Xiren.

Dar dacă-ntr-adevăr vrei să rămîn aici, numai dorința ta nu-i de ajuns. Eu îți voi pune trei condiții și dacă te vei ține de ele, voi ști că vrei să fii cu tine și n-am să te părăsesc, chiar dacă-ar fi să-mi pună cuțitul în gât!

- Vorbește! a exclamat Baoyu. Îți voi fi supus în toate, buna mea surioară. Nu trei, ci trei sute de condiții voi primi cu drag. Dar te rog, ai grijă de mine pînă cînd într-o minunată zi mă voi preface în cenușă! Nu! Cenușă nu-i bine zis, ea are înfățișare și mai are și conștiință. Ar fi mai bine să mă prefac într-un fir de fum, care să fie împrăștiat la prima adiere de vînt. Vouă să nu vă mai pese de mine și eu să nu mă pot gîndi mai mult la voi! Atunci te vei putea duce încotro te va îndemna

Xiren s-a grăbit să-i acopere gura cu palma.

- Bunul meu stăpîn! Am spus toate astea ca să-ți abat gîndurile întunecate. Tu ai început, în schimb, să bați cîmpii.

- Iartă-mă, surioară.

- Iată, aceasta este și prima condiție, a conchis Xiren.

- Mă leg! Mă leg! și-a agitat mîinile Baoyu. Și dacă voi mai spune prostii, astupă-mi gura! Care-s celelalte?

Xiren a continuat:

- Mie mi-e tot una: vei vrea să înveți carte, ori numai te vei preface, dar nu vorbi prostii în fața tatălui tău și a oamenilor străini, că nu faci altceva decît să-i provoci unuia mînie și să le dai ocazia celorlalți să spună că ești prost. Tatăl tău se gîndește: „în familia noastră, din generație în generație, toți au învățat și numai fiului meu nu-i place învățătura; ba mai mult, vorbește și tot felul de prostii în spatele meu!” Pentru asta era furios. Afară de aceasta tuturor care se străduiesc să învețe le zici „șoareci de cărți” și mai spui: „în afară de *Ming ming* de nu mai sînt cărți serioase, toate celelalte sînt născociri ale înaintașilor”. Cum să nu-l superi pe tatăl tău cu astfel de vorbe și să nu-i provoace dorința să te chelfănească

- încetează! o întrerupse Baoyu rîzînd. Cînd eram mai mic vorbeam prostii fiindcă nu știam cît de înalt e cerul și cît de mare e pămîntul, de-acum încolo nu va mai fi așa. Ce alte condiții mai ai?

- Să nu-i mai ponegrești pe călugării budiști și daoiști, a continuat Xiren. Să nu te mai hîrj onești cu fetele, să nu le lingi pomada de pe buze, să nu te dedai la alte vicii lumești!

- Prea bine, voi ține seama! a țipat Baoyu. Mai ai ceva. Spune repede!

- Nimic mai mult, a răspuns Xiren. Numai fii mai potolit și mai lasă desfrîul! Dacă-mi vei îndeplini toate aceste condiții, să mă ia pe sus cu palanchin purtat de opt oameni și tot nu mă desprind de aici.

- Dar asta-i din cale-afară! a exclamat Baoyu. Gîndești oare că pentru tine nu se va găsi palanchin cu opt purtători?

- Nu te mira, a rîs Xiren. Și de-ar fi să cadă peste capul meu un astfel de noroc, oricum nu mi se pare drept să ocupi nemeritat locul altuia!

Discuția lor a fost întreruptă de intrarea lui Qiu Wen.

- Este straja a treia, culcați-vă! Adineauri stăpîna cea bătrînă a trimis să întrebe dacă Baoyu a adormit ori nu. Și i-am răspuns că da.

Baoyu a poruncit să i se aducă ceasul și s-a convins singur, văzînd că arătătoarele indicau miezul nopții. Și-a clătît gura, s-a dezbrăcat și s-a culcat.

În dimineața următoare Xiren s-a sculat devreme și a simțit cum o doare tot trupul. Era cuprinsă de amețeli, i se umflaseră ochii și ardea ca jarul. La-nceput a mers prin casă, dar, neputîndu-se tine pe picioare, s-a lungit pe *kan*.

Baoyu a anunțat-o pe Jia Mu, care a poruncit să fie chemat doctorul. Acesta a consultat-o și a spus:

- Nimic mai mult decît o gripă. Să ia doctoriile, să stea culcată și totul va trece.

După ce a prescris rețeta, Baoyu a cerut să se prepare îndată leacurile și Xiren le-a luat. Și a mai lăsat vorbă să fie învelită bine, să transpire. Apoi s-a dus s-o vadă pe

Daiyu se odihnea după masă, iar fetele din jurul ei se îndeletniceau cu treburile lor. În cameră era liniște.

Baoyu a tras la o parte draperia de la ușă și a intrat. Văzînd-o, Baoyu a spus:

- Dragă surioară, nici n-ai mîncat bine și te-ai și culcat?

Daiyu s-a trezit. Zărindu-l lîngă ea, a răspuns:

- Încă n-am ațipit, aș vrea să mă odihnesc. Mai bine lasă-mă!

Baoyu o cuprinse:

- Unde să mă duc? Cu alții mă plictisesc.

- Dacă vrei să rămîi aici, stai cuminte, a chicotit Daiyu. Hai să

vorbim.

- Mă-ntind și eu, a cerut Baoyu.

- întinde-te I

- N-am pernă! a spus el. Să dormim pe a ta!

- Nu vorbi prostii! s-a arătat nemulțumită Daiyu. Crezi că în odaia alăturată nu-s destule perne?

Baoyu a ieșit în vestibul, s-a uitat și s-a întors.

- N-am nevoie de asemenea perne, a zis el. Poate c-o fi dormit pe ele vreo slujnică bătrână și murdară!

Daiyu a holbat ochii, s-a înviorat și a spus:

- într-adevăr, tu ești „steaua mea cea rea”! Ia-o pe-asta I

I-a aruncat lui Baoyu perna sa, apoi s-a ridicat și a luat alta. S-au întins amândoi cu fața unul la celălalt. Privindu-l, Daiyu a observat pe obrazul drept o pată roșie-sîngerie de mărimea unui nasture. Ea s-a tras mai aproape, s-a uitat atentă încă o dată și, mîngîind-o cu degetele, a întrebat curioasă:

- Cine te-a-nfrumusețat cu unghiuțele?

Baoyu s-a întors tulburat și, silindu-se să-și ascundă obrazul a răspuns:

- Nimeni. Le-am ajutat fetelor să prepare fardul și probabil că mi-a căzut o picătură pe față.

Își căuta batista să se frece. Daiyu a scos propria-i batistă și l-a șters.

- Frumos, n-am ce zice! l-a dojenit ea plescăind din limbă. Că le faci n-ar fi nimic, dar pentru ce te expui în văzut tuturor? N-a băgat de seamă tatăl tău, dar au observat alții și încep să se îngroașe faptele cu minciuni și bîrfeli. Iar cleветirile pot să ajungă pînă la urechile tatălui tău; atunci noi toți ceilalți va trebui să ne-ngrijorăm pentru tine.

Baoyu aproape că nici n-o auzise. Era învăluit de îmbătătorul și discretul parfum pe care-l răspîndea mîneca rochiei sale, amețindu-l și toropindu-l.

Baoyu s-a apropiat de Daiyu cu gînd să miroasă mai

- Ce parfum! a exclamat el.

- Dar cine mai folosește pe astfel de timpuri arome? a rîs Daiyu.

- Atunci de unde asemenea balsam? a întrebat mirat Baoyu.

- Nu-mi dau seama. S-ar putea să fie îmbibat în rochie, acum am scos-o din dulap.

Neîncrezător, Baoyu a clătinat din cap.

- Mă tem că nu. Acest iz minunat nu seamănă cu mirosul turtițelor aromate, bilelor înmiresmate și punguțelor de mosc.

- Ți-nchipui poate că vreun sfânt budist ori vreun propovăduitor mi-a dăruit balsam fermecat? a zis Daiyu rîzînd sarcastic. Și chiar dacă-aș fi căpătat balsamul fermecat, tot degeaba, eu n-am frați buni care să-mi procure muguri de flori, rouă, brumă și zăpadă cu care să-l prepar Eu nu pot să am decît parfumurile cele mai obișnuite!

- Am zis un cuvînt, iar tu ai înșirat verzi și uscate, n rîs și Baoyu. Dacă nu te-nveți minte, n-ai să cunoști niciodată măsura. De azi încolo să știi că n-am să te mai cruț.

S-a ridicat, a prins-o pe Daiyu de subsuori și a început s-o gîdile. Daiyu nu-și mai putea trage răsuflarea

- Baoyu! strigă ea. încetează! Mă supăr!

- Ai să mai spui așa ceva? a întrebat-o rîzînd Baoyu, dîndu-i pace.

- N-ai să mai spun! a făgăduit Daiyu, potrivindu-și părul. înseamnă că eu am balsam fermecat, iar tu balsam fierbinte, nu s-a putut stăpîni, și a început din

Nepricepînd nimic, Baoyu a întrebat-o nedumerit:

- Ce înseamnă „balsam fierbinte”?

- Copil mai ești! a suspinat Daiyu, dînd muștrător din cap. Iată, tu ai o piatră, iar perechea potrivită pentru tine poate că are aur. în cazul acesta nu-i posibil ca perechea ta să aibă „balsam rece”, iar tu să n-ai „balsam cald”.

Cînd a auzit și asta, Baoyu a rîs.

- De-abia mi-ai făgăduit, că ai și început să fii răutăcioasă.

Baoyu a întins mîinile cu gînd s-o prindă.

- Bunule frățior, n-am să mai spun! s-a rugat Daiyu.

- Bine! a răspuns el. Numai lasă-mă să mai adulmec mîneca ta.

I-a prins mîinile, afundîndu-și fața în rochia ei.

- E timpul să pleci! a zis dintr-odată! Daiyu, trăgîndu-și cu repeziciune mîinile.

- Și eu aș vrea, dar nu pot, i-a răspuns el. Să mai rămînem puțin întinși.

Și s-a culcat.

Daiyu s-a lungit alături, acoperîndu-și fața cu batista. Baoyu a povestit una după alta mai multe istorii născocite, fără ca ea să

asculte ceva. Apoi a întrebat-o câți ani avea cînd a venit în Capitală, ce locuri pitorești a văzut în timpul călătoriei, ce monumente vechi sînt în Yangzhou, ce obiceiuri au cei din partea locului. Daiyu nu răspundea. Baoyu s-a gîndit înfricoșat: „dac-a adormit, înseamnă că e bolnavă”; a țipat tare:

- A, ia, am auzit că în Yangzhou circulă o poveste miraculoasă. Tu o știi?

Tonul grav al lui Baoyu și căutătura severă de pe fața lui au înșelat-o. Crezînd că Baoyu se pregătește să-i povestească ceva serios, a întrebat:

- Care poveste?

Auzind-o vorbind, Baoyu și-a înăbușit rîsul și a început să născocească.

- în Yangzhou se află muntele Dai, iar în munte o peșteră denumită Lin.

- Nu minți! a rîs Daiyu. N-am auzit în viața mea de muntele ăsta!

- Sub cer sînt atîtea ape și atîția munți, cum ai putea să-i știi tu chiar pe toți? a contrazis-o Baoyu. Așteaptă, pînă voi sfîrși de povestit.

- Te ascult! a fluturat mîna Daiyu.

Baoyu a început iar să născocească:

- în peștera Lin trăiau niște șobolani. Odată, în ziua a șaptea a ultimei luni a anului, împăratul șobolanilor s-a suit pe tron și a ținut un discurs: „Mîine sîntem în opt a zis el, și toți oamenii prepară orez pentru sărbătoare. în peșteră nu mai avem poame și trebuie să profităm de ocazie ca să mergem să căutăm”. Cu aceste cuvinte împăratul șobolanilor și-a smuls săgeata puterii⁶⁹ și a trimis un șobolan destoinic în recunoaștere. Curînd șobolanul s-a întors și a raportat: „Am cercetat peste tot și am aflat că poamele cele mai multe și grăunțele sînt adunate în templul de la poalele muntelui”. împăratul șobolanilor l-a întrebat: „Cîte sorturi de poame și cîte de grăunțe se află acolo?” „Sînt pline hambarele de orez și de semințe, a răspuns el. în ceea ce privește poamele și legumele, sînt cinci categorii: curmale roșii, castane, alune de pămînt, alune de apă și cartofi dulci”. împăratul șobolanilor s-a bucurat, a scos din nou săgeata puterii și a întrebat: „Cine se duce să șterpească orez?” în aceeași clipă s-a

69 Săgeată ce se înmîna comandanților de oști, drept semn al puterii.

prezentat unul dintre șobolani. „Cine merge să șterpelească boabe?” a întrebat iar împăratul, trăgînd încă o săgeată a puterii. Un alt șobolan a fost gata să se ducă. Mai departe au primit ordine și ceilalți. Mai rămăseseră de adus cartofii dulci. Împăratul șobolanilor a mai smuls o săgeată a puterii și a întrebat: „Cine merge să fure cartofi dulci?” Toți au văzut cum a alergat în fața împăratului un șobolan mic și jigărit, care a spus: „Mă duc eu”.

Temîndu-se că nu-i destul de descurcăreț, că-i fricos și neputincios, împăratul și ceilalți șobolani n-au vrut să-l trimită. Dar șobolanul a zis: „Chiar dacă sînt mic și pricăjit, în schimb am darul de a vrăji, limbă ascuțită și agerime destulă. Pot să fur mai mult decît oricare altul”. „Oare să fii mai priceput ca alții?” au întrebat cu nedumerire toți șobolanii. „Eu nu voi fura ca ei”, le-a explicat bietul șobolan. Mă voi scutura și de îndată mă voi preface într-un cartof dulce rostogolindu-mă în grămada de cartofi, ca oamenii să nu mă bage în seamă. Apoi încet-încet voi împinge cartofii pînă ce se va termina grămada. Oare nu-i mai grozav ca atunci cînd furi din răspuțeri?” Ascultînd, șobolanii au spus: „Toate-s bune, numai că nu știm cum te vei preface tu în cartof? Arată-ne acum, să vedem și noi”.

Șobolanul cu pricina a rîs: „Foarte simplu, priviți!” El s-a dat peste cap și a luat chipul unei fermecătoare și micuțe domnișoare.

Șobolanii au început să șuşotească: „Nu, nu-i bine! Ai spus că te prefaci în cartof dulce!”

Șobolanul s-a dat din nou peste cap și a luat chipul său adevărat. „Se vede că sînteți nepricepuți. Ați auzit numai de „cartoful dulce”, dar nu vă taie capul că „piatra aromată” este fiica domnului Lin, cel ce strîng-îi impozitele pe sare!”

Auzind aceste cuvinte, Daiyu s-a întors și s-a ridicat.

- Ah, o să-ți arăt eu ție, guralivule! a exclamat ea. Bănuiam eu că ai să rîzi de mine!

Daiyu s-a îmbufnat și Baoyu a trebuit să-i ceară iertare.

- Scumpă surioară, iartă-mă! N-am să mai fac! Balsamul fermecat pe care-l împrăștie făptura ta mi-a amintit această veche legendă.

:- Ai vrut să rîzi de mine, iar acum vrei să spui că asta-i o veche legendă! s-a revoltat Daiyu.

^ Nici n-a sfîrșit vorba, că în prag s-a ivit Baochai,
- Cine povestește aici legende vechi?
- Ghicește singură! a răspuns Daiyu. Cine altul ar putea? Vrea să rîdă de mine și născocoște legende vechi!

- A! cum se poate! a exclamat Baochai. Nu mă miră deloc că are capul plin cu legende! Păcat numai că, la nevoie, ele îi zboară din minte! De pildă, alaltăieri trebuia să-și amintească poezia *Foaie de banan*, atît de cunoscută de oricine. El, însă, nu și-a putut aminti. Și așa, el era lac de apă, în vreme ce toți ceilalți dîrdîiau de frig. Înseamnă că acum, din nou, i-a revenit memoria.

- Amida Buddha! a invocat Daiyu. Mulțumesc surioară! întotdeauna ai știut să-l pui la punct. Și vorbele tale nu-și greșesc ținta!

Pe neașteptate, în odaia lui Baoyu s-au auzit zgomote. De vreți să știți ce s-a întîmplat, citiți mai decapitolul

14

În care se povestește cum Wang Xifeng l-a mustrai pe răutăciosul Jia Huan și cum Lin Daiyu a rîs de guraliva Xiangyun.

ÎN VREME CE în odaia iui Daiyu, Baoyu istorisea povestea cu sobolanii isteți, a intrat pe neașteptate Baochai, care nu uitase că Baoyu, la sărbătoarea lampioanelor, n-a fost chip să-și aducă aminte cuvintele „ceară ve de” din acel vers. între el și fete a început o discuți-, ves >11, Baoyu se temea că dacă Daiyu doarme ziua, no;- te i nu 3 va simți bine; dar din fericire se ivise Bânrhai. Au „lumii și au rîs, somnul o părăsi pe Dai' i, de par: ă nr fi fost luat cu mîna. Baoyu se liniștise în pri-Devcl -tL s-au auzit zgomote în odaia lui Baoyu și toți t: 'i:u ciulit urechile.

- I,i(a „e ceartă cu Xiren, a spus Daiyu rîzînd. Xire- K” poartă îngăduitor cu ea, dar mama Li tot se supără și d fiecare dată ține s-o povățuiască. Se vede că V itrîr.a nu-i în toate mințile!

Banyu voi să alerge într-acclo, dar Baochai îl reținu.

- Mu te pune rău cu doica. Las-o-n pace 1 E-atît de fcătrînă și pe deasupra și-a ieșit din fire!

- Știam eu de mult! a zis Baoyu și părăsi încăperea.

, -rn,. Tj se afla în odaia lui și, sprijinită de baston, o ccrta rc Xiren.

- Frî o nerușinată! Am făcut om din tine! Iar acum, cînd vin la tine, te ții mare, stai tolănită ce *kan* și nu-mi dai nici o atenție! Nu te gîndești decît cum să-l ademenești pe Baoyu și să-l faci să

asculte de tine, iar pe mine să nu mă ia în seamă! Dar nu ești altceva decît o slugă cumpărată pe cîțiva *liang* de argint! Cum îndrăznești să te obrăznicești așa? Ar trebui să fii izgonită de aici, ori să fii dată după cine știe ce netrebnic, să vedem atunci dacă mai poti prinde oamenii în mrejele tale, ca duhurile rele!

La început Xiren crezuse că mama Li se supăraseră pentru că o găsisese întinsă și nu se ridicase la venirea ei, așa că s-a grăbit să-i vorbească:

- Sînt bolnavă, toată transpir! Sînt amețită și nici n-am băgat de seamă cînd ai intrat.

Dar cînd a auzit celelalte vorbe, Xiren și-a pierdut cumpătul și, simțindu-se jignită, nu și-a putut înăbuși plînsul

Deși auzise aproape totul, Baoyu nu știa ce să facă. Pînă la urmă s-a hotărît să-i ia apărarea lui Xiren și-i spuse mamei Li că era bolnavă.

- Dacă nu crezi, a adăugat el, întreabă-le pe celelalte fete!

- Tu n-ai ochi decît pentru vulpea asta, iar eu nu mai sînt nimic! s-a repezit mama Li la Baoyu. Unde mă trimiți să întreb? Cine nu închide ochii la ceea ce faci tu și cine nu-i dă ascultare lui Xiren? Știu eu prea bine toate astea! Te dau eu pe mîna bunicii și mamei tale, și le spun eu ce se petrece aici! Te-am crescut la pieptul meu și acum, cînd te-ai făcut mare, nici chiar o ceașcă de lapte nu mi se cuvine? Lași pe toate să mu batjocorească? Vrei să mă alungi?

Mama Li a izbucnit în plîns. Între timp au venit Daiyu și Baochai, care au încercat s-o înduplece.

- Mătușică, fii îngăduitoare cu ei!

Văzîndu-le, mama Li s-a plîns c-a fost adine jignită, nepierzînd din vedere să le spună cum, cîndva, pentru o ceașcă de ceai a fost izgonită de Qiang Xue și cum în ajun băuse ea laptele îndulcit. În timpul acesta Feng Jie se afla în odăile de sus, unde făcea socoteala veniturilor și cheltuielilor. Auzind zgomot, și-a dat seama că din nou mama Li trebuie să aibă vreo nemulțumire; pierduse mult la jocul de cărți și, neavînd pe cine-și vărsa focul, se luase la hartă cu slujitoarele lui Baoyu.

Feng Jie pătrunse înăuntru, o prinse pe mama Li de mînă și îi spuse:

- Nu îi supărată, mătușică! Doamna bătrînă este încă obosită după marile sărbători. Ești în vîrstă și n-ar trebui să te cerți cu

fetele, cînd mai curînd s-ar cădca să le îndrumi. Oare nu-nțelegeți că larma voastră poate mînia pe stăpînă? Spune-mi cine te-a supărat, c-ara să-l învăț eu minte. Și acum, haide cu mine; te voi ospăta cu friptură de fazan și vom bea o cupă de vin împreună.

A luat-o de mînă și din mers îi porunci lui Ping Er:

- Ia-i bastonul și dă-i o batistă să-și șteargă lacri-Mama Li o urmă pe Feng Jie, de parcă n-atingea pămîntul cu picioarele.

- Ce-mi trebuie viața asta bătrîna! Mi-am ieșit din fire călcînd legile buneicuvii și iscînd cearta; mai bine să mă facă neobrăzată decît să fiu eu țăpul ispășitor al acestor fetișcane.

Baochai și Daiyu, îneîntate de intervenția lui Feng Jie, băteau din palme:

- Să-i mulțumim că a trecut ca vîntul și a luat-o de-aici pe bătrîna!

Baoyu a clătinat din cap:

- Nu pot să pricep de ce-i acoperă de ocară pe cei slabi! Care-o fi supărat-o și a dat vina pe Xiren?

Qing Wen, care se afla acolo, a zis:

- Nici vorbă să ne fi ieșit din minți! Ce-avem noi cu ea? Dacă într-adevăr a supărat-o careva, să spună singură acest lucru. N-are rost să fie învinuite și altele.

Xiren, cu lacrimi în ochi, i-a spus lui Baoyu:

- Bătrîna ta doică s-a mîniat din cauza mea, iar tu te-ai apucat să dai vina pe altcineva. Nu-i oare de ajuns ce-am făcut eu? De ce să-i amesteci și pe alții în treaba asta?

Văzînd că și așa se simțea destul de rău și încă se mai tulbura, Baoyu s-a stăpînit și a rugat-o pe Xiren să se odihnească și să stea în pat. Iar cînd a observat cum dogorea de tare, a renunțat să mai plece și a rămas s-o vegheze.

S-a lungit alături de ea zicînd:

- îngrijește-te și nu te mai gîndi la ce-a fost!

- Dacă mi-aș fi făcut sînge rău pentru orice nimic - a rîs rece Xiren - aș fi putut să rămîn în casa voastră măcar o clipă? Cum să trăiești aici, unde zilnic se iscă certuri? Dacă tu îmi iei apărarea față de alții, ei nu uită și, de se-ntîmplă să fiu vinovată vreodată de ceva, încep să mă vorbească. La ce bun toate astea?

Din ochii ei picurau lacrimi. Temîndu-se ca nu cumva să-l tulbure pe Baoyu, s-a străduit la rîndu-i să se stăpînească. Curînd servitoarea i-a adus o a doua infuzie Cum Xiren de-abia

transpirase, Baoyu nu i-a îngăduit să se ridice și i-a dat el însuși leacurile. Apoi a poruncit să i se pună așternutul pe *Ican*.

Xiren i-a spus:

- Nu știu dacă ți-e foame sau nu. Dar oricum, mergi la bunica ta și mai stați împreună, distrează-te cu domnișoarele și vino după aceea. Aș vrea să rămîn singură.

Baoyu a văzut cum și^a scos agrafele din păr și Inelele de pe degete și s-a întins. S-a ridicat și s-a dus la Jia Mu. După masă, Jia Mu s-a arătat dornică să joace zaruri cu doicile și slujitoarele vârstnice, iar Baoyu, amintindu-și de Xiren, s-a întors în odaia ei.

A găsit-o cufundată într-un somn adânc. Ar fi vrut Să se culce și el, dar și-a dat seama că e prea devreme.

Qing Wen, Qi Xia, Qin Wen și Bi Hen vrînd să petreacă, s-au dus la Yuan Yang și Hu Bo. Rămăsese acolo doar She Yue. Văzînd că n-avea încotro, a aruncat zarurile. Baoyu a întrebat-o rîzînd:

- De ce n-ai plecat și tu cu ele?

- N-am bani, a răspuns fata.

- Sub pat e o grămadă de bani, a contrazis-o Baoyu; sau nu-s destui ca să-i pierzi la joc?

- Toate-au plecat să petreacă și cine-ar mai vedea de casă? a întrebat She Yue. Xiren este bolnavă, iar în casă ard lămpile, sînt aprinse sobele. Bătrînele și-așa-s neputincioase și trebuie să se odihnească. Chiar și fetele-s ostenite și simt nevoia de puțină destindere. Iată pentru ce am rămas.

Baoyu și-a dat seama că în fața sa stătea o altă Xiren și. foarte încîntat, a zis:

- Poți pleca, stau eu aici!

- Cu atît mai mult nu pot pleca, a obiectat She Yue. Ce poate fi rău dacă stăm și vorbim împreună?

- Despre ce? a întrebat-o Baoyu. Ce rost ar avea? Apoi, după o clipă: tot n-am ce face, hai să te pieptăn!

- Hai, a primit She Yue.

Fata și-a adus caseta cu obiectele pentru toaletă, oglinda, și-a scos agrafele, lăsînd sări curgă părul. Baoyu a început s-o pieptene. Dar abia a dat de douătrei ori cu pieptenul, că în prag s-a și ivit gîfîind Qing Wen, care alergase după bani. Văzîndu-i pe She Yue și Baoyu împreună, a zis:

- O! Nici n-ați apucat să schimbați paharele și-ați și ajuns la

pieptănat!⁷⁰

- Vino, te voi pieptăna și pe tine! a zis Baoyu,

- Eu n-am un asemenea noroc! a protestat nu fără ironie Qing Wen.

Și-a luat banii și a ieșit din casă.

She Yue stătea în fața oglinzii, Baoyu în spatele ei și, privindu-se în oglindă, au râs:

- E cea mai guralivă din casa asta, a observat Baoyu. She Yue i-a făcut lui Baoyu semn în oglindă să tacă. În clipa aceea perdeaua de la ușă s-a dat în lături și Qing Wen a intrat:

- Cum sînt guralivă? a întrebat ea. Spune-mi-o să știu și eu!

- Vezi-ți de drum! a râs She Yue. Nu fi cicălitoare!

- Apără-! a zîmbit Qing Wen. Nu mă prostiți voi pe mine! Credeți că nu-nțeleg nimic? Numai să isprăvesc jocul și ne socotim noi!

Zicînd acestea a părăsit încăperea. După ce a pieptănat-o pe She Yue, Baoyu i-a cerut să-i facă patul, nevoind s-o trezească pe Xiren.

În noaptea aceea nu s-a mai întîmplat nimic demn de luat în seamă.

A doua zi, Xiren, care peste noapte transpirase bine, se simțea mai în puteri și a mîncat puțin orez fierbinte. Numai așa Baoyu s-a mai liniștit și după masă a mers s-o viziteze pe mătușa Xue.

Era prin ianuarie. Școlile particulare erau în vacanță, femeile nu se mai ocupau cu brodatul, așa că toți aveau timp cît poșteau. Jia Huan avea chef de distracție.

Ieșind din casă, le-a văzut pe Baochai, Xiang Ling și Ying Kr jucînd cărți și a intrat și el în joc.

Baochai se purta cu Jia Huan ca și cu Baoyu. Acum, Cînd dorea să joace și ei, i-a cedat locul. Fiecare a mizat ccc monede. În prima partidă Jia Huan a fost mulțumit de rezultat. După aceea însă, cîteva jocuri la rînd, s-a tot îni ; istat. În ultima partidă trebuia să înceapă el jocul. Dacă ar fi vrut doar trei, ar fi pierdut.

⁷⁰ În medicina chineză tradițională se folosea următoarea metodă de preparare a leacurilor: mai întîi, buruienile de leac se puneau într-un vas și peste ele se turna apă clocotită. După ce totul se limpezea, se turna infuzia, obținîndu-se astfel doctoria denumită „prima Infuzie”. Ierburile folosite o dată se păstrau pentru cea de a „doua infuzie”, care se prepară la fel, și care se socotea mult mai eficace, prin rehidratarea completă a plantelor, eliberîndu-se întreg taninul din ele,

A luat zarurile și le-a aruncat cu îndârjire pe masă. Unul zăcea undeva și pe --l se zăreau două puncte; celălalt se rostogolise tocmai într-o margine.

- Un punct! Unul! a țipat Ying Er bătînd din palme.

Jia Huan a holbat ochii și a strigat:

- Șase! Șapte! Opt!

Zarul, pe neașteptate, s-a mai rostogolit o dată arătînd deasupra unu. Jia Huan a înhățat repede zarul și a întins mîna după bani spunînd că au fost patru puncte.

- Am văzut cu ochii mei că a fost unul singur, s-a opus Ying Er.

Observînd că Jia Iluan se supăraseră, Baochai i-a făcut lui Ying Er semn să tacă:

- Ești mare și necuviincioasă! Crezi că stăpînul te poate trișa? Lasă banii!

Ying Er s-a simțit jignită, dar nu se cădea s-o înfrunte pe domnișoara și, neavînd încotro, a lăsat banii.

- Așa stăpîn să rîvnească la cîțiva gologani, pe care și eu i-aș disprețui! a bolborosit ea. Nu demult am jucat împreună cu stăpînul Baoyu, dar nu s-a supărat cînd a pierdut. Iar banii care i-au mai rămas i-a împărțit fetelor rîzînd.

- Eu sînt ca Baoyu? a zis Jia Huan plîngînd. Voi toate vă temeți de el și vă siliți să-i intrați în voie. Tc mine însă mă disprețuiți că nu-s fiul stăpînei.⁷¹

- Frățioare, nu vorbi așa, a început să-l mîngîie Baochai. Cine rîde de tine?

În clipa aceea a intrat Baoyu, care a întrebat mirat i

- Ce se petrece aici?

Jia Huan n-a mai avut curajul să scoată o vorbă. Baochai cunoștea bine obiceiul familiei Jia, unde cei mici aveau frica celor mari, dar nu știa că lui Baoyu îi displăcea acest obicei.

„Toți au părinți care se ocupă de creșterea copiilor, se gîndea Baoyu. De ce să mă amestec? Asta nu-mi poate aduce decît neplăceri. Pe deasupra eu aparțin direct neamului, în vreme ce el este fiul favoritei. Dacă m-aș purta cu el, la fel cum mă port cu

71 Copiii născuți de favoritele stăpînilor, deși erau juridic tratați ca și cei ai soției legitime, primind o educație la fel de îngrijită, din cauza tensiunii familiale și a dezastrului sufletesc c reate de conflictele permanente, generate de poligamie, creșteau cm tare de caracter ajungînd pizmași și revendicativi. Vezi, în continuare, nota la p. 308.

ceilalți, oamenii m-ar bîrfi și nici n-aș putea să-i țin în frîu.”

I-cu mai trecut prin cap și alte gînduri ciudate. Bănuți care anume? Fusesse crescut de mic în mijlocul fetelor, avînd ca surori pe Yuanchun și Tanchun, verișoare pe Yingchun și Xichun, rude apropiate pe Shi Xiangyun, Lin Daiyu și Xue Baochai; bărbații erau niște făpturi murdare, ale căror destine, în ochii săi, erau absolut lipsite de interes. Și numai conducîndu-se după preceptele înțelepților iluștri, nu îndrăznea să nesocotească legea legăturii cu părinții, unchii și frații. Dar cum pe sine nu se socotea printre bărbați, nici nu-i trecea prin minte că ar putea să servească drept exemplu pentru cei mai mici. Iată de ce Jia Huan și verii mai mici nu se prea temeau de el, dar pentru că nu voia s-o nemulțumească pe Jia Mu, se sileau să i se supună.

Și iată că acum Baochai se speriașe că Baoyu avea să-l certe pe Jia Huan și s-a grăbit să-l ocrotească.

- Se poate să plîngi într-o zi ca asta? s-a arătat indignat Baoyu. Dacă nu-ți convine aici, caută-ți alt loc de joacă. Cînd nu-ți place un lucru, alege altul mai bun, aruncă-l pe acesta și preferă-l pe acela. Sau ți-nchipui că totul va fi pe placul tău, dacă te-ai smiorcăit? Ai venit să te distrezi și uite ce-a ieșit? Mai bine te-ai

Jia Huan a trebuit să se îndepărteze.

Mama sa, favorita Zhao, văzîndu-și fiul, l-a întrebat:

- Cine te-a supărat?

- M-am jucat cu surioara Baochai, s-a văitat el, și Ying Er m-a jignit, luîndu-mi banii. Apoi a venit fratele Baoyu și m-a izgonit.

- Cine te-a poftit să joci cu ei? și-a ocărit ea fiul. Făptură neobrăzată ce ești? N-ai putut să-ți cauți alt loc de joc? Pentru ce te-ai vîrît între ei?

Feng Jie tocmai trecea prin dreptul ferestrei. Auzindu-i s-a apropiat de fereastră să-i întrebe:

- Ce s-a întîmplat chiar acum, de Anul Nou? Dacă micuțul a făcut vreo pozna, învață-l, nu-i nevoie să-l ocărăști atîta! Are tată și pe stăpîna, care să-l supravegheze; și chiar dacă strică ceva, are cine să-l pedepsească. El este fiul stăpînului nostru și are cine-l îndruma, nu-i treaba ta să te-amesteci! Frățieoare Jia Huan, vino numaidecît să ne jucăm împreună!

Jia Huan se temuse întotdeauna mai mult de Feng Jie decît de doamna Wang, de aceea, cum l-a strigat, el a și ieșit din casă. Favorita Zhao n-a îndrăznit să-i întoarcă vorba lui Feng Jie.

- Și tu ești un papă-lapte! l-a luat în primire Feng Jie. Ți-am spus mereu: mănâncă, bea, joacă-te cu surorile, frații și mătușile care vrei. Dar în loc să mă asculți, ții seama de vorbele celor care te-nvață să minți și să faci prostii. În loc să te porți demn, cum se cuvine unui stăpîn, tu te porți ca o slugă și-i mai și învinuiești pe alții că nu-s cuviincioși cu tine. Ai pierdut cîteva monede și te-ai oțărît atît de tare. Cit ai pierdut?

- O sută sau două, a răspuns Jia Huan.

- Va să zică așa! s-a năpustit din nou asupra sa Feng Jie. Și mai ai pretenția să te socotești stăpîn! Ai pierdut o sută, două de monezi și te porți fără demnitate!

Apoi și-a întors capul și a poruncit:

- Ying Er, adu un șirag de monezi! Colo. în cameră, domnișoarele joacă zaruri, du-l pe Jia Huan la ele! După aceea s-a adresat din nou lui Jia Huan, adăugind: bagă de seamă, dacă te vei mai purta așa, voi fi prima care te voi znopi în bătaie și te voi da și pe mîna învățătorului să-ți tăbăcească pielea. Fratele tău mai marc are pică pe tine și dacă nu ți-aș fi luat apărarea, te-ar fi făcut una cu pămîntul. Acum pleacă! i-a strigat ea.

Jia Huan a ascultat cuviincios, a luat banii de la Ying Er și s-a dus să joace împreună cu Yingchun și celelalte fete.

În timp cc Baoyu glumea și rîdea cu Baochai, a intrat pe neașteptate o fată din casă, care i-a înștiințat:

- A venit domnișoara Shi Xiangyun.

Baoyu s-a ridicat sâ-i iasă numaidecît în întâmpinare, dar B.iochai i-a reținut zîmbind:

- Ai răbdare, te voi însoți!

Și au plecat spie locuința lui Jia Mu. unde se alia Shi Xiangyun. Cînd i-a văzut intrînd, s-a ridicat și i-a întrebat de sănătate, salutîndu-se după ceremonial.

- De ur.de-ai apărut? l-a întrebat pe Baoyu Daiyu, care se găsea și ea la bătrîna doamnă.

- De la sora Baochai, a răspuns el.

- As a am zis și eu; dacă nu te legăm, tot timpul ți-l petreci la ea! a spus Daiyu rîzînd cu răceală.

- După tine-ar însemna să mă distrez numai cu tine și să te-amuz doar pe tine! Dacă merg uneori la ea, te și arăți nemulțumită.

- Asta mai lipsea! a exclamat Daiyu. I>a urma urmei, ce mă

interesează unde mergi tu? Și, de altfel, nici nu ți-am cerut să mă amuzi, chiar poți să nu-mi dai nici un fel de atenție.

Și a fugit supărată în odaia ci. Baoyu a alergat și a întrebat-o:

- De ce te superi din nou așa din senin? Să zicem că eu am spus ceva ce nu trebuia; tu oricum ai putea să rămii și să discuți cu ceilalți.

- Nu mă învăța tu cum să mă port! și-a ieșit din fire Daiyu.

- Nici nu mă gîndesc, a zis Baoyu, numai că stările acestea dăunează și mai mult sănătății tale.

- Chiar dacă dăunează, chiar dacă mor, ce amestec ai tu în toate acestea? a tipat Daiyu.

- De ce vorbești așa? a mustrat-o el. E cu putință să pomenești de moarte, într-o sărbătoare cum este Anul Nou?

- Într-adins am să pomenesc! N-ar fi rău de-aș muri și acum. Iar tu, dacă te temi de moarte, n-ai decît să trăiești o sută de ani!

- Dacă vei fi veșnic învrăjbită cu mine, cum m-aș mai teme de moarte? Mai bine să mor și eu.

- Într-adevăr! s-a grăbit să întărească Daiyu. Decît o vrajbă veșnică, mai bine o moarte grabnică.

- Aș zice să mor mai bine eu, a mai adăugat Baoyu; asta n-ar mai avea nici o legătură cu alții.

Între timp a apărut Baochai, să-l ia pe Baoyu.

- Vino mai iute, te așteaptă sora Shi Xiangyun.

Și l-a luat cu ea.

Daiyu s-a înfuriat, s-a zbuciumat și mai tare și întoreîndu-se către fereastră, a plîns. Baoyu n-a stat decît atît timp cît a băut două cești de ceai și s-a înapoiat la ea. Văzîndu-l, Daiyu a izbucnit în plîns zgomotos. Descumpănit, Baoyu s-a gîndit s-o aline cu vorbe mingîietoare. dar nici n-a apucat să deschidă gura, că Daiyu, spre mirarea lui, a și început să vorbească.

- La ce bun te-ai întors? Viața și moartea rămîn în seama mea. Văd că ai cu cine petrece și fără mine! Ea-i și mai citită ca mine, știe să facă și versuri și de vorbit, vorbește mai frumos. Ea te poate ademeni oriunde, fără ca să te superi! La ce te-ai întors?

Baoyu s-a apropiat de ea și i-a spus șoptit:

- Ești o fată atît de deșteaptă, care nu pricepi că rudele apropiate nu trebuie să te îndepărteze de celelalte rude, prietenii mai noi nu trebuie să-i înlocuiască pe cei vechi"? Oi fi eu prost, dar înțeleg acest adevăr. Noi doi sîntem rude apropiate, veri buni

de tată și mamă, pe cînd Baochai îmi este doar verișoară din partea mamei. Dacă ar fi să vorbim de gradul de rudenie, ea, în comparație cu tine, îmi este rudă mult mai îndepărtată, în afară de aceasta, tu ai venit aici mult înaintea ei, noi doi am mîncat la aceeași masă. deseori am dormit în același pat și ne-am petrecut tot timpul împreună. Ea abia a apărut la noi. Ar fi cu puțință să te înlocuiesc cu ea?

- înseamnă că eu te depărtez de ea? a întrebat indignată Daiyu. Drept cine mă iei? Eu nu fac decît ceea ce-mi spune inima!

- Dar și eu am inimă! a întrerupt-o Baoyu. Pentru tine nu înseamnă nimic?

Daiyu a plecat capul și numai după o tăcere îndelungată. a spus:

- Te superi mereu cînd ceva nu-ți este pe plac, dar nu vezi cîte neplăceri provoci altora. Iată doar un fapt: astăzi s-a lăsat ger. De ce ți-ai lepădat pelerina?

- Am avut-o! a zîmbit Baoyu. Dar cînd am observat cum îmi vorbești, m-am înfuriat și am aruncat-o.

- Dacă vei răci iar o să avem de furcă, a zis Daiyu în clipa aceea a intrat Xiangyun:

- Scump frățior, surioară Lin, voi stați mereu împreună. iar eu de-abia am izbutit să vin, să vă văd și nici nu vă uitați la mine.

- Oh! ce vorbe deșarte! a rîs Daiyu. Nu poți să spui „vărule” și nu „scumpule” și iar „scumpule”? Zici asta la fel de ușor cum ai spune la jocul de cărți „unu, doi, trei”!

- După ce te vei obișnui, și tu vei vorbi astfel! a rîs Baoyu.

- Ea nu iartă pe nimeni! a zîmbit Shi Xiangyun. Pe toți se pricepe să-i împungă. Crede că-i mai grozavă ca toți și își îngăduie să rîdă de fiecare. Eu nu voi rosti decît numele unei singure persoane și, dacă va fi în stare să rîdă și de ea, ori s-o batjocorească, atunci o voi socoti într-adevăr isteată.

Daiyu a întrebat-o despre cine era vorba.

- Dacă vei fi în stare să găsești vreun cusur surioarei Baochai, a spus Shi Xiangyun, atunci te voi crede într-adevăr grozavă.

- Tocmai cu asta-mi băteam capul! Mi-am zis eu că ea trebuie să fie, și s-a adevărit, a surîs ironic Daiyu. De unde pînă unde am ajuns rivala ei?

Baoyu, nedîndu-i atenție, a schimbat vorba.

- Nicidecum n-am să pot sta alături de tine! a urmat între timp

Shi Xiangyun. Am să mă rog doar pentru un singur lucru: ca surioara Lin să aibă parte de un bărbat flecar, de la care s-audă mereu: „oh, te iubesc”, „oh, te iubesc”! Amida Buddha! îmi închipui cât va fi de nostim!

Baoyu a râs, în vreme ce, răsucindu-se, Shi Xiangyun a ieșit din odaia fugind.

Dacă vreți să știți ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL

15

În care se povestește cum înțeleapta Xiren l-a dojenit pe Baoyu folosindu-se de cuvinte duioase și cum isteța Pin Er l-a scăpat de ocară pe Jia Lian.

RÎZÎND, Shi Xiangyun a părăsit odaia fugind, temându-se ca nu cumva Daiyu s-o prindă.

- Atenție! Ai să cazi! a strigat în urma ei Baoyu. Cum va putea oare să te-ajungă?

Cînd Daiyu a sosit la ușă, Baoyu, în prag, a desfăcut larg brațele și a reținut-o.

- Iart-o de data asta! a propus el.

- Pot să mor și n-o iert! a strigat Daiyu îndepărtîndu-i mîinile.

Observînd că Baoyu baricadase ieșirea, Xiangyun, încredințată că Daiyu nu avea cum să scape, s-a oprit și i-a zis rîzînd:

- Scumpă Daiyu, iartă-mă!

Între timp, din spatele lui Xiangyun se apropia rîzînd Baochai:

- Din respect pentru Baoyu, vă cer să nu vă mai sfădiți.

- Nu vreau! s-a împotrivit Daiyu. V-ați vorbit cu toții să mă

necăjiți!

- Cine te necăjește? - a întrebat împăciuitor Baoyu. Crezi c-ar fi îndrăznit să-ți spună ceva, dacă mai întâi nu te-ai fi legat tu de ea?

În timp ce toți patru se ciondăneau, nevoind să cedeze unul în fața celuilalt, a apărut o servitoare care i-a chemat la masă. „Numai astfel s-au împrăștiat.

În aceeași zi, pe la aprinsul lămpilor, doamna Wang, Li Wan, Feng Jie, Yingchun și Xichun s-au adunat la Jia Mu. N-au flecărit prea mult și s-au dus la culcare. Xiangyun a vrut să se odihnească la Daiyu. Baoyu le-a însoțit. Nu s-a întors în odaia sa decât pe la straja a treia, deși Xiren îi amintise în repetate rînduri că-i timpul de culcare.

Dimineța următoare, de-abia se luminase cînd Baoyu a sării din pat, și-a tras papucii și a alergat la Daiyu. Servitoarele Zi Juan și Zui Lou nu se vedeau pe nicăieri. Fetele dormeau încă. Daiyu era acoperită cu o cuvertura vătuită, de culoarea caisei. Xiangyun, învelită doar pe jumătate, avea părul negru răvășit peste pernă, iar brațele i-lbe ca neaua îndoite ușor, cu brățări de aur, se odihneau ccasuprp plăpumii de mătase, de culoarea rozelor.

- Nici în somn nu sînteți cuminți! a zis dojenitor Eao>u Răciți și-apoi vă văitați că vă dor umerii.

Spv.n.'vid acestea s-a apropiat de pat și a învelit-o cu grijă pe Xiangyun. În clipa aceea Daiyu s-a trezit, simțind p cineva înăuntru. „Desigur, Baoyu 1” s-a gîndit ca, îrtorcîndu-se.

- Dc ce-ai venit așa de dimineată? a întrebat.

- IV dimineată? s-a mirat Baoyu. Scoală și te uită cît e ceasul!

-.Tai întii pleacă tu afară! a zis Daiyu. Lasă-ne s.ă ne eev.'ăm!

Btiuvu a ieșit în vestibul. Daiyu s-a ridicat, a tre-; t-o pi- Xiangyun și s-au îmbrăcat la repezeală. Atunci L:oyu s-a întors și s-a alezat în fața mesei cu oglindă. Au intrat și Zi Juan cu Zui Lou să-și ajute stăpînele: se-spele și să se pieptene.

După re s-a spălat Xiangyun, Zui Lou a vrut să arunce apa, dar Baoyu a oprit-o:

- Așteaptă! a zis el. Să mă spăl și eu, ca să nu mai pierd timpul întoreîndu-mă pînă la mine.

S-a aplecat asupra ligheanului și și-a dat pe față cu doi pumni de apă. Zi Juan i-a întins săpunul parfumat, dar el a refuzat:

- Nu-i nevoie! E-atîta spumă aici!

Și-a mai dat cîțiva pumni de apă și-a cerut ștergarul.

- Tot vechea meteahnă! a rîs Zui Lou.

Fără sa-i dea vreo atenție, Baoyu a cerut sare să-și ppcle dinții și să-și clătească gura. După aceea Baoyu a rervat că Xiangyun se pieptănase. S-a apropiat de ea și a spus rîzînd:

- Surioară dragă, piaptănă-mă și pe mine!

t- Nu pot, i-a răspuns Xiangyun.

- Scumpă surioară, dar cum puteai mai înainte? a rîs Baoyu.

- Am uitat! Nu mai pot să pieptăn.

- Atunci împletește-mi cîteva codițe \ a continuat cu insistență Baoyu, altfel nu plec.

Xiangyun, neavînd încotro, în cele din urmă l-a pieptănat. De obicei acasă Baoyu nu purta pălărie. Părul scurt din jurul capului și-l împletea în codițe mici, pe care le aduna în creștet într-o singură coadă împletită gros și legată cu o panglică roșie. Această coadă era împodobită cu patru perle și terminată într-o panglică de aur. împletindu-i cozile, Xiangyun a spus:

- Mi-amintesc că aveai patru perle la fel, acum ai doar trei. A patra nu se mai aseamănă cu celelalte. Ce-ai făcut cu ea?

- Am pierdut-o! a răspuns Baoyu.

- Te-ai dus undeva în afara castelului, ți-a căzut și a găsit-o careva, a spus Xiangyun. Norocul lui!

- încă nu se știe î a întrerupt-o Daiyu, care stătea alături, rîzînd reținut. O fi pierdut-o, ori o fi dat-o cuiva, să se-mpodobească?

Baoyu n-a zis nimic.

De-o parte și de alta a oglinzii se aflau casetele cu obiectele de toaletă. El a luat una și a început s-o întoarce în miini. înăuntru a zărit borcanul cu pomadă. L-a scos numaidecît să-și carmineze buzele, dar a ezitat de teamă ca nu cumva să-l certe Xiangyun. În clipa cînd stătea în cumpănă, Xiangyun, care se afla în spatele său și^a întins brațele peste umerii lui și l-a lovit peste mîini, încît a scăpat borcanul.

- Ești același de cînd te știu! a izbucnit ea. Cînd o să te Iași de năravurile astea?

Abia își terminase vorba, că în prag a și apărut Xiren. Baoyu se spălase și se pieptănase, astfel că nerămîniidu-i nimic de făcut, s-a întors acasă pentru propria ei toaletă. Curînd a intrat și Baochai:

- Unde-o fi apucat-o fratele Baoyu?
- Cine îl mai poate reține acasă? a exclamat Xiren.

Baochai a ghicit numaidcât unde poate fi. Xiren a oftat din greu:

- Ar trebui să aibă o limită și prietenia asta dintre el și verișoare, nu să stea-mpreună zi și noapte și să vorbească vrute și nevrute! Oricum i-ai spune, lui tot pe-o ureche-i intră și pe cealaltă-i iese!

Ascultînd părerea lui Xiren, Baochai și-a spus în sine: „Nu i-am dat nici o atenție fetei acesteia pînă acum; judecînd, însă, după vorbele ei, se vede că este o făptură mai aparte”. Baochai s-a așezat pe *kan* și fără nici un zor a început să-i vorbească. Mai întîi a întrebato pe Xiren cîți ani are și de unde era de fel. Urmărea cu atenție cuvintele și gesturile fetei, care i-au plăcut foarte mult.

Curînd s-a întors și Baoyu; Baochai s-a grăbit să

- Despre ce a discutat atît de aprins sora Baochai cu tine? a întrebato pe Xiren. Și de ce s-a arătat atît de nerăbdătoare să plece la ivirea mea?

Xiren n-a răspuns, Baoyu a stăruit.

- Ce mă-ntrebi pe mine? a zis în sfîrșit fără să se sinchisească Xiren. De unde să știu eu ce-i între voi?

Baoyu a privit-o mirat pe Xiren și dacă a observat că este supărată, a întrebato rîzînd:

- Dar ce ai?

- Eu? a surîs Xiren. Te rog numai să nu-mi ceri nimic de azi încolo. Văd că are cine să te îngrijească, fără știrea mea și, întrucît nu-ți mai sînt de nici un folos, mai bine mă întorc la stăpîna bătrîna.

Spunînd acestea s-a trîntit pe *kan* astupîndu-și ochii cu mîinile. Neașteptîndu-se la o astfel de izbucnire, Baoyu s-a văzut nevoit să-i ceară iertare. Culcată, cu ochii închiși, Xiren parcă nici n-ar fi auzit. El nu mai știa ce să facă. Dar a intrat She Yue, pe care a întrebato:

- Ce s-a întîmplat cu Xiren?

- De unde să știu? a răspuns She Yue. Gîndește și vei pricepe singur.

A stat ce-a stat așa, nedumerit, și simțîndu-se stingherit, a zis:

- Dacă ți-e greu să mă privești, merg să mă culc.

A sărit de pe *kan* și s-a-ndreptat către patul său.

Slătea întins nemișcat, slmulînd somnul. Xiren, crezînd că Baoyu a adormit într-adevăr, s-a ridicat încetîșor, a luat pelerina și l-a acoperit cu grijă. El s-a răsucit nemulțumit și aruncîncî pelerina a stat mai departe cu ochii strînyi, prefăcîndu-se că doarme. Xiren a dat muștrător din cap și a spus zîmbind:

- N-ai de ce te supăra! socotește-mă de acum încolo mută: n-o să-ți mai zic nimic. Nc-am înțeles?

- Ce-am mai făcut? s-a ridicat Baoyu. Tot tu mă dojenești? De ce? Pentru ce adineauri n-ai vrut să-mi răspunzi? Cînd am intrat, nici n-ai binevoit să mă vezi; te-ai trîntit supărată pe *kan*, fără să știu măcar ce ai. Și acum tot tu vorbești? Oare ai să mă învinuiești de

- Singur nu pricepi nimic? a exclamat Xiren. Mai aștepți să-ți spun eu?

În timp ce vorbeau Jia Mu a trimis să-l cheme pe Baoyu la masă și acesta s-a dus la bunică-sa.

A mîncat în grabă un castron de ore-? și s-a-ntors numaidecît în camera lui. Xiren dormea pe canapeaua din vestibul, iar lîngă ea She Yue, fiindcă nivea ce face,' juca zaruri. Baoyu știa prea bine că Cetele erau unite între ele și de aceea nici nu s-a uitat la She Yue, a dat la o parte perdeaua de la ușă și a intrat în odaia sa. She Yue a venit după el, dar Baoyu a respins-o.

- Nu cutez să vă stînjenes! a zis el pe un ten zeflemitor.

She Yue a rîs, a ieșit și i-a trimi.; alte două servitoare.

Baoyu s-a întins pe pat, a luat o carte și s-a cufundat în lectură. După un timp a dorit să bea un ceai. Fiidicînd capul, a zărit în preajma sa două fete. Cea mai mare i s-a părut fermecătoare. O întrebă:

- Parcă ți-e numele format din cuvîntul Xiang?⁷²

- Mă cheamă Hui Xiang. a răspuns ea.

- Cine ți-a spus astfel?

72 Xiang, în chinezește înseamnă „parfumat”, Kui Xian[^], orhidee parfumată. În simbolistica chineză orhideea sugerează superioritatea spiritului și frumusețea fizică. Tulpina de orhidee evocă spiritele delicate, rafinate prin învățătură ; floarea mare, colorată și cu petale depărtate simbolizează independență și siguranță, pe care le dau erudiția și frumusețea trupului. Este un simbol al eleganței bărbătești, mai ales și doar rareori desemnează amazoanele, femeii neînfricate, dirze precum legendara Mu Lan, care salvează prințul și tronul.

- Înainte mă numeam Yun Xiang, a explicat fata, dar sora Xiren mi l-a schimbat.

- Ar trebui să ti se spună Hui Qia zis Baoyu, și-ar fi destul de delicat. Dar Hui Xiang!... Cîte surori sînteți?

- A cita ești între ele?

- A patra.

- De mîine să-ți zică toată lumea Si Er, „a patra”, a încheiat Baoyu. N-are rost să născociți Hui Xiang, Lan Qi. 2 Care dintre voi este în stare să se compare cu asemenea flori? Nu necinstiți asemenea nume melodioase!

Apoi a cerut să i se toarne ceai. Xiren și She Yue, care se aflau în vestibul, auzind discuția, și-au înăbușit rîsul. În ziua aceea Baoyu n-a ieșit din casă. Indispus, ca să se destindă, a citit și a scris. N-a permis nici uneia dintre ele, în afară de Si Er, să pătrundă la el.

Si Er era o fată șireată, și observînd aceasta, a pus în joc toată dibăcia și inteligența ei ca să-i cîștige bunăvoința.

La cină Baoyu a băut cîteva pahare cu vin și s-a binedispus. Dacă totul ar fi fost ca de obicei, ar fi glumit și-ar fi tăifăsuț cu Xiren și cu celelalte fete mai mari. Astăzi, însă, stătea singur lîngă lampa aprinsă, fără să scoată o vorbă, cu totul și cu totul nepăsător la ce se înlîmpia în jurul său. Ar fi vrut să le strige, dar se temea de cicăleala lor. Ca să-și ia aere de stăpîn sever și să le bage; puțin în sperieți, i se părea, de asemenea, din cale afară de crud. AstPel se hotărî să se lipsească de serviciile lor, arătîndu-le că se poate descurca și fără ele.

La gîndul acesta toată întristarea parcă i-a fost luată cu mîna și-n locul ei au apărut veselia și mulțumirea. I-a poruncit iui Si Er să curețe mukul luminării și să-i înfierbinte ceaiul, iar el a luat *Canonul Nan Hua*:i și s-a «pucat să-l răsfoiască pînă ce-a dat de capitolul *Dezlegarea traistei* în care se spunea: „...de accea s-a îndepărtat de oamenii, despre care se vorbea că ar fi înțelepți și tobă de carte și-ar fi stăvilit marile tilhării; a aruncat piatra și a distrus mărgăritarele de n-a mai fost cu putință mei cel mai mic jaf. A ars hrisoavele și a sfărîmat pcețile, oamenii devenind astfel simpli și ncprefăcuți; a desființat măsurile și a distrus cin tarele, oamenii încetînd să se mai

1 Hui Qi, miros urît.

2 Hui Xiang și Lan Qi, „orhidee parfumată” și respectiv, greu

mirositoare”.

3 *Canonul Nan Hua, Nan Hua Jing*, denumire a operelor filomfulul antic Zhuang ZI, originar din Nan'hua. Vezi și p. 20.

certe unii cu alții; a anulat legile înțelepților de pe pământ, oamenii putînd să vorbească pașnic între ei. A înlăturat cele șase sunete muzicale, a prefăcut în cenușă fluierile și țiterele. a astupat urechile muzicanților, precum și pe-ale dregătorilor slugarnici, de-abia atunci oamenii pământului putînd să audă ca lumea; a rupt desenele, a împrăștiat cele cinci culori de bază, a scos ochii oamenilor egeri, ca și lui Li Zhu și de-abia atunci gloata pământului a putut să vadă cum trebuie; a ars frînghiile dulgherilor, a aruncat compasurile și raportoarele, a retezat degetele maiștrilor iscușiți, precum și lui Zhui⁷³ și numai atunci oamenii pământului au putut să-și dezvăluie priceperea și îndemînarea”.

Citind pînă aici, Baoyu, care se afla sub influența vinului, a fost cuprins de un sentiment de nemărginită bucurie. A luat penelul și a scris numaidecît:

„...Arde-o pe Xiren și izgoncștc-o pe She Yue și de-abia atunci locuitoarele iatacurilor vor avea puțința să-i povățuiască pe alții; pocește frumusețea dumnezeiască a lui Baochai, aruncă-ncolo uluitoarea clarviziune a lui Daiyu, nimicind simțămintele și speranța și de-abia atunci frumusețea și urîtenia vor ieși în lumină prin asemănare. Dacă toate cele din iatacuri ar fi în stare să povățuiască, nu s-ar mai cunoaște simțămîntul îndepărtării; dacă ar dispărea frumusețea zeiască, ar dispărea pentru totdeauna sentimentul iubirii; dacă s-ar lăsa la o parte uluitoarea clarviziune, ar dispărea priceperea și talentul. Baochai, Daiyu, Xiren, She Yue - toate își desfac lațurile și se ascund în vizuinele lor, înșeală și simt atracție pentru pierzanie ca și toți muritorii pământului”.

Baoyu a aruncat penelul, s-a trîntit pe pat și a adormit numaidecît somn adînc, pînă dimineața. A doua zi, deschizînd ochii, Baoyu a zărit-o pe Xiren, care dormea îmbrăcată deasupra plăpumii. Nici nu s-a mai gîndit la ce se întîmplase în ajun și a trezit-o zicînd:

- Dezbracă-te și treci în pat; așa poți să degeri,

73 Zhui, numele unui meșter Iscusit, care a trăit pe timpul împăratului legendar Yao.

Xiren observase demult că Baoyu își petrecea ziua întreagă cu verișoarele sale, dar se ferise să-l sfătuiască deschis să fie mai cumpătat, fiindcă știa că e de prisos. Se lingusea pe lângă el, prevenindu-l cu băgare de seamă, nădăjduind că se va îndrepta cu timpul. Dar Baoyu nu se îndrepta și ea își pierduse orice speranță. Ajunsese pînă-ntr-acolo că-i pierise și somnul. Acum, descoperind o schimbare în purtarea lui, Xiren își închipui că Baoyu se căiește și hotărî să pară că n-a băgat de seamă. Așa că nu-i răspunse, iar Baoyu începu s-o dezbrace. Însă abia îi descheie halatul, că Xiren îl îmbrînci încheindu-și-l la loc. Baoyu își luă mîinile de pe ea și o întrebă rîzînd:

- Spune, ce se petrece cu tine?

Xiren a tăcut Baoyu a mai repetat de cîteva ori întrebarea.

- Nimic, a murmurat ea privindu-l țintă. Dacă te-ai sculat du-te la ele și spală-te, piaptănă-te! Dar mai repede, ca nu cumva să întîrzi!

- Unde? a întrebat nedumerit Baoyu.

- Ce mă-ntrebi? Te privește! a rîs Xiren. Mergi unde-ți place mai mult. Cu cît ne vom întîlni mai puțin, cu atît ne vom ciorovăi mai puțin și lumea va rîde mai puțin. Și dacă te vei plictisi și acolo, va veni aici. Si Er ori Wu Erși te va sluji cu plăcere. Noi sîntem doar „făpturi demne de dispreț, care necinstesc numele melodioase”.

- Încă n-ai uitat pînă azi lucrul acesta?

- Voi ține minte și o sută de ani! i-a răspuns Xiren. Nu-s ca tine, să-mi intre ceva pe-o ureche și să-mi iasă pe cealaltă, să uit dimineața ce mi s-a spus seara!

Era atît de plăcută în mînia ei, încît Baoyu nu s-a putu stăpîni, a smuls de sub căpătîi spelca bătută-n perle, cu care-și prindea părul, și a frînt-o în două.

- Dacă măcar o dată voi mai ieși din cuvîntul tău, să mă frîng precum agrafa asta! a zis el grav.

Xiren a adunat spelca ruptă și a spus:

- De ce te-ai sculat cu noaptea-n cap? Dacă vrei Ră mă ascultî ori nu, te privește, dar de ce trebuie să faci astfel?

- Poți să-ți închipui cîtă durere simt în suflet! a exclamat Baoyu.

— Știi tu ce-i aceea durere? a întrebat zînd. Ți se pare că eu nu simt? Dar bine, spalăm!

S-au sculat amîndoi și s-au dimineștă.

să-și facă toaleta

După ce Baoyu și Xiren au ieșit din odaie, a intrat Daiyu. Cum Baoyu nu era înăuntru, ea s-a apropiat de masă și-a-nceput să răsfoiască la-ntîmplare cărțile. Cînd a deschis Zhuang Zi, a observat imediat pagina pe < seară înainte făcuse Baoyu însemnări. Nc pu *du-se stăpîni, a luat penelul și, pe jumătate pe jumătate amuzată, a scris următoarele versuri*: Ci spune, cine a qlumit Cuvinte înșirînd fără de rost, Scriind tn *Canonul Nan Hua* L-d Zhuann Zi i se-aduce prinos? îmi vine să cred că voi doi

Nu vă canoașicți de fel ~ ' c vmsieșli înșirînd Fe al'zi cu cl.'-i distrezi.

După aceea Daiyu a urcat s-o vadă pe Jia Mu si de acolo a mers la doamna Wang.

între timp s-a îmbolnăvit copila lui Fer.g Jie. Toți ai casei au intrat în r^n'-ă și au chemat medicul. Acesta a consultat-o și a spus:

- Să știți, doamnă, că fiica dumneavoastră este
- Se va vindeca? l-au întrebat doamna Wang și Feng Jie.
- E-o boală grea, a răspuns medicul, dar tree. cu vremea, fără să lase urm^. întii de toate sînt necesari viermi de mătase și coadă de porc.

Feng Jie s-a apucat numaidecît de lucru: a d< reticat odăile să aducă jertfă zeiței vărsatului, a interzis alor casei să frigă și să prăjească și a făcut tot ce se cuver.f'a în astfel de împrejurări. Ping Er a fost pusă să schimbe patul și rufele'lui Jia Lian în odaia lui, unde avea să stea cît timp fetița zăcea. Fetelor le-au fost dfct cupoane de pînză roșie să-si facă din ele rochii. Vestibulul a fost amenajat și-n el s-au instalat cei doi ntedlci i „ " - - - „

. a fost amenajat și-n el s-au re îngrijeau fetița. Timp de d a avut voie să pătrundă în casă.

Jia Lian a fost nevoit să se mute în odaia sa da lucru, din cealaltă clădire. Feng Jie, Ping Er și doamna Wang aduccau zi de zi jertfe zeiței. Jia Lian se plictisea trăind departe de Feng Jie. După aceea, cum dormise două nopți singur, nemaiputînd îndura, a hotărît să-și caute o femeie. în acel timp trăia în castelul Rongguo un lucrător bețiv, pe nume Duo Guan. Fiind slăbănog, fricos și om de nimic, toți l-au poreclit Duo prostul. Cu doi ani în urmă părinții îi găsiseră o nevastă, care împlinise de curînd douăzeci de ani. Fata avea farmec, dar era ușuratică și, cum se

spune, „îi cam plăcea su rupă florile și să zgmdăre iarba”. Duo prostul trecea cu vederea ncrușinăriic ei. Dacă avea vin, mîncare și bani, toate celelalte erau fleacuri. Ca urmare, cine avea (hef, din castelele Ningguo și Rongguo, profita de ea, i cum era din cale afară de atrăgătoare și de ușuratică, au poreclit-o Duduia tuturor. Și iată că Jia Lian și-a aminti acum de ea! Jia Lian dorise această femeie de cum o văzuse pentru întâia oară, dar evitase să se lege de ea, de frica nevasti-si și pentru că nu-i venea la-ndemîna să se încurce cu slugile. La rindul ei, Duduia tuturor de asemenea îi purta sîmbetele lui Jia Lian, și nu aștepta decît prilejul să-și pună în aplicare gîndurile. far acum, cînd Jia Lian se mutase în odaia sa de lucru și nu avea ce face, Duduia tuturor a alergat de trei-patru ori la el.

Intăritat, Jia Lian era ca un șobolan flămînd. Nu-i rămăsese decît să vorbească unui servitor crcdincios și =;ă-i tăgăduiască acestuia bani ca să-i aranjeze întîlnirea. Acesta primi bucuros, mai ales că era vorba de bani. în plus, între el și această femeie dănuiau relații vechi, așa că n~avea decît să-i șoptească o vorbă, ca totul să fie rezolvat.

În scara hotărîtă, pe la straja a cloua, cînd bețivul Duo prostul s-a prăvălit pe *kan* și toți ai casei erau cufundați în somn, Jia Lian s-a furișat la întîlnire.

Văzînd femeia, s-a pierdut cu totul și fără a rosti nici un cuvînt măcar, s-a aruncat asupra ei. Femeia iicasta fusese înzestrată de natură cu o uimitoare însu- Ire: de-abia se atingea de ea un bărbat, că trupul i se Klovea și devenea moale; vorbele mieroase si mișcările dulci o făceau desăvîrșită. În clipa aceea Jia Lian regreta doar faptul că nu putea să se piardă cu totul în ea.

Atunci ea i-a șoptit dinadins la ureche:

- Fiică-ta-i bolnavă, acasă se aduc jertfe zeiței; puteai și tu să te stăpînești cîteva zile. De ce-ți pingărești trupul? Pleacă de la mine!

Tremurînd, Jia Lian a răspuns cu voce sugrumată:

- Care zeiță? Zeița mea ești tu!

Femeia s-a străduit să fie minunată, iar Jia Lian să-și dezvăluie toată bărbăția. După aceea au continuat să-și șoptească fără șir vorbe de dragoste, de nu le mai venea să se despartă. Astfel între ei s-au statornicit cele mai adînci legături. Cele douăsprezece zile s-au scurs ca o

Fata se restabilea văzînd cu ochii. S-au adus jertfe cerului și străbunilor, s-au ars arome, s-au făcut jurămintele cuvenite, au fost primite felicitările și împărțite darurile. Jia Lian fu nevoit să revină în odaia sa. Întîlnindu-se cu Feng Jie, a și simțit, a>a cum spune proverbul, că: „Femeia de-abia întîlnită nu se poate asemui cu cea știută”. La ce să mai povestim cît de duios au petrecut ei doi noaptea aceea?

În dimineața următoare, cînd Feng Jie s-a dus la Jia Mu, Ping Er a rămas să schimbe patul lui Jia Lian. Fără să aștepte, a dat sub pernă de o șuviță de păr negru. A înțeles numaidecît despre ce era vorba și, ascunzînd părul în mîneacă, a dat buzna în odaia unde se afla Jia Lian.

- Ce-nseamnă asta? a întreat ea arătîndu-i șuvița.

Încurcat, Jia Lian s-a repezit asupra-i, vrînd să i-o smulgă, dar fata s-a dat înapoi către ușă. Jia Lian a prins-o și a trîntit-o pe *kan*.

- Cit de nerușinat ești! a rîs Ping Er. Dinadins arq ascuns-o, ca nimeni să nu bage de seamă, și-am venit doar să-ți spun, iar tu te burzuluiești! Așteaptă numai să mă plîng neveste-ti!

Jia Lian a rîs și cl și s-a scuzat:

- Nu se va mai întîmpla!

Nici n-a terminat să rostească aceste cuvinte, că s-a și auzit vocea lui Feng Jie.

Jia Lian știa că nu va reuși să intre în posesia șuviței de păr; nu-i venea însă nici s-o piardă pe fată și neavînd încotro, s-a grăbit să-i șoptească:

- Draga mea, n-ai să-i spui!

Ping Er s-a ridicat de pe *kan*. În clipa aceea a intrat Feng Jie și i-a poruncit:

- Adu caseta cu modelele de broderii, îi trebuie stăpînei noastre.

Ping Er a încuviințat și s-a apucat s-o caute. Observîndu-l pe Jia Lian, Feng Jie a întreat-o pe Ping Er:

- Ai adus toate lucrurile din cabinet?

- Toate! a răspuns ea.

- Nu s-a pierdut nimic?

:- Nu, nimic! Am căutat cu băgare de seamă.

- Nici în plus n-ai găsit nimic?

- -Nu! De unde putea să fie în plus?

- Zilei c-astca a fost mai greu de păstrat curăţenia-n casă, a spus zîmbind Feng Jie. Nu-i de mirare ca prietenii să-şi fi uitat vreun inel, vreo batistă...

Obrazul lui Jia Lian, care stătea ascuns după Feng Jie, a devenit dintr-o dată galben ca ceara. A privit-o deznădăjduit pe Ping Er. Ea s-a prefăcut că nu vede şi s-a adresat zîmbind lui Feng Jie:

- Uimitor! Şi eu am gîndit ca şi dumneavoastră, stăpînă! Şi mie mi-a venit în gînd că se poate întîmpla aşa ceva, pentru care fapt am cotrobăit peste tot, dar fără vreun rezultat. Dacă nu mă credeţi, puteţi să căutaţi!

- Prostuţo! a rîs Feng Jie. Şi de-ar fi altfel, crezi că poate fi atît de neprevăzător Jia Lian?

Spunînd acestea, Feng Jie a luat din braţele fetei caseta cu broderiile şi a ieşit. Ping Er şi-a dus degetul la obraz şi a zis:

- Cum îmi răsplăteşti un asemenea serviciu? Răspunde!

Jia Lian se însenină şi, strîngînd-o în braţe, a exclamat:

- Ah, tu, scumpă, dragă mincinoasă!...

Înainte de a scoate şuviţa de păr ascunsă în mîneacă, ea a adăugat:

- Soarta ta se află aici! Dacă între noi doi toate vor merge bine, e pace, de nu, o arăt numaidecît.

- Pune-o bine! În ruptul capului să n-o vadă ea! a implorat-o Jia Lian.

Vorbînd astfel, el a pîndit un moment de neatenţie, s-a năpustit asupra fetei şi i-a smuls şuviţa. Rîzînd,

- Oricum, nu era potrivit să se afle la tine. Mai bine o păstrez eu, şi cu asta încheiem toată povestea. Şi a strecurat părul în carîmbul cizmei.

- Keruşinatule! a zis Ping Er strîngînd din dinţi. „Treci apa şi fărîmi podul după tine”. Aşteaptă tu mult şi bine să mai mint cu vreodată de dragul tău!

Vă/înd-o atît de ispititoare în mînia ei, Jia Lian a cuprins-o din nou în braţe, învolburat. Fata s-a smucit însă din strînsoarea lui şi a zbughit-o pe uşă.

- Desfrînatu! a murmurat dispreţuitor în urma ei Jia Lian. Mi-aţiţi focul şi-apoi fugi?

- Cin'te pune să te-aprinzi? a răspuns hohotînd clin prag Ping Er. Ar fi mai bine să mă laşi în pace, că dacă află nevastă-ta, nu

mai scap din mâinile ei 1

- N-ai frică! a zis Jia Lian. Numai să mă supere cu ceva, că i-arăt eu acestei sticle de oțetcu cine are de-a face! Află ea cine sînt! Mă păzește ca pe hoți! Ei să i se scurgă ochii după bărbați, și eu nici voie să vorbesc cu femeile să n-am? Numai să m-apropii de vreo femeie și să vorbesc ceva cu ea, că numaidecît intră la bănuieli! Dar ea poate să rîdă și să se zbenguie cu unchii și nepoții mei! N-am să-i mai îngădui să vadă pe nimeni de-acum încolo!

- Are dreptate să te păzească, a întărit Ping Er. Tu însă, degeaba o bîrfești. Cum ar putea oare să conducă toată gospodăria dacă nu și-ar atrage simpatia tuturor? Tu te porți urît și nu numai ea, dar chiar și eu mă neliniștesc din pricina ta!

- Bine! Bine! Deajuns! a întrerupt-o Jia Lian. Nu știți decît atît: tot ce faceți voi e bine, și ce fac eu, nu. Așteptați numai să cădeți în mâinile mele!

Între timp, din curte s-a ivit Feng Jie. Văzînd-o pe Ping Er stînd sub fereastră, a întrebat:

- Dacă aveți ceva de vorbit, de ce nu intrați înăuntru, să nu mai faceți aici gălăgie?

- Întreab-o! a zis Jia Lian. I-e frică să nu fie ascuns vreun tigru în odaie, ar putea sări s-o sfîșie 1

- Nu-i nimeni în casă, a răspuns Ping Er adresîndu-se lui Feng Jie. Cum să rămîn singură acolo?

- Dacă nu-i nimeni, cu-atît mai bine! a rîs Feng Jie,

- Mie-mi spuneți vorba asta, stăpînă? s-a mirat

- Ție, ție! Cui altcuiva? a rîs Feng Jie.

- Nu mă faceți să vă întorc cuvinte neplăcute! n întrerupt-o supărată Ping Er, cave-a plecat fără chiar să dea la o parte perdeaua de la ușă, ca să intre Feng Jie.

- Fata asta-i nebună de-a binelea! i-a spus ea lui Jia Lian. O fi vrînd să fiu la cheremul ci! Las' c-arn să-i tăbăcesc pielea!

Auzind aceste cuvinte, Jia Lian s-a răsturnat pe *kan* și a bătut din palme hohotînd:

- N-am crezut că Ping Er poate să fie atît de îndrăzneță. Mîine-poimîine te va sili să-i împlinești poruncile!

- Tu ai ațîțat-o! s-a năpustit Feng Jie. Cu line ar trebui să mă răfuiesc pentru toate!

- Vă sfădiți între voi și vă vărsați mînia pe mine ' s-a răstit la ea

Jia Lian. De ajuns! Altundeva este locul

- N-ai vrea să-mi spui și mie unde? a zis Feng Jie în zefleMEA.

- Fii liniștită! Un adăpost am să-mi găsesc eu! a răspuns Jia Lian pregătindu-se de plecare.

- Stai! vreau să mă sfătuiesc cu tine! l-a oprit

Dacă vă interesează ce aveau să-și spună, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL 16

În care se povestește cum Baoyu, asctiitînd psalmii budiști, a pătruns învățătura sectei visătorilor și cum Jia Zhiang, descifrînd ghicitorile, a avut presimțiri rele

VI NC CHUN

CÎND JIA LIAN a auzit că Feng Jie vrea să-i vorbească, s-a oprit s-o asculte.

- În ziua de douăzeci și unu s-a născut sora Baochai, a zis ea. Cum crezi că va trebui s-o sărbătorim?

- De unde vrei să știu eu? a răspuns Jia Lian. Tu ai aranjat pînă acum toate sărbătorile și ceremoniile în familia noastră și acum, dintr-o dată, nu mai ai idee cum să se petreacă o aniversare?

- Cînd e vorba de onomastica unui matur, se respectă cu strictețe datinile, a explicat Feng Jie. Nu știu dacă pe soia Baochai trebuie s-o tratăm ca pe-un om mare, ori ca pe-un copil? Iată de ce-am ținut să mă sfătuiesc cu tine.

Jia Lian și-a plecat capul, a chibzuit îndelung, apoi a spus:

- Văd că nu prea te mai ajută memoria! Adu-ți aminte că s-a serbat anul trecut ziua de naștere a sorei Lin Daiyu. Fă și de dala aceasta ceva asemănător.

- Crezi tu că nu m-am gîndit și eu? a rîs Feng Jie. Aseară însă, stăpîna bătrîna a întreat de ziua onomastică și de vîrsta fiecăruia și am aflat și eu că sora Baochai împlinește curînd cincisprezece ani. Bineînțeles că nu-i majoră, dar curînd va veni timpul să poarte agrafe. De aceea, stăpîna bătrînă ne-a atras atenția ca aniversarea lui Baochai să fie altfel de cum a fost sărbătorită anul trecut Lin Daiyu.

- înseamnă că va fi mai multă abundență, a conchis Jia Lian.

- La fel mă gîndesc și eu, numai că aș dori să cunosc și părerea ta, a zis Feng Jie. N-aș vrea să-mi aud mai tirziu vorbe.

- Bine! Bine! a rîs Jia Lian. Nu-i cazul să faci risipă de bunăvoință. Fă ce crezi, numai nu te mai ține după fiecare pas al meu.

1, Jia L

După ce a petrecut două zile în castelul Rongguo, Shi Xiangyun a vrut să se înapoieze acasă.

- De ce nu mai rămîi? a întreat-o Jia Mu. în curînd o vom sărbători pe Baochai și vor pleca după aceea toți.

Neîndrăznind să refuze, a trebuit să rămînă. A trimis acasă după două broderii, pe enre le lucrase nu demult, cu gîndul să le dăruiască lui E-icchai.

E bine să amintim că îndată după venirea lui Baochai în ca steiul Rongguo, Jia Mu a rîmas înaintat de medretia și cumpătarea fetei rîi, dîra, cînd a sosit ziua majoratului ei, Jia Mu a cîrn-, - pe Feng Jie, i-a dat douăzeci de *lieng* dr argint și i-a poruncit să prîgîntf. că în cinstea sa un brn"! r t și un sf v.I d ' teatru. în glumă Feng Jie a făcut următoarea observatie:

- Cînd bunica serbează do:ă onomastici al,, „polilor, nu sc zgîrcește la cheltuiuri: și arcineva -"rn/ul să nu-i dea ascultare? Cum „ fi banchetul? D. E bunica vrea să fie cu larmă și cu veselie, nimic de r{ î, trei bule să irosească din bănuirii pe carr-i are pu?i la păstrare. Dar cum? A scos vreo douăzeci de *liang* de nr^ .int și vrea să acopere cu ei toată serbarea! Nu în urnă care că no silește pe noi să ne dr.;chiricm punca „ D. „ă într-adevăr n-ați avea de unde, mai zi re. Dnr lăzile vă gem de lingouri de aur și argint! Și vreți să ne stop.rceți pe noi! Care din familia noastră nu vă este n-'pot ori nepoată? Vă-nchipuiți cumva că numai Baoyu o să vă pc-treacă pînă la muntele Vvutai ⁷⁴? Poate că av-ti

da gînd să-i lăsați lui totul? Slujindu-vă, bineînțeles că nu putem să vă fim chiar întotdeauna pe plac, numai r.u ne nedreptățiți! Spuneți-mi, ajung douăzeci de *liang* de argint pentru un banchet cu spectacol de teatru?

Ascultînd-o, toți cei aflați în casă au rîs. Jia Mu a zis și ea zîmbind:

- Auziți numai ce limbă ascuțită are! Nici eu nu-mi zăvorăsc vorbele-n buzunar, dar trebuie să mărturisesc că nu mă simt în stare s-o întrec pe maimuța asta I Soacră-ta nu-ndrăznește să se lege de tine, de-asta ai venit să mă iei pe mine în zeflemea!

- Și soacră-mea îl iubește pe Baoyu ca și dumneavoastră, a explicat Feng Jie, dar n-am să mă plîng că mă nedreptățește. De ce ziceți atunci că sînt zeflemitoare?

Vorbele ei au adus un zîmbet de mulțumire pe fața bătrînei.

Seara totți s-au strîns la Jia Mu. După obișnuitele întrebări cu privire la sănătate, s-a încins discuția. Femeile au rîs, au glumit între ele, în vreme ce Jia Mu, la ceas potrivit, a întreat-o pe Baochai ce piesă de teatru prețuiește mai mult și pentru care mîncăruri are preferință. Știind că lui Jia Mu, ca de altfel tuturor bătrînilor, îi plac piesele vesele și mîncărurile dulci, pe care nu trebuia să le mestece, Baochai a ales pe gustul bătiinei. Ziua următoare, Jia Mu a fost prima care i-a trimis Lui Baochai în dar o rochie și alte mici daruri. Nu vom mai aminti și despre darurile pe care i le-au trimis doamna Wang, Feng Jie, Daiyu și ceilalți toți.

Și iată că a sosit și ziua de douăzeci și unu! Li curtea casei lui Jia Mu a fost înălțată o scenă pentru jocul actorilor. Au fost alese bucăți noi din piesele sudice Kunqiang K Mesele au fost întinse tot în saloanele bătrînei doamne. Printre invitați nu s-a aflat nici un străin. în afară de mătușa Xue, Shi Xiangyun și Xue Baochai, earc-au fost tratate ca oaspeți, toți ceilalți erau socotiți de-ai casei.

În acca zi Baoyu s-a sculat de dimineață și, amintindu-și că nu se mai văzuse cu Daiyu, a pornit într-acolo. Cînd a intrat în odaie, Daiyu stătea culcată pe *kan*.

- Scoală-te să prînzim! a zis Baoyu rîzînd. Curînd va începe serbarea. Ce act și din ce piesă îți place mai mult? Am să aleg

cincisprezece t>Ri. După cincisprezece ani o fată avea dreptul să se căsătorească.

pentru tine.

- Când ai să aduci tu actori, îmi voi alege tot ce-mi place și voi cere să se joace doar pentru mine, a zis zîmbind Daiyu. Numai atunci poți să mă întrebi așa

- Crezi că mi-e greu s-o fac? a rîs Baoyu. Mîine voi chema actorii și le voi porunci să joace doar pentru noi doi.

Spunînd acestea, el a luat-o pe Daiyu de mînă și a condus-o la masă.

Înainte de începerea serbării, Jia Mu i-a cerut lui Baochai să aleagă piesa de deschidere. Baochai n-a vrut, dar la stăruința lui Jia Mu a ales în cele din urmă o arie din piesa *Călătorie spre soare apune*. Alegerea a fost pe placul lui Jia Mu, care după aceea i-a cerut mătușii Xue să numească și ea un fragment. Văzînd că fiica sa alesese, mătușa Xue a renunțat. Apoi Jia Mu i-a dat dreptul lui Feng Jie să aleagă. Neîndrăznind să nu se supună și nemaiuînd în seamă faptul că înaintea ei se aflau doamna Xing și doamna Wang, Feng Jie, care știa că lui Jia Mu îi plac piesele vesele și înflăcărâte, unde actorii introduceau glume și replici vioaie, a ales actul *Lin Er și-a amanetat veșmintele*. Jia Mu s-a bucurat din cale-afară. Apoi i-a poruncit lui Daiyu să-și arate și ea dorința, dar Daiyu a cedat rîndul doamnei Wang.

- Pentru voi am organizat banchetul ăsta, a oprit-o Jia Mu. Gîndiți-vă la voi, nu la ceilalți. Nu pentru ei am aranjat eu serbarea! Este de ajuns pentru ci să privească, să mănînce și să bea.

Toți cei de față au hohotit. Atunci Daiyu s-a supus. Și-au mai arătat dorințele, rînd pe rînd, Baoyu, Shi Xiangyun, Yingchun, Tanchun, Xichun și Li Wan. Serbarea s-a desfășurat în ordinea în care au fost alese actele din piese.

Cînd a sosit timpul să se așeze la masă, Jia Mu a rugat-o pe Baochai să mai aleagă o piesă. Aceasta a ccrut *Poarta templului din munte*.

- Cum de îți plac asemenea piese! s-a mirat Baoyu. Baochai a rîs.

- Vezi spectacole de atîția ani și n-ai băgat încă la cap că piesa aceasta este deosebită, atît din punct de vedere al stilului, cit și în ceea ce privește aranjamentul scenic!

- Nu-mi plac piesele zgomotoase, a spus Bao>u.

- Dacă vei mai susține că fragmentul acesta este zgomotos,

atunci înseamnă că nu-nțelegei piesa! a constatat Baochai. Am să-ți povestesc. Acest act se cîntă după motivul nordic *Buze carmínate*, melodia fiind încîntătoare, amintind de sunetul frîngerii metalului. Textul poetic este cu totul aparte. Dintre toate actele, cel ales de mine se potrivește cel mai bine la interpretare în felul motivului *Flanta agățătoare*. Oare să nu fi știut tu toate astea?

Ascultînd-o, Baoyu s-a simțit obligat să-i dea dreptate.

- Iartă-mă, soră dragă! N-ai vrea să-mi citești și mic versurile acestea?

Baochai i-a citit:

„Ochiul în lacrimi,

Zadarnic încerci să-l alini

Eroul iubita și-o lasă

Viața de re s-o anini?

Abătut, lingă lotuși el stă

Și rămas bun își ia de la toate, pe rînd.

Ce-i rostul, pe lume, nu știe;

De mult adăpost nu mai are

Și tristă-i a lui pribegie.

Haina primită abia - IJnde-am rămas fără ea?

Oala e spartă și rupte încălțările

Te poartă destinul cum vrea

Textul îl încîntă în asemenea măsură, încît Baoyu își bătea palmele peste genunchi și scoțînd sunete de admirație nu mai conținea s-o laude pe Baochai, că fusese-n stare să citească atîtea cărți.

Atunci Daiyu a scrîșnit printre dinți:

- Nu s-ar putea puțin mai încet? Mai bine privește! Nici n-au ajuns la *Poarta templului din munte* și tu ai și început *Fuităcirea în neant* ⁷⁵.

Cuvintele lui Daiyu au fost atît de izbutite, încît a făcut-o pe Shi Xiangyun să izbucnească în rîs. Toți au continuat să urmărească serbarea și de-abia către seară s-au despărțit. Din întreaga trupă, lui Jia Mu i-au plăcut mai ales două fete: prima jucase rolul unui personaj neînsemnat, iar a doua al unui bufon.

După spectacol ea a cerut să-i fie prezentate fetele, pe care le-a privit cu luare-aminte din cap pînă-n tălpi și le-a întrebat cîți

75 Daiyu folosește titlul actului Rătăcire irt neant, pentru a-l certa pe Baoyu.

ani aveau. I s-a spus că interpreta personajului neînsemnat avea unsprezece ani, iar cealaltă, de-abia vreo nouă.

Jia Mu a cerut să li se aducă gustări din carne și fructe și să li se dea bani, ca răsplată.

- N-ați observat că una din fetițe, așa cum est? costumată, seamănă cu cineva care se află aici de față? a întrebat Feng Jie rîzînd.

Baochai a ghicit numaidecît despre cine era vorba, dar a clătinat din cap fără să spună. Baoyu, de asemenea, a priceput, dar n-a avut curajul să vorbească.

- Știu! s-a grăbit să spună Xiangyun. Seamănă cu Lin Daiyu.

Baoyu i-a aruncat lui Xiangyun o privire plină de dojana.

- Leită Daiyu! au spus toți în cor, după ce-au privit-o cu atenție pe mica artistă.

Apoi toți s-au împrăștiat. Seara, Shi Xiangyun, vrînd să se întoarcă acasă, i-a poruncit lui Zui Lou să strîngă lucrurile.

- De ce te grăbești? a întrebă-o Zui Lou. Cînd va sosi timpul plecării, voi avea eu grijă.

- Plccăm mîine dimineață, a zis Xiangyun. Ce să mai fac aici? Să mă uit la fețele astea înăcrite?

Auzind cuvintele ei, Baoyu s-a aprooiat și a în-

- Scumpă surioară, prea ești supărată pe mine. Surioara Lin Daiyu este din cale-afară de bănuitoare. Toți știm aceasta și nimeni nu s-a-ncumetat s-o spună, de teamă să n-o supere. Cine și-a închipuit că tocmai tu vei face o asemenea gafă? Am crezut că se va simți jignită, de-aceea m-am uitat urît la tine. Crezi că nu mă doare, arătîndu-ți atîta nemulțumire? Dacă ar fi altcineva în locul tău, nici n-aș lua în seamă!

- Taci! Am văzut! i-a tăiat vorba Shi Xiangyun. Cum să mă asemeni surioarei tale Lin? Altoră li se îngăduie să rîdă de ea; mie însă, nu. De bună seamă eu nu-s în măsură să vorbesc; ea este stăpînă, în vreme ce eu sînt slugă!

- Am vrut numai să-ți fiu de folos și cînd colo..., a zis Baoyu oftînd. Să mă fac praf și pulbere și să mă calce-n picioare zece mii de oameni \ dacă am făcut-o cu vreun alt gînd.

- Nu mai vorbi prostii într-o zi ca aceasta! a zis Xiangyun. Iar dacă vrei să sporovăiești cîte-n lună și-n stele, du-te la răutăcioasa aceea, căreia-i place să rîdă de oameni, că te va pune ea la punct!

Și mînioasă a intrat la Jia Mu, unde a izbucnit în Eămînînd singur, Baoyu s-a dus la Daiyu. Dar nici n-a trecut bine pragul iatacului, că Daiyu s-a repezit la el, l-a îmbrîncit afară și a încuiat ușa.

Descumpănit, Baoyu s-a dus la fereastră și a început s-o cheme cu voce stinsă:

- Bună surioară, scumpă surioară!...

Daiyu a rămas neînduplecată. Îndurerat, Baoyu și-a lăsat capul în jos și a tăcut. Zi Juan înțelegea prea bine totul, dar în atari împrejurări nu îndrăznea să dea vreun sfat.

Baoyu continua să șadă acolo abătut. Crezînd că a plecat, Daiyu a descuiat ușa. Văzîndu-l, i-a fost greu s-o mai zăvorască.

Baoyu s-a apropiat:

- Pentru orice există un motiv. Spune-mi ce s-a-ntîmplat? Orice~ar fi, n-am să mă supăr. Ce ai?

- Tu vorbești? a țipat Daiyu. Nici eu nu știu. Întotdeauna găsești prilej să mă batjocorești. Astăzi v-ați apucat să mă asemenați cu o oarecare comediantă!

- N-em vorbit de tine și nici n-am rîs de tine, a zis Baoyu. La ce bun să te superi?

- Asta mai lipsea, să fii și tu printre ei! a izbucnit Daiyu. Cine știe, poate și tu, într-o zi... De altfel, că ai tăcut și n-ai rîs, este și mai rău decît faptul c-au rîs

Baoyu nu mai știa ce să răspundă.

- Asta se mai poate trece cu vederea, a zis nemulțumită Daiyu. Dar pentru ce i-ai făcut cu ochiul lui Shi Xiangyun? Ce-ai avut atunci în gînd? Nu cumva ai crezut că se înjosește glumind cu mine? E doar o domnișoară adevărată, în vreme ce eu sînt o fată simplă; iar dacă s-ar fi distrat pe socoteala mea și eu i-aș fi întors vorba, nu înseamnă că s-ar fi umilit cu bună știință? Nu asta ți-a trecut prin minte? Chiar dacă-ai fi făcut-o fără gînd ascuns, oricum, ea tot nu te-ar fi înțeles și s-ar fi supărat. Iar tu, ca să-i câștigi bunăvoința, i-ai explicat că-s mofturoasă și aș putea să-i stingheresc pe ceilalți. Te-ai speriat că mă va jigni și c-am să-i port pică! Ce te privește pe tine, la urma urmei? Să zicem că m-ar jigni; ce legătură ai tu în toate astea?

Baoyu a înțeles că Daiyu ascultase discuția dintre el și Shi Xiangyun. Gîndul lui fusese să le împace, dar ieșise vinovat, întocmai cum citise c-o zi înainte în *Canonul Nan Hua*:

„Cel îndemînatic trudește neîncetat, cel înțelept se întristează mereu, prostul se înveselește și se lasă dus de valuri ca o barcă fără cîrmă”.

Și mai apoi:

„Copacul de pe munte, singur își găsește pieirea, izvorul singur se revarsă” și așa mai departe. Cu cît se gîndea, cu atît nu găsea nici o scăpare. „Dacă nu sînt în stare să mă-mpac cu ele acum, ce se va întîmpla mai tîrziu?”

N-a mai zis nimic și s-a înapoiat în odaia sa. Pe cînd se îndepărta tulburat, Daiyu a simțit că turbează de

- Pleacă! a țipat ea. Să nu te mai văd și nici să nu-mi mai vorbești vreodată!

Ajuns la el Baoyu s-a trîntit pe pat. Era zdrobit. Xiren pricepuse care era pricina, dar, neîndrăznind să-i vorbească fățiș, a zis rîzînd:

- S-ar putea să mai aibă loc serbări asemănătoare celei de astăzi. N-ar fi de mirare ca Baochai să pregătească și ea una.

- Ce mă privește pe mine? a zîmbit rece Baoyu.

Tonul neobișnuit al lui Baoyu a mirat-o pe Xiren.

- De ce vorbești așa? Doar toți s-au simțit bine astăzi. Ce s-a întîmplat cu tine?

- Nu mă privește dacă și cine s-a distrat, a rînjit Baoyu.

- Toți caută să trăiască-n bună înțelegere unii cu alții și dacă ai lua și tu pildă... a continuat Xiren.

- Ei toți leagă prietenii, numai eu, deocamdată, nu mă asociez cu nimeni, mă-nstrăinez de toți, voi hoinări pretutindeni însingurat.

Fără voie, Baoyu și-a simțit ochii înlăcrimați. Xiren a rămas tăcută. Gîndindu-se la sensul celor puse, Baoyu s-a ridicat, s-a așezat la masă, a luat penelul și a scris următorul psalm:

Tu înțelegi și înțeleg și eu Mintea-nțelege și sufletu-nțelege. Ce-i de-nțeles, zadarnic se-nțelege Aceasta-i sigur, de toți înțeles. De nu vei spune ce se înțelege El toate în picioare, cumplit le va călca.

Temîndu-se că tîlcu.l psalmului va rămîne străin celorlalți, Baoyu a transcris la sfîrșit versul pe motivul „planta agățătoare”. Recitind cele scrise, a simțit ca o alinare și, urcîndu-se în pat, a adormit curînd.

Daiyu, sub pretext că vrea s-o vadă pe Xiren, s-a luat pe

urmele lui Baoyu.

- Doarme! i-a explicat Xiren.

Daiyu a vrut să se retragă.

- Stați, domnișoară! a reținut-o zîmbind Xiren. Sînt pe masă niște hîrtii, vedeți ce-a scris în ele.

Și i-a întins lui Daiyu psalmul. Citindu-l, Daiyu și-a dat seama numaidecît că Baoyu scrisese sub îndemnul mîniei. Ar fi vrut să ridă, dar suspînă adînc și-i spuse lui Xiren:

- E o glumă. Nu are nimic serios.

A luat foaia cu ea și s-a-ntors acasă, iar a doua zi dimineața Ie-a citit psalmul lui Baochai și Xiangyun. Ca răspuns, Baochai a rostit versurile: A'ii vei mai fi nici tu, Cînd nici eu n-am să fiu. Urmează mai bine pe-un altul, De nu știi să-nțelegi cine sînt. Mai bine să nu mă-nsoțești, Nepăsător ca vîntu-s și eu; Bucuria, m ih nirea-ntristarea Pe urmele tale se-ațin? Cei știuți, părinți-și prieteni Vor trece prin gîndu-ți mereu? E-atita tumult în ziua din urmă. Cu greu pe suflet ți-a stat? Ziua de azi cu rînd se destramă. Aminte ți-adu de-altădată! Și norii lasă-i pe cale să plece!

Terminind de declamat, Baochai reciti cele scrise de Baoyu, după care spuse:

- Eu port întreaga vină. Aseară i-am citit niște versuri și iată cum Ic-a răstălmăcit. Chiar și cei mai mari înțelepți se lasă înrîuriți cînd citesc aceste cărți daoiste. Oricum, mă simt vinovată pentru toate acestea.

Și a rupt hîrtia în bucăți, poruncind s-o ardă.

- Degeaba, a zis Daiyu. Trebuie să stăm de vorbă cu el. Haideți, vă făgăduiesc că îl vom lecu.

Toate trei s-au dus în odaia vărului lor.

- Baoyu, aș vrea să te-ntreb, a început Daiyu. Cel mai scump lucru este Piatra nestemată,,bao", iar cel mai dur este Piatra..yu". Spune-mi, ce anume ai în tine,,scump" și ce „dur”?

Baoyu s-a pierdut și n-a știut ce să răspundă.

- Ah, ah! au rîs fetele. Unui asemenea copil îi ccari să explice cugetările înțelepților!

Xiangyun a strigai bătînd din palme:

- Baoyu, ai pierdut!...

- Iată, tu scrii, a continuat între timp Daiyu:

De nu vei spune tu ce. se-nțelege, El toate în picioare cumplit le va călca!

Este, sigur, foarte frumos, dar mi se pare că nu-i totul și de aceea am mai adăugat eu două versuri: *Și ăe-n picioare nu le va călca, Atunci, cu puritate se va arăta!*

- într-adevăr, a exclamat Baochai. Acum de-abia am înțeles. Cândva căpetenia a șasea a sectei daoiste din miazăzi, pe nume Hui Ncng, căutându-și un învățător, a ajuns la Shaozhou. Acolo a aflat că a cincea căpetenie a sectei, pe nume Hun Ren, locuia la Huangmei El s-a dus pe munte și a intrat ca bucătar în slujba lui Hun Ren. Când căpetenia a cincea a sectei a vrut să-și aleagă un urmaș, a poruncit fiecărui călugăr să compună un psalm. Mai marele Shen Xu s-a oferit să citească primul:

Al oamenilor trup a fost durat în lemn Și sufletul i-asemeni suportului ăe-oglină. Neîncetat și vrednic tu îngrijește-i fața Ca praful de pe lume de ea să nu se prindă. *În acest timp Hui Neng era în bucătărie și pisa orez în piuă. Auzind psalmul s-a gândit: „De frumos, e frumos, dar parcă tâlcul nu-i întreg”. Și singur a continuat: Și dacă trupul n-ar fi fost din lemn Și-oglină-ar fi rămas fără suport, Pe lume n-ar fi existat nimic, Ca praful să se prindă peste tot. După aceea, căpetenia a cincea, fără a mai sta mult pe gânduri, i-a înmînat lui rasa și oala în care aduna obolul.*

Nu era mai bine să faci altceva?

- Dacă nu cunoaște răspunsul înseamnă că a pierdut, a rîs Daiyu. Nici nu m-aș mira. De acum încolo nu se va mai apleca asupra preaînțeleptei învățături a lui Buddha. Cum poți să te apuci să tălmăcești cugetările înțelepților, când tu nu cunoști nici măcar atît cît știm noi foarte bine! a încheiat ea, întorcîndu-se spre Baoyu.

Cînd Baoyu a scris psalmul, i s-a părut c-a înțeles tâlcul întreg. Nici nu i-a trecut prin minte că Daiyu avea să-i pună întrebări la care el să nu fie-n stare să răspundă. Iar Baochai a dat ca pildă citatul din *Cugetările călugărilor vestiți*. Nu-și închipuise vreodată că verișoarele sale sînt atît de instruite.

Judecînd după ce știu, fetele m-au lăsat mult în urmă; cu toate acestea, singure nu se pot lămuri, s-a gîndit el. Dar de ce trebuie să-mi bat eu capul?

Baoyu a întrebat rîzînd:

- Cine se ocupă de înțelepții budiști! A fost pur și simplu o glumă!

De atunci, Baoyu și verișoarele sale au fost tot atît de buni

prieteni ca mai înainte.

În timp ce se desfășura această discuție, s-a anunțat că împărăteasa Yuanchun a trimis de la palat un lampion pe care se afla scrisă o ghicitoare. Toți trebuie să-neere s-o dezlege, iar după aceea să născocească singuri câte una și s-o trimită la curte. Auzind vestea, fetele și Baoyu s-au grăbit să se ducă la Jia Mu.

Aici au dat cu ochii de eunucii veniți de la palat, care țineau în mână un lampion cu patru colțuri, îmbrăcat în voal alb și lucrat în așa fel, ca să se poată atârna inscripții. Toți citeau ghicitoarea cu gând s-o dezlege.

- Domnișoarelor, li s-au adresat eunucii, dacă vreuna reușește să-i afle dezlegarea, o rugăm să nu vorbească. După ce veți da răspunsurile, le voi duce împărătesei.

Baochai s-a apropiat și dintr-o dată și-a dat scama că avea în față un catren cu șapte silabe-n vers, care nu conținea nimic deosebit. Cu toate acestea, s-a grăbit să-și arate înaintarea, adăugind că dezlegarea nu este chiar ușoară. Apoi a luat aerul că se gîndește adînc. În fond, ea ghicise tîlcul de la întîia privire.

Baoyu, Daiyu, Xiangyun și Tanchun de asemenea i-au aflat dezlegarea și au scris răspunsul. Ei au propus și lui Jia Huan și Jia Lan să-ncerce să noteze răspunsul pe hîrtie. După aceea, fiecare din cei de față a încercat să compună o ghicitoare. După ce au izbutit, din stimă pentru împărăteasă, au fost transcrise cu migală și prinse de lampion. Eunucii l-au luat și s-au înapoiat la palat. Seara s-au întors cu răspunsul împărătesei:

- Toți au dezlegat ghicitoarea, în afară de domnișoara Yingchun și domnul Jia Huan. Împărăteasa a dezlegat la rîndul său ghicitorile trimise și dorește să afle dacă răspunsurile sînt bune ori nu.

Spunînd acestca, ei au împărțit foile color care erau de față. Cîteva din ghicitori aveau răspunsul bun. Apoi eunucii au împărțit darurile trimise de Yuanchun. Fiecare a primit casete pentru păstrarea versurilor și perii pentru curățirea ceștilor de ceai, lucrate la palat. Yingchun și Jia Huan n-au căpătat nimic. Yingchun a luat totul ca pe o glumă, spre deosebire de Jia Huan, care s-a supărat.

În afară de aceasta, eunucii au mai spus:

- Ghicitoarea domnului Jia Huan nu-i clară și împărătesei i-a fost greu să dea vreun răspuns. Măria sa mi-a poruncit să-l

întreb ce-a vrut să spună.

Auzind aceasta, toți s-au apropiat să vadă ce scrisese Jia Huan. Au citit:

Fratele mai mare are opt coarne, Fratele mai mic are două coarne; Fratele mai mare stă întins pe pat, Fratele mai mic, pe casă cocoțat!

Toți au izbucnit în hohote. Kcbăgîndu-i în scamă, Jia Huan a explicat eunucilor:

- Prima este perna, iar a doua capul de fiară sculptat pe acoperiș, pus ca ornament.

Eunucii au nota cu grijă dezlegarea, au băut ceaiul și-au plecat.

Din toate acestea Jia Mu a gîndit că Yuanchun se simte bine la palat. Se bucura afară din cale și a poruncit să se lucreze neîntîrziat un lampion, să fie învelit în mătase albă și atîrnat în salon. După care a pus fetele să nascocoască fiecare cîte o ghicitoare și s-o agațe de lampion. Apoi a cerut să se pregătească un ceai aromat, fructe și prăjituri și să se premieze cei care dezleagă ghicitorile.

Jia Zheng, care de-abia se întorcea dintr-o audiență la împărăție, a observat numaidecît că Jia Mu era bine dispusă și s-a gîndit c-ar fi bine să ia și el parte la joc, Jia Mu, Jia Zheng și Baoyu ședeau împreună pe-o rogojină de bambus, întinsă pe treapta de sus. Mai jos erau alte două rogojini: pentru doamna Wang, Baochai, Daiyu și Xiangyun, iar cealaltă pentru Yingchun, Tanchun și Xichun. Lîngă ele erau slujitoarele și femeile de la castel. Li Wan și Feng Jie stăteau în mijloc.

- Nu-l văd pe Jia Lan! a zis Jia Zheng, observînd lipsa nepotului său.

Una dintre fete s-a grăbit să-i facă semn lui Li Wan. Aceasta s-a ridicat și, apropiindu-se de Jia Zheng,

- N-a fost chemat, și fiul meu n-a îndrăznit să

Toți au izbucnit în rîs:

- Așa-i cl, ciudat și-ncăpățînat!

Jia Zheng a poruncit lui Jia Huan să-l aducă pe Jia Lan. Cînd au apărut, Jia Mu l-a chemat, i-a dat un pumn de fructe și l-a așezat lîngă ea. S-a încins o discuție înflăcărată, s-au spus glume și s-a rîs. Baoyu, căruia de obicei îi plăceau astfel de întîlniri, de data aceasta tăcea. Prezența tatălui său îl stînjenea, și doar încuviința

cc se spunea. Xiangyun, care se dădea-n vînt după vorbe aprinse și tăioase, stătea, de asemenea, tăcută Daiyu era de felul ci o fire închisă și nu-i plăceau vorbele de prisos. În ceea ce-o privește pe Baochai, era de fiecare dată măsurată la vorbă, de acera stătea liniștită. Astfel, cu toate că petrecerile familiale erau dese, cei prezenți se simțeau stânjenți Jia Mu a pricep.'t că motivul acestei stânjeneli era prezența lui Jia Zheng; dn ac ea, după trei pahare de vin, ea l-a trimis pe Jia Zheng să se odihnească. Jia Zheng a priceput că maică-sa vrea să-l alunge ca să se simtă copiii în largul lor, și a spus zîmbind:

- Mamă, știam că ai hotărît să faci o sca-ă de ghicitori de Anul Nou, că ai împărțit invitații, ai pregătit daruri. Știu mai ales cît de mult îți iubești nepoții și nepoatele; dar oare mie, fiului tău, nu mi se mai cuvine nici o fă rimă de dragoste?

- Cînd ești tu de față nu le vine să rîdă și să glumească, a mărturisit Jia Mu. Și văd că și eu lîncezesc. Dacă vrei să dezlegi o ghicitoare, am să-ți spun eu una; dar dacă n-o vei ghici, te vom pedepsi.

- Înțeleg, a rîs Jia Zheng. Dar dac-am s-o <„ U mă răsplățiți?

- Sigur, sigur, a încuviințat Jia Mu. Dar mai întâi de toate ascultă:

În vîrf de creangă, Maimuță cu trup ușurel.

Jia Zheng a ghicit numaidecît' că este vorba de fructul *lizlri* ⁷⁶, dar dinadins a spus altceva, ca să fie pedepsit. După aceea a dezlegat-o și a primit un dar din partea lui Jia Mu. La rîndul său a rostit versurile următoarei ghicitori:

Are colțuri de pătrat, Trup ca piatra, tare, Deși nu poate vorbi, Ne e folositoare!

El a șoptit răspunsul lui Baoyu, iar accsta lui Jia Mu, cînd Jia Zheng nu era atent. Jia Mu s-a gîndit ce ș-a gîndit, apoi fără nici o șovăială a zis:

- Tușiera!

- Adevărat, mamă! a întărit Jia Zheng. Ir.tr-adevăr ai ghicit. întorcîndu-se spre slujitoare a poruncit:

- Aduceți repede darurile!

Fetele au adus o tavă pe care se afla o cutiuță, înăuntru era o mulțime de lucruri nelipsite la sărbătoarea larnpioanclor, care i-au făcut bătrînei o plăcere deosebită.

76 Uzai, asemănător cu Longyan — ochi de dragon, fruct din zona tropicală.

- Toarnă vin tatălui tău! a poruncit Jia Mu lui

Baoyu a turnat vin din ceainic, în ceașca lui Jia Zheng, iar Yingchun i-a înmînat-o. Apoi Jia Mu i-a spus din nou fiului:

- De lampion stau agățate ghicitorile făcute de fete. Dezleagă-le, că te-ascult!

Jia Zheng s-a ridicat și s-a apropiat de lampion. Prima ghicitoare era cea compusă de Yuanchun și suna

Ciudățenie ar putea să pară,

Dar n-cre curaj să sc lase

Răsuflarca-i ca tunetul,

Trupu-i. un ghem de mătase,

Bubuie neașteptat, de-nspăimintă o gloată;

Cînd te uiți s-o zărești Cenușă e toată.

- *Pocnitoarea! a zis Jia Zheng nehotărît. - Bineînțeles! s-a grăbit Baoyu să încuviințeze: Apoi Jia Zheng a citit ghicitoarea plăsmuită de Yingchun: Bolta se mișcă fără încetare Chiar dacă-ascunde mii de sensuri. Forță nu e fără mișcare. La fel e și-aici, neîncetat. Deși ziua-ntreagă se mișcă-nainte-napoi Suma totală nici unul nu a aflat!*

Socotitoarea! a exclamat Jia Zheng. rînr-adevăr, a întărit Yingchun. Jia Zheng a citit mai departe. Era ghicitoarea alcătuită de Tanchun:

În josul treptelor, băiatul Cu ochii-n sus ațintiți. Privirea lui e clară ea ziua. De toți e-ndrăgit! Așa ușoară urcă firesc Cum să-nvinui vîntul de răsărit?

r- Zmeul! și-a dat cu părerea Jia Zheng. '- Foarte bine! i-a răspuns Tanchun. Următoarea ghicitoare era compusă de Daiyu. S-au revărsat zorile. Cine le-a răpit aromele? Nici balalaica și nici veșmintele Nu i le-am păstrat. Supuse-s timpului! Veștile au încetat La straja a cincea. Cu toții au tăcut. Dimineața creștetul arde, Și seara arde, Și tot astfel an după an Și zi după zi. Trece timpul copilăriei. O! Fie-vă milă de ele! Tremură, cînd ceru-i senin, Pe grindină, pe ceață, pe ploaie.

- Nu seamănă cu luminările arome care ard noaptea arătînd timpul? a zis Jia Zheng.

- Așa e, așa e! s-a auzit glasul lui Baoyu.

Jia Zheng a continuat să citcască ghicitorile: Stă la miazăzi; Fața-i spre miazănoapte. De-i trist Xiang sc-ntristea~ă și ea, De ride Xiang, atunci și ea va rîde!

- Minunată ghicitoare! a aprobat Jia Zheng. Cred că e oglinda.
- Desigur, a râs Baoyu.
- Cine a născocit-o, că nu văd nici o semnătură? a întrebat Jia Zheng.

- S-ar putea s-o fi scris Baoyu, a ais Jia Mu.

Jia Zheng n-a comentat mai departe și a citit-o po aceea compusă de Baochai:

Are ochi, dar pupile n-are, Trăiește fără ele. Lotușii se desfac fără-nctare Și ne bucură simțirea. De pe wutong cade frunza Prevestind despărțirea. Mereu se stinge ca iarna, între soți, pală, iubirea.

Terminînd de citit, Jia Zheng și-a zis:„Obiectul - despre care c vorba de fapt nu reprezintă nimic deosebit; dar întrucît Baochai, la o vîrstă atît de fragedă, s-a gîndit să-l folosească în ghicitoarea sa, oare nu-i prevestește fericire și viață lungă?”

La gîndul acesta Jia Zheng s-a-ntristat și a lăsat capul în jcs. Jia Mu, crezînd că este obosit și văzînd că din cauza lui tineretul nu se poate distra, i-a spus:

- Mergi și te odihnește, fiule! Nici noi nu vom mai zăbovi mult.

Jia Zheng a dat de mai multe ori din cap în semn de aprobare, și după ce a cerut să mai bea un pahar de vin, a plecat. Întorcîndu-se acasă, s-a trîntit pe pat, dar n-a fost chip să adoarmă; s-a răsucit și pe-o parte și pe cealaltă. Sufletul îi era adînc întristat.

După plecarea lui Jia Zheng, Jia Mu le-a spus celor

- Acum distrați-vă cît puteți!

Nici n-a reușit să termine bine vorba că Baoyu a și alergat spre lampion și a-nceput să clasifice ghicitorile. r:pun;nd eare este bună, care nu-i de ajuns de izbutită și care nu se potrivește în nici un clii. Dădea puternic din mîini, ca un automat.

- Ce te-a apucat? l-a muștrat Daiyu. Oare nu era mai bine să stăm și să glumim ca mai înainte?

Feng Jie, care tocmai intrase, a adăugat:

- Ar trebui ca tatăl tău să nu se-ndepărteze de tine nici un pas. Cum de-am uitat să-i zic ca să te pună să faci ghicitori în versuri? Ar fi curs sudoarea de pe tine!

Baoyu s-a supărat, a alergat la Feng Jie și-a-nceput s-o zgîlțîie.

Nu după mult timp Jia Mu s-a simțit istovită. Era pe la a patra strajă. A poruncit să se împartă oamenilor de la curte mîncărurile

rămase și, pe când ieșea din odaie, a mai spus:

- Mergeți la culcare!!n”ă nu s-au terminat sărbătorile. Vom mai petrece și mâine seară!

Așa că, încet, încet s-au împrăștiat cu toții.

Ce s-a întâmplat mai departe, puteți afla din capitolul următor.

CAPITOLUL

17

În care se povestește cum au Jost vrăjiți Baoyu și Feng Jie, ajutorai duhurilor rele și cum piatra miraculoasă, pîngărită, a ajuns în mîna a doi înțelepți

A MAI TRECUT O ZI. A sosit ziua de naștere a soției lui Wang Ziteng. Wang Ziteng a trimis invitație lui Jia Mu și doamnei Wang, dar aflînd că Jia Mu nu se putea duce, a renunțat și doamna Wang. Singură mătușa Xue și-a arătat dorința de a o felicita pe sărbătorită. Împreună cu ea s-au mai dus Feng Jie și Baoyu cu surorile sale. De-abia înspre scară s-au întors acasă.

Între timp, doamna Wang, care, străbătînd curtea, tocmai se îndrepta spre mătușa Xue, l-a văzut pe Jia Huan venind de la școală. L-a chemat și i-a poruncit să copieze un psalm din *Jin' gang jing* și să-l învețe pe de rost.

Jia Huan a mers către casa doamnei Wang, a cerut unei fete să aprindă lumina și, luîndu-și un aer grav, s-a așezat pe pat, apucîndu-se de treabă. Era nervos și tot timpul avea nevoie de cîte ceva. A strigat-o pe Cai Xia să-i toarne ceai, a țipat după Yu Chuan să taie mukul luminării, i-a zis lui Jing Chuan să aprindă lampa. Dar nici una din fete, care de altfel nici nu-l simpatizau, n-a catadixit să se ducă. Doar Cai Xia era în termeni ceva mai buni cu el. Ea a turnat ceaiul, spunîndu-i încetișor:

- Mai stăpîncște-tc! Pentru ce năpăstuiești slugile?

Jia Huan a privit-o pieziș și a zis:

- Nu-mi porunci! Știu eu mai bine ce am de făcut! Am observat că te silești să fii cit mai mult pe placul lui Baoyu și cu nu mai fac în schimb nici măcar cît o para chioară!

Nemulțumită, Cai Xia i-a lovit fruntea cu degetul,

- Nerușinatule! Ești asemenea cîinelui care, nedînclu-și scama, l-a mușcat pe Lu Dongbing ⁷⁷.

În clipa aceea a intrat doamna Wang însoțită de Feng Jie. Ea o întrebă pe Feng Jie cîți invitați are doamna Wang Ziteng, dacă va

⁷⁷ Lu Dongbina, unul din cei opt daoiști nemuritori.

fi frumoasă petrecerea, ce vor livca la masă.

Între timp s-a ivit și Baoyu. Văzînd-o pe doamna Wang, a salutat-o așa cum se cuvenea, apoi a poruncit slujitoarelor să-i scoată halatul, să-i desfacă panglica de pe frunte și să-i tragă cizmele. După aceea s-a aruncat la pieptul memă-si. Îmbrățișînd-o, Baoyu i-a spus la ureche ce i-a trecut prin gînd.

- Fiule, i-a zis doamna Wang. Ai băut și-ți arde fața. Ești amețit și mi-e teamă că nu te simți bine. Culcă-te și-ai să te liniștești.

Apoi trimise pe cineva să aducă o pernă. Baoyu s-a întins lîngă cloc-mna Wang, cerîndu-i lui Cai Xia să-l maseze pe spate. Ar fi vrut să glumească și să rîdă cu ea, dar fota era mihnită, așa că nu i-a luat în seamă vorbele. Tot timpul se uita spre Jia Huan.

- Surioară dragă, a zis Baoyu prinzînd-o de mîină. N-ai vre-a să-mi dai și mie puțină atenție?

Cai Xia și-a tras mina, nemulțumită:

- Dacă-ți arde de glumă, voi țipa!

Jia Huan, care se afla destul de aproape, a auzit discuția lor. De mult îl dușmănea pe Baoyu; dar acum văzîndu-l că avea chef de hîrjoană cu Cai Xia, ura lui s-a dezlănțuit afară din cale. Ca din întîmplare a făcut o mișcare neatentă cu mîinile și a răsturnat lampa. Untdelemnul fierbinte l-a izbit pe Baoyu drept în față.

- Ah! a răcnit Baoyu.

Toți cei de față au sărit înspăimîntați. Au ridicat felinarul aflat pe podea și-au văzut la lumina lui că fața lui Baoyu era plină de ulei.

Doamna Wang a poruncit înspăimîntată fetelor să-l curețe, iar ea s-a năpustit să-l certe pe Jia Huan. Feng Jie s-a apropiat de Baoyu, care continua să stea întins pe *kan*. Agitîndu-se în jurul lui a zis:

- Ce stîngaci mai este și acest Jia Huan! De cîte ori nu i-am spus că n-o să ajungă prea departe. Ar trebui să-l dădăcească mai bine mătușa Zhao.

Verbele au întărit-o pe doamna Wang și a poruncit să fie strigată favorita Zhao, pe care a început s-o ocărase:

- Ai dat viață acestei lepădături * și n-ai habar să-l

Favorita Zhao a tăcut chitic înghițind obida și a continuat să curețe fața lui Baoyu. A observat că îi apăruse o bășică pe obrazul stîng, dar, din fericire, ochii îi rămăseseră nevătămați. Doamnei Wang îi era milă de fiul său. Nici n-avea cum să-i

explice lui Jia Mu ce s-a întâmplat, dac-ar fi întrebat-o a doua zi. Toate acestea o făceau și mai furioasă, furie pe care și-a vărsat-o din nou asupra favoritei Zhao.

Cînd i-a mîngîiat obrazul și i-a presărat praf de ierburi tămăduitoare, Baoyu a zis:

- Mă doare puțin, da-mi trece! Dacă mă va întreba bunica, am să-i spun că m-am ars singur.

- Atunci va începe să le certe pe fete, i-a explicat Feng Jie. Oricum, ea tot se va supăra!

După aceea doamna Wang a poruncit să fie dus Baoyu în Grădina rozelor fermecătoare. Acolo aveau să vină Xiren cu celelalte fete. Cînd au aflat, s-au speriat care mai de care.

Trebuie să vă spun că în lipsa lui Baoyu, Daiyu a avut o stare proastă și că seara a trimis de trei ori servitoarea să întrebe dacă nu cumva el s-a întors. Cînd a auzit ce i se întîmplase, a alergat să-l vadă. Baoyu tocmai se uita în oglindă. Toată partea stingă a feții îi era albă de praful vindecător. Lui Daiyu i s-a părut că arsura este profundă și s-a apropiat să-i cerceteze obrazul. Cînd a zărit-o, Baoyu a făcut degrabă semn cu mîna, să se îndepărteze, nevrînd să i se vadă fața desfigurată. Daiyu n-a ținut seamă de dorința lui și s-a apropiat.

- Doare tare?

- Nu prea, a răspuns Baoyu. Într-o zi, două, nu mai am nimic!

Daiyu a zăbovit puțin și a plecat.

Chiar a doua zi Baoyu a mărturisit lui Jia Mu că singur s-a ars, și bineînțeles că bătrîna nu s-a stăpînit pînă ce nu le-a făcut cu ou și cu oțet pe toate cele care n-au avut grijă de el.

A mai trecut o zi și în castelul Rongguo a apărut călugărița daoistă, vrăjitoarea Ma, nașa lui Baoyu. Cînd l-a văzut pe Baoyu, a tresărit speriată și s-a interesat îndată ce s-a întîmplat. Baoyu i-a spus că se arsesese. Ea a clătinat din cap și a oftat îndelung. Făcînd cu degetul niște semne tainice pe fața lui Baoyu și bolborosind un cintec, a zis:

- Vă-ncredințez c-o să treacă! Nenorocirea asta-i de scurtă durată!

Apoi, întorcîndu-se spre Jia Mu, a adăugat:

- Vedeți, stăpînă, nici nu bănuți că toate astea s-au petrecut la fel cum scrie în sfintele cărți budiste! Moștenitorii născuți în familiile de viță veche sînt urmăriți de dughuri rele, care se silesc

să găsească momentul potrivit, fie să-i ciupească, fie să-i zgîrie, fie să le smulgă din mâini castronul cu orez, sau chiar eă le pună piedică, să se poticnească și să cadă. Iată pentru ce astfel de copii n-o duc prea mult.

Ascultînd-o, Jia Mu a întrebat-o înspăimîntată:

- Este oare cu putință să fie alungate aceste duhuri?

- Bineînțeles! a încredințat-o călugărița Ma. Dar pentru asta c
nevoie să săvîrșești cit mai multe fapte bune, ca să răscumperi
păcatele vieții de mai înainte, în afară de asta, în cărțile de care-
am pomenit, se mai spune: în ținuturile dinspre soare-apune
există Buddha strălucitor și prealuminos care stăpînește demonii,
ființele viclene și duhurile rele și, dacă-i aduci prinos cu inima
curr.tă și cu devoțiune, el îi păzește pe urmași și-i scăpă de orice
farmece și vrăji.

- Și cum trebuie să-i aduci prinos acestui sfînt Buddha? a
întrebat Jia Mu.

- Nu e greu, a răspuns călugărița. În afară de luminări
aromate, pe care le aprinzi în templu, trebuie să mai dai și cîțiva
jîn de untdelemn înmiresmat, atît cît să ajungă pentru o candelă
mare. Această candelă nu se stinge nici ziua nici noaptea, pentru
că este întruchiparea lui Buddha.

- De cît untdelemn e nevoie pe zi în această candelă? s-a
interesat Jia Mu. Cît despre faptele bune, sînt gata să le săvîrșesc
orieînd.

- Nu este bine să se spună că a zis călugărița Ma, asta rămîne
la bunăvoința celui ce după legămînt și bunăcredință, aduce
prinos lui Buddha. Iată, de pileiă, în templul nostru aduc de mult
timp prinos cîteva prințese și solii de demnitari renumiți. Soția
prințului Namvon a făcut legămînt și a adus patruzeci pi opt de
jîn de untdelemn înmiresmat și un *jîn* de feștilă, cai 1 la ei fiind
ceva-ceva mai mică decît o puțină de lut. în când:1 a soliei
prințului de. Jinxiang, care nu are un rong atît do mare. au fost
puse zilnic doar vreo douăzeci ce vn de untdelemn înmiresmat.
Dacă-i vorba si de alte familii, numărul de *jîn*-i se schimbă: la unii
opt, zece, la alții cinci, trei. sau chiar mai puțin.

Jia Mu a clătinat din cap a rămas gînditoare.

- în afară de asta, a continuat călugărița daoistă, p-ntru părinți
și pentru oameni în vîrsta trebuin dat mai mult. în ceea ce vă
privește, stăpîna, fiindcă dați prinos pentru fericirea lui Baoyu,

eu cred că nu trebuie așa de mult, el frnd fără prihană. Vreo cinci sau șapte *jîn* de untdelemn înmiresmat sînt destui.

- Bine! Să zicem cinci *jîn*, a fost de acord Jia Mu. O să trimit pentru o lună întreagă.

- Slavă marelui și milostivului Buddha! a exclamat călugărița Ma.

Apoi Jia Mu a strigat servitoarea și i-a spus:

- De azi încolo, de cîte ori va pleca Baoyu din casă. v; i d i îngrijitorului său cîteva șiruri de monezi, ca să le împartă călugărilor budiști și claoiști, săracilor și năpăstuiților.

După cc-a mai stat de vorbă cu Jia Mu, călugărița Ti la s-a dus prin celelalte odăi să sc sfătuiască și cu alte

Așa a ajuns în casa favoritei Zhao, unde i s-a oferit

Favorita Zhao lucrase din petece tălpi la papuci. Văzînd pe *kan* aruncate fișii de atlas și mătase, călugărița

- Mi-ar trebui și mie niște fețe la papuci. N-ai vrea să-mi dai cîteva bucăți de atlas?

- Alcge-ți! a zis oftînd Zhao. Crezi c-ai să găsești ceva ca să ți se potrivească? La mine nu prea ajunge ce-i bun! Dacă-ți place, ia cîteva fișii.

Călugărița daoistă a ales ce-a vrut și le-a băgat repede pe mîneacă.

Apoi Zhao a întrebat-o:

- Nu de mult ți-am trimis cinci sute de monede cîrcpt prinos lui Yao Wang Le-ai dăruit?

- Bineînțele că le-am dăruit.

- Prea bine! a zis oftînd din greu femeia, dînd totodată din cap. întotdeauna am adus ofrande, dar acum nu pot! Dncâ-aș avea cu ce, mai zic!... Dar puterile nu-s după dorinți!

- N-ai de ce să te necăjești, a mîngîiat-o Ma. Crește Jia Huan, se va face dregător și vei putea dobîndi tot ce-ți dorești. Atunci n-ai să te mai plîngi, că nu poți aduce prinos.

- Bine! bine! a întrerupt-o Zhao. Să nu mai vorbim despre asta. Crezi că ne putem asemena cu careva din castel? Baoyu e un copilaș, crește frumos de-ți încîntă ochii și n-ar fi nimic că bătrîna Jia Mu îl iubește și-l răsfată atîta, numai că eu nu pot suferi o astfel de stăpîină!...

Și cum voia să explice cc-avea-n gînd să spună, favorita Zhao și-a ridicat două degete în sus. Călugărița daoistă a înțelea

despre cine-i vorba și-a-ntrebat:

- Vroi să vorbești de a doua stăpînă, de nevasta lui Jia Lian?

înfricoșată, femeia a bătut din palme, s-a năpustit către ușă și, dînd perdeaua la o parte, a privit afară.

Văzînd că nu era nimeni, s-a-ntors și a zis mai mult în șoaptă:

- Taci! Kcnorocire! Dar fiindcă-ai pomenit n unici a ei, să-ți spun și ție; să nu-mi zici pe nume dacă Feng Jie nu pune la o parte și nu cară, la părinții ei, toată averea familiei Jia!

Aflînd acestea, călugărița daoistă Ma a căutat s-o iscodească și să vadă încotro bate:

- Mie-mi spui tu asta! Crezi oare că n-am văzut? Totul se petrece astfel fiindcă voi toți tăceți și-i dați tot ce poftește... De altminteri, poate chiar e mai bine așa!

- Draga mea mătușică! a exclamat femeia. Ea face singură tot ce-o taie capul! îndrăznește careva să i se pună de-a curmezișul?

- Să mă ierți pentru vorba asta păcătoasă, a zis călugărița, dar voi nu sînteți în stare de nimic! Să zicem că vă este teamă să vă amestecați fățiș, însă puteți prea bine s-o faceți pe ascuns! Dar ce-ați făcut voi pînă acum?

Simțînd în vorbele călugăriței gînduri tănuite, femeia s-a înseninat dintr-o dată, spunînd:

- Cum pe ascuns? Aș face-o, dar cine să m-ajute! Poate-mi dai un sfat! Te-aș răsplăti cu vîrf și-ndesat!

Călugărița daoistă s-a apropiat de ea și i-a șoptit:

- Amida Buddha! Mai bine nu mi-ai fi spus nimic despre asta! Eu nu mă pricep la astfel de treburi! E păcat!

- Iară începi cu ale tale! a întrerupt-o Zhao. Ești doar călugăriță și ai datoria să ajuți oamenii să scape de necazuri. Oare te rabdă inima să stai nepăsătoare cînd oamenii se zbat în greutăți? Sau poate nu crezi c-am să fiu destul de darnică?

| - Ei, vezi că nu mă lasă inima, cînd tu și fiul tău sînteți copleșiți de umilință, a răspuns călugărița. Iar cît despre răsplată, află că nici nu m-am dus cu gîndul pînă acolo!

Vorbele daoistei Ma au mai răcorit sufletul lui Zhao, care a continuat:

- întotdeauna ai fost femeie înțeleaptă! Dacă vraja ta are destulă putere să-i pună la grea încercare pe ei doi, oare toată bogăția nu va trece-n seama noastră? Și tu nu vei primi tot ce-ți poftește sufletul?

Călugărița daoistă a plecat capul și a gîndit:

- Dar dacă toate se vor termina cu bine și nu veți mai avea nici o bătaie de cap cu ei, ai să-ți mai aduci tu, atunci, aminte de mine? a îndrăznit ea să spună după o îndelungată judecată.

- Nu-ți face griji! a încredințat-o Zhao. Chiar am strînși cîteva *liang* de argint, ceva îmbrăcăminte și podoabe scumpe. Poți să iei acum o parte din ele, iar pentru ce rămîne mă voi socoti cu tine, numai să mă îmbogățesc!

După cc-a mai chibzuit, călugărița s-a învoit.

- Bine! Mai întîi să-mi dai cîte ceva pentru cheltuielile trebuincioase.

Și fără să mai aștepte vreun alt cuvînt, femeia a alungat servitoarea din casă, a deschis cu repeziciune cufărul, a scos de-acolo arginții și podoabele de preț, cu propria-i mină a scris o hîrtie cum că datorează cincizeci de *liang* de argint și le-a înmînat pe toate călugăriței, zi cînd:

- Deocamdată atît!

Ma i-a mulțumit, a luat argintul și podoabele, după care a cercetat înscrisul cu multă grijă. Apoi a cerut hîrtie și foarfecă. A tăiat două figuri de om pe dosul cărora a scris vîrsta lui Feng Jie și Baoyu. În afară de aceasta, a mai tăiat din hîrtie neagră chipul a cinci duhuri rele, pe care le-a prins împreună cu un bold, spunînd:

- De cum ajung acasă, am să încep vraja. Sînt sigură că totul va reuși.

Abia a terminat vorba, că în prag s-a și ivit servitoarea doamnei-Wang, care s-a adresat lui Zhao:

- Sînteți acasă? Vă așteaptă stăpîna!

Călugărița și-a luat rămas bun și s-a dus.

În acest timp, fiindcă Baoyu avea fața arsă și nu putea ieși, Daiyu mergea deseori la el, unde rămînea vreme îndelungată. Într-o zi după amiază, a răsfoit cîteva cărți, a brodat împreună cu Zi Juan și dintr-o dată s-a simțit cuprinsă de-ntristare. Ca să se liniștească, a ieșit în curte, unde a observat că bambusul înmugurise. Fără să ia seama, a pătruns în grădină. În jur totul era tăcut; peste tot - flori pestrițe și ciripit de zburătoare.

Hoinărind fără țintă, Daiyu s-a apropiat de Crăcăna rozelor fermecătoare. Acolo a zărit cîteva fete care cărau apă și priveau din cînd în cînd cum se scăldau papagalii de pe terasă.

Dinăuntru străbăteau râsetele lui Li Wan, Feng Jie și Baochai. La apariția lui Daiyu toate s-au bucurat:

- Iată-ne din nou împreună î
- O 1 Astăzi toate sînteți laolaltă! a răspuns Daiyu zîmbind.
- Domnișoară, a vrut să știe Feng Jie, ai gustat ceaiul pe care ți l-am trimis? Ți-a plăcut?

- Ah! Uitasem! a exclamat Daiyu. Îți mulțumesc, ești foarte atentă cu mine.

- L-am gustat și eu, a intervenit Bacyu, dar nu mi-a plăcut. Nu știu alții ce au de spus.

- N-are un gust prea rău! a remarcat Baochai.

- Ceaiul acesta provine din birurile din Xiang, a zis Feng Jie. Nici mie nu mi se pare grozav; r.u se aseamănă cu cel pe care-l bem de obicei.

- Nu e deloc rău, a observat Daiyu. Nu știu ce vă mai place și vouă!

- Dară-ți place, ia-l și pc-al meu 1 a zis Baoyu.

- Mai am atît de mult! a adăugat Feng Jie.

- Atunci am să trimit pe cineva, a zis Daiyu.

- Nu-i nevoie. Ți-l aduc eu, i-a răspuns Feng Jie. Mîine aş vrea să te rog ceva, așa c-am să ți-l aduc cînd voi trece pe la tine.

- Auziți-o 1 Numai o ceașcă de ceai am băut de la ea, și vine să-mi ceară cine știe ce! a glumit Daiyu.

Feng Jie a rîs:

- Dac-ai băut odată din ceaiul trimis de mine, de ce nu te-ai mărita după un bărbat din neamul meu?

Toți au hohotit. Daiyu s-a simțit roșind pînă în vîrfurile urechilor și, întorcîndu-și capul, n-a scos nici un

- Strașnică glumă! a fost de părere Baochai.

- Ce vorbă poate fi și asta? a zis nemulțumită Daiyu în cele din urmă. Nu-i decît unul din usturătoarele ei răspunsuri de care nu scapă nimeni 1

- Dacă te-ai mărita după un bărbat d-'n neamul meu fir fi pentru tine o insultă? a rîs din nou Feng Jie. Și arătînd către Baoyu a adăugat: Oare cl n-ar fi o pereche ideală pentru tine? Sau poate nu-ți plac strămoșii lui? Ori zestrea nu-ți este de ajuns? Care din toate cîte le-am înșirat eu aici nu te mulțumește?

Daiyu s-a ridicat vrînd să iasă.

- Priviți! Sprinceană neagră s-a bosumflat! a exclamat Baochai.

Unde pleci? N-ai nici un motiv să te simți jignită!

Și a vrut s-o oprească. Tocmai ajunsese la ușă, când au intrat favoritele Zhao și Zhou. Veniseră să-l vadă pe Baoyu. Baoyu și fetele s-au ridicat și le-au poftit să șadă, în timp ce Feng Jie nu le-a acordat nici cea mai mică atenție. De-abia începuse Baochai vorba, că s-a ivit slujitoarea doamnei Wang.

- A sosit soția domnului Wang Ziteng, a anunțat ea, și stăpîna le invită pe domnișoare.

Li Wan și Feng Jie s-au grăbit să se ducă la doamna Wang. Împreună cu ele au ieșit și cele două femei care de-abia veniseră.

- Eu n-am să pot ieși din casă, a strigat Eaoyu în urma lor, așa că spuneți-i soției unchiului meu, Wang Ziteng, să nu se ostenească pînă la mine.

Apoi întorcîndu-sc către Daiyu a adăugat:

- Surioară, nu pleca; aş vrea să vorbesc cu tine!

^ Auzind-acestea, Feng Jie s-a întors și i-a spus lui

- întoarce-te! Vrea să-ți vorbească!

Și împingînd-o ușurel pe Daiyu înăuntru, a dispărut împreună cu Li Wan.

Baoyu a rîs, a porins-o pe Daiyu de mîină și a privit-o în tăcere. Fără să vrea, Daiyu a roșit, încercînd să scape.

- Oh, oh, oh! s-a văitat deodată Baoyu. Cum mai mă doare capul!

- Așa-ți trebuie! a răspuns Daiyu.

Pe neașteptate, Baoyu a țipat, s-a ridicat și a început să sară-n sus cîte trei-patru chiîndrugînd vrute și nevrute.

însăpăimântate. Daiyu și slujitoarele de față au alergat la Jia Mu și doamna Wang. Acolo se afla și soția îui Wang Ziteng și toate trei s-au grăbit să vină să vadă ce s-a întîmplat.

Baoyu, cu un cuțit într-o mîină și un baston în cealaltă, se năpustea asupra celor din jur, împrăștiind și răscolind totul fără încetare.

La vederea unei asemenea scene, Jia Mu și doamna Wang au început să tremure și au izbucnit în hohote de plîns. întreaga casă fusese cuprinsă de spaimă. S-au adunat în grădină Jia She, doamna Xing, Jia Zheng, Jia Zhen, Jia Lian, Jia Rong, Jia Yun, Jia Jing și chiar mătușa Xue, Xue Ban, soția lui Zhou Rui și mulți din bărbații și femeile de la castel.

Toți își pierduseră într-atît cumpătul, că nici nu mai știau ce să

facă. Deodată, din grădină, s-a arătat Feng Jie. Ea agita în mână un pumnal sclipitor cu care ucidea găinile și cîinii, care-i ieșeau în cale. Zărind oamenii, a căscat ochii înspăimîntător, vrînd parcă să se năpustească asupra lor.

Fără să-și piardă cumpătul, soția lui Zhou Rui s-a grăbit să cheme din grădină cîteva femei mai vînjoase. Ele s-au aruncat asupra lui Feng Jie, i-au smuls pumnalul și au dus-o în casă. Ping Er și Feng Er au izbucnit în țipete. Jia Zheng se afla în culmea disperării. Fiecare avea fel de fel de păreri: unii spuneau că trebuie să se facă sacrificii pentru alungarea duhurilor necurate \ alții spuneau că, din contră, trebuie chemați vrăjitorii; cîtiva erau de părere că trebuie adus călugărul Zhang, mai marele din Templul de Jad, care avea puterea să izgonească demonii din trupurile oamenilor. Au sușotit îndelung, au făcut slujbă, au rostit rugăciuni, au încercat diferite leacuri, dar toate s-au arătat zadarnice. Cînd soarele a apus, soția lui Wang Ziteng, luîndu-și rămas bun, a plecat acasă.

Ziua următoare și-a făcut apariția însuși Wang Ziteng, să se intereseze de starea bolnavilor. Au venit după aceea rude ale familiei demnitarului Shi, fratele doamnei Xing, și mulți alții. Unii au adus apă descîntată, alții au recomandat călugări budiști și daoiști, și-au mai fost și din cei care au venit cu doctori renumiți. Feng Jie și Baoyu își pierduseră mințile și nu mai recunoșteau pe nimeni din jur. Stăteau culcați, cu trupurile dogorind, aiurind neconținut. Către seară starea lor a devenit și mai gravă. Fetele nu îndrăzneau să se apropie de ei. Ca urmare a acestui fapt, cei doi au fost mutați sus, în iatacul doamnei Wang, unde s-au repartizat servitorii, care aveau să-i supravegheze pe rînd, lîngă pat.

Jia Mu, doamna Wang, doamna Xing și mătușa Xue nu s-au îndepărtat de ei nici măcar un pas și au plîns tot timpul. Jia She și Jia Zheng, temîndu-se că atîtea lacrimi aveau să dăuneze sănătății lui Jia Mu, au făcut de asemenea veghe noapte de noapte, nelăsînd să se odihnească nici pe ceilalți din castel.

Jia She a căutat peste tot călugări budiști și daoiști, însă Jia Zheng, dîndu-și seama că nu-s de nici un folos,

- Destinul omului e hărăzit de Cer și n-are nici un rost să lupti împotriva voinței lui. Am făcut tot ce-am știut pentru bolnavii noștri și nimic nu i-a ajutat. Cred că aceasta este voința Cerului.

Trebuie să ne supunem!

Jia She nu-i dădea ascultare. Au trecut trei zile. Feng Jie și Baoyu zăceau în nesimțire și răsuflarea de-abia li se mai auzea. În casă începuse să se vorbească despre faptul că nu mai erau speranțe de însănătoșire și chiar să se chibzuiască asupra celor trebuincioase îngropăciunii. Jia Mu, doamna Wang, Jia Lian, Ping Er și Xiren urlau de disperare. Singură favorita Zhao, care se prefăcea că-i îndurerată, în sufletul ei triumfa pentru că, în sfârșit, marea ei dorință se împlinise. În dimineața celei de a patra zile, Baoyu a deschis, dintr-o dată, ochii larg și, privind-o pe Jia Mu, i-a spus:

- Nu vreau să mai trăiesc în casa voastră, duceți-mă cât mai departe de aici!

La auzul acestor vorbe Jia Mu a simțit ca și cum cineva i-ar fi smuls inima. Zhao, care stătea lângă ea, s-a apucat să-i dea sfaturi:

- Nu vă mai zdrobiți atîta, scumpă stăpînă! Oricum băiatul nu mai scapă, așa c-ar fi mai bine să ne gîndim cum să orînduim cele trebuincioase, să-l lăsăm să plece cît mai curînd de pe lumea asta. L-ați scuti și pe el de chinurile astea fără rost. Dacă vă veți lăsa atît de cuprinsă de mîhnire, puteți să sporîți chinurile lui pe lumea cealaltă.

Revoltată de aceste vorbe, Jia Mu a scuipat-o-n față și, întăritată cum era, a început s-o ocărască:

- Babă ticăloasă! De unde știi tu că nu mai scapă? Ți-nchipui poate că ai vreun folos dacă va muri el? Nu-ți fă astfel de visuri! Să moară, că și sufletul din tine ți-l scot! Numai voi l-ați ațîțat pe tată-său, de-a ajuns să-l pună cît e ziua de mare să tot scrie și să tot citească! L-a speriat într-atîta, că se-ascunde băiatul de el, ca șoarecele de pisică. Cine altcineva, decît haita voastră de țiitoare să fi scornit astfel de intrigi? Dacă se v-a-nîmpla ceva cu copilașul ăsta, nici una nu veți scăpa! N-am să vă iert!

Ocăra și lacrimile-i curgeau șiroind pe obraji. Jia Zheng, care se afla și el alături, de asemenea s-a înspăimîntat. Țipînd la favorita sa, Zhao, să plece, el a-nccput să-și mîngîie mama. În clipa aceea, din prag cineva a anunțat:

- Au sosit cele două sicrie.

Lui Jia Mu parcă i-ar fi înfipt cineva cuțitul în inimă. A izbucnit într-un țipăt deznădăduit:

- Cine-a avut ideea să se cumpere coșciuge? a răcnii ea. Prindeți-i pe-acești oameni și snopiți-i în bătaie!

Deodată, în mijlocul acestei învălmășeli, de undeva din depărtare s-au auzit lovituri clare în peștele de lemn și o voce carc spunea:

- Slavă atotputernicului Buddha, izbăvitorul de pedepse și eliberatorul vieților de pe pământ! Dacă vă aflați în nenorocire, dacă n-aveți liniște în casă, dacă sînteți supuși duhurilor necurate, dacă vă amenință primejdii, veniți la noi și vă vom tămădui!

Jia Mu și doamna Wang au poruncit, degrabă, slugilor, să alerge în uliță și să vadă cine era.

Cine avea să fie decît călugărul budist cu chelbe în cap și călugărul daoist cel șchiop? Înfățișarea budistului era cam așa:

Prună-n pîrg îi era nasul. Prelung sprînceana-i atîrna; Prea sclipitoare stele-i erau ochii Ca diamantul privirea-i strălucea. Rasa ferfeniță; tipicii jerpeliți

Pe drumuri urme nu lăsau. Buboae dureroase cu pvoi Sărmanul cap murdar i-acopereau.

Cum arăta daoistul?

Un picior i-era scurt Și mult prea lung celălalt; Pe trupu-i noroiul coajă prinsese, De parcă dintr-un smirc il scosese. Dacă-ntîlnindu-l l-ai întrebă: „Prin care locuri stai?”

Ți-ar spune că la asfințit de Pdul cel Moale ⁷⁸În dumbrava nemuritorului Peng Lai.

Jia Zheng a poruncit să fie chemați, și primul lucru de care a întrebat a fost în care dintre munți s-au călugărit cei doi.

- E fără rost această întrebare, a răspuns călugărul budist. Ni s-a arătat că în casa aceasta sînt suferinzi și am venit să-i tămăduim.

- în castelul meu doi oameni sînt cuprinși de vrăji, le-a explicat Jia Zheng. Nu știi care minune i-ar putea mîntui.

- Pe noi nc-ntrebați acest lucru? s-a amestecat în vorbă daoistul. Aveți doar o nestemată rară, care lecuiește suferința!

78 Rîul Moale (Ruanshui) și Muntele Flăcărilor (Yanshan) erau hotarele ce-i despărteau pe muritori de lumea zeilor, al căror lăcaș se afla în Muntele Cosmic (Kunlun). Pe apa Fîului Moale nu putea să plutească nici prim cea ușoară a păsării de chinovar (huoniao), iar Muntele Flăcărilor devenea rug pentru muritorii ispițiți să caute elixirul vieții. Vezi și nota p. 90.

- Da, fiul meu s-a născut cu o nestemată în gură, a întărit Jia Zheng, tulburat de vorbele călugărului, și pe ea scrie că are putere să apere de duhuri și să tămăduiască suferința. Dar, pînă-acum, niciodată n-am ajuns să mă conving de minunile ei.

- Acesta fiindcă ca este zămislită de ceva care vă este tăinuit, i-a explicat budistul. La început „bao” a avut însușiri ciudate; dar închizîndu-se în ea sufletul, și-a pierdut puterea miraculoasă, deoarece patima după muzică și femei, pofta după glorie și avuție, precum și după alte plăceri lumești, l-au prins pe stăpînul ei, ca într-o plasă. Dă-mi această nestemată să-i rostesc o rugăciune și ea-și va recăpăta iarăși puterea de mai-nainte.

*

Jia Zheng a smuls piatra de la gîtul lui Baoyu și a înmînat-o călugărului. Budistul a pus-o în palmă și a oftat adine:

- Iată c-au trecut treisprezece ani de cînd nc-am despărțit de tine la poalele muntelui Jinggeng! Cu toate că timpul pe pămîntul omenesc se scurge repede, praful verde de pe tine nu s-a luat! Ce mai faci? Ce mai faci? Cît de fericită-ai fost și tu cînlva!

La început, de ccr n-ai fost legată Și cu pămîntul nu erai unită; N-ai cunoscut necazul și nici preafericirea; De suflet la-nceput ai fost lipsită. Dar iată piatra s-a topit Și sufletul în tine s-a-ntrupat; De-atunci tu între oameni te-ci trezit Să vezi ce nu-i și ce-i adevărat!

Ce păcat că ai ajuns să porți acum povara vieții păinîntene!

Fardul luciul și-a-ntunecat! Și strai ușor de pudră te-a-nv&lult; Zăbrelele ferestrei, nicicînd de libertate Rațelor-pereche n-au vorbit. Indelungatu-ți somn s-a isprăvit Și de acum începe deșteptarea. Cînd pentru-obidă pedepsele răsună, În lume, printre oameni, fi-i chemarea.

Călugărul budist a tăcut, a privit de cîteva ori piatra din palmă și după ce i-a mai bolborosit ceva, a întins-o lui Jia Zheng spunînd:

- Piatra din nou a căpătat forță miraculoasă. Fiți numai cu băgare de seamă și n-o mai nesocotiți! Duceți-o în dormitorul băiatului și nu lăsați pe nimeni dintre păcătoși, în afara rudelor apropiate, să se atingă de ea. Peste treizeci și trei⁷⁹ de zile, fiul vi

79 Treizeci și trei, număr de bun augur, în practicile budiste. Mătăniile călugărilor erau formate din 33 de mărgele de fildeș, jad, os de cămilă, lemn etc., în funcție de gradul de cucernicie.

se va însănătoși!

Jia Zheng, fericit, a poruncit să li se ofere ceai, dar călugării dispăruseră, ca semn c-au îndeplinit tot ce-au avut de făcut.

Și-ntr-adevăr, pe zi ce trecea, Baoyu și Feng Jie se simțeau din ce în ce mai bine, le-a revenit cunoștința și au început să fie încercați de foame. Numai, atunci Jia Mu și doamna Wang au mai prins viață.

A fiind că Baoyu s-a inzdrăvenit, Daiyu a-nccput să-nalțe imnuri lui Buddha. Privind-o, pe Baochai a apucat-o râsul:

- Ce ți-a venit să rîzi, soră Baochai? a întrebat-o Xichun.

- Cît ele ocupat o fi Buddha! Chiar și mai mult decît muritorii! a răspuns Baochai. Numai dacă salvează viața pămînlenilor, dacă apără oamenii de boli, dacă răspunde chemărilor celor cai c se căsătoresc, vă-nchipuiți ce ocupat trebuie să fie? Oare asta nu te face să rîzi?

- Răutăcioaselor! a exclamat Daiyu roșind toată. Nu-nvățați nimic de la oamenii cu cap? Știți numai să clevetiți, ca și guraliva de Feng Jie!

Spunînd acestea, Daiyu a dat la o parte perdeaua de la ușă și a ieșit.

Dacă vreți să știți ce s-a întîmplat mai departe, stimați cititori, aflați din capitolul următor.

CAPITOLUL 18

În care se povestește cum actorul Jiang Yuhcn i-a dăruit lui Baoyu, în semn de prietenie, cingătoarea adusă din Țara Jianxiang și cum Baochai s-a tulburat cînd a văzut mătăniile din lemn aromat

DUPA TREIZECI și trei de zile Baoyu nu numai că a scăpat de vrăji, dar și rana de pe obraz i s-a cicatrizat complet, încît putea din nou să stea în Grădina privescitorilor încîntătoare.

Dar n-are rost - credem - să mai povestim despre toate astea.

Întrucît c-o seară înainte, una din fete, Qing Wen, fără să-și dea seama, n-a lăsat-o pe Daiyu să intre în Grădina rozelor pline de farmec, aceasta a crezut că o face din dorința lui Baoyu.

De aceea, ziua următoare, cu prilejul sărbătoririi Duhurilor florilor, Daiyu se simțea copleșită de tristețe. Gîndul că primăvara trecuse îi sporea și mai mult mîhnirea, și așa greu de îndurat. Florile vestejite au tulburat-o într-atît, încît fără să vrea a izbucnit în plîns și a început să recite versuri în amintirea lor.

Nu și-a închipuit că Baoyu stătea pe coasta colinei. Asculta suspinînd, plecîndu-și capul. Dar cînd în auz îi răsunau cuvintele:

Se scutură suavele flori Cei răi în ris le însoțesc pe cale. Cum zboară anii... Care dintre ei Mă va-ngropa în iarba moale? Și pier și zori, se stinge Chipul de primăvară, sub fard Firul se-nclină și-asfințește omul De moartea lui inimi nu ard.

Baoyu n-a mai putut să-ndure și a coborît povîrnișul. Petalele florilor pe care le ținea în mîină s-au risipit. Fără să știe cum, și-a închipuit o clipă vremea cînd frumusețea fără seamăn a lui Daiyu se va ofili și va trebui să părăsească pentru totdeauna lumea aceasta. La gîndul morții ei, o suferință negrăită i-a cuprins inima. Apoi s-a gîndit că dac-ar fi să moară Daiyu, ar putea muri toate celelalte: și Baochai și Xiang Ling și Xiren. Unde oare se va afla el atunci, stăpînul acestei grădini, acestor flori, acestor sălcii? N-a găsit răspunsul. Gîndurilc apăsătoare au stăruit fără întrerupere, unul chemînd după sine altul și Baoyu nu știa ce să facă să scape și cum să-și alunge tristețea care-l împresura.

într-adevăr:

Niciunde de-a florilor umbră Nu le poți ascunde! Din patru zări glasul păsărilor Te pătrunde!

Deodată, Daiyu, deși subjugată de propria ei suferință, a auzit pe cineva suspinînd „Toți rid de mine iă sînt nebun. Oare să mai fie pe lume vreunul ca mine?” S-a ridicat și a cercetat cu privirea. Văzîndu-l pe Baoyu, nu s-a putut stăpîni să nu-l certe:

- Oh! chiar mă întrebam cine poate fi? Mă temeam de un monstru... Ah, fugi să nu te mai văd...

De-abia rosti acest cuvînt că îndată îl și regretă și își astupă

gura cu palmele. A suspinat îndelung și a plecat cu pași mici.

Baoyu a înțeles că îl alungă. Întristat, s-a ridjест și a început să coboare coasta îndepărtându-se mihnit către Grădina rozelor pline de farmec. Fără să se aștepte, înaintea sa, pe alee, apăru Daiyu. Grăbind pasul o ajunsese - - Stai, surioară! Știu că te ferești de mine, dar, lasă-mă, rogu-te, să-ți spun un singur cuvânt și după aceea poți să nu mă mai vezi, cât vei trăi.

Mai întâi Daiyu a vrut să fugă, apoi a zis:

- Bine, vorbește!

- Și dacă voi spune două, a întrebat Baoyu zîbind, mă vei asculta?

Daiyu s-a întors brusc și a pornit mai departe. Baoyu a rămas locului, privind-o cu tristețe.

- Oare tot ce-a fost între noi, pînă acum, a trebuit să fie numai ca să trăim acest trist sfîrșit?

Atunci Daiyu s-a oprit și a-ntrebat mirată:

h= Dar ce a fost între noi? Și ce s-a întîmplat acum?

- Oîa suspinat Baoyu zdrobit. Ai uitat că te-ai jucat cu mine, cînd ai venit în casa noastră? Dacă-ti doreai ceva din ce aveam eu și-mi plăcea și mie, nu mîncam, păstram totul pînă la întoarcerea ta. Am mîncat la aceeași masă, am stat culcați în același pat. Dacă slujitoarele tale nu se gîndeau să-ți îndeplinească dorința, o făceam eu în locul lor. Crescînd de copii împreună, credeam că va trebui totuși să te porți frumos cu mine, fiindcă în ochii mei tu ești mai presus decît toți ceilalți. Dar ai devenit cît se poate de trufașă, aproape nici nu mă bagi în seamă și gîndul tău e plin doar de Baochai și Feng Jie. N-am pe nimeni, nici frați și nici surori, dacă nu pun la socoteală pe cei după tată; te aveam doar pe tine în lumea asta. De aceea m-am gîndit mereu că pînă la urmă vei putea să simți și tu pentru mine ceea ce simt eu pentru tine. Dar se vede că totul este altfel; tu m-ai jignit adînc și n-am nici măcar cui să mă plîng!

Lacrimile îi curgeau șiroaie. Daiyu aproape că uitase imînia, ochii i s-au umezit și a înclinat fruntea fără să spună o vorbă. Atunci Baoyu a continuat:

- Știu că nu m-am purtat bine întotdeauna. Dar oricît de rău m-aș fi purtat, n-am îndrăznit niciodată să fac de față cu verișoarele mele ceva care să nu fie pe placul tău. Dacă greșesc, tu caută să mă îndrepti, fă-mă atent și, dacă trebuie, ceartă-mă, bate-mă, că

nu mă voi supăra. Tu, însă, mă lași în voia soartei, mă torturezi și mă silești să-mi fac fel de fel de gânduri. Nu mai știu încotro s-apuc. Dacă ar fi să mor chiar acum și să mă prefac într-un duh fără astîmpăr, nu mă vor putea scăpa toate slujbele celor mai grozavi și mai credincioși călugări budiști și daoiști și n-aș putea să mă întorc la viața cea nouă decît atunci cînd tu vei arăta pricina morții mele!

Ascultînd toate acestea, Daiyu nu s-a mai stăpînit și a zis furioasă:

- Dacă-i așa, atunci de ce nu i-ai îngăduit ieri seară servitoarei tale să mă lase să intru?

- Ce spui? a strigat uluit Baoyu. Să mor dacă știu tîncar despre ce-i vorba!

- Pomenești neconținut de moarte, a zis mînioasă aiyu. Spune clar, da sau nu, de ce atîtea jurăminte?

- Nu, surioară, eu nu te-am văzut, a încredințat-o Baoyu. A trecut sora Baochai, a stat ce-a stat și-apoi a plecat.

- Poate că spui adevărul! S-o fi codit fata să-mi deschidă. Și asta se poate!

- Bineînțeles! Așteaptă numai s-ajung acasă, să văd cine-a fost și o învăț minte!

- Se vede treaba că fetele tale mai trebuie ținute-n frîu. Că m-au jignit pe mine, e un fleac! dar dacă mîine va veni la tine Baochai sau altă „scumpă domnișoară” și vor face la fel, lucrurile se schimbă!

Daiyu a zîmbit. Baoyu a priceput, a scrîșnit din dinți, apoi a zîmbit și el. Discuția lor a fost întreruptă, fiind poftiți la masă. Au plecat împreună. Văzînd-o pe Daiyu, doamna Wang a întrebat-o

- Fetița mea, te simți mai bine urmînd sfaturile date de doctorul Bao?

- De fel, a răspuns Daiyu. Ca dovadă, Jia Mu mi-a poruncit să urmez pe cele ale doctorului Wang.

- Nu știi, mamă, s-a amestecat în vorbă Baoyu. Surioara Daiyu este firavă și se teme de răceală; iar împotriva răcelii, cele mai bune sînt pilulele.

- Doctorul mi-a vorbit mie de niște pilule, a remarcat doamna Wang, dar, din păcate, am uitat cum se cheamă.

- Știu eu cum se numesc! i-a răspuns Baoyu. Nu-s altceva decît niște pastile tari, din „rădăcina vieții veșnice”.

- Nu, a clătinat din cap doamna Wang.
- S-ar putea să fie pilule din „opt mărgăritare” sau poate pilule din partea dreaptă și partea stângă a rădăcinii de angelică? a întrebat Baoyu. Sau poate chiar pilule din „opt fire parfumate de piciorul-cocoșului”?

- Nicidecum, a zis din nou doamna Wang. Mi-amintesc doar că în denumire era și cuvântul *Jin'gang* sau cam așa ceva.

- N-am mai auzit de pilule *jin'gang*, a răspuns Baoyu lovindu-și palmele. Dar dacă există așa ceva de ce n-ar fi și prafuri „Buddhisatva”?

La aceste cuvinte cei de față au izbucnit în râs.

- Trebuie să fie pilule din „inima tare a mai-mareiui cerului'1! a zis Baochai astupându-și gura cu palmele, ca să nu rîdă.

- Chiar așa se și cheamă! a pronunțat doamna Wang. Astăzi toate le uit!

- Nu ești dumneata de vină, a observat Baoyu. Te-au amăgit numai *jin'gang* și Buddhisatva.

- Nerușinatulc! a țipat la el doamna Wang. Poate vrei ca tată-tău să te snopească în bătaie!

- Nici o teamă! Pentru-așa ceva nu mă bate tata!

- Dacă există asemenea pilule, să cumpărăm și să-i dăm lui Daiyu, a zis doamna Wang.

- Toate astea nu fac doi bani, a vorbit Baoyu. Mai bine dă-mi mie trei sute șazeci de *liang* de argint și-am să procur eu pentru surioara asemenea leacuri, pe care nici nu trebuie să le-nghită, că se și face bine.

- Prostii! a țipat din nou doamna Wang. Nici n-am auzit de leacuri așa scumpe!

- Vorbesc serios, mamă! Rețeta mea este cea mai grozavă din toate. Chiar și părțile din care se prepară au nume atît de ciudate, că pe moment nici n-aș putea să le înșir. Nici n-ajung, trei sute șazeci de *liang* de argînt ca să procuri „placenta de la primul prunc”. Mai trebuie, încă, „un poligon de mare întindere de la o carapace de broască gigantică”, „măduva de ciupercă *fulin*, crescută pe tulpina pinilor milenari” și multe alte ierburi tămăduitoare, nu mai puțin ciudate. În schimb leacul acesta este cel mai grozav din cîte există! Forța lui miraculoasă îi înspăimîntă, chiar, pe oameni. Cu cîțiva ani înainte, fratele Xue Ban a insistat mult să-i dau rețeta și neavînd încotro i-am dat-o

pînă la urmă. A luat-o, s-a tratat doi sau trei ani și a irosit vreo mie de *liang* de argint ca să prepare doctoria. Dacă nu mă crezi, mămico, întreab-o pe sora Baochai.

La pomenirea numelui său, Baochai a lovit din palme spunind:

- Nu știi nimic, n-am auzit nimic și poți să nu ceri mamei tale să mă întrebe.

- Baochai este o fată bună, nu minte niciodată, a zis doamna Wang.

Auzind răspunsul lui Baochai, Baoyu a plesnit din palme, s-a ntors-către ea și-a exclamat:

- Nu spun decît purul adevăr, iar voi toți mă luați drept mincinos!

În acest timp, Baoyu a observat că Daiyu, care ședea în spatele lui Baochai reținîndu-și rîsul, arăta cu degetul la obraz, rușinîndu-l. Baoyu s-a zăpăcit. Atunci, în ajutorul său a sărit Feng Jie, care era în odaia alăturată să urmărească așezarea mesei și auzise întreaga discuție.

- Frățiorul Baoyu are dreptate, a accentuat ea. Nu de mult, fratele Xue Ban a venit să-mi ceară mărgăritare. L-am întrebat pentru ce-i trebuie și mi-a spus că pentr-un leac. Apoi a spus supărat: „Mai bine nu m-aș mai fi încurcat cu doctoria asta! N-am oare atîtea griji pe cap?*

M-am interesat ce anume vrea să prepare. Atunci mi-a vorbit de rețeta pe care i-o dăduse Baoyu. A mai spus și alte denumiri de leacuri, dar le-am uitat. Apoi a adăugat: „Iartă-mă că te supăr. Am procurat niște mărgăritare, dar nu-s bune, fiindcă n-au fost purtate! De-aceea m-am văzut nevoit să vin la tine. Dacă n-ai cumva desperecheate, dă-mi din cele pe care le porți acum în păr, iar eu îți voi da altele-n loc”. Am smuls două și i-am dat. În afară de aceasta mi-a mai cerut o bucată de mătase roșie, lungă de trei chi ⁸⁰, și piulița, ca să sfarme mărgăritarele.

Cu fiecare cuvînt pronunțat de Feng Jie, Baoyu mulțur mea în gînd lui Buddha, iar cînd a terminat de vorbit, a întrebat-o pe mamă-sa.

- Ce-ai de zis acum? Vezi că el a preparat doctoria chiar așa cum ți-am spus? Dacă-ar fi urmat cu strictete rețeta, ar fi trebuit să-și ia mărgăritarele și nestematele din mormintele vechi. Mai mult, ele trebuiau să fi fost purtate-n păr de oameni din familie

nobilă. Dar pentru asta trebuie să te-apuci să răscolești mormintele. De aceea se pot folosi și mărgăritare purtate de oameni în viață.

- Amida Buddha ⁸¹! Ce tot îndrugi? a țipat doamna Wang. Dacă iei mărgăritare din morminte, trebuie să atingi oasele morților care-au stat sub pământ sute de ani, iar leacurile preparate din ele n-au cum să aibă urmări miraculoase.

- Ai auzit? a întrebat Baoyu adresându-sc lui Daiyu. Înseamnă că și sora Feng Jie spune minciuni?

Deși ava întors către Daiyu, privirea sa o urmărea neconținut pe Baochai.

Daiyu a tras-o ușor de mână pe doamna Wang.

- Mătușă, ascultă numai: sora Baochai nu vrea să-i țină parte, așa că el mi se adresează mie!

- Am observat că îi cam place să te necăjească, a zis doamna Wang.

- Ah, mamă! a rîs Baoyu. Sora Baochai habar n-avea de ce făcea frate-său, chiar cînd trăiau în aceeași casă. Cum ar putea să știe acum, cînd ea stă la noi? Înțelege ori nu? Iar surioara Lin mi-a făcut semn din spatele sorei Baochai să-mi fie rușine, ca și cînd aș fi spus minciuni.

În acest timp a intrat servitoarea lui Jia Mu să-i cheme pe Baoyu și Daiyu la masă. Daiyu s-a ridicat și a pornit fără să-l aștepte pe Baoyu.

- N-ar fi mai bine să-l așteptăm și pe stăpînul Baoyu, ca să mergem împreună? i-a amintit fata grijulie.

- Nu mănîncă azi, așa că nu vine cu noi, a răspuns Daiyu. Voi merge doar eu.

Daiyu a ieșit, iar Baoyu a zis:

- Azi mănînc cu mama.

- Cum vrei! a intrat în vorbă doamna Wang. Numai că cu astăzi am doar legume, așa că ar fi bine să te duci să mănînci la bunica ta.

- Și eu vreau să mănînc legume, nu s-a lăsat mai prejos Baoyu. Spunînd acestea, s-a așezat la masă.

Apoi doamna Wang s-a adresat lui Baochai și celorlalte fete care se găseau acolo:

- Duceți-vă și voi! Pe el lăsați-l să facă ce vrea!

- Ar fi cazul să mergi și tu, a zis Baochai întorcându-se spre Baoyu. Dacă nu ți-e foame, condu-o măcar pe sora Lin, că iar nu-i în apele ei. Ce mai are?

- Ia în seamă fiecare nimic! a fost de părere Baoyu. Dar îi trece repede!

Baoyu a mâncat în fugă și, cerînd ceai să-și clătească gura, a alergat la Jia Mu, de teamă ca bunică-sa să nu-și facă griji din pricina absenței sale, și mai ales fiindcă tot timpul se gîndea la Daiyu.

- De ce le faci pe toate-n goană? au întrebat rîzînd Tanchun și Xichun. Mănînci pe fugă, bei pe fugă!

- Nu-l mai rețineți! Lăsați-l să mănînce și să alerge la surioara lui! a zis Baochai. De ce-l împiedicați?

După ce a băut ceaiul, Baoyu a zbughit-o pe ușă și s-a îndreptat către partea de apus a castelului. Trecînd pe lângă casa lui Feng Jie, a văzut-o în ușă, cu picioarele proptite în prag, scobindu-se în dinți cu bețișorul pentru urechi și supraveghind vreo zece servitori care schimbau ghivecele de flori. Zărindu-l pe Baoyu, Feng Jie l-a strigat:

- Ce bine că te văd! Vino, vino repede! Scrie-mi și mie ceva.

Baoyu a urmat-o. Au intrat în casă, unde Feng Jie i-a dat pe rînd penel, tușieră, hîrtie. După aceea a zis:

- Mătase vișinie - patruzeci cupoane, atlas cu desene de dragoni - patruzeci cupoane, mătase subțire de diferite culori, specială pentru uzul castelului - o sută cupoane, gherdane de aur - patru...

- Ce mai sînt și astea? a întrerupt-o Baoyu. Nu seamănă nici a socoteală, nu-s nici cadouri! În ce fel să scriu? j

- Cum îți vine mai la-ndemînă, a răspuns Feng Jie. Eu să-nțeleg!

Baoyu n-a mai întrebat nimic și s-a silit să scrie tot ce i-a dictat Feng Jie.,

Apoi a luat hîrtia din mîna lui și a zis:

- Am să te rog ceva, dar nu știu dacă te vei învoi. E o fată care te îngrijește, pe nume Xiao Hong. Aș vrea să mi-o dai mie, în schimbul alteia. Vrei?

- Am atîtea slujitoare, a răspuns Baoyu. Dacă îți place vreuna, ia-o! De ce mă mai întrebi?

- Dacă-i așa, atunci am s-o iau, a rîs Feng Jie.

- Poftim! a conchis Baoyu pregătindu-se să plece.
- Stai 1 l-a oprit Feng Jie. Aș mai avea ceva să-ți
- M-așteaptă bunica, s-a arătat Baoyu grăbit. Dacă e ceva deosebit, mai fac un drum.

Baoyu a ieșit și s-a-ndreptat către Jia Mu. Acolo masa se terminase.

- Ce bunătăți ți-a dat mamă-ta? a întrebat curioasă Jia Mu.
- Nimic deosebit, a răspuns Baoyu, am mâncat pur și simplu un castron de orez. Dar unde-i Daiyu?

- E înăuntru, i-a spus Jia Mu.

Baoyu a intrai. O fată stătea direct pe dușumea și sufla în fierul de călcat, alte două erau așezate pe *kan* și desenau ceva cu creta, iar Daiyu, cu capul aplecat peste o bucată de mătase, croia.

- A! Iată unde erați! Ce faceți aici? a exclamat Baoyu, când s-a ivit în prag. Nu știți că după masă nu e bine să lucrați?

Daiyu, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, a continuat să croiască.

- Bucata asta are colțul boțit, i s-a adresat una din fete. N-ar fi bine să-l călcăm puțin?

- Ce luați în seamă toate fleacurile? a zis Daiyu, ridieîndu-și capul. Acum e gata!

Baoyu a înțeles și s-a întristat.

Între timp Baochai, Tanchun și celelalte fete au venit s-o vadă pe Jia Mu. Baochai a intrat numaidecât Înăuntru la Daiyu.

- Ce faci? a întrebat-o ea, dar văzînd că tace și croiește mai departe, a constatat rîzînd:

- Ești meșteră-n toate! Pînă și să croiești te pricepi!

- Aș, de unde, a răspuns Daiyu. Fac și eu, așa, de ochii lumii!

- Să-ți spun ceva, a continuat Baochai. Adineauri, când venise vorba despre doctoria aceea, fiindc-am zis că n-ai idee de ea, Baoyu s-a supărat.

- Dacă ia în seamă fiecare nimic! O să-i treacă repede! - a murmurat din nou Daiyu.

- Soră, s-a adresat Baoyu lui Baochai, bunica vrea să joace domino și n-are cu cine. N-ai vrea să treci în iatacul ei?

- Crezi că de-asta am venit, să joc domino? Și Baochai s-a grăbit să iasă din odaie.

- Du-te și tu, i-a zis atunci Daiyu lui Baoyu. Aici sînt tigri și te pot mânca!

Spunînd acestea s-a aplecat din nou asupra mătăsii.

Cu greu, Baoyu zîmbi.

- De ce nu lași lucrul?

Daiyu parcă nici nu l-ar fi auzit. Atunci Baoyu a întrebat fetele:

- Cine i-a cerut să lucreze?

Văzînd că nu i se adresează direct, Daiyu a răspuns înțepat:

- Oricine mi-ar fi cerut, nu-i treaba ta!

Cînd se pregătea să-i răspundă, a fost anunțat:

- Vă cheamă stăpîna!

Baoyu s-a întors și a ieșit.

- A dat cerul! a strigat în urma lui Daiyu. Cred că mor, dacă se mai întoarce!

Ieșind, Baoyu l-a văzut pe Bei Ming, care i-a spus:

- Pofțiți la domnul Feng Ziyang!

Baoyu și-a amintit pe dată discuția din ajun și a poruncit:

- Aduceți-mi veșmintele potrivite!

Bei Ming a alergat spre poarta a doua, unde s-a întîlnit cu o bătrînă care tocmai ieșea.

- Mătușă, stăpînul Baoyu așteaptă-n odaia sa de lucru hainele de sărbătoare, i-a zis Bei Ming. Nu s-ar putea să spui slujitorilor să i le aducă?

- Ce tot vorbești? Baoyu locuiește-n grădină și toți oamenii lui se află acolo. Ce cauți aici?

Bei Ming a pornit în goană cît l-au ținut picioarele, către poarta dinspre răsărit a grădinii. Slugile care erau de planton la poartă, neavînd ce să facă, jucau mingea la capătul aleii. Bei Ming s-a apropiat, le-a transmis porunca și unul din ei a și plecat s-o îndeplinească. Curînd a revenit cu hainele pe care i le-a dat lui Bei Ming.

Baoyu s-a schimbat îndată, a poruncit să i se trimită caii și, însoțit de Bei Ming, Chu Yao, Shuang Hui și Shau Er, a plecat către casa lui Feng Ziyang.

Odată ajuns a fost anunțat în grabă și Feng Ziyang a ieșit să-l întîmpine. Xue Ban era acolo. Se mai aflau și o mulțime de slujitori și cîțiva musafiri, printre care actorul Jiang Yuhuan și Yun Er, curtezana din Casa minunatelor arome.

Toți cei de față s-au salutat cu Baoyu, după care li s-a servit ceai.

Luînd ceașca de ceai, Baoyu i-a spus lui Feng Ziyang zîmbind:

- La ultima noastră întâlnire ați pomenit de „nenorocul dumneavoastră”. De-atunci am așteptat tot timpul să ne revedem ca să aflu amănunte, așa c-am venit de îndată ce m-ați invitat.

- Cît de naiv ești! a rîs Feng Ziyi. N-a fost decît un motiv ca să te atrag! Am vrut doar să te invit la un păhărel de vin și, de teamă să nu mă refuzi, ți-am întins această cursă. N-am bănuț c-o vei lua de bună!

Toți au izbucnit în hohote. Apoi s-a adus vin și musafirii s-au așezat la masă. Feng Ziyi, bine dispus, i-a poruncit lui Yun Er să aducă musafirilor cîte trei pahare. După ce le-a dat pe toate peste cap, Xue Ban e-a amețit și, prinzînd-o pe Yun Er de mîna, a exclamat:

- Dac-am să-ți aud cîntecul acela nou, de bucurie am să beau toată carafa cu vin! Vrei? Yun Er nu s-a împotrivit, a luat alăuta și a-nceput:

Am iubit doi dragi flăcăi, Să-i las nu mă-nduram; Cînd dor mi-era de unul, La celălalt gîndeam. Am iubit doi dragi flăcăi, Cît i-am iubit de mult! Frumoși și mîndri amîndoi Cum nu s-a mai văzut! Pe unde ceaiul înflorea, Cu unul m-am găsit; În taina nopții mă iubea - Dar celălalt s-a ivit. În fața dragilor flăcăi, O vorbă n-am mai zis. Cînd eu cu unul mă iubeam, Cellalt cu el m-a prins!

Fata a rîs și, întorcîndu-se către Xue Ban, l-a întrebat!

r- Ei! Ce faci, nu bei carafa?

Pentru-asemenea cîntec nu merită să bei nici măcar juma' de pahar! Zi-i ceva mai frumos!

- Ascultați! interveni Baoyu sculîndu-se de pe locul său. Dacă bem așa, ne amețim repede, și nu mai are nici un haz! Lăsați-mă să beau un pahar mare și apoi să vă propun cum să petrecem. Dacă veți fi de acord, cine nu va face ce-i voi spune, va fi pedepsit să bea Bece cupe la rînd și să toarne celorlalți vin.

- Bravo! Bravo! au țipat Feng Ziyi și Jiang

Baoyu a ridicat paharul și l-a golit dintr-o singură suflare, spunînd:

- Numesc patru cuvinte: durere, tristețe, fericire, plăcere. Pornind de ia fiecare, să compunem versuri:

Condiția este ca să ne inspire numai „sexul frumos”. Cine reușește să alcătuiască versurile, bea un pahar, apoi cîntă un cîntec nou, bea iarăși, ca după aceea să numească un anume lucru drag din casă și să recite versuri clasice, care i se

potrivesc, sau chiar pasaje din *Cele patru cărți*, ori *Cele cinci canoane* La urmă bea din

Neașteptind să termine bine ce-avea de spus Baoyu, Xue Ban s-a ridicat protestînd:

- Eu nu voi intra în jocul ăsta. Baoyu face dinadins, ca să rîdă de mine!

Atunci s-a ridicat și Yun Er, l-a împins pe Xue Ban, să stea jos și i-a spus rîzînd:

- De ce nu vrei? Ți-e teamă că te-mpiedică să bei vinul, care și-așa nu-ți lipsește niciodată? Sau n-ai încredere în cunoștințele mele? Ai să vezi c-am să recit și eu. Dacă ai să spui corect, bine, dacă nu, vei fi pedepsit să bei cîteva oale la rînd. Nu mori din asta! Sau poate că nu vrei să te supui învoielii noastre, să bei zece pahare, unul după altul și să ne torni nouă vin?

- Grozav! au hotărît cei de față.

Neavînd încotro, Xue Ban s-a așezat. Cînd s-a făcut liniște, Baoyu a început să recite:

Îndurerată e iubita cînd Singură stă-n înserare
Și în grădină tainic Se deschide floare după floare.
Ce tristă este cînd Iubitul e departe
Și zace în singurătate Ca în moarte.

De-i strălucește dimineața chipul,

Ce fericire o cuprinde

Cînd preacurată

Apare din oglindă.

Dacă plutind în aer cu scrînciobul, li flutură rochița-n adiere,

Ce tainic o cuprind florii,

Ce plăcere!

== Minunat 1 au izbucnit cu toții.

Singur Xue Ban a clătinat din cap i

[a. * Vezi nota, p.

- Prost! Pentru asemenea versuri să i se aplice pedeapsa!

- De ce? s-au mirat ei.

- N-am înțeles o iotă, a răspuns Xue Ban. Oare asta nu se pedepsește?

- Mai bine gîndește ce-ai să reciți tu, l-a îmboldit încetișor Yun Er. Dacă nu vei fi în stare să spui nimic, Eă știi că într-adevăr te vom pedepsi!

Apoi, Yun Er a prins alăuta și Baoyu a-nceput să

Ca viazărea roșie e lacrima despărțirii

Nu seacă niciodată adîncul răscolit;
Nici florile, nici salcia nu cresc pe tot pămîntul.
Turnul înalt, de ierburi este năpădit.
Nimeni nu e trist că ploile îi bat
În taina nopții la fereastra ferecată
Niciînd uitării n-am să pot să dau
Tristețea mea de azi și de-altădată.
Din pricina durerii, să gust nu voi putea
Nici bobul de orez și nici vreun strop de vin;
Privesc într-o oglindă: ca floarea de castan,
Paloarea de pe față fără de alin.
Sprinceana ascuțită nu mi se destinde,
În ceasul greu o floare nu primești.
Prea fumuriîi munți închid în depărtare
Tristețea, ca și tinda ce n-o mai potolești.
De-abia sîrși ultimul vers, că toți au început să țipe,
manifestîndu-și admirația. Dar și de data aceasta, singur Xue Ban
a exclamat:

- Prost! Lipsește orice fel de ritm!

Fără să-i dea atenție, Baoyu a luat o pară de pe masă și din nou
a zis ridicînd paharul:

Lovește ploaia-n florile de păr ⁸²Aflați lîngă ușa zăvorîtă.'...

Astfel Baoyu și-a încheiat partea sa de joc.

După el a venit rîndul lui Feng Ziyîng, care a declamat:

Ce fericită e acea femeie,

Care-a născut întîig oară

Gemeni feciori - ce inimă ușoară!

Plăcere încearcă iarăși

Cînd în grădina-nmiresmată

Dă de doi greieri sprinteni, su se bată

E sufletul femeii greu îndurerat

Cînd cel prea drag, bolnav,

De moarte-i căutat.

Tristețea o învăluie din nou

Cînd în iatac își ia veșmîntul

Iar praful peste tot îl poartă vîntul.

82 Florile de păr 01 hua) simbolizează perisabilitatea lucrurilor, Bcurtimea
vieții. Albul florilor de păr este culoarea doliului. Mortul se petrece purtînd în
piept ilori de păr, confecționate din mătase albă.

Apoi Feng Ziyang a început să cînte:

Privirea-ți răspîndește frumusețe Comorile închizi cu tainici uși
În toate pricepută tu te afli, Asemeni spiridușilor ascunși. Vei fi
cîndva o sfință între sfinte, Dar n-ai să fii mai bună ca-nainte!
Vorbe multe cu tine-am risipit, Să crezi vreuna, nu te-ai ostenit.
Te sfătuiesc s-alergi altunde Și înțelesid lor îl vei pătrunde. Cit le-
am iubit, atunci lu vei vedea Și chinul meu de-abia va apărea.

Terminînd de cîntat, Feng Ziyang a ridicat paharul.

Apune luna peste cîrciumioară Și cîntă-n cor ai satului *cocoși*?!

În acest chip, Feng Ziyang a trecut proba cerută. A urmat apoi
Yun Er, care a spus:

îndurerată-i inima femeii: Alături nu-i stă nimeni Și bătrînețea
vine...

- Fetița mea! a exclamat Xue Ban. Nu-ți fă griji, dacă trăiesc
eu!

- Taci! N-o-nterupe! au șuiertat toți la el.

Și Yun Er a continuat:

Tristețea o copleșește Mama o blestemă Și-odihnă nu-și
găsește!

- Alaltăieri m-am întîlnit cu mamă-ta și i-am pus în vedere să
nu mai îndrăznească să te-atingă, a-nterupt-o din nou Xue Ban.

- Încă o vorbă de mai scoți și te vom pedepsi, au țipat la el cei
prezenți.

- Nu mai fac! Nu mai fac! a exclamat Xue Ban, arzîndu-și o
palmă peste obraz. Dac-am să mai spun ceva, să mă pedepsiți!

Cînd s-a liniștit, Yun Er a continuat: Fericită e cînd iubitul
plecat Se-ntoarce curînd. Plăcerea o încîntă, Lasă alăuta Și din
flaut cîntă.

Yun Er a-nceput cîntecul:

în luna a treia, în cea de-a treia zi, Nucșoara petala și-a
deschis; Să se strecoare-n floare s-a gîndit Un vierme pricăjit. S-
a chinuit o zi și jumătate, Fără să poată străbate. Sub el se legăna
ca un scrînciob Floarea boboc! Preaiubitul meu! Patima,
zadarnic, nu-ți dă pace, Petala-ml nu se mai desface! în mine să
pătrunzi e greu. 1 Terminîndu-și cîntecul, Yun Er a ridicat
pocalul spunînd:

Minune, minune-i piersicul⁸³ în floare.

83 Floarea de piersic (tao hua) semnifică primăvara și tinerețea; lata tînăra și mireasa. Puritatea, frumusețea fizică* prin referiri la obrazul diafan sînt alte

Urma la rînd Xue Ban.

- Voi începe! a zis el. Așadar::

Cwprinsă-i de durere inima femeii...

Atît de mult a trăgănat primul vers, încît Feng Ziyi nu s-a mai putut abține și-a-ntrebat:

- De ce-i cuprinsă de durere? Hai, spune-ne mai repede, domnule!...

De emoție ochii lui Xue Ban s-au făcut rotunzi ca niște clopoței și el a zis din nou:

Cwprinsă-i de durere inima femeii,

A mai tușit de două ori și în cele din urmă i-a dat drumul:

Cuprinsă-i de durere inima femeii, Cînd după nuntă-aruneă-o uitătură Și vede că bărbatu-i stîrpiiură!

Cei de față au izbucnit în hohote.

- Ce-ați găsit de rîs? s-a mirat Xue Ban. Ce, ori nu-i bine? Cum să nu fie-ndurerată biata femeie care credea că se va mărita c-un chipeș flăcău și cînd colo a dat peste-o pocitanie?

- Bineînțeles, c-așa este! au zis cei de față, încovoiindu-se de rîs. Dar zi-i mai departe.

Xue Ban a făcut ochii mari, straduindu-se să-și adune gîndurile:

Tristă e făptura femeilor..:

Din nou a tăcut, iar cei de la masă au țipat:

- Cînd?

Cînd maimuțele mari cît caii, Se-ntind pe paturile lor.

Toți se clătinau de rîs.

- Să-l pedepsim! Să-l pedepsim! urlau musafirii. Ce-a spus mai înainte se mai poate tolera, dar strofa următoare oricum ai da-o, nu merge! Pedepsă!

Xue Ban a vrut să-nceapă să toarne vin în pahare, dar Baoyu a zis:

- Și ce ritm aveau versurile!...'

- Îți arde de glumă? s-a încruntat Xue Ban.

Toți au tăcut și numai Yun Er i-a spus rîzînd:

- Ultimele două fraze ale tale, regret, dar mi s-au părut greoaie. N-ar fi bine să le fac eu în locul tău?

- Prostii! a exclamat Xue Ban. Crezi oare că nu-s în stare? Ascultă...

nuanțe sugerate de floarea de piersic.

De fericire-i prea plină femeia Când după noaptea nunții Alene ea se scoală...

- Nu-i rău! au recunoscut cei de față.

Xue Ban a continuat:

Plăcere simte inima femeii, Când ea se cuibărește-n cuib, Și gustă desfătarea...

- Nerușinatule! Cum de îndrăznești? au exclamat toți. Mai bine cîntă!

Heng-heng-heng, cîntă țîntarul!

a târăgănat Xue Ban.

- Ce cîntec mai e și ăsta? l-au întrebat mesenii

Fără să le răspundă, Xue Ban a continuat: *Veng-veng-veng, bîzîie musca!*

- De ajuns! au țipat toți la el.

- Vreți să m-ascultați, ori nu? s-a revoltat Xue Ban. Cîntecul acesta este compus numai pe motivele heng-heng și veng-veng. Dacă nu vreți, eu pot să nu-l cînt, dar nici vin nu voi bea!

- Prea bine! Nu cînta și nici nu bea! Nu-i mai încurca pe ceilalți.

A venit și rîndul lui Jiang Yuhan, care a declamat: îndurerată-i inima femeii, În depărtări, cînd i-a plecat bărbatul

Și să se-ntoarcă uită iar; Tristă e de-a pururea femeia, Ce vrea ulei de scorțișoară ⁸⁴Și n-are-un sfaț în buzunar. În fericire inima o scaldă Când mukul lumînării-i prevestește O dulce noapte caldă; Plăcerea toată o răsfată, Când poftele bărbatului făcînd, De la ea nu va pleca nicicînd.

Terminînd, Jiang Yuhan a-nccput să cînie: Fericită fii, cerul te-a-nzestrat Cu frumusețe rară; O peruzea din nalturi pogorîță Făptura ta, sfîntă să-mi apară. Firavă ca dulcea primăvară Și. tînără la fel ca ea tu ești; Doi sacri fenicși s-au unit Așa cum noi, cîndva, am plănuit. Ce fericire!

Tu vei vedea deasu pra noastră Rîul ceresc 2 pe bolta-albastră. Vei auzi în foișor Tobe susurînd ușor. Eu sfeșnicul voi potrivi-n lumină Sub baldachin aflîndu-ne hodină.

84 Rîul Cerului (Tian he), Fluviul de argint (Yin he) sau Calea lactee semnifică atingerea idealului, împlinirea supremă, realizarea în dragoste și căsătorie.

Xue Ban a amintit numele Xiren, care nseamnă „ineîntă toare ca nestemata”, „farmecă omul”, numele slujnicei lui Baoyu, cu intenția de a da n vileag intimitățile lui Baoyu.

După ce-a terminat cîntecul Jiang Yuhuan a ridicat cupa spunînd:

- Nu mă pricep la poezie; din fericire, însă, aseară am citit întîmplător ceva și mi-am amintit. Se vorbea despre ceva asemănător cu petrecerea noastră.

A mai băut o cupă de vin și, luînd în mînă o crenguță înflorită de scorțișoară, a zis cu glas tare:

Pe oameni îi încîntă floarea miresmată - Zilele călduroase ne vor găsi din nou!

Nimeni n-a obiectat; înțelegerea fusese respectată. Dar, pe neașteptate, Xue Ban s-a ridicat în picioare

- Nu se potrivește î Să fie pedepsit! Pedepsit! La masă nu există nici o „nestemată”, pentru ce reciți versuri despre ea?

- Care nestemată?! s-a mirat Jiang Yuhuan.

- Vrei să tăgăduiești? a continuat la fel de indignat Xue Ban. Repetă ce-ai spus!

Jian” Yuhuan a mai recitat o dată.

- Dar oare „Xiren” 1 nu-i nestemată? Cine se-ndoiește, să-l întrebe pe el!

Zicînd acestea a arătat cu degetul către Baoyu. încurcat, Baoyu s-a ridicat de pe scaun și a zis:

- N-ar fi rău să te pedepsim așa cum se cuvine!

- Fără-ndoială! Pedepsiți-mă.

Și sculindu-se a apucat cel mai mare pocal și l-a dat peste cap pe nerăsuflete.

Feng Ziyang și Jiang Yuhuan au întrebat despre ce era vorba și Yun Er le-a explicat. Atunci Jiang Yuhuan și-a cerut scuze.

- N-ați știut despre ce-i vorba, așa că n-aveți pic de vină! l-au liniștit cei de față.

Curînd Baoyu s-a ridicat de la masă și a plecat. Jiang Yuhuan l-a urmat. Pe terasă din nou i-a cerut iertare lui Baoyu. înfățișarea plăcută și purtările alese ale lui Jiang Yuhuan au trezit în Baoyu simpatie pentru actor și i-a spus slrîngîndu-i mîna:

- Vino pe la mine! Aș vrea să te întreb de Qi Guan din trupa voastră, cunoscut de toată lumea și pe care, din păcate, n-am avut fericirea să-l văd niciodată!

1 - Acesta-i numele meu mic! a exclamat Jiang

Cuvintele lui Jian Yuhuan l-au uimit pe Baoyu.

- Ce plăcere! Ce plăcere! a zis el. Nu degeaba te bucuri de

atîta faimă! Și iată c-am avut norocul să te cunosc! Ce să-ți dăruiesc?

După ce s-a gîndit puțin, a scos din mîneacă un breloc de care atîrna o nestemată și i l-a înmînat spunînd:

- Primește-l în semn de prețuire. Fie ca acest obiect atît de neînsemnat pentru tine, să simbolizeze începutul prieteniei noastre.

- Desigur, acesta-i un prinos nemeritat, a zis Qi Guan, primind brelocul. Dar dacă-i așa, am și eu ceva ce port astăzi pentru prima dată. Neuitată să fie clipa cînd ne-am întîlnit!

Qi Guan și-a deschiat vestonul, a desfăcut cingătoarea de-un roșu aprins și, întinzînd-o lui Baoyu, a zis:

- Aceasta-i cingătoarea împărătesei Yuan Xiang. Dacă-o porți vara, pielea se parfumează și nu transpiră. Mi-a dăruit-o ieri guvernatorul de Beijing, iar astăzi mi-am pus-o înțîia dată. Altuia nu i-aș fi dat-o, dar pe tine te rog s-o primești. Numai că va trebui să-mi dai cureaua ta; n-am altceva ca să mă leg.

Baoyu a rămas încîntat de un asemenea dar. Și-a scos cureaua cu ornamente înfățișînd conuri și conifere și i-a dat-o lui Qi Guan.

Cînd își legau cingătorile, s-a auzit un glas:

- I-am prins!

Din urmă se apropia Xue Ban, care i-a apucat pe amîndoi de mîini zicînd:

- Ce-i cu voi? Nici n-ați băut vinul și-ați șters-o? Arătați-mi ce aveți acolo?

- Nimic, au răspuns cei doi.

Dar nu era atît de ușor să se smulgă din strinsoarea lui Xue Ban. Din fericire, a ieșit Feng Ziyang și le-a eliberat mîinile. S-au întors cu toții la masă și au continuat pînă noaptea tîrziu.

Înapoindu-se în pavilionul din grădină, Baoyu s-a dezbrăcat și a băut ceai.

Xiren a observat că îi lipsea brelocul, care-i atîrna la evantai și l-a întrebat:

- Unde-ai prăpădit brelocul?

- Nu știu, a răspuns Baoyu.

Xiren n-a mai stăruit, dar cînd Baoyu s-a culcat, a băgat de seamă cingătoarea roșie ca sîngele și a bănuț despre ce putea să fie vorba.

- Ai făcut rost de-o cingătoare nouă și grozavă, a zis ea. Dă-mi-

o înapoi pe cea care ți-am dăruit-o eu!

De-abia atunci Baoyu și-a amintit că cingătoarea pe care o dăduse-n schimb lui Qi Guan o avea de la Xiren și n-ar fi trebuit să se despartă de ea cu atîta ușurință. Se căia din suflet pentru această boroboață.

^- Iti d^u altceva-n loc, a zis Baoyu în cele din urmă,

- Am ghicit eu, spuse oftînd Xiren. Numai că nu trebuia să înstrăinezi darurile mele, oferindu-le unor oameni de nimic! Păcat că nu te-ai gîndit măcar la atîta lucru!

Observînd că Baoyu era amețit, n-a vrut să-l mai cicălească, așa că s-au despărțit, ducîndu-se și ea la culcare.

În noaptea aceea nu s-a mai petrecut nimic care să merite atenția cititorului.

Dimineța, Xiren a auzit glasul lui Baoyu:

- Privește! Peste noapte m-au călcat hoții și tu nu știi nimic.

Xiren, văzînd că era legată cu cingătoarea roșie pe care o purtase aseară Baoyu, și-a dat numaidecît seama că el o încinsese în timp ce ea dormea.

- Nu-mi trebuie asta! a țipat ea, smulgîndu-și centura. Ia-ți-o îndărăt!

Baoyu a convins-o cu binișorul. Neavînd încotro, a trebuit s-o primească. Însă de îndată ce a ieșit Baoyu, și-a desfăcut-o de pe trup și a aruncat-o într-un cufăr gol.

La înapoiere, Baoyu n-a băgat de seamă nimic și a-nceput să întrebe ce se mai întîmplase c-o seară-nainte.

- Stăpîna Feng Jie a trimis pe cineva după Xiao Hong, i-a răspuns Xiren. La-nceput voia să te aștepte, dar am zis că n-are rost și am lăsat-o să se ducă.

- Prea bine! a încuviințat Baoyu. Știam asta, așa că nu mai avea de ce să m-aștepte.

- În afară de aceasta, împărăteasa l-a trimis pe eunucul Xia cu o sută douăzeci de *liang* de argint, a continuat fata. Gui Fei a poruncit să se facă între întîi și trei ale lunii, în Templul pustiei neîntinate, slujba fastuoasă hărăzită tihnei, cu jertfe și cu spectacol. Dorința ei este ca stăpînul bătrîn, Jia Zheng, să meargă în fruntea tuturor membrilor familiei, să aprindă aromele și să-ngenuncheze. În afară de aceasta a mai trimis și daruri cu prilejul sărbătorii începutului verii.

Xiren a poruncit să se aducă darurile primite. Se aflau acolo

două evantaie lucrate la palat, două șiraguri de mătânii din lemn roșu aromat, două cupoane de mătase imprimată cu cozi de fenix și o rogojină împletită în lujer de lotus.

- Ceilalți ce-au primit? a fost curios să afle Baoyu, neascunzându-și bucuria pentru darurile sale.

- Bunică-ta a primit încă un baston *rui* din jad și o pernă brodată cu agate, iar tatăl tău și mă tușile câte un baston *rui* din jad, i-a povestit Xiren. Ție ți-a trimis aceleași obiecte ca și lui Baochai. Domnișoara Lin Daiyu și domnișoarele Yingchun, Tanchun și Xichun au primit fiecare câte un evantai și mătânii.

Soția stăpînului bătrîn, doamna Yu și cu Feng Jie au căpătat câte două cupoane de mătase subțire, câte două cupoane de atlas și câte două trăistuțe pentru miresme, precum și câte două policioare pentru pus leacurile.

- Cum se poate? a întrebat Baoyu nemulțumit. Pentru ce sora Baochai a primit lucruri la fel de scumpe ca și mine, iar surioara Lin Daiyu mai umile? Nu cumva s-or fi încurcat?

- Da de unde! a răspuns Xiren, cum să se fi încurcat, cînd toate au fost însemnate amănunțit? Darurile tale s-au aflat la bunică-ta și de acolo le-am luat. Ea a poruncit ca mâine dimineață să treci pe la ea să mulțumești.

- Înțeleg! a adăugat Baoyu.

După aceea a cerut să fie chemată Zi Juan și, cînd a venit, i-a poruncit:

- Acestea du-le stăpînei tale Lin Daiyu și spune-i că le-am primit aseară-n dar și, dacă-i place ceva, o rog să-și oprească.

Zi Juan s-a îndepărtat, însă nu după mult timp a revenit cu răspunsul.

- Domnișoara mi-a poruncit să vă înapoiez lucrurile, fiindcă la rîndul său a primit destule daruri aseară.

Baoyu n-a avut ce face. Le-a lăsat și s-a pregătit în grabă să se ducă la Jia Mu. Dar deodată Daiyu a apărut în ușă. S-a aruncat în întîmpinarea ei, zîmbind:

- Dc ce n-ai ales nimic?

Daiyu, căreia îi trecuse supărarea, a zis:

- Nu-s demnă de atîta fericire. Cum pot sta alături vreodată de domnișoara Baochai, care mulțumită aurului ei se poate uni cu nestemata? Eu nu-s decît o biată, neînsemnată făptură.

Auzind cuvintele „aur” și „nestemată” Baoyu a zis indignat:

- Toate astea nimicuri sînt, fiindcă mie nici prin gînd nu-mi trece așa ceva! Surpe-se cerul, desfacă-se pămîntul, iar eu să mă fac neom, dacă nu-ți spun drept!

Daiyu a priceput că a fost înțeleasă și zise rîzînd:

- Lasă! La ce bun să te juri? Ce mă privește pe mine povestea asta cu aurul și piatra?

- Nu e ușor să-ți explic ce se petrece-n sufletul meu, însă va veni vremea cînd tu singură vei înțelege, a zis Baoyu. După bunica, tata și mama, trebuie să știi că tu însemni pentru mine tot ce am mai scump. Jur că nimeni altcineva nu mă mai interesează!

- Nu te mai jura, a spus Daiyu. Știu și singură: cînd mă vezi, numai la mine ți-e gîndul, dar de îndată ce apare Baochai, mă uiți ca și cînd n-aș fi fost!

- Ți se pare!

- Atunci de ce mi-ai cerut ajutor aseară, cînd sora Baochai n-a binevoit să-ți ia apărarea? I-a întrebat Daiyu. Ce-ai fi făcut dacă eu eram în locul ei?

În clipa aceea a intrat Baochai. Vorba s-a curmat. Fata însă a dat impresia că n-a observat nimic și s-a dus la doamna Wang. A stat cît a stat, apoi a pornit spre Jia Mu. Între timp ajunsese Baoyu acolo.

Baochai și-a amintit că mai de mult mama sa îi povestise doamnei Wang cum un călugăr îi dăduse un lacăt de aur și-i prezisese că va lua de bărbat pe acela care va purta piatra nestemată. De aceea Baochai se străduia tot timpul să stea cît mai departe de Baoyu. Dar după ce a văzut că darurile trimise ei de Yuanchun erau identice cu cele trimise lui Baoyu, s-a întristat și mai tare. Noroc că Baoyu era atît de prins în ființa lui de Daiyu și nu dădea faptului nici o însemnătate. Cînd a văzut-o pe Baochai, Baoyu a rugat-o:

- Soră Baochai, lasă-mă să-ți văd mătăniile!

Mătăniile atîrnau de' mîna stingă a lui Baochai. Auzindu-i rugămintea, a vrut să-și smulgă repede mătăniile, dar n-a izbutit. Privindu-i mîinile albe, Baoyu, fără să vrea, a tresărit și s-a gîndit: „Dacă-ar avea Daiyu mîinile atît de frumoase, cum le-aș mai mîngîia! Păcat!!i

Apoi și-a amintit dintr-o dată de „aur” și „nestemată”. O privi pe Baochai, care avea fața ca un disc de argint, ochii ca

piersicile, buzele, necarminate, de un roșu-limpede și sprîncenele stufoase, în formă de săgeată, și i s-a părut mult mai încîntătoare și mai fermecătoare decît Daiyu. Se simțea tulburat.

Cînd Baochai a reușit să-și desfacă mătăniile, Baoyu uitase cu totul că le ceruse.

Fata a observat că Baoyu era pierdut și nu s-a simțit deloc în apele ei.

A aruncat mătăniile și a vrut să plece. În clipa aceea a zărit-o pe Daiyu stînd în ușa, privindu-i și rozînd un colț de batistă.

- Tu nu suporti frigul, de ce stai în curent? a dojenit-o Baochai.

- Am stat tot timpul în casă, a zis Daiyu. Mi s-a părut c-aud pe cer glas de rațe sălbatice⁸⁵ și-am ieșit

- Unde-s? a întrebat Baochai nedumerită.

- Cînd am ieșit eu dispăruseră, a zis Daiyu.

Spunînd, ea a fluturat batista și l-a atins pe Baoyu peste față.

- Ah! a țipat Baoyu, care nu se așteptase la asta.

Dacă vreți să știți ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

capitolul

19

În care se povestește cum preafericitul tînăr dorește o și mai mare fericire și cum fata bănuitoare încearcă să priceapă sentimentele care o năpădesc.

ÎN MOMENTUL cînd Daiyu a fluturat batista peste fața lui, ncașteptîndu-se la așa ceva, Baoyu a întrebat:

- Cine este?

' - Eu sînt! N-am vrut! a răspuns ea aplcînd capul cu tristețe și zîmbind. Sora Baochai a cerut să vadă rața sălbatică și cînd să-i arăt încotro a zburat, din întîmplare te-am atins.

Cu privirile împrăstiate, Baoyu a vrut să spună ceva, dar renunțînd a tăcut.

Curînd s-a ivit Feng Jie să le povestească despre slujba deosebită care avea să se țină la Templul pustiei neîntinate și să-i invite pe Baochai, Baoyu și Daiyu la serbarea care va avea loc după aceea.

- Nu, eu aș vrea să rămîn acasă, a zis Baochai. E foarte cald și-

85 Aluzie la credința veche potrivit căreia fata care avea un talisman de aur era menită drept soție bărbatului ce purta jad. În cazul de față Baochai purta de mică gherdan de aur. iar Baoyu piatra nestemată, cu care se născuse în gură.

am văzut toate piesele.

- Sînt acolo și două foișoare destul de răcoroase, a căutat Feng Jie s-o convingă. Dacă mergeți, voi avea grijă să trimit oameni din timp, să măture, să-i dea afară pe călugări, să prindă perdelele și să nu permită intrarea nici unui străin. Am vorbit despre toate astea cu stăpîna bătrînă. Dacă nu mergeți voi fi nevoită să mă duc singură. Dar va fi destul de plictisitor. Și nici măcar nu pot vedea cum trebuie serbările care vor avea loc acasă!

- Voi merge eu împreună cu tine, a zis atunci Jia Mu.

- Sînt bucuroasă! Mi-e teamă numai că va fi prea obositor, a mărturisit Feng Jie.

- Nu-i nimic! a liniștit-o Jia Mu. Eu mă voi instala în foișorul principal, iar tu în cel lăturalnic și nici nu-i nevoie să stai în preajma mea, așa cum cere datina.

- Aceasta arată încă o dată dragostea ce mi-o purtați, bunică! a exclamat Feng Jie.

Apoi Jia Mu s-a adresat lui Baochai:

- Trebuie să mergi și tu cu maică-ta! Acasă vă veți plictisi sau, vrînd-nevrînd, veți dormi toată ziua.

Baochai s-a văzut nevoită să primească.

Jia Mu a trimis s-o roage pe mătușa Xue să treacă pe la doamna Wang și să-i spună să aducă și fetele, însă doamna Wang nu se simțea prea bine, aștepta și vești de la Yuanchun, așa că a refuzat. Aflînd că și Jia Mu se pregătește să meargă, a zis:

- Acole va fi mare veselie. De aceea toți care-ar dori să petreacă, să se ducă-n prima zi împreună cu stăpîna bătrînă.

De-abia s-a răspîndit știrea în grădină și toți, ca să nu mai vorbim de slujitoare, care stăteau zi de zi, de dimineată pînă seara, închise între zidurile castelului Rongguo, s-au arătat bucuroși de plecare. S-au străduit toate să-și lămurească stăpînii să primească invitația. Astfel Li Wan și fetele care locuiau în Grădina priveliștilor încîntătoare și-au vestit sosirea.

Jia Mu s-a bucurat din cale-afară și a trimis oameni să facă ordine în templu. Dar despre acestea, nu e nevoie să povestim mai departe.

Iată că a sosit zi-ntîi! Mulțime de călești, de călăreți și de oameni s-au strîns în curtea castelului Rongguo. Cei de la castel, aflînd că ceremonia avea loc cu ocazia sărbătorii de vară, din

porunca lui Gui Fei, și că Jia Mu în persoană se ducea să aprindă arome, s-au îmbrăcat, s-au pregătit cu dichis și și-au luat cu ei tot ceea ce le-ar fi putut fi de folos.

Curînd a apărut din casă Jia Mu și s-a așezat într-un palanchin purtat de opt bărbați.

Li Wan, Feng Jie și mătușa Xue au luat loc într-un palanchin purtat doar de patru oameni. Baochai și Daiyu au călătorit într-o caleașcă, sub o umbrelă cu franjuri, de culoarea turcoazei, brodată în mărgăritare și alte pietre scumpe, în vreme ce Yingchun, Tanchun și Xichun - într-o trăsură cu roțile roșii și umbrelă pestriță. în urma lor veneau slujitoarele lui Jia Mu: Yuan Yang, Ying Wu, Hu Bo și Zhen Zhu; ale lui Daiyu: Zi Juan. Xue Yan și Chun Xian; ale lui Baochai: Ying Er și Wen Xing; ale lui Yingchun: Si Qi și Xu Zui; ale lui

Tanchun: Shi Shu și Zui Mo; ale lui Xichun: Ru Hua și Cai Ping; ale m"tușii Xue: Tong Xi, Tong Gui și de asemenea, Xiang L ng și servitoarea ei Zhen Er; slujitoarele lui Li Wan: Su Yun și Bi Yue; ale lui Feng Jie: Ping Er, Feng Er și Xiao Hong și de asemenea, ale doamnei Wang: Jin-Chuan și Cai Yun, pe care le luase cu sine Feng Jie. Doica lui Da Jie mergea într-o altă caretă, ținînd fetita de mîină. Dacă mai adăugăm și servitoarele bătrîne, pe cele care însoțeau stăpînii cînd ieșeau la plimbare, precum și pe cele care se ocupau de treburile mărunte, vom înțelege că tot acest convoi, cu caleștile și trăsurile lor cu tot, umplea ulița. De-o parte și de alta a drumului se-nghesuiau curioșii, să vadă cum merge familia Jia la slujbă. Femeile sărmane stăteau în poarta caselor lor sărăcăcioase, discutînd aprins între ele și gesticulînd, de parcă ar fi privit la o procesiune.

Deodată, undeva departe, în față, s-au înălțat steagurile, iar caleștile și întregul cortegiu s-au pus în mișcare. În capul convoiului mergea un tînăr, ca un prinț, călare pe un cal alb, cu șaua de argint și frîul împodobit cu franjuri roșii. El se ținea înaintea palanchinului purtat pe brațe de cei opt bărbați. învăluit în fumul de arome, convoiul se mișca în urma lui. Peste uliță domnea o liniște deplină, întreruptă doar de scîrțîitul roților și de zgmotul copitelor pe pietre.

Cînd cortegiul ajunsese în fața porții Templului pustiei neîntinate, s-a auzit dangăt de clopot și în întimpinarc a ieșit starețul Zhang, însoțit de călugări. Văzîndu-l, Baoyu a descălecat.

Palanchinul în care se afla Jia Mu a intrat pe poartă, dar când aceasta a zărit prin ferestruici statuile de argilă ale sfinților, care străjuiau de-o parte și de alta a aleii, a poruncit să se oprească. În întâmpinarea ei au alergat Jia Zhen și tinerii din familie. Feng Jie și Yuan Yang, venite mai din vreme, s-au dus s-o ajute pe Jia Mu să coboare din palanchin.

Dar chiar în momentul acesta s-a produs o învâlmășeală: un novice de vreo doisprezece-treisprezece ani, care tocmai curăța mucusul luminărilor, căscînd gura și nereușind să fugă, s-a gîndit să se ascundă. Pe neașteptate a căzut în brațele lui Feng Jie. Fără să se mai gîndească, aceasta i-a tras o palmă, încît băiatul s-a răsucit, ca o sfîrlează.

- Afurisitul! l-a ocăvît Feng Jie. Unde-alergi?

Novicele, uitînd să lase din mînă cleștele, a vrut eă se facă nevăzut. între timp, destul de aproape, oprise caleașca lui Baochai. Femeile care se aflau în jurul ei, observîndu-l pe bietul băiat, au început să strige:

- Prindeți-l! Dați-i! Loviți-l!

Auzind larmă, Jia Mu a fost curioasă să știe ce s-a întîmplat. Jia Zhen a alergat să afle. în timpul acesta s-a apropiat Feng Jie și le-a spus:

- Un novice, care tocmai se află: < sub sfeșnic, n-a avut vreme să fugă să se ascundă, și din pricina lui s-a iscat atîta zarvă.

- Aduceți-l num.iidecît la mine! i. poruncit Jia Mu, dar vedeți, nu-l speriați. în familiile nevoiașe nu se dă tocmai o educație potrivită, așa că nu-i de mirare că s-a intimidat văzîndu-ne. Oare nu vă este milă de el? Nu v-a trecut prin minte că mama acestui băiețaș o fi tremurînd pentru el?

Apoi l-a trimis pe Jia Zhen să i-l aducă. Acesta, neavînd încotro, i-a împlinit dorința. Băiatul, înfricoșat, ținînd cleștele în mînă, s-a aruncat la picioarele lui Jia Mu ploconindu-i-se pînă la pămînt. Jia Mu a poruncit lui Jia Zhen să-l ridice, și l-a dezmiardat, întrebîndu-l cîți ani avea. Băiatul tremura de frică, încît n-a putut să scoată o vorbă.

- Bietul de el! a zis Jia Mu înduioșată.

Apoi, întoreîndu-se către Jia Zhen, a adăugat:

- Ia-l de aici! Dă-i bani să-și cumpere fructe și vezi să nu pățească ceva!

Jia Zhen s-a ploconit cuviincios și a luat băiatul, între timp Jia

Mu a vizitat templul și a dat porunci în vederea ceremoniei. Slujitoarele, care se aflau în poartă, l-au zărit pe Jia Zhen mergînd împreună cu micul băiețaș. Jia Zhen le-a poruncit să-i dea bani și să fie atente cu el, ca nu cumva să-i facă cineva vreun rău. Toți s-au simțit vinovați, neîndrăznind să se împotrivească. După aceea Jia Zhen s-a îndreptat către scări și a întrebat de econom.

- Economul! Unde-i economul?! s-au auzit mai multe voci.

În clipa aceea Lin Zhixiao, cu șapca în mînă, alerga spre Jia Zhen.

- Astăzi sînt atîlia oameni aici! i-a spus Jia Zhen: Și cu toate că-i loc destul, tot se produce învălmășeală! Cei de care este nevoie să rămîină pe loc, iar toți ceilalți să plece la curtea alăturată. În afară de aceasta, numește cîțiva oameni să facă de pază înăuntru și la cele două intrări laterale, în caz că va fi nevoie de dus ori de adus ceva. Ai înțeles? Sînt venite toate domnișoarele și toate doamnele familiei și băgați de seamă să nu se abată vreun străin pe aici.

- Am înțeles! a zis de cîteva ori cu supunere Lin Zhixiao.

- Poți să pleci! i-a poruncit Jia Zhen și se adresă din nou slugilor:

- De ce nu se vede Jia Rong?

Nici nu terminase vorba că l-a și zărit pe fiu-său zbughind-o din clopotniță.

- Priviți! a zis furios Jia Zhen. Eu stau aici în bătaia soarelui și nu mi-e cald, iar el a fugit degrabă la umbră!

Jia Zhen a strigat slugile să vină să-l scuipe pe Jia Rong. Cunosînd firea aspră a stăpînului, nimeni n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare, așa că un servitor mai tînăr a alergat și l-a scuipat pe Jia Rong drept în față.

În vreme ce Jia Zhen se mai afla încă sub stăpînirea mîniei, servitorul a țipat la Jia Rong:

- Stăpînul nu se ferește de dogoare! Ce te-a făcut să te ascunzi în clopotniță?

Jia Rong stătea smirnă, neîndrăznind să spună ceva.'

Mînia lui Jia Zhen nu i-a speriat doar pe Jia Yun, Jia Ping și Jia Jing, dar chiar și Jia Lian, Jia Qian, Jia Yong și ceilalți au început să tremure și să părăsească neobservați umbra de sub zidurile mînăstirii, unde de-abia se adunaseră.

- Ce mai stai? s-a răstit din nou Jia Zhen la fiu-său. Sări repede pe cal și du-te acasă după fetele rămase acolo. Bunica și toate doamnele sînt aici, și este nevoie

Jia Rong s-a năpustit către poartă, a țipat la cei de-acolo, să-i aducă un cal, gîndind în sine: „Toți hoinăresc care-ncotro fără rost și se leagă numai de mine!”

- Ai mîinile legate? a răcnit el la slugă. Nu poți s-aduci calul cumsecade?

Teșind în oraș i-a trecut prin minte să trimită un servitor în locul său, dar temîndu-se că va fi urmărit, a dat pîteni calului, galopînd.

între timp Jia Zhen s-a întors și tocmai se pregătea să intre înăuntru, cînd l-a observat afară pe călugărul

- Cinstit vorbind, a zis el, în situația mea ar fi trebuit să nu stau în soare. Dar cum acolo se mai găsesc și doamne, n-am îndrăznit să intru și-am așteptat poruncile dumneavoastră. Dacă cumva stăpîna bătrîna dorește ceva, sau vrea să meargă undeva, spuneți-i că îi stau la dispoziție.

Odinioară călugărul daoist Zhang fusese una din persoanele de încredere ale lui Rong Guogong și Jia Zhen știa că însuși defunctul guvernator îl denumise „Nemuritorul din marele Imperiu al iluziei”, încredințîndu-i titlul de „mai mare peste daoiști”. Împăratul actual îl denumise „înțeleptul care-a atins desăvîrșirea”, iar *wang*-ii, *gong*-ii și toți demnitarii conducători de districte îi spuneau „Sfîntul”. De aceea și Jia Zhen se purta politicos cu daoistul. Mai mult, călugărul Zhang trecea des pe la castelele Rongguo și Ningguo și se întreținea cu Jia Mu și cu celelalte doamne.

- Aici sîntem toți ai noștri, a răspuns Jia Zhen. De ce-mi cereți mie încuviințarea să intrați? Dacă mai spuneți așa ceva, am să vă trag de barbă! Haideți!

Jia Zhen l-a dus la Jia Mu, căreia i s-a ploconit.

- Mai marele Zhang a venit să vă-ntrebe de sănătate, stăpînă! a zis Jia Zhen.

- Cheamă-l! a poruncit Jia Mu.

Jia Zhen l-a împins pe Zhang înainte.

Acesta a zis chicotind:

- O! Atotvăzătorul Buddha! Cît de bucuros sînt că ați venit, stăpînă! De sănătate și fericire să aveți parte! Dați-mi voie să

urez doamnelor multă fericire în viață! N-am trecut de multă vreme pe la castel! Acum vedeți mai bine ca-nainte, stăpînă?

- Cum te mai simți, părinte? s-a interesat zîmbind Jia Mu.

- Din mila voastră, pînă acum sănătos, stăpînă, a răspuns preacucernic daoistul. Dar ce fac ai dumneavoastră? Țin mai ales să aflu despre Baoyu. Cum o mai duce? De curînd, în ziua de douăzeci și șase aprilie, am săvîrșit aici slujbă închinată nașterii Marelui stăpîn al cerurilor. Au fost oameni puțini, ritualul sobru și l-am chemat și pe Baoyu, dar mi s-a trimis vorbă că era plecat de acasă.

- într-adevăr, a lipsit în ziua aceea! a susținut Jia Mu și, întorcîndu-se, a poruncit ca acesta să i se înfă-Baoyu s-a arătat îndată. Apropiindu-se grăbit de daoistul Zhang, Baoyu l-a întrebat de sănătate.

Călugărul l-a îmbrățișat, l-a privit îndelung, l-a întrebat cum se simte și, adresîndu-i-se lui Jia Mu, a spus:

- ^ Din cîte-mi dau eu scama - frățiorul s-a întremat

- Ți se pare, a răspuns Jia Mu. Dar, oricum, trăiește! Numai că tată-său îl obligă să-nvețe peste măsură și nu-i face bine de loc!

- Nu demult am avut prilejul să citesc versuri scrise de el, a continuat călugărul. Mi s-au părul nemaipomenite! Nu-mi dau seama de ce tată-său ține cu tot dinadinsul să-nvețe, dacă lui nu-i place? Sînt convins că și așa Baoyu a atins perfecțiunea... Chipul lui, gesturile, glasul... Mi-amintesc de defunctul Rong Guogong.

Ochii daoistului s-au umezit, iar Jia Mu a zis întristată:

- Da! Am crescut atîția nepoți și nepoate, dar nici unul dintre ei ru seamănă așa de bine cu defunctul meu soț, ca Baoyu!

- Cum arăta slăvitul duce Rong Guo, stăpînii tineri nu-și pot imagina, a zis călugărul Zhang. Mi se pare că nici cei mai în vîrstă nu-și mai aduc aminte prea bine! a mai zis el adresîndu-se lui Jia Zhen.

Daoistul a rîs tare, apoi a adăugat:

- De curînd am văzut într-o casă o fetiță de vreo cincisprezece ani! Este fermecătoare. M-am gîndit că n-ar fi rău s-o cerem de soție pentru Baoyu. În ceea ce privește inteligența, manierele și chiar averea, nu se poate găsi o pereche mai potrivită. Nu știu, însă, ce credeți despre acest lucru, stimată stăpînă? Dacă îmi îngăduiți, cu sînt gata să întreprind totul.

- Nu demult mi-a prezis un călugăr că băiatul se va însura mai

tîrziu, i-a răspuns Jia Mu. Să mai așteptăm deocamdată să crească și după-aceia să mai vorbim; Însă, între timp, caută să afli totul despre fată. Pentru mine nu bogăția e de preț, ci frumusețea ei. Dacă e din familie sărmană, putem să dăm ceva bani părinților ei. Este însă foarte greu să găsești o femeie care să fie și frumoasă și bună.

Feng Jie tocmai se apropiase:

- Părinte Zhang, n-ai pregătit nici acum talismanul cu numele fetei mele, deși oamenii ți i-ai trimis pentru un cupon de atlas galben. N-aș fi vrut să le dau, dar m-am temut că te vei supăra.

- Oh, ho, ho! a rîs cît a putut călugărul. Sînt de-a dreptul orb de nu v-am zărit. Talismanul. De cînd e gata 1 încă de alaltăieri trebuia să-l aveți, dar venirea înaltei stăpîne ne-a furat atenția și am uitat cu totul! Talismanul este așezat în fața statuii lui Buddha și vi-l aduc numaidecît.

Într-adevăr, călugărul s-a grăbit și într-o clipă a fost înapoi, purtînd pe o tipsie un obiect într-o învelitoare roșie. Desfăcîndu-l, Zhang a scos la iveală o amuletă, pe care a dat-o doicii lui Da Jie, prinzînd el însuși mîna fetei.

- La ce-ai mai avut nevoie de tipsie? a rîs Feng Jie.

- Cum se poate? Mîinile mele-s întinate, a răspuns el.

- Cînd ai apărut cu tipsia m-am speriat! a zis Feng Jie. Mi s-a părut că vii să ne ceri obolul!

La aceste cuvinte toți au rîs cu poftă și chiar Jia Lian nu s-a putut abține să nu surîdă.

- Ah 1 răsfățată mai ești! a zis Jia Mu, clătînd din cap. Nu ți-e teamă că vei ajunge-n iad, unde vorbăreților li se retează limba?

- Pe călugăr nu-l interesează asta, a spus Feng Jie. Dar aș vrea să știu pentru ce mă sfătuiește mereu să săvîrșesc în taină mai multe fapte bune? Dacă nu-mi dau obolul înseamnă că mi se va scurta viața?

- Am adus tipsia din două motive, a continuat între timp călugărul Zhang. Dar numai pentru a căpăta milă, nu. Aș vrea să-i cer fratelui Baoyu piatra lui miraculoasă, ca s-o arăt fraților mei întru credință, veniți din ținuturi îndepărtate, precum și discipolilor discipolilor lor.

- Și asta te neliniștește într-atît? a exclamat Jia Mu. Adu-i pe toți la noi și vor vedea nestemata.

- Nu înțelegeți, scumpă stăpînă, a explicat călugărul. Desigur,

oi fi avînd eu aproape optzeci de ani, dar mulțumită grijii dumneavoastră sînt sănătos și n-ar însemna prea mult pentru mine. dacă aș face un pas de prisos. Dar la ce bun să-l nemulțumesc pe Baoyu. E-așa de cald astăzi, în templu s-au adunat oameni mulți și el nu va rezista zăpușelii!

Atunci Jia Mu i-a poruncit lui Baoyu să-și scoată piatra și s-o așeze pe tipsie. Zhang a învelit-o, înfiorat, în batista de mătase și a ieșit ținînd tipsia sus.

Între timp Jia Mu a colindat prin templu, după care s-a urcat în foișor. Acolo Jia Zhen a anunțat-o:

- Părintele Zhang a adus înapoi nestemata!

N-a trecut mult și a apărut călugărul, care s-a adresat cu seninătate lui Jia Mu:

- Mulțumită bunătății voastre au putut să vadă cu toții piatra fratelui Baoyu și doresc să vă exprime supunerea lor. Deoarece nici unul din frații mei întru credință nu are daruri potrivite, au hotărît să v-aducă în semn de prețuire obiecte de rit, cu ajutorul cărora ei își propovăduiesc învățătura. De bună scamă că între ele nu se află nimic de preț, dar dacă nu vă împotriviți, măcar fratele Baoyu să-și aleagă ceea ce-i place, iar restul, dacă vrea, poate să le dea celorlalți.

Jia Mu s-a uitat pe tipsie. Erau podoabe de aur în formă de semisferă, semicercuri de jad, cîrje *rui*, lamele cu urări de prosperitate, încrustate cu pietre nestemate, cioplite fin și lustruite încît deveniseră sclipitoare. Cu totul se aflau pe tavă vreo patruzeci-cincizeci de obiecte.

- Ce neadevăr! l-a certat Jia Mu pe călugăr. Cum de au monahii asemenea rarități? De ce nu mi-ai spus? N-am să pot nicidecum să iau un asemenea obiect.

- N-au vrut decît să vă arate supușenia lor, a zis cu smerenie călugărul. Cum aș putea să mă amestec? Dacă nu doriți să primiți darurile lor, mărită stăpînă, nu voi mai fi socotit demn de tagma daoistă.

Jia Mu a cedat, hotărîndu-se să primească darurile.

- Nu se cade să refuzi, bunică, dacă stăruie atît părintele Zhang, a zis Baoyu. Mie nu-mi sînt de trebuință, așa c-ar fi mai bine să poruncești să se împartă sărmanilor.

- E cel mai înțelept lucru] a încuviințat bătrîna Jia Mu.

Dar călugărul s-a împotrivit:

- Chiar dacă aici nu sînt lucruri scumpe și chiar dacă fratele Baoyu dorește să săvîrșească o faptă bună, nu trebuie să faceți așa ceva. Nici săracii n-au ce face cu obiectele de rit! Și cine poate ști în ce 'mîini voiaj unge! S-ar putea să le pîngărească! Dacă țineți să vă arătați mila, de ce să nu dați bani?

- Prea bine! s-a supus Baoyu. Cu mîna mea voi împărți mîne celor săraci.

Zicînd aceasta, porunci slujitorilor săi să primească darurile. După aceea, călugărul Zhang a plecat. Între timp Jia Mu și ceilalți s-au urcat în foișorul cel mai de seamă, în timp ce Feng Jie a ales turnul de răsărit. Oamenii, care trebuiau să rămînă prin apropiere, să poată fi chemați în caz de nevoie, s-au adunat în turnul de apus. Peste puțin timp a urcat în foișor și Jia Zhen. El a spus lui Jia Mu:

- Am tras la sorți și-am hotărît ca serbarea să înceapă cu piesa: *Șarpele alb*.

- Despre ce-i vorba? a vrut să știe Jia Mu.

- Povestește cum s-a întemeiat dinastia lui Han Gaozu ⁸⁶, care a tăiat capul șarpelui alb și s-a urcat pe tron, a răspuns Jia Zhen. După aceea vor fi jucate anumite părți din piesa: *Patul plin cu plăcuțe de bambus*.

Jia Mu și-a arătat mulțumirea.

- A doua piesă va fi ca și prima, de îndată ce-ați tras la sorți! a zis Jia Mu.

Apoi a întrebat care va fi cea de a treia.

- A treia va fi *Visul din Nanke*, a răspuns Jia

Jia Mu a tăcut. Atunci Jia Zhen a coborît să dea ultimele porunci. După aceea a început serbarea.

Baoyu s-a aflat tot timpul în preajma lui Jia Mu, a cerut să i se dea tipsia adusă de călugăr, și-a prins la gît nestemata și, fiindcă n-avea altceva de făcut, a început s-aleagă lucrurile de pe tipsisie și să i le arate, unul cîte unul, lui Jia Mu.

⁸⁶ Este vorba de Liu Bang (247—195 î.e.n.), mărunț funcționar civil în ținutul natal Peixian, azi în provincia Jiangsu, vestită căpetenie a răscoalelor țărănești de la sfîrșitul dinastiei Qin (221—206 î.e.n.). Pentru bravurile sale militare este răsplătit de generalul Xiang Yu cu titlul de principe teritorial dar Liu Bang, nemulțumit doar cu atît, își ucide proiectorul, unifică toate regiunile țării și se declară împărat sub numele Han, Gao Zu (206—195 î.e.n.), dinastia Han (206 î.e.n.—220), întemeiată de el, fiind una dintre cele mai prospere din antichitatea chineză.

Pe neașteptate, Jia Mu a observat între ele un *gilin*⁸⁷ turnat în aur curat, cu capul împodobit cu pene de zimorod; l-a luat din mîna lui Baoyu și a întrebat rîzînd:

- Paică-am mai văzut ceva asemănător la unul din

- Da! s-a gîndit să răspundă Baochai, un astfel de *gilin* arc Shi Xiangyun, numai că al ei este ceva mai mic.

- Xiangyun! a exclamat Jia Mu.

- Cum așa? s-a mirat Baoyu. Xiangyun a fost la noi de alîtea ori, dar eu nu i l-am văzut.

- Sorei Baochai nu-i scapă nimic, a zis zîmbind Tanchun, pe cînd ție...

- N-o fi chiar așa, a remarcat rîzînd Daiyu; se pare însă că într-adevăr este foarte atentă să vadă ce poartă fiecare.

Baochai s-a făcut că n-aude ce spune Daiyu.

Aflînd că Xiangyun are un obiect asemănător, Baoyu s-a uitat în jos și l-a ascuns repede în sîn. Dar și-a dat seama că ceilalți ar putea să bănuiască de ce l-a oprit, așa că a continuat să se uite la celelalte lucruri. Dar nimeni nu observase. Numai lui Daiyu nu i-a scăpat gestul și a dat din cap încurajîndu-l.

Baoyu s-a simțit stingherit și a scos *giUn-ul* fără grabă din sîn, zicînd către Daiyu:

- E tare nostim! Dacă-ți place, ți-l dau ție. Cum te-ntorci acasă, îl prinzi de-un șnur și-l porți!

TM - Cc-ți mai trece prin cap I l-a înfruntat Daiyu.

- Nu-i nimic, dacă pe tine nu te-ncîntă, am să-l opresc pentru mine! a conchis Baoyu.

Și a vîrît fără grabă *qilin~u* în sîn. În clipa aceea au intrat pe ușă doamna Yu, soția lui Jia Zhen, și doamna Hu, soția lui Jia Rong, care au salutat-o după rit pe Jia Mu.

- Voi aici? s-a mirat Jia Mu. Eu am venit fiindcă n-am avut ce face!

Dar nici n-a rostit bine vorbele, că din prag s-a și anunțat:

k - Au venit trimiși din partea generalului Feng Ziyang. Se știe că familia Jia face slujbă la templu și s-au gîndit să vă aducă în dar arome, ceai, porci, berbeci și bucate alese.

Cînd a aflat Feng Jie, a alergat la Jia Mu rîzînd.

- Ce noroc! Nici nu mi-a trecut prin minte! Noi am venit aici de plăcere, iar oamenii au crezut că într-adevăr pregătim mari

jertfe! Ne-au mai trimis și daruri pe deasupra. Doar dumneata, bunică, porți toată vina! Acum haide să răspundem acestei bunecuviințe!

În clipa aceea două slujitoare din casa lui Feng Ziyang au urcat în foișor și i-au înmînat lui Jia Mu darurile. Nici n-au apucat să plece, că s-au și ivit oamenii demnitatului Zhao. Aflînd că Jia Mu făcea slujbă în templu, toate neamurile mai apropiate ori mai depărtate, prietenii și cunoștințele s-au grăbit să-și arate prețuirea.

- Noi n-am avut de gînd decît să ne mai destindem, a zis Jia Mu întristată. Iată ce zarvă s-a iscat.

Cu toate că a rămas o zi în templu, cînd s-a întors acasă Jia Mu a hotărît să nu mai meargă și a doua zi.

- Ai intrat în horă, trebuie să joci! i-a spus Feng Jie. Dacă am pus oamenii pe jar, cel puțin să ne veselim cum se cuvine!

Trebuie să vă spunem că Baoyu era foarte nemulțumit pentru că daoistul Zhang vorbise despre înșurătoarea sa; de aceea, cînd s-a întors acasă, a declarat în auzul tuturor:

- Să nu-l mai văd, de acum încolo, pe acest călugăr!

Nimeni n-a înțeles care putea să fie pricina supărării sale. Lin Daiyu nu s-a simțit bine cînd s-a întors de la templu, iar Jia Mu a mărturisit că nu-i mai trebuie distracție. Atunci Feng Jie s-a pregătit să se ducă singură.

Cit timp Daiyu a zăcut, Baoyu n-a avut liniște și alerga mereu s-o vadă, tremurînd neîncetat de teamă ca nu cumva să i se întîmple vreun rău.

Daiyu îl îndemna:

- De cc stai acasă? Mai bine te-ai duce la templu!

Era nemulțumit de faptul că daoistul Zhang avusese îndrăzneala să pomenească de înșurătoarea lui, așa că pentru nimic în lume nu voia să se ducă la templu. Auzindu-i vorbele, s-a gîndit cu mihnire: „Pot să-i iert pe toți cei care nu știu ce se întîmplă în sufletul meu, dar ea de ce mă ia în deridere?!” Și se neliniștea tot mai mult. Dacă s-ar fi aflat altcineva în fața sa decît Daiyu, și-ar fi dat frîu liber mîniei. Dar așa a lăsat capul în jos și a zis:

- Ce mult aș fi dorit să te pot înțelege! Acum se pare că nu mai este nimic de făcut!

- Înseamnă că dacă dorești, poți să mă înțelegi? a întrebat

Daiyu rîzînd cu răceală. Desigur, îmi dau seama că nu sînt ca altele, să mă pot potrivi cu tine!

Atunci, Baoyu 3-a aplecat deasupra ei și a privit-o în adîncul ochilor:

- Nu-nseamnă că prin vorbele astea, cu sufletul liniștit, arunci blestemul pe capul meu?

La-nceput, Daiyu n-a înțeles prea bine ce-a vrut să spună.

- N-am făcut ieri legămînt pentru același lucru? a continuat Baoyu. De ce aduci din nou vorba despre asta? Știindu-mă tulburat, te vei simți mai bine?

De-abia acum Daiyu și-a amintit discuția care avusese loc c-o seară-nainte. Rușinată, a-nceput să plîngă.

- Cerul să mă bată și să mă-nghită pămîntul dacă doresc să ți se-ntîmple ceva rău! a zis ea printre lacrimi.' La ce mi-ar ajuta? Te-nțeleg! Ai venit la mine miniat fiindcă daoistul ți-a pomenit ieri de-nsurătoare. Ți-e teamă că va putea schimba ce ți-a hărăzit cerul.

În copilărie, Baoyu manifestase trăsături de caracter vrednice de dispreț. Crescînd împreună cu Daiyu, amîncloi deprinseseră să-și ghicească unul altuia simțămintele și gîndurile. Acum, înfă, cînd anii mai trecuseră și citise diferite cărți, Baoyu înțelesese cîte ceva despre legăturile dintre bărbat și femeie, și trăind tot timpul în preajma iatacurilor, atît din castelul lor cît și al neamurilor, și-a dat seama că nici o femeie nu se putea asemui cu Daiyu și pentru aceasta el o iubea. Dar acum nu-i era la îndemîină să-și deschidă pe față sufletul, șovăla, încît, sau era de o bună dispoziție zgomotoasă sau, dimpotrivă, mîhnjt, ca să încerce simțămintele tinerei fete.

La rîndul său Daiyu nu scăpa niciodată prilejul ca prin vorbe cu două înțelesuri ori prefăcătorie să-l pună la încercare. În felul acesta amîndoi se străduiau să se înțeleagă unul pe celălalt, ascunzîndu-și adevăratele simțăminte și gînduri, să se mintă, ca din minciună în min-;

ciună s-ajungă la adevăr. Iată de ce între Daiyu și Baoyu se nășteau certuri provocate din te miri ce.

Și Baoyu cugeta: „Alții nu mă-nțeleg, dar oare nici tu nu vezi că toate gîndurile mele duc către tine? Nu numai că nu aflau la tine alinare, dar mă vād și batjocorit, îndrept către tine cu supunere dragostea mea, iar ție nici nu-ți pasă de mine â*

La rîndu-i, Daiyu îşi spunea: „Ştiu că te gîndeşti la mine, şi chiar dacă-n juru-ne se sporovăieşte atît că sînt predestinaţi unul altuia cei care poartă aur şi nestemate, tot nu le iei în seamă. Chiar dacă eu amintesc despre asta, tu te prefaci că nu auzi şi-mi dai de înţeles că-ţi sînt dragă şi că toate gîndurile tale duc către mine. Dar de ce te superi cînd eu amintesc de ele? Bineînţeles, fiindcă tu nu uiţi nici o clipă toate acestea şi, ştiind cît de bănuitoare sînt, începi să te înfurii, ca şi cînd m-ai fi minţit, ori rn-ai fi neliniştit cu ceva”.

Privind-o, Baoyu ar fi vrut să spună: „Mi-este totuna ce se va întîmpla cu noi doi; aş fi bucuros să înfrunt moartea pentru o clipă de dragoste, dacă ai fi în stare să mi te dăruie. Pricepi oare că mi-e totuna ce se vorbeşte şi că tu trebuie să te supui chemării mele apropiindu-te şi nu îndepărtîndu-te de mine?”

La aceasta Daiyu ar fi răspuns: „Numai la tine să te gîndeşti, şi mie mi-ar fi bine, dacă voi şti că ţie îţi este bine; iar dacă uiţi de tine şi veşnic te învîrteşti în jurul meu, nu mă vei apropia de tine, ci dimpotrivă, vei sădi între noi vrajbă”.

Preacinstite cititor, vei spune că între cei doi tineri era o comunitate de simţire? Chiar aşa şi este! Privindu-i cum îşi ies din fire şi după aceea cum nădăjduiesc să se apropie, te poţi gîndi că tinerii mei se îndepărtează unul de celălalt. Pentru moment, iubirea ascunsă care-i tulbură pe Baoyu şi Daiyu este destul de greu de prins, şi de aceea mă voi opri doar asupra frumuseţii lor exterioare.

Cînd a auzit-o pe Daiyu spunînd că a fost predestinată de soartă căsătoria lui, Baoyu, pierzîndu-şi stăpînirea de sine, şi-a smuls fără nici o vorbă nestemata de la gît şi a azvîrlit-o cu înverşunare, ţipînd:

- Prostii! Te fac fărîme şi-am terminat povestea! Dar cum piatra era nemaipomenit de tare, chiar şi aruncată cu atîta putere a rămas neştirbită. Baoyu a căutat prin casă vreun obiect dur ca s-o poată sfărîma.

- Ce vrei să faci? l-a întrebat Daiyu printre lacrimi. Pe mine zdrobeşte-mă, mai bine!

Şi s-a iscat atîta gălăgie, încît au intervenit Zi Juan şi Xue Yan să-i liniştească, încercînd să-i ia nestemata lui Baoyu. Dar cum nu au izbutit şi cum toată zarva devenise îngrijorătoare, s-au simţit nevoite s-alerge după Xiren. Aceasta a apărut numaidecît

și, c-o dibăcie neobișnuită, i-a smuls piatra.

- Vreau să distrug un lucru care îmi aparține, ce vă privește pe voi? a răcnit la ele Baoyu.

Fața îi era galbenă de mînie, ochii i se holbaseră, sprîncenele-i tremurau. Xiren nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. L-a prins liniștită de mînă și a zis

- Piatra n-are nici o vină că te cerți cu domnișoara. De ce vrei s-o spargi? Îți închipui ce ar simți verișoara ta dacă din pricina ei ai sfărîma nestemata?

Daiyu, care plînsese tot timpul, a înțeles din vorbele lui Xiren că aceasta îi cunoștea simțămintele și în același timp i s-a părut că între Xiren și Baoyu există o mare apropiere. Gîndul acesta a tulburat-o într-atît, încît i s-a făcut rău. Zi Juan i-a întins repede batista, iar Xue Yan s-a repezit și a sprijinit-o pînă la pat.

- Chiar dacă vă supără ce vă spun, domnișoară, trebuie mai întîi să vă îngrijiți sănătatea, i-a reproșat Zi Juan. Altfel zadarnic luați leacurile! Ce-ar spune stăpînul Baoyu dacă v-ați îmbolnăvi din nou?

Cuvintele lui Zi Juan l-au impresionat pe Baoyu. În clipa aceea a privit-o: fața i se îmbujorase, pe frunte-i apăruseră broboane de sudoare, lacrimile îi șiroiau pe obraji, trupul era scuturat de plîns.

Baoyu tresări. „Se află într-o asemenea stare, gîndi, încît bucuros aș lua chinul asupra mea.”

Și, fără să vrea, a lăcrimat. Buna Xiren, care-i vedea pe amîndoi plîngînd, nu știa ce să facă. L-a prins pe Baoyu de mînă și văzu că era rece ca gheața. Ar fi vrut să-l mîngîie, dar se temea c-o să-l înfurie și mai mult; afară de aceasta, nu se îndura să se arate aspră nici cu Daiyu. Xiren, ca toate fetele simțitoare, a izbucnit, la rindu-i, în plîns.

Zi Juan a aruncat batista și a-nceput să agite evantaiul. Cînd i-a observat pe toți, au podidit-o și pe ea lacrimile. Toți patru plîngeau împreună.

Xiren a fost prima care și-a recăpătat stăpînirea de sine și, zîmbind, i-a spus lui Baoyu:

- Bineînțeles că pîți să faci ce vrei cu un lucru care îți aparține, dar gîndește-te cine ți-a făcut șnurul cu franjuri de care-i prinsă, și-ai să vezi că n-ai de ce te supăra cu domnișoara Lin Daiyu.

Cînd a auzit Daiyu vorbele ei, a apucat o foarfecă și, neținînd

seama că era atît de slăbită, s-a ridicat de pe pat vrînd să taie şnurul. Xiren şi Zi Juan au căutat s-o împiedice, dar şnurul a căzut jos făcut bucăţele.

- Zadarnic îmi risipesc puterile, a spus ea printre lacrimi, oricum e de prisos. O să-i facă acum altcineva un şnur mai bun ca al meu.

- Ce-aţi făcut? a ţipat Xiren, luîndu-i din mîină nestemata. Vina-ntreagă n-o port decît eu, nu trebuia să vorbesc.

- Poţi să-l tai! a zis Baoyu întorcîndu-se către Daiyu. Nu mă tulbură atît de mult acest gest al tău, fiindcă şi-aşa n-am de gînd să mai port nestemata.

Cînd a izbucnit cearta şi bătrînele slujitoare împreună cu doicile au văzut-o pe Daiyu plîngînd şi pe Baoyu gata să-şi sfarme piatra, toate au fost cuprinse de spaimă.

Temîndu-se, au hotărît să le anunţe pe Jia Mu şi doamna Wang de ceea ce se întîmplă.

Spaima lor şi graba cu care alergaseră, le-au tulburat adînc pe Jia Mu şi doamna Wang. Neştiind despre ce e vorba, s-au dus în grădină. Cînd, le-a văzut, Xiren a privit-o muştrător pe Zi Juan, ca şi cînd ar fi vrut să spună: „La ce bun le-ai mai înfricoşat şi pe ele”? Zi Juan credea că Xiren provocase totul şi era nemulţumită. Jia Mu şi doamna Wang i-au văzut pe Baoyu şi Daiyu stînd posomorîţi, tăcuţi şi însinguraţi. Cum la întrebările lor nici unul n-a răspuns nimic, ele au dat vina pe Xiren şi Zi Juan.

- V-aţi lenevit de-a binelea şi nu mai aveţi grijă de ei! La o astfel de ceartă voi staţi ca şi cum nici nu v-ar păsa! De ce nu i-aţi despărţit?

Le-au ocărit cît au putut, dar fetele n-au scos o vorbă. Apoi Jia Mu l-a luat pe Baoyu şi totul a părut că se linişteşte.

A mai trecut o zi. în sfîrşit, a venit şi ziua onomastică a lui Xue Ban. Cu acest prilej s-a pregătit un mare banchet, cu jocuri de teatru şi toţi membrii familiei Jia s-au dus acolo. Baoyu, care încă nu se văzuse cu Daiyu după ultima lor ceartă, era abătut. N-avea nici un chef să vadă spectacolul. De aceea, spunînd că nu se simte bine, a rămas acasă.

în ceea ce-o priveşte pe Lin Daiyu, ea aproape îşi revenise şi ar fi putut, prea bine, să se ducă la petrecere, însă aflînd că Baoyu nu vine, se gîndi: „îi place atît de mult să bea şi să vadă jocurile, dar a renunţat! Fără-ndoială, fiindcă alaltăieri ne-am certat. Şi a

aflat că n-aș vrea să merg la Xue Ban. N-ar fi trebuit să-i tai șnurul de la nestemată! Dacă nu va mai vrea s-o poarte, va trebui să i-o agăț eu la gât. Atunci n-o va mai smulge”.

Astfel, Daiyu regreta la rîndul ei cele întîmplate.

Jia Mu observase că ei sînt supărați unul cu celălalt și hotărîse să-i ia pe amîndoi în vizită, sperînd că dacă se vor întîlni, totul va trece. Dar nu s-a așteptat pentru - nimic în lume că amîndoi vor refuza să meargă.

Jia Mu a spus nemulțumită:

- Se vede că asta-i o pedeapsă pe capul meu, pentru păcatele săvîrșite în tinerețe, de trebuie să fiu tot timpul neliniștită din cauza acestor copii. Bine spune proverbul: „Soarta întotdeauna îi adună pe oamenii care se dușmănesc”. Cînd voi închide ochii și mi se va tăia pentru veșnicie răsuflarea, n-au decît să se certe cît or vrea, că-mi va fi totuna dacă n-am să-i mai văd și n-are să mă mai doară sufletul pentru ei. Ce păcat că moartea nu vine să mă ia mai repede!

Aceste cuvinte au ajuns din întîmplare la urechile lui Baoyu și Daiyu. Nu mai auziseră pînă atunci că „soarta întotdeauna îi adună pe oamenii care se vrăjmășesc între ei”, așa că s-au străduit să afle tîlcul acestor cuvinte și fără de voie au lăcrimat.

Dar nici așa nu se vedeau unul cu celălalt. Daiyu plîngea în Pavilionul Rîului Xiaoxiang, cu fața în bătaia vîntului, iar Baoyu ofta în Grădina rozelor fermecătoare, cu fața îndreptată către lună. Nu degeaba se spune că „oamenii trăiesc care încotro, dar un singur dor le sălășluiește în suflet”. Silindu-se să nu-l scoată din nou din fire pe Baoyu, Xiren i-a spus:

- Oricum, dacă ar fi să găsim un vinovat în toată cearta asta, acela nu ești decît tu. Cînd nu știi care din fete nu se purta cuviincios cu verișoarele și surorile tale. sau cînd bărbații înjurau femeile, tu însuți îi mustrai pentru că nu aveau nici un dram de prețuire pentru ele. Cum de-ai ajuns asemenea lor? Mîine sîntem în cinci, se termină sărbătorile, și dacă voi mai stați învrăjbiți unul pe celălalt, stăpîna bătrînă se va supăra și mai rău și nici unul din noi nu va fi liniștit. Ascultă-mă pe mine! potolește-ți mînia, mergi să-i ceri domnișoarei iertare; totul se va sfîrși! Oare nu-i și pentru tine mai bine?

Baoyu a stat în cumpănă, neștiind dacă trebuie ori nu să-i urmeze sfatul.

Dacă vreți să aflați ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

îSTING ER CAPITOLUL 20

În care se povestește cum s-a folosit Baochai *de* pierderea evantaiului, ca să facă două observații usturătoare și cum, cufundată în gândurile sale, Chun Lin a desenat pe pământ hieroglifa *qiang*

LIN DAIYU regreta cele întâmplate, dar nu găsea nicidecum prilejul să se împace cu Baoyu, de aceea ziua-ntreagă stătea posomorită.

Zi Juan o dojenea atentă:

- Ar fi trebuit să fii ceva mai înțelegătoare cu el, domnișoară; spre deosebire de ceilalți, îi cunoști firea. Oare nu știi că a mai făcut de-atâtea ori scandal pentru piatra asta?

- Ei! a făcut Daiyu. Ce înseamnă această muștrare? Cum să fi fost mai înțelegătoare?

- N-ar fi trebuit, pentru nimic în lume, să tai șnurul de la nestemată! a urmat Zi Juan. Oare gestul acesta nu adeverește că Baoyu n-are decît o parte din vină și cea mai mare parte cade asupra dumatăle? El se poartă atît de frumos, și de fiecare dată se iscă certuri și zîzanie, numai fiindcă ești mofturoasă și-i răstălmăcești orice

Daiyu ar fi vrut să-și arate nemulțumirea, dar în clipa aceea în curte s-au auzit pași. Zi Juan a ascultat și apoi

- Fără-ndoială că e Baoyu. O fi venit să-ți ceară iertare.

- Să nu deschizi! a țipat Daiyu.

- Din nou greșești, a stăruit Zi Juan. Astăzi este zăpușeală afară și dacă stă prea mult în soare s-ar putea să-i facă rău. Cum să nu-l primești?

Spunînd acestea, a ieșit să deschidă ușa. într-adevăr, era Baoyi». Zi Je&n a zis:

- Credeam «ă nu veți mai trece pragul casei noastre! Ați venit așa, pe neașteptate..:

- V-ați învățat să dați prea mare însemnătate tuturor nimicurilor! a rîs Baoyu. De ce vin fără să fpanunțat? Chiar mort dac-aș fi, sufletul meu tot ar trece pe-aici de-o sută de ori pe zi! Cum se mai simte surioara?

- Trupul e sănătos, dar sufletul, nu! Supărarea încă mai stăruie.

- înțeleg! Dar de ce toate astea?

Cînd a intrat, a găsit-o pe Daiyu plîngînd.

Lui Daiyu nici nu Var fi trecut prin minte să plîngă, dar văzîndu-l pe Baoyu, dintr-o dată sufletul i s-a împovărat și pe neașteptate au podidit-o lacrimile.

- Cum te simți, surioară? a întrebat Baoyu zîbind și apropiindu-se de patul ei.

Daiyu și-a șters lacrimile. El s-a așezat cu grijă pe marginea patului.

- Știu că ești supărată pe mine. Am venit fiindcă nu vreau ca nimeni să-și închipuie că noi doi am putea fi certați, iar dacă ar vrea cineva să ne și împace, n-ar însemna atunci că noi sîntem niște străini, că nu simțim nimic unul pentru celălalt? Dacă vrei. bate-mă. înjură-mă, fă-mi ce-ți trece prin minte, numai nepăsătoare să nu fii!

În timp ce-i vorbea, Baoyu ingina întruna: „surioară bună”, „scumpă surioară”.

La început Daiyu a vrut să-l întîmpine cu răceală, dar cînd l-a auzit spunînd „nu vreau să dau prilej nimănui să-și închipuie că noi doi am putea fi certați” și „n-ar însemna atunci că noi sîntem niște străini, că nu simțim nimic unul pentru celălalt”, a știut că ea înseamnă pentru el mai mult decît toate fetele pămîntului, și din nou a izbucnit în plîns.

- Nu trebuie să mă mîngîi! De-acv-m nu voi mai îndrăzni să m-apropii de tine! a murmurat Daiyu. Gîndește că nu mai sînt!

- Unde poți fi altundeva? a întrebat-o Baoyu zîm-

- Acasă la mine.
- Te voi urma, a fost de părere Baoyu.
- Și dac-am să mor?
- M- așteaptă sihăstria!

La aceste cuvinte Daiyu și-a înclinat capul, șoptind:

- Credeam că mă vei urma. Dar ce tot spui? în casa voastră sînt alîtea fete: și mai mari și mai mici.

Cile vieți ar trebui să ai, ca să te faci călugăr după moartea fiecăreia dintre ele? N-ar fi de mirare să le vorbești tuturor astfel.

Baoyu și-a dat scama că trebuie să tacă. Și s-a simțit rușinat.

Daiyu, stînjenită, l-a cercetat pe furiș. Suspinind, n-a mai putut rosti un cuvînt și, văzînd cît este de mîhnit, i-a atins fruntea cu degetul și i-a zis: '

- Cine-mi ești!...

Apoi și-a șters lacrimile.

Baoyu vorbise numai cu gînduri bune, dar lucrurile luaseră altă întorsătură și a tăcut. Cînd ea l-a atins cu degetul pe frunte, a tresărit așa tare, că fără să vrea a început să plîngă.

Daiyu, văzînd că el își ștergea lacrimile cu mînele de mătase fină, de un castaniu sclipitor, și-a dus mîna cu batista la ochi, iar pe cealaltă a întins-o după batista aruncată pe pernă și i-a întins-o. %

Baoyu, uscîndu-și lacrimile, s-a apropiat de Daiyu și i-a prins mîna:

- Nu mai plînge! Lacrimile tale-mi sfîșie inima! Hai să mergem, ne-aștepată bunica!

- Trebuie să sfîrșim odată! a strigat ea smucindu-și mîna. Ești destul de mare, dar și destul de nerușinat, încît uiți ce înseamnă bunăcuviința.

Nici nu și-a sfîrșit bine vorba că s-a și auzit un glas foarte aproape.

Neașteptîndu-se Baoyu și Daiyu au tresărit, și întorcîndu-se repede către ușă, au văzut-o pe Feng Jie.

- Bunica e supărată foc și-și blesteamă zilele! a spus Feng Jie. Mi-a cerut să vin și să vă împac. Am încercat s-o liniștesc, spunîndu-i că totul e un fleac și că-n două-trei zile vă veți împăca singuri. Dar n-a vrut s-audă. N-am avut încotro și am venit să văd acum că totul e-așa cum mi-am închipuit. Fiindcă n-aveți motive

să vă dușmăniți, trei zile o duceți bine, ca după aceea, două să vă certați. Cu cât creșteți, cu atât sînteți mai copilăroși! De ce ieri vă priveați ca doi cocoși furioși, iar astăzi bociți ținîndu-vă de mîină? Haideți la bunica și liniștiți-o 1

Spunînd acestea, Feng Jie a prins-o pe Daiyu de mîină îndrepiîndu-se spre ușă. La ieșire Daiyu și-a întors capul s-o strige pe una din fete, dar nu se zărea nici una din ele.

- Ce-ai cu ele? a-ntrebat-o Feng Jie. Dacă-s eu cu tine, e de-aj uns!

Și-au continuat drumul, urmate de Baoyu. Curînd au pătruns în grădină, apoi la Jia Mu. Feng Jie a intrat înăuntru și a zis rîzînd:

- Ți-am spus eu că n-ai de ce să te neliniștești din cauza lor! Cînd am intrat la ei, tocmai își cereau iertare și se țineau așa de strîns de mîină, de n-ai mai fi putut să-i desfaci. Ar fi fost tot la fel de greu să-l smulgi pe unul de lîngă celălalt, ca și cum ai încerca să scapi porumbelul din ghearele uliului. Ce nevoie mai era de mine?

Auzind-o, toți cei de față au izbucnit în hohote. Între ei se afla și Baochai. Daiyu nu s-a uitat la nimeni și nici n-a scos nici un cuvînt, în schimb s-a așezat lîngă Jia Mu, aproape îmbrățișînd-o.

Neștiind ce să spună Baoyu s-a adresat lui Baochai:

- De ziua fratelui tău mi-a fost atît de rău, încît nu numai că n-am putut să vin să-l felicit, dar nici măcar darurile nu i le-am trimis. El nici n-o fi știut că sînt bolnav, și-o fi închipuit că într-adins nu l-am vizitat. Te rog, surioară, arată-i adevărul.

- E de prisos, a zis Baochai. Chiar și dacă n-ai fi vrut să vii, n-aș fi îndrăznit să-ți amintesc. Dar acum cînd știu c-ai fost bolnav, ce pot spune? Voi verii sînteți mereu împreună și dacă apare între voi îndoiala, nu poate fi decît un semn al înstrăinării.

- Dacă tu mă-nțelegi, înseamnă că totul e bine, a zis Baoyu, după care a continuat: Cum se face că nu te-ai dus la spectacol?

- Am fugit de teama căldurii. Am urmărit două acte și am venit să mă ascund aici; oaspeții încă n-au plecat.

Pe fața lui Baoyu se citea tulburare, dar ca să se ascundă a vrut să fie zeflemitor:

- Nu-i de mirare, surioară, că semeni atît de bine cu Yang Guifei. Numai că, după părerea mea, tu ești ceva mai plinuță...

- S-ar putea să semăn cu Yang Guifei, păcat doar că n-am nici un frate care să semene cu Yang Guorong i-a răspuns Baochai

stînjănită.

Discuția a fost întreruptă de apariția lui Ying Er, care, negăsindu-și nicăieri evantaiul, a venit s-o întrebe de el pe Baochai.

- Cred că mi l-a ascuns domnișoara Baochai! a zis fata. Bună domnișoară, dați-mi-l înapoi!

- Ce tot spui? a țipat la ea Baochai. De cîte ori m-ai văzut că-mi arde de glume cu tine? Du-te și întreabă fetele cu care clevetești și chicotești toată ziua!

Rușinată, Ying Er a plecat.

Baoyu, care din nou spusese ce nu se cădea și încă în fața atîtor oameni, se simțea descumpănit, mai ales că era acolo și Daiyu. Ca să nu se arate, s-a apucat iar să glumească pe seama fetelor. Felul în care Baoyu vorbise cu Baochai, a făcut ca Daiyu să se simtă foarte mulțumită și se gîndise chiar să intre în acest joc amuzant pentru ea; dar, pe neașteptate, a apărut Ying Er și chipul tăios în care îi răspunsese Baochai acesteia a îndemnat-o să renunțe și să-ntrebe numai:

- Surioară Baochai, spune-mi ce act din piesă ai

Baochai citise mulțumirea pe fața lui Daiyu și i-a spus zîmbind:

- Actul în care Li Kui l-a jignit pe Song Jiang, după care i-a cerut iertare ⁸⁸.

- Tu care cunoști toate piesele clasice și de azi, a zis Baoyu către Baochai, cum poți să scapi din vedere numele actului, pomenind numai ce se povestește în el? Actul acesta se numește *Implorarea pedepsei întru ispășirea vinei*.

- Zici că se cheamă *Implorarea pedepsei întru ispășirea vinei*? Al Da! Tu care-i studiat antichitatea te și pricepi să „implori pedeapsa întru ispășirea vinei”. Eu nici măcar atîta nu știu!

Baoyu și Daiyu, care purtau rana-n suflet, auzind acest răspuns, s-au înroșit pînă-n vîrful urechii[^].

Feng Jie nu înțelesese nimic din această discuție, și privindu-i mirată a întrebat:

- Care din voi mănîncă ghimbir necopt pe căldura

Neînțelegînd nimic, toți au rămas nedumeriți:

- Ghimbir necopt? Nu mănîncă nimeni...

⁸⁸ Li Kui și Song Jiang, personaje din romanul *Pe malul apei* de Shi Naian (1296—1370),

- Atunci de ce înfățișarea asta amară? a întrebat Feng Jie treeîndu-și mîna peste obraji.

Baoyu și Daiyu s-au simțit și mai stînjiți. Baochai ar fi vrut să mai adauge ceva, dar a băgat de seamă că Baoyu se pierduse cu totul și a tăcut, zîmbind. Toți cei de față au izbucnit în rîs. Curînd Baochai și Feng Jie au plecat, iar Daiyu i-a spus lui Baoyu;

- Iată, ai dat și peste oameni mai răi! Ai văzut acum că pe lume nu toți sînt atît de sinceri ca mine, să se străduiască să-i înțeleagă pe ceilalți și să vorbească numai ceea ce le-ar putea face plăcere?

Agerimea lui Baochai și-așa îl derutase pe Baoyu; de aceea întrebarea lui Daiyu n-a făcut decît să-i sporească neliniștea. Ar fi vrut să-i răspundă, dar, temîndu-se c-o va supăra din nou, s-a reținut și, după o clipă de tăcere, s-a ridicat și a plecat.

Era o zi dogoritoare, micul dejun luase sfîrșit, stăpînii și slugile, ostenite, plecaseră care-ncotro, să se odihnească. Baoyu, cu mîinile la spate, hoinărea fără țintă. În jur domnea o tăcere de mormînt.

A mers către apus ocolind o sală și nimeri în curtea lui Feng Jie. Ajungînd la poarta zăvorită, Baoyu și-a amintit dintr-o dată că-n zilele de zăduf Feng Jie obișnuia să doarmă cîte un ceas, două, așa că n-avea cum să intre. Atunci a pătruns printr-o porțiță lăaturalnică, îndreptîndu-se către casa doamnei Wang. Acolo a dat peste cîteva fete care moțăiau cu acul în mînă. Doamna Wang dormea înăuntru, pe un pat răcoros din împletitură de bambus. Lîngă ea se afla Jin Chuan, care își masa picioarele și se uita într-o parte cu ochi somnoroși. Baoyu s-a apropiat binișor și-a tras-o de cercei. Speriată, Jin Chuan a făcut ochii mari.

- Ești ostenită? a-ntrebat-o Baoyu rîzînd.

Jin Chuan și-a înăbușit rîsul, făcîndu-i semn cu mîna să se îndepărteze, și a închis din nou pleoapele. Baoyu s-a uital^ la mamă-sa care dormea, apoi, scoțînd din trăistuță cîteva turte proaspete și arome, le-a întins lui Jin Chuan la gură. Fata a-nceput să mestece fără să deschidă ochii. Baoyu a apucat-o iarăși de mînă și-a întrebat-o încetișor:

- Ce-ar fi dacă i-aș spune mamei să mi te dea mie și să fim mereu împreună?

Jin Chuan n-a răspuns nimic.

- Cum se va trezi mama, am să-i și spun, a continuat Jin Chuan și-a deschis puțin câte puțin ochii și, împingându-l ușurel, a zis:

- De ce te pripești? Oare nu știi vorba: „agrafa de aur chiar și-atunci când cade-n fântână este tot a aceuia care-a scăpat-o?” Mai bine nu te mai lega de mine; du-te în partea de răsărit a castelului și ia-ți-o pe Cai Yong din mîinile lui Jia Huan.

- Ce am eu cu ea? a rîs Baoyu. Eu pe tine te vreau '

În această clipă s-a trezit doamna Wang, care a lovit-o pe Jin Chuan și a început s-o ocărăscă:

- Ființă scîrboasă! De-astea îl înveți tu?

Baoyu s-a făcut nevăzut. Obrazul îi ardea lui Jin Chuan ca para, dar fata n-a îndrăznit să scoată o vorbă.

Cum au aflat că stăpîna s-a trezit, celelalte au năvălit în cameră.

Doamna Wang a chemat-o pe Yu Chuan la ea și i-a poruncit:

- Spune-i mamei tale să vină s-o ia acasă pe soră-ta.

Auzind, Jin Chuan a căzut în genunchi, implorînd-o pe doamna Wang:

- N-am să mai fac! Bateți-mă, omorîți-mă, dar numai nu mă alungați, fie-vă milă! V-am slujit zece ani, stăpînă, și dacă mă izgoniți, cum am să mai privesc eu în ochii oamenilor?

Doamna Wang era o femeie blindă și n-a atins nici măcar o dată servitoarele. Dar acum n-a mai putut să-și stăpînească mînia, a lovit-o și a ocărît-o. Doamna Wang a rămas neclintită în hotărîrea ei și a poruncit mamei acesteia - bătrîna Bai - să și-o ia acasă. Acoperită de rușine și defăimată, Jin Chuan a plecat de la castel.

Baoyu o luase la sănătoasa ajungînd în Grădina rozelor fermecătoare. Prin preajmă nu se simțea nimeni; pe boltă ardea soarele dogoritor; pomii își așterneau umbra peste pămînt și-n urechi stăruia glasul greierilor. Baoyu înainta cu grijă prin grădină, cînd deodată, lîngă grilajul rozelor, auzul i-a fost împresurat de niște sunete: nu era nici bocet și nici geamăt. S-a oprit și-a ascultat: fără-ndoială se afla cineva după grilaj.

întîmplarea aceasta se petrecea în luna mai, cînd rozele înfloriseră abundent. Baoyu a dat binișor la o parte tufele și s-a uitat printre gratii. O fată sta jos; ținea-n mînă o agrafă de păr și suspinînd încetișor, scrijelea cu ea pămîntul.

„Nu-i cumva una ce seamănă cu sprîncenata care-a venit să îngroape flori?” și-a zis Baoyu.

Tot privind-o, a zîmbit și a spus ca pentru sine: „Dacă într-adevăr are de gînd să-ngroape flori, atunci i se potrivește vorba: «Și Dong Shi și-a încruntat sprincenele» Ar fi prea de tot!” Baoyu ar fi vrut s-o strige și s-o-ntrebe: „De ce-o imiți pe domnișoara Lin Daiyu?” Atunci și-a dat seama că fata este necunoscută și că nu făcea parte din cele ce trăiau la castel, cum bănuise, ci era una dintre cele douăsprezece comedianta care fuseseră la ei în ziua vizitei lui Yuanchun. Nici cum nu-și mai putea aminti ce anume rol jucase: de tînăr, de tînără. de ingenuă ori de clown.

Baoyu și-a mușcat limba și-a gîndit mai departe: „Bine că am tăcut! Numai de două ori am zis ce n-a trebuit și le-am supărat și pe Daiyu și pe Baochai! N-are rost să mîi fac o nouă gafă!”

Regreta doar că nu putea să-și amintească cine era fata aceasta. Tot privind-o, necunoscuta i-a adus în minte pe Daiyu: aceleași sprîncene stufoase și plăcute, aceiași ochi închiși pe jumătate, limpezi ca apa Fluviului Galben în zile de toamnă, aceeași față proaspătă și atrăgătoare. Baoyu o privea fără să-și poată lua ochii de la ea. Deodată și-a dat seama că fata nu făcea gropi pentru flori, ci scrijelea pămîntul cu agrafa scriind hieroglife. S-a uitat la mișcarea agrafei, străduindu-se să înțeleagă fiecare 11- moarăf'iecare punct și, numărînd, a observat că hieroglifa era compusă din optsprezece trăsături. Atunci a desenat și el cu degetul în palmă aceleași trăsături și a ghicit că ea scrisese hieroglifa *qiang*⁸⁹.

Baoyu s-a gîndit: „Stă între roze, cred că e tulburată și are de gînd să facă versuri; dar cum nu-i vine-n minte întregul vers și-a zis să scrie pe pămînt primele hieroglife ca să nu le uite. Dar să văd ce va urma!”

Fata a continuat să scrijelească pămîntul cu agrafa. Dar oricît s-ar fi uitat Baoyu, nu vedea decît una și aceeași hieroglifă.

Fata stătea aplecată lîngă grilaj, scriind întruna; a desenat prima hieroglifă, apoi pe-a doua și așa nenumărate și numai

89 Legenda spune că Xi Shi, una din frumusețile antice, din cauză că era veșnic bolnavă, își încrunta sprincenele, ceea ce i dădea un plus. de farmec. Dong lin nii, a fată cu care se nve cina. în partea de răsărit, o imita, încruntîndu-și la rindul ei sprincenele, dar fără rezultatul dorit. Vezi și nota 2, p. 77.

aceleași. Baoyu, aflat în spatele grilajului, o urmărea înnebunit la fiecare mișcare.

„Negreșit are ceva pe suflet, s-a gândit el. Cum poate avea oare o înfățișare atât de plăpândă și să fie chinuită de simțăminte atât de puternice? Păcat că nu o pot alina!”

Am spus că totul se petrecea la-nceputul verii, când se-adunaseră nori de ajuns ca să prevestească ploaia. Și-ntr-adevăr, s-a iscat un vînt rece și picăturile de ploaie au început să lovească în frunzele copacilor. Ele cădeau și peste capul fetei, udîndu-i veșmintele.

„Plouă, i-a trecut prin minte lui Baoyu. E-atît de firavă, poate să răcească, dacă o pătrunde apa!”

- Ai scris destul! i-a strigat el. Ești udă learcă!

Fata a tresărit speriată și a întors capul. Baoyu avea chip frumos, dar cum rozele erau dese, aproape că-i acopereau fața, astfel că și-a-nchipuit că-i vreo slujitoare de la castel. Nici nu i-a putut trece prin minte că era Baoyu.

- Mulțumesc,' surioară, că mi-ai amintit că plouă, a zis ea rîzînd. Dar pe tine nu te udă ploaia? Mai stai și-ntr-un loc neacoperit!

- Eh! a exclamat Baoyu, dîndu-și de-abia acum Seama că veșmintele îi erau complet ude.

- într-adevăr! a mai zis el privind-se:

Spunînd acestea a apucat să alerge spre Grădina rozelor fermecătoare, cu toate că gîndurile îi erau pline de chipul fetei, care n-avea unde să se adăpostească de ploaie.

Trebuie să vă amintesc că a doua zi era sărbătoarea solstițiului de vară și de aceea Wen Guan, împreună cu celelalte comediantе, primiseră învoirea să se plimbe prin Grădina priveliștilor încîntătoare. Bao Guan, care întruchipa personajul omului bun și Yu Guan, carc-l juca pe cel al femeii bune, se duseseră în Grădina rozelor fermecătoare să se distreze împreună cu Xiren și celelalte fete. Acolo le-a surprins ploaia. Profitînd de aceasta, au acoperit toate șanțurile, ca apa să se scurgă în curte, au zăvorit poarta și-au dat drumul rațelor și altor păsări de apă, legindu-le aripile ca să n-aibă cum zbura.

Xiren și însoțitoarele ei stăteau pe terasă și rîdeau fără nici o grijă. În clipa aceea Baoyu s-a apropiat de poartă și-a bătut, dar fetele n-au auzit. Atunci el a început să bată cu putere.

- Cine e? a întrebat Xiren mirată, netrecându-i prin minte că Baoyu se întorcea atunci. Nu deschidem nimănui!

- Sînt eu! a zis Baoyu.

- Parc-ar fi vocea domnișoarei Baochai, a fost de părere She Yue.

- Prostii! a contrazis-o Qing Wen. Ar veni efi pe ploaie?

- Lăsați-mă! Mă voi uita prin crăpături, a zis Xiren. Dacă trebuie să deschidem, vom deschide, doar n-o să lăsăm omul în ploaie.

Spunînd aceasta, a străbătut galeria pînă la poartă, s-a uitat afară și l-a zărit pe Baoyu ud pînă la piele. S-a repezit să deschidă. îi venea să rîdă, a deschis poarta, apoi ținîndu-se cu mîinile de burtă, a-ntrebat scuturată

- Cine și-a putut închipui că se va întoarce stăpînul chiar acum? Ce ți-a venit să alergi pe un asemenea potop?

înfuriat din cale-afară, Baoyu se gîndise să-i dea un ghiont primei servitoare care-i va deschide. Așa că, de îndată ce poarta s-a dat de perete, fără să ia seama cine se afla în fața lui, crezînd că trebuia să fie altcineva, a izbit-o cît a putut cu piciorul în coastă. S-a auzit Un vaiet.

- Secăturilor! a-njurat el. Eu sînt bun cu voi, iar voi vă faceți de cap! Vă mai găsiți să și rîdeți de mine?

Ridicînd privirea a observat că fata care începuse să plîngă era Xiren.

- Ah! a exclamat el. Tu erai?

Xiren nu fusese încă înjurată și bătută de nimeni pînă atunci așa că în clipa cînd Baoyu s-a năpustit asupra ei, în văzul tuturor, de rușine, ar fi vrut s-o înghită pămînt ul. O durea și se simțea jignită, dar ce putea să facă? Întclegînd că Baoyu nu pe ea voise s-o lovească, s-a hotărît să tacă și, străduindu-se, chiar a izbutit să zîmbască:

- Nu m-ai lovit. De ce nu mergi să te schimbi?

Baoyu s-a îndreptat spre casă, urmat de Xiren.

- Sînt destul de mare, a zis el dezbrăcîndu-se, dar parcă niciodată nu m-am înfuriat în asemenea hal, încît să lovesc pe cineva! Și chiar tu să fii aceea!

Xiren, îndurînd și căutînd să-i schimbe hainele cit mai repede, i-a răspuns zîmbind:

- Doar sînt cea mai bătrînă dintre toate slujitoarele tale, așa că

era cazul să începi cu mine. Sper însă că n-ai să-ți pui și de-acum înainte pumnii-n joc.

- Nu mi-am dat seama! s-a dezvinovățit Baoyu.

- Cine-a spus c-ai vrut? Ar fi trebuit să deschidă poarta altcineva, nu eu. Dar erau toate așa de prinse de joc, încât și eu m-aș fi înfuriat pe ele. Numai că lor nu le pasă de nimic! Ar fi fost grozav s-o bați pe vreuna din ele, că nu le-ar fi stricat. Din păcate adineauri m-am lăsat și eu furată de ce vedeam și nu le-am mai trimis să deschidă.

În timp ce vorbeau, ploaia se oprise, iar Bao Guan și Yu Guan au plecat. Xiren, care mai resimțea încă lovitura primită, s-a întins să se odihnească renunțând și la cină. Când s-a deschiat și a văzut pe coaste cât de mare era semnul loviturii, s-a-ngrozit, dar n-a scos nici un cuvânt și a adormit.

Somnul i-a fost agitat și tot timpul s-a zvîrcolit și a gemut. Văzînd că lui Xiren îi era rău, Baoyu, neliniștit de cele întîmplate, nu putea s-ațipească. Iar cînd pe la miezul nopții a auzit-o văitîndu-se și-a dat seama că trebuie să o fi lovit îngrozitor. A coborît și ținînd lampa în mînă s-a apropiat de patul fetei.

- Ah! a țipat ea și căscînd ochii i-a ațintit asupra lui Baoyu; dar văzînd cine este, l-a întrebat:

- Ce vrei?

- Nimic! a răspuns Baoyu. Te-am auzit gemînd și bănuiesc că din cauza loviturii primite de la mine. Lasă-mă să mă uit!

- Mi se-nvîrtește capul și simt în gură un gust dulceag, a răspuns Xiren. Luminează podeaua! Baoyu a aplecat lampa. Pe podea se vedea o pată mare de sînge.

- Oh! Nenorocire! a țipat Baoyu îngrozit.

Xiren a privit și s-a cutremurat.

Dacă vreți să aflați toate cîte s-au mai petrecut, citiți capitoul ce urmează.

CAPITOLUL

21

În care se povestește cum frumoasele evantaie rupte au fost prețul unui zîmbet scump și cum *qilin-ul* pierdut a prevestit unirea îndrăgostiților

CUI LOU

VAZIND SÎNGELE de pe podea, Xiren a încremenit. Și-a amintit deodată o vorbă care spune că dacă-n tinerețe scuipi sânge, de obicei nu trăiești prea mult și rămâi bolnav pentru toată viața.

La gândul acesta, toată strădania ei de pînă acum o văzu prefăcută în praf și pulbere și, fără să se poată stăpîni, au podidit-o lacrimile.

Văzînd-o plîngînd. Baoyu s-a-ntristat nespus și a în-

- Spune-mi ce te chinuie atît?

- Ce mă poate chinui? Totu-i bine, a răspuns Xiren făcînd un efort ca să zîmbească.

Baoyu a vrut să dea poruncă să i se fiarbă vin și să i se dea leacuri *litong*, făcute din sânge de cerb, dar Xiren l-a oprit prinzîndu-l de mînă.

- Nu te pripi să ridici în picioare toată casa; vor spune despre mine că-s fricoasă și proastă. Deocamdată nu știe nimeni, dar dacă ne vom speria, vor afla toți ceea ce s-a întîmplat. Atunci nici ție n-o să-ți fie prea plăcut Și nici eu nu mă voi simți bine! Cel mai nimerit este ca mîine, fără să audă nimeni, să trimiți pe cineva la doctorul Wang după leacuri. Am să le iau și totul va trece. Atunci nici pămîntul nu va afla nimic!

Baoyu nu s-a mai împotrivit. A luat ceaiul de pe masă și i-a dat să-și clătească gura. Xiren a priceput că era neliniștit din cauza ei și chiar dacă n-ar fi primit s-o îngrijească și i-ar fi spus deschis acest lucru, el tot nu i-ar fi dat ascultare, așa că l-a lăsat în voia lui, să facă ee-o vrea.

Cum s-a luminat, nici n-a apucat să se spele și să se pieptene,

că Baoyu a trimis după doctorul Wang Jiren.

Acesta a venit numaidecît și văzînd că-i vorba de o lovitură, a spus cîteva nume de leacuri, arătînd felul în care între timp sosise sărbătoarea primei zile de vară. Porțile castelului fuseseră împodobite cu pelin, iar toți ai familiei urmau să poarte în mîini amulete care înfățișau tigrul.

În plină zi doamna Wang a oferit o masă, la care a invitat-o pe mătușa Xue, cu fiica și fetele care locuiau în grădină.

Baoyu a observat că Baochai stătea retrasă, fără să-l bage în seamă, și a priceput că motivul era legat de tot ce vorbise c-o seară-nainte. Doamna Wang, văzîndu-l atît de tăcut, a bănuît că pricina trebuia să fie întîmplarea cu Jin Chuan și nu s-a neliniștit. Daiyu; cu ochii ei iscoditori, credea că acesta nu se simțea în apele sale fiindcă o jignise pe Baochai seara trecută; dar s-a prefăcut că nu observă nimic. Feng Jie știa de la doamna Wang ce se întîmplase în ajun între Baoyu și Jin Chuan și, cunoscînd nemulțumirea doamnei Wang, n-avea îndrăzneală să glumească și să rîdă.

Yingchun și surorile sale la rîndul lor, au văzut că toți se simțeau stînjiți. Dealtfel și ele trăiau cam aceeași stare.

Nu după mult timp lumea s-a și împrăștiat. Lui Daiyu îi plăcea mai mult cînd oamenii plecau, decît atunci cînd se adunau. Și asta fiindcă ea avea un principiu. De obicei spunea:

- Cînd oamenii se-adună laolaltă, încearcă bucuria. Cînd vine însă timpul să se despartă, îi copleșește tristețea, se simt singuri și acest lucru trezește mîhnirea. De aceea este mai bine să nu se întîlnească. Asemenea florilor, cînd înfloresc, sînt adorate, iar cînd se ofilesc, provoajă numai întristare. N-ar fi oare mai bine să nu-nflorească niciodată?

Chibzuia astfel fiindcă toți ceilalți treceau în ochii ei drept oameni fericiți. Baoyu avea o altă fire. El voia ca oamenii să fie veșnic împreună și să nu se despartă niciodată, ca florile să înflorească mereu și să nu se mai vestejească, de aceea, cînd sosea timpul să se sfîrșească petrecerea sau să se treacă florile, devenea trist și resemnat, că nu era în puterile sale să schimbe ceva. Și iată că astăzi de la doamna Wang toți au plecat abătuți, în afară de Daiyu. Baoyu întorcîndu-se în odăile sale, a stat mîhnit multă vreme.

Qing Wen a venit să-l ajute să se dezbrace, dar pe neașteptate,

din neatenție, a făcut o mișcare greșită și a scăpat evantaiul, care în cădere s-a frînl

Baoyu a săgetat-o cu privirea:

- Gură cască! Pot să m-aștept din partea ta la orice! Tot așa de neîndemînică vei fi și cînd va trebui să-ți conduci propria-ți gospodărie?

- în ultimul timp, stăpîne, nu vă mai intra nimeni în voie și vă țineți după fiecare pas al nostru. Ați lovit-o chiar și pe Xiren, iar acum mă cicăliți pe mine. Băteți-mă, călcați-mă-n picioare, faceți-mi ce poftiți! Înainte nu erați așa! Am rupt un evantai! Ei și? Să spargi o vază de cristal, ori o ceașcă de agată, e cu totul altceva! Dar cînd s-a întîmplat asta nici nu ne-ați lovit și nici nu v-ați supărat. Acum vă ieșiți din fire pentr-un fleac de evantai! De ce? Dacă nu vă mai sîntem pe plac, izgoniți-ne și găsiți-vă alte fete mai bune!

- N-ai nici o grijă! Va veni și ziua aceea!

Xiren, care se afla prin apropiere, auzind discuția lor, s-a adresat lui Baoyu:

- Iar vă certați? Numai puțin am lipsit și v-ați și luat la hartă!

- Fiindcă doar tu ești în stare să-l îndupleci, ar fi trebuit să vii mai devreme, a zis Qing Wen rîzînd, și-atunci nu s-ar fi întîmplat nimic. Știe toată lumea că doar tu te pricepi să-l slujești, în timp ce noi, celelalte, nu sîntem bune de nimic. Numai un lucru nu prea înțeleg eu: de ce te-a izbit cu piciorul în coaste? Dacă ieri cu tine s-a purtat astfel, mă-ntreb ce ne-așteaptă pe noi de-acum încolo?

Xiren, supărată, se pregătea s-o mustre pe Qing Wen, dar văzînd că obrazul lui Baoyu devenise palid și-a schimbat intenția și a zis:

- Dragă surioară! Mai bine lasă-ne. Noi sîntem vino-Cînd Xiren a pronunțat cuvîntul „noi”, Qing Wen a simțit că Xiren se gîndise la ea și la Baoyu și, cuprinsă de invidie, a zis:

- Nu știu ce poate însemna acest cuvînt: „noi”! Fiindcă nu vreau să roșesc pentru „voi”. Nu mă duceți voi pe mine, cît de dibaci v-ați aranja treburile! Nu ești decît o simplă fată ca și mine, nu te poți compara cu domnișoarele, atunci cum îndrăznești să rostești cuvîntul „noi”?

Xiren s-a roșit toată. În clipa aceea Baoyu s-a întors către Qing Wen spunînd:

- Dacă nu-ți convine, mâine am s-o înalț în grad!
Rîzînd, Xiren l-a apucat pe Baoyu de mînă zicînd:
- N-are nimic! De ce cauți să te cerți cu ea? Ai fost mereu cumsecade și ai trecut cu vederea greșeli mai grave, de ce te porți acum altfel?

- Da, sînt proastă! a rîs și Qing Wen. Cum aș putea merita să stea de vorbă cu mine? Doar nu-s decît o gură-cască!

- Tu, cu cine te cerți la urma urmei, cu mine ori cu stăpînul? a întrebat-o Xiren. Dacă ești furioasă pe mine, atunci vorbește-mi numai mie, nu-l amesteca și pe stăpînul nostru, iar dacă ai ceva cu el, spune-i-o fără să atragi atenția tuturor! Eu am venit să-l înduplec să te ierte, iar tu ai început să mă batjocorești. Cine te-a nemulțumit: eu, ori stăpînul? Am văzut mai de mult că ai ceva pe suflet! Ce vrei? Eu n-am să mai spun un cuvînt. Te las pe tine!

Cu acestea, Xiren s-a întors și-a ieșit din odaie.

- N-ai de ce te supăra, a zis Baoyu către Qing Wen: Eu am priceput numaidecît ce-ai gîndit. Poate că vrei să mă duc la bunica și să-i spun că te-ai făcut destul de mare ca să-ți caute un bărbat. Nu?

Qing Wen s-a întristat dintr-o dată și, lăsînd capul în jos, a început să plîngă.

- De ce vreți să mă izgoniți? a întrebat fata. Chiar și de-ați fi nemulțumit, tot n-ar trebui să mă alungați.

- Înainte nu-ndrăzneai să provoci asemenea scandal, a mai zis Baoyu. Iată de ce cred că vrei să pleci de aici. Sau e mai bine să-i spun totul bunicii și să te izgonească ea?

Zicînd acestea, Baoyu s-a ridicat. Dar a apărut din nou Xiren, care l-a oprit.

- Unde te duci? l-a întrebat ea.

- La bunica, a răspuns Baoyu.

- N-oi fi vrînd s-o faci de ocară pe Qing Wen. Dacă vrea într-adevăr să plece, oricum n-are de ce se grăbi.

Lasă mai întîi să-ti treacă supărarea și după aceea vei găsi un prilej să vorbești bunicii tale. Dar dacă te vei duce să-i vorbești numai despre acest lucru, vei da naștere la bănuieli.

- Bunica n-are de ce fi bănuitoare, dacă îi voi spune că Qing Wen a făcut scandal și a țipat că s-a săturat

- Cînd am spus eu așa ceva? a-ntrebat printre lacrimi Qing Wen. V-ați supărat și-acum dați vina pe mine. Duceți-vă și pîrîți-

mă! Mai bine-mi pun capăt zilelor, decît să plec de aici!

- Ciudat! s-a mirat Baoyu. De plecat nu vrei să pleci, dar de certuri te ții! Și cum eu nu pot să sufăr scandalul, va trebui să pleci!

Baoyu s-a ridicat și a pornit spre ieșire. Neștiind cum să-l oprească, Xiren s-a aruncat în genunchi la picioarele lui. Bi Hen, Qing Wen, She Yue și celelalte fete, care tot timpul ascultaseră după ușă, s-au năpustit atunci înăuntru și, căzînd în genunchi, au început să-l implore pe Baoyu, să n-o izgonească pe Qing Wen.

Baoyu a ridicat-o pe Xiren, a poruncit celorlalte să se scoale și, trîntindu-se pe pat, a zis către Xiren:

- Sfătuiește-mă ce să fac? Dacă inima asta a mea va fi zdrobită, nimeni nu va regreta!

Și amîndoi au început să plîngă. Qing Wen ar fi vrut să-i aline, dar chiar în clipa aceea și-a făcut apariția Daiyu. Qing Wen a ieșit grăbită.

- De ce plîngi într-o asemenea zi? l-a întrebat Daiyu. Nu cumva v-ați certat din cauza plăcintelor cu

Baoyu și Xiren au rîs:

- De altfel poți nici să nu-mi spui, a continuat ea, bătînd-o pe Xiren pe umeri, că și-așa tot știi!

- Dragă cumnătică, povestește-mi din ce v-ați luat la harță? Poate izbutesc să vă împac!

- De ce glumiți, domnișoară? a împins-o ușurel Xiren. Eu nu-s decît o biată slujitoare!

- Ești o biată slujitoare, dar eu te-am ridicat la gradul de cumnată! a explicat Daiyu.

- De ce o batjocorești? a întrebat-o Baoyu. Chiar așa să fie, s-o vorbească alții, nu tu. Cum să îndure, cînd tocmai tu o hulești?

- Domnișoară, nici nu bănuieți cum îmi duc zilele! a exclamat Xiren. O să-mi slujesc stăpînul pînă cînd într-o zi mi se va opri răsufarea.

- Nu știi ce vor face ceilalți, dar eu voi fi prima care voi muri plîngîndu-te! a zis Daiyu.

- Dacă tu mori, eu mă călugăresc! a spus Baoyu, hotărît.

- Oprește-te! i-a tăiat vorba Xiren. De ce vorbești ce nu trebuie?

Daiyu și-a astupat gura cu două degete, ca'să nu rîdă, după care a adăugat:

- Va trebui să te călugărești de două ori. Începînd de azi am să însemnez de cîte ori vei deveni călugăr!

Baoyu a înțeles că Daiyu făcea aluzie la discuția lor din zilele trecute și a rîs. Și cu aceasta totul s-a terminat, iar Daiyu a plecat.

După care Baoyu a fost anunțat că este căutat de Xue Ban.

Știind că Xue Ban îl chema să bea împreună, s-a grăbit să plece. Nu se cădea să-l refuze. Către asfințit, Baoyu s-a întors acasă și a văzut că în curte fusese pus un divan în care dormea cîcva. A crezut că e Xiren. S-a apropiat încet și, înghiontînd-o ușurel în coastă, a între-

- Nu-i așa că nu te mai doare?

În clipa aceea însă, cea care dormea s-a răsucit și a zis pe-un ton muștrător:

- Iar te ții de capul meu?

Baoyu și-a dat seama că-n fața sa era Qing Wen. S-a așezat pe divan, a tras-o spre el și, zîmbind, a spus:

- Ești chiar atît de supărată? Azi dimineață cînd al rupt evantaiul ți-am zis o vorbă, tu ai răspuns cu zece! Poți să vorbești ce poțesteți, dar la ce bun să te năpustești asupra lui Xiren, care nu-ți vrea altceva decît binele?

- Și-așa mi-e cald, dă-mi drumul! a zis Qing Wen drept răspuns. Dacă te-ar vedea cineva, ce și-ar putea închipui! Doar nu-s în stare să stau alături de tine!

- Dacă nu ești în stare, atunci de ce te tolănești? a întrebat-o Baoyu rîzînd.

Qing Wen a chicotit în loc să răspundă.

- Cît timp nu te-ai arătat, a zis ea în cele din urmă, mi-am putut îngădui, dar dacă ai venit, nu se mai cade!

Lasă-mă, trebuie să merg să mă spăl. Xiren și She Yue mi-au luat-o înainte, cred. Dacă ai nevoie de ele, mă duc să le strig.

- Am băut vin și parcă-aș face și eu o baie, i-a replicat Baoyu. Ce-ar fi să facem împreună?

- Ce tot spui?! și-a lovit palmele Qing Wen. Mă tem să am de-a face cu tine! Mi-amintesc cum Bi Ilen te-a ajutat odată să-ți faci baie și-ați stat acolo vreo două-trei ceasuri zăvorîți, de n-a mai putut să pătrundă nimeni înăuntru. Iar cînd ai terminat de spălat și-am intrat eu, apa ajunsese pînă la picioarele patului și rogojina era leoarcă! Cum v-oți fi spălat? Ce-am mai rîs noi după aceea,

cîteva zile-n şir! N-am timp să scot apa, la ce bun să facem baie-mpreună? Şi-apoi drept să-ţi spun, nici nu prea țin să mă spăl astăzi, fiindcă nu-i chiar așa de cald. Dacă vrei,,_ți-aduc ligheanul, îți dai puțin pe față, te piepteni! Yuan Yang mi-a trimis niște fructe care stau la rece în castronul de cristal. Dacă dorești, spun să ți le-aducă!

- Prea bine! Poți să nu faci baie! Eu mă voi spăla pe mâini și voi mânca fructe, a zis Baoyu.

- Mi-ai strigat că-s proastă și gură-cască, i-a amintit Qing Wen rîzînd, fiindcă-am rupt evantaiul. Crezi că voi fi în stare să te servesc cu fructe? Aș putea să sparg cristalul și iar o pățesc.

- Vrei să-l spargi, sparge-l! i-a spus Baoyu. Lucrurile-s făcute pentru trebuințele oamenilor și fiecare se folosește de ele cum pofteste. De pildă, evantaiul! Rostul lui e să te răcorești cu el. Dar dacă-ți place să-l rupi distrîndu-te, n-ai decît! Numai nu-ți vărsa pe el necazul! Tot așa stă treaba și cu castroanele și paharele. Sînt făcute să țină băutură și mîncare. Dar dacă ai poftă s-auzi ce fel de zgomot fac cînd sînt sparte, sparge-le, însă fără răutate! Asta înseamnă să ții la lucruri.

- Dacă-i așa, dă-mi evantaiul să-l rup, că-mi place s-aud cum foșnește! a rîs Qing Wen.

Baoyu i-a întins evantaiul zîmbind. Ea l-a spintecat chicotind.

- Bravo! a exclamat Baoyu. Mai spintecă-l o dată, dar vezi să foșnească mai tare!

- Lăsați năzbîtiile, s-a auzit în clipa aceea vocea lui She Yue.

Baoyu s-a ridicat, a smult din mîinile lui She Yue evantaiul și i l-a întins lui Qing Wen poruncind:

- Ia-l! Spintecă-!!

Qing Wen l-a apucat și l-a făcut bucățele rîzînd împreună cu Baoyu.

- Ce mai înseamnă și asta? s-a mirat She Yue. Vă distrați rupîndu-mi evantaiul?

- Deschide cufărul și alege-ți altul! i-a spus Baoyu rîzînd. Mare scofală!

- Ai fi în stare să le iei pe toate și să le dai ei, să le distrugă!

- Nemaipomenit! Adu-le! a exclamat Baoyu.

- N-am să fac o asemenea prostie! a zis She Yue. Dar dacă ei îi place, să și le ia singură, că n-o să-i cadă mîinile!

Auzind acestea, Qing Wen s-a trîntit pe divan spu-

- Am ostenit! Voi continua mâine I

Baoyu a izbucnit în rîs.

- Cei vechi spuneau: „Zîmbetul nu-l cumperi cu tot aurul de pe lume!” Ce pot să-nsemne niște evantaie prăpădite?

După aceea Baoyu a strigat-o pe Xiren, care s-a grăbit să-l întîmpine. Atunci, Jia Rui a intrat să strîngă bucațelele de evantai aruncate pe jos.

Între timp seara se lăsase și se făcuse răcoare.

Ziua următoare, cînd doamna Wang, Baochai, Daiyu și celelalte fete se aflau în iatacul lui Jia Mu, a intrat una din ele să anunțe:

- A venit domnișoara Shi Xiangyun!

Într-adevăr, Shi Xiangyun a apărut însoțită de-o mulțime de slujitoare. Toate au alergat s-o primească. Nu se mai văzuseră de mai bine de-o lună, așa că e lesne de închipuit cît de plăcută a fost revederea. Shi Xiangyun a întrebat-o pe Jia Mu de sănătate și i-a salutat pe cei de față.

- E zăpușeală! a zis Jia Mu; leapădă-ți din haine I

Xiangyun s-a ridicat și-a-nceput să se dezbrace.

- Ce ți-ai pus atîtea boarfe pe tine? a-ntrebat doamna Wang.

- Mătușa mi-a poruncit t M-aș fi-mbrăcat eu așa? a răspuns graseind Xiangyun.

- Nu știți, mătușă! a spus Baochai, adresîndu-se doamnei Wang. Vă amintiți, anul trecut prin martie, ori aprilie, cînd Xiangyun era aici și s-a-mbrăcat cu halatul lui Baoyu, cu pantofii și centura lui? La prima vedere era leită Baoyu, numai că purta cercei. Apoi a stat lîngă fotoliu și bunica a strigat: „Baoyu, vino încoa' să nu-ți dea cenușă de la lampă-n ochi”. Ea a rîs și nu s-a clintit din loc. Nimeni nu s-a mai putut abține și am izbucnit cu toții în hohote. A rîs și bunica spunînd: „Travestită-n băiat, Xiangyun este și mai frumoasă!”

- Asta nu-i nimic! s-a amestecat și Daiyu în vorbă. Acum doi ani, prin ianuarie, cînd a venit să stea la noi două zile, a fost și mai și! Dăduse zăpada și bunica împreună cu mătușile mele tocmai se întorseseră de la templu, unde aduseseră ofrandă tăblițelor cu pomelnice J. Cînd s-au schimbat, bunica și-a agățat aici pelerina de mătase roșie. Xiangyun s-a furișat înăuntru, a îmbrăcat-o și neținînd seama că-i mare și lungă, și-a încins-o bine și-mpreună cu fetele s-a dus în fundul curții să facă un om de zăpadă. Dar nu știu cum a căzut și s-a învăluit în zăpadă din

cap pînă-n picioare.

Toți și-au amintit de întîmplare și-au rîs. Baochai, întoreîndu-se spre doica Zhou, a întrebat:

- Tot așa de zburdalnică e domnișoara, ca altădată?

Doica a rîs.

- Că-i zburdalnică n-ar fi nimic! a spus Yingchun. Mie nu-mi place că-i prea vorbăreată. Nici n-am mai pomenit pe cineva să vorbească atîtea-n somn ca ea! Tot timpul mormăie și rîde. De unde le-o mai fi scoțînd?

- Acum s-o mai fi schimbat, a zis doamna Wang. Nu demult a avut pețitori și în curînd se va mărita; va mai putea să se poarte astfel?

- Rămîi mai mult la noi, ori pleci degrabă? a întrebat-o Jia Mu pe Xiangyun.

- N-ați băgat de seamă, stăpînă, a zis doamna Zhou - că și-a luat cu ea toate rochiile? Pentru ce și le-ar fi adus, dacă n-ar fi avut de gînd să rămînă?

- Baoyu nu-i acasă? s-a interesat Xiangyun.

- Numai la el se gindește, remarcă Baochai. Dacă și-acum se vor distra-mpreună, înseamnă că tot nu s-a lăsat de năzbîtii.

- V-ați făcut mari și n-ar mai trebui să vă strigați pe numele mic, a spus Jia Mu.

În clipa aceea s-a ivit în prag Baoyu.

- A sosit surioara Xiangyun? a fost prima lui întrebare.

- Bunica abia a zis că nu trebuie să vă mai strigați pe numele mic și el tot ce știe face! a intervenit doamna Wang.

- Are să-ți dea ceva foarte nostim, a intrat Daiyu în vorbă, adresîndu-se lui Xiangyun.

- Ce anume? a fost curioasă Xiangyun.

- N-o crede! a exclamat Baoyu rîzînd. Nu ne-am văzut de atîta timp. Cînd ai crescut?

- Ce face Xiren? a-ntrebat Xiangyun.

- Bine! a răspuns Baoyu. Mulțumesc de întrebare.

- Am ceva pentru ea, a continuat Xiangyun, desfăcînd nodul de la colțul batistei de mătase.

- Ce anume? Ar fi bine să-i fi adus încă un inel de piatră, cu nervuri roșiatice, asemenea celui pe care i l-ai trimis, a zis Baoyu.

- Dar asta ce-i? a rîs Xiangyun.

Ea a desfăcut nodul dînd la iveală patru inele din cele despre care vorbea Baoyu.

- Uitați-vă la ea! a exclamat Daiyu. Acum cîteva zile ne-a trimis darurile! De ce n-o fi trimis atunci și inelul pentru Xiren? De ce a trebuit să-l aduci chiar tu? Mă întrebam cine știe ce-o fi și cînd colo, un inel! Ce caraghioasă!

- Caraghioasă ești tu! a exclamat la rîndul ei Xiangyun. Ascultă cum stau lucrurile și pe urmă judecă cine dintre noi două este mai caraghioasă. Dintr-o singură privire se putea vedea că darurile pe care le-am trimis erau destinate domnișoarelor. Dacă aveam să trimit cu ele și pe-acestea pregătite pentru slujitoare, atunci trebuia să explic care din daruri aparține fiecăruia în parte. Dacă aducătorul ar fi fost mai descurcăreț, n-ar fi fost nimic, dar dacă și el ar fi fost un papă-lapte, totul s-ar fi zăpăcit, că n-ar fi fost în stare să țină minte atîtea nume. Iată de ce l-am adus personal! Ce găsești curios în toată povestea asta?

Sfîrșind, a împărțit inelele zicînd: unul pentru Xiren," unul pentru Yuan Yang, unul pentru Jin Chuan și unul pentru Ping Er. Patru nume crezi că fetița aceea le-ar fi ținut minte?

- E limpede, bineînțeles că nu! au spus cei de față

- Se pricepe la vorbă, a rîs Baoyu. Cine-o poate întrece?

- Dacă nu s-ar pricepe, crezi c-ar fi în stare să poarte qilin-ul de aur? a scăpat vorba Daiyu, ridicîndu-se și ieșind din cameră.

Nimeni, în afară de Baochai, n-a dat vreo atenție spuselor ei. Aceasta și-a astupat gura cu palmele și-a rîs. Baoyu începuse din nou să se frămînte din pricină că spusese iar ceea ce nu ar fi trebuit, dar, privind-o pe Baochai, a rîs fără să vrea. Văzînd că și el rîde, Baochai s-a ridicat și, luînd-o pe urmele lui Daiyu, a început să glumească.

între timp Jia Mu i-a spus lui Xiangyun:

- Bea ceaiul, te odihnești puțin și te duci să-ți vizitezi cumnatele. În grădină s-a lăsat răcoare și te poți plimba apoi cu verișoarele tale.

Xiangyun a legat în batistă trei inele și, după puțin timp, s-a pregătit să plece. Doicile și mulțimea de fele au urinat-o. Xiangyun s-a dus mai întîi la Feng Jie, a stat un timp cu ea, apoi s-a îndreptat către Grădina priveliștilor încîiniătoare. Acolo a trecut pe la Li Wan, ca după aceea să se ducă s-o caute pe Xiren în Grădina rozelor fermecătoare.

- Puteți să mergeți! s-a adresat ea însoțitoarelor sale. Căutați-vă neamurile. Să rămână cu mine doar Cui Lou.

Fetele s-au împrăștiat care-nctro: unele s-au dus să-și vadă rudele, altele să stea la taifas cu femeile favorite. Xiangyun a rămas doar cu Cui Lou.

- De ce nu s-or fi deschis lotușii aceștia? s-a mirat dintr-o dată Cui Lou.

- Nu le-a sosit ceasul! i-a răspuns Xiangyun.

- Sînt bătuți, ca și cei din iazul nostru, a continuat ea.

- Ai noștri sînt un soi mai bun, i-a explicat Xiangyun.

- Iată, lîngă cei din partea aceea cresc rodii, a mai zis Cui Lou, cu crengile întinse în patru-cinci straturi, iar dincolo se-nalță pagoda cu mai multe caturi. Rar pot! veda rodii de-așa înălțime!

Xin⁹⁰, IOrile Și larbÎ fînt ca Și oamenii, a remarcat Xiangyun, cresc din belșug acolo unde au aer și ume-

- Nu cred, s-a opus Cui Lou hotărîta. Dacă e după cum spui, de ce n-am întîlnit pînă acum oameni cu două capete?

Fără să vrea, Xiangyun a rîs.

- Ți-am atras atenția să nu începi cu mine astfel de discuții! Dar nu-i chip! Ce-ai vrea să-ți răspund la asta? Tot ce trăiește între cer și pămînt se naște condiționat de *yin* și *yang*⁹⁰. Tot ce-i drept și nedrept, frumos și respingător, toate schimbările și transformările din natură se petrec și se săvîrșesc condiționat de puterea acestor două forțe. Dacă pe lume se-ntîlnesc și lucruri neobișnuite, aceasta nu schimbă cu nimic legea

- înseamnă că lumea din momentul facerii și pînă acum există doar hotărîta de *yin* și *yang*? a întrebat

- Prostuțo! a rîs Xiangyun. Ce-ți trece prin cap! Ce-nseamnă hotărîta de *yin* și *yang*? Forțele *yin* și *yang* se leagă una de cealaltă, înfățișîndu-se într-un singur tot și urmărind același țel; dispariția lui *yang* atrage după sine nașterea lui *yin*, iar dispariția lui *yin*, apariția lui *yang*. Și asta nu înseamnă că dacă *yin* dispare, în locul său apare un alt *yang*, sau în locul celui dispărut se ivește

90 Yin și Yang — cele două principii primordiale, contrarii care alcătuiesc Universul. Yin este elementul întunecat, negativ și slab și reprezintă principiul feminin, opus lui Yang, elementul luminos, pozitiv și puternic, reprezentînd principiul masculin. Simbolistica lor — denumite și principiul lunar și cel solar — este extrem de complexă, în general Yin semnificînd tot ce este pasiv, în timp ce Yang simbolizează tot ce este activ.

vreun *yin*?

- Să mor dacă pricep toate astea! a exclamat Cui Lou. Ce înseamnă în fond *yin* și *yang*, dacă n-au nici chip, nici formă? Cu ce se aseamănă? Te rog, domnișoară, fă-mă și pe mine să-nțeleg!

- *Yin* și *yang* sînt forțe nevăzute, a căutat să-i explice Xiangyun. Așa de exemplu, cerul este reprezentat de *yang*, iar pămîntul de *yin*, apa aparține *yin-ului*, în timp ce focul aparține *yong-ului*, soarele - *yang-vlui*, în vreme ce luna - *yin-ului*.

- Da! Da! a spus Cui Lou bucuroasă. Acum am priceput. Așa se explică faptul că soarele se numește *taiyang*, în timp ce lunii proorociei îi spun steaua *taiyin*.

- Amida Buddha! a răsuflat ușurată Xiangyun. în sfîrșit!...

- Bine că lucrurile se petrec astfel, a continuat Cui Lou. Dar oare țințarii, purecii, musculițele, florile, iarba, țigla, piatra și toate celelalte s-au născut tot din *yin* și *yang*?

- Dar cum altfel? De pildă frunzele pomilor: în ele, de asemenea, există *yin* și *yang*. Partea de deasupra întoarsă către soare aparține principiului *yang*, iar cea de jos, aplecată către pămînt, principiului *yin*.

- Va să zică așa e! a clătinat din cap Cui Lou. Am priceput! Dar în evantaiul pe care-l țineți în mînă, unde este *yang* și unde *yin*?

- Fața este *Yang*, iar spatele *yin*, i-a răspuns Xiang-Cui Lou clătină din cap și rîse. Ar fi vrut să mai întrebe și despre alte lucruri, dar nu-i venea nimic în minte. Dar deodată privirea i-a căzut pe qiZin-ul de aur, care atîrna de cingătoarea lui Xiangyun și, zîmbind bucuroasă, a-ntrebat:

- Domnișoară, e cu putință ca și *qilin*-ul să aibă în el *yin* și *yang*?!

- Se-nțelege! Și nu numai *qilin-u* 1, dar și toate celelalte vietăți și păsări! Masculii aparțin lui *yang*, iar femelele lui *yin*.

- Qiîm-ul dumneavoastră e mascul ori femelă?

- Cum poate fi mascul ori femelă? s-a enervat Xiangyun. Iar bați cîmpii!

- Bine, bine! a aprobat Cui Lou. Așadar în lucruri există *yin* și *yang*. Dar în oameni?

- Cicălitoare mai ești! a dojenit-o Xiangyun. Pleacă! Ai devenit nesuferită!

- Dar ce-am zis? s-a mirat Cui Lou. Oare este vorba de ceva ce nu trebuia să știu? Oricum și singură ghicesc și n-am să vă mai

întreb, numai nu mă certați.

- Ce vrei să ghicești? a chicotit Xiangyun.

- Că dumneavoastră țineți de *yang* iar eu de *yin*, a răspuns ea.

Xiangyun a râs, acoperindu-și gura cu batista.

- Ce-ați găsit de râs? a-ntrebat nedumerită Cui Lou. Am dreptate!

- Bineînțeles! a fost de acord Xiangyun.

- Toți spun că stăpînii aparțin principiului *yang*, iar slujitorii principiului *yin*, a continuat Cui Lou. Credeți că nu-s în stare să priceapă nici atît adevăr?

- Pricepi prea bine! a zîmbit Xiangyun.

În clipa aceea au ajuns lingă grilajul trandafirilor și Xiangyun a observat în iarbă un obiect strălucitor. I s-a părut că e aur și, arătînd cu degetul, a poruncit:

- Vezi ce-i acolo!

Cui Lou s-a aplecat și a exclamat bucuroasă:

- Acum pot să-mi dau seama unde-i *yin* și unde-i

Spunînd acestea, privirea ei a alunecat peste *qilin-u* care anina de cingătoarea lui Xiangyun.

- Ce este? a-ntrebat ea întinzînd mîna către Cui

- E-o comoară.și nu se cade să vă uitați la ea! a râs slujitoarea. Ciudat! Cum de-o fi ajuns aici? În castelul Rongguo n-am văzut la nimeni așa ceva.

- Dă-mi să văd! a insistat Xiangyun.

- Poftiți, domnișoară! a spus Cui Lou și, deschizînd palma, a întins lucrul găsit.

Era un *qilin* de aur sclipitor, ceva mai mare decît cel ce atîrna de cingătoarea lui Xiangyun. Ea a întins mîna fără să vrea. După aceea inima a-nceput să-i bată și pe nesimțite s-a întristat.

- De ce stați în arșița soarelui? Ce faceți aici? s-a auzit pe neașteptate vocea lui Baoyu, care se apropia de ele. De ce nu mergeți la Xiren?

- Chiar asta îmi era intenția, a răspuns Xiangyun, ascunzînd grăbită *qilin-ul*. Să mergem împreună!

Toți trei s-au îndreptat către Grădina rozelor fermecă-Xiren era pe terasă, rezemată de parmalic."

Văzînd-o pe Xiangyun intrînd pe poartă, a alergat s-o întîmpine. De-abia i-a invitat în casă, că a și început să povestească despre tot ce se petrecuse de la ultima lor întîlnire.

- Ar fi trebuit să vii mai devreme! a spus Baoyu, adresându-se lui Xiangyun. Ți-au pregătit un dar fru-Și înfrigurat a început să caute prin buzunar, după care a întrebat-o pe Xiren oftînd din greu:

- L-ai pus tu undeva?

- Ce? s-a mirat Xiren.

- Qiîn-ul pe care l-am adus.

- De ce mă-ritrebi? l-ai avut la tine?

- L-am pierdut! și-a lovit Baoyu mînios mîinile: Unde să-l caut acum?

S-a ridicat cu gînd să meargă să-l caute. Xiangyun a ghicit numaidecît că qiîn-ul pe care-l găsiseră era al lui Baoyu și a întrebat:

- Ai de mult acest *qilin*?

- L-am primit acum trei zile, a răspuns Baoyu. Nu-mi dau seama unde-am putut să-l pierd! Se vede treaba că sînt un zăpăcit și jumătate!

- Nu te mai amărî, a zis Xiangyun. Vezi, nu cumva-i ăsta?

Ea i-a întins qiîn-ul de aur și, de cum l-a zărit, Baoyu a fost cuprins de o nespusă bucurie.

Dacă vrei să știți ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL 22

În care se povestește cum Baoyu; pierzînău-și stăpînirea de sine, și-a dat pe față simțămintele tănuite și cum Jin Chuan, deznădăjduită, și-a pus capăt zilelor

AȘADAR, la vederea qiZm-ului, pe Baoyu l-a cuprins o nespusă

bucurie.

A întins amîndouă mîinile exclamînd:

- Cîtă fericire că-l am din nou! Unde l-ai găsit?

- Bine că nu e altceva mai de preț! a răspuns Xiangyun zîmbind. Dacă ai fi fost dregător și-ai fi pierdut pecetea statului?

- Pecetea? E un nimic! Dar dacă aș fi pierdut qiZin-ul ar fi meritat să mor!

Xiren a turnat ceai și a servit-o pe Xiangyun spunîndu-i rîzînd:

- Domnișoară, am auzit nu demult o veste deosebită: vă mărițați.

Obrazul i s-a aprins și Xiangyun a sorbit tăcută ceaiul.

- De ce v-ați tulburat? a-ntrebat-o Xiren. Ați uitat oare cum vorbeam despre asta seară de seară, cu cîțiva ani în urmă, cînd locuiam împreună în iatacurile din partea de apus a castelului? Atunci erați liniștită!

Xiangyun a roșit și mai tare și a rîs.

- Tu vorbești? Atunci eram prietene! După ce-a murit mama, am revenit acasă, iar tu ai fost dată lui Baoyu și te-ai schimbat față de mine.

- Ce vină am eu? a suspinat Xiren. Pe. atunci îmi spuneți soră, mă rugați să vă spăl și să vă pieptăn; acum ați devenit o domnișoară orgolioasă. Cum aș mai putea să mai visez o prietenie cu dumneavoastră?

- Ești nedreaptă, a protestat Xiangyun. Pot să mor, decît să am asemenea gînduri. Singură te poți convinge! Pe arșița aceasta am alergat să te văd pe tine, înaintea tuturor. Dacă nu crezi, poți s-o.întrebi pe Cui Lou. Acasă? Trece vreo clipă să nu mă gîndesc la tine?

- A fost o glumă! au spus împăciuitor Xiren și Baoyu. De ce o iei în serios?

- Oare nu-ți dai seama cît de mult mă doare? a mai zis nemulțumită Xiangyun. Și mai și spui: „de ce-o iei în serios?”

Cu aceste cuvinte a deschis batista și i-a dat lui Xiren inelul. Xiren a fost emoționată.

- Am primit tot ce ați trimis pentru domnișoare! a spus ea. Și dacă mi-ați adus personal inelul, înseamnă într-adevăr că nu m-ați uitat! Acum sînt încredințată că țineți la mine ca și-nainte!

- Spune-mi, ți s-a oferit ceva din darurile pe care le-am trimis ultima oară? s-a interesat Xiangyun.

- Da, am primit de la domnișoara Baochai, a răspuns
- Chiar de la ea! a oftat Xiangyun, și eu credeam că de la domnișoara Lin Daiyu. Le cunosc bine pe toate, dar cred că nici una nu se poate asemui cu Baochai. Păcat că nu-mi este soră! Dacă aș avea o asemenea soră, mi-ar părea viața mai puțin grea, chiar și fără părinți!

În colțul genelor i-au dat lacrimile.

- Bine! Bine! a căutat Baoyu s-o mîngîie. Nu-i nevoie să vorbești despre asta!

- Și dac-am vorbit.? a spus Xiangyun. Te cunosc eu prea bine! Ți-e frică să n-audă surioara Lin Daiyu c-am lăudat-o pe Baochai. Nu-i așa?

- Cu fiecare an domnișoara Xiangyun devine și mai directă și mai deschisă! a remarcat Xiren.

- Am spus eu, nu demult, că nu se poate discuta cu voi! a zis Baoyu; bineînțeles că nu m-am înșelat.

- Dragă frățioare, ar fi mai bine să taci și să nu mă mîhnești, a rîs Xiangyun. Cu tine se poate vorbi doar pînă-n clipa cînd apare Lin Daiyu. Cum se ivește ea, tu-ți pierzi cumpătul.

- Lăsați gluma! a-nterupt-o Xiren. Aș vrea să vă rog ceva, domnișoară.

- Ce anume? a-ntrebat Xiangyun.

- Mi-am cusut niște papuci, dar n-am reușit să fac găurile pentru panglici. Am mai fost pe deasupra și cîteva zile bolnavă. Poate-mi dati o mînă de ajutor?!

- Curios! aveți atîția aici care se pricep la croit și la brodat! Cum de ți-a trecut prin minte să mă rogi tocmai pe mine? Oare asta nu-i treaba altcuiva?

- Din păcate nu-i chiar așa! a clătinat Xiren din cap. Nu știți că nu tot ceea ce coasem lăsăm în seama altora?

Shi Xiangyun a ghicit că papucii erau pentru Baoyu și a zîmbit:

- Bine! Pentru tine-am să fac! Dar numai dacă sînt ai tăi. Altfel nu primesc!

- O! a dojenit-o Xiren. Oare-aș fi îndrăznit să vă deranjez dacă ar fi fost ai mei? Să spun drept, nu-s pentru mine și dacă n^ați stărui să aflați ai cui sînt v-aș fi recunoscătoare.

- La drept vorbind, eu ți-am făcut multe lucruri, a spus Xiangyun. Și trebuie să-nțelegi de ce refuz să te-ajut de data aceasta.

- Nu pricep, s-a mirat Xiren.

- Și tu vrei să mă minți? a exclamat Xiangyun. Gîndești că nu știu că acum cîteva zile i-ai arătat cuiva învelitoarea de evantai cusută de mine și, înfuriindu-se, a tăiat-o în bucăți? Ți-nchipui poate că-s roabă, la bunul plac al tuturor?

- N-am avut de unde să știu că era lucrată de tine, s-a amestecat în vorbă Baoyu.

- într-adevăr, n-a avut de unde să știe, i-a sărit în apărare Xiren, fiindcă pur și simplu i-am tăinuit. I-am spus numai că nu demult am găsit un meșter renumit, care se pricepe să brodeze flori miraculoase, și am poruncit să fie adusă învelitoarea evantaiului. Cînd am adus-o, el a arătat-o verișoarei sale, iar aceasta, înfuriindu-se, a băgat foarfecele și a tăiat-o. Acasă a încercat s-o refacă, și de-abia atunci i-am mărturisit de cine era lucrată. Ce rău a putut să-i pară!

- Asta-i și mai și! a zis Xiangyun. Domnișoara Lin Daiyu n-ar trebui să se înfurie. Dacă-i place să strice, ar trebui să-i placă și să facă!

- De făcut e mai greu, fiindcă nu se pricepe, a răspuns Xiren. Și chiar dacă s-ar pricepe, n-o lasă bunica să se ostenească fără rost. Chiar și doctorul a spus că are nevoie de liniște. După toate acestea, cine mai are curaj să-i ceară ceva? Anul trecut n-a brodat decît o trăistuță pentru arome. Anul acesta însă, nici n-a luat acul în mînă! Îndrăznesc eu oare s-o deranjez?

în timpul acestei discuții s-a ivit în prag o fată.

- A venit domnul din Alea prosperității, stăpînul vă cheamă, s-a adresat ea lui Baoyu.

Baoyu a-nțeleș numaidecît că venise Jia Yucun și n-a primit vestea cu prea multă plăcere. Xiren i-a adus veșmintele de stradă. Trăgîndu-și cizmele, Baoyu a zis cu ciudă:

- Nu-i de ajuns că vorbește tata cu el, de ce-o fi vrînd de fiecare dată să fiu și eu de față?

- Știi să-ți primești oaspeții! a rîs Xiangyun legănîndu-și evantaiul. Cred că de-asta te cheamă mereu tatăl tău.

- Parcă mă cheamă tata? a oftat Baoyu. Jia Yucun este cel care vrea să mă vadă!

- Cînd gazda-i primitoare, oaspeții se simt bine, a rîs din nou Xiangyun. Dacă n-ar fi bănuț în tine un talent deosebit, Jia Yucun n-ar ține atîta să te-ntîlnească!

- Bine, bine! a protestat Baoyu. Eu nu-s decît un biet muritor de rînd și nu țin să leg prietenie cu oameni

- N-ai să-ți schimbi niciodată firea! a zis convinsă Xiangyun. Ai crescut și dacă n-ai gînd să dai examene pentru *juren* ori pentru *jinshi*⁹¹, măcar fă cunoștință cu dregătorii și discută cu ei, că-ți vor prinde bine legăturile cu oameni mari atunci cînd vei primi și tu o slujbă! Cu ce te poți alege dacă îți petreci tot timpul în preajma femeilor?

Cuvintele lui Xiangyun nu i-au fost pe plac lui Baoyu, care zîmbind a spus răutăcios:

- Domnișoară, n-ar fi mai bine să treci în odaia alăturată? Prezența mea ar putea să-ntineze o persoană atît de sensibilă la „treburile țării”!

- Nu-l mai dojeni atîta, domnișoară, a intrat în vorbă Xiren. La fel, nu demult, i-a vorbit și domnișoara Baochai, iar el, fără să se gîndească cel puțin c-ar putea s-o supere, a tușit cu obidă și a plecat. Dar așa de repede, încît domnișoara Baochai nici nu terminase toată fraza. S-a făcut roșie ca focul, așa de greu i-a căzut. Noroc că s-a întîmplat asta cu domnișoara Baochai, că dacă-ar fi fost în locul ei domnișoara Lin Daiyu! Închipuiți-vă ce-ar mai fi bocit! Bine că domnișoara Baochai s-a abținut, așa că merită tot respectul! Mă gîndeam că s-o fi supărat, dar s-a dovedit că temerile mele au fost fără temeii. Ce inimă largă are domnișoara Baochai! Nu mi-aș fi închipuit ca Baoyu să nu prețuiască acest lucru. Dimpotrivă, el o ocolește cît poate! Dacă ar fi supărat-o pe domnișoara Lin Daiyu, s-ar fi dus nu știu de cîte ori să-i ceară ier tare!

- A spus Daiyu vreodată asemenea prostii? a-ntrebat Baoyu. N-avea grijă, dacă și ei i-ar fi plăcut să se amestece în nimicuri de-astea, de mult aș fi ocolit-o și pe ea!

- Pentru tine toate acestea sînt „nimicuri”? au vrut să știe Xiangyun și Xiren..

Trebuie să vă spun că Daiyu știa de vizita lui Xiangyun și era încredințată că Baoyu alergase să-i vorbească despre *qilin*. În legătură cu aceasta, Daiyu gîndea: „În ultima vreme Baoyu s-a cufundat în lectura vieților și a însemnărilor despre oamenii celebri și femeile frumoase, care-și leagă soarta unii de alții datorită unor bibelouri: rațe și rățoi, fenicși, inele de jad și

brelocuri de aur și chiar batiste și cingători. Aceste nimicuri înlesnesc căsătoria îndrăgostiților”.

Observînd la Baoyu *qilin-v.1* de aur, Daiyu s-a speriat că acesta ar putea să semene vrajbă între ea și el și că Baoyu împreună cu Xiangyun vor putea să facă tocmai ceea ce se povestea în romanele ușoare. De aceea, aproape fără să-și dea seama, a pornit spre Xiren, să vadă îndeaproape intențiile celor doi. Nu se așteptase ca Xiangyun să aducă vorba despre „treburile țării” și Baoyu să spună: „...dacă și ei i-ar fi plăcut să se bage-n fleacuri de-astea, de mult aș fi ocolit-o”!

Vorbele acestea au bucurat-o, dar au și întristat-o. Se bucurase că nu greșise în ceea ce-l privește pe Baoyu, că el se dovedea într-adevăr un prieten bun, așa cum îl socotise întotdeauna. Fusesse întristată fiindcă Baoyu pomenise deschis despre cele mai tainice și fierbinți dorințe. Suspina fiindcă se gîndea: Baoyu îi era prieten, dar în același timp putea să se împrietenească și cu altele; și dacă el era într-adevăr prietenul ei, Lin

Daiyu, atunci ele ce mai spunea de „aur” și „nestemată”? Iar dacă se vorbea, trebuia ca „aurul” și „nestemata” să fie ale amîndurora să n-aibă ce căuta în povestea asta Baochai.

Se întristase fiindcă rămăsese prea de mică fără părinți și, cu toată căldura pe care i-o arătau neamurile, nimeni nu le-putea lua locul în sufletul său.

Toate acestea nășteau în Daiyu o mare neliniște și boala i se înrăutățea din ce în ce. Mai mult, doctorul îi spusese că avea respirația slabă și era anemică și ar putea să se îmbolnăvească de plămîni. Astfel, gîndea că deși era prietena lui Baoyu, ea nu va trăi prea mult, el va rămîne lîngă ea toată viața, dar ea va avea un destin nefericit..

Toate gîndurile acestea au împresurat-o dintr-o dată și-n ochi i-au apărut lacrimi. Nici n-a mai intrat în odaia în care se afla Baoyu, și-a șters pleoapele și a între timp Baoyu se îmbrăcase și ieșise. Văzînd-o pe Daiyu mergînd alene înaintea sa, a alergat s-o ajungă.

- Unde te duci, surioară? a întrebat-o. De ce plîngi? Cine te-a supărat?

Daiyu și-a întors capul și a zîmbit forțat.

- Nu plîng.

- Nu-i adevărat! Ți-s ochii umezi! a exclamat Baoyu și, fără să

se mai poată stăpîni, a întins mîna să-i zvînte lacrimile.

Daiyu s-a ferit.

- Tot nu te astîmperi! Atîta dai din mîini!.

- Iartă-mă, surioară! a zis el. Am uitat cu totul de mine și mîna, fără voia mea, s-a-ntins către tine. Nici n-am bănuیت că mi-este totuna dacă trăiesc ori mor!

- Pentru ce pomești de moarte? Mă-ntreb ce se va întîmpla dacă vei rămîne fără „aur”, ori fără *qilin*?

Cuvintele fetei l-au scos din fire.

- De ce vorbești tot timpul doar de unul și același lucru? Să mă superi, ori ca s-arunci blestemul asupra capului meu?

Amintindu-și ce se întîmplase nu demult între ei doi, Daiyu și-a dat seama Că a mers prea departe.

- Nu te supăra! Drept să-ți spun, n-am avut asemenea gmduri.

Și-a scos încet batista și a început să șteargă broboanele de pe fața lui Baoyu. El o privea țintă.

- Fii liniștită!

- Nu vād de ce n-aș fi, a întrebat cu prefăcută mirare Daiyu.

- Într-adevăr, nu înțelegi nimic? a suspinat Baoyu. Tot ce simt pentru tine să fie în zadar? Că nu-s în stare să-ți pătrund gîndurile, nici nu mă miră, de vreme ce mereu ești supărată pe mine!

- Crede-mă că nu-mi dau seama despre ce anume neliniște vorbești, s-a încăpățînat Daiyu.

- O, surioară! a dat din cap Baoyu. Ar'fi mai bine să nu te mai prefaci! Dacă-ntr-adevăr nu-nțelegi nimic, înseamnă că mi-am risipit fără folos simțirea și m-am lăsat înșelat de purtarea ta! Ești bolnavă, fiindcă ești neliniștită din pricina mea. Dacă te-ai gîndi altfel la mine, nu te-ai mai simți cu fiecare zi mai rău!

Parcă trăsnetul ar fi căzut deasupra ei, atît au impresionat-o aceste vorbe, scoase din tainițele sufletului. Ar fi vrut să răspundă ceva, dar neputînd să rostească nici măcar un cuvînt, rămăsese neclintită în fața lui și-l privea îndelung în ochii larg deschiși. La rîndul său, Baoyu ar fi vrut să-și dezvăluie sufletul subjugat, în mii și mii de cuvinte, dar, neștiind cum să înceapă, rămăsese aidoma ei și, la fel, o privea cu ochii mari. Au stat pironiți unul în fața celuilalt pînă cînd Daiyu s-a întors cu gînd să plece, avînd ochii înecați în lacrimi.

Baoyu a prins-o cu gingășie de mînă:

- Bună surioară, rămâi doar o clipă! Mai ascultă-mi un cuvânt!
Ștergându-și lacrimile și vrînd să se desprindă, Daiyu

- Ce-ai să-mi spui? Știu tot 1

Și pășind ușor, a mers înainte, fără să mai întoarcă privirea.
Baoyu a rămas uluit locului.

Iată ce s-a întîmplat mai departe.

Baoyu ieșise grăbit din casă și își uitase evantaiul. Temîndu-se că-i va fi prea cald, Xiren a alergat să i-l aducă. Astfel îi văzuse pe amîndoi nemișcați și tăcuți, apoi pe Daiyu plecînd și pe el cu privirile rătăcite. Atunci, ea s-a apropiat spunînd:

- Cum de ți-ai uitat evantaiul? Noroc că l-am observat și am alergat să ți-l aduc...

Baoyu era încă furat de gîndurile sale și, fără să-și dea seama cine-i vorbește, a răspuns în aceeași neclintire:

- Bună surioară, inima asta a mea nu a vorbit niciodată deschis către tine; a îndrăznit astăzi, fără să mai țină seama de ceva. M-am îmbolnăvit din pricina ta, dar pot spune oamenilor? N-am decît să rabd pînă te vei însănătoși, ca să mă pot și eu vindeca. Tu îmi umpli noapțile și visele!...

Cuvintele lui au mirat-o pe Xiren. Era înspăimîntată, neliniștită și rușinată. L-a zgîlțîit ușor și l-a întrebat:

- Ce-s vorbele astea? Ce-i cu tine? Nici acum n-ai plecat?

Văzînd în fața sa pe Xiren, Baoyu s-a trezit din adîncul viselor. Fața i s-a împurpurat, a rămas o clipă descumpănit, apoi a întins mîna după evantai, îndepărtîndu-se în tăcere.

Xiren și-a dat numaidecît seama cui vorbise stăpînul ei și se temea de starea în care se afla, ca și de eventualele urmări. Dar ce putea face ca să preîntîmpine o groaznică nenorocire?

- La ce te gîndești? s-a auzit glasul lui Baochai, care venise lîngă ea. Pentru ce stai în bătaia soarelui?

- Mă uitam cum se sfădesc două vrăbii, a răspuns îndată Xiren rîzînd. A fost așa de nostim ce am putut să văd!

- Unde-a plecat Baoyu atît de grăbit? a întrebat-o din nou Baochai. Aș fi vrut să-l opresc, dar părea atît de tulburat, că n-am îndrăznit să-l întreb nimic.

- L-a chemat tatăl său, a zis Xiren.

- A! â exclamat Baochai. Ce-o fi avînd cu el pe-o asemenea arșiță? Poate că și-o fi amintit iar de ceva și-l poștește să-i dea vreo chelfăneală!

- Nu cred! a continuat Xiren. S-ar putea să fi venit vreun musafir.

- Musafirul ăsta-i un neghiob, dacă a venit pe-asemenea zăpușeală, în loc să stea acasă, la răcoare! a conchis Baochai.

- Bine zici! a fost și Xiren de părere.

- Ce face Xiangyun? s-a interesat din nou Baochai.

- Nimic deosebit. Am flecărit puțin și am rugat-o să-mi ajute la papucii pe care i-am început de curînd.

Baochai a privit jur împrejur și, nevăzînd pe nimeni,

- Ești o fată isteată, dar oare să nu fii în stare s-o cunoști pe domnișoara Xiangyun? Acasă nimeni n-o ia în seamă. Voi vă temeți de cheltuieli și de aceea preferați să vă lucrați singure. Altfel de ce ar fi tot pomenit Xiangyun în ultimul timp că e tare ostentivă de treburile casei? Cînd am întrebat-o cum o mai duce, a murmurat ceva și i s-au umezit ochii. De aceea o și înțeleg. Fie și numai pentru simplul fapt că a rămas orfană de mică, ea trebuie s-o ducă tare greu. De fiecare dată mă întristez cînd o văd.

- Desigur, aveți dreptate! a zis Xiren. Acum nu mă mai miră de ce luna trecută, cînd am rugat-o să-mi facă niște nasturi în formă de fluturi, numai după vreo două zile mi i-a trimis, cu următoarele vorbe: „Te rog să mă scuzi dacă nu-ți plac. Poți să-i folosești la ceva mai neînsemnat, iar dacă ai nevoie de unii mai buni, așteaptă pînă am să vin la voi, și-ți voi face”! După cit înțeleg, mi-a îndeplinit dorința fiindcă i-a fost greu să mă refuze. Nu mi-ar fi trecut prin minte că lucrează acasă uneori și pînă la miezul nopții! O, ce rău îmi pare! Dacă aș fi știut, n-aș fi rugat-o nici în ruptul capului!

- În ultimul timp chiar mi-a spus, a continuat Baochai: „în casa noastră se lucrează pînă noaptea tîrziu, iar dacă fac ceva pentru alții, rudele mele se arată nemulțumite”.

- Stăpînul nu ne cruță! Vrea ca totul, pînă la ultimul amănunt, să fie făcut de noi, a zis Xiren, altceva nu mai știe! Și nu-mi ajunge timpul!

- Dar tu nu ești sluga lui! a liniștit-o Baochai. Cînd e nevoie, dă-le altora să lucreze!

- Poți să-l duci cu vorba? a dat deznădăduit din umeri Xiren. Tot aude! o să le fac și singură, că n-o fi greu!

- Nu te grăbi! Am să te ajut, i-a spus Baochai.

- Adevărat? Ce noroc! a strigat bucuroasă Xiren. Atunci vin

diseară.

Discuția ie-a fost curmată de apariția unei bătrîne care părea foarte tulburată.

- Vai! Vai! Domnișoara Jin Chuan s-a aruncat în fîntînă!

- Care Jin Chuan? au țipat într-un glas înfricoșate Baochai și Xiren.

- Care? Că doar n-or fi două Jin Chuan în casa asta. Bineînțeles că slujitoarea stăpînei. Alaltăieri stăpîna a izgonit-o. A fost nevoită să se-ntoarcă acasă și cu toate că se prăpădea, nimănui nu i-a fost milă. Așa că astăzi și-a pus capăt zilelor! Cu cîteva clipe înainte, o fată s-a dus să scoată apă și întîmplător a zărit ceva în fîntina din colțul de răsărit al grădinii. A strigat la oameni, au scos-o afară și au văzut că era Jin Chuan. Toți au început să țipe! Iată ce-a fost să fie!

- Nemaipomenit! a clătinat din cap Baochai.

Amintindu-și de prietenia ei cu Jin Chuan, Xiren a izbucnit în plîns.

Baochai s-a grăbit să se ducă la doamna Wang, în timp ce Xiren ș-a îndreptat spre casă. Cînd a intrat la doamna Wang, era o tăcere de mormînt. Doamna Wang plîngea în iatacul său, Baochai s-a ferit să aducă vorba de Jin Chuan și s-a așezat pe un scaun retras.

- De unde vii? a întrebat-o doamna Wang.

- Din grădină.

- Nu l-ai văzut pe Baoyu?

- L-am văzut. S-a îmbrăcat și a plecat nu știu unde.

- Cred că știi ce s-a-ntîmplat! a zis doamna Wang cu glasul sugrumat. Jin Chuan s-a aruncat în fîntînă.

După ce doamna Wang a-nceput vorba, Baochai a zis:

- Nu-nțeleg ce-a îndemnat-o să-și pună capăt zilelor, așa nitam-nisam! Curios lucru!

- Acum cîteva zile mi-a pricinuit o pagubă, a-nceput să povestească doamna Wang. Am lovit-o și-am izgonit-o. Atunci m-am mîniat din cale afară, dar apoi mi-a trecut și mă gîndeam s-o aduc înapoi. Cine avea să-și închipuie că se va arunca în fîntînă? Oare nu din pricina mea a făcut-o?

- Mătușă, ați fost mereu atît de atentă cu oamenii care v-au slujit, a liniștit-o Baochai. Bănuiesc că ei nici nu i-a trecut prin minte să se-arunce în fîntînă, ci, pur și simplu, jucîndu-se pe-

acolo, a alunecat și a căzut înăuntru. Cît timp a fost aici, avea obligații; dînd de libertate a uitat de orice grijă. A vrut să meargă peste tot, să vadă tot. La ce bun să vă tulburați pentru ea? Și chiar dacă s-ar fi supărat, orice s-ar fi întîmplat, nu trebuia să procedez astfel. Iar dacă într-adevăr a vrut s-o facă, înseamnă că a fost o proastă și nu merită să vă necăjiți din pricina ei.

- Chiar dacă acesta ar fi adevărul, a zis doamna Wang suspinînd, în suflet tot neliniștită rămîn!

- Nu trebuie să puneți totul la inimă! a continuat Baochai s-o mîngîie. Dacă vă este atît de greu, dați cîtiva *liang* de argint pentru înmormîntare și vă veți îndeplini în felul acesta datoria.

- I-am și dat mamei sale cincizeci de *liang*, a zis doamna Wang. În afară de aceștia, aș fi vrut să-i dau și o rochie din cele brodate pentru domnișoare, ca s-o îmbrace, dar, ca un făcut, n-am găsit nici una nouă. Într-adevăr, erau două pregătite pentru onomastica lui Lin Daiyu, dar m-am temut că dacă i le dau, Daiyu, cum este bănuitoare, va spune că-s brodate pentru ea. Și s-ar mai fi putut duce cu gîndul și la faptul că au fost folosite la îngropăciune! Așa că am poruncit să i se brodeze rochie nouă lui Jin Chuan. Dacă ar fi fost vorba de una oarecare, ajungeau cîtiva *liang*. Dar Jin Chuan a stat totdeauna lîngă mine și o tratam ca pe propria-mi fiică.

Obrajii îi erau plini de lacrimi.

- Mătușă, de ce-ați mai pus să brodeze o rochie nouă? a întrebat Baochai. Eu mi-am făcut de curînd două rochițe și dacă-i dau una din ele, veți fi scutită de o cheltuială în plus. Mai mult, Jin Chuan purta toate rochiile mele vechi, așa că ne potriveam la talie.

- Bine! Dar ție nu ți-e teamă că-ți vei atrage vreo nenorocire, dacă-ți dai rochia unei moarte?

- Puteți să fiți liniștită. Niciodată n-am crezut în asemenea povești!

Spunînd acestea, s-a ridicat și a părăsit odaia. Doamna Wang a trimis în urma ei două servitoare. Curînd Baochai s-a înapoiat și l-a văzut pe Baoyu plîngînd. Doamna Wang îl certa. La apariția ei, a tăcut. După chipurile lor, Baochai și-a dat scama despre ce era vorba. Dar n-a spus nimic și i-a întins doamnei Wang rochia.

În clipa aceea chiar doamna Wang a trimis după mama lui Jin Chuan.

Despre ce s-a întîmplat mai departe, veți afla în capitolul următor.

CAPITOLUL

23

În care se povestește cum pizmașul și-a dat drumul la limbă și cum din această pricină fost snopit în bății fiul flușturatec

AȘADAR, doamna Wang a chemat-o la ea pe mama lui Jin Chuan să-i dăruiască rochia, cîteva agrafe și inele și a cerut să fie aduși călugării budiști să se roage pentru sufletul celei moarte. După ce mama lui Jin Chuan a mulțumit cu plecăciuni doamnei Wang, pentru mila arătată, a plecat acasă.

Între timp, Baoyu se-ntorsese după întîlnirea cu Jia Yucun, Aflase de moartea lui Jin Chuan și era foarte

Doamna Wang îl dojenise, dar el nu scosese un cuvînt. Cînd a sosit Baochai, a prins momentul potrivit și s-a făcut nevăzut. Sufletul îi era greu și, neștiind ce să facă, hoinări fără țintă, pînă ce nimeri în salonul cel mare. Ocoli zidul de piatră și tocmai se pregătea să intre, cînd, pe neașteptate, cineva i-a tăiat calea.

- Stai!

Baoyu a înlemnit; în fața lui se afla tată-său.

- Pentru ce oftezi? l-a întrebat Jia Zheng. Cînd a venit domnul Jia Yucun și a dorit să te vadă, a fost nevoit să te aștepte o jumătate de zi. Iar cînd, în sfîrșit, te-ai arătat n-ai fost în stare să rostești o vorbă de duh. Te-am urmărit cu băgare de seamă și n-am observat nimic pe fața ta, în afară de tristețe. Ce vrea să-nsemne asta? Te tulbură ceva. ori îți lipsește ceva?

În mod obișnuit era destul de descurcăreț și nu stătea să-și aleagă cuvintele, dar moartea lui Jin Chuan l-a zdruncinat în așa măsură, încît nu se simțea în stare să pronunțe nici măcar un sunet. Neînțelegînd nimic din tot ceea ce-i spusese tatăl său, stătea în fața lui buimăcit.

La început Jia Zheng nu s-a mîniat, însă iniiați-șarea care trăda spaimă și mirare l-a scos pînă la urmă din fire.

Ar fi vrut să continue, dar a apărut portarul, care i-a spus:

- A sosit cineva de la Palatul respectatului și stimatului Qin Wang, și vrea să vă vadă personal, stăpîne!

Jia Zheng s-a întrebat îngrijorat: „Eu n-am nici o legătură cu Palatul respectatului și stimatului Qin Wang: ce-o fi vrînd de la mine”?

- Invită-l în salon, a dat dispoziție Jia Zheng.

Intrînd în salon, Jia Zheng a dat cu ochii de vechilul principal al Palatului respectatului și stimatului Qin Wang. S-au salutat și au luat loc. Li s-a adus ceaiul.

- Am venit la dumneavoastră nu din dorință proprie, ci trimis de stăpînul meu, a spus vechilul, fără să mai schimbe cu Jia Zheng obișnuitele cuvinte de politețe. Numai din prețuire pentru stăpînul meu, am venit să vă deranjez. Dacă veți face acest serviciu stăpînului meu, nu numai el, dar și eu vă vom rămîne recunoscători o veșnicie.

Ascultîndu-l, Jia Zheng nu-și da seama despre ce putea fi vorba.

- Dacă ați venit trimis de stăpînul dumneavoastră, n-ați putea să aveți bunătatea și să-mi arătați care-i este rugăminta? a zis rîzînd Jia Zheng, în timp ce se ridica. Spuneți-mi, vă rog, iar eu îmi voi da toată silința să i-o îndeplinesc.

- Nu-i nevoie de cine știe ce silință, a zis administratorul, ci pur și simplu de-un singur cuvînt de-al dumneavoastră. În casa noastră se află de mult timp actorul Qi Guan, dar sînt mai multe zile de cînd a dispărut. L-am căutat peste tot, dar nicicum n-am putut da de ui mele lui. La fiecare zece case de toleranță din oraș, măcar opt din ele susțin că-n ultima vreme Qi Guan semiprietenise cu fiul dumneavoastră, care s-a născut cu piatra-n gură. L-am nceput n-am îndrăznit să vin, deoarece în casa aceasta nu poți intra oricum. L-am încunoștiințat pe stăpînul meu, iar prealuminatul Wang a zis: „Dacă mi-ar fi fugit și o sută de actori, nu m-aș fi dus să-i caut. Qi Guan, în schimb, este plin de talent și isteț, știe să-mi fie totdeauna pe plac și de aceea țin la el foarte mult. Nu, nu mă pot lipsi de Qi Guan”!

De aceea mv-a poruncit să vă rog să-i spuneți fiului dumneavoastră să i-l înapoieze. Aceasta îi va aduce o deosebită mulțumire stăpînului meu, iar pe mine mă va scuti de căutări și întrebări zadarnice.

Cu aceste cuvinte el s-a înclinat scurt în fața lui Jia Zheng. Jia Zheng, mirat și mînios în același timp, a poruncit să fie chemat numaidecât Baoyu. Acesta s-a și înfățișat.

- Secătură, s-a repezit la el Jia Zheng. Că stai acasă și nu-nveți, încă n-ar fi nimic! Dar cum îndrăznești să te dedai la asemenea fapte? Cum l-ai ademenit pe Qi Guan, care se află în slujba

prealuminatului, respectatului și stimatului Wang? Acum întreaga vină pe capul meu o să cadă!

Tremurînd de frică, Baoyu a răspuns:

- Tată, nici măcar n-am idee cum arată această nestemată și mai spui că mi-am însușit-o!

Și a început să plîngă!

Jia Zheng n-a apucat să mai deschidă bine gura, că vechilul s-a și adresat lui Baoyu:

- Nu tăgădui! Poate că l-ai ascuns la tine, ori poate că știi unde se află, spune deschis! Sau poate c-ai uitat de virtuțile de care trebuie să dea dovadă tinerii din familiile cu renume?

- Într-adevăr, nu știu nimic! a continuat să susțină Baoyu. Toate nu-s decît niște zvonuri!

- Eu am dovezi și pot să i le fac cunoscute tatălui tău, a zis rîzînd rece vechilul. Dar atunci nu-ți va fi prea plăcut! Iar dacă mai susții că nu-l cunoști, spune-mi te rog de unde ai cingătoarea roșie pe care-o

Uluit, Baoyu a zgîit ochii și a căscat gura. „De unde-o fi știind? s-a gîndit el. Dacă are habar și de un asemenea îucru, nu-i rost să-l duci! Mai bine să-i mărturisesc și să-l fac să plece ca să nu mai spună și alt-

- Dacă știți astfel de nimicuri, a spus Baoyu, cum de nu cunoașteți ce-i important? Oare să nu știi că și-a cumpărat o fermă? Am auzit că s-ar afla în satul Chiparosului violet, cam la douăzeci de *li* depărtare de partea de răsărit a orașului. Acolo și-a făcut rost de cîțiva *mu* de pămînt. niște acareturi. S-ar putea să fie chiar acolo.

- Eu vă cred, a mai spus cel venit cu același zîmbet rece. Mă voi duce să-l caut și-am să fiu tare bucuros dacă am să-l găsesc. Dacă n-o să fie acolo, să știți c-am să vă mai supăr cu prezența mea.

Vechilul s-a ridicat și a făcut o plecăciune. Jia Zheng a holbat ochii și gura i s-a strimbat de mînie. Conduducîndu-l pînă la ieșire, el a întors capul și a strigat lui Baoyu:

- Așteaptă! Vreau să-ți vorbesc.

L-a condus pe străin și, cînd să se întoarcă, s-a ciocnit cu Jia Huan și cîțiva servitori tineri, care fugeau pe poartă mîncînd pămîntul.

- V-arăt cu vouă! a tunat Jia Zheng.

Cînd l-a zărit pe tată-său, Jia Huan a-ncremenit pe loc și a lăsat capul în jos.

- Ce-ai de alergi? s-a năpustit asupra sa Jia Zheng. Servitorii ți s-au împrăștiat care încotro, fără să le mai pese de tine, iar tu profiți și alergi ca un cal sălbatic! Unde-s cei care tensoțesc la școală?

Văzîndu-și tatăl mîniat afară din cale, Jia Huan a prins momentul și i-a spus:

- Nu fugeam. Tocmai ne întorceam de la școală și am trecut pe lingă fîntînă în care s-a aruncat o fată. Au scos-o chiar acum. Are un cap mare și ciudat, iar trupul îi este atît de umflat, că m-am speriat și-am luat-o la goană.

- Cine a făcut una ca asta? a-ntrebat Jia Zheng cu o urmă de nedumerire-n glas. Asemenea lucru nu s-a întîmplat în casa noastră de cînd mă știu 1 Pe. vremea bunicului între noi și oamenii de la castel erau legături nemaipomenite! Poate că din pricină că-n ultimii ani nu prea rn-am mai amestecat în treburile gospodăriei, cei care se ocupă de casă își fac de cap și atrag astfel de nenorociri? Cînd se vor afla toate astea, rușinea va cădea pe capul străbunilor mei 1

Jia Zheng a poruncit să-i cheme grabnic pe Jia Lian și Lai Da"

în clipa aceea Jia Huan s-a repezit către tată-său, l-a apucat de poala halatului și, căzînd în genunchi a

- Nu te necăji! Nimeni nu știe despre asta în afară de cei din casa stăpînei. Eu am aflat de,,la mama că...

Apoi s-a uitat în jur. Jia Zheng a priceput că băiatul se temea de prezența slugilor și le-a făcut semn să se îndepărteze.

- Mama mi-a spus, a continuat cu băgare de seamă Jia Huan, că fratele Baoyu, cu cîteva zile-n urmă, pe cînd se afla în odăile stăpînei, a vrut s-o siluiască pe Jin Chuan. Ea s-a împotrivit și el a lovit-o. Jin Chuan n-a putut să îndure asemenea rușine și s-a aruncat în fîntînă.

Nici n-a terminat Jia Huan să rostească ultimul cuvînt, că Jia Zheng s-a îngălbenit de mînie.

- Aduceți-l pe Baoyu, a răcnit el furios, alergînd spre odaia sa de lucru.

- Chiar de-ar fi cineva să se opună, a zbierai Jia Zheng din mers, tot îi voi da lui Baoyu însemnele mele de dregător, să fie el capul familiei în locul meu! Decît să trec drept un criminal, mai

bine-mi tai părul, care și-așa-mi dă destulă bătaie de cap, și mă duc la mînăstire! În felul acesta nu-i voi necinști nici pe străbunii mei și mă voi putea izbăvi de păcatul de a aduce pe lume un asemenea fiu!

Văzîndu-l pe Jia Zheng furios la culme și știind că vinovatul era Baoyu, toți ai casei și-au înghițit vorbele, grăbindu-se să se ascundă din calea lui.

Suspînînd, Jia Zheng a căzut pe un scaun, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji.

- Aduceți-mi-l pe Baoyu! Dați-mi ciomagul! Dați-mi ștreangul! Zăvoriți ușile! Îl voi omorî pe acel ce va îndrăzni să-i spună ceva lui Jia Mu!

Mulțimea de slugi a alergat după Baoyu. Încă din clipa cînd Jia Zheng i-a poruncit să nu se miște din loc, Baoyu și-a dat seama că nu-l aștepta nimic bun. Dar nu-și închipuia că Jia Huan a mai și turnat gaz peste foc.

Baoyu se plimba agitat prin salon, încercînd să găsească pe cineva ca s-o anunțe pe Jia Mu. Din păcate nu era nimeni pe aproape. Nici chiar pe Bei Ming n-avea de unde să-l ia. Cîim nu se mai aștepta, apăru o bătrînă și lui Baoyu i s-a părut că a dat peste o comoară.

- Du-te repede și spune-i bunicii că tata vrea să mă bată! i-a strigat el. Dar mai repede!... Mai repede!... Altfel mă va snopi din bătaie!...

Baoyu era emoționat și vorbea nedeslușit, iar bătrîna se nîmplase să fie surdă și să-nțeleagă în loc de „mă va snopi, din bătaie”, „s-a aruncat în fîntînă”.

- S-a aruncat în fîntînă, treaba ei! a răspuns rîzînd bătrîna. De ce vă temeți, conașule?

Înțelegînd c-a dat peste-o surdă, Baoyu, ca scos din sărite, a urlat la ea:

- Du-te și cheamă aici o slugă de-a mea!

- Ce nenorocire? făcu nedumerită femeia. Stăpîna i-a dat și maică-si bani de înmormîntare! Toate s-au aranjat, ce nenorocire să mai fie?

Baoyu nu mai știa ce să facă. Între timp au apărut slugile trimise de Jia Zheng, care îl prinseră.

Cînd și-a văzut fiul, Jia Zheng s-a simțit ca turbat. Nici nu l-a mai întrebat de ce a chefuit împreună cu actorii, de ce au

schimbat daruri, de ce s-a lăsat de-nvățătură!... Era de ajuns că a încercat să siluiască fata și a răcnit:

- Astupați-i gura, am să-l omor în bătaie 1

Temându-se de Jia Zheng, servitorii n-au îndrăznit să nu-i dea ascultare și, întinzându-l pe Baoyu pe canapea, i-au ars zece ciomege.

Dându-și seama că n-are rost să ceară iertare, Baoyu îndura plângînd sfișietor.

- Neisprăviților! Așa se bate? s-a răstit Jia Zheng și, ca ieșit din minți, i-a lovit cu piciorul, a apucat bîta și a-nceput să-l lovească pe Baoyu cu cruzime.

Baoyu, căruia nu-i fusese dat niciodată în viață să treacă prin asemenea suferință, la-nceput a simțit o durere de neînchipuit și a țipat, a icnit, dar treptat forțele l-au părăsit, glasul i s-a stins, și a rămas mut.

Cei de față s-au speriat ca nu cumva să se-ntîmple vreo nenorocire. S-au năpustit asupra lui Jia Zheng îndemnîndu-l să înceteze. Dar n-au fost în stare să-l înduplece.

- O astfel de ticăloșie poate fi iertată? a răcnit Jia Zheng. Tot timpul închideți ochii la ce face Baoyu! Acum ați venit să mă sfătuiți ce să fac eu? Și" dacă mîine va săvîrși din nou o crimă, omorîndu-și tată] ori împăratul, tot veți mai spune că nu trebuie pedepsit?

Totți cei de față și-au dat seama că dacă Jia Zheng îl învinuiește pe Baoyu de asemenea fapte, înseamnă că nu-i de glumit cu supărarea lui și s-au gîndit c-ar fi bine să-i dea de știre doamnei Wang.

Cum a aflat că Jia Zheng își bate fiul, doamna Wang, fără să-i mai dea de veste lui Jia Mu, a alergat în odaia unde avea loc răfuiala. A apărut atît de neașteptat încît slugile nici n-au mai apucat să se ascundă.

La ivirea soției sale, Jia Zheng a prins să-l lovească din nou pe Baoyu, încît ciomagul în mîinile sale scăpăra și mai iute. Servitorii care-l țineau pe băiat de picioare și de cap s-au dat la o parte. Baoyu continua să zacă-n nemișcare. Doamna Wang s-a repezit să-nhațe bîta.

- Pleacă! Pleacă ' răcni la ea Jia Zheng. V-ați înțeles cu to'j să mă d'strvg *

- B_ _ ' ' i? V 'e ponte înlimpla! a zis doamna Wang. Afară do

asta. Jin Mu *e simte iuta zi foarte căi diii pricina zăpușelii. Nu-l nici o nenorocire că-l boți pe E*oyu, dar dnc3 asta va atrage vreo nenorocire asupra stilpîild?

- Lai* vorba f a răcr'.t Jiji Zheng Dacă fim putut să dru n: re unul r. 1 cî a bi,i nesupus p it:1 -! D< mult am vrut eu ră-) învăț minte, dar toț; i în apăv: lui. Mai bir să isprăvesc cuier aitări cv javra a^ta, să nu mai am de furcă și altădată. Fr j-;!ia! Fringhia sugrum!

Doamna Wang s-a năpustit asupra soțului.

- Tatăl trebuie să-l pedepsească pe fiu, a țipat ea cu ochii scăldați în lacrimi Di - ca soț trebuie să te gîndești și la datoria mea de mamă! În curînd voi împlini cincizeci de ani și n-am decît un fiu. Cînd îl înveți ceva, nu m-amestec. Astăzi însă ți-ai pus în gînd să-l distrugi și asta înseamnă același lucru ca și cînd m-al distruge pe mine. Dacă ți-ai pus în gînd să sfîrșești cu el, mai întîi de toate sfîrșește cu mine! Dacă voi pieri odată cu fiul meu, voi fi sigură că voi avea și eu un sprijin pe lumea cealaltă.

Imbrățișîndu-l pe Baoyu, doamna Wang a-nceput să plîngă cu hohote.

Fața lui Baoyu era albă ca pînza, răsuflarea înceată, iar cămașa subțire de mătase, totuna de sînge. -Doamna Wang i-a desfăcut cingătoarea și i-a dezvelit spinarea. De la mijloc și pînă la genunchi n-aveai cum să găsești un locșor nevătămat. Tot era acoperit cu răni și vînatăi.

- Nefericitul meu fiu! țipă îndurerată doamna Wang și în fața ochilor i-a apărut obrazul liniștit al lui Jia Zhu. Dacă mi-ai fi trăit măcar tu! Toți ar fi putut atunci să moară, că nu m-aș fi amărît atîta!

În acest timp au venit Li Wan, Feng Jie, Yingchun și Tanchun. Numele lui Jia Zhu, pomenit de doamna Wang, i-a trezit lui Li Wan o grea amintire și, gîndindu-se la soțul său mort, a-nceput să plîngă, fără să vrea. Jia Zheng, nemaiputînd nici el îndura, a simțit cum lacrimi mari au prins să se prelingă pe obraz.

- Vine stăpîna bătrînă! a anunțat în clipa aceea cineva.

- Omoară-mă întîi pe mine și pe urmă pe el! O- moară-i pe toți! s-a auzit vocea lui Jia Mu.

Apariția mamei sale l-a speriat pe Jia Zheng. S-a ridicat și a alergat în întîmpinarea ei. Răsuflînd greu din pricină că mersese repede, Jia Mu a pătruns în odaie, sprijinită de umerii

slujitoarelor.

- De ce-ai venit pe-o asemenea dogoare, mamă dragă, a zis Jia Zheng înclinându-se respectuos. Dacă ai vrut să-mi spui ceva, trebuia să mă chemi la tine!

- Tu, care va să zică! a detunat glasul tăios al lui Jia Mu, deîndată ce-a izbutit să-și tragă răsuflarea. Da, aş avea ceva să-ți spun! Dacă am fost în stare să cresc un fiu^ atît de grozav ca tine, ce mi-ar mai rămîne de

Tonul cu care Jia Mu se adresase lui Jia Zheng era cu totul neobişnuit pentru ea.

Speriat, Jia Zheng s-a trîntit în genunchi în faţa mamei sale şi, zvîntîndu-şi lacrimile, a zis:

- Eu am avut grijă ca fiul meu să-i poată cinsti pe strămoşi, oare nu i-am slujit pe înaintaşi?

- Ți-am spus un singur cuvînt şi n-ai fost în stare să-l înduri! s-a infuriat Jia Mu. Cum crezi că s-a simţit Baoyu sub loviturile tale neomeneşti? Tu spui că porţi grija ca fiul tău să-i poată cinsti pe strămoşi? Adu-ţi aminte! în felul ăsta a avut grijă de tine răposatul tău tată?

Nemaiputîndu-se stăpîni, Jia Mu a izbucnit în hohote.

- Nu fi supărată, mamă! a zis Jia Zheng c-un zîmbet slugarnic. Mi-am ieşit din fire prea repede! Dar îţi promit că de azi încolo n-am să-l mai ating!

- Mie-mi vorbeşti? i-a rînjit Jia Mu. Este fiul tău şi dacă-ţi place poţi să-l omori în bătaie! Mi se pare numai că a bătut ceasul să te lăsăm în plata cerului! Cred că a sosit vremea să ne despărţim!

A întors capul şi a poruncit scurt:

- Palanchinul! Eu, cu nevastă-ta şi Baoyu ne vom întoarce la Nanking.

Oamenii au ieşit.

- Nu mai ai de ce suspina, a zis Jia Mu adresîndu-se doamnei Wang. Baoyu este tînăr şi bineînţeles că-l iubeşti. Cînd se va face mare şi va deveni dregător, o să-şi aducă aminte de mama lui! Dacă nu l-ai fi iubit, ai fi avut mai puţină bătaie de cap.

- Nu trebuie să vorbeşti astfel, măicuţă! a implorat-o Jia Zheng, plecîndu-se pînă la pămînt. Nu ştiu unde să mă mai ascund de atîta ruşine.

- Prin ce-ai făcut, ai arătat singur că doreşti să mă alungi de acasă! La ce bun să mai vorbeşti? a zis adînc tulburată Jia Mu.

Bine că plecăm, pe viitor n-o să se mai amestece nimeni între tată și fiu.

- Pregătiți cele trebuincioase pentru drum, caleștile și palanchinele! a țipat ea.

Ji Zheng s-a azvîrlit la pământ implorînd mamei sale iertare. Fără să-i arunce măcar o privire, Jia Mu s-a apropiat de Baoyu, care zăcea pe canapea. Văzîndu-l Cîț era de lovit, ca niciodată, Jia Mu a izbucnit într-un urlet sfîșietor. Doamna Wang și Feng Jie s-au apucat s-o liniștească. Au intrat fetele ca să-l ridice pe Baoyu.

- Ticăloaselor! s-a răstit la ele Feng Jie. Nu vedeți că nu mai e bun de nimic? Luați-l cu patul de nuiele!

Fetele au alergat înăuntru, de unde-au venit c-un pat lung, împletit, l-au lungit în el pe Baoyu și, urmîndu-le pe Jia Mu și doamna Wang, l-au dus în iatacul lui Jia Mu. Jia Zheng, îndurerat c-a supărat-o pe mama sa, a ieșit pe urmele lor. De-abia atunci și-a dat seama că băiatul fusese frînt în bătaie. Doamna Wang nu mai contenea să se tînguie.

- Fiul rneu! Mai bine mureai tu! să-mi fi rămas Jia Zhu și să nu mai fi avut parte să-l văd pe Jia Zheng turbat, să tremur pentru viața mea zadarnică! Dar dacă și tu mă părăsești în cine mai caut eu sprijin?

Apoi din nou a-nceput să bocească:

- Fiul meu năpăstuit! Tu n-ai avut cum să te aperi!

Jia Zheng își simțea sufletul împovărat. A încercat din nou s-o mîngîie pe Jia Mu, dar aceasta, stăpînindu-și lacrimile, i-a retezat vorba:

- Dacă ți-este fiul rău, supraveghează-l, dar nu-l ucide! Pentru ce te mai ții după noi? Ori vrei cumva să vezi cum îți moare copilul sub propriii-ți ochi?

Jia Zheng și-a aplecat îndurerat capul și s-a îndepărtat încet. În apropiere se mai aflau mătușa Xue, Baochai, Xiang Ling, Xiren și Xiangyun. Ele se agitau în jurul lui Baoyu, îi dădeau apă și-l răcoreau cu evantaiul. Xiren se simțea străină pentru că nimeni nu avea nevoie de ea, dar nu putea să cîrtească; a ieșit din casă pe nesimțite și a strigat să-I cheme pe Bei Ming, ca să afle de la el ce se întîmplase.

- De ce l-a bătut în acest hal? l-a întrebat ea pe băiat, cînd s-a arătat. De ce n-ați venit să-mi dați de veste?

- Din păcate nu m-am nimerit acolo! s-a dezvinovățit el. Am aflat de-abia după ce tată-său începuse să dea în stăpînul nostru! Am alergat într-acolo și-am aflat și că pricina erau actorul Qi Guan și Jin Chuan!

- De unde știa bătrînul toate acestea? s-a mirat

- în ce-l privește pe Qi Guan, eu cred că vinovat nu poate fi decît Xue Ban, care de multă vreme nu-l vede cu ochi buni pe Baoyu, a presupus Bei Ming. Mi se pare că ar fi trimis un netrebnic să-l ponegrească în fața tatălui său. Cît despre Jin Chuan, bănuiesc că de vină-i conașul Jia Huan.

Așa discutau oamenii stăpînului Jia Zheng.

Ascultîndu-l, Xiren era aproape sigură că lucrurile s-au petrecut astfel. Ea s-a întors în iatacul lui Jia Mu, unde femeile se mai agitau încă în jurul lui Baoyu.

Între timp Jia Mu a poruncit ca Baoyu să fie mutat în Grădina rozelor încîntătoare și culcat în patul lui.. Porunca ei a fost împlinită numaidecît. După aceasta, cei de față s-au împrăștiat, unul cîte unul.'

Singură Xiren a rămas cu Baoyu să-l vegheze și să aibă grijă de cele ce aveau să se întîmple.

Dacă vreți să știți ce i-a spus Baoyu și cum l-a îngrijit Xiren, citiți capitolul următor.

capitolul

24

În care se povestește cum unele simțăminte învăluite în altele au tulburat-o pe verișoara cea mică Și cum greșelile învăluite în greșeli l-au înduplecat pe vărul cel mare

AȘADAR, Jia Mu și doamna Wang au plecat. Xiren s-g așezat pe

marginea patului lui Baoyu și cu ochii-nlăcrimați l-a întrebat:

- De ce te-a bătut atît de îngrozitor?

- Pentru ce mă-ntrebi? s-a văitat Baoyu. Din niște motive! Mă doare rău spatele! Vezi ce-i acolo!

Xiren s-a aplecat să-i descheie cămașa subțire. La fiecare mișcare neatență a fetei Baoyu gemea, încât Xiren lua mîna de pe el speriată. A trecut mult timp pînă a reușit să-l descheie.

- Maica mea! a exclamat Xiren, cînd a văzut că picioarele lui Baoyu erau acoperite cu răni sîngerînde. Cum de l-a răbdat inima! Ah! Ah! Dacă m-ai fi ascultat, n-ai mai fi pățit nimic. Noroc că nu ți-a frînt coastele! Puteai să rămîi schilod!

A intrat o fată care a anunțat:

- A venit domnișoara Baochai.

Xiren și-a dat seama că nu mai avea timp să-l îmbrace, așa că l-a acoperit cu o cuvertură. În clipa aceea în prag s-a ivit Baochai. Ținea în mîna niște pilule și, adresîndu-se lui Xiren, a zis:

- Ia-le! Dizolvă-le deseară în vin și unge locurile dureroase! Vîntățile vor dispărea numaidecît!

Zîbind l-a întrebat pe Baoyu:

- Cum te simți?

- Ceva mai bineșor, a răspuns el mulțumindu-i de întrebare și invitînd-o să stea.

Baochai a observat că-n timp ce vorbea el ținea ochii larg deschiși, dar nu ca de obicei, și părea liniștit.

- Dacă ai fi ascultat tot ce ți s-a spus, astăzi n-ai fi avut de pătimit 1 a suspinat ea plecîndu-și capul. Nu mai zic de bunica și mama ta, dar chiar și noi, văzînd-Baochai s-a încurcat, a murmurat ceva de neînțeles și a lăsat ochii în jos. Obrajii i s-au acoperit cu pete roșii, Baoyu a simțit că aceste cuvinte au fost rcetite cu sufletul curat și tănuiesc în ele sensuri adînci. Abia acum a observat că Baochai tăcuse stîngenită și cu pleoapele lăsate se străduia să-și stăpînească lacrimile, jucîndu-se cu capătul cingătoarei.

Este greu de redat în cuvinte sficiunea și mila care s-au întipărit pentru o clipă pe fața ei!

Baoyu a fost de-a dreptul mișcat, durerea și suferința i-au dispărut dintr-odată ca un fir de fum, și s-a gîndit: „N-am primit decît niște lovituri și ei toți mă compătimesc, încît fără să vreau

se naște-n mine un simțămînt de prețuire și respect față de ei. Dar dacă aș fi murit! Poate c-ar fi murit și ei de amărăciune! Atunci aș putea să mor și să termin cu toate grijile pămîntești!”

Gînaind astfel, Baoyu a auzit glasul lui Baochai, care tocmai o întreba pe Xiren:

- Nu știi de ce a fost lovit atît de îngrozitor?

Xiren i-a povestit în taină tot ce știa de la Bei Ming. Baochai, care nu aflate încă de discuția lui Jia Huan cu Jia Zheng, a priceput că totul trebuie să fie așa cum a spus fata. Dar cînd Xiren a pomenit numele lui Xue Ban, Baoyu s-a speriat, bănuind cît de neplăcut are să-i fie lui Baochai, și s-a grăbit s-o contrazică:

- Nu umblați cu bănuieli! Fratele Xue Ban nu-i în stare de așa ceva!

Baochai a înțeles că a rostit aceste cuvinte doar de teamă ca nu cumva ea să se supere.

„Ești crud bătut și nu mai ții seama de suferință, gîndindu-te să nu se simtă ceilalți ofensați, și-a spus ea. Dacă ești atît de atent cu toți, de ce te ții doar de lucruri mici, în loc să-ți folosești timpul? Atunci și tatăl tău ar fi mulțumit și nici tu n-ai mai avea atîtea de îndurat. Te-ai temut deci să nu-mi vină mie greu și-ai sărit s-o întrerupi pe Xiren! Crezi oare că eu nu știu că fratele meu este destrăbălat și samavolnic și nu dă doi bani pe nimeni și nimic. Cîndva, pentru Jin Chuan s-a iscat un scandal groaznic, dar acum totul a-ntrecut orice limită!”

- Nu trebuie să dați vina nici pe unul nici pe celălalt, a remarcat Baochai adresîndu-se lui Xiren. Eu cred că domnul Jia Zheng s-a-niuriat doar pentru că Baoyu ține morțiș să cunoască anumiți oameni de proastă faimă. Chiar dacă fratele meu l-ar fi ponegrit pe Baoyu, nu înseamnă că a făcut într-adins, fiindcă el spune tot timpul numai adevărul și nu dă importanță nimicurilor care-ar putea să nemulțumească pe careva. Tu, Xiren, n-ai întîlnit în viață decît oameni ca Baoyu și n-ai avut cum să vezi unul ca fratele meu, care nu se teme de nimic pe lume și vorbește tot ce-i trece prin minte!

Cînd a pomenit de Xue Ban și Baoyu s-a repezit s-o întrerupă, Xiren și-a dat seama c-a vorbit ce nu trebuia și s-a temut că Baoyu se va supăra. Vorbele lui Baochai au tulburat-o și au făcut-o să nu mai scoată nici un cuvînt.

Baoyu tocmai își adunase gîndurile ca să-i vorbească, dar Baochai s-a ridicat și, luîndu-și rămas bun, a spus:

- Stai liniștit! Am să mai trec mîine! I-am dat lui Xiren leacurile cu care să te ungă și totul va fi bine.

Zicînd acestea, Baochai a plecat. Xiren a condus-o pînă la ușă. Pe drum a zis:

- Mulțumesc, domnișoară, că ați venit! Cînd stăpînul se va pune pe picioare, o să vă mulțumească singur.

- Lasă asta! i-a răspuns Baochai. Spune-i mai bine aibă grijă de el, să se vindece și să nu se mai gîndească la nimic. Dacă i-e poftă de ceva, ori dacă are nevoie de ceva, nu le mai deranja pe Jia Mu și doamna Wang, ci vino la mine să iei! Dar să nu afle nici taică-său, ca nu cumva să se mai întîmple vreo nenorocire.

După ce-a plecat Baochai, Xiren s-a întors acasă cu sufletul plin de recunoștință.

Baoyu tăcea, cufundat în meditație. Neștiind bine dacă doarme ori nu, Xiren a ieșit din cameră să se spele și să se pieptene.

Baoyu stătea întins pe pat. În spate simțea o durere greu de suportat, încît avea impresia că-i împuns cu mii de ace ori tăiat, ori ars pe jăratec. La fiecare mișcare nu se putea stăpîni să nu geamă.

Se îngîna ziua cu noaptea. După ce-a plecat Xiren, Baoyu s-a uitat împrejur și, văzînd cîteva fete, le-a spus:

- Duceți-vă! Dacă va fi nevoie, vă voi chema.

Fetele au plecat.

Pe neașteptate l-a cuprins toropeala. I s-a părut că în odaie a intrat Jiang Yuhan, care se văita că slugile de la palatul respectatului și stimatului Qin Wang l-au prins și l-au bătut. Apoi a apărut Jin Chuan care povestea, printre lacrimi, de ce s-a aruncat în fîntînă. Baoyu încerca să-i explice cît o iubise de mult, dar deodată a simțit că cineva îl zgîlțîie, ca apoi să audă un glas plin de amărăciune.

Și-a revenit numaidecît, a deschis larg ochii și a văzut-o lîngă el pe Daiyu. Mai avea impresia că totul se petrece în vis. S-a ridicat în mijlocul patului ca să privească mai bine. A văzut doi ochi mari, cît piersicile și o față podidită de lacrimi. Dacă nu Daiyu, cine altcineva putea să fie? Ar fi vrut să se ridice și să vadă, dar o durere cumplită i-a străpuns trupul, și gemînd a căzut pe pernă.

- De ce-ai venit? abia a putut îngîna. Deşi s-a ascuns st:rele, totuşi mal este încă zăpuşeală! Dacă din nr: c"J-j-a îţi vi face rău? M-au bătut, dar n-am durei Nul =i mă prefac,, ca să le fie milă de mine şi să-i r ică tatălui meu. Este doar un şiretlic. Tu să nu-i lîi crczare.

P.' tu plhigea înăbuşit, simţea că i se taie răsuflarea şi î ^ a scama că n-avea putere să îndure mai mult.

S: umintele năvalnice, puseseră stăpînire pe ea şi ar îi vrut că-i spună atîtea lui Baoyu, dar nu reuşea să scoată măcar un cuvînt.

Trebuie să te schimbi, a reuşit ea să spună în cele din urmă după mari strădanii.

Baoyu a oftat din greu:

- Nu te nelinişti şi nu te mai zbuciuma. Dacă te bucură, pot să şi mor 1

- Cea de a doua stăpînă! s-au auzit glasuri în curte.

Daiyu a înţeles că sosise Feng Jie.

- Am să ies pe uşa cealaltă, apoi am să mă-ntorc, a zis Daiyu grăbită.

- Ciudat 1 s-a mirat Baoyu apueînd-o de mîină. De ce ţi-e teamă?

- Uită-te la ochii mei cum arată I a sdnciţ Daiyu, tremurînd. Vor rîde de noi 1

Baoyu i-a lăsat mina. Daiyu a ocolit patul şi s-a ascuns după uşă. În clipa aceea a intrat Feng Jie.

- Te simţi mai bine? l-a întrebat ea pe Baoyu. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă.

Curînd a apărut şi mătuşa Xue, apoi, în urma ei îngrijitoarele lui Jia Mu. Pe cînd se-aprindeau lămpile, toate s-au împrăştiat, iar Baoyu, după ce a sorbit cîteva guri de supă, a căzut într-un somn zbuciumat.

N-a trecut mult şi au apărut soţia lui Zhui Rui, soţia lui Wu Xindeng, soţia lui Zhen Haoshi şi alte cîteva locatari ale castelului, care hotărîseră să-l viziteze pe Baoyu, doar ca să poată afla de ce fusese bătut. Xiren a ieşit degrabă în întîmpinarea lor şi le-a spus:

- Aţi venit cam tîrziu! Stăpînul meu doarme!

Le-a poftit în altă încăpere şi le-a turnat ceai. Femeile au stat un timp, apoi au început să-şi ia rămas bun.

- Cînd se va trezi, au rugat-o ele pe Xiren, spune-i c-am trecut

să-l vedem.

Xiren a promis că le va împlini dorința și le-a condus pînă la poartă. În timp ce se pregătea să se-ntoarcă în casă, a apărut slujitoarea doamnei Wang.

- Stăpîna cheamă pe cineva dintre voi, a zis ea.

Xiren s-a gîndit o clipă, apoi, întorcîndu-se către

Qing Wen, She Yue și Qin Wen, le-a făcut atente:

- Mă duc eu. Aveți grijă de casă. Mă-ntorc numaidecît.

Xiren a străbătut grădina, îndreptîndu-se către corpul principal al clădirii, unde locuiau stăpîniii castelului, și unde se afla și doamna Wang.

În clipa aceea doamna Wang stătea în iatacul său, întinsă pe divan, făcîndu-și vînt cu evantaiul din frunză de banan. La ivirea lui Xiren, a spus:

- Ar fi fost mai bine să trimiți pe cineva și tu să rămîi lîngă Baoyu. Cine are grijă de el în lipsa ta?

- Stăpînul de-abia a ațipit, s-a grăbit Xiren s-o liniștească. în afară de aceasta, fetele s-au obișnuit să-l îngrijească. Vă rog să nu vă faceți griji din pricina aceasta. Am crezut că aveți să-mi porunciți ceva și m-am temut să trimit fetele ca nu cumva să înțeleagă greșit.

- N-am nici un fel de poruncă, i-a răspuns doamna Wang, am vrut doar să știu cum se simte Baoyu.

- I-am oblojit rănile cu leacurile aduse de domnișoara Baochai și se simte bine. La început, din cauza durerilor, nici nu putea să stea lungit, dar acum a și ațipit, ceea ce înseamnă că se simte mai bine.

- A mîncat ceva?

- A-nghițit cîteva guri de supă trimisă de stăpîna bătrînă, i-a spus Xiren. Apoi a început să facă mofturi spunînd că vrea să bea și a cerut fiertură de prune. N-am știut ce se va întîmpla. Prunele-s acre. Bineînțeles că de tulburare i s-a adunat în inimă sînge stătut și dacă ar fi băut o astfel de fiertură, s-ar fi putut îmbolnăvi! Cu greu l-am făcut să renunțe. I-am dat atunci jumătate de ceașcă de sirop de trandafiri, dar n-a sorbit decît cîteva picături, apoi a spus că nu-i dulce și că e sătul de-așa ceva.

- Ah! De ce nu mi-ai spus? a exclamat doamna Wang. Am primit de curînd cîteva sticle cu esență de roze aromate și aș fi vrut să-i dau, dar m-am temut că va refuza. Acum, cînd o să mai

vrea sirop, să iei două sticlute și, la o ceașcă de apă, adaugă o linguriță de esență; ai să faci o băutură neobișnuit de aromată.

Doamna Wang a chemat-o pe Cai Yun și i-a poruncit s-aducă roze aromate.

- Voi lua două sticlute, a zis Xiren. Dacă nu vor fi de-aj uns, am să mai cer.

Cai Yun a ieșit din casă și peste puțin timp s-a întors cu sticlele, pe care i le-a dat lui Xiren. Erau niște sticle mici, strânse la gură cu capac de argint. Pe fiecare era lipită o etichetă galbenă. Pe una scria „esență pură de scorțișoară”, iar pe cealaltă „esență de roze *meigui*”.

- Trebuie să fie foarte scumpe, a zis Xiren zîmbind. Or fi multe de-astea pe lume?

- Le-am primit de la împărăteasă, i-a explicat doamna Wang. N-ai văzut că au etichetă galbenă? Păstrează-le pentru Baoyu, nu le risipi fără rost.

Xiren a încuviințat și a vrut să plece, când doamna Wang a strigat-o din nou:

- Mai stai. Vreau să te-ntreb ceva.

Xiren s-a întors.

- Am auzit, a zis doamna Wang, uitîndu-se în jur, să se convingă că-n afară de ele nu mai era nimeni, că tata l-a bătut pe Baoyu din pricină că l-ar fi defăimat Jia Huan. Tu știi de așa ceva?

- Nu, n-am auzit, a răspuns Xiren. Se zice că l-ar fi bătut fiindcă s-ar fi cunoscut cu nu știu ce actor de la curtea nu știu cărui Wang și l-ar fi amăgit pe-acela.

Toate astea i le-a spus stăpînului un om de la palat, care l-a căutat dinadins.

- Desigur că și pentru asta! a aprobat din cap doamna Wang. Dar mai este și alt motiv.

- Mai mult n-am aflat, a întărit Xiren, care după ce s-a mai gîndit, a adăugat: îmi iau inima în dinți să vă spun cîteva cuvinte. Desigur că-i îndrăzneală din partea mea, dar să vorbim deschis...

Ea și-a tras sufletul și a tăcut.

- Spune! Spune! a îndemnat-o doamna Wang.

- Am să spun numai dacă mă asigurați că n-o să vă supărați pe mine.

- Bine! Spune odată! a liniștit-o doamna Wang.

- Cinstit vorbind, a reluat Xiren, a făcut foarte bine stăpînul bătrîn că i-a dat o lecție. Dacă nu se va ține de capul lui, Baoyu e în stare să mai facă cine știe ce boroboată.

Doamna Wang a clătinat din cap fără să vrea și a suspinat din greu.

- Fata mea! Eu te-nțeleg! Să-ți spun drept, și eu mă gîndeam mereu la asta! Crezi că nu-mi dau seama că trebuie să fii mereu cu ochii pe el? Oare nu l-am supravegheat destul de bine pe Jia Zhu cînd trăia? Sau am uitat cumva să mă port cu copiii? Și încă ceva... Am cincizeci de ani și Baoyu e singurul meu copil. Este plătînd și bunică-sa îl iubește ca pe-o comoară; dacă-l dojenești peste măsură, iar nu-i bine, fiindcă bătrîna se supără și toți ne pierdem liniștea din pricina ei. De aceea s-a și obrăznicit. Mai înainte, dacă-l certam și-l povățuiam plîngînd, mai asculta. Mai tîrziu, însă, a-nceput să facă ce vrea și iată c-a pățit-o! Dar dacă mi-l stîlcește în bătai, în cine să-mi mai pun eu nădejdea în viitor?

Doamna Wang s-a tulburat și-n ochi i s-au ivit lacrimile.

Văzînd-o încurcată și Xiren s-a-ntristat.

- Baoyu este propriul dumneavoastră fiu, a zis ea abia stăpînindu-se, cum să nu-l iubiți cu toată puterea inimii? Dacă toate ar fi cum trebuie, și noi cei de jos am fi liniștiți și fericiți. Credeți că noi nu-nțelegem că dacă lucrurile stau așa, ca în clipa de față și noi ne pierdem liniștea? De aceea eu încerc mereu să-l sfătuiesc pe Baoyu ca nu cuinva să mai facă vreo boroboată. Dar, din păcate, vorbele mele nu sînt luate în seamă. Și atunci, așa cum s-a-ntîmplat, se ivesc astfel de tineri cu care se împrietenește și iată la ce duce... A venit timpul să fie muștrat că nu-i în stare să se stăpînească. Prea bine că ați amintit despre aceasta, fiindcă vreau să vă cer și eu un sfat. Numai mă tem să nu fiți nemulțumită și atunci nu numai toată silința, pe care mi-am dat-o va fi-n zadar, dar nici eu n-am să știu unde să mă ascund.

Doamna Wang, ghicind în vorbele ei un anumit tîlc, s-a arăta numaidecît curioasă, vrînd să afle despre ce era vorba

- Spune, fata mea! a-ncurajat-o ea pe Xiren. În ultima vreme am auzit deseori adresîndu-ți-se laude. Eu am răspuns că tu îl îngrijești cu tragere de inimă pe Baoyu, că ești drăguță cu toată lumea, sau pur și simplu am 1 t să-mi treacă vorbele lor pe lîngă

urechi. Acum îmi v seama că tu U&i spui lucruri la fel cu acelea
p<? Igituit eu, de-a, a vreme. Poți să-mi ȃpui ori' n M.HJ; ă nu
afle ji altcineva c discutăm noi.

- m .amic pr a ' lit de spiis, a zis Xiren. As vrea pul ud să vă-
nlrcb, stipuiă, dacă nu cumva gă-

1 iiej să-l. i; pe Baoyu din grădină în -,.-.l 1 Ar fi grozav de 1
ine!

'< 11 Wang a fo ir A;i+ă de o asemenea rugâr i L'.ră ua vrea u
j 1 ns mîna către Xiren între-

- Nu cumva Baoyu ^t ȃrtă necuviincios cu cineva?

- Nl<! chiar așa, stîrînă! Nu vreau decît?ă vă împărtășesc o
părere de-a mea! Baoyu a crescut, la fel și fet L! Cl Iar dacă estj
vorbde domnișoarele Lin Daiyu și Xue Baochai, cu toate că sînt
verișoarele sale, însă, la urma urmelor, el este bărbat și ele sînt
femei. Stau tot timpul împreună, și dacă cumva unul din ei
greșește sau face vreo mișcare mai deochiată, numaidecît atrage
atenția celor din jur. Iar fiindcă stăpîna bătrînă mi I-a dat în grijă
pe Baoyu și eu locuiesc acum în grădină, aceasta mă privește și
pe mine. Dumneavoastră știți că lucrurile mari se nasc din cele
mărunte și oamenii discută orice gafă care are legătură cu Baoyu
și cu verișoarele sale; de aceea mi se pare că ar fi mai bine să se
ia din timp măsurile pentru mutarea lui. Mai mult,
dumneavoastră, stăpînă, cunoașteți mania lui Baoyu de a se
învîrți tot timpul în jurul fetelor. Dacă nu veți face din timp ceva,
bineînțeles că va greși, ori se vor pune greșelile pe seama lui.
Aici sînt oameni mulți și gurile-s rele. Cînd au pe cineva la inimă,
îl laudă și-l scot mai curat decît Buddha. Dar și cînd nu le place
ceva, încep să-l clevetească, încît nimic bun nu mai rămîne din el.
Dacă s-ar găsi cineva să-l laude pe Baoyu, ar face-o ca un semn
că s-a-ndreptat. Dar dacă, dimpotrivă, s-ar apuca să-l defăimeze,
atunci nu numai noi vom fi învinuite. dar și întregul lui bun nume
va avea de suferit, în felul acesta strădaniile dumneavoastră și
ale tatălui său nu se dovedesc zadarnice? După mine ar trebui
chiar acum să faceți ceva. Bineînțeles că aveți atîtea treburi pe
cap și nu v-a mai trecut prin minte și lucrul acesta. Dacă nu m-aș
fi gîndit la ceea ce v-am spus, s-ar mai putea ierta, dar de-ndată
ce-am chibzuit atîta, m-am simțit dator să vi le spun, ca nu
cumva să fiu învinuită de vreo faptă gravă. Și cu toate că zi și
noapte am fost frămîntată de gîndul acesta, n-am îndrăznit să vă

spun pînă acum, de teamă ca nu cumva să vă supărați.

Cuvintele lui Xiren au făcut-o pe doamna Wang să-și amintească de Jin Chuan, ceea ce a tulburat-o și pentru un timp a împovărat-o de gînduri. În sufletul ei creștea din ce în ce mai mult afecțiunea pentru Xiren.

- Fata mea, înseamnă că și pe tine te neliniștește lucrul acesta, a zis în cele din urmă doamna Wang. Să știi că mai înainte m-am gîndit și eu, însă întîmplările din ultima vreme m-au făcut să uit. Îți mulțumesc că mi-ai reamintit! Ce fată de suflet poți să fii! Bine! Du-te! Voi vedea ce trebuie făcut. Vreau să-ți mai spun un singur lucru: am hotărît să-l las pe Baoyu cu totul în seama ta. Vezi, fii atentă ca nu cumva să-și facă singur vreun rău. Să n-ai nici o grijă, nu te voi nedreptăți!

- Dacă-mi porunciți, stăpînă, a zis Xiren plecîndu-și sfioasă capul, n-am să-mi cruț puterile pentru a îndreptăți încrederea ce v-ați pus în mine.

Zicînd acestea Xiren a părăsit odaia, întorcîndu-se în Grădina rozelor încîntătoare. Baoyu tocmai se trezise. Xiren i-a povestit despre rozele aromate pe care i le trimisese maică-sa și el s-a arăta nespus de bucuros. A cerut să guste numaidecît și a poruncit să i se prepare băutura, care s-a dovedit într-adevăr din cale-afară de parfumată. Gîndurile sale o învăluiau numai pe Daiyu și ar fi vrut s-o cheme, dar se temea ca nu cumva Xiren să se amestece în planurile sale, așa că a rugat-o să se ducă la Baochai, chipurile, după niște cărți.

Cînd a ieșit Xiren, el a chemat-o pe Qing Wen și i-a spus:

- Du-te la domnișoara Lin Daiyu și vezi ce face. Dacă întrebă de mine, spune-i că mă simt ceva mai

- Cum să mă duc așa fără nici un motiv? s-a împotrivit Qing Wen.

- Nimic nu ești în stare să-i spui? a zis Baoyu, arătîndu-se nemulțumit.

- Poate-i trimiteți, vreun lucru, i-a propus Qing Wen, sau poate-o rugați ceva! Să mă duc așa, degeaba, îmi vine peste mîină; ar rîde de mine!

Baoyu s-a gîndit ce s-a gîndit, apoi, scoțînd două batiste vechi, i le-a întins lui Qing Wen rîzînd:

- Ia-le și spune-i că sînt de la mine!

- Ciudat! s-a mirat Qing Wen. Ce-i trebuie ei niște batiste

vechi? Se va înfuria din nou și va începe să spună că vă bateți joc de ea.

- Fii fără grijă, are să-nțeleagă! a rîs Baoyu.

Qing Wen a luat batistele și s-a-ndreptat către Pavilionul Rîului Xiaoxiang. Intrînd în curte, ea a văzut-o pe Chong Xiang întinzînd pe balustrada terasei prosoapele la zvîntat. Aceasta a fost cea dintîi care a observat-o pe Qing Wen și i-a făcut cu mîna.

- Domnișoara s-a culcat!

Qing Wen a intrat totuși. Odaia era cufundată în întuneric și lampa nu ardea.

- Cine e? a întrebat pe neașteptate Daiyu.

- Qing Wen, i-a răspuns fata.

- De ce-ai venit?

- M-a trimis conașul Baoyu să v-aduc batistele, s-a auzit răspunsul fetei.

Puțin nemulțumită, Daiyu s-a gîndit: „Cum de i-o fi trecut prin cap să-mi trimită batiste?”

Și apoi către Qing Wen:

- El le-a trimis? Trebuie să fie foarte frumoase! Să le dăruiască altcuiva. Mie nu-mi trebuie!

- Tocmai că sînt vechi si de casă..., i-a explicat Qing Wen.

Din ce în ce mai nemulțumită, Daiyu s-a mai gîndit și dintr-odată a înțeleș.

- Bine, poți să pleci.

Qing Wen a lăsat batistele și a ieșit. Tot drumul nu s-a gîndit decît la asta, dar nu s-a putut dumiri despre ce putea fi vorba. Daiyu, dimpotrivă, înțelegea limpede totul și a căzut într-o plăcută meditație.

„Baoyu bănuiește că-s plictisită, și-a zis, și că batistele m-ar putea înveseli. Dar nu știu dacă starea asta va trece vreodată și de aceea sînt tristă. Dacă Baoyu n-ar bănui că starea mea, lui se datorește, mi-ar fi trimis el batistele, ca să mă înveselească? Poate părea ciudat, dar eu nu cred că vrea prin aceste batiste să-și destăinuie simțămintele! E destul de rușinos să se poarte astfel cu mine, și sînt tristă și mă zbucium fără pic de încredere în el!”

Daiyu s-a simțit înviorată. S-a ridicat din pat, a aprins lampa și, luînd tușul, a înmuiat penelul, scriind pe batiste următoarele versuri:

PRIMA POEZIE

în ochiul meu îşi are lacrima Izvor adine, de nesecat - Pentru
cîm în nopţi cumînţi, Lacrima în vîin eu mi-am vărsat?

Mi-ai dat în dar un petec de *jiaoxiao* ⁹²Cum aş putea mai mult
să-ţi mulţumesc? Tristeţea sufletului greu rănit De azi-nainte n-
am s-o tăinuiesc.

A DOUA POEZIE

Cad rostogolite lacrimile-mi mari, Sau în ascuns, tăcut, îmi
siroiesc - Zile şi nopţi eu locul nu mi-l aflu, Zile şi nopţi, de una
lîncezesc.

De plîns mi-e plin întregul aşternut Să-mi zvînte ochii mîneca
n-ajunge; Neîncetat las lacrima să cadă - Tristeţea nu e nimeni s-
o alunge.

A TREIA POEZIE

Lacrimi, perle înfloriră pe obraz, în stare nu mă simt să le
culeg. Şi urmele străvechi de pe Xiangjiang ⁹³Mi-e greu, de-abia
acum, să le-nţeleg.

Un bambu-mi creşte sub fereastră Cu trunchi în înalturi
ridicat. Mă-ntreb: acolo de-aş fi plîns Tulpina lui la fel s-ar fi
pătat?

Daiyu ar fi vrut să mal scrie, dar a simţit dintr-o dată că arde
toată ca para. S-a dus la oglindă, a dat la o parte perdeaua de
brocart şi s-a privit. Obrajii semănau cu florile de piersic, dar nu
şi-a închipuit că acesta era, de fapt, semnul unei boli
necruţătoare.

S-a desprins de la oglindă şi s-a întins în pat. Gîndurile ci, ca şi
mai înainte, se roteau în jurul celor două batiste.

Între timp Xiren ajunsese la Baochai, dar aceasta era plecată la
mama sa. Xiren şi-a zis că nu era plăcut să plece cu mîna goală,
aşa că a stat s-o aştepte. Dar ea nu s-a-ntors nici pînă la căderea
serii.

Baochai ştia foarte bine firea fratelui ei, Xue Ban," şi era
încredinţată că acesta îl ponegreşte pe Baoyu. După cele aflate
de la Xiren, convingerea ei s-a întărit şi mai mult. La drept
vorbind ea aflase ceea ce Xiren auzise de la Bei Ming, care la
rîndul său bănuia numai, adevărul rămînîndu-i şi lui necunoscut.

92 Jiaoxiao, în legendele chinezeşti : mătase miraculoasă.

93 Potrivit legendei, soţia împăratului Shun, pe nume E Huang, şi-a plîns soţul
mort pe malul Rîului Xiang ; lacrimile i-au căzut pe arbuştii de bambus şi au
lăsat pete mari pe tulpina lor. Vezi, în continuare, nota p. 611.

În felul acesta, mergînd din gură-n gură, bănuielile au schimbat ade-Cel mai curios era faptul că Xue Ban fusese amestecat în această poveste numai datorită proastei sale reputații. De data aceasta el nu avusese, într-adevăr, nici o vină!

Și iată că, întoreîndu-se acasă, după ce își salută mama, o întrebă pe Baochai:

- Surioară, nu știi cumva de ce l-o fi ciomăgit taică-său pe Baoyu?

Mătușa Xue, care și-așa trecuse cu greu peste această întîmplare, s-a arătat foarte nemulțumită de întrebarea fiului său. Strîngînd buza, a zis:

- Secătură nerecunoscătoare! După ceea ce ai făcut, mai ai curajul să întrebî?

- Ce-am făcut? s-a mirat Xue Ban.

- Te mai și prefaci, ca și cum n-ai ști nimic! a zis indignată mătușa Xue. Toți știi că tu ți-ai vîrît nasul!

- Poate dacă v-ar spune cineva că am ucis un om, voi și pe asta ați crede-o? a țipat Xue Ban.

- Liniștește-te! a spus mătușa Xue. Sora ta știe mai bine ce-ai făcut. N-avem de ce-ți născoci și alte învinuiri!

- Mamă! Frate! Nu mai vorbiți în dodii! Ar fi mai bine să arătați unde-i negru și unde-i alb, a căutat să-i liniștească Baochai.

După aceea, foarte serioasă i-a spus lui Xue Ban:

- Și chiar dacă tu ai fi vorbit, totul s-a isprăvit și n-are rost să te-nfurii și să mai faci acum scandal. Singurul lucru care țin să te rog, este să nu te mai îmbeți și să nu te mai amesteci în treburile altora. Te îmbeți cu cine se nimerește! Și chiar dac-ai fi neprihănit, tot cade beleaua pe capul tău. Ce va spune lumea? Intîi și-nîi eu voi fi aceea care te va bănuî!

Xue Ban era din fire deschis și nestăpînit și n-a putut să nu spună tot ce avea pe suflet. De aceea, cînd mama și sora sa au prins să-l învinuiască, Xue Ban s-a ridicat ca ars și a răcnit:

- Cine-ndrăznește să mă vorbească de rău? Am să-i rup gura! Știu eu cine vrea să se dea bine pe lîngă Jia Zheng; face tot ce-i stă în putere ca acesta să-și omoare fiul. Dar nu cumva Baoyu o fi vreun zeu? De ce să nu-l învețe și pe el taică-său minte? Ce dacă-l bate nițel, trebuie să se-ntoarcă toată casa pe dos? Data trecută, cînd i-a tras cîteva unchiu-meu, a trebuit să afle numaidecît Jia Mu și să pună vina pe Jia Zheng. L-a chemat la ea

și l-a făcut cu ou și cu oțet! Acum mă amestecă pe mine! Dar, orice-ar fi, mie mi-e totuna! Am să-l omor singur pe Baoyu și-am să știu atunci că nu mi-am irosit viața-n zadar!

Spunînd acestea a apucat zăvorul de la ușă vrînd să fugă afară.

- Neisprăvitule! a ti pat mătușa Xue ieșindu-i în cale. Ce ai de gînd să faci? Mai bine omoară-mă pe

De atîta cruzime, ochii lui Xue Ban deveniseră rotunzi ca niște clopoței de aramă.

- Ah! a răcnit el. Toți îmi stați în cale? De ce-ați sărit pe mine? Vă-nchipuiți cumva c-am să mă sfădesc toată viața cu Baoyu? Mai bine să murim amîndoi deodată!

- La ce-ți arde de glumă? a zis muștrător Baochai, mergînd către Xue Ban. Mama e atît de speriată și tu, în loc s-o liniștești, te înfurii. Dar nu numai mama; chiar și altcîndva, dacă ar' fi să te-ndemne spre binele tău, ar trebui să te-arăți mai înțelegător!

- Iar începi cu de-ale tale? a tunat Xue Ban. Tu ai născocit totul!

- Mă jignești! a protestat Baochai. Nu vezi mai departe de lungul nasului!

- Dacă ești atît de nemulțumită pentru asta, de ce nu te revoltă și Baoyu, care-și face relații deșuchiate? a continuat el să țipe. N-am să-ți spun decît despre povestea cu Qi Guan. M-am întîlnit cu el de vreo zece ori, dar n-a avut o vorbă bună pentru mine. Atunci cum se face că Baoyu nu l-a văzut decît o singură dată și, fără să aibă habar de numele lui, i-a și dăruit o cingătoare? Poate vrei să-mi reproșezi că de data asta sînt bănuitor?

- Tu mai întrebî? au țipat mătușa Xue și Baochai scoase din fire. Oare nu pentru asta l-a frînt în bătaie? Deci tot tu ai fost cel care l-a defăimat.

- Voi mă băgați în pămînt! a zis Xue Ban clocotind de mînie. Mă scoate din sărite nu atît faptul că, voi vă legați din senin de mine, dar mai ales că unul ca Baoyu a-ntors casa pe dos.

- Cine a întors casa pe dos? s-a-nfuriat Baochai. Tu ai fost primul care a început tărăboiul!

Xue Ban își dăduse seama că tot ceea ce spunea Baochai era întemeiat și n-avea cum s-o contrazică, îi era mult mai greu s-o pună la punct pe soră-sa, decît pe mamă-sa; și de aceea s-a hotărît s-o lase-n pace și să tacă.

De obicei nu-și alegea cuvintele și nici nu chibzuia prea mult la

ceea ce avea de gînd să spună; acum însă era iritat la culme și trebuia să se stăpînească.

- Scumpă surioară! Lasă bîlciul! Eu știu de mult ce se petrece în capul tău I a zis răutăcios Xue Ban. Mama mi-a povestit că adevărata pereche pentru lacătul tău de aur nu poate fi decît cel care-i înzestrat cu nestemate. Tu ai ținut minte și după ce-ai văzut la Baoyu sărăcia aceea de piatră, te-ai făcut luntre și punte, încăpățînîndu-te să-i ții mereu parte!

Aceste cuvinte au tulburat-o pe Baochai. Supărată, a prins-o pe mamă-sa de mîină, zicînd printre lacrimi:

- Mamă! Auzi ce spune I

Cînd Baochai a început să plîngă, Xue Ban a văzut că a întrecut orice limită. Atunci el s-a întors și a fugit în odaia sa.

Baochai se simțea Umilită și-i era teamă să dea ochi cu fratele-său. Neștiind ce să facă, de frică să nu-și supere mama, a tăcut, și-a șters lacrimile și, luîndu-și rămas bun, a plecat. Baochai a bocit o noapte întreagă.

A doua zi, cum s-a sculat, nici n-a apucat să se spele și să se pieptene și s-a dus numaidecît la maică-sa. Dar, ca un făcut, în drum s-a întîlnit cu Daiyu, care admira florile de una singură.

- Unde te duci? a-ntrebat-o ea.

- Acasă, a răspuns Baochai, văzîndu-și de drum.

Daiyu a observat numaidecît că Baochai era nedormită, cu ochii încercănați și nu mai avea înfățișarea ei obișnuită.

- Ingrijește-te de sănătate, surioară I a zis în urma ei Daiyu. Și de-ai vărsa mări de lacrimi, tot nu vei reuși să-l însănătoșești!

Dacă vreți să știți ce s-a întîmplat mai departe, citiți capitolul următor.

capitolul

25

În care se povestește cum Jia *Mu* o petrecut contemplînd merisorul și cum lui Baoyu *i* s-a prevestit o nenorocire prin pierderea pietrei miraculoase

YOU YAN

DAIYU se simțea mai bine și Zi Juan aproape că n-avea ce să mai facă în grădină. Auzise că era nevoie de călugărițe în castel și nu înțelegea prea bine asta, așa că s-a dus către iatacul lui Jia Mu, să afle. Aici s-a întâlnit cu Yuan Yang și au stat la taifas amîndouă. Dar cînd a venit vorba și despre călugărițe, Yuan Yang a zis mirată că nu știe nimic și ar fi mai bine s-o întrebe pe Feng Jie.

În timpul discuției lor au venit două femei din familia Fu să întrebe de sănătatea lui Jia Mu. Cum Jia Mu dormea, femeile au rămas un timp de vorbă cu Yuan Yang, apoi au plecat.

- De ce-au venit aceste femei? a-ntrebat curioasă Zi Juan. De unde sînt?

- Ne bat mereu la cap! Vor să ne pețască! a răspuns Yuan Yang. Au o fată la care țin, ca la o comoară și tot timpul o laudă în fața stăpînei bătrîne ba că-i nemaivăzut de frumoasă, ba că are o fire nemaipomenită, că-i cumpătată, gîngășă, vrednică, învățată, respectuoasă cu cei în vîrstă și cu părinții, bună cu slujitoarele cu care trăiește-n armonie... Și de fiecare dată cînd dau pe aici, o înalță în slăvi. M-am și săturat de cîte ori le-am auzit! Ia, niște parșive. Lui Jia Mu îi plac asemenea povești. Curios, dar și Baoyu cu ele e cu totul și cu totul schimbat: de obicei, nu poate să sufere bătrînele, dar pe astea le acceptă! Ce zici, nu-i ciudat? Nu demult babele astea au spus că pe domnișoara lor au cerut-o în căsătorie o mulțime de băieți, dar că stăpîna lor i-a refuzat pe toți, fiindcă speră să-și dea fata într-o

familie ca a noastră. Atît au mai lăudat-o pe aceea și-au lingușit-o pe Jia Mu, c-au zăpăcit-o de tot!

Prefăcîndu-se nepăsătoare, Zi Juan a spus:

- Dc ce n-o fi dînd-o Jia Mu de nevastă lui Baoyu pe această domnișoară, dacă-i place așa de mult?

Yuan Yang tocmai se pregătea să-i explice, cînd s-a auzit un glas dinăuntru:

- S-a trezit stăpîna cea bătrînă!

Yuan Yang a alergat într-acolo, în vreme ce Zi Juan s-a dus în grădină. Pe drum s-a gîndit: „Oare pe pămînt nu mai e altcineva decît Baoyu? Fata asta nădăduiește să ajungă la el, cealaltă se gîndește la el! Și domnișoara mea și-a pierdut mințile pentru el! Parcă eu n-o văd! Oare nu-i el pricina bolii sale? În casa asta nu s-a găsit nimeni să-i fie pe plac, de unde-o mai fi răsărit și această domnișoară Fu? Eu cred totuși că Baoyu o preferă pe domnișoara mea! Dacă-ar fi după cum spune Yuan Yang, el pe care-o vede, pe aceea o iubește și atunci zadarnic se mai omoară Daiyu după el!

La început Zi Juan se gîndea doar la Lin Daiyu, apoi a început să se întrebe despre propriul său rost și, nu se știe cum, a cuprins-o mîhnirea. Dacă-ar încerca s-o facă pe Daiyu să nu-i mai dea nici o atenție lui Baoyu, domnișoara s-ar putea întrista și lui Zi Juan i-ar fi venit greu s-o vadă cum se chinuiește.

S-a gîndit și s-a răzgîndit, ca pînă la urmă, tulburată afară din cale, să se certe singură: „Ce m-oi fi zbuciumînd eu pentru alții? Dacă domnișoara Lin Daiyu se va mărita cu acest tînăr, tot nu se va schimba și mie tot n-o să-mi fie mai ușor. Baoyu n-ar fi un băiat rău, dar e invidios și zgîrcit și n-am putea trăi în liniște. Vreau să-i îndemn pe alții să nu se zbuciume zadarnic, dar mie cine-mi poartă grija? De azi încolo ar trebui să mă gîndesc numai la domnișoara mea și nici să nu-mi pese de ceilalți”.

Astfel Zi Juan și-a simțit sufletul mai ușurat.

Intorcîndu-se la Pavilionul Rîului Xiaoxiang a văzut-o pe Daiyu pe canapea, corectîndu-și versurile.

Cînd a simțit-o, Daiyu a-ntrebat fără să-și ridice privirea:

- Pe unde-ai fost?

; - La o prietenă, a răspuns Zi Juan.

- N-ai trecut cumva și pe la Xiren?

De ce era să trec pe la Xiren?

„Cum de-am întrebat-o așa ceva”? s-a muștră Daiyu. Ascunzându-și starea, a murmurat:

- În orice caz, nu mă privește! Toarnă-mi mai bine ceaiul!

Zi Juan a izbucnit în râs și s-a dus după ceai. Între timp în grădină s-a auzit larmă. Zi Juan a trimis pe cineva să vadă ce s-a întâmplat.

După puțin timp, înapoiindu-se cea trimisă, a povestit următoarele:

- Nu demult în Grădina rozelor încântătoare s-au vestejit câțiva merișori paradisiaci, fiindcă nu s-a gândit nimeni să-i stropească. Aseară Baoyu a observat că pe crenguțe le-au apărut muguri, care aveau să facă flori. La-nceput nu l-a crezut nimeni. Astăzi, merisorii într-adevăr au înflorit și toți au fost curioși să vadă o asemenea minune. Chiar și stăpîna bătrînă și doamna Wang au dorit să vină. De aceea stăpîna Li Wan a poruncit să se curețe cu atenție grădina. Cînd a auzit că va veni și Jia IMu, Daiyu și-a schimbat veșmintele și i-a spus lui Xue Yan:

- Îndată ce-o vei zări, să-mi dai de veste.

Xue Yan a plecat, dar după puțin timp s-a întors alergic:

- Duceți-vă repede, domnișoară, că stăpînele au și

Daiyu s-a uitat în oglindă, și-a aranjat părul și, sprijiniindu-se de umerii lui Zi Juan, s-a îndreptat către Grădina rozelor încântătoare. Jia Mu era acolo și stătea pe divanul pe care de obicei dormea Baoyu.

- Cum vă simțiți, bunică? s-a apropiat Daiyu de bătrîna doamnă.

Apoi le-a întrebat de sănătate pe doamna Xing, doamna Wang, s-a salutat cu Li Wan, Tanchun, Xichun și Xing Xuan.

Numai Feng Jie nu venise, fiindcă din pricina bolii nu putuse ieși.

Pentru că bunicul său se mutase cu slujba în Capitală, Shi Xiangyun plecase acasă; Xue Baoqin locuia împreună cu soră-sa în casa lor; surorile Li Wen și Li Qi fuseseră îndepărtate de către mătușa Li din pricina unor neplăceri care avuseseră loc în grădină în ultima vreme. Așa se face că erau foarte puțini. Au glumit, au râs, apoi s-au gândit că nu era sorocul merisorului să înflorească.

- Merisorii înfloresc în martie, a spus Jia Mu. Acum sîntem în noiembrie, sau chiar, putem zice, în decembrie, așa că anotimpul

se prelungește; este o climă dulce ca primăvara și florile s-au desfăcut. Așa a fost să fie!

- Stăpîna noastră a trăit încercările vieții și spune numai adevăruri. Nu-i nimic miraculos în asta! a întărit doamna Wang.

- Eu auzisem că merisorii se uscaseră încă de anul trecut, a vorbit doamna Xing. Cum de mai înfloresc, și nici măcar la vremea lor? Trebuie să ne lămurească cineva!

- Bunica și doamna Wang bineînțeles că au dreptate, a observat și Li Wan. Cu toate că eu sînt o neștiutoare, mă gîndesc că aceste flori or fi prevestind fericirea lui Baoyu.

Ascultîndu-i, Tanchun n-a scos nici un cuvînt, dar s-a gîndit: „Nu, acesta-i un semn rău! Se zice că înflorește tot ceea ce se supune voinței Cerului și pierе tot ceea ce se împotrivesc voinței lui. Iarba și copacii se supun acestei legi și, dacă vreo plantă înflorește în alt se: n decît îi este hărăzit, aceasta înseamnă o soartă nefericită”,

Numai Daiyu auzind prevestirea cea bună, a fremătat de bucurie, spunînd:

- Cunosc și eu ceva asemănător. Într-o oarecare familie Tian creștea o tufă de porumbar și cînd cei trei frați, sfădîndurse, au apucat-o care încotro, porumbarul s-a uscat. Părindu-le rău că s-au înstrăinat, frații s-au adunat din nou să trăiască laolaltă. Atunci și porumbarul și-a deschis florile. Este limpede că soarta ierburilor și a copacilor se leagă de cea a oamenilor. Așa, de pildă, Baoyu învață sînguincios, spre mulțumirea tatălui său, și merisorul a înflorit.

- Fata a dat un exemplu minunat, s-au bucurat Jia Mu și doamna Wang, ascultînd-o pe Daiyu.

între timp au venit și Jia She, Jia Zheng, Jia Huan și Jia Lian să admire merisorul paradisului.

- După părerea mea pomișorul ăsta ar trebui scos, a zis deodată Jia She. Nicăieri mai mult ca aici nu se simte voia forțelor necurate!

- Dacă iei supranaturalul drept natural, atunci își pierde calitatea de-a fi supranatural, a explicat Jia Zheng. Dacă pomișoru-nflorește, ce-ai cu el să-l scoți?

- Cum de vă trec prin minte asemenea nerozii? a exclamat Jia Mu, vădit nemulțumită. Ce forțe necurate vei fi găsit, cînd floarea aduce încîntare omului? Dacă va fi o prevestire bună și se va

împlini, atunci ne vom bucura cu toții; dacă va fi un semn rău, eu singură am să dau socoteală! Numai nu spuneți prostii!

Jia Zheng n-a mai îndrăznit să scoată nici un cuvânt și, străduindu-se să pară netulburat, a plecat împreună cu Jia She.

Jia Mu, bine dispusă, a poruncit să se pregătească fără întârziere vin și gustări, deoarece avea chef să mai contemple florile.

- Baoyu, Jia Huan și Jia Lan! a strigat ea. Fiecare din voi să compună câte-o poezie în cinstea acestui eveniment fericit. Întrucît Daiyu de-abia se simte ceva mai bine după boala ei, nu trebuie să se ostenească. Dar dacă ține cu tot dinadinsul, poate să-ncerce.

Apoi Jia Mu s-a adresat lui Li Wan, care ședea în fața sa:

- Tu și ceilalți să beți împreună cu mine!

- Am înțeles! a răspuns Li Wan, șoptindu-i muștrător lui Tanchun: numai tu ai pus la cale asta!

- De ce eu? s-a mirat Tanchun. Doar pe noi nu ne obligă să facem versuri!

- N-ai fost tu cu ideea să ia ființă o societate de poezie? - i-a reamintit Li Wan. Iată c-a venit timpul să glorificați merișorul!

Toți au izbucnit în hohote de rîs.

Curînd s-au întins mesele și cei de față au început să bea. Vrînd s-o dispună pe Jia Mu, fetele n-au vorbit decît despre lucruri vesele.

Baoyu s-a apropiat de bunică să-i toarne vin, după ce compusese versurile:

Din ce pricină i-a veștejit tulpina Neașteptat, în plină primăvară? Și cine poate spune cum din nou Flori puzderii sînt mărului povară? Nu poate fi aici decît un semn Că bunicuța o să ne trăiască; Măru-a-ntrecut și prunu-n înflorire Cînd soarele a prins să strălucească.

După aceea a compus versurile și Jia Huan. Ele sunau astfel:

Își scot vlăstarul iarba și copacul Cînd primăvara dă să se ivească; Dar merișorul nostru e uituc Și n-a-ncercat la timp să înflorească. Minunile mereu uimesc pe oameni Acesta este purul adevăr, Dar numai neamul Jia-i hărăzit în iarnă să privească flori de măr!

Dorînd să-i arate lui Jia Mu o supunere ieșită din comun, Jia Lan i-a compus versuri scrise cu literă artistică și i le-a dăruit. Jia

Mu a poruncit ca poezia să fie citită cu voce tare. Li Wan a fost cea care a citit: Fumul subțire le-ascunde gingășia în timp ce-n primăvară-s oflitate; Roșește neaua, că ne-a fost sortit, Să le vedem în iarnă înflorite. Nu le hulim firavul farmec Cu atîta grijă adunat. Să ben din vin, curajul să-l sporim - Florile de măr ne-au încîntat.

Ascultînd versurile pînă la sfîrșit, Jia Mu a mur-

- Eu nu prea mă pricep la versuri, dar mi se pare că ale lui Jia Lan au fost cele mai frumoase decît ale lui Jia Huan... Haideți să mîncăm!

Baoyu era mulțumit că o vedea pe Jia Mu într-o asemenea dispoziție. În sinea lui și-a zis: „Merișorul s-a uscat chiar cînd s-a stins Jin Wen și a cum a înflorit din nou. Pentru noi toți înseamnă prilej de încîntare, dar numai ea nu va putea să reînvie asemenea florilor”!

Bucuria i s-a prefăcut dintr-odată în tristețe, fiindcă și-a amintit că Feng Jie făgăduise să i-l dea în grijă lui Wu Er. „S-ar putea ca florile să fi-nflorit tocmai fiindcă trebuie să apară fata aceasta”, și-a zis Baoyu în gînd. Așa că bucuria l-a cuprins din nou și a început să glumească și să rîdă ca mai înainte.

Jia Mu era mulțumită că petrecuse multă vreme în grădină. În cele din urmă, sprijinită de umerii lui Zhen Zhu, a plecat acasă. j

Doamna Wang și celelalte au urmat-o. În întîmpinare le-a apărut Ping Er, care le-a spus rîzînd:

- Stăpîna mea a aflat că bătrîna doamnă a ieșit să admire florile și cum ea n-a putut veni, m-a trimis pe mine s-o am în grijă. Mi-a poruncit să-i dau lui Baoyu două fîșii de mătase roșie, să împodobească merișorul cu ele, în semn de felicitare din partea stăpînei, cu ocazia unui asemenea eveniment fericit.

Xiren a luat mătasea și i-a dat-o lui Jia Mu s-o

- Cum știe Feng Jie să se gîndească la toate! a zis Jia Mu. Ce felicitare deosebită!

- Cînd te vei întoarce acasă, mulțumește stăpînei tale în numele lui Baoyu, a zis Xiren adresîndu-i-se lui Ping Er. Dacă urările ei se vor împlini, toți vom fi fericiți.

- Ah! s-a mirat dintr-odată Jia Mu. Uitasem că Feng Jie este bolnavă și totuși nu ne-a uitat.

Mesajul, ca întotdeauna, a sosit la timp.

Jia Mu s-a îndepărtat, iar Ping Er i-a spus lui Xiren:

- Stăpîna mea crede că e o adevărată ciudăţenie ca florile să se deschidă într-un asemenea anotimp. Presupune ca nu-i lucru curat! Şi fiindcă nu vrea să se neliniştească toată casa, te roagă să împodobeşti merişorul cu panglici roşii, ca toţi să ştie că, deşi n-a înflorit la vremea lui, schimbă totul într-un eveniment fericit. Atunci vor înceta orice scorneli şi orice bîrfă.

Xiren a făgăduit că va îndeplini întocmai rugămintea şi, pentru că Ping Er n-a mai rămas, a însoţit-o cîţiva paşi.

Dar revenim acum la Baoyu.

În dimineaţa aceea se odihnea în camera sa. Cînd i s-a spus c-a înflorit merişorul, a alergat sl-l vadă, bucurîndu-se, chicotind şi uitînd de toate amărăciunile şi tristeţile. Aflînd că vine şi Jia Mu în grădină, şi-a îmbrăcat repede blana şi s-a dus s-o întîmpine. S-a schimbat atît de repede, încît a pierdut din vedere să-şi mai lege la gît nestemata fermecată. După plecarea lui Jia Mu, Baoyu şi-a îmbrăcat veşmintele obişnuite. Xiren, nevăzînd la gîtul lui piatra, a întrebat mirată:

- Unde ţi-e nestemata?

- N-am mai luat-o. Am lăsat-o pe măsuţă, i-a răspuns Baoyu.

Xiren s-a uitat îngrijorată, dar piatra nu se afla acolo. A început să caute peste tot, însă nici urmă de nestemată.

O sudoare rece îi acoperi tot trupul.

- Nu te mai agita, că nu se poate ascunde nicăieri, a încercat Baoyu s-o liniştească. Întreabă fetele!

Xiren era încerdîntată că She Yue, sau vreo alta o ascunsese în joacă.

- Ticăloaso! a ocărît-o ea pe She Yue. Tu nu ştii pînă unde să mergi cu gluma? Unde-ai ascuns nestemata? Dac-ai s-o pierzi cumva, loc sub soare nu mai e pentru noi!

- Ce ai? a întrebat-o She Yue, devenind dintr-odată serioasă. Ți-nchipui că se poate glumi cu-aşa ceva? Să nu-mi spui prostii! Sau cumva ți-ai ieșit din minți? Poate ai ascuns-o chiar tu.

În a priceput că She Yue nu ştie nimic despre nestemata d zis:

- O! Atotput rnic Buddha! StSpîne! Unde-ai vî-

- fin minte că am pus-o pe măsuţă, a răspuns E~. v" Caut-o bine!

. She Yue au î icepfl s-o caute din nou, rev „. pc rrv t.că nim; nui de dispariția pietrei. învălmî,os' i a durat mult. Fetele au î cotocit prin toate cufe-

1 și rn.-etele și negăsind-o nicidecum, ea a început să j pună c-o fi luat-o careva din cei ce-au trecut pe

- Oare nu știe toată lumea că-n această piatră stă viața lui Baoyu?. a-ntrebat Xiren ca ieșită din minți. Cine a putut îndrăzni s-o ia de aici? Mai bine să nu spunem nimănui nimic și să întrebăm de ea în ascuns. Dacă o fi luat-o vreo domnișoară, o vom ruga să ne-o înapoieze, iar dacă o fi luat-o vreo slugă, s-o forțăm să ne-o aducă îndărăt, fără să afle stăpîna bătrînă, chiar dacă ar fi să dăm în schimb nu știu ce! Nu-i lucru de glumă să prăpădim piatra! Este mai îngrozitor să pierzi nestemata, decît pe Baoyu.

She Yue împreună cu Qi Wen s-au îndreptat spre ieșire, în vreme ce Xiren le-a făcut atente:

- Nu care cumva să întrebați pe cei care-au fost aici! S-ar putea să n-aibă habar de dispariția pietrei și dacă le spuneți că lipsește, ar putea să creadă că-i bănuți de furt.

Fetele au plecat; pe cine n-au întrebat? Dar fiecare dădea din umeri. Descurajate și tăcute s-au întors acasă, uitîndu-se nedumerite una la cealaltă. Baoyu era speriat afară din cale. Adînc tulburată, Xiren plîngea fără cuvinte. Nu mai știa unde s-o caute. Să anunțe pierderea ei, n-avea destul curaj!

Toți din Grădina rozelor încîntătoare erau cuprinși de groază.

Cei care au aflat, au alergat într-acolo, din toate colțurile castelului.

Tanchun a dat poruncă să se zăvorască numaidecît porțile grădinii și le-a cerut la două tinere slujitoare ca sub grija bătrînelor să scotocească din nou fiecare colț.

- Cine va găsi piatra, va primi o mare răsplată! a spus ea.

Nici una nu voia să fie bănuită de hoție. Mai mult, auzind și de recompensă, nu s-au obosit căutînd peste tot. Dar toate s-au arătat zadarnice, piatra parc-ar fi fost un ac căruia să nu-i dai de urmă.

- Nu-i de glumit! a spus Li Wan tulburată. Eu aș propune, în cele din urmă, ceva, dar mă tem că nu va fi așa ușor.

- Ce anume? a întrebat-o care mai de care.

- Cred că nu-i cazul să cruțăm pe nimeni, de vreme ce lucrurile au luat o asemenea întorsătură, a zis Li Wan. În grădină, în afară de Baoyu, nu sînt decît femei. Trebuie ca domnișoarele să le spună tuturor să se dezbrace și să le caute peste tot cu de-amănuntul. Dacă nici așa n-o vom găsi, atunci va trebui să le

căutam și pe bătrânele muncitoare. Ce-aveți de zis?

- Te-ai gândit bine! au răspuns cu toate. Aici este atîta lume! Greu să-ți dai seama ce gîndește fiecare. Cum spune și proverbul: „Peștii se-amestecă printre dragoni”. Să facem așa cum ai spus și cred că toate n-au decît să se bucure, dacă nu se va găsi la ele piatra, înlăturîndu-se astfel orice bănuială în ceea ce le privește.

Singura Tanchun n-a scos un cuvînt. Fiecare dintre slujitoare voia să fie în afara oricăror bănuieli, așa că toate au fost de acord cu propunerea lui Li Wan.

.- începeți cu mine! a zis Ping Er.

După aceea toate fetele și-au desfăcut halatele, au întors pe dos buzunarele, iar Li Wan le-a percheziționat cu de-amănuntul.

- Soră, și tu ai învățat să te ocupi de niște treburi atît de puțin atrăgătoare? a întrebat-o Tanchun nemaiputîndu-și stăpîni revolta. Crezi oare că acela care a luat piatra e-n stare s-o poarte cu el? Pentru ce-ar fi luat-o fetele? Ele știu cu toate că piatra valorează cît o comoară doar aici, la castel, iar în afara lui nu reprezintă nimic. Sînt sigură că piatra a fost furată cu intenții rele.

Toate-au rămas în cumpănă. Și-au amintit că în ajun Jia Huan fugea prin cameră, iar acum nu era nicăieri, așa că bănuielile s-au îndreptat asupra lui, dar nimănui nu-i era la-ndemînă să spună cu voce tare ce gîndea.

- De o asemenea josnicie nu poate fi în stare decît Jia Huan, a zis în sfîrșit Tanchun. Trebuie chemat aici în taină, convins s-a dea înapoi și speriat bine, ca nu cumva să mai facă și altădată.

- Sigur! Sigur! au întărit fetele.

- Ping Er ar trebui să se ocupe de asta! a spus Li Wan, doar ea poate să izbutească.

- Am înțeles, a răspuns Ping Er și a ieșit.

A revenit curînd cu Jia Huan. Fiecare se prefăcea că nu s-a întîmplat nimic, s-a poruncit, să i se pregătească ceaiul și să i se aducă înăuntru. Apoi cu toate au ieșit, lăsînd-o cu el doar pe Ping Er, să poată vorbi în voie.

- Știi, a dispărut nestemata fratelui tău mai mare, Baoyu, l-a înștiințat Ping Er. N-ai văzut-o tu, din întîmplare?

Jia Huan s-a congestionat la față, a căscat ochii și a țipat tulburat:

- Ce mă privește pe mine dacă și-a pierdut el piatra? De ce mă întrebi? Nu cumva bănuiești că sînt hoț? Sînt oare un ticălos care ncalcă legile?

Lucrurile au luat o asemenea întorsătură încît Ping Er s-a speriat și, nemaiputînd să continue cu întrebările a zis rîzînd:

- Nu m-ai înțeles, stăpîne! Domnișoarele au crezut că ai luat piatra doar așa, ca să le sperii, de aceea mi-au zis să te întreb dacă nu cumva ai avea idee unde s-ar găsi. Că dacă ai fi știut de rostul ei, n-ai mai fi lăsat

449

să se cotrobăiască zadarnic peste tot.

29 - Visul din pavilionul reșu

- Baoyu își poartă totdeauna piatra la gît. Unde-o fi, întrebați-l pe el. Ce v-a venit să mă întrebați pe mine? Toate îi țineteți parte. Cînd găsiți ceva, nu alergați să-mi spuneți și mie, dar cînd pierdeți, dați fuga să mă întrebați.

Spunînd acestea s-a ridicat și a ieșit, și nimeni n-a îndrăznit să-l oprească.

- Tot timpul trebuie să avem neplăceri din pricina nimicului ăstuia de piatră, a țipat zbuciumat Baoyu. Nu-mi trebuie așa ceva. Nu mai faceți atîta tărăboi pentru ea. Jia Huan a plecat înfuriat și acum va scula în picioare tot castelul și-o să afle toți c-arn pierdut-o. Să vedeți numai ce scandal va izbucni!

- Stăpîne, l-a implorat Xiren ștergîndu-și lacrimile. Crezi oare că-i o nimica toată să pierzi nestemata? Cînd va afla bunica ta, va fi vai și amar de noi!

Și plîngea în hohote.

Toate erau cuprinse de spaimă, fiindcă își dădeau seama că istoria asta nu se putea tăinui. Acum se gîndeau cum trebuie să-i spună lui Jia Mu.

- N-aveți de ce să vă mai bateți capul! a zis Baoyu. Spuneți-i c-am spart-o și gata!

- Ah, stăpîne! Bine mai judecați! a rîs Ping Er. Dar dacă-ntreabă de ce? Sau credeți că stăpîna cca bătrînă și doamna Wang sînt așa de neștiutoare? Ce-o să faceți cînd vă vor cere cioburile?

- Dacă-i așa, atunci spuneți-le că am ieșit din curte și-am pierdut-o pe afară, a adăugat Baoyu.

„Bineînțeles că putem spune astfel, s-au gîndit fetele, dar în

ultimul timp n-a fost nici la școală și nici n-a lipsit de acasă”.

- Alaltăieri am fost la spectacol în castelul lui Lin Anbo, și-a amintit el. Puteți spune, liniștite, c-am pierdut-o atunci.

- Nu, nu-i bine, a zis Tanchun. Dacă ai pierdut-o atunci, pot să te-ntrebe de ce ai tăcut până acum.

În timp ce se sfătuiau cum ar fi mai bine să ticluiască minciuna, din curte se auziră apropiindu-se țipetele favoritei Zhao.

Când intră. începu să bocească:

- Dacă-ați pierdut ceva, de ce l-ați chemat pe fiul meu să-l întrebați în ascuns?

L-am adus aici, luați-l și faceți ce vreți! Omoriți-l dacă pentru așa ceva-i bun!

Și l-a împins pe Jia Huan.

- Hoțule! Recunoaște chiar acum c-ai furat! s-a tînguit mamă-sa.

De frică, Jia Huan plîngea și țipa. Li Wan a vrut să încerce să-l liniștească, dar în clipa aceea o fată a anunțat:

- Vine stăpîna!

Xiren nu mai știa unde să se ascundă. Baoyu a alergat în întâmpinarea mamei sale. Zhao a amuțit dintr-odată și s-a ferit din cale.

Îngrijorarea citită pe fața tuturor a încredințat-o pe doamna Wang că tot ce auzise în legătură cu dispariția pietrei nu era o simplă născocire, și a întrebat:

- Așadar e adevărat?

Nimeni n-a răspuns nici măcar un cuvînt.

Doamna Wang s-a așezat și a chemat-o pe Xiren.

Îngrozită, cu lacrimile pe obraz, a alergat către stăpîna. aruneîndu-se la picioarele ei.

- Ridică-te fetițo! a zis blînd doamna Wang. Nu te zbuciuma, mai bine pune-le să caute încă o dată cu atenție peste tot.

- Mamă, Xiren n-are nici un amestec în toată treaba asta, a intervenit Baoyu de teamă ca nu cumva Xiren să spună adevărul. Alaltăieri m-am dus la castelul lui Lin Anbo, să văd un spectacol, și se pare c-am pierdut-o

- De ce nu mi-ai spus numaidecît? l-a întrebat doamna Wang. Pentru ce na-ți căutat-o chiar în ziua

- Mi-a fost teamă să-ți spun, a zis Baoyu. L-am pus pe Bei Ming

și pe alții, care m-au însoțit, s-o caute pe drum.

- Prostii! l-a-ntreriapt doamna Wang. Oare Xiren nu te-a ajutat astăzi să tc-mbraci? De fiecare dată când pleci undeva, la întoarcere este datoare să vadă dacă nu cumva ai pierdut punga ori batista. Nu lipsește un obiect oarecare, ci propria ta nestemată. Să nu fi observat Xiren și să nu se fi-ntrebat unde-ai pus-o?

Baoyu n-a știut ce să mai răspundă. Zhao a surîs ironică, zicînd:

- Ați văzut! A pierdut-o cine știe unde și aruncă vina pe Jia Huan.

- Aici discutăm de un lucru foarte serios, îi tăie vorba doamna Wang.

Favorita a amuțit.

Apoi Li Wan și Tanchun n-au mai ascuns nimic și i-au spus doamnei Wang ce știau despre pierderea nestematei. Doamna Wang s-a zbuciumat afară din cale și ochii i s-au umezit. Apoi s-a hotărît s-o roage pe Jia Mu să le întrebe ea pe slujitoarele doamnei Xing, care au fost atunci în grădină.

Cînd Feng Jie a aflat de dispariția pietrei, de faptul că doamna Wang în persoană a început s-o caute și a zis că nu se cade să rămîină indiferentă, biruindu-și slăbiciunea, s-a ridicat din pat, s-a sprijinit de umerii lui Feng Er și s-a dus în grădină. A sosit chiar în clipa cînd doamna Wang se pregătea de plecare.

- Bună ziua, stăpînă! a zis ea smerită. Cum vă simțiți?

Baoyu și fetele s-au grăbit s-o întrebe de sănătate, înseamnă că știi ce s-a întîmplat? i s-a adresat tioamna Wang. Nu ți se pare ciudată toată povestea asta? Piatra le-a stat sub ochi, și acum ia-o de unde nu-i. De aceea m-am gîndit: s-ar putea ca vreuna din fetele noastre, începînd cu ale stăpînei bătrîne și isprăvind cu Ping Er a ta, să fi săvîrșit asemenea josnicie? îi voi spune totul lui Jia Mu, ca să poruncească ea să se caute cu toată strășnicia, fiindcă altfel firul vieții lui Baoyu se va curma!

- Aici sînt atîția oameni, care mai de care mai diferiți, începu Feng Jie cu sfială. Cei din vechime spuneau:

4>Poți să cunoști chipul omului, dar nu și sufletul lui". Pentru care din servitoare poți să garantezi că-i cinstită? Larma a început și toți știu acum ce s-a întîmplat. Cel care a furat-o, a-nțele că dacă-l prindeți, nu-i va fi tocmai bine, de aceea se va sili

să scape de ea. Ce ne mai rămîne atunci de făcut? Poate sînt nepricepută, dar cred că ar trebui să le spunem tuturor că pentru Baoyu această piatră nu avea o valoare deosebită și că a lăsat-o nu se știe unde. Să-i prevenim că stăpîna bătrînă nu trebuie să afle nimic. După aceea putem trimite în taină pe cineva să ne plîngem la stăpînire. Piatra se va găsi și hoțul va fi prins. Ce părere aveți?

Doamna Wang s-a gîndit îndelung și a zis:

- În tot ce spui, există o parte de adevăr. Dar cum vom face ca tatăl lui Baoyu să nu afle nimic?

Ea l-a chemat pe Jia Huan și i-a vorbit cu asprime:

- S-a pierdut piatra lui Baoyu. Te-au întrebat dacă nu cumva ai văzut-o, de ce faci atîta tărăboi? Dacă cel care a furat-o, auzindu-te pe tine vorbind, se va speria și o va distruge, va fi vai și-amar de tine!

^ - N-am să suflu un cuvînt î a scîncit speriat Jia

Zhao stătea retrasă, neîndrăznind să se ia la ceartă.

Apoi doamna Wang.a continuat:

- Sînt sigură c-au mai rămas în grădină locuri necercetate! Doar n-o fi zburat? Fiți atente și nu sporovăiți mai mult!

îi dau lui Xiren răgaz trei zile ca s-o caute. Dacă-n trei zile n-o găsește, voi fi nevoită să-i spun soțului meu și-atunci nimeni din casa asta nu va mai avea trai liniștit!

După aceea a chemat-o pe Feng Jie și i-a cerut să se ducă împreună cu ea la doamna Xing, ca să-i povestească despre dispariția nestematei.

Între timp, Li Wan sfătuindu-se cu domnișoarele, a poruncit fetelor să caute din nou prin grădină și să încuie cu lacăte porțile. A strigat-o pe soția lui Lin Zhixiao și i-a destăinuit ceea ce se întîmplase.

- Transmite vechilului, a zis ea în cele din urmă, că timp de trei zile nimeni n-are voie să părăsească grădina. Toți bănuiesc că piatra s-a pierdut acolo și nimeni nu va fi lăsat să iasă, pînă ce nu se va găsi.

- Am înțeles, a răspuns soția lui Lin Zhixiao, ca după aceea să adauge: nu demult am pierdut ceva. Bărbatul meu s-a dus la un ghicitor, pe nume Liu Gură-defier. El i-a spus sigur unde se află lucrul. Cînd bărbatul meu s-a întors acasă și s-a apucat să-l caute, l-a găsit chiar acolo unde îi spusese ghicitorul.

- Bună mătușă Lin! a implorat-o Xiren, după ce-a ascultat povestea ei. Roagă pe bărbatul dumatăle să se ducă la omul acesta și să afle unde este piatra!

Soția lui Lin Zhixiao i-a făgăduit că va îndeplini rugămintea.

- Pentru ce să mai știe și acel om ce se petrece în casa noastră? s-a-mpotrivit Xing Xiuyan. De ce nu mergeți la Miao Yu? Când locuiam în sud, am auzit că se pricepe la ghicit. Pierderea pietrei s-ar putea să fie în legătură cu vreo taină cerească și călugărița ar putea s-o dezlege.

- Ciudat, s-au minunat fetele. Noi o cunoaștem de atîta timp, dar n-am știut că e ghicitoare.

- Eu cred că dac-ar ruga-o altcineva, nu s-ar învoi să ghicească, a remarcat She Yue. Ar fi mai bine să vorbească domnișoara Xing cu Miao Yu și dac-o să izbutească ceva, noi o să-i rămînem îndatorate toată viața.

Ea a vrut să bată mătănii, dar Xing Xiuyan a oprit-o.

Daiyu și celelalte de asemenea, au rugat-o pe Xing Xiuyan să se ducă mai repede la Schitul grilajelor de turcoază.

între timp s-a ivit din nou soția lui Lin Zhixiao.

- Domnișoarelor, ce fericire! Bărbatul meu s-a și înapoiat de la ghicitor, care i-a spus că Baoyu nu se poate despărți de această piatră și că piatra se va întoarce neapărat la el.

Xiren și She Yue erau în al nouălea cer de bucurie.

- Cu care hieroglifă a ghicit? s-a interesat Tanchun.

- Nu știu, hieroglifă or fi destule, dar eu nu știu carte, a răspuns soția lui Lin Zhixiao. Atît mi-aduc aminte c-a spus ceva de o hieroglifă din familia cuvîntului, „a răsplăti”. Atunci Liu Gură-de-fier i-a spus numaidecît ce anume lucru a pierdut.

- Auzi ce om! a exclamat Li Wan.

- A mai spus că deasupra hieroglifei „a răsplăti” se află hieroglifa „mic”, sub ea „gură”, iar mai departe „nestemată”. De-aici și-a dat el seama că este vorba de pierderea unei pietre nestemate, din cele care se țin în gură, le-a explicat soția lui Lin Zhixiao.

- Acest om este un adevărat fiu al cerului! au exclamat fetele fericite. Dar ce-a spus mai departe?

- „A mai spus că-n partea de jos se află hieroglifa „comoară”, a răspuns femeia, care-ntr-o scriere inversată înseamnă „a vedea”. Sus de tot, fiindcă era hieroglifa „amanet”, el a-nțeles că piatra

trebuie căutată la casele de amanet. Și dacă hieroglifei „a răsplăti” i se adaugă semnul de radical „om”, nu se capătă hieroglifa „a despăgubi”? Este limpede, așadar, că piatra trebuie plătită, ca să se poată întoarce la stăpînul ei.

- în cazul ăsta putem să căutăm nestemata în casele de amanet din apropiere, au hotărît fetele. Dacă o căutăm cu de-amănuntul, nu se poate să n-o găsim! Și-atunci nu-i deloc greu să lămurim și cine-i hoțul!

- Numai să găsim nai piatra, că nu mai avem nevoie să știm cine e hoțul! a zis Li Wan. Mătușa Lin să se ducă să-i spună lui Feng Jie ce-a zis ghicitorul, ca ea s-o anunțe pe doamna Wang, să nu mai fie îngrijorată.

Toate s-au mai liniștit puțin și stăteau în așteptarea lui Xing Xiuyan. Dar deodată l-au zărit pe Bei Ming, care făcea semn cu mîna, chemîndu-le. Una dintre fete a alergat spre el.

- Fugi și-anunță stăpînului Baoyu, bunicii și mamei sale marea bucurie! a strigat el, de cum a văzut-o pe

- Ce e? Spune! l-a zorit aceasta.

- Eu îți spun, iar tu te duci să anunți! a bătut el din palme. Amîndoi vom primi răsplata! Știu unde se află nestemata stăpînului Baoyu.

Dacă și dumneata cititorule, dorești să afli, te rugăm să citcști mai departe.

CAPITOLUL 26

În care se povestește despre scornelile iscate pe seama morții lui Yuanchun și despre bîrjelile stirnite de boala lui Baoyu, care și-a ieșit cu desăvîrșire din minți

AȘADAR, Bei Ming i-a spus fetei că știe unde se află nestemata pierdută de Baoyu. Ea a alergat cît au ținut-o picioarele, să dea tuturor de veste. Baoyu a fost zorit să-l întîmpine pe Bei Ming și să-l întrebe unde a găsit-o. În acest timp toți s-au înghesuit pe terasă, ca să audă discuția celor doi. De cum l-a văzut. Baoyu i-a zis lui Bei Ming.

- Unde-ai găsit piatra? Dă-mi-o!

- N-am adus-o, i-a explicat Bei Ming. N-o capeți pînă ce nu vei lăsa o garanție.

- Spune-mi, cum i-ai dat de urmă? se agită Baoyu. Voi trimite să mi-o aducă îndată.

- Cînd Lin Zhixiao s-a dus la ghicitor, m-am ținut după el.

Aflînd că piatra trebuie căutată la casele de amanet, am dat fuga la cîteva dintre ele, am întrebato și le-am descris-o. „E la mine!”, a zis unul din negustori. „Dă-mi-o!” l-am rugat eu. Dar el mi-a arătat o chitanță. L-am întrebato: „Pentru ce sumă a fost pusă zălog?” „Am două pietre. Una amanetată pentru trei sute de monede și cealaltă pentru cinci sute*, mi-a răspuns el. „Prima mi-a fost adusă alaltăieri, iar cea de a doua. astăzi.”

- Îs repede bani și du-te! l-a întrerupt Baoyu. Bagă de seamă dacă e ori nti a mea.

- Nu-l credeți, stăpîne! a zis înciudată Xiren, încă de cînd eram mică știu de la fratele meu că sînt unii care cumpără bucăți mici de pietre și dacă n-au bani le amanetează. Mă mir că n-a găsit-o într-o casă de toleranță!

La început, povestea lui Bei Ming i-a încîntat pe toți; dar, reflectînd apoi la vorbele lui Xiren, au izbucnit în rîs.

- Lăsați-l stăpîne! Nu-l mai ascultați pe neisprăvitul ăsto! au strigat fetele. Piatra despre care vorbește nu este cea căutată.

Baoyu rîse și el. Atunci o zări pe Xing Xiuyan, care tocmai se întorcea de la Schitul grilajelor de turcoază.

Lucrurile stăteau cam așa: fata se dusese la templu și fără prea multe ocolișuri îi ceruse lui Miao Yu să-i ghicească.

- Eu m-am împrietenit cu dumneata, domnișoară, numai fiindcă nu-ți plac patimile lumești și nu ești de fel o fință orgolioasă, a rîs ea rece. Cum ai putut să dai crezare clevetirilor și să vii să mă tulburi? Mai mult, eu nici nu înțeleg sensul cuvîntului „a ghici”.

Zicînd acestea s-a îndepărtat de fată. Xing Xinyan regreta vorba nechibzuită. Ii cunoștea firea doar. „Însă dacă am venit să-mi ghicească, n-am să fac cale întoarsă!”

Fata a trebuit să-i spună călugăriței că viața lui Xiren și a altor slujitoare e în mîinile ei. Văzînd-o că șovăie, a început să stăruie și să se plece de mai multe ori, pînă la pămînt, în fața ei.

- Nu înțeleg de ce te zbuciumi atît pentru alții? a suspinat călugărița. Pînă acum de cîte ori veneam la oraș, nimănui nu-i trecea prin minte că aş sti să ghicesc. Acum iată că ați dezvăluit tuturor taina mea și n-o să mai am pic de liniște.

- Am fost nevoită să vin, s-a dezvinovățit Xing Xiuyan. Încredințată de bunătatea dumitalc. Dacă și alții vor îndrăzni, numai dumneata singură vei hotărî să le îndeplinești ori nu rugămîntea. Cine te-ar putea sili?

Miao Yu a rîs și a făcut semn unei bătrîne călugărițe daoiste ca să aprindă arome. Apoi a scotocit într-un coș, de unde a scos un vas cu nisip, pe care l-a așezat pe un bețigaș. A scris descîntecul și, poruncindu-i lui Xing Xiuyan să citească o invocație, a săvîrșit o ceremonie neobișnuită. După aceea, au stat de o parte și de alta a vasului cu nisip, ținînd de ambele capete ale bețigașului, pînă ce acesta a început să vibreze, iar pe nisip s-a imprimat răspunsul sfintului pe care-l invocase: *A venit fără de urina Și astfel s-a dus iar - Sub piscul muntelui Jinggeng Lîngă bradul secular.*

De vrei s-o regăsești - Drumu-i ca peretele. Rîzi și intră-n casa mea Dar numai să poți intra.

Bețigașul a încetat să mai tremure.

- Ce sfînt ai invocat? a-ntrebat Xing Xiuyan.

- Pe Guai Xian, a răspuns călugărița.

Xiang Xiuyan a transcris răspunsul sfîntului și a rugat-o pe Miao Yu să i-l tălmăcească.

- Mi-e cu neputință! a zis călugărița. Eu însămi n-am înțeles o iotă. Ia-l și du-te! Aveți acolo la castel destui oameni învățați.

Și iată că de-abia Xing Xiuyan s-a înapoiat în Grădina rozelor încîntătoare și toți au năvălit s-o întrebe:

- Cum e? Ce-ai făcut?

Xiang Xiuyan, fără să-i ia în seamă, i-a întins lui Li Wan răspunsul sfîntului.

Fetele și Baoyu l-au citit.

Toți au tălmăcit astfel prezicerea: „Deocamdată nu-i chip să găsești piatra, dar după un timp o vei afla.”

Apoi s-au întrebat unde s-ar afla vîrfurile Jinggeng?

- Cred că e o alegorie în care se ascunde taina sfîntului, a fost de părere Li Wan. Un astfel de pisc nu există pe pămînt. Poate cel care a furat piatra, de teamă să nu fie descoperit, o fi ascuns-o sub o stîncă, vegheată de acel brad secular. Dar nu-nțeleg ce vrea să spună „intră în casă.” A cui casă?

- Nu știi care sfînt a fost invocat? a întrebat-o Daiyu pe Xing Xiuyan.

- Guai Xian, a răspuns aceasta.

- Dacă se interpretează „intră în casa sfîntului”, atunci va fi foarte greu! a zis Tanchun. Zbuciumată, Xiren a început din nou să caute nestemata. S-a uitat sub fiecare piatră din grădină, dar

totul a fost în zadar. Când a revenit, nimeni n-a întrebat-o nimic; rîdea fără sens.

- Stăpîne, amintiți-vă unde-ai i putut s-o pierdeți? a stăruit She Yue. Chiar de ne-ar pedepsi, am ști și noi

- V-am spus c-am pierdut-o afară din casă, a răspuns Baoyu. Atunci nu m-ați crezut. Ce mă mai întrebi acum? De unde să știu?

- De azi dimineață de cînd ne zbuciumăm și acum e seară, la a treia strajă! și-au amintit Li Wan și Tanchun.

- Ar trebui să mergem, surioara Lin Daiyu e atît de ostenită că de-abia se mai ține pe picioare. Și-apoi și celelalte trebuie să se odihnească. Mîine o vom căuta din

Fetele s-au împrăștiat. Baoyu s-a culcat. Numai Xiren și celelalte slujitoare n-au putut s-ațipească și toată noaptea au plîns. Dar despre aceasta nu vom mai povesti.

Mai bine să vorbim despre Daiyu.

Acasă ea și-a amintit numaidecît cum fuseseră legate „aurul și nestemata” și acum, cînd piatra se pierduse, o mare bucurie o cuprinsese.

„Bineînțeles, nu te poți încrede cu desăvîrșire în călugări ori preoți, s-a gîndit ea. Dacă «aurul și nestemata» le-ar fi legat destinele, oare Baoyu mai pierdea piatra? Sau poate că această legătură s-a rupt din cauza mea?”

Astfel reflectînd se simți tare liniștită și, uitînd de oboseală și de frămîntarea de peste zi, s-a apucat să citească.

Zi Juan, dimpotrivă, se simțea frîntă de oboseală și o zorea pe Daiyu să se culce.

În cele clin urmă Daiyu s-a lungit pe pat, gîndindu-se la merișorul paradisului, care înflorise fără să-i fi sosit timpul.

„Pietricica asta se găsea în gura lui Baoyu cînd s-a ivit el din pîntecul mamei sale. Apariția și dispariția ei trebuie să aibă o legătură. Dacă florile merișorului ar fi prevestitoare de fericire, nestemata n-ar fi trebuit să se prăpădească. Se prea poate ca ele să fie un semn rău și pe Baoyu să-l pîndească cine știe ce nenorocire!”

În felul acesta tristețea o cuprinsese din nou pe Daiyu. Apoi un gînd îi încolți: oare florile merișorului și pierderea pietrei nu înseamnă fericire pentru ea? Și așa, pînă la straja a cincea, a fost cînd bucuroasă, cînd tristă, neputînd să înch. Vă ochii.

A doua zi ds*»nna Wang a trimis oameni la casele de amanet,

să caute piatra. La rîndul său Feng Jie născocise și ea un plan. Dar, cu toate că zarva a fost mare, piatra tot nu s-a găsit nici în ziua aceea și nici în zilele următoare. Din fericire, Jia Mu și Jia Zheng încă nu știau nimic.

Xiren tremura tot timpul de frică. Baoyu a lipsit de mai multe ori de la școală. Umbla ginditor, abătut și nepăsător față de tot ce-l înconjură. Doamna Wang nu părea prea îngrijorată, crezînd că Baoyu e mîhnit, din pricina nestematei. Pe cînd era în iatacul său, a intrat Jia Lian.

- Am aflat de la un om pe care l-a trimis Jia Yucun la stăpînul Jia Zheng, spuse acesta rîzînd, că unchiul Wang Ziteng a fost înălțat în grad: ca să i se aducă la cunoștință, vestea a fost transmisă într-o zi și-o noapte cale de trei sute de *li*. Va trebui să vină în capitală anul viitor, la douăzeci ianuarie. Cred că unchiul zi și noapte se gîndește la noi. Am venit să vă anunț că peste jumătate de lună va fi între noi!

Doamna Wang s-a arătat foarte emoționată. Nu de mult tocmai reflectase că mai avea puține neamuri în capitală, că familia mătușii Xue aproape se i u' ise și că rămăsese fără nici un sprijin, în timp ce fratele ei se muta cu slujba în diferite provincii. Acum, aflînd că împăratul și-a arătat mila față de acesta, rechemîndu-l în capitală, s-a bucurat la gîndul că clacă va înfierii neamul Wang, atunci Baoyu nu va fi lipsit de sprijin. Grijile iscate de pierderea nestematei au trecut încet-încet pe un plan secundar și doamna Wang a început s-aștepte cu nerăbdare sosirea celui de mult plecat.

Dar într-o zi Jia Zheng a intrat cu lacrimile și roind și cu glasul sugrumat de emoție:

- Spune-i lui Jia Mu că trebuie să meargă numaidecît la palat. N-are nevoie de suită, o vei însoți tu pînă acolo. Împărăteasa noastră, Yuanchun, s-a-mbolnăvit pe neașteptate. Veștile le-am aflat de la eunucul care e afară în curte. El a mai zis că împărăteasa răsuflă greu și că nu mai sînt speranțe de reînsănătoșire. Toate acestea au fost scrise în buletinul medical înaintat împăratului.

Doamna Wang a izbucni t în hohote.

- Nu-i vremea să jelești, a întrerupt-o Jia Zheng. Mergi repede la mama! Dar vezi, ai grijă cum îi vorbești!

Jia Zheng a ieșit ca să dea porunci slujitorilor.

Doamna Wang și-a șters lacrimile și s-a dus la Jia Mu, care aflase între timp că Yuanchun e bolnavă și că vrea s-o vadă.

- De ce s-o fi îmbolnăvit iar? a exclamat Jia Mu, murmurind numele lui Buddha. Data trecută ne-a speriat, ca să ne dăm seama că nu e nimic. Ce mult aș vrea ca și acum zbuciumul nostru să fie zadarnic.

Doamna Wang încuviința tot ce spunea Jia Mu, zorind-o în același timp pe Yuan Yang să-i adune mai repede veșmintele și podoabele.

Astfel, doamna Wang și-a mai revenit, s-a schimbat în grabă și a ieșit s-o însoțească pe Jia Mu. Curînd totul fu pregătit și într-un palanchin uriaș s-au îndreptat spre

Dar despre asta nu vom mai vorbi.

Cînd a ajuns să locuiască la Palatul marilor stiliști, Yuanchun, profitînd de bunăvoința împăratului, a trăit în belșug și risipă. Cu timpul s-a îngrășat într-atît, de nu mai era în stare aproape să se miște. Obosea peste măsură și-n cele din urmă s-a îmbolnăvit de astmă.

Înainte cu două zile, la un banchet, slujise pe împărat. Pe cînd se întorcea în apartamentele sale, a răcit și boala i s-a agravat. A fost anunțat împăratul, care i-a trimis numaidecît medicul. Acesta însă nu i-a prescris nici un fel de leacuri, fiindcă Yuanchun nu putea să le ia. A-ncercat să-i curețe căile respiratorii, dar fără rezultat. Însăpăimîntați, cei de la curte l-au rugat pe împărat să dispună pregătirea ceremoniei funebre. De aceea împăratul a poruncit să fie invitate rudele din familia Jia.

Supunîndu-se chemării împărătești, Jia Mu și doamna Wang au soit la curte. Yuanchun nu mai putea să vorbească.

Văzînd-o pe Jia Mu, fața i s-a crispat de suferință, dar ochii i-au rămas uscați. Jia Mu s-a apropiat de patul nepoatei sale, a întrebat-o cum se simte și i-a șoptit cîteva cuvinte de îmbărbătare. Apoi slugile curții au adus cartea de vizită a lui Jia Zheng. Dar Yuanchun nu mai distingea pe nimeni, fața îi devenea din ce în ce mai palidă, Eunucii l-au înștiințat pe împărat. Fiindcă obiceiul curții în astfel de împrejurări era ca toate femeile de la pala! să-și ia rămas bun de la aceea care murea, rudele ai fost invitate să aștepte în sala de primire.

Lui Jia Mu și doamnei Wang nu le-a fost ușor s-t părăsească pe Yuanchun. Nici” nu îndrăzneau măcar si plîngă.

La poarta palatului eunucii și dregătorii așteptau vești Curînd a apărut un eunuc bătrîn și le-a poruncit să dea citire prezicerii astrelor ⁹⁴. Jia Mu și-a dat seama că starea nepoatei sale era gravă, dar n-a cutezat să se miște din loc. Nu peste mult timp, un alt eunuc a anunțat:

- împărăteasa Jia a murit!

În acel an, semnele ciclice erau „jia” și „yin” ⁹⁵, solstițiul de primăvară începînd de la doisprezece decembrie. Yuanchun a murit în ziua de nouăsprezece, în timp ce se petrecea trecerea anului, anotimpul ciclic fiind „yin”, iar al lunii „mao”. În acest fel, Yuanchun trăise patruzeci și trei de ani.

Jia Mu n-a mai rămas la palat și, abia stăpînindu-și durerea, s-a întors acasă.

Jia Zheng și celelalte neamuri, care aflaseră vestea, se și adunaseră. Doamna Xing, Li Wan, Feng Jie, Baoyu și ceilalți au întîmpinat-o pe Jia Mu în salon, unde se așezaseră pe două rînduri: unul la apus și altul la răsărit. Cînd Jia Mu a intrat, însoțită de Jia Zheng și doamna Wang, fiecare a întrebato pe rînd de sănătate, după care au început s-o plîngă pe împărăteasă.

În ziua următoare, rudele apropiate și depărtate ale lui Gui Fei, care dețineau titluri și renume, s-au adunat la curte s-o jelească din nou.

Jia Zheng trebuia să pregătească ceremonia înmormîntării, ca tată și ca mai mare al treburilor departamentului; de aceea era nevoit să se ducă zilnic la slujbă, să dea dispoziții celor de sub ordinele sale. Așa că era ocupat mai mult decît fusese în timpul funeraliilor uneia dintre cele mai dragi favorite ale împăratului - Zhou Qiufei. Cum Yuanchun nu avea copii, ea primise doar titlul de favorită înțeleaptă și virtuoasă. Dar povestea noastră despre obiceiurile și rînduielile de la palat se oprește aici. Pomenim numai că bărbații și femeile din neamul Jia trebuiau să meargă zilnic la curte. Din fericire, în ultima vreme Feng Jie se simțea

94 Modalitate veche de a prezice viitorul celor bolnavi, pe baza citirii în stele.

95 În China veche numărătoreea anilor se făcea după un sistem potrivit căruia planeta Jupiter îi era criteriul de bază. Se credea că acesteia i-ar fi trebuit 12 ani ca să înconjoare o singură dată soarele. Astronomii antici au împărțit ciclul de rotație al lui Jupiter, denumită steaua Mu, sau Taisuixing (steaua anilor), în douăsprezece poziții: zi, chou, yan, mao, chen, si, wu, wei, jia, yin, sui, hai, denumindu-le faze ciclice.

bine și putea din nou să iasă din casă și să supravegheze gospodăria. Dealtfel ea trebuia să conducă toate pregătirile, în vederea primirii lui Wang Ziteng.

Cînd fratele lui Feng Jie, pe nume Wang Ren, a aflat <:,1 unchiul său a fost avansat și mutat în capitală, a venit i u toată familia. Feng Jie s-a bucurat că neamurile se adunaseră laolaltă, uitînd de zbucium și de griji.

Doamna Wang, observînd că Feng Jie se ocupa din nou de treburile gospodăriei, a încetat să se mai ameslece și ea. Cu toate că în curînd avea să-i sosească fra- It'le, doamna Wang nu purta în felul acesta, nici un fel de ițrijă.

Singurul rămas în afară de orice frămîntare era Baoyu, care din nou părăsise școala. Daiyu, știind ce i se întîmplase, nu l-a mai tulburat, iar Jia Zheng, ocupat pînă peste cap, nu mai avea cum să se gîndească și la fiul său.

Astfel Baoyu putea să facă ce voia, dar n-a profitat cu nimic, deoarece, după pierderea nestematei, devenise nepăsător, lenevea și vorbea fără șir. Cînd, după întoarcerea sa de la palat, Jia Mu a vrut să știe cum se simte, el a răspuns ca o mașinărie și, dacă, nu l-ar fi chemat, ar fi stat acasă.

Xiren și celelalte fete nu îndrăzneau să-l tulbure. Dacă îl chemau la masă mîncă, iar dacă nu, n-avea nevoie de nimic.

Lui Xiren i s-a părut că Baoyu e bolnav. Prinzînd o clipă de răgaz, a alergat în Pavilionul Rîului Xiaoxiang și i-a spus lui Zi Juan:

- Stăpînul nu se simte bine. Poate domnișoara ta îl amuză prea puțin!

Zi Juan a vorbit cu Daiyu, dar ea aștepta să devină soția acestuia, astfel că i s-a părut nepotrivit să-l caute,, i în sinea ei gîndea: „Dacă-ar veni el singur pe la mine, iir fi cu totul altceva, dar să mă duc eu la el, cu neputință!”

Și n-a vrut să-l vadă.

Atunci Xiren a alergat la Tanchun, căreia i-a povestit întîmplarea. Tanchun, care trăise întîmplări atît de ciudate, înflorirea merișorului paradisiac cînd nu-i era vremea, dispariția „pietrei nestemate”, urmate de moartea neașteptată a lui Yuanchun, și-a dat seama că familia Ircce printr-o zodie nefericită. Tanchun era foarte tristă vi nu s-a dus la Baoyu. în afară de aceasta, Baoyu era bărbat, nu se cădea să-l viziteze prea

des și, deci, a refuzat la rîndu-i cu desăvîrșire să-l vadă.

Și Baochai aflate de pierderea nestematei. În ziua în care mătușa Xue se hotărîse ca să-și dea fata după Baoyu, i-a spus acesteia toată povestea.

- Mătușa ta într-adevăr m-a convins, dar nu mi-am spus ultimul cuvînt. Totul se va hotărî după reîntoarcerea fratelui tău mai mare. Tu ce gîndești? Te învoiești ori nu?

- N-ai dreptate, mamă, a zis Baochai devenind gravă. Destinul unei copile este hărăzit de părinții ei. Întrucît tatăl meu nu se află în lumea aceasta, totul depinde de tine. Dar dacă ții, poți să te sfătuești și cu fratele meu. N-are rost să mă întrebi ce cred eu.

Mătușa Xue s-a înduișat și s-a gîndit că deși o răsfătase încă din copilărie, Baochai nu-și pierduse modestia firească și puritatea. Începînd din clipa aceea a încetat să mai pomenească numele lui Baoyu. Baochai i^a urmat pilda.

Auzind de dispariția nestematei, fata s-a cutremurat din tot sufletul, dar n-a întreat pe nimeni, mulțumîndu-se doar cu ceea ce aflate de la cei din jur, lăsînd să pară că faptul n-are nici o legătură cu ea.

În ceea ce-o privește pe mătușa Xue, a trimis de nenumărate ori să afle ce se petrece în castelul Rongguo» Avea știre despre moartea lui Yuanchun, dar n-a mers prea des pe acolo, fiindcă era neliniștită din pricina soartei băiatului ei și aștepta cu nerăbdare sosirea lui Wang Ziteng, care-l putea ajuta să scape de pedeapsă cu închisoarea. Mai mult, ea știa prea bine că deși în familia Jia toți erau înglodați în treburi, exista Feng Jie, care le orînduia și le supraveghea pe toate.

Xiren se chinuia îngrozitor. Se silea să fie blîndă cu Baoyu și credincioasă, dar el se arăta nepăsător față de toți, ceea ce-o neliniștea.

Între timp sicriul cu trupul lui Yuanchun stătuse în capela castelului cîteva zile, după care trebuia să se facă ceremonia înmormîntării", li care s-a dus întovărășită de neamuri și Jia Mu.

Cu fiecare zi, Baoyu se arăta tot mai ciudat; n-avea febră, nu-l durea nimic; dar mîncă fără pic de poftă, tremura în somn, iar dacă vorbea cu cineva, bătea timpii.

Zbuciumate, Xiren și She Yue au anunțat-o de mai multe ori pe Feng Jie care, înspăimîntîndu-se, alergase Hîl-l vadă.

La-nceput toți credeau că Baoyu era mihnit din cauza

nestematei, dar cînd au observat că nimic nu-l mai interesează, s-au speriat și au cheinat medicul. Acesta i-a prescris toate leacurile știute, el le-a luat supus, dar nu l-au vindecat, ci din contra, boala se arăta tot mai grea.

Au încercat să-l întrebe ce-l doare, dar el nu eră în stare să spună nimic.

După înmormîntarea împărătesei, Jia Mu a-nceput să se frămînte pentru Baoyu și mergea neconținut. în grădină să-l vadă. Doamna Wang o însoțea. *

Xiren îl aducea pe Baoyu la ele, să le întrebe de sănătate.

Cu toate că era socotit bolnav, Baoyu se scula în fiecare zi, făcea mișcări și se purta ca de obicei. Acum, cînd îl chemaseră, el a ieșit să le salute, doar fiindcă Xiren îl ținea din scurt și îi spunea mereu ce avea de făcut.

- Copilul meu! a exclamat Jia Mu, privindu-și nepotul. Credeam că ești într-adevăr bolnav și am trecut*să te văd, dar tu arăți ca și-nainte. Acum pot să mă liniș-Doamna Wang. gînditoare. oftă ușurată. Baoyu nu zicea nimic și rîdea tot timpul.

Jia Mu a intrai și s-a așezat pe scaun. L-a întrebat pe' Baoyu despre una. despre alta, dar la toate întrebările ei nu răspundea decît așa cum îl învățase Xiren, așa că vorbele se legau fără sens. Avea o înfățișare ciudată. Cu cît îl privea mai atent, Jia Mu era cuprinsă de îndoială și, în cele din urmă. nemaiputîndu-se stăpîni, a zis:

- Cînd am venit aici mi s-a părut că nu are nimic. Acum însă, din ce-l privesc, cu atît mi se pare că nu-i de glumit cu boala lui. O fi numai o stare proastă, trecătoare? Cave să fie pricina?

Doamna Wang și-a dat seama că nu mai poate ascunde nimic și, uitîndu-se la Xiren, care arăta jalnic, a repetat povestea spusă de Baoyu: cum s-a dus el la castelul lui Lin Anbo să vadă spectacolul și cum a pierdut piatra nestemată. Doamna Wang s.-a străduit să folosească vorbele cit mai cu grijă, ca să n-o sperie pe Jia Mu.

- Am trimis s-o caute, a încheiat ea. Ne-am adresat' ghicitorilor și prezicătorilor; toți spun că nestemata trebuie căutată la casele de amanet și neapărat va fi găsită.

îngrozită, Jia Mu s-a ridicat în picioare.

- Cum se poate să pierdeți așa ceva? Voi v-ați găsit s-o căutați? Nu puteați s-o lăsați în seama tatălui lui Baoyu?

Doamna Wang a înțeles că Jia Mu se supăraseră și a poruncit lui Xiren și celorlalte slujitoare să se arunce în genunchi în fața ei. Doamna Wang, cu capul plecat și vocea joasă, a spus:

- Ne-am temut să aflați, ca nu cumva să vă neliniștiți și tatăl copilului să se supere.

- Piatra asta este viața lui Baoyu! a țipat Jia Mu tușind. Cum a pierdut-o, a și fost cuprins de această jalnică înfățișare. Ce nenorocire! Despre piatra asta știe tot orașul și dacă cineva a găsit-o, crezi c-o va înapoia atât de ușor?

Să fie chemat Jia Zheng, fiindcă vreau să vorbesc cu el!

Doamna Wang și Xiren, înspăimântate, au implorat-o pe Jia Mu:

- Venerată stăpînă, dacă așa cuprinsă de minie îi veți povesti totul stăpînului Jia Zheng, va fi mare nenorocire! Acum Baoyu e bolnav, lăsați-ne pe noi să căutăm mai departe piatra.

- Dacă vă temeți atât de Jia Zheng, sînt eu aici și-am să vă țin parte! a zis neînduplecată Jia Mu.

Zicînd astfel, a trimis-o pe Xiren să poruncească să-l cheme pe Jia Zheng. Curînd s-a anunțat:

- Stăpînul a plecat cu oaspeții!

- În cazul acesta nu vom sta cu mîinile în sîn, a zis Jia Mu. Să i se spună că nefiind acasă i-am poruncit lui Jia Lian să scrie acest anunț: „Oricine ar găsi, ori ar aduce piatra pierdută, va primi ca răsplată zece mii *liang* de argint. Oricine știe unde se află piatra pierdută și poate să anunțe locul, va primi cinci mii *liang* de argint”. Anunțul trebuie să fie pus la loc bun pe străzile unde-a umblat Baoyu. Dacă se găsește piatra, nu-i nimic că s-au prăpădit banii. Eu am credința că nu e pierdută cu desăvîrșire. Însă dacă vom continua s-o căutăm doar cu ajutorul cîtorva oameni, apoi în vecii vecilor nu mai dăm de ea!

Doamna Wang n-a îndrăznit să scoată un cuvînt. Jia Mu a poruncit să se transmită grabnic cuvintele ei lui Jia Lian, ca acesta să le îndeplinească fără nici o întîrziere.

După aceea Jia Mu a zis:

- Mutați la mine toate lucrurile de care se folosește Baoyu! Xiren și She Yue să vină și ele. Celelalte fete să rămîină pe loc, să vadă de casă.

Auzind-o, Baoyu nu spunea nimic și doar chicotea, fără sens.

Jia Mu l-a prins pe Baoyu de mîină și l-a luat cu ea. Xiren și servitoarele i-au însoțit. Jia Mu a dat dispoziții tă se facă ordine

în odăile unde avea să locuiască Baoyu, apoi i-a spus doamnei Wang:

- Pricepi de ce-am făcut asta? În grădină sînt acum puțini oameni, și copacii ofiliți vor înmuguri din nou, și asta mi se pare nemaipomenit de ciudat. Înainte, piatra alunga forțele necurate, pe cînd acum nimeni nu le mai poate stăpîni. Iată de ce țin ca Baoyu să locuiască la mine. Cîteva zile n-are voie să iasă din casă. Medicii îl vor vedea aici.

- Aveți dreptate stăpînă! a fost de părere doamna Wang. Sînteți înzestrată cu putere ocrotitoare și lui Baoyu nu i se va putea întîmpla nimic rău.

- Ce putere ocrotitoare? și-a plesnit palmele Jia Mu. Doar că iatacul meu este neprihănit și am o mulțime de cărți sfinte, din care pot să citesc pentru alungarea duhurilor. Nu-i așa, Baoyu, că te vei simți bine la mine?

Auzind că Jia Mu i se adresează, Baoyu a-nceput să hohotească. Xiren l-a-nghiontit să răspundă și de-abia după aceea a zis și el că o să fie bine.

Privindu-și fiul, doamna Wang a lăcrimat din nou.' Înțelegînd cît de zbuciumată era, Jia Mu a zis:

- Du-te! Voi aranja singură totul! Disc ară, cînd se va întoarce bărbatul tău, să nu-i spui nimic și nici să nu vină la mine!

Doamna Wang a ieșit, iar Jia Mu a cerut să i se aducă leacuri pentru liniștire și întremare și să i se dea potrivit prescripțiilor doctorului. Dar aceste lucruri nu mai sînt atît de însemnate.

Între timp, Jia Zheng, care se-ntorcea către seară acasă, a auzit din caleașcă vorbindu-se:

- Numai să vrei, că te poți îmbogăți ușor!"..

- Cum așa? a întrebat alt glas.

- La castelul Rongguc s-a pierdut o piatră, a răspuns glasul dintîi. Am văzut anunțul în care se spune că oricine-ar găsi această piatră, va primi zece mii de *liang* de argint. Apoi se arătau toate semnele pietrei și forma ei. Oricine ar indica locul unde se află piatra, va primi cinci mii *liang* de argint!

Jia Zheng n-a ascultat cuvînt cu cuvînt toată discuția, dar în sufletul lui s-a furișai bănuiala și. cum a sosit acasă, l-a întrebat pe portar. Acesta, fără s-ascundă ceva, i-a povestit:

- Eu, pînă-acum. n-am avut habar de nimic. După masă, însă, stăpînul Jia Lian ne-a transmis porunca stăpînei bătrîne, să

afișăm anunțul.

„Neamul nostru, după cîte se vede, se duce de rîpă! s-a gîndil el. Soarta mi-a dat un fiu i-un asemenea destin. ca să mă pedepsească pentru păcatele mele. Iacă de cînd a venit pe lume, toată strada a bîrfil; i a clevetit și numai după zece ani au mai încetai oarecum. Și cum o să se dea de urmele acestei pietre, dacă anunțul se va descleia? Ce nenorocire!*

A intrat grăbit în casă și a-ntrebat-o pe doamna Wang. Doamna Wang i-a explicat cu de-amanuntul toi ce se petrecuse.

Aflînd de hotărîrea mamei sale. Jia Zheng n-a îndrăznit să se opună, revărsîndu-și oarecum furia asupra doamnei Wang.

Apoi a ieșit și a poruncit să fie adunate toate anunțurile. fără ca Jia Mu să audă.

Dar porunca lui a venit prea tîrziu, deoarece mîna cuiva făcuse acest lucru mai înainte.

După un timp a apărut la castelul Rong un necunoscut și a anunțat că a adus piatra pierdută.

- r Prea bine, a zis portarul. Dă-mi piatra! Ți-o înapoiez numaidecît.

Necunoscutul a scos din sîn anunțul și l-a arătat portarului.

- Este anunțul vostru? Aici scrie că oricare-ar găsJ pialra, va primi zece mii de *Jiang* de argint. Nu le ui La la mine că arăt a^a ponosit, stăpîne, că după ce voi primi banii, voi fi un om făcut.

- Dă-mi să văd ce-ai adus, l-a rugat portarul, simțînd că străinul nu avea încredere în el. Am să ți-o dau înapoi bucuros.

La-nceput acesta nu s-a învoit, dar înțelegînd că și portarul avea dreptate, a scos piatra și, ținînd-o în palmă a întrebat:

Paznicii de la intrare nu fuseseră niciodată în castel, știau de dispariția pietrei numai din auzite. Cînd necunoscutul le-a arătat-o, s-au neliuștit și au rupt-o la fugă cît au putut, să ducă stăpînilor vestea. în ziua aceea Jia Zheng și Jia She nu erau acasă, așa că au alergat la Jia Lian. Ascultîndu-i, Jia Lian i-a întrebat dacă nu cumva era o piatră falsă.

- Am văzut piatra, a răspuns portarul, numai că străinul o ținea în palmă. A zis că vrea s-o dea personal unuia din stăpîni, ca să primească răsplata cuvenită. Pradă bucuriei, Jia Lian a alergat la doamna Wang, care urma să-i dea de veste lui Jia Mu. Cea mai emoționată însă părea a fi Xiren, care nu mai contenea să-i mulțumească lui Buddha.

Nevoind să calce făgăduiala făcută în anunț, Jia Mu a poruncit:

- Jia Lian să-l primească pe acest om, să ia piatra și s-o aducă incoacc. Numai decît să-i dea și banii!

Supunindu-se poruncii, Jia Lian a cerut să fie adus străinul, l-a întîmpinat după lege, ca pe un oaspete de onoare și i-a mulțumit zicînd:

- Dacă-mi îngăduiți să arăt piatra stăpinului, ca să și-o recunoască, puteți să nu vă faceți griji, fiindcă răsplata o veți primi în întregime.

Străinul nu s-a împotrivit, a scos o batistă de mătase roșie înnodată într-un colț și i-a întins-o lui Jia Lian. Acesta a dezlegat-o și a văzut o minunată piatră albă de culoarea laptelui. Jia Lian nu dăduse pînă atunci o prea mare atenție nestematei lui Baoyu, iar acum, că o primise din mîinile necunoscutului, o privea foarte atent. O răsucea în palmă, se tot uita la ea și i se păru chiar că distinge niște semne asemănătoare cu hieroglifile „alungă necuratul”. Nemaistăpinindu-și bucuria, el a poruncit slugilor să-l aștepte și a alergat cît a putut la Jia Mu și la doamna Wang. Acolo erau adunați toți ai casei, nerăbdători să vadă piatra nestemată.

De-abia a intrat, că Feng Jie i-a smuls-o din mîină, s-a uitat bine la ea, apoi a întins-o în grabă lui Jia Mu.

- Nici o astfel de bucurie nu mă lași să-i fac bunicii, i-a reproșat Jia Lian încetișor.

Jia Mu a desfăcut batista și dintr-un început a observat că piatra e puțin întunecată. A poruncit să i se aducă ochelarii, s-a mai uitat încă o dată cu atenție, apoi a mormăit:

- Ciudat! Parcă ea ar fi! Dar de ce nu mai strălucește?

După aceea fu rîndul doamnei Wang. dar cum nici ea nu era sigură dacă era piatra căutată, i-a întins-o lui Feng Jie.

- De semănat, seamănă, dar nu-i asta culoarea! a zis Feng Jie, examinînd-o. Lăsați-mă să i-o arăt chiar lui

Xiren, care se afla de față, credea de asemenea că nu aceasta era nestemata pierdută, dar nu îndrăznea să se pronunțe, deoarece mult ar fi dorit să se fi înșelat.

Luînd piatra, Feng Jie, împreună cu Xiren. s-au dus la Baoyu.

Baoyu tocmai se trezise din somn.

- S-a găsit piatra! a strigat Feng Jie.

Ochii lui Baoyu erau împăienjeniți de somn, dar a întins mîinile

și fără măcar s-o privească a aruncat-o jos.

- Mă mințiți! a țipat el și pe buzele sale a apărut, un zîmbet rece.

- Ciudat! a exclamat Feng Jie. grăbindu-se să ridice piatra. Cum o arunci fără să te uiți cel puțin la ea?

Baoyu rîdea întruna.

Doamna Wang. care între timp intrase în odaie, fusese martoră la cele întîmplate.

- Lasă-l! a zis. El s-a născut cu piatra în gură și-o cunoaște mai bine decît noi. Cred că oamenii, după ce-au văzut anunțul nostru cu semnele pietrei, au născocit una asemănătoare.

Nimeni n-avu curajul s-o contrazică.

Jia Lian, de pe culoar, auzind vorbele doamnei Wang,

- Dacă nu-i piatra căutată, dați-mi-o mie; am să-l învăț eu minte pe acest coțcar! În durerea noastră el îndrăznește să ne păcălească.

- Lian Er! l-a strigat Jia Mu. Dă-i piatra și lasă-î să plece! Este un amărît care aleargă după bani. Și-așa s-a străduit cu piatra asta. Cel mai bun lucru este să i-o înapoiezi și să-i dai cîtiva *liang* de argint, spunîndu-i că nu-i nestemata pe care o căutăm noi. Dacă-l pedepsim, află și ceilalți și se poate-ntîmpla ca omul care a găsit adevărata piatră să nu mai îndrăznească să vină la noi.

Jia Lian, supus, s-a închinat și apoi a ieșit.

Străinul se mai afla acolo unde i se spusese să aștepte. Văzînd că timp îndelungat nu mai apare nimeni, începuse a se neliniști.

Dar iată că intră Jia Lian...

Ce-a mai urmat mai departe, veți afla din capitolul următor.

CAIMTOLVL

27

În care se povestește cum Feng Jie a pus la cale un plan șiret, cu gînd să-l înșele pe tînăr și cum Daiyu a fost cuprinsă de deznădejde, cînd s-a dat pe față adevărul

CU PIATRA FALSA în mînă, Jia Lian a alergat furios în odaia sa de lucru. Văzîndu-l, străinul și-a dat seama că nu-l aștepta nimic bun și, speriat, s-a ridicat numaidecît.

- Ești isteț! a rîs cu răutate Jia Lian. Am să te învăț eu minte, secătură! Știi tu de cine vrei să-ți bați joc? Hei! Băieți!

Mai multe slugi apărură.

- Înghățați-l! a strigat Jia Lian. Cum se-ntoarce acasă stăpînul

Jia Zheng, am să-l pîrăsc pe acest pungaș și o să-l dea pe mîna judei.

- Am înțeles! Aducem îndată frînghia! au răspuns într-un glas oamenii, numai că nu s-au mișcat din loc.

Străinul tremura de frică. Se aruncase în genunchi în fața lui Jia Lian și, sărutînd pămîntul, bolborosea:

- Luminate stăpîne! Nu vă mîniați pe mine! Sînt un om foarte amărît și numai asta m-a-ndemnat la o asemenea faptă murdară. Piatra e făcută de mine și nu-mi trebuie nimic, dacă stăpînul cel tînăr o primește în dar!

Și nu mai înceta să se ploconească.

- Mai ești și neobrăzat! l-a înjurat Jia Lian. N-avem nevoie de darul tău!

Dar iată că Lai Da intră și, văzîndu-i, spuse lui Jia Lian rîzînd:

- Nu vă mîniați, stăpîne! Asta-i un om de nimic! Fie-vă milă de el și lăsați-l să se ducă unde-o vedea cu

- Neobrăzat! a mai țipat Jia Lian și Lai Da l-a aprobat.

- Javră netrebnică! au strigat și slugile laolaltă. Îngenunche, cere iertare stăpînului Jia Lian și stăpînului Lai Da și șterge-o de aici! Sau mai aștepti să te mai luăm și la ghionturi?

Omul s-a mai ploconit de cîteva ori și, astupîndu-și urechile cu mîinile, a fugit ca un șoarece speriat.

Din clipa aceea pe uliță a-nceput să se-audă glasuri.

- Jia Baoyu a dat peste *jia baoyu* ⁹⁶.

Între timp Jia Zheng se întorsese acasă. Sărbătoarea lampioanelor se apropia de sfîrșit și, nevoind să-l supere, slujitorii nu i-au mai spus pățania cu piatra falsă. Cu prilejul sărbătorii, în castelul Rongguo s-a organizat un banchet familial; dar cum de-abia murise Yuanchun și cum Baoyu era bolnav, toți erau mîhniți și îndurerați, iar cît a ținut sărbătoarea nu s-a întîmplat nimic care să merite să fie povestit.

În sfîrșit, sosi ziua de șaptesprezece ianuarie. Doamna Wang spera că în această zi fratele său, Wang Ziteng, va ajunge în capitală. Pe neașteptate însă a intrat Feng Jie, care a înștiințat-o:

- Astăzi Jia Lian a auzit vorbindu-se că bătrînul nostru stăpîn, Wang Ziteng, grăbindu-se spre capitală, s-a îmbolnăvit pe drum și a murit. Știați ori nu, stăpînă?

96 Joc de cuvinte : Jia Baoyu sună în limba chineză la fel cu piatra falsă — jiabaoyu, diferența fiind dată doar de grafia (hieroglifa) primului cuvînt.

- Nu, ieri seară nu mi-a spus nimeni nimic, a răspuns doamna Wang, sugrumată de emoție. Unde-a aflat Jia Lian vestea aceasta?

- Într-o discuție în casa consilierului - domnul Zhang - a răspuns Feng Jie.

În ochii doamnei Wang au năvălit lacrimile, dar ea și le-a zvîntat numaidecît spunînd:

- Să se ducă Jia Lian să afle adevărul și apoi să m-anunțați!

Feng Jie a ieșit. Doamna Wang plîngea pe ascuns, îndurerată de moartea lui Yuanchun și de sfîrșitul neprevăzut al fratelui său.

Starea lui Baoyu de asemenea o zdruncinase mult. O nenorocire se înlănțuia cu alta și ea suferea nespus.

Dar iată c-a apărut Jia Lian:

- Unchiul Wang Ziteng a răcit pe drum. În acel afund de provincie n-au existat doctori, să se caute. Vraciul satului i-a dat leacuri nepotrivite și el a murit. N-am cunoștință dacă familia, care venea în urma sa, a ajuns

Durerea o copleși. Își simțea inima abia bătînd. Ajutată de Cai Yun, s-a trîntit pe pat, poruncindu-i lui Jia Lian să-l anunțe pe Jia Zheng.

- Strîngeți repede cele trebuincioase drumului, i-a ordonat Jia Zheng lui Jia Lian, și du-te acolo să ajuți la înmormîntare. Întoarce-te numaidecît, ca nu cumva soția ta să se neliniștească.

Jia Lian, neîndrăznind să nu se supună, și-a luat rămas bun de la Jia Zheng și s-a pregătit de călătorie. Jia Zheng aflase mai de mult despre moartea lui Wang Ziteng și se-ntristase foarte. Apoi a auzit că Baoyu era bolnav și că nici un fel de leac nu-i poate fi de folos, iar doamna Wang, de-atîta supărare, suferea de inimă. Toate acestea îl tulburase afară din cale.

În anul acela avusese loc în capitală verificarea slujbelor demnitarilor și Jia Zheng fusese calificat unul dintre cei mai buni slujbași, pentru care fapt, în luna februarie, fusese chemat în audiență la împărat.

Știindu-l stăruitor și cinstit, împăratul l-a numit colector de biruri pe cereale, în provincia Jiangxi.

Jia Zheng a mulțumit împăratului pentru mărinimie. Multe neamuri și prieteni ar fi vrut să-l felicite, dar Jia Zheng nu dorea să primească pe nimeni, în starea în care se găsea și nici nu se putea hotărî să amîne plecarea. Fu chemat de Jia Mu. Acolo era

și doamna Wang. Când Jia Zheng a întrebat-o de sănătate, bătrâna doamnă i-a spus:

- în curînd va trebui să pleci la noua ta slujbă, dar mai înainte aș vrea să vorbesc cu tine. Nu știu însă dacă-mi vei da ori nu ascultare.

Spunînd acestea, Jia Mu a izbucnit în plîns.

- Dacă ai să-mi poruncești ceva, poruncește-mi! și Jia Zheng s-a ridicat de pe scaun. Aș îndrăzni eu oare să nesocotesc vorbele stăpînei?

- Am împlinit optzeci și unu de ani! a zis Jia Mu cu glasul întretăiat. în curînd va trebui să pleci. Să ieși la pensie, ca fratele tău mai mare rămas acasă, zicînd că părinții sînt în vîrstă, nu se poate. Acum cînd vom fi nevoiți să ne despărțim de tine, Baoyu rămîne pentru mine ruda cea mai scumpă. îl iubesc foarte mult, însă este greu bolnav. Aseară am chemat-o pe soția lui Lai Shen să-mi ghicească și mi-a prezis viață lungă pentru Baoyu.

Oracolul a mai arătat că Baoyu trebuie să ia neapărat ce nevastă fata al cărei destin face parte din sfera care stăpînește stihiiile metalului; numai aceasta îi va aduce lui Baoyu o mare bucurie și-l va tămădui. Deocamdată nu se poate garanta nimic. Eu știu că tu nu crezi în preziceri și tocmai de aceea te-am chemat, ca să ne sfătuim. Bine că-i și soția ta de față. Vrei ca Baoyu să se facă bine? Sau să lăsăm totul în voia soartei?

- Mamă, cînd am fost tînăr m-ai iubit foarte mult. Cum s-ar putea oare să nu iubesc la rîndu-mi propriul meu copil? a zis Jia Zheng emoționat. Eu sînt nemulțumit de Baoyu doar pentru nepăsarea lui la învățătură și mi-este greu că „nu pot preface fierul în oțel”. Intenția dumitale de a-l însura, este cît se poate de firească! Oare eu nu-i doresc aceeași fericire ca și dumneata? Baoyu este bolnav și acest lucru mă neliniștește. Nu-ndrăznesc să spun nimic, că nu-mi îngăduiți să mă văd cu fiul meu. Aș vrea foarte mult să mă conving cu ochii mei de ce suferă Baoyu.

Doamna Wang urmărea fără-ntrerupere fața lui Jia Zheng și a observat că-n ochi îi jucau lacrimile. Nu s-a mai putut reține și a făcut semn lui Xiren să-l aducă pe Baoyu.

Cînd acesta intră, Xiren îl duse înaintea tatălui său și îl îndemnă să-l întrebe de sănătate. Baoyu o asculta fără să audă. Fața trasă, ochii stinși și înfățișarea pierdută a fiului său au lăsat asupra lui Jia Zheng o impresie zguduitoare.

A făcut semn să fie luat numaidecît și a gîndit în sine: „Am aproape șazeci de ani și împăratul mi-a poruncit să mă duc departe de casă. Cînd oare mă voi reîntoarce? Dacă i se va întîmpla ceva copilului, voi rămîne la ani de bătrînețe fără urmași direcți; nepotul Jia Lian aparține altei generații. În afară de aceasta, Jia Mu îl iubește pe Baoyu mai mult decît orice pe lume și dacă se va întîmpla ceva, eu mă voi simți vinnval”.

Furișîndu-și privirea peste fața înlăcrimată a doamnei Wang, Jia Zheng se simți mai abătut, deoarece în ultimul timp sănătatea soției sale se subrezise văzînd cu

- Mamă, a zis el ridieîndu-se, ai atîta experiență de viață, și dacă vrei să-l faci fericit pe nepotul dumitale, aș avea eu oare îndrăzneala să mă-mpotrivesc? Cum vei hotărî, așa va fi! Nu știu însă dacă ați convins-o pe mătușa Xue!

- Mătușa Xue nu se-mpotrivește, a intervenit doamna Wang. Numai că noi nu ne-am grăbit, din cauza neplăcerilor lui Xue Ban.

- Da, asta nu e de neglijat, a continuat Jia Zheng. Cum s-ar putea mărita fata, cînd fratele ei se află la închisoare? În afară de aceasta, cu toate că moartea lui Gui Fei nu împiedică încheierea căsătoriei, totuși ea a fost sora mai mare a lui Baoyu, ceea ce-l obligă să-i poarte doliu timp de zece luni, așa că în acest timp nu se va putea însura. Apoi, data plecării mele se apropie și chiar dacă-am vrea să-i căsătorim, pur și simplu nu este cu putință. Și să amîn plecarea, nu mă încumet!...

„Are dreptate, s-a gîndit Jia Mu. Dar dacă așteptăm să treacă toate piedicile astea, Jia Zheng va pleca. Și dacă boala lui Baoyu se va înrăutăți? Nu, va trebui poate să ne ferim de orice fast?”

- Dacă tu nu te opui la această căsătorie, a zis Jia Mu, eu iau totul asupra mea. Eu și soția ta chiar acum ne ducem la mătușa Xue să orînduim totul. În ceea ce-l privește pe Xue Ban, îl vom ruga pe Xue Ke să se ducă la el și să-i explice că de această căsătorie depinde viața lui Baojm și eu am convingerea că el nu se va împotrivi. Bineînțeles, nu-i bine să faci nuntă în timp de doliu și nici pe Baoyu nu-l putem însura, acum, cît este bolnav. Așa că vom face ceremonia de nuntă doar de formă, ca să-i fie lui Baoyu prilej de bucurie, să-l scoatem din starea asta de nepăsare. Pentru amîndouă familiile această căsătorie este binevenită, copiii noștri fiind legați prin „aur și jad”, așa că nici

nu mai este nevoie să cercetăm horoscopul. Trebuie pur și simplu să găsim o zi prielnică de la zei, să aducem daruri norei după datinile casei noastre. Apoi să alegem o zi pentru săvârșirea ceremoniei de nuntă, care să se facă în familie, fără prea multă larmă. Mireasa va fi adusă într-un palanchin, purtat de opt oameni, în fața căruia vor merge slujitorii cu douăsprezece perechi de lămpioane. În casă, potrivit obiceiului din sud, tinerii vor aduce prinos Cerului și Pământului, apoi vor intra sub polog, iar noi vom presăra grăunțe peste ei. Baochai este o fată inteligentă și n-avem de ce ne face gânduri în privința ei. Cît despre Xiren, se va putea înțelege cu Baoyu. Mătușa Xue a spus că un călugăr i-a prezis lui Baochai că pentru „lacătul de aur” va trebui să găsească un bărbat care poartă „nestemata”. În legătură cu acest lucru nu mai încape nici un fel de părere. Dar oare nu vom fi cu toții fericiți, dacă Baoyu se va rcînsănătoși?

Iar acum să vorbim și despre locuința lor. Aceasta tu o alegi. Nu vom chema la ospaț nici un fel de rudă sau prieten. Le vom face atunci cînd se va termina vremea de doliu, după Gui Fe și Baoyu se va însănătoși. Dacă vom face așa, le vom cuprinde pe toate. Chiar și tu, știind că fiul tău și-a luat soție, vei putea pleca mai liniștit.

Jia Zheng nu era prea mulțumit de hotărîrea bătrînei, dar n-avea curajul să i se împotrivească și, găsindu-și stăpînirea de sine, a zis zîmbind:

- Te-ai gândit minunat, mamă! Trebuie să interzicem însă cu desăvîrșire oamenilor să-și bată gura despre nuntă. Mă tem doar să nu se răzgîndească mătușa Xue pe neașteptate! Dar dacă și ea se învoiește, atunci vom pune foarte bine la cale tot ceea ce-ai propus, mamă!

- Las' că aranjez eu totul cu mătușa Xue! l-a liniștit Jia Mu. Și-acum poți să pleci! Jia Zheng a ieșit, încercat de-o mare neliniște. Dar avea destule treburi înainte de plecare. Toate grijile în legătură cu pregătirile nunții lui Baoyu, după sfatul lui Jia Mu, le-a lăsat în seama doamnei Wang și a lui Feng Jie. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să aleagă o clădire mare, din douăsprezece camere, care se afla aproape de iatacul doamnei Wang, în spatele Salonului prosperității și fericirii, unde, după părerea sa, era cel mai nimerit să-i instaleze pe Baoyu și pe Baochai, după nuntă.

în celelalte treburi, Jia Zheng nu s-a amestecat. Când lua vreo hotărîre, Jia Mu îi cerea consimțămîntul, pe care el se grăbea să-l dea, chiar dacă nici nu se gîndise la ceea ce i se spusese.

După ce Baoyu se văzuse cu tatăl său, Xiren l-a luat de mîină și l-a dus să-l așeze pe *kan*. Jia Zheng se mai afla încă la Jia Mu și nimeni n-a îndrăznit să-l tulbure pe Baoyu, care se și cufundase într-o stare de somnolență.

481

Din discuția care avusese loc între Jia Zheng și Jia Mu, el n-auzise nici un cuvînt. În schimb Xiren și celelalte fete auziseră totul, de la început pînă la sfîrșit. E-a-

31 - Visul din pavilionul roșu devărat că și mai înainte aflaseră că se pune la cale căsătoria lui Baoyu, dar numai din gura străinilor.

Începuseră să dea crezare zvonurilor numai după ce-au observat că Baochai a-necat să-i mai viziteze, dar, totuși, pe deplin convinși nu erau. De-abia acum, cînd au auzit cu propriile urechi, îndoiala s-a împrăștiat, și chiar au fost bucuroase.

„Într-adevăr, stăpîna bătrînă a făcut o alegere strălucită! s-a gîndit Xiren. Baoyu și Baochai sînt o pereche potrivită. Și eu am avut noroc! Dacă ea va veni în casă, îmi va fi mai ușor. Deși în capul lui nu încapе altcineva decît domnișoara Lin Daiyu. Ce bine că n-a auzit discuția că poate începea iar scandalul!” La gîndul acesta, bucuria ei s-a prefăcut în tristețe.

„Oare stăpîna bătrînă, cînd a luat o asemenea hotărîre, a cunoscut simțămintele tainice care-i leagă pe Baoyu și Lin Daiyu? S-o fi gîndit că Baoyu se va bucura. Dar ce se va întîmpla dacă sentimentele lui pentru Daiyu vor ămîne aceleași? Nu fără temei a vrut el să-și sfarme piatra, cînd s-a întîlnit pentru prima oară cu Daiyu! Apoi, odată, vara, cînd s-au văzut în grădină, Baoyu m-a confundat cu Daiyu și-a-nceput să-mi vorbească de dragoste. Și cum a mai plîns și s-a chinuit altădată, cînd Zi Juan și-a bătut joc de el spunîndu-i că Daiyu se pregătește de plecare! Să-i spună că vor să-l însoare cu Baochai și să și-o scoată pe veci din minte pe Daiyu, ar fi cu puțință doar dacă el și-ar pierde pentru totdeauna memoria. Dacă el ar înțelege cît de cît despre ce-i vorba, nu numai că nu s-ar bucura, ci dimpotrivă, din asta i s-ar putea trage moartea! Ar trebui să-i spună stăpînei toate astea. Oare eu n-am să mă simt vinovată, cînd din pricina asta vor pieri trei

oameni?”

După ce Jia Zheng a plecat, Xiren a poruncit lui Qiu Wen să aibă grijă de Baoyu, iar ea a alergat la doamna Wang și a rugat-o să intre în iatacul ei, fiindcă voia să-i vorbească. Jia Mu, văzînd-o pe Xiren, s-a gîndit că Baoyu are nevoie de ceva, așa că n-a luat-o în seamă, mai ales că era preocupată de darurile miresei și de aranjarea ritualului de nuntă.

Intrînd în casă la doamna Wang, Xiren s-a aruncat la picioarele ei plîngînd. Neînțelegînd despre ce era vorba, doamna Wang a întrebato speriată:

r- Ce-nseamnă asta? Spune-mi, s-a întîmplat ceva?

- N-ar trebui să le știți, dar altă scăpare nu-i! a murmurat fata.

- Spune! a îndemnat-o blînd doamna Wang. Numai nu te zbuciuma atît.

- Că stăpîna bătrînă și dumneavoastră ați pus la cale să-l însurați pe Baoyu cu domnișoara Baochai, n-ar fi rău, a-nceput Xiren. Numai vedeți de cine se simte mai legat Baoyu, de Baochai ori de Daiyu?

- Bineînțeles că este mai apropiat de Daiyu, i-a răspuns doamna Wang. Ei s-au împrietenit de copii!

- Dar nu asta vreau să spun! a urmat Xiren, povestind amănunțit toate legăturile lui Baoyu cu Daiyu. Dumneavoastră, stăpînă, ați văzut cu propriii ochi tot ceea ce eu v-am pomenit acum și numai mărturisirea lui Baoyu făcută astă vară în grădină n-am destăinuit-o nimănui.

- Știam mai de mult cîte ceva, a zis doamna Wang, desprinzîndu-se de mîinile lui Xiren. Tot ceea ce mi-ai povestit, mă face să cred și mai mult că hotărîrea luată este dreaptă. Poate că și el a auzit astăzi ce gîndește tatăl său. N-ai băgat de seamă vreo schimbare la el?

- Cînd am vorbit cu el, rîdea, a răspuns Xiren. De altfel, în ultimul timp, mai mult doarme și n-a înțeles

- Cum se poate? a zis doamna Wang neîncrezătoare.

- Orice-ar fi, eu vă rămîn supusă. V-am spus tot ceea ce-am știut, iar dumneavoastră trebuie s-o rugați pe stăpîna bătrînă să găsească o ieșire din situația asta.

- Bine! Du-te! Acum casa lui Jia Mu geme de lume și nu pot să-i vorbesc despre așa ceva. Dar cum va avea puțin răgaz, am să-i povestesc și poate ne vom gîndi.

Spunînd acestea, doamna Wang a ieșit și a pornit spre iatacul lui Jia Mu.

Jia Mu tocmai discuta cu Feng Jie. La apariția doamnei Wang ea a tăcut dintr-o dată, apoi, întorcîndu-se către nora sa, a întrebat:

- Ce vorbe tănuite ai schimbat cu Xiren?

Profitînd de faptul c-a fost întrebată, doamna Wang n-a scăpat din vedere să-i povestească lui Jia Mu tot ce auzise puțin mai înainte. Jia Mu a ascultat-o cu multă răbdare, apoi, gîndindu-se, a spus:

- Toate astea sînt nimicuri și Daiyu nu merită osteneală. Dar dacă Baoyu într-adevăr o îndrăgește atît de mult, vom avea bătaie de cap.

- După mine n-are de ce să ne dea bătaie de cap, a întrerupt-o Feng Jie. M-am gîndit la ceva, dar nu știu dacă veți încuviința.

- Să auzim, a zis atunci curioasă doamna Wang. Putem să ne sfătuim împreună.

- După mine aici se potrivește zicala „a arunca undița”, a zis Feng Jie.

- Ce-nseamnă asta? s-a mirat Jia Mu.

- Adică să-mprăștiem vestea că tatăl său vrea să-l însoare cu domnișoara Lin Daiyu. Să vedem ce va spune Baoyu. Dacă rămîne nepăsător, înseamnă că n-avem de ce să ne neliniștim. Dar dacă se bucură, atunci vom avea mult de furcă!

- Să zicem că se bucură, a zis doamna Wang ridicîndu-se. Ce va fi atunci?

Feng Jie s-a apropiat de doamna Wang și i-a șoptit

- Da, da, a încuviințat doamna Wang. Nu-i rău!

- Ce șușotiți? s-a răstit la ele în glumă Jia Mu. Vreau să știu ce-aveți de gînd să faceți?

Temîndu-se că Jia Mu nu va-nțelege dacă vorbește altcum, Feng Jie s-a apropiat de urechea ei și i-a șoptit deschis. La început bătrîna n-a priceput nimic. După ce i-a explicat fiecare cuvînt, Jia Mu a izbucnit în rîs.

- Planul este, fără-ndoială, bun, a zis. Numai să nu se supere Baochai! Și dacă toate se vor da pe față, cum se va simți Daiyu?

- Noi îl avem în vedere doar pe Baoyu, a liniștit-o Feng Jie. Pe ceilalți îi oprim să scoată o vorbă despre toate acestei.

Atunci o fată a anunțat:

- S-a-ntors stăpînul Jia Lian!

Temîndu-se că Jia Mu va începe să-l întrebe și va afla de moartea lui Wang Ziteng, doamna Wang i-a făcut pe neobservate semn lui Feng Jie. Ea s-a grăbit să-și întîmpine bărbatul și să-l pună-n gardă ca nu cumva să-i pomenească ceva bătrînei.

S-au dus amîndoi în casa doamnei Wang și-au așteptat-o. Cînd a intrat doamna Wang, a observat îndată că Feng Jie avea ochii roșii de plîns. Jia Lian s-a apropiat de doamna Wang, a întrebat-o de sănătate, apoi i-a povestit cum s-a dus la Shilitun să aranjeze înmormîntarea lui Wang Ziteng. în încheiere, a adăugat:

- Un ordin superior i-a acordat după moarte titlul de guvernator erudit. Membrii familiei au însoțit sicriul la locul îngropăciunii, iar demnitarii din departament, care se aflau la ceremonie, le-au arătat simpatie. încă deaseară s-au întors din drum către sud. Soția fratelui dumneavoastră m-a rugat să vă transmit plecăciunile ei. A mai spus că nu poate veni în capitală, să-și deschidă sufletul. în afară de aceasta, auzise că Wang Ren - cumnatămeu se pregătește să vină la noi. Dacă-l va întîlni în drum, îl va ruga să treacă pe la dumneavoastră și să vă povestească totul.

E de prisos să mai vorbim cît de adîncă era mîhnirea ce o cuprinsese pe doamna Wang. Feng Jie căuta s-o aline.

- Odihniți-vă, stăpînă! Diseară trebuie să ne mai sfă-Ea a lăsat-o pe doamna Wang și împreună cu Jia Lian s-a întors acasă. Aici i-a povestit bărbatului său despre apropiata căsătorie a lui Baoyu și l-a rugat să trimită oameni să ajute în vederea acestui eveniment neobișnuit»

într-o după amiază, Daiyu, însoțită de Zi Juan, s-a dus s-o viziteze pe Jia Mu. Voia s-o-ntrebe de sănătate și astfel să-și mai alunge plictiseala.

Ieșind din Pavilionul Rîului Xiaoxiang, Daiyu și-a adus dintr-o dată aminte că-și uitase batista acasă. Poruncindu-i lui Zi Juan să i-o aducă, ea a pornit încet înainte. Ajungînd la Podul șuvoiului parfumat, s-a urcat pe colina unde cîndva, împreună cu Baoyu, îngropaseră petalele florilor ofilite. Pe neașteptate s-au auzit suspine.

Fata s-a oprit. Dar cum nu ascultase, nu putea să-și dea seama al cui este glasul și nici vorbele nu le înțelegea. Cuprinsă de curiozitate și pășind ușor s-a apropiat. Văzu acolo o făptură cu

ochi mari și gene lungi. Daiyu a bănuț că-i vreo fată din castelul Rongguo, care, silită să se mărite împotriva voinței ei, venise acolo să-și reverse amarul.

„Ce-o fi avînd pe suflet? s-a mirat Daiyu. După ce o privi, i se păru ridicolă. Bineînțeles că trebuie să fie vreo ființă umilă, alungată de cele bătrîne. Daiyu s-a uitat la ea cu luare aminte, dar nu i-a fost cu puțință s-o recurioască. La rindul său, fata, văzînd-o pe Daiyu, a încetat să mai plîngă, s-a ridicat și a-nceput să-și zvînte colțul ochilor.

- De ce ești amărită? a întreat-o Daiyu.

- Domnișoară Lin! a exclamat fata, nemaireușind să-și șteargă lacrimile. Judecați și dumneavoastră! Ele au vorbit, eu n-am știut ce-i și am zis ce nu s-a cuvenit, iar sora mea cea mare m-a alungat din pricina asta!

La-nceput Daiyu n-a priceput nimic, apoi a întreat-o:

- Cine-i sora ta?

- Zhen Zhu, slujitoarea stăpînei bătrîne, a răspuns
De-abia acum înțelegea Daiyu că era din casa lui Jia Mu.

- Cum te cheamă?

- Sha Dajie ⁹⁷.

- De ce te-a izgonit sora ta? a întreat Daiyu neascunzîndu-și rîsul. Ce-ai putut să spui?

- Ce? a exclamat fata. Am pomenit doar că stăpînul Baoyu se însoară cu domnișoara Baochai.

Pentru Daiyu cuvintele acestea au răsunit ca un tunet și-n capul său totul s-a-nvălmășit.

Găsindu-și cu greu stăpînirea de sine, a luat-o pe fată de mînă și, silindu-se să pară liniștită, a șoptit:

- Hai cu mine!

Fata a urmat-o pe Daiyu în colțul grădinii, unde Daiyu împreună cu Baoyu îngropaseră petale de flori ofilite; aici nu era nimeni și Daiyu a întreat-o fără ocolișuri:

- Dacă stăpînul Baoyu chiar se-nsoară cu domnișoara Baochai, ce-o privește pe sora ta și de ce să te-aiunge?

- Stăpînul Jia Zheng va trebui să plece curînd; stăpîna bătrînă, doamna Wang și stăpîna Feng Jie au pus la cale să nu mai amîne și au convins-o pe mătușa Xue s-o lase pe domnișoara Baochai să

97 Sora cea prostută.

locuiască la ele, a explicat Sha Dajie. Aceasta fiindcă vor să-i dea prilej stăpînului Baoyu să se-nveselească, și ei... Aici fata a tăcut, a chicotit prostește și-n cele din urmă a adăugat: Cînd căsătoria se va încheia, ei au de gînd s-o strige domnișoara Lin...

Daiyu era -uluită. Sha Dajie a urmat:

- Eu n-am știut că toți de la castel au fost opriți să vorbească despre asta, ca să n-o supere pe domnișoara Baochai! Într-o zi i-am spus lui Xiren: „Va fi foarte nostim: domnișoara se numește Bao, apoi cea de a doua stăpînă tot Bao, iar soțul ei, cel de al doilea stăpîn, tot Bao!” Domnișoară Lin, spuneți-mi, am putut eu s-o supăr cu vorbele astea pe Zhen Zhu? Ea s-a repezit la mine, mi-a dat cîteva palme și mi-a strigat că spun prostii, că nu respect porunca stăpînilor și că trebuie să fiu izgonită din casă! Dar ce-am știut eu ce-a poruncit stăpîna? Nimeni nu mi-a spus și ea a și sărit să mă bată!...

Lacrimile au inundat din nou ochii fetei. Cele mai sfișietoare simțăminte s-au iscat în sufletul lui Daiyu și-i era greu să-și dea seama care dintre ele precumpăneau, ca și cum ar fi fost greu de precizat ce gust are amestecul de ulei, sosul de soia, zahărul și oțetul. Uluită, a rostit cu glasul tremurat:

- Nu vorbi prostii! Dacă vei continua, te poate auzi cineva și iarăși te vor bate. Du-te 1

Spunînd acestea s-a întors numai decît și a pornit către Pavilionul Rîului Xiaoxiang. Simțea pe umeri o greutate de mii de *jini*. Picioarele i se înmuiaseră, ca și cînd ar fi fost din vată, și de-abia se mișca. Mersese foarte mult și nu era nici chip s-ajungă la Podul șuvoiului parfumat. Slăbiciunea simțită în picioare nu-i îngăduia să umble repede, și rătăcind drumul, a trebuit s-o ia pe ocolite, mărinind distanța cu două aruncări de săgeată. Ajungînd în cele din urmă la Podul șuvoiului parfumat, nici ea singură nu mai știa unde se duce, s-a răsucit într-o parte, luînd-o încetișor de-a lungul zăgazului.

Între timp Zi Juan a revenit la locul unde-o lăsase pe Daiyu, dar n-a mai găsit-o. A alergat s-o caute și curînd a observat-o tîrîndu-și picioarele, de parcă-ar fi fost amețită. Fața-i era albă ca zăpada și privirile strălucitoare, împrăștiate, ca la smintiți. Înaintea ei se ndepărta repede o fată, dar de la distanța aceea Zi Juan n-o putea recunoaște. Neliniștea puse stăpînire pe Zi Juan. Ea a alergat către Daiyu și-a-ntrebat-o cu sufletul la gură:

- De ce vă-ntoarceți, domnișoară? Parcă voiiați s-o vedeți pe stăpîna cea bătrînă!

- Vreau să merg la Baoyu, a zis ea ca hipnotizată. Trebuie să-i vorbesc.

Zi Juan nu putea să-și dea nicidecum seama ce se întîmplase. A trebuit s-o ia de braț și s-o ducă înspre casa lui Jia Mu.

Intrînd pe poartă, Daiyu parcă se trezise dintr-un coșmar și, întorcîndu-și capul către Zi Juan, a zis:

- De ce-ai venit aici?

- Să v-aduc batista, a răspuns fata. V-am văzut încă de la pod, v-am ajuns și v-am întrebat unde vă duceți, dar nu mi-ați dat nici o atenție.

- Și eu mă întrebam de unde-ai mai răsărit? a zis Daiyu. Credeam c-ai venit să-l vizitezi pe Baoyu.

Văzînd-o disperată ca niciodată, Zi Juan a înțeles că fata, cu care-o văzuse pe Daiyu lîngă pod, o fi vorbit ce nu trebuia. Dar n-a întrebat-o nimic, continuînd să clatine din cap.

Mai mult, se temea ca Daiyu să nu-l întîlnească pe Baoyu. El demult își pierduse judecata și lui Zi Juan i se părea că acum o luase și Daiyu pe urmele sale. „Dacă se văd, s-a gîndit ea, s-ar putea întîmpla ceva îngro-Zi Juan, însă, nu-ndrăznea să nu dea ascultare domnișoarei și, apucînd-o de mînă, a intrat cu ea în casă.

Daiyu devenise într-adevăr ciudată! Cînd au ajuns în ușă și Zi Juan a vrut să dea la o parte perdeaua, Daiyu și-a revenit pe neașteptate, a înlăturat-o singură și a intrat. În odaie domnea o tăcere de mormînt. Jia Mu dormea, în vreme ce slujitoarele sale, profitînd, n-au zăbovit să se împrăstie: unele fugiseră să se joace, altele se culcaseră, mai erau unele și pe coridor picotind și așteptînd să fie strigate în clipa cînd se va trezi Jia Mu.

Xiren a auzit cea dintîi foșnetul perdelei și-a ieșit să vadă cine era.

- Luați loc, domnișoară! a zis ea șoptit, cînd a dat cu ochii de Daiyu.

- E acasă stăpînul Baoyu? s-a interesat Daiyu.

Neștiind despre ce era vorba, Xiren tocmai se pregătea să răspundă, cînd a observat-o pe Zi Juan făcîndu-i disperată semn să tacă.

Xiren nu înțelegea nimic. Atunci Daiyu, neluînd-o în seamă, a

pătruns înăuntru. Acolo a dat peste Baoyu. La apariția ei, Baoyu nu s-a ridicat de pe *kan*, nici n-a poftit-o să stea, ci doar se uita la ea cu ochi holbați, chicotind prosteste.

Daiyu, fără să aștepte să fie invitată s-a lăsat în scaun și privindu-l în față pe Baoyu a izbucnit de asemenea în râs. Nu s-au salutat, nu și-au spus nici un cuvânt, nu s-au destăinuit. Se priveau doar unul pe altul în ochi și râdeau.

Uluită, Xiren nu știa ce să facă.

- De ce te-ai îmbolnăvit, Baoyu? s-a auzit dintr-o dată vocea lui Daiyu.

- Din pricina domnișoarei Lin, a fost răspunsul lui.

Xiren și Zi Juan au pălit de frică și-au încercat să le abată gândurile. Dar cei doi, ca și mai înainte, se priveau ochi în ochi și râdeau.

Xiren a ghicit că și-n sufletul lui Daiyu era același haos ca și-ntr-al lui Baoyu și, prinzînd momentul, i[^]a șoptit lui Zi Juan:

- Domnișoara ta trebuie să se odihnească. Am s-o chem pe Qiu Wen să te-ajute s-o duci acasă. Qiu Wen! și-a întors ea capul și a strigat-o. Condu-o cu Zi Juan pe domnișoara pînă-acasă. Dar vezi să-ți ții gura!...

Tăcută, Qiu Wen s-a apropiat de Daiyu și-mpreună cu Zi Juan au luat-o de braț. Daiyu s-a ridicat îndată de pe scaun, tot privindu-l pe Baoyu, rîzînd și clătinînd din cap.

- Domnișoară, să mergem acasă! a grăbit-o Zi Juan.

- Bineînțele! a consimțit Daiyu. Chiar c-a sosit timpul să plec.

S-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Zi Juan și Qiu Wen nici n-au prins-o bine de braț, că ea a și pornit înainte, de parcă-ar fi zburat.

Ieșind din curte, Zi Juan o ajunsese și luînd-o de mînă,

- Domnișoară nu într[^]acolo!

Daiyu a chicotit și, lăsîndu-i-se în voie, s-a îndreptat spre Pavilionul Rîului Xiaoxiang.

Cînd au ajuns aproape, Zi Juan a suspinat Ușurată, exclamînd:

- Amida Buddha! Iată-ne acasă!

Dar nici n-a terminat de rostit vorbele, că Daiyu s-a clătinat, a gemut și pe gură a podidit-o sîngele.

Dacă vă interesează soarta lui Daiyu, rogu-vă citiți mai departe.

În care se povestește cum Lin Daiyu, renunțând la visurile neîmplinite, și-a ars caietul cu poezii și cum a ajuns Xue Baochai în casa bărbatului ei, după săvârșirea ceremoniei de nuntă

BAO QIN

CÎND DAIYU s-a apropiat de curtea Pavilionului Rîului Xiaoxiang la exclamația neașteptată a lui Zi Juan, a simțit cum înăuntrul parcă i s-ar fi rupt ceva, gîndurile i s-au învălmășit și cum pe gură o podidește sîngele. Noroc că Zi Juan și Qiu Wen au reușit s-o sprijine înainte de a se prăbuși.

Qiu Wen a plecat numaidecît ce au dus-o acasă. Zi Juan și Xue Yan stăteau în preajma lui Daiyu și curînd au observat că își revine.

- De ce plîngeți? le-a întrebat ea pe fete.

Vorbele stăpînei le-a încredințat că pericolul a trecut, fapt ce le-a mai liniștit.

- În drum de la bătrîna doamnă pînă acasă vi s-a făcut rău, - a răspuns Zi Juan. Ne-am speriat cumplit și de-areea plîngem.

- Nu vă temeți, că n-am să mor așa repede! a rîs Daiyu, dar în clipa aceea i s-a tăiat răsufierea.

De mult se temea Daiyu că Baoyu se va însura cu Baochai; și de aceea cînd a aflat tot ce se pregătea a fost copleșită de mînie și de zbucium, încît mintea i s-a întunecat. Numai cînd sîngele a podidit-o pe gură, s-a simțit mai ușurată. Nu-și mai aducea aminte nici un cuvînt din ce-i povestise Sha Dajie și de-abia acum, văzînd-o plîngînd pe Zi Juan, și-a reamintit.

Dar nu s-a mai întristat. Singura ei dorință era să moară cît mai repede. Zi Juan și Xue Yan au continuat s-o îngrijească atent.

Au hotărît să nu pomenească nimic despre boala lui Lin Daiyu, temîndu-se, că dacă o vor anunța pe Feng Jie, aceasta le va reproșa din nou că fac zarvă pentru o nimica toată.

Între timp Qiu Wen s-a întors acasă. Jia Mu, care abia se trezise din somnul de după amiază, citind îngrijorarea pe chipul fetei, a întrebat-o:

- Ce s-a întîmplat?

Inspăimîntată, Qiu Wen i-a povestit fără ocolișuri tot ceea ce știa.

- Ce nenorocire! s-a nelineștit Jia Mu.

Slujitoarele de asemenea s-au alarmat, le-au chemat pe doamna Wang și pe Feng Jie, iar Jia Mu le-a spus ceea ce-i povestise Qiu Wen.

- Cine și-a bătut gura? a întrebat nedumerită Feng Jie. Eu le-am atras atenția cu strășnicie să nu pomenească nimic despre ceea ce am hotărît. Iată că s-au și ivit neplăcerile de care mă temeam!

- Nu trebuie să ne îngrijorăm prea mult, a fost de părere Jia Mu. Mai bine să mergem să vedem ce e cu fata.

Și s-au dus la Daiyu. Cum au intrat în odaia fetei, fața ei albă ca varul și respirația aproape pierdută le-au speriat. Pe neașteptate, Daiyu a început să tușească, cineva i-a întins un vas și Daiyu l-a umplut cu sînge vîscos.

Daiyu a deschis ochii și zărind-o pe Jia Mu, i-a spus cu glasul întretăiat:

- Bunică, m-ai iubit în zadar!

Aceste cuvinte au răscolit din adînc sufletul bătrînei.

- Biată copilă! a zis Jia Mu cu voce sugrumată. Fă-te mai repede bine! Toate vor fi așa cum trebuie!

Daiyu abia a putut schița un surîs, ochii i se și închiseseră.

Cineva anunță:

- A sosit medicul.

Cei de față s-au ascuns care-ncotro. Doctorul Wang, condus de Jia Lian, a intrat în odaie și, după ce i-a luat pulsul, a zis:

- Nimic deosebit. Un șoc puternic care-a acționat asupra ficatului. Sîngele nu-l mai ajută. De aceea bolnava se simte rău. Îi oprim pierderile de sînge și să sperăm că se va restabili.

Apoi, însoțit de Jia Lian, doctorul Wang a ieșit ca să prescrie rețeta.

Jia Mu, puternic impresionată de starea copilei, plecând din odaie urmată de toate celelalte femei, spuse șoptit:

- Mă tem că fata cu greu își va mai reveni! Fără să-i doresc pieirea, cred că trebuie să fim pregătiți pentru orice.

Dacă se va face bine, cu atât mai ușor pentru noi. De-acum timp de două zile vom avea mult de robotit. Nu-i puțin lucru o nuntă!

Feng Jie aprobă.

Apoi Jia Mu se interesă de tot ce spusese Daiyu.

- Au crescut de mici împreună, a suspinat Jia Mu, așa că e de-nțeleș să se fi împrietenit. Eu am iubit-o foarte mult pe Daiyu. M-am gândit că s-a făcut mare și că-și dă seama ce soartă o așteaptă. Dar dacă a crezut altfel, n-am ce să-i fac! Zadarnic mi-am irosit iubirea asupra ei! Oricum, vorbele voastre m-au tulburat foarte mult!

Apoi Jia Mu s-a întors acasă, a chemat-o pe Xiren și-a cercetat-o ce știe. Xiren i-a povestit despre Daiyu, repetându-i că nu de mult îi vorbise și doamnei Wang despre legăturile dintre Baoyu și Daiyu.

- Chiar acum am băgat de seamă că nu-i așa de înnebunită după cum spui! a contrazis-o Jia Mu. Dar nu pot înțelege așa ceva. Noi, cei din familia aceasta, nu credem în boli iscate de supărări. Am irosit o mulțime de bani numai s-o vindec pe Daiyu. Dar dacă pricina bolii ei se află-ntr-altă parte, atunci nici nu mai am de ce s-o plîng!

- În ce-o privește pe sora Lin, n-ai de ce să te neliniștești, stăpînă! a încredințat-o Feng Jie. Au grijă de ea doctorul și cu Jia Lian. Acum cel mai de seamă fapt este nunta lui Baoyu. Azi dimineată am fost înștiințată că s-a pregătit locuința mirilor. Împreună cu doamna Wang trebuie să mergeți la mătușa Xue și să puneți totul la cale. Mi-e teamă însă că domnișoara Baochai este acasă și astfel n-o să puteți vorbi în tihnă. N-ar fi mai nimerit s-o chemăm aici?

- Ai dreptate, au încuviințat Jia Mu și doamna Wang. Dar astăzi s-a făcut târziu. O vom invita mâine.

După aceea Jia Mu s-a așezat să cineze, iar Feng Jie și doamna Wang au plecat fiecare acasă.

A doua zi după amiază, voind să vadă cum va răspunde, Feng Jie a intrat la Baoyu și i-a spus pe neocolite:

- Stăpîne, te-așteaptă o mare bucurie! Vor să te însoare. Tatăl tău a și ales o zi norocoasă pentru nuntă!

Baoyu o privea pe Feng Jie cu ochii larg rîdea și de-abia clătina din cap.

- Vrea să-ți dea de nevastă pe surioara Lin Daiyu, m continuat Feng Jie. Nu te bucuri?

Baoyu a izbucnit în hohote de rîs și, privindu-l, Feng Jie nu-și dădea seama dacă era în toate mințile, ori nebun de-a binelea. De aceea a repetat:

- Tatăl tău mi-a spus că ți-o dă de nevastă pe surioara Lin Daiyu, dar numai dac-ai să te faci bine. Dacă însă și pe mai departe vei fi la fel de prost, nici n-are să te mai însoare!

- Nu eu sînt prost, ci tu! a rîs Baoyu luîndu-și o înfățișare serioasă și, ridicîndu-se, a adăugat: Mă duc s-o anunț pe surioara Lin, să fie liniștită!

- Surioara Lin știe tot! i-a spus zorită Feng Jie, apucîndu-l de mînă. Pentru că în curînd îți va fi nevastă, ea se va rușina și nu-i va fi ușor să dea ochii cu tine.

- Cînd mă vor însura, mă vor lăsa s-o văd măcar o dată?.

Feng Jie a rîs, însă întrebarea lui Baoyu a făcut-o să se gîndească îngrijorată: „Xiren n-a greșit. Auzind numele lui Lin Daiyu, vorba lui a fost mai legată. Dacă-ar fi într-adevăr sănătos și ar vedea că nu-l însoară cu domnișoara Lin Daiyu, ar turba ca un tigru hăituit, de nu l-ar mai putea potoli nimeni!” Feng Jie s-a stăpînit repede și i-a spus:

- Dacă vei fi cuminte, sigur că te vor lăsa s-o vezi, dar dacă nu vei fi, n-o să ai parte de-așa ceva!

- Eu n-am decît o singură inimă și de mult i-am dat-o surioarei Lin, s-a destăinuit Baoyu. Cînd va veni la mine, mi-o va înapoia și din nou o voi pune în piept.

Ascultîndu-l, Feng Jie și-a dat seama că nu e în toate mințile și a plecat la Jia Mu.

Cînd Jia Mu a aflat cele spuse de nepotul ei a rîs, dar a și durut-o sufletul.

- Înțeleg tot! a zis. Lăsați-l în pace, o să-l liniștească

Curînd a sosit și doamna Wang și împreună cu Feng Jie s-a dus la mătușa Xue. Au întrebat-o de sănătate și i-au spus că n-au văzut-o de mult.

Au băut ceai. Mătușa Xue a vrut să trimită după Baochai, dar

Feng Jie n-a lăsat-o.

- Nu-i nevoie! Baochai nu trebuie să știe, a zis ea. Stăpîna bătrîna dorește să te vadă, mai ales că vrea să-ți ceară sfatul. De aceea te invită la ea...

- Bine, a încuviințat mătușa Xue;

Apoi au discutat despre una și alta, după care s-au despărțit.

Seara, mătușa Xue s-a dus la Jia Mu, s-a aplecat pînă la pămînt în fața ei, apoi a ieșit s-o vadă pe doamna Wang. Acolo au adus vorba despre Wang Ziteng și, bineînțeles, au plîns iar.

- Vin de la stăpîna bătrîna, a zis între timp mătușa Xue. Baoyu a ieșit să mă-ntrebe de sănătate și n-am observat nimic deosebit la el, în afară de faptul că e foarte slab. De ce tot spuneți că nu e în toate mințile?

- Așa se sperie bunică-sa, în fond nu-i nimic grav, a zis Feng Jie sculîndu-se. Stăpînul Jia Zheng se pregătește să-și ia în primire noua funcție și bătrîna nu știe peste cîți ani se va mai întoarce acasă. S-a gîndit că stăpînul va fi mai liniștit numai dacă îl va ști pe Baoyu la casa lui. În afară de asta, trage nădejde că el se va însura cu Baochai, ca să-i dea lui Baoyu motiv de bucurie și totodată „lacătul de aur”, care să-l izbăvească de forțele necurate și să-l înzdrăvenească.

Și mătușa Xue nutrea aceleași gînduri, dar, temîndu-se că Baochai nu se va învoi, a spus:

- Prea bine, numai că va trebui întîi de toate să chibzuim și să cîntărim lucrurile.

Apoi doamna Wang i-a povestit mătușii Xue tot ceea ce o sfătuisese Feng Jie, după care a adăugat:

- Acum nu mai poate fi nici o piedică, mai ales că n-ai bărbat în casă. Iar dacă Xue Ke îl va anunța pe Xue Ban că Baochai se mărită și-l va convinge că face un lucru bun, atunci ne vom da peste cap să-l scăpăm și pe el.

Despre simțămintele lui Baoyu, doamna Wang n-a pomenit încă nimic.

- Cu cît îl vom însura mai repede, a adăugat ea, cu atît vom fi mai puțin neliniștiți.

În timp ce avea loc această discuție, Jia Mu a trimis-o pe Yuan Yang să afle vești.

Cu toate că se temea să nu se supere Baochai, văzînd că n-are nici o ieșire, mătușa Xue și-a dat consimțămîntul.

întoreîndu-se acasă, Yuan Yang i-a spus lui Jia Mu ce aflase și, aceasta, mulțumită că lucrurile luaseră o astfel de întorsătură, a rugat-o pe Yuan Yang să le transmită mătușii Xue și lui Baochai să nu mai poarte nici o grijă. Mătușa Xue a fost adînc mișcată de atenția pe care i-o arăta Jia Mu. Apoi au convenit cu Feng Jie și Jia Lian să fie pețitorii.

După ce totul a fost pus la cale, doamna Wang a discutat cu sora sa, mătușa Xue, pînă la miezul nopții. A doua zi, întorcîndu-se acasă, aceasta i-a povestit lui Baochai ce se hotărîse, adăugînd:

- Eu mi-am dat consimțămîntul!

Baochai a înclinat capul și n-a răspuns nici un cuvînt, numai ochii i s-au umezit. Mătușa Xue și-a mîngîiat copila și cu nespusă duioșie i-a vorbit. Baochai s-a întors la ea în odaie, iar sora sa, Baoqin, nevrînd s-o lase singură, a urmat-o.

După aceea mătușa Xue i-a povestit tot lui Xue Ive, poruncindu-i:

- Mîine dimineață vei pleca! Înainte de toate caută să afli hotărîrea judei și apoi spune-i lui Xue Ban această veste atît de însemnată. Numai nu întîrzia și întoarce-te cît poți de grabnic!

Xue Ke a lipsit patru zile și cînd s-a întors a spus:

- Fapta fratelui meu mai mare a fost socotită omor negîndit, așa că trebuie să trimitem numaidecît bani pentru răscumpărarea pedepsei. În ceea ce privește căsătoria surorii mele, Baochai, fratele meu a spus: „Mama a făcut Cum nu se putea mai bine. Cu cît va avea loc mai repede ceremonia, cu atît vor fi mai puține cheltuieli. Să nu mă aștepte pe mine și să facă tot ceea ce se cuvine.”

Vestea a bucurat-o pe mătușa Xue. Ea era încredințată că Xue Ban se va întoarce acasă și se simțea cu sufletul împăcat că Baochai avea să se căpătuiască.

Deși simțea că Baochai nu se arăta prea mulțumită de apropiata căsătorie, ea gîndea: „Fetele trebuie să se supună voinței părinților; bine c-am fost eu hotărîță!”

Apoi mătușa Xue i-a poruncit lui Xue Ke:

- Scrie numaidecît horoscopul lui Baochai, du-l la stăpînul Jia Lian și întreabă-l în care zi vor începe pregătirile pentru căsătorie. Nu-i nevoie să vestim neamurile și prietenii, iar în ceea ce privește prietenii lui Xue Ban, tu însuși ai spus că-s niște

secături. Neamuri apropiate n-avem decît familia Jia și Wang. Or, familia Jia este familia mirelui, iar din familia Wang nu se află nimeni în capitală acum. Familia Shi n-avem de ce s-o poftim, fiindcă la logodna domnișoarei Shi Xiangyun nici noi n-am fost chemați. Trebuie să-l anunțăm doar pe

Zhang Dehui și să-l rugăm pe el să se ocupe de ceremonia nunții. Este un om în vîrstă, a trăit multe și se descurcă minunat. Xue Ke, ascultînd porunca mamei sale, a pus să fie scris horoscopul lui Baochai și l-a dus la castelul Rongguo.

Ziua următoare și-a făcut apariția Jia Lian. După ce a întrebato de sănătate, a spus:

- Mîine este ziua cea mai norocoasă și am venit să vă dau de veste că datinile de nuntă vor începe chiar mîine. Numai te rog, mătușă Xue, să nu mi-o iei în nume de rău!

Spunînd acestea, el i-a întins invitația de nuntă. Mătușă Xue i-a răspuns cu cîteva formule de politețe și a încuviințat hotărîrea luată.

Jia Lian s-a grăbit să-și ia rămas bun și s-a întors acasă, să-i povestească lui Jia Zheng vizita sa.

- Spune-i totul stăpînei cele bătrîne! i-a poruncit Jia Zheng. Întrucît nu vom chema neamurile și prietenii, ceremonia trebuie să decurgă în liniște, fără larmă. Darurile să le aleagă Jia Mu și nu-i nevoie să mă mai înștiințați despre toate astea.

între timp doamna Wang îi poruncise lui Feng Jie s-aleagă ea darurile de nuntă și să i le arate lui Jia Mu. Mai spusese ca să fie prevenit Baoyu să se pregătească de nuntă.

- Ciudat! a chicotit Baoyu. La-nceput au mutat lucrurile în grădină, apoi de aici înapoi acolo... Noi le-am adus, noi le ducem! Nu înțeleg, pentru ce toate acestea?

Auzind vorbele lui, Jia Mu și doamna Wang nu și-au putut ascunde bucuria.

- Toți îl credem bolnav! și-au zis ele. Dacă așa ar fi, n-ar mai judeca atît de limpede!

Yuan Yang, neputînd să-și țină rîsul, i-a arătat lui Jia Mu darurile, fiecare în parte:

- Iată deci gherdanul de aur, a spus ea, format din optsprezece bucăți. Aici sînt patruzeci de suluri de mătase, cu desene de dragoni, și o sută douăzeci de suluri de mătase și atlas în diferite culori. Apoi o sută douăzeci de costume pentru cele patru

anotimpuri și bani pentru vin și hrană.

Uitîndu-se rînd pe rînd la lucruri, Jia Mu s-a declarat mulțumită. Doar atît i-a zis lui Feng Jie:

- Du-te și spune-i mătușii Xue nu cumva să lipsească de la ceremonie. Cînd va sosi Xue Ban acasă, vom petrece nunta după toate datinile. Acum să găsim veșminte pentru Baochai. Hainele mirilor să se facă în casă.

Feng Jie a ieșit să-l trimită pe Jia Lian la mătușa Xue. După ce a plecat, ea le-a chemat pe nevasta lui Zhou Rui și pe Wang Er și le-a spus:

- Să nu se umble pe poarta principală! Toate drumurile să se facă pe poarta laterală, care va fi deschisă din vreme. Merg și eu cu voi. Poarta asta se găsește departe de Pavilionul Riului Xiaoxiang și, chiar dacă ar observa cineva din partea locului, să nu i se îngăduie să vorbească.

Soția lui Zhou Rui și celelalte au ascultat spusele ei și, luînd darurile, au ieșit.

Trebuie să vă spun că Baoyu era convins că se va însura cu Daiyu și bineînțeles se bucurase. Cele aflate treziseră în el un dor de viață; doar cîte o vorbă mai trăda căderea lăuntrică. Fetele, care au fost să-i arate darurile, n-au scos un cuvînt. Se temeau de Feng Jie, care le poruncise atît de sever să tacă.

Dar să vedem ce s-a mai petrecut cu Daiyu.

Cu toate că lua leacurile date, starea ei se înrăutățea din zi în zi.

Zi Juan se străduia s-o aline.

- Dacă lucrurile au luat o asemenea întorsătură, eu n-am să tac. Eu, domnișoară, îți cunosc gîndurile tainice! Dar nu trebuie să te zbuciumi, că nu se va întîmpla nimic. Ai uitat în ce stare e Baoyu? Oare poate el să se însoare fiind atît de bolnav? Nu da ascultare zvonurilor, domnișoară, ai nevoie de liniște ca să-ți îngrijești sănătatea!

În loc de răspuns Daiyu a zîmbit tăcută, dar tușea a înecat-o și cîteva firisoare de sînge i s-au prelins pe batistă.

Privind-o, Zi Juan a înțeles că Daiyu era pe moarte și mîngîierile n-aveau nici un rost. Mergea zilnic s-o încunoștințeze pe Jia Mu. Yuan Yang, căreia i se părea că sentimentele bătrînei doamne față de nepoată se răciseră, nu-i mai spunea nimic. La rîndul său, Jia Mu era preocupată numai și numai de Baoyu și

Baochai și, nemaiauzind nimic vorbindu-se de Daiyu, aproape că nici nu-și mai amintea de eai Doar îi trimisese medicul și cu asta credea că obligațiile sale luaseră sfârșit.

La începutul bolti Daiyu se bucurase că aproape zilnic venea cineva s-o vadă, apoi s-a arătat din ce în ce mai uimită că nu mai trecea nimeni pe la ea. Singură Zi Juan nu o părăsea, cu toate că la rîndul ei era atît de deznădăjduită.

- Surioară, i=a zis Daiyu într-o zi, adunîndu-și toatfe puterile, tu mi-ai fost prietena cea mai bună. Chiar dacă ai venit lîngă mine din porunca stăpnei bătrîne, m-ai slujit destui ani și” m-am legat de tine ca de-o rudă apropiată...

Răsuflarea i se curma aproape. Zi Juan, foarte emoționată, n-a putut scoate o vorbă”.

După un timp, Daiyu a adăugat cu glasul întretăiat:

- Surioară, în zadar stau culcată. Ajută-mă să mă

- Domnișoară; ești dezbrăcată, i-a răspuns fata. Poți să răcești!

Daiyu deschise ochii ji se strădui'să se ridice. Zi Juan și Xue Yan au sprijinit-o îtitre perne și au rămas lîngă ea s-o vegheze.

Dar cum putea să reziste în starea în care era? Deodată durerea îi străpunse trupul și se agăță cu mîinile de perne. Apoi șopti lui Xue Yan:

- Caietul meu!...

Glasul din nou i se frînse”% sufocînd-o. Xue Yan înțelese că Daiyu cerea caietul ei cu poezii, în care scrisese nu demult.

L-a căutat repede și i l-a adus. Daiyu abia putu mulțumi, apoi își înălță privirea spre scrin. Xue Yan n-a înteles ce dorea și Daiyu s-a supărat. Ochii i s-au mărit, începu să tușească iar Xue Yan a alergat după apă. Daiyu și-a clătit gura, după care Zi Juan i-a șters cu grijă buzele.. Daiyu a privit batista și apoi din nou a arătat către scrin. Răsufla greu. închise ochii.

- Stai liniștită, domnișoară, i-a zis Zi Juan.

Daiyu a dat din cap. Zi Juan s-a gîndit că stăpîna ei are nevoie de batistă și i-a poruncit lui Xue Yan să deschidă scrinul. Aceasta i-a dat o batistă albă de mătase, dar Daiyu a refuzat-o și, adunîndu-și puterile, zise:

- Cea cu hieroglife!...

Zi Juan înțelese acum că Daiyu ceruse batista cea veche pe care scrisese versuri cu tuș. Ea porunci să i se aducă.

- Odihnește-te domnișoară, a îndemnat-o din nou, de ce-ți

irosești puterile? Lasă, ai să citești altădată.

Fără s-o asculte Daiyu a luat batista cu intenția s-o sfîșie, dar nu izbuti.

Zi Juan și-a dat seama că se supăraseră pe Baoyu, însă ezită s-aducă vorba despre asta.

- Ah, domnișoară, din nou te chinuiești! - a zis ea, în cele din urmă.

Daiyu coborî privirea, vîrî batista pe mîneacă și porunci să se aprindă lampa. Xue Yan a alergat să împlinească porunca. Daiyu urmări atentă, apoi închise ochii să se odihnească și să se liniștească, și numai după un timp spuse:

- Aprindeți focul!...

Zi Juan, crezînd că-i este frig, o rugă:

- Mai bine-ar fi să te culci, domnișoară, să te învelesc cu ceva călduros. Cărbunii vor scoate fum și te simți și fără asta atît de rău!...

Daiyu refuză.

Xue Yan a ațîțat cărbunii în sobița pe care a așezat-o lîngă pat. Daiyu ceru s-o pună direct pe *kan*.

Ajutată de Zi Juan, Daiyu a încercat să se apropie de sobiță. A scos batista din mîneacă și a aruncat-o peste cărbunii în flăcări. Zi Juan s-a cutremurat, a vrut să salveze batista, dar mîinile n-au ascultat-o. În clipa aceea Xue Yan lipsea din cam ară - ieșise s-aducă suportul pentru sobiță.

- Domnișoară, a zis Zi Juan, ce înseamnă asta?

Daiyu parcă n-o auzi, luă caietul de versuri cu gin-l dul să-l arunce în foc. Zi Juan, speriată, s-a repezit să i-l ia, dar Daiyu a împins-o cu putere nebănuită. Fata a încercat din nou s-o oprească, dar în van; caietul se mistui în flăcări.

În clipa aceea a apărut în prag Xue Yan cu suportul sobiței în mînă. Observînd că Daiyu aruncase ceva-n foc s-a repezit într-acolo. Cu mîinile pîrjolițe a scos din sobă jumătate din caietul în flăcări.

Daiyu a închis ochii, ca și cînd ar fi rugat-o pe Zi Juan să i se respecte dorința. Zi Juan, speriată, a strigat-o pe Xue Yan, și cu ajutorul ei, a culcat-o pe Daiyu. Inima acesteia bătea cu putere și fata ar fi vrut să cheme pe cineva, dar n-a-ndrăznit, fiindcă era destul de tîrziu. Pe de altă parte, neanunțînd pe nimeni, riscau toate, dacă s-ar fi întîmplat vreo nenorocire. Astfel o noapte-

ntreagă fetele au stat de veghe.

Dimineața următoare Daiyu s-a simțit și mai slăbită. După amiază din nou a zguduit-o tușea, și boala i se agravă. Zi Juan a alergat la Jia Mu.

Cînd a ajuns, n-a găsit pe nimeni, afară doar de cîteva doici bătrîne și slujitoare neînsemnate, rămase cu grija

- Unde-i stăpîna cea bătrînă? le-a întrebat Zi Juan.

- Nu știm! i s-a răspuns.

Mirată, Zi Juan a alergat la Baoyu. Acolo, la fel, stăpînul lipsea și nimeni nu știa ce să-i spună. Abia atunci a ghicit adevărul.

„Cum este cu puțință o asemenea lipsă de omenie”, s-a întrebat ea cu amărăciune.

Apoi își reaminti că în ultimele zile nimeni n-a trecut s-o vadă pe Daiyu. Adînc mîhnită, s-a îndepărtat.

„Ar trebui să-l caut pe Baoyu. Ce va spune? Cîndva, dintr-o glumă, s-a speriat într-atît, că s-a-mbolnăvit! Cum s-a hotărît să facă acest pas? într-adevăr, toți bărbații de pe lume au inima ca un sloi de gheață 1”

Copleșită de aceste gînduri, Zi Juan s-a dus într-o doară înspre Grădina rozelor fermecătoare. Poarta era zăvorită, curtea pustie.

„Baoyu se însoară, și bineînțeleg că i s-a pregătit o nouă locuință. Unde oare?...”

Deodată îl zări pe Mo Yu, unul din cei ce-l slujeau pe Baoyu, Zi Juan l-a strigat.

- Ce-i cu tine, surioară? a-ntrebat-o el.

- Am auzit că stăpînul Baoyu se însoară și am venit să văd nunta, a răspuns fata. Cine și-a închipuit că nu sînt aici? Nu știu nici măcar cînd are loc ceremonia!...

- Am să-ți spun, numai vezi, nu-ți bate gura către Xue Yan! i-a șoptit Mo Yu. Ni s-a poruncit să nu aflați nimic! Ceremonia va fi astă seară! Stăpînul Jia Zheng l-a pus pe stăpînul Jia Lian să le aranjeze o locuință nouă. Poate mai ai să-mi spui ceva!

- Nimic! a zis Zi Juan. Du-te.!

Mo Yu a rupt-o la fugă.

Zi Juan, privind în urma lui, a căscat ochii nedumerită și, gîndindu-se la Daiyu, care zăcea pe patul de moarte, au podidit-o lacrimile.

„Baoyu, a murmurat ea printre dinți, Daiyu va muri și astfel vei fi cruțat de muștrările ei. Dar eu sînt vie! Cum mă vei privi în

ochi de-acum încolo?"

îneacă de plîns, Zi. Juan.a alergat către casă. Ajungînd la Pavilionul Rîului Xiaoxiang zări de departe două fete care parcă o așteptau.

- Iată-o pe sora Zi Juan'! a strigat una din ele. Zi Juan și-a dat seama că se-ntîmplase ceva cu Daiyu. Le-a făcut semn să tacă și-a intrat pe nesimțite în casă.

Obrajii lui „Daiyu erau încinși de febră. înspăimîntată, Zi Juan a trimis după mătușa Wang, doica acesteia. Cînd și-a văzut copila, a izbucnit în lacrimi.

Zi Juan credea că se putea bizui pe mătușa Wang, dar văzînd că nu-i era de nici un folos, a rămas cu totul descumpănită. Și-a amintit însă de cineva care putea s-o ajute în acele împrejurări. Era Li Wan! Zi Juan știa că Li Wan trăia ca o pustnică și n-avea ce căuta la nunta lui Baoyu. în afară de aceasta Li Wan purta grija grădinii, așa că era un motiv în plus s-o cheme.

Cînd a fost anunțată, Li Wan tocmai corija versurile scrise de Jia Lan.

- Stăpînă,.domnișoarei Lin i-e rău! i-a spus servitoarea. Toate plîng!

Tremurînd de spaimă și neîntrebînd nimic, Li Wan a alergat la Daiyu. Su Yun și Bi Yue au urmat-o. în vreme ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, se gîndea: „Cînd fetele locuiau împreună, Daiyu era cea mai frumoasă și mai talentată dintre toate. Numai Su Yun și Bi Yue se puteau măsura cu ea. Și iată că la o vîrstă atît de fragedă va trebui să devină «locuitoarea Beihan-ului!». Se vede că dinadins a mințit Feng Jie, punînd la cale planul care a dus la «furtul grinzii și schimbarea stîlpilor». Cum va mai păși în Pavilionul Rîului Xiaoxiang s-aline această fată? Biată Daiyu! Ce milă mi-e de tine!"

Cuprinsă de gînduri amare, Li Wan a ajuns la poarta Pavilionului Rîului Xiaoxiang.

înăuntru era o liniște desăvîrșită. S-a speriat.

„Poate a murit și au și jelit-o. I-au pregătit oare giulgiul și podoabele de-nmormîntare?..."

A pătruns în casă cu pași grăbiți. Acolo a dat peste-o fată care-a strigat:

- A venit stăpîna!

Zi Juan s-a repezit în calea ei.

- Ce face? a-ntrebat-o Li Wan.

Zi Juan ar fi vrut să răspundă, dar glasul i s-a stins și nici un sunet n-a scos; lacrimi mari i se prelingeau și tăcută și-a îndreptat mîna către Daiyu.

Cu sufletul răvășit de durere, Li Wan s-a apropiat de pat. Daiyu părea pierdută. Încet Li Wan o strigă de două ori. Daiyu întredeschise ochii și, parcă recunoscînd-o pe Li Wan, și-a mișcat buzele. Se vedea că mai e în viață, dar n-a putut rosti nici măcar un singur cuvînt.

Li Wan a ieșit din odaie după Zi Juan, care plîngea înfundat, cu ochii închiși, întinsă pe pat.

Li Wan a zgîlțit-o. Ea a privit-o și s-a ridicat.

- Prostuțo! i-a zis cu blîndețe Li Wan. Nu e vreme de bocit. De ce nu i-ai pregătit pînă acum giulgiul și n-ai îmbrăcat-o? Poate-ți închipui că pleacă de pe lumea aceasta așa goală cum se află?

Și mai amarnic a hohotit atunci Zi Juan. Reținîndu-se cu greu, Li Wan i-a șters lacrimile și a mîngîiat-o.

- Bună copilă! Lacrimile tale mă-ndurerează și mai mult. Caută repede cele trebuincioase domnișoarei! Nu mai întîrzia!

În clipa aceea cineva a pătruns în casă ca o săgeată.

Surprinsă, Li Wan a tresărit și a recunoscut-o apoi pe Ping Er. Fata s-a speriat văzînd ce pregătiri se fac.

- De ce-ai venit? a-ntrebat-o Li Wan. Cum de nu ești cu stăpîna ta?

Între timp s-a ivit în prag soția lui Lin Zhixiao.

- Stăpîna este foarte neliniștită din pricina domnișoarei Lin Daiyu, a bombănit Ping Er și m-a trimis după știri. Dar dacă sînteți aici, stăpîna poate să-și vadă fără grijă de treburile ei!

- Aș vrea și eu s-o văd pe domnișoara, a zis după un timp Ping Er pășind înăuntru. Atunci ochii i s-au umplut de lacrimi.

Li Wan a rămas pe verandă cu soția lui Lin Zhixiao.

- Ai venit la timp! i-a zis aceasta. Spune vechilului să pregătească cele trebuincioase pentru înmormîntarea domnișoarei Lin Daiyu. Cînd vor fi gata, anunță-mă, și nu care cumva să vă duceți la stăpîna bătrînă.

Soțului Lin Zhixiao, deși înțeleșese, nu-i venea să se urnească din loc.

- Vrei să-mi spui ceva? a-ntrebat-o Li Wan.

Femeia a stat în cumpănă, apoi a zis:

- Stăpîna Feng Jie a discutat cu stăpîna bătrînă și au spus că peste puțin timp vor avea nevoie de domnișoara Zi Juan.

- Mătușă Lin! a strigat Zi Juan, nemaiașteptînd ca Li Wan să răspundă. Lasă-ne, dacă vrei, în pace! După ce nu va mai fi domnișoara, vom sta și la ordinele voastre, ca să vă...

Dar nu-și mai termină gîndul.

- Acum trebuie să fim aici, a adăugat Zi Juan după aceea, ca și cum s-ar fi scuzat. Ea mai este încă în viață și mă strigă mereu.

- într-adevăr! în viața ei, domnișoara Lin s-a legat mult de această fată. Nu s-au certat nici o singură dată, a întărit Li Wan. în ce-o privește pe Xue Yan, domnișoara s-a arătat mai rece, cu toate c-a adus-o cu ea din sud.

Dacă explicațiile lui Zi Juan n-au înduplecat-o pe soția lui Lin Zhixiao, cuvintele lui Li Wan au pus-o-n încurcătură, nemaștiind ce să răspundă. Văzînd-o pe Zi Juan că plînge, ca o adevărată bocitoare, a spus zîmbind:

- Vorbele domnișoarei Zi Juan pot să nu le iau în seamă, dar cum să-i fac cunoscut stăpînei bătrîne ce-mi spui? Și cum să-i pomenesc așa ceva stăpînei Feng Jie?

Ping Er ieși din încăpere ștergîndu-și lacrimile. Auzind ultimele cuvinte ale soției lui Lin Zhixiao, a întrebat:

- Ți-e teamă să-i spui stăpînei Feng Jie? în cazul ăsta să meargă domnișoara Xue Yan.

- Crezi că-i totuna? interveni Li Wan.

Ping Er s-a aplecat la urechea lui Li Wan și i-a șoptit ceva. Aceasta a încuviințat, spunînd:

- De fapt, ai dreptate, să meargă Xue Yan...

- Oare se cade? s-a mirat soția lui Lin Zhixiao, întorcîndu-se către Ping Er.

- Bineînțeles! Ori ea, ori Zi Juan, e același lucru, a spus liniștită Ping Er.

- Atunci, porunciți-i să mă însoțească, a zis soția lui Lin Zhixiao. Trebuie să le conving pe stăpîna cea bătrînă și pe stăpîna Feng Jie. Dar întrucît aceasta este hotărîrea luată, sper să-i spuneți stăpînei bătrîne că eu n-am avut încotro.

- Nici o grijă! a exclamat Li Wan. Ești doar femeie în toată firea și ți-e frică să iei asupra-ți un asemenea

- Nu-i vorbă de frică, a răspuns soția lui Lin Zhixiao. De treburile astea se ocupă stăpîna cea bătrînă și cu stăpîna Feng Jie

și noi nu ne putem da în nici un chip seama pentru ce nu fac totul cum se cuvine, ca și pînă acum. De aceea sper, că împreună cu domnișoara Ping Er, îmi veți lua apărarea.

Între timp Ping Er a strigat-o pe Xue Yan.

În ultima vreme Daiyu o considera pe Xue Yan o ființă puțin deșteaptă și neîndemînică, la care chiar voia să renunțe, ceea ce firește o îndepărtase pe fată. De aceea, aflînd că fusese chemată de Jia Mu și Feng Jie, nu s-a opus și s-a grăbit să se ducă. Ping Er a pus-o să se-mbrace în veșminte noi și s-o urmeze pe soția lui Lin Zhixiao. Ea a mai zăbovit puțin, a mai vorbit cîte ceva cu Li Wan, apoi de asemenea, s-a pregătit de plecare. Li Wan i-a poruncit să-i amintească soției lui Lin Zhixiao ca aceasta să aibă grijă de cele trebuincioase pentru îngropăciune.

Ieșind din casă, Ping Er le-a zărit pe drum înaintea ei pe soția lui Lin Zhixiao și pe Xue Yan. Ping Er le-a strigat:

^ Eu o conduc pe fată, iar tu spune-i bărbatului tău să pregătească totul pentru înmormîntare, a zis ea soției lui Lin Zhixiao. Am să le explic eu stăpînelor!

Femeia nu s-a împotrivit. Ea s-a-ntors acasă, în timp ce Ping Er a dus-o pe Xue Yan, s-o gătească pentru nuntă, lămurind-o de ce în locul lui Zi Juan a venit Xue Yan.

Cînd s-a văzut îmbrăcată de petrecere, Xue Yan și-a amintit de Daiyu, inima i s-a rupt de durere, dar de față cu Jia Mu și Feng Jie n-a avut curaj să-și arate suferința.

„Nu înțeleg de ce-or fi avînd nevoie de mine! s-a nedumerit ea. Am să văd! înainte Baoyu era nedespărțit de stăpîna mea, iar cînd au încetat să se mai vadă, nici nu știu, o fi-ntr-adevăr bolnav, ori numai se preface? De teamă să n-o supere cumva pe domnișoara mea o fi spunînd într-adins c-a pierdut nestemata, prefăcîndu-se smintit, ca domnișoara să se îndepărteze de el și să se poată însura slobod cu domnișoara Baochai! Ce-o să zică poate cînd va da cu ochii de mine! Doar n-o fi și astăzi cu mințile rătăcite?”

Xue Yan a alergat către ușă, îndărătul căreia se afla Baoyu, și s-a uitat înăuntru.

Deși toți credeau că Baoyu își pierduse cu-adevărat mințile după dispariția nestematei, cum i s-a spus că se va-nsura cu Lin Daiyu o bucurie și o fericire de negrăit i-au umplut sufletul, de-și recăpăta sănătatea văzînd cu

E-adevărat că nu mai era atît de ager ca mai-nainte. Feng Jie era încredințată însă că reușise să-l înșele. Baoyu aștepta cu nerăbdare s-o-ntîlnească pe Lin Daiyu. Cînd l-au anunțat că astăzi va avea loc nunta, a fost copleșit de-o nesecată bucurie și, chiar dacă a mai continuat să spună vorbe fără șir, lăsa totuși impresia unui om întreg.

Văzîndu-l, Xue Yan fu cuprinsă de adîncă mîhnire. Neștiind ce zace în inima lui Baoyu, fata s-a grăbit să se ascundă.

între timp, Baoyu poruncise lui Xiren să-l îmbrace în haine noi, după care a ieșit, îndreptîndu-se spre doamna Wang. Văzînd cum doamna Yu și Feng Jie se agitau de zor, Baoyu aștepta, ca pe jar, ceasul fericit.

- Surioara Lin va veni din grădină aici? a întrebat-o el pe Xiren. Toată lumea robotește de-atîta timp și ea încă nu se-arată!

- Așteaptă pînă ce va sosi clipa fericită! i-a răspuns Xiren.

Apoi a auzit-o pe Feng Jie spunîndu-i doamnei Wang:

- Avem doliu și nu vom putea să aducem muzicanți, așa că săvîrșind ceremonia față de Cer și Pămînt fără muzică, înseamnă să încălcăm datina. De aceea a' cerut femeilor din casă, care-au învățat muzica și arta actoricească, să cînte ele. Mai înviorează puțin sărbătoarea!

- Da, bineînțeles! a încuviințat doamna Wang.

Curînd, pe poartă a intrat un palanchin uriaș în tactul unei muzici stinse. Înaintea lui mergeau oamenii care duceau în mîini douăsprezece perechi de lampioane nemaivăzut de frumoase. Cel ce se ocupa de ceremonia nunții a rugat mireasa să coboare din palanchin, Baoyu observă că avea fața acoperită cu o mătase fină și era îmbrăcată de sus pînă jos în roșu.

Pășea sprijinită de brațul lui Xue Yan!...

„De ce ea și nu Zi Juan? fulgeră dintr-odată prin mintea lui Baoyu. Dar ghici ușor: Xue Yan a fost adusă de surioara Lin din sud, pe cînd Zi Juan ș-a născut aici, așa că nu se făcea s-o conducă ea pe mireasă de braț”.

Apariția lui Xue Yan l-a bucurat la fel de mult ca și cînd ar fi văzut-o pe Lin Daiyu. Cel ce se ocupa de săvîrșirea ceremoniei, a cerut să se aducă prinos Cerului și Pămîntului, apoi a rugat-o pe Jia Mu să îngăduie mirilor să i se închine, după care s-a închinat la fel și în fața lui Jia Zheng și a doamnei Wang.

După ce ritualul a fost săvîrșit, mirii au fost însoțiți în casa

pregătită lor din vreme.

Dar despre felul în care mirii au fost invitați sub polog și cum deasupra lor s-au presărat grăunțe, cât și despre alte datini care s-au săvîrșit, potrivit unor obiceiuri străvechi, respectate cu sfințenie de familia Jia, nu vom povesti.

Căsătoria s-a făcut potrivit dorinței lui Jia Mu, și Jia Zheng nu a intervenit cu nimic, fiind convins că nunta îi va da lui Baoyu prilej de bucurie. Iar acum când vedea cu propriii săi ochi că băiatul e în toată firea, Jia Zheng era fericit afară din cale.

În sfîrșit a sosit și clipa cînd mirele trebuia să-i smulgă miresei, care se afla sub polog, voalul de pe față. Feng Jie luase toate măsurile de prevedere, invitîndu-le pe Jia Mu și doamna Wang să urmărească ceremonia.

Baoyu s-a tras lîngă mireasă și i-a murmurat:

- Surioară, te simți mai bine? O, de cînd nu te-am văzut! De ce te-ai ascuns sub mătăsuri?

El a întins mîna să smulgă vîlul. Atunci trupul lui Jia Mu s-a acoperit de sudoare rece.

„Să nu fiu nechibzuit, s-a gîndit numaidecît Baoyu. Surioara Lin e așa de bănuitoare...”

Nehotărît a-ncearcă totuși în cele din urmă să-i descopere fața. Cînd vîlul a fost smuls, i s-a părut că-n locul lui Xue Yan s-a ivit Ying Er. Baoyu, cu ochii măriți, abia atunci observă că înaintea lui se afla Baochai. Refuzînd să creadă, și-a frecat ochii cu palmele, a ridicat lampionul și din nou a privit. Într-adevăr, era Baochai.

În veșminte somptuoase, frumoasă și gingașă, purtînd o pieptănătură fără cusur, Baochai stătea cu privirile plecate, cu răsufierea reținută. Era aidoma lotusului tremurînd sub rouă și strălucitoare asemeni florii de cais, acoperite de ceața subțire.

Baoyu rămase uluit din clipa cînd o văzuse pe Ying Er în locul lui Xue Yan. Crezuse mai întîi că totul nu era decît un coșmar. Atunci slujitoarele s-au apropiat de el, i-au luat lampionul și l-au așezat într-un scaun. El se uita pierdut într-un punct fix și nu voia să scoată o vorbă. Jia Mu s-a înspăimîntat că boala îi va izbucni cu și mai mare putere și l-a strigat, ca să-i abată gîndul.

Feng Jie și doamna Yu s-au grăbit să-l ducă înăuntru. Fata era și ea zdrobită și tăcea tot timpul.

Rcvenindu-și oarecum și văzînd-o lîngă el pe Jia Mu, Baoyu a strigat-o încet pe Xiren.

- Unde mă aflu? a-ntrebat-o el. Nu cumva visez?
- Astăzi este cea mai fericită zi a ta, i-a răspuns, Xiren. De ce vis pomenești? Vino-ți în fire! Vezi că te-aude tatăl tău!

- Dar cine-i frumoasa de-acolo? a-ntrebat-o cu luare aminte Baoyu, arătând înspre ușă.

Xiren s-a grăbit să-și astupe gura cu palma, ca nu cumva să izbucnească în râs.

- Este soția ta, a zis după o pauză lungă. Este cea de a doua stăpînă!

Slujitoarele care se aflau în față și-au întors spatele stăpînindu-se din răspuțuri să nu rîdă.

- Nu fi proastă! a țipat la ea Baoyu. Spune-mi cine este „cea de a doua stăpînă?”

- Domnișoara Baochai.

- Dar domnișoara Lin Daiyu?

- Tatăl tău a găsit de cuviință să te însoare cu domnișoara Baochai, a zis Xiren. Ce tot îndrugi cu domnișoara Lin Daiyu?

- Da, dar adineauri domnișoara Lin Daiyu a fost aici și împreună cu ea era și Xue Yan, nu s-a dat Baoyu bătut. Cum poți afirma că domnișoara Lin Daiyu nu-i aici? Nu cumva îndrăzniți să faceți glume pe seama mea?

- Nu înșira cîte-n lună și-n stele! Domnișoara Baochai se află dincolo, s-a aplecat Xiren către urechea lui șoptindu-i emoționată. Dacă o jignești, bunica se va face foc!

Baoyu și-a pierdut de tot cunoștința. Și-așa nu era chiar întreg la minte, însă ceea ce se petrecuse-n noaptea aceea îl zdruncinase de-a binelea. Nu voia să știe de nimic și cerea să i-o aducă pe Lin Daiyu.

Jia Mu și cei care se aflau de față au sărit să-l liniștească. Toate s-au dovedit a fi fără vreun folos, deoarece nici un cuvînt de-al lor nu mai ajungea pînă la înțelegerea lui Baoyu. Nimeni nu se ncumeta să vorbească, să n-audă Baochai.

Eindu-și seama că boala lui Baoyu izbucnise cu și mai mare putere, Jia Mu a poruncit să se-aprindă arome, ca să-i liniștească sufletul și ea însăși l-a dus la culcare.

O liniște de mormînt s-a lăsat în odaie. După un anumit timp, în care Baoyu căzuse într-un somn greu, Jia Mu s-a mai liniștit. Era cu gîndul la dimineața ce venea. Apoi a rugat-o pe Feng Jie s-o conducă pe Baochai la culcare.

Baochai lăsa impresia că nu-i păsa de tot ceea ce se petrecea acolo, și-așa cum era, îmbrăcată, s-a trîntit

Jia Zheng n-a îndrăznit să pătrundă în odaia mirilor și nici nu i s-a spus ce s-a-ntîmplat. Era mulțumit că totul se isprăvisese. A doua zi trebuia să plece, fiindcă era o dată de bun augur pentru călătorie. S-a dus să se odihnească, deoarece dimineața trebuia să se-ntîlnească cu însoțitorii săi și să primească urările de drum bun. În ceea ce-o privește pe Jia Mu, văzîndu-l pe Baoyu că doarme, s-a retras și ea, fiind foarte obosită.

În dimineața următoare, primul lucru pe care l-a făcut Jia Zheng a fost să îngenuncheze la mormîntul străbunilor, după care s-a dus să-și ia rămas bun de la Jia Mu.

- Plec la un drum lung, a zis el, și-nainte de toate vreau să te rog, mamă, să-ți îngrijești sănătatea. Să nu fii neliniștită pentru mine cît voi fi acolo la datorie; curînd am să vă trimit vești. Cît despre căsătoria lui Baoyu, a fost așa cum ați dorit-o și te rog să nu-ncetezi să-l sfătuiеști și să-l îndrumi!

Nevoind ca Jia Zheng să se neliniștească, Jia Mu a găsit de cuviință să-i ascundă fiului său noua criză a lui

- La drept vorbind, a zis ea, ar fi trebuit să-l trimit pe Baoyu să te-nsoțească. Dar întrucît nu s-a tămăduit cum se cuvine și fiind nedormit de-o noapte întreagă, mi-e teamă să nu răcească. De asta te și-ntreb; dacă vrei să te conducă, am să poruncesc să fie chemat. Dacă-l iubești, însă, lasă-l doar să ți se închine la plecare.

- La ce bun? s-a opus Jia Zheng. Mai bine ar face ca de-acum încolo să se-apeuce cum trebuie de învățatură și-am să mă bucur mai mult decît dacă m-ar însoți cine știe pînă unde.

Auzindu-l, Jia Mu s-a liniștit, l-a poftit să stea și, chemînd-o pe Yuan Yang, i-a poruncit:

- Xiren să-l aducă aici pe Baoyu.

Yuan Yang a ieșit și nu după mult timp a apărut Baoyu. Nu arăta nici un interes față de ceea ce era în jurul lui și a făcut plecăciunea numai atunci cînd i s-a cerut. Erau bucuroși cu toții că Baoyu rămăsese destul de lucid și nu rostise nici un cuvînt nelalocul lui în fața tatălui său.

Jia Zheng i-a dat cîteva sfaturi, pe care Baoyu le-a primit cuviincios.

Apoi a cerut slujitoarelor să-l însoțească în odaia lui, în timp ce

el s-a-ndreptat către iatacul doamnei Wang, cu gîndul s-o povăţuiască cum să-şi îndrume fiul.

- în nici un caz să nu-i dai voie să facă ce l-o tăia pe el capul, i-a zis acesteia. Anul viitor vor avea loc examenele pentru provincie şi va trebui să ia şi el parte.

Doamna Wang şi-a ascultat cu luare-aminte bărbatul, fără să-l contrazică şi, cînd el a tăcut, a cerut să fie adusă Baochai, să se prosterneze în faţa socrului şi să săvîrşească ceremonia cuvenită nevestei tinere, care-şi petrece părinţii.

După aceea, rudele din partea feminină l-au însoţit pe Jia Zheng pînă la poarta a doua, de unde s-au întors acasă.

Jia Lian şi celelalte neamuri de parte bărbătească l-au petrecut pînă la zece *li* depărtare de oraş şi, după ceremonialul de rămas bun, s-au despărţit de el,

Dar despre călătoria lui Jia Zheng nu vom mai vorbi.

Din acea clipă Baoyu şi-a pierdut cu desăvîrşire luciditatea.

Dacă vreţi să ştiţi ce i s-a întîmplat, citiţi capitolul următor.

CAPITOLUL

29

În care se povesteşte cum sufletul Mărgăritarului purpuriu, sfişiat de suferinţă, s-a reîntors în ceruri, şi cum lacrimile Cristalului sclipitor, *istovit* de boală, au udat pămîntul, înecîndu-se în suspine şi durere

HSiK' 1«. 3f «itKWS mtol&ftl

*f-ta.

u MtrK-K. MKfî^RflklV. «Eflr l'iiYKKtiit, fimf-SEK? [IMtVf] 'ifi:~)i*m3i, ^«fflitfcfiii. itliîWW. «#ifFISURI JiiKWrlBI«.

i.i'tii, wtrARAM^, ffilT, ti*

vnn&afenKWi^®'); tf-M. «RisriT.iflKPfi, x fTifi, t»^'*****?

MUffi, Mtrfw. B (fim.

sneismiis», ffaw. ftWT^W Fit.

MtitWimtnH? tCJSIW^tTM, tii^fii. \$15;*, âKJU™

ftHiJi? Q#tt SABOT, FA-S-qť. E

ten, titxitsmicfc, StoA, ^»4-firA^®, w&frtfi. tijS«t, HR».

»'ifHiifc.

dbwjm am*«j-oe«*, ttm

«ma*. «tftî-, *t:Ate*ffe. ♦ iftTfi»

DUPA CE s-a despărţit de tatăl său, Baoyu s-a simţit foarte slăbit, nu se mai putea ţine pe picioare, mişcările i-au devenit

lente și s-a prăbușit în neștire. Au fost chemați medici care l-au consultat, i-au luat pulsul, i-au prescris leacuri, dar toate s-au dovedit a fi fără cel mai mic folos; Baoyu nu mai recunoștea pe nimeni. Când l-au ridicat, părea venit din altă lume. Starea aceasta a durat câteva zile.

Sosi și sorocul „vizitei din ziua a noua” ⁹⁸. Să nu se ducă la mătușa Xue, ar fi însemnat o jignire; să-l lase pe Baoyu să se ducă, se opunea Jia Mu, care știși prea bine că nefericirea nepotului ei se datora lui Daiyu, și dacă s-ar fi încercat o explicare a lucrurilor în acest sens, cine știe ce s-ar mai fi întâmplat. Baochai abia se măritase și era într-o stare ușor de închipuit. Se părea că ar fi fost mai nimerit să fie chemată mătușa Xue. Să nu se țiViă seamă de datină, mătușa Xue s-ar fi simțit ofensată.

Jia Mu a socotit potrivit să ceară sfatul doamnei Wang și lui Feng Jie.

- Cred că nu trebuie totuși să luăm în seamă cele întâmplate în zilele trecute, atîta timp cît Baoyu poate să se ridice și să umble, a zis Jia Mu. Să-i urcăm pe-amîndoi în palanchin și să-i ducem în grădină la mătușa Xue; după vizită s-o invităm să rămîină puțin cu Baochai, încercînd s-o mai aline și totodată să ne mai sfătuim cum să-l lecuim pe Baoyu. Oare astfel nu tragem două foloase r Doamna Wang a încuviințat și a poruncit să se pregătească cele necesare.

Baochai se străduia să fie supusă, iar Baoyu îndeplinea tot ce i se spunea. De bună seamă că Baochai înțelegea prea bine ce se petrecuse și-o învinuia pe mamă-sa, care luase hotărîri necugetate, consimțind la o astfel de căsătorie. Dar acum nu se mai putea schimba nimic și ea trebuia să tacă.

Baoyu părea de nerecunoscut și, văzîndu-l, mătușa Xue regreta din suflet căsătoria lor.

Cînd s-a întors acasă, starea lui Baoyu s-a înrăutățit. Ziua următoare n-a putut nici să se miște măcar și s-a simțit rău afară din cale; nici să se atingă de mîncare nu voia. Mătușa Xue și celelalte neamuri au alergat după medici vestiți, dar nici unul n-a izbutit să găsească pricina bolii lui Baoyu.

Mai tîrziu, întîmplător, la marginea orașului, într-un vechi

⁹⁸ După un obicei străvechi, într-a noua zi de la căsătorie soția, împreună cu bărbatul, era obligată să-și viziteze mama.

templu părăginit, au dat peste un vraci sărac, pe nume Bi și poreclit Zhi Yan care, după ce l-a cercetat pe Baoyu, a spus că boala sa se datorează înlocuirii brusce a unei tumultoase bucurii, cu o stare puternică de amără-Vraciul i-a prescris leacuri, pe care Baoyu trebuia să le ia seara. Către cea de a doua strajă, Baoyu s-a simțit, într-adevăr, mai bine. Și-a revenit și a cerut chiar de băut.

Jia Mu și doamna Wang s-au mai liniștit. Jia Mu a rugat-o pe mătușa Xue s-o ia pe Baochai și să vină împreună la ea, să se odihnească.

Cu mintea cât de cât limpezită, Baoyu și-a dat seama că nu mai avea multe zile, așa că, după ce toți ai casei s-au împrăștiat și mai rămăsese doar Xiren, el a prins-o de mână și, de-abia reținându-și plînsul, a zis:

- în ce chip a venit aici sora Baochai? Eu mi-amintesc foarte bine că tatăl meu mi-a ales-o de soție pe surioara Lin Daiyu. De ce-a alungat-o Baochai? Aș vrea s-o-ntreb chiar pe ea, dar mă tem că va fi în zadar. N-ai auzit, cum o fi plîngînd surioara Lin!

- Domnișoara Lin este bolnavă, i-a spus Xiren, ascunzîndu-i adevărul.

- Dacă-i așa, atunci trebuie neapărat să o văd.

Zicînd acestea, a-ncercat să se ridice de pe scaun.

Uitase însă că nu mîncase nimic mai multe zile și acum mîinile și picioarele nu-l mai ascultau.

- Vreau să mor! a zis izbucnind în plîns amar. Dar am o dorință scumpă și te rog să i-o transmiți bunicăi: știu eu că și surioara Lin va muri și acum, cât nu e prea tîrziu, aș vrea să stăm laolaltă în aceeași odaie, să putem muri împreună! Dacă asta ni-e soarta, sicriele să fie așezate alături unul lîngă celălalt, iar de va fi să trăim, atunci să ne însănătoșim împreună. De dragul iubirii noastre de-atîția ani, fă ceea ce te-am rugat, fără să mă minți.

Xiren se frîngea de durere. în clipa aceea a intrat în cameră Baochai, însoțită de Ying Er. Ea a auzit ultimele cuvinte ale lui Baoyu și a zis cu severitate:

- De ce nu-ți îngrijești de sănătate și tot bați cîmpii? O viață întreagă stăpîna bătrînă nu te-a iubit decît pe tine. La cei peste optzeci de ani ai ei, numai tu o poți face să spună că nu în zadar te-a iubit și s-a chinuit cu tine. Ca să nu mai amintesc și de mama ta! Și-a dat tot sîngele inimii ei să te crească. Te-ai întrebat ce se

va întâmpla cu ea dacă vei muri, când tu nici n-ai intrat în tumultul vieții? Cum va rămîne la ani de bătrînețe fără nici un sprijin? Eu am un destin nenorocit, dar nu vreau s-ajung să te văd mort! Gîndește-te numai la ce ți-am spus și-ai să vezi că, deși îți dorești moartea, Cerul nu se va îndura să-mplinească asta. Culcă-te liniștit, duhurile rele vor pieri, peste forțele binelui și răului se va cobori armonia și sînt sigură că boala ta se va vindeca!

Baoyu a ascultat tăcut, apoi a izbucnit în rîs.

- Nu mai vorbești de multă vreme cu mine! Nu-nțeleg cui îi ții o astfel de predică! a zis el.

- Dacă vrei să știi adevărul, a intervenit Baochai, ei bine, în zilele acelea cînd ai zăcut fără cunoștință, sora Lin a murit.

- A murit? a țipat ca o fiară Baoyu, ridicîndu-se de pe scaun. Nu este cu putință!

- Da, a murit! a întărit Baochai. Crezi că te mint ca să atrag asupra-i nenorocirea? Bunica și mama ta știau că vă iubiți și s-au temut că dacă vei afla, ai să-ți faci seama singur. De aceea n-au găsit de cuviință să-ți spună.

Din pieptul lui Baoyu țîșni un urlet amarnic și se prăbuși peste pat cu fața în jos.

Ochii i s-au împăienjenit și sufletul i s-a tulburat. Dintr-o dată s-a văzut într-un loc cu totul și cu totul necunoscut. De undeva alerga un om și Baoyu a țipat:

- Spune-mi, te rog, unde mă aflu?

- Acesta-i drumul care duce la „locul judecății de apoi”, - s-a auzit răspunsul. De ce-ai venit aici? Încă nu s-au scurs anii tăi de viață pe pămînt.

- Dar am aflat de moartea iubitei mele și-am venit s-o caut, i-a explicat Baoyu. Nu știu cum, am rătăcit drumul.

- Cine-i iubita ta?

- Lin Daiyu din Gusu!

- În viață Lin Daiyu n-a semănat cu ceilalți oameni, a zis omul cu un surîs rece, iar după moarte, nu va semăna cu celelalte duhuri. -Ea n-are suflet⁹⁹, cum vei putea s-o cauți? La fiecare om cît trăiește, sufletul rațiunii și sufletul trupului se află împreună.

99 Potrivit unei credințe vechi, fiecare om avea două suflete : hun — sufletv. l rațiunii și bo — sufletul trupului. Hun după moartea omului zbura în cer, iar bo pieria.

Ele se adună înaintea nașterii lui și se despart după moartea sa. Dacă oamenii de rînd nu pot fi găsiți în lumea de apoi, ce să mai zicem de Lin Daiyu? Așa că pleacă mai repede de aici!

Vorbele lui l-au derutat pe Baoyu. A stat îndelung ca o stană, apoi, luîndu-și inima-n dinți a spus;

- Dacă zici că după moarte sufletul piere, atunci la ce bun mai există „locul judecății de apoi”?

- Cine susține că există „locul judecății de apoi”, pentru acela există, iar cine spune că nu există, pentru acela nu există, a rîs omul. Toate poveștile astea au fost născocite ca să prevină oamenii care trăiesc pe pămînt, că după moarte vor ispăși toate păcatele. De aceea se spune că Cerul se mînie peproști din mai multe pricini: dacă nu-și îndeplinesc îndatoririle și nu respectă legile de trai laolaltă; dacă-și pun capăt zilelor în timpul tinereții, cînd încă nu li s-a scurs vremea hărăzită viețuirii; dacă se dedau desfrîului, fac rău și fără vreun motiv își atrag pedeapsa asupra lor.

Dacă o cauți pe Daiyu, asta înseamnă că fără vreo pricină îți atragi năpasta asupra ta. Află că ea s-a și îndreptat către Lumea iluziei și dacă vrei s-o vizitezi, mai întâi de toate trebuie să te gîndești cum să-ți lecuiești boala. Numai în felul acesta vă veți putea întîlni în curînd. De nu vei trăi așa cum se cuvine și-ți vei pune capăt zilelor acum, cît ești tînăr, ai s-ajungi în „locul judecății de apoi”, și nu numai că n-ai să-ți întîlnești strămoșii, dar să-ți iei și gîndul că o vei regăsi pe Lin Daiyu.

Spunînd acestea, omul a scos din mineca veșmintelor sale o piatră și-a aruncat-o cu putere în pieptul lui Baoyu.

Baoyu s-a speriat, încît a vrut să se-ntoarcă acasă, dar rătăcise drumul. Buimăcit, își schimbă greutatea de pe-un picior pe altul, cînd deodată se auzi strigat. A deschis ochii și le-a văzut pe Jia Mu, doamna Wang, Baochai și Xiren, care vărsau lacrimi rostindu-i numele, în vreme ce el stătea nemișcat.

Cînd a observat pe masă lampionul roșu și luna strălucitoare în fereastră, sufletul i s-a ușurat. Chibzuind amănunțit tot ceea ce se întîmplase, Baoyu a înțeles că fusese copleșit de somn. Își simțea tot trupul acoperit cu o sudoare rece, și răsuflea greoi.

Baochai aflase de mult că Daiyu murise, dar, cum s-a amintit, Jia Mu și ceilalți nu voiseră să i se spună lui Baoyu. Baochai se simțea de bună seamă ofensată, că Baoyu se îmbolnăvise din

pricina lui Daiyu și nu din cauza nestematei și de aceea, găsind un moment potrivit, i-a povestit totul, nădăjduind că sub învâlmășeala provocată de atâtea întâmplări nefaste, el va începe din nou să judece și-n felul acesta se va vindeca.

Jia Mu, necunoscînd gîndurile lui Baochai, a socotit fapta ei nesăbuită și numai după ce Baoyu și-a revenit, a reușit să se mai liniștească și a poruncit să fie chemat din nou vraciul Bi.

Vraciul a venit numaidecît, i-a controlat bătaile inimii și a exclamat:

- Uimator! Inima bate puternic și regulat, iar neliniștea sufletului e pe cale să se împrăstie. Dacă va mai lua și mîine leacuri pentru liniștire, curînd se va însănătoși.

După plecarea vraciului, toți au răsuflat ușurați.

Xiren era nemulțumită că Baochai dezvăluise moartea fetei, fiindcă nu trebuia, pentru nimic în lume, ca Baoyu să afle, dar nundrăznea să arate fățiș.

Ying Er i-a șoptit lui Baochai:

- Domnișoară! Prea v-ați grăbit!

- Ce știi tu? i-a răspuns Baochai. Eu răspund, dacă-am făcut bine sau rău.

Urmărindu-și atentă soțul, Baochai și-a dat seama de cauza bolii și-și zisese că trebuie să-l ducă la deznădejde, vorbindu-i de rău pe cineva drag lui, sperînd că așa se va lecu.

Baoyu, care se simțea ceva mai bine pînă atunci, amintindu-și iarăși de Daiyu, s-a tulburat și din nou i s-a învâlmășit mintea.

- Tatăl tău ți-a dat-o de nevastă pe domnișoara Baochai fiindcă e blîndă și bună, încerca tot timpul Xiren să-l mîngîie. Firea ciudată a domnișoarei Lin l-a făcut să-și schimbe primul gînd. Mai mult, s-a temut că ea se va prăpădi. Și cum te știa neîncercat în ale vieții, să nu te zbuciumi în zadar, stăpîna bătrînă a chemat-o pe Xue- Yan, căutînd astfel să te smulgă din starea apăsătoare.

Baoyu s-a întunecat din nou și a plîns. Ar fi vrut să-și pună capăt zilelor, dar își aducea aminte vorbele auzite-n vis și se temea să nu le supere pe Jia Mu și doamna Wang. „Oricum, Daiyu nu mai este în viață, își spunea, iar în afară de aceasta, dintre toate, cel mai mult îmi place Baochai”.

Astfel Baoyu s-a împăcat cu gîndul că destinul hotărîse să se împreune aceea care purta aur, cu cel ce avea nestemata.

Văzînd că vorbele sale atinseserățelul, Baochai de asemenea,

se liniștise și, împlinind toate datinile de familie față de Jia Mu și doamna Wang, nu mai avea altă grijă decît să-i alunge lui Baoyu gîndurile triste.

Baoyu zăcea tot timpul în pat și văzînd-o lîngă el pe Baochai, suferința îi creștea. Baochai, însă folosea toate mijloacele să-l salveze.

- Lucrul cel mai însemnat pentru tine este să te însănătoșești odată, îi spunea ea. Noi doi sîntem de acum soț și soție, hărăziți de soartă să trăim o veșnicie împreună.

Baoyu nu putea să se împace în nici un chip cu acest gînd. Jia Mu, doamna Wang și mătușa Xue erau tot timpul în preajma lor. Se înlocuiau una pe cealaltă, iar noaptea, cînd Baochai se ducea la culcare, Jia Mu trimitea cîte o slujitoare să-i vegheze. Ele urmăreau cu stăruință ca Baoyu să se pătrundă de realitate și în modul acesta să se întoarcă la o viață firească.

Cum Baochai era neobișnuit de blîndă cu el, treptat, toată dragostea pe care o avusese pentru Daiyu, Baoyu a început s-o îndrepte spre ea.

În ziua în care avusese loc nunta lui Baoyu, Daiyu zăcea fără cunoștință și viața abia mai pîlpîia în trupul ei firav. Însăpăimîntate, Li Wan și Zi Juan stăteau lîngă patul ei, plîngînd nestăpînit.

Către seară Daiyu își revenise puțin și, deschizînd ochii, a făcut semn că-i este sete. Xue Yan plecase, dar Li Wan și Zi Juan se aflau lîngă ea. Zi Juan a dat fuga să-i toarne fiertură de pere cu scortîșoară, din care i-a dat trei lingurițe. Daiyu a închis din nou ochii și-un timp a stat nemișcată.

Li Wan și-a dat seama că aceasta nu era decît „cea de pe urmă licărire” și că o va mai duce jumătate de zi. Atunci s-a repezit pînă acasă, în Cătunul orezului înmiresmat, unde o așteptau treburile.

A rămas așa un timp, apoi Daiyu, deschizînd ochii, le-a văzut lîngă ea numai pe Zi Juan, pe bătrîna ei doică și cîteva fete din casă. A luat mîna lui Zi Juan și, adunîndu-și ultimele puteri, i-a spus:

- S-a terminat!... M-ai slujit atîția ani și credeam că nu ne vom despărți niciodată... Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că...

Apoi a tăcut și suspinînd prelung a închis ochii. Zi Juan nu îndrăznea să-și retragă mîna.

Cînd lui Daiyu îi fusese ceva mai bine. Zi Juan se înșelase sperînd că stăpîna ei va supraviețui. Acum, însă. vorbele o făcuseră să tremure.

- Surioară, a mai zis Daiyu după o îndelungată tăcere. Eu n-am pe nimeni, sînt singură, singură. Roagă-i tu să mă ducă în sud și să mă-ngroape cu părinții!

Și iară a închis ochii.

Tulburată, Zi Juan a trimis din nou după Li Wan, dar între timp s-a ivit Tanchun.

Zi Juan a strigat-o:

- Veniți la domnișoara Lin!

Ochii îi erau plini de lacrimi.

Tanchun s-a apropiat de pat. și prinzind mîna lui Daiyu. a simțit-o rece. Ochii își pierduseră strălucirea. Izbucnind în hohote de plîns, fetele au poruncit să aducă apă și s-o îmbăieze pe Lin Daiyu. A sosit și Li Wan. Toate trei stăteau fără să scoată un cuvînt. Au început s-o spele, cînd deodată Daiyu s-a smucit și a strigat:

- Baoyu! Baoyu! Ți-e... mai bine...

Trupul tot i s-a acoperit cu o sudoare rece și a tăcut. Zi Juan s-a repezit spre pat s-o sprijine, dar suflul morții o învăluisese.

Tanchun și Li Wan au pus fetele s-o pieptene și s-o gătească.

Vai, totul fusese așa cum spun și versurile: Suflet înmiresmat, ca un fir subțire Pe vînt se leagănă sfiit - Durerea lui adîncă, amară, Acum trecu în somn fără sfîrșit..

CAPITOLUL

30

În care se povestește cum Baoyu a trăit amarul despărțirii, aflînd de plecarea surorii lui, și cum în castelul Ningguo s-au abătut nenorocirile și boala

TANCHUN

ÎNTR-UNA din zile, Jia Mu a poftit-o pe mătușa Xue la ea și i-a spus:

- Numai mulțumită ție am putut să-l salvăm pe Baoyu. Acum nu se simte chiar atît de rău. Sînt o sută de zile de cînd se îngrijește ca să-și refacă sănătatea, sorocul de doliu după împărăteasă a trecut, așa că ar fi nimerit să desăvîrșim căsătoria. Te-aș ruga s-alegi pentru asta o zi norocoasă.

- De ce mă mai întrebați, stimată stăpînă? s-a mirat mătușa Xue. Aranjați singură totul așa cum se cuvine! Chiar dacă fiica mea nu-i o frumusețe, nu se poate tăgădui că e o fată deșteaptă. Iar în ce privește caracterul ei, de mult îl cunoașteți prea bine. Tot ce doresc este ca Baochai să se-nțeleagă cu Baoyu și să nu vă mai pricinuiască zbucium, s-o liniștească și pe sora mea, iar pe mine să mă scape de griji. Hotărîți singură data ceremoniei. Vom mai înștiința și neamurile?

- Bine-nțeles! s-a grăbit să răspundă Jia Mu. în viața lui Baoyu și a fiicei tale va fi primul mare eveniment. După atîta tumult apele s-au așezat, așa că nu e rău să petrecem cîteva zile. Vom pofti toate neamurile! De bucurie că nu mi-au fost în deșert strădaniile, chiar și noi ne vom veseli bînd.

Ascultînd-o pe bătrînă, este lesne de înțeles că mătușa Xue s-a bucurat. Totodată a socotit clipa nimerită să aducă vorba de zestrea fetei sale.

- Și-așa eram neamuri, a zis Jia Mu. Acum ne-am apropiat și mai mult. După părerea mea n-ar trebui să te mai gîndești la asta. Dar dacă-i să vorbim de strictul necesar, casa gеме de

lucruri. Dacă Baochai dorește să aibă cîte ceva din lucrurile îndrăgite de ea, încă din copilărie, poți să i le trimiți. Sînt sigură că nu e atît de pretențioasă ca nepoată-mea, Daiyu. Că dac-ar fi avut o altă fire, n-ar fi murit așa de tînără!

Ochii mătușii Xue jucau în lacrimi. Chiar în clipa aceea însă a intrat Feng Jie, care le-a întrebat rîzînd:

- Bunică, mătușă, de ce v-ați întristat așa?

- Ne-am adus aminte de surioara Lin și din nou ne-am tulburat, a răspuns mătușa Xue.

- N-are rost, a rîs iar Feng Jie. Am auzit adineauri o glumă și-am alergat să v-o spun.

Jia Mu și-a zvîntat lacrimile și pe buze i-a înflorit ușor un zîmbet.

- Bineînțeles că din nou vrei să rîzi de careva! Hai, să te-auzim! Dar dacă n-o să ne placă, să te păzești!

A sosit vremea să vorbim și despre mătușa Xue.

îndată ce Xue Ban a fost pedepsit pentru omor, nu se știe cîți bani a irosit, sărmana, cu mituirea dregătorilor ca nu cumva pînă la urmă să fie socotită crima dinainte plănuită. Era hotărîtă chiar să amanezeze lucrurile, ca să facă suma trebuincioasă și să-l poată scăpa pe fiul său de pedeapsă. Dar, pe-neasteptate, departamentul a desființat hotărîrea judecătorului și ea s-a văzut nevoită să risipească alți bani cu plocoanele. Pînă în cele din urmă însă totul a fost în zadar, deoarece înalta instanță a stabilit că omorul a fost voit și vinovatul trebuia să ispășească pedeapsa cu moartea. Xue Ban stătea în închisoare în așteptarea ședinței de toamnă a tribunalului suprem, care trebuia să-și dea verdictul. Mătușa Xue plîngea zi și noapte. Baochai o vizita des și se străduia s-o aline.

- De la început nu i-a mers bine fratelui meu! Cum căpătase o moștenire așa de mare de la străbuni, ar fi trebuit să fie mai cumpătat. Povestea cu Xiang Ling, de pe cînd locuia în Sud, nu putea să prevestească ceva bun! Noroc că s-a-ntîmplat s-avem acolo rude cu trecere și moartea omului să nu ne coste cine știe cît. Ar fi fost cazul atunci să-și schimbe purtările, să se facă om de treabă și gă chibzuiască mai bine cum să-și întrețină mama, nu să vină în capitală, s-o ia de la început cu ale lui! Ai suferit atîta din pricina lui și ai vărsat atîtea lacrimi pentru el! L-ai însurat gîndind că se va potoli, dar pesemne c-așa i-a fost

destinul, să dea peste o nevestă zurbagie și să se vadă nevoit să plece, ca să scape de ea! Înțelept mai spune proverbul: „Oropsitul tot pe drumuri strimte nimerește”! Nu trecuseră prea multe zile de când plecase de-acasă că a și achitat omul! Dumneata, împreună cu fratele Xue Ke, nu v-ați cruțat puterile să-l ajutați: nu-i vorba numai de plocoanele date dregătorilor, dar și de faptul c-ați alergat după apărători. După cum se vede, va trebui să-și ispășească păcatele! Se zice că cine crește copii are sprijin la adinei bătrînețe. Chiar și în familiile cele mai năpăstuite copiii se străduiesc să muncească pentru un castron de orez, cu care să-și hrănească mama. Pe cînd în casa noastră fiul își risipește averea lăsîndu-și bătrîna mamă să verse lacrimi! Te rog să mă ierți, s-ar putea să nu fiu de ajuns de supusă, cînd vorbesc așa, dar mi se pare că fratele meu se poartă cu dumneata de parcă nu ți-ar fi copil, ci dușman. Dar nu vrei să pricepi, plîngi cît e ziulica de mare și pe deasupra mai înduri și furia cumnată-mi! Și eu?... Nu pot mereu să te mîngîi! Chiar dacă se zice că Baoyu s-a ținut, el tot nu vrea să mă lase. Aș putea eu oare să trăiesc liniștită, cînd știu cîte înduri? A sosit de curînd depeșă de la tatăl lui Baoyu în care scrie că a citit foaia oficială despre proces și s-a speriat într-atît, încît a și trimis slugi în capitală să se intereseze cu de-amănuntul despre ce-i vorba, și dacă s-o putea, să aranjeze ceva. Da, omorul săvîrșit de fratele meu a ajuns să-i neliniștească pe mulți! Noroc că mă aflu lîngă dumneata, că dac-aș fi fost într-altă parte și aș fi căpătat o astfel de veste, poate că deatîta amărăciune mi-aș fi pus capăt zilelor! Te implor, mamă, cruță-te puțin! Pînă mai trăiește frate-meu, pune la punct afacerile noastre negustorești, cheamă vechilii, spune-le să lămurească ce ni se cuvine și ce nu ni se cuvine și să socotească dacă mai avem ori nu vreun ban.

Cu lacrimi în ochi mătușa Xue s-a destăinuit fetei sale:

- De cîte ori te-ai abătut pe la mine, ți-am tot spus cum stau lucrurile cu nefericitul tău frate, iar tu m-ai liniștit. Dar n-ai avut de unde afla că ne-au înlăturat din rîndul negustorilor Curții împăratului, iar cele două dughene și întreg bănetul s-au dus pe apa sîmbetei! Ne-a mai rămas doar casa de amanetat, dar și acolo au dispărut băieții de prăvălie cu vreo cîteva mii de *liang* de argint. Pe deasupra ne-au dat și-n judecată pentru faliment. Xue Ke, ce-i drept, a adunat ce ni se cuvenea de la datornicii din

provincie, dar pînă acum s-a irosit totul. Au fost de părere să luăm bani și din prăvălioara ce ne rămăsese în sud și totodată să scoatem la mezat casa pentru a putea astfel să facem față cheltuielilor. Dar acum două zile m-au anunțat că dugheana din sud e-n pierdere și s-ar fi închis. Dacă s-a-ntîmplat într-adevăr așa, la ce-i mai folosește mamei tale să mai trăiască?

Mătușa Xue a-nceput să plîngă cu hohote.

- Nu fi amărîtă din pricina banilor, mamă, a liniștit-o Baochai, cu atît mai mult, cu cît are grijă Xue Ke. Păcat doar c-au fugit vînzătorii, numaidecît ce-au aflat că ne-am ruinat! Ceva mai mult, am auzit că i-ar fi înlesnit pe unii să ne stoarcă de bani! Se vede cu cine s-a adunat frate-meu! Prietenii n-au știut decît să bea și să mănînce pe socoteala lui și-n clipele grele să se facă nevăzuți! Dacă ții într-adevăr la mine, mamă, ia seama la ce-ți spun: ești oarecum în vîrstă și-i bine să-ți vezi înainte de toate de sănătate. Poți să fii încredințată că n-ai să înduri foame și sărăcie pînă la sfîrșitul vieții! Lucrurile și hainele ce ne-au mai rămas în casă să fie date cumnatei mele mai mari și să nu mai faci nimic! M-am gîndit și la fete: după mine, nici una n-are tragere de inimă să mai rămînă la noi, așa că dacă vor, n-au decît să plece! Îmi pare rău doar de Xiang Ling, care n-a avut decît de suferit, și-aș vrea să rămînă cu dumneata. Iar dacă va fi să ai nevoie de ceva, bucuroasă am să-ți fac eu rost și sper că bărbatul meu să nu mă țină din scurt. Domnișoara Xiren e la fel de înțelegătoare și bună. A fost foarte mișcată cînd a auzit ce ni s-a întîmplat. În ceea ce-l privește pe Baoyu, nu știe nimic și de aceea nici nu-i pasă. Dar dacă-ar ști adevărul, mă tem că s-ar speria de moarte!

- Bună copilă, a-nterupt-o mătușa Xue. E mai bine să nu-i spui nimic. De focul lui Lin Daiyu era cît pe-aci să moară; noroc că și-a mai revenit. Dacă din nou îl tulburi, nu numai tu vei avea de pătimit, ci și eu, la ani de bătrînețe, pot să rămîn fără nici un sprijin.

Între timp favorita Zhao auzind că Tanchun se căsătorește, s-a bucurat tare mult, zicîndu-și în sine: „Fata asta m-a disprețuit mai mult decît toți ai casei. Oare o fi știind că eu sînt mama ei? M-a tratat întotdeauna mai rău decît pe slugile ei. Gîndul îi este numai la alții. Cînd se ocupă ea de gospodărie, Jia Huan nu mai poate să facă un pas. Acum tatăl său l-a luat cu el și sînt mai liberă. Nu m-aștept la nu știu ce de la ea, dar pot Să-i doresc cu

sufletu-mpăcat să aibă noroc de viață, ca și Yingchun”.

Și a alergat la Tanchun să-i ducă vestea.

- Domnișoară, a zis ea răutăcioasă, acum veți avea parte de o situație deosebită. Mi-nchipui că vă veți simți mai bine la bărbat decît acasă, și trebuie să vreți să plecați cît mai curînd acolo. Cu toate că v-am crescut, nu m-am ales cu nici un folos! Și chiar dacă am fost mai mult rea decît bună, sper totuși să nu mă uitați!

Tanchun și-a aplecat privirea, continuînd să brodeze, fără să-i răspundă. Văzînd că fata n-o bagă în seamă, Zhao a plecat de-abia stăpînindu-și furia.

Rămasă singură, Tanchun s-a supărat, apoi a rîs, ca după aceea să se-ntristeze și s-o podidească lacrimile. Ca să-și alunge mîhnirea s-a dus la Baoyu.

- Surioară, am auzit c-ai fost lîngă surioara Lin cînd și-a dat sufletul, a zis Baoyu după ce s-a apropiat de el. Mi s-a spus că tocmai în clipa morții ei, de undeva s-a auzit o muzică. Să fie oare un semn?

- Crezi? a zis Tanchun. Oricum, noaptea aceea a fost într-adevăr ciudată și muzica neobișnuită, așa că s-ar putea să ai dreptate!

Vorbele fetei au întărit și mai mult bănuiala lui Baoyu. Și-a amintit numaidecît cum nu de mult, cînd sufletul său pribegit prin depărtări neștiute, a întîlnit un om care i-a spus că atît cît a trăit Lin Daiyu n-a fost la fel cu toți ceilalți oameni, iar după moarte nu se va transforma într-o arătare obișnuită. Bineînțeles, s-a gîndit el, Daiyu s-a prefăcut în zeiță și veghează asupra faptelor mai deosebite din viața pămîntenilor. În clipa aceea și-a adus aminte și de Chang E pe care o văzuse cîndva într-o piesă.

Curînd Tanchun a plecat. Baoyu a dorit s-o aibă pe Zi Juan în preajmă și a rugat-o pe Jia Mu să i-o dea.

Zi Juan n-a vrut să se ducă pentru nimic în lume, dar Jia Mu și doamna Wang i-au poruncit, și în felul acesta n-a mai avut încotro. Însă, slujindu-l pe Baoyu, Zi Juan suspina și stătea tot timpul încruntată. Cînd în încăpere nu se afla nimeni, Baoyu încerca s-o întrebe despre Daiyu, dar mai întotdeauna răspunsul ei era aspru. Baoyu, mișcat de statornicia simțămintelor fetei pentru Daiyu, nu se supăra niciodată.

În ceea ce-o privește pe Xue Yan, cu toate că s-a arătat destoinică în ziua nunții lui Baoyu, fiindcă era mai sărmană cu

duhul, Baoyu a cerut lui Jia Mu și doamnei Wang s-o ia de la ei și s-o mărite cu cineva. Așa că Xue Yan locuia acum la bărbat. Doica Wang, care-o crescuse pe Daiyu, avea să însoțească sicriul cu trupul fetei în sud. Ying Ge și celelalte slujitoare au trecut să îngrijească de Jia Mu.

Baoyu se întrista și mai mult văzînd cum, încetul cu încetul, plecau toți cei care fuseseră în preajma lui Lin Daiyu. Dar cînd amintirea devenea de neîndurat, îi venea în minte gîndul că moartea neobișnuită a lui Lin Daiyu arăta și mai limpede că fata fusese o făptură a cerului care trăise pe pămînt și apoi se reîntorsese în lumea nemuritorilor. La gîndul acesta, tînărul se simțea copleșit de bucurie.

Într-o zi, pe cînd Baochai îi spunea pe șoptite lui Xiren că Tanchun avea să se mărite, Baoyu, auzind întîmplător, a prins să geamă din răspuțeri și s-a prăvălit în hohote peste *kan*.

- Ce s-a întîmplat? au strigat înspăimîntate Baochai și Xiren alergînd către el.

Baoyu avea respirația sugrumată și timp îndelungat n-a putut să rostească o vorbă.

În cele din urmă, a izbucnit.

- Nu mai pot! Una cîte una îmi pleacă toate surioarele! Surioara Lin a devenit zeiță. Yuanchun, sora mea cea mare, alături de care am crescut, a murit și ea. A treia surioară, Tanchun, se mărită și se va duce departe și nu vom avea cum s-o mai vedem. Surioara Shi Xiangyun, de asemenea trăiește nu știu pe unde; surioarei Xue Baoqin i-au scornit vorbe... Oare nici una din surioarele mele nu va mai rămîne acasă? Cum am să trăiesc atît de singur?

Xiren a încercat să-l mîngîie, dar Baochai a spus hotărît:

- Lasă-l, am să-l întreb eu, a zis ea întorcîndu-se către Baoyu: „Ce, vrei ca toate fetele să stea pînă la bătrînețe acasă lîngă tine și să nu-și împlinească îndatoririle pe care le are orice femeie? Dacă ar fi fost vorba despre alte fete, s-ar mai putea crede că ai în legătură cu ele niscaiva gînduri. Dar surorile? Deocamdată nici una din ele nu s-a căsătorit prea departe. Și chiar așa de-ar fi, ce poți face tu? Doar totul depinde de tata. Sau îți închipui oare că pe pămînt ești singurul om care-și iubește surorile? Dacă toți ar fi ca tine, atunci nici eu n-aș fi putut în vecii vecilor să devin soția ta. Oamenii învață ca să devină înțelepți și luminați, iar tu,

dimpotrivă, din ce înveți, nu te alegi cu nimic. Dacă-i așa, atunci eu și Xiren ar trebui să ne-ntoarcem acasă, iar tu poți să-ți aduni surioarele și să te îngrijească ele.

Baoyu le-a prins de mână pe Baochai și Xiren și a

- Știu! Dar de ce au plecat cu toate atât de devreme? Ar fi putut să mai aștepte puțin și să plece atunci când m-aș fi prefăcut în cenușă!

- Vorbești necugetat!

Xiren s-a grăbit să-i astupe gura cu mâna:

- N-au trecut decît două zile de cînd te simțeai și tu mai bine și stăpînei Baochai îi și revenise pofta de mincare! Dacă ai să faci tot așa și o vei zdruncina din nou, n-am să-mi mai iau nici un fel de răspundere!

- Înțeleg! a șoptit Baoyu, nefiind în stare să se opună tetelor, dar simt că mă-apasă ceva pe suflet.

Baochai nu l-a luat în seamă și i-a făcut lui Xiren un semn scurt, să-i dea leacurile liniștitoare.

Xiren se gîndea s-o înduplece pe Tanchun să nu treacă pe la Baoyu ca să-și ia rămas bun, fapt pe care-l mărturisi lui Baochai.

- De ce te temi? i-a răspuns ea. Peste cîteva zile se va liniști și va pricepe tot. Cred c-ar trebui să le dăm prilejul să vorbească mai mult. Tanchun este o fată deșteaptă, se va strădui să-i arate că n-are dreptate și să vezi că va înceta să mai îndruge vrute și nevrute.

Discuția le-a fost întreruptă de intrarea lui Yuan Yang. Fusesse trimisă de Jia Mu, care aflase că Baoyu se simțea din nou rău. îi poruncise să-i transmită lui Xiren să facă orice, ca să-l liniștească.

Xiren ja făgăduit că va implini porunca întocmai. Yuan Yang a mai stat un timp, apoi a plecat.

La început fetele locuiau în Grădina priveliștilor încîntătoare, dar după dispariția lui Yuanchun, totul a fost lăsat în paragină. Apoi, s-a însurat Baoyu, Daiyu a murit și Shi Xiangyun s-a întors acasă, iar vremea s-a răcorit; Li Wan, Tanchun și Xichun s-au mutat în locuințele vechi. Numai în zilele însorite și în nopțile cu lună se mai adunau ca înainte, în grădină, unde rîdeau și glumeau.

Dar iată că Tanchun avea să plece și ea, iar Baoyu devenise posac și nepăsător, cu toată lumea și nici nu mai ieșea din casă.

Grădina era cu desăvîrșire pustie și în afară de cîțiva inși care o îngrijeau, nu mai zăreai picior de om. În ziua plecării lui Tanchun, doamna Yu a venit s-o petreacă. La reîntoarcere se făcuse tîrziu. N-a mai așteptat să i se pregătească trăsura și a hotărît să meargă pe jos și să iasă pe porțița din grădină, care, în ultimii ani înlesnea trecerea între castelul Ningguo și castelul Rongguo. Peste tot se simțea paragina. Cu toate că terasele și foișoarele rămăseseră pe locurile lor de totdeauna, doamna Yu a fost cuprinsă de o tulburare neînțeleasă, ca și cum ar fi pierdut ceva. Cînd a ajuns acasă, febra a cuprins-o pe neașteptate. Vreo două zile a dus-o pe picioare, apoi a căzut la pat. Ziua se simțea destul de bine, dar, cum se lăsa noaptea, trupul îi frigea și cădea în

Vraciul chemat de Jia Zhen a spus că doamna Yu răcise și cum boala își urma ciclul atacase stomacul și bolnava aiura. Era încredințat că toate se vor sfîrși cu bine și doamna Yu se va însănătoși curînd. Dar leacurile pe care le-a luat nu i-au fost de nici un folos. Încetul cu încetul mințile i s-au rătăcit.

Înspăimîntat, Jia Zhen și-a chemat fiul.

- întrebă dacă se allă prin apropiere vreun medic bun, i-a poruncit el. Dacă afli, cheamă-I degrabă.

- Vraciul care-a văzut-o se bucură de cel mai bun renume, a răspuns Jia Rong. Tare mă tem că mamei nu-i trebuie astfel de leacuri!

- Prostii! s-a înfuriat Jia Zhen. Sau poate crezi că nici n-ar trebui să ne-ngrijoreze?

- Nu-i vorba de asta, a explicat Jia Rong. Mama a fost zilele trecute la castelul Rongguo și s-a întors de acolo prin grădină. Am băgat de seamă că îndată după ce a ajuns acasă și a cuprins-o febra; de nu s-ar fi întîlnit cu cine nu trebuia. Am auzit că la marginea orașului trăiește un oarecare Mao Banxian, venit de prin părțile Indului, care are puteri miraculoase. N-ar fi mai bine să-l chemăm? Dacă ne cîștigă încrederea, vom face tot ce ne va spune; cînd vom vedea că nici asta nu-i folosește, vom chema vraciul.

Ascultîndu-și fiul, Jia Zhen porunci să fie adus acel om.

Jia Rong l-a poftit pe Mao Banxian în odaia sa de lucru, i-a dat să mănînce și i-a oferit ceai. Sorbindu-l, a întrebat:

- Aș vrea să știu, ce doriți să aflați?

- Mama mea a căzut greu bolnavă, a răspuns Jia Rong și v-am

poftit să-i preziceți soarta de-aici înainte.

- Dacă-i așa, dați-mi apă neîncepută să-mi spăl mâinile, a zis întâi de toate omul, și aduceți o măsuță cu mirodenii.

S-au făcut numaidecât pregătirile trebuincioase. Mao- Banxian scotoci în sîn de unde scoase un cilindru, înaintă spre măsuță, se înclină scurt și, scuturînd cilindrul, zise:

- Smerit mă ploconesc Cerului și Pămîntului implorînd forțele tainice ale firii, să mă ajute la facerea unei drepte preziceri și să-mi trimită duhurile bune într-ajutor. De față se află un evlavios din neamul Jia, care din pricină că i s-a-mbolnăvit mama, supus își îndreptă ruga spre cei patru înțelepți: Fu Xi, Wen Wang, Zhao Gorig și Kong Zi, ca ei să se-ndure și să-i onoreze cu milostiva lor atenție. Rogu-vă, mari înțelepți, dați-mi puteri să pătrund adîncile taine ale destinului, și dacă va fi aducător de nenorociri, să i-l înfățișez astfel, iar dacă va fi fericit, să i-l arăt fericit. Rogu-vă, mai înainte de toate trimiteți-mi trei semne care să-mi îngăduie prezicerea despre soarta ce-o așteaptă pe această femeie!

Zicînd, ghicitorul a aruncat, din acel cilindru, o plăcuță într-un taler.

- Primul semn, a zis el, *jiao*.

Din nou a scuturat cilindrul și a anunțat că a căzut simbolul *dan*. A treia oară a ieșit la iveală iarăși semnul *jiao*. Adunînd cele trei simboluri ale zodiacului, Mao Banxian a zis:

- Au apărut, așadar, semnele prezicerii; acum trimiteți-mi, rogu-vă, semnele care să-mi îngăduie să pătrund în tainele sorții ei.

Prezicătorul a scos și de data aceasta trei plăcuțe, toate purtînd inscripția *dan*.

Adunîndu-le, Mao Banxian s-a așezat și-a glăsuțit:

- Luați loc. luați loc, vă rog! Îngăduiți-mi să chibzuiesc asupra celor ce mi s-au arătat. Prezicerea îmi spune că deocamdată „fericirea-i departe”. Aceasta are legătură și cu persoana care ghicește, așa că pentru dumneavoastră s-a ivit simbolul al treilea, ceea ce înseamnă că vă veți prăpădi averea. Dar cum vă inferează soarta mamei, trebuie să ne întoarcem spre cel dinții semn. El arată că părinții dumneavoastră au întîlnit vreo forță necurată. Și cel de al cincilea semn are legătură cu duhurile rele, ceea ce înseamnă că mama dumneavoastră este greu lovită. Nu,

nu! Nu se va întâmpla nici o nenorocie, fiindcă stihia apei, de sub primul semn ciclic *zi*¹⁰⁰ și al doisprezecelea semn ciclic *hai*, este încă tușat; intră în mișcare stihia lemnului, de sub cel de al treilea semn ciclic *yan*, care va avea ca rezultat nașterea focului. Prezicerea are legături cu persoana care ghicește, așadar se poate interpreta că fiul ori nepotul, totuna, va învinge duhurile. Peste două zile, duhul rău din elementul apă, de sub semnul ciclic *zi*, va fi izgonit, și-ntr-o zi, arătându-se cel de al unsprezecelea semn al ciclului *xiu*, mama dumneavoastră se va înzdrăveni. Numai că prezicerea are legătură și cu tatăl dumneavoastră și arată schimbarea înfățișării duhului, ceea ce înseamnă că și pe el îl așteaptă zile nefaste. Dar în ce vă privește citesc un rău mai mare și decît prădăciunea. În ziua cînd stihia apei va căpăta puteri și stihia pămîntului va trece în declin, vă pîndește răul cel mare.

Mao Banxian a tăcut și a-nceput să-și scarmene barba.

La început, vorbele omului i s-au părut lui Jia Rong caraghioase și era să-l pufnească rîsul. Dar tonul convingător al lui Mao Banxian l-a cutremurat. Însăimîntat de soarta tatălui său, Jia Rong i s-a adresat:

- Despre ce va să fie, ați vorbit cum nu se poate mai clar, dar de boala mamei nu mi-ați spus nimic.

- Judecînd după hexagramă ¹⁰¹, boala mamei dumneavoastră a izbucnit din lupta elementului apă cu elementul foc, ceea ce înseamnă că-n trupul ei sălăşluiesc unite căldura şi frigul. Iar dacă vreţi să aflaţi care-i pricina, mergeţi şi ghiciţi în cartea *Legătura strînsă dintre elemente*, fiindcă prezicerea pe plante cu mai multe tulpini aici nu-i de nici un ajutor.

- Dumneata stăpîneşti acest dar? s-a interesat Jia

- Oarecum.

Jia Rong l-a rugat să-i prezică anunţîndu-i horoscopul mamei sale. Atunci Mao Banxian a desenat un cerc, a aşezat simbolurile duhurilor şi a început să ghicească. Observînd că la semnul ciclic *xiu* a apărut duhul tigrului alb, prezicătorul a spus:

- Proorocirea vorbeşte de „împrăştierea spiritului”. Tigru alb trece drept duh rău, însă în perioada prosperităţii generale, acţiunile lui sînt limitate şi ca atare nu se mai poate socoti rău. Dar cînd începe să stăpînească duhul morţii, el, ca un adevărat tigru hămesit, dă iama printre oameni. Ciocnindu-se cu el, spiritul, de frică, nădăjduieşte să scape şi se împrăştie. Îmbinarea simbolurilor căpătate de noi arată că spiritul a părăsit trupul, lăsîndu-i doar tristeţea şi îndoiala. Dar dacă e să pomenim despre boală, aici se poate prevesti obîrşia morţii, în legătură cu pierderea unui proces. Obişnuit, tigrul iese la pradă spre asfinţitul soarelui. De aici se trage concluzia că boala s-a ivit

101 Este vorba de un sistem străvechi de ghicire la baza căruia stau diagramele, formate dintr-o linie dreaptă neîntreruptă, ca semn grafic al principiului masculin Yang (—) şi o linie dreaptă întreruptă, ca semn grafic al principiului feminin Yin (— —). Prin combinarea celor două linii au rezultat opt trigrame (ba gua), reprezentare grafică a concepţiei chineze antice dualiste, potrivit căreia lumea materială, compusă din cinci elemente primordiale (wu xing) este caracterizată de o forţă (qi) bivalentă, de sens contrar, cheia mişcării materiei şi a schimbărilor în univers.

— cer (principiul creator masculin pur) ;

— lac ; li — foc ; zhen tunet ; xun vînt ;

kan = — apă ; gen = munte ; kun = pămînt, principiul creator feminin pur.

Unind cele opt trigrame două cîte două se obţin 64 de noi combinaţii — hexagramele. Legenda spune că împăratul legendar Fu Xi (cca 2953 — cca 2838 î.e.n.) ar fi copiat de pe spatele unui dragon cele 8 trigrame, iar într-o altă versiune că ele ar fi fost imaginate de către Zhou Changgong, pe care tiranul Xin 11 suspectează de trădare şi îl întemniţează doi ani (1092—1090 î.e.n.) la Maili. Pentru a ghici ce avea să i se întîmple în continuare, Zhou Changgong născocesc trigramele.

către lăsarea serii. în tălmăcirea îmbinării semnelor de acest fel se spune: „Tuturor cărora li se arată asemenea împletire de simboluri, au o casă unde sălăşluieşte tigrul necurat ori ceva cu înfăţişarea lui”. Dacă vreţi să vă vorbesc despre tatăl dumneavoastră, repet că şi pe el îl paşte nenorocirea.

Acest lucru e prezis de unirea simbolurilor „tigru” şi „soare”, fiindcă tigrul pe soare provoacă rău bărbaţilor şi pe lună, femeii. într-un cuvânt, prezicerea este rea.

Nici nu l-a ascultat pînă la capăt, Jia Rong s-a şi îngălbenit de spaimă.

- Aţi spus adevărul, învăţate, şopti, numai că, mi se pare, această prezicere nu aduce cu cea dintîi. Ce va să zică ne ameninţă?

- Nu vă grăbiţi, l-a domolit Mao Banxian. îngăduiţi-mi să mă uit din nou cu băgare de seamă.

El şi-a plecat capul, a bolborosit îndelung ceva în barbă şi deodată a exclamat:

- Există o stea salvatoare! Toate vor trece cu bine! Prezicerea spune că duhul binelui pe care l-aţi văzut sub semnul ciclic *si* vă va aduce salvarea. în această îmbinare simbolurile exprimă: „Spiritul raţiunii s-a împrăştiat, iar spiritul trupului s-a întors”. La-nceput veţi avea parte de necaz, dar după aceea vă veţi bucura. Nu se va întîmpla nici o nenorocire, dacă veţi fi cu ochii în patru.

Jia Rong l-a răsplătit pe om, l-a petrecut, apoi a povestit tatălui său cum boala doamnei Yu se trage din întîlnirea cu duhul tigrlui alb, în faptul serii.

- Mi-ai spus că alaltăieri seara mama s-a întors acasă prin grădină, a zis Jia Zhen. Oare asta nu înseamnă că a întîlnit fiara chiar acolo? Ți-aminteşti: Feng Jie a trecut de asemenea prin grădină şi cînd s-a înapoiat a căzut bolnavă?! Nu văzuse nimic deosebit, dar fetele care-o însoţiseră susţineau c-ar fi zărit pe munţi o arătare păroasă, cu ochii mari cît lampioanele, care chiar vorbise cu Feng Jie, de-a speriat-o de moarte.

- Cum să nu-mi amintesc? a exclamat Jia Rong. Am mai auzit cum povestea Bei Ming că după moarte, Qing Wen ar fi devenit duh apărător al lotuşilor din grădină, iar cînd a murit Lin Daiyu, de undeva s-a auzit muzică. Daiyu a devenit, negreşit, duh-protector al florilor! înainte, cînd oamenii umpleau locul şi

domnea forța „luminii”, ele n-aveau putere să pricinuiască nenorociri; acum grădina-i pustie și, se poate că mama, străbătînd grădina, să fi călcat vreo floare, atrăgînd nemulțumirea duhului protector, ori să se fi întîlnit cu vreo forță necurată. Oricum, prezicerea se adevărește.

- Dar nu ți-a spus, ne paște vreo nenorocire, ori nu? a întreat Jia Zhen.

- Socotind după cuvintele sale, mama se va înzdrăveni în ziua însemnată de simbolul ciclic xiu, a răspuns Jia Rong. Dar el a mai spus că sănătoasă de tot se va face cu două zile mai înainte ori cu două zile mai tîrziu.

- Ce va să-nsemne și asta? a-ntreat Jia Zhen.

- Poate așa a zis, ca nu cumva și cea mai exactă prezicere să stîrneasă îndoieli, a răspuns Jia Rong.

Discuția lor s-a întrerupt, cînd în odaie s-au auzit voci.

- Stăpîna dorește să meargă-n grădină și fetele n-o mai scot la capăt cu ea.

Jia Zhen și Jia Rong au alergat s-o linștească pe doamna Yu, dar ea aiura țipînd cît o ținea gura:

- Cei îmbrăcați în roșu mă strigă! Cei îmbrăcați în verde mă gonesc!

Toți care se aflau lîngă patul ei erau îndemnați să rîdă, dar în același timp îi încolțise frica. Jia Zhen a poruncit slugilor să facă rost de bani de hîrtie pentru sacrificiu și să-i ardă în grădină. Dorința i-a fost împlinită. În noaptea aceea doamna Yu s-a simțit ceva mai bine. Cînd a sosit ziua de sub semnul ciclic *xiu*, doamna Yu aproape că se refăcuse.

Vorbele despre cele întîmplate s-au împrăștiat curînd peste tot: unul a spus la zece, zece la o sută, așa că pînă la urmă nu numai în castelele Ningguo și Rongguo, dar și departe dincolo de marginile lor se știa că în Grădina priveliștilor minunate sălășluiesc duhuri necurate. Însăimîntați de zvonuri, oamenii care aveau grijă de grădină au încetat să mai vadă de flori și de pomi, să ude și să culeagă roadele. Se temeau să iasă-n grădină, după ce se însera, așa că păsările și sălbăticiunile s-aciuiseră nestingherite. N-a trecut mult și nu mai intrau decît în grupuri și înarmați.

Curînd a căzut la pat și Jia Zhen. N-au chemat vraci și, cînd s-a simțit mai în puteri, a ieșit în grădină, a ars bani de hîrtie și-a

făcut jurământ; cînd însă starea lui se înrăutățea, implora stelele și se prosterna în fața broaștei țestoase. După ce Jia Zhen s-a restabilit, a căzut bolnav Jia Rong. Așa a ținut vreo cîteva luni și cei din ambele castele au dus-o tot într-o spaimă; de atunci a mers vorba că în iarba și pomii din grădină nu-i fir să nu fie duh necurat.

Grădina nu mai aducea nici un profit și drept urmare din nou slujitorii trebuia să fie plătiți din alte venituri, ceea ce zdruncina și mai mult bunăstarea castelului Rongguo, de altfel destul de precară.

Dar celor care se-ngrijeau de grădină nici nu le mai trecea prin minte să cîștige ceva, singura lor dorință era să plece cît mai grabnic de acolo. Ei înșiși răspîndeau zvonuri înfricoșătoare pe seama duhurilor, ca în cele din urmă să nu mai intre nimeni în acel loc. Porțile au fost ferecate. În foișoarele impunătoare și iatacurile semețe, în pavilioanele bătute în rubine și pe terasele din piatră șlefuită și-au găsit culcuș păsările și fiarele.

Dc vă interesează soarta familiei Jia, citiți povestea noastră mai departe.

CAPITOLUL

31

În care se povestește cum o amintire a redeschis rana nevindecată din sufletul lui Baoyu și cum a stat el să asculte plînsul Zeiței Rîului Xiaoxiang

SHE YUE

JIA YUCUN, întors acasă, a dormit liniștit toată noaptea, iar cînd s-a trezit, a povestit soției sale că s-a întîlnit cu Zhen Shiyin.

- De ce nu te-ai înapoiat să-l cauți după izbucnirea incendiului?

l-a dojenit femeia. Dac-o fi ars? Oare nu vor spune toți despre tine că n-ai suflet pentru că ți-ai părăsit prietenul la nenorocire?

Și ochii i s-au umplut de lacrimi.

- El nu mai e pămîntean, s-a justificat Jia Yucun; dealtfel, nici n-a vrut să locuiască împreună cu noi!

- Stăpîne! s-a auzit de dincolo de ușă o voce, s-a întors omul trimis să vadă templul care-a luat foc.

Jia Yucun a ieșit domol din odaie. Servitorul l-a salutat ceremonios și l-a anunțat:

- Stăpîne, îndeplinindu-ți porunca m-am întors la templul în flăcări și, nemaiașteptînd pînă să se stingă focul, m-am năpustit să-l caut pe călugăr, dar se pare că bordeiul în care l-ați întîlnit a ars pînă-n temelii. Cred că și călugărul a fost făcut scrum. M-am dus prin locul unde se-nălțase coliba, dar nici acolo n-am dat de urmele lui. M-am ales doar cu turta de trestie pentru molitivă și cu talerul. Cît am scotocit după rămășițele pămîntești ale călugărului, n-am găsit nici măcar oscior... Temîndu-mă că n-aveți să mă credeți, am ținut s-aduc drept dovadă turta și talerul, dar cînd le-am atins, s-au prefăcut în pulbere.

1

Ascultîndu-l, Jia Yucun și-a dat seama că Zhen Shiyin trecuse în rîndul nemuritorilor și ca urmare i-a făcut semn omului că poate pleca. Intrînd în casă, n-a pomenit un cuvînt despre faptul că Zhen Shiyin a pierit în flăcări

540

și, vrînd să-și liniștească soția, chinuită că n-avea nici o veste, i-a spus doar atît:

- N-a dat de urma lui. Se vede treaba c-a reușit să scape.

După aceea Jia Yucun s-a retras în odaia sa de lucru vrînd să rămîină singur și să mediteze la vorbele lui Zhen Shiyin. Curînd, însă, a fost anunțat:

- Sînteți chemat la palat!

Jia Yucun s-a suit în palanchin și a pornit într-acolo, în sala de primire a auzit vorbindu-se:

- Domnul Jia Zheng, împuternicitul cu strîngerea birurilor pe cereale în ținutul Jiangxi, este învinuit de anumite nereguli și acum a venit să ceară îngăduința împăratului. Jia Yucun s-a dus îndată să întîlnească înalți demnitari, apoi a citit ordinul împăratului care spunea că, nu demult, prin părțile dinspre mare,

o mulțime de dregători nu-și făceau conștiincios datoria.

După aceea s-a grăbit să-l caute pe Jia Zheng, l-a asigurat de bunele sale simțăminte, l-a felicitat pentru îndurarea căpătată din partea împăratului și l-a întrebat cum a călătorit. La rîndul său. Jia Zheng i-a povestit de-a fir a păr ce i se întîmplase și care fusese pricina scoaterii din funcție.

- I-ați prezentat împăratului mulțumirile? l-a întrebat Jia Yucun.

. - I-am prezentat! a răspuns Jia Zheng, nădăjduiesc că după masă să mă cheme la el.

În timp ce vorbeau, din sala palatului i s-a transmis invitația să intre. Dregătorii care-l cunoșteau de aproape și-l stimau pe Jia Zheng, au rămas s-aștepte în spatele

După o bucată de vreme Jia Zheng a ieșit lac de sudoare. Dregătorii au ieșit în întîmpinarea lui, dornici să afle cum s-”a desfășurat întrevederea.

- M-am speriat de moarte, oh, ce m-am speriat! a zis Jia Zheng. Din fericire, mulțumită grijii voastre pentru mine, nu mi s-a întîmplat nimic!...

- Ce-a zis împăratul?

- M-a întrebat de trecerea neîngăduită a armelor peste granițele provinciei Yunnan, a răspuns Jia Zheng. Împăratul a fost informat că în treaba aceasta ar fi amestecat cineva din oamenii apropiați, cancelarul Jia Hua, și i-a venit în minte unul din strămoșii mei. Atunci i-am spus că pe bunicul meu nu-l cheamă Jia Hua, ci Jia Daihua, la care el a adăugat rîzînd:

- Dar oare demnitarul care la-nceput' a ocupat funcția ele căpitan de oști, ca mai apoi să fie coborît pînă la departamentul guvernamental, nu se numea Jia Hua?

Jia Yucun, care se afla lîngă Jia Zheng, a tresărit, și-a dat seama că era vorba despre el. Ca și cum l-ar fi chemat Hua, a întrebat:

- Și ce i-ați răspuns împăratului?

- I-am explicat: „Cancelarul Jia Hua, într-adevăr, este originar din provincia Yunnan, dar actualul prefect al provinciei, și el tot din neamul Jia, este de prin părțile ținutului Zhejiang”. Împăratul m-a întrebat: „Dar Jia Fan, pe care l-am numit prefect în Suzhou, e rudă cu tine?” M-am plecat în fața lui pînă la pămînt și am zis: „Da”, împăratul a pălit de mînie: „Dar este oare cu puțință să

îngăduie servitorului său să aibă cu sila nevasta și fiica unui om cinstit?”

M-am pierdut, nemaștiind ce să mai zic. Atunci împăratul m-a întrebat: „Ce neam e cu tine Jia Fan?” I-am răspuns: „Mi-e rudă îndepărtată”. Împăratul a surîs și mi-a dat drumul. Nu-i oare nemaipomenit?

- Ciudat! au izbucnit cei de față. Cum de s-au petrecut două întâmplări în care să fie implicați cei din familia Jia?

- N-ar fi nimic ciudat că s-au petrecut în același timp două nenorociri, a observat Jia Zheng; cîel mai neplăcut rămîne faptul că amîndouă se leagă de numele familiei Jia. Neamul nostru este vechi și numeros, răspîndit în întreaga împărăție. Chiar dacă voi avea noroc să scap de neplăceri, numai simplul motiv că împăratul a pomenit numele Jia, nu poate prevesti nimic bun.

- De ce vă temeți? Împăratul știe prea bine să cearnă adevărul de minciună.

- Și așa mă gîndeam să renunț la dregătorie, se dezvălui Jia Zheng, numai că nU-ndrăznesc să cer, fiindcă n-am nici un temei. Și ce se va întâmpla atunci cu titlurile urmașilor noștri?

- La-nceput ați avut funcții departamentale, a remarcat Jia Yucun și, din cîte știu, demnitarilor din capitală nu li se aduce vreo vină în activitatea lor.

- Chiar și-așa, a replicat Jia Zheng, eu am funcționat de două ori în provincie fără prea mult noroc, ceea ce mi-a stricat reputația.

- Noi toți invidiem calitățile dumneavoastră, au exclamat cei de față. Fratele dumneavoastră mai mare, de asemenea, trece drept un om de treabă. Numai că v-am sfătuit să fiți ceva mai necruțător cu nepoții.

- îmi petrec atît de puțin timp acasă, încît nu prea am cunoștință ce se întâmplă cu nepoții mei, a răspuns Jia Zheng, și, trebuie să recunosc, sînt destul de neliniștit din pricina asta. Bine măcar că aveți bunătatea să vă îngrijați de starea lor. S-ar putea să fi aflat despre vreo purtare necuviincioasă a celor din castelul Ningguo?

- N-am auzit nimic deosebit, a venit răspunsul dregătorilor, dacă n-am pune la socoteală faptul că unii din demnitarii curții nu-i prea au la inimă. Ar trebui să le porunciți tinerilor să-și vadă mai cu băgare de seamă de treburi.

Și după ce au mai discutat un timp, și-au făcut plecăciuni unii altora și s-au despărțit.

Jia Zheng s-a întors acasă. Copiii și nepoții au ieșit cu toții să-l întâmpine. În primul rînd a întrebat cum se simțea Jia Mu, ca după aceea să fie și el întrebat de sănătate. Apoi Jia Zheng s-a îndreptat spre locuința sa întîlnindu-se în Salonul prosperității și fericirii cu doamna Wang și cu ceilalți ai casei. Jia Zheng, după cuvenita plecăciune în fața lui Jia Mu, a povestit prin cîte trecuse de cînd se despărțiseră. Jia Mu l-a întrebat de Tanchun, iar Jia Zheng i-a vorbit în legătură cu nunta ei.

- Am fost nevoit să plec la drum pe neașteptate, așa că n-am avut cum să mă văd cu ea. Dar toți care-au venit la mine din partea familiei bărbatului ei, m-au încredințat c-o duce bine. Tatăl și mama bărbatului ți-au trimis plocane. Mi-au transmis că iarna aceasta, sau primăvara care vine, se vor rezezi pînă în capitală. Asta nu-i deloc rău! Însă acum, cînd în ținuturile dinspre mare se-ntîmplă atîtea nenorociri, mă tem că-și vor amîna sosirea.

Jia Mu se supăraseră fiindcă Jia Zheng se-ntorsese acasă coborît în funcție și-o lăsase pe Tanchun singură, în locuri atît de îndepărtate; dar cînd acesta i-a explicat că la slujbă toate erau în regulă, și Tanchun o ducea bine, supărarea i s-a transformat în bucurie și a zîmbit.

După aceea Jia Zheng s-a văzut cu frații săi mai mari și cu celelalte rude, stabilind pentru ziua următoare ceremonia în templul străbunilor.

După ce Jia Zheng s-a înapoiat în iatacul său și s-a văzut cu doamna Wang, au venit să-l salute Baoyu împreună cu Jia Lian.

Văzîndu-l pe Baoyu bine dispus, Jia Zheng s-a liniștit. El nu știa că băiatul său își pierduse mințile și, crezîndu-l refăcut, uită toate neazurile, mulțumindu-i lui Jia Mu pentru atenta ei strădanie. A încercat un simțămînt de mulțumire cînd a observat că Baochai se îmbrăca cu mai mult fast și că Jia Lan făcuse progrese serioase la învățătură. Singur Jia Huan rămăsese neschimbat, ceea ce umbri întrucîtva bucuria lui Jia Zheng.

Dar după oarecare timp, Jia Zheng întrebă dintr-o dată.

- Parcă mai lipsește cineva din casa noastră?

Doamna Wang și-a dat numaidecît seama că se gîndea la Daiyu. Nu-i scrisese despre moartea fetei și acum, cînd bărbatul

ei era atât de fericit că se-ntorsese acasă, nevrînd să amintească de-o atât de tristă întâmplare, spuse că Daiyu era bolnavă.

Pe Baoyu, care auzise discuția dintre tatăl și mama sa, aceste vorbe l-au durut amar. Dar tatăl său abia se-ntorsese și n-a vrut să-i tulbure bucuria, așa că o ajută pe doamna Wang la pregătirile pentru sărbătorirea evenimentului aducînd băuturile împreună cu ceilalți.

Feng Jie, cu toate că era soția nepotului lui Jia Zheng și conducea toate treburile gospodăriei, de data aceasta turnă și ea vin în pocalul lui Jia Zheng, la fel cu Baochai și ceilalți. După ce toți, potrivit rangului, i-au urat lui Jia Zheng bun venit acesta a zis:

- Acum puteți să plecați!

El a mai anunțat că n-avea nevoie de slujitoare și le-a poruncit să fie gata pentru ceremonia de jertfă de la templul străbunilor.

După aceea Jia Zheng a rămas cu doamna Wang, care i-a vorbit îndelung de treburile gospodăriei. La un moment dat Jia Zheng a pomenit numele lui Wang Ziteng. Doamna Wang și-a simțit, inima grea, dar și-a înăbușit durerea. Apoi Jia Zheng a adus vorba despre Xue Ban, la care doamna Wang a răspuns că el însuși se făcea pe de-a-ntregul vinovat și că trebuia să dea seama de omor. Soco- 1 ind clipa prielnică, îl înștiințează de moartea lui Daiyu. Vestea l-a zguduit; a suspinat din adine și ochii i-au fost năpădiți de lacrimi. Nici doamna Wang nu și-a putut opri plînsul, dar în cele din urmă s-a stăpînit și a continuat să-i povestească bărbatului ei tot felul de lucruri mai puțin triste.

Curînd și-a luat rămas bun de la el și a plecat să se

Ziua următoare. Jia Zheng, însoțit de fii și nepoți, s-a îndreptat spre templul strămoșilor, să săvîrșească ceremonia după datină. După ce slujba s-a terminat, a mers către foișorul de lîngă templu, i-a chemat pe Jia Zhen și Jia Lian, cercetîndu-i de cele întîmplate în absența sa. Jia Zhen i-a povestit doar ce-a crezut că merita să fie luat în seamă.

- N-o să te bat la cap pentru fiecare fleac, a zis Jia Zheng, dar dacă voi rămîne acasă și voi afla că nu e ceva în regulă, nu va fi bine! Nu mai ești un țînc, și-i cazul să vezi singur de copii și să-i îndrumi. Si Jia Lian trebuie s-asculte de tine. Nu te gîndi c-am să mă joc! Spun așa, fiindcă mi-au venit la ureche vorbe neplăcute. Trebuie să fiți cu ochii în patru la ce faceți!

- Am înțeles 1 a bolborosit Jia Zhen înroșindu-se și nevoind să-l contrazică.

Jia Zheng s-a întors la castelul Rongguo și, după ce toți i-au urat bun venit, a intrat în odaia sa, unde i-au întâmpinat slujitorii. Dar acest fapt nu merită prea multă atenție.

Cînd Jia Zheng s-a interesat de Daiyu și doamna Wang i-a spus că este bolnavă, Baoyu s-a tulburat, iar cînd tatăl său i-a îngăduit să plece, l-a podidit plînsul. Ajungînd acasă a rămas pe un scaun în vestibul, nevoind să ia parte la discuția dintre Baochai și Xiren, care se auzea dinăuntru, și s-a lăsat copleșit de o tristă undă de vis. Baochai, cînd l-a observat, a crezut că se temea ca nu cumva tatăl său să se intereseze de ceea ce învățase. Porunci lui Xiren să-i aducă ceaiul, apoi să-l liniștească.

Văzînd că soția sa nu bănuia adevărata pricină a tristeții, Baoyu a zis:

- Culcă-te mai devreme! Eu vreau să rămîn singur și să-mi adun gîndurile! Memoria m-a cam lăsat, am uitat aproape tot și dacă tata observă, se va mîhni. Du-te la culcare și las-o doar pe Xiren să rămîină cu mine.

Baochai nu s-a împotrivit.

Baoyu a ieșit din casă și i-a șoptit lui Xiren:

- Te rog, cheam-o pe Zi Juan, vreau s-o întreb ceva. Ori de cîte ori mă vede, se supără. Vezi, încearcă s-o aduci!

- Ai spus că vrei să fii singur să-ți aduni gîndurile și m-am bucurat. Ce-ți trăznește acum prin minte? Dacă vrei s-o întrebi ceva pe Zi Juan, nu poți s-o faci și mîine?

- În seara asta am timp, mîine s-ar putea ca tata să-mi ceară cine știe ce și n-o să izbutesc să-mi fac vreme, a zis Baoyu. Bună surioară, cheam-o, te rog!

- Nu vine, dacă n-o cheamă Baochai.

- De aceea te și rog să-i explici!

- Ce să-i explic?

- Oare nu știi ce-i în sufletul ei și-ntr-al meu? a spus Baoyu. Doar domnișoara Lin Daiyu... Spune-i că nu sînt un om de nimic. Am fost silit să fac asta!

A privit înspre ușă, arătînd cu mîna într-acolo.

- N-am vrut cu nici un chip, e treaba bunicii și a celorlalți. Ea a distrus-o pe surioara Daiyu. Înainte de a muri trebuia să mă chemi, i-aș fi spus totul. Și n-ar fi plecat de pe lume supărată pe

mine. Doar ai auzit de la Tanchun și de la celelalte că surioara Lin înainte de moarte a vorbit despre mine cum nu meritam. Spune tu: oare sînt eu un om fără suflet? Qing Wen n-a fost decît o simplă fată de castel și nu cine știe ce credincioasă, dar cînd a murit, îți spun drept, i-am adus jertfă și chiar i-am compus un epitaf. Domnișoara Lin a văzut toate astea, cu ochii ei. Acum ea nu mai e, oare nu pot să-i cinstesc amintirea? Nici pînă acum n-am adus jertfe pentru sufletul ei! Oare nu se va plînge de mine, cînd mă va vedea atît de nepăsător?

- Cine te oprește? s-a mirat Xiren. Vrei să-i aduci jertfă, adu-i!

- în clipa cînd m-am simțit mai în stare, am vrut să-i compun un epitaf, dar nu pricep cum de mi s-au risipit toate puterile. Dacă ofranda ar fi hărăzită altcuiva, epitaful ar putea fi compus oricum, dar pentru ea, totul trebuie făcut cum se cuvine. De aceea și vreau s-o întreb pe Zi Juan despre stăpîna sa, fiindcă o cunoștea mai bine decît oricine. Dacă nu m-aș fi îmbolnăvit, mi-aș mai fi putut aminti cîte ceva. dar după boală mi-am pierdut memoria de tot. Iar tu ai spus tot timpul că surioara Lin se va înzdrăveni. Cum de-a murit așa de neașteptat? Ce-a vorbit, cînd s-a simțit mai în puteri și eu nu m-am dus s-o văd? Și de ce Baochai nu mi-a dat lucrurile pe care reușisem să le-aduc pe ascuns de la surioara Lin?

- Baochai s-a temut ca nu cumva să te piardă supărarea, a răspuns Xiren. Care alta ar fi putut să fie pri-

- Nu cred, a exclamat Baoyu. Dacă domnișoara Lin Daiyu și-a adus aminte de mine, atunci de ce înainte de moarte și-a ars caietul cu poezii și nu mi l-a lăsat mie ca amintire? Apoi, cînd a murit s-a auzit muzică venită din cer. Nu-nseamnă oare că a devenit zeiță și s-a dus în mijlocul nemuritorilor? Am văzut sicriul ei, dar nu pot să cred că ea stătea întinsă acolo înăuntru.

- Din nou vorbești fără rost! i-a răspuns Xiren. Dacă omul nu moare, cum să-l așezi în sicriu și să-l declari mort?

- Ce știi tu? a suspinat Baoyu. Toți cei ce devin nemuritori, sau merg în cer cu învelișul trupului lor cu tot, sau îl lasă pe pămînt și zboară doar cu sufletul... Dragă soră, cheam-o pe Zi Juan!

- Ascultă-mă pe mine, a răspuns Xiren. Ar fi bine să vină Zi Juan, dar dacă nu vrea, zadarnic e tot ce-i spun. Și chiar de vine, numai cînd te-o vedea, nici nu va deschide gura. Lasă mai bine pe mîine; voi încerca să vorbesc cu Zi Juan și s-ar putea să scot

cîte ceva de la ea. Îți voi spune totul de-a fir a păr!

- Desigur, ai și tu dreptate, a fost de părere Baoyu. Dar nu-ți poți închipui ce se petrece în sufletul meu și cît sînt de nelinștit.

Dinăuntru a ieșit She Yue.

- Stăpîna a doua mi-a poruncit să transmit stăpînului al doilea că a bătut straja a patra și-i timpul să se culce, a spus ea.

Sora Xiren s-a lăsat furată de vorbă și a uitat cît e de tîrziu.

- într-adevăr, e timpul să ne culcăm! a zis Xiren. Avem mîine destulă vreme să tot vorbim.

Baoyu șopti lui Xiren.

- Vezi, nu uita!

r- Țin eu minte, a zîmbit Xiren.

- Iar vreți să ne duceți de nas! a rîs She Yue. De ce nu i-ați spus deschis stăpînei că vreți să dormiți împreună? Atunci ați putea sta la povești noaptea întreagă și nu v-ar mai ține nimeni din scurt.

- La ce bun? a dat din mînă Baoyu.

- Ce-ndrugi, secătură? s-a supărat Xiren amenințînd-o pe She Yue. Am să-ți rup eu gura; și întorcîndu-se către Baoyu a adăugat: Vezi. tu porți întreaga vină! A trebuit să treacă atîta timp!

Ea l-a petrecut pe Baoyu spre dormitor și s-a dus să se culce. În noaptea aceea Baoyu n-a închis ochii. Au dat zorile și el tot nu dormea.

Dar să ne apropiem mai mult de Baoyu.

Odată, Baoyu se simțea plin de mîhnire și pe cînd ieșea din casa lui Jia Mu, a văzut că Xiren alerga după el.

- N-am nimic, a răspuns el îngrijorării fetei, -în afară de faptul că-mi este sufletul tare nelinștit. Dar fiindcă toți beau și se veselesc, să ne plimbăm pînă la locuința soției lui Jia Zhen.

- La cine să mergem, doar soția domnului Jia Zhen este aici, s-a mirat Xiren.

- N-am nevoie de nimeni, a spus Baoyu. Mergem pur și simplu să vedem casa în care locuiește.

Și au pornit.

Cînd au ajuns, Baoyu a observat că porțița care da în grădină era întredeschisă. N-avea de gînd să intre, dar s-a îndreptat într-acolo, văzînd că două îngrijitoare stăteau de vorbă.

- Se poate trece pe aici? le-a-ntrebat Baoyu.

- Nu, porțița stă tot timpul zăvorită, a răspuns una din femei. Am deschis-o doar astăzi, fiindcă ni s-a poruncit să pregătim din grădina noastră tot felul de fructe coapte. Așteptăm să ni le culeagă și-apoi o zăvorim la loc.

Baoyu s-a apropiat de porțiță și tocmai voia să pătrundă în grădină, când Xiren l-a reținut:

- Nu se poate! în grădină sălășluiesc forțe necurate și nimeni nu mai trece pe-aici.

- Nu mă sperie pe mine arătările! a zis Baoyu curajos, fiindcă băuse ceva.

Xiren a vrut iar să-l oprească, dar s-au apropiat femejle spunînd:

- Acum în grădină este liniște. De când călugării daoiști au alungat duhurile rele, mergem chiar și singure să adunăm flori și să culegem fructe. Dacă stăpînul dorește să se plimbe, noi îl însoțim. Cu atîția oameni, cum sa-i mai fie frică?

Baoyu s-a bucurat nespus, iar Xiren, neavînd cum să se opună, a fost nevoită să-l urmeze.

Grădina era pustie. Florile și copacii se veștejiseră și se uscaseră, culorile foișoarelor și pavilioanelor se jupuiseră. Numai tufișurile de bambus, care se zăreau de departe, mai stăruiau din abundență.

„De când m-am îmbolnăvit și bunica m-a luat la ea, s-a gîndit Baoyu, au trecut cîteva luni și nu m-au lăsat măcar o singură dată să m-[^]abat pe-aici. S-a pustiit gră-

- Fii atentă, ce-a-pverzit bambusul! a zis el către Xiren. Parcă-ar crește lîngă Pavilionul Rîului Xiaoxiang?

- N-ai mai fost de mult aici și-ai uitat unde te afli, s-a auzit vocea lui Xiren.

- Tot vorbind n-am băgat de seamă că am ajuns în Grădina rozelor fermecătoare!

Ea a întors capul și, arătînd cu degetul în partea opusă, a adăugat:

- Uite, acolo este Pavilionul Rîului Xiaoxiang!

- într-adevăr! a exclamat Baoyu, privind în acea direcție. Să mergem pînă acolo! Ne-ntoarcem numaidecît!

- E tîrziu! Trebuie să pornim spre casă. Stăpîna bătrînă ne așteaptă la cină.

Baoyu nu i-a răspuns, s-a răsucit tăcut și a pășit înainte.

O, cititorule, îți închipui oare că în timp de un an, cît se scursese de cînd Baoyu nu mai călcase în Grădina rozelor fermecătoare, uitase pe unde se afla cărarea? Bineînțeles că nu uitase! Numai Xiren voia să-i abată atenția, temîndu-se că văzînd Pavilionul Rîului Xiaoxiang avea să-și amintească din nou de Daiyu și se va tulbura. Cînd Baoyu s-a îndreptat înspre pavilion, Xiren s-a-nspăimîntat, ca nu cumva duhurile să pună din nou stăpînire pe el și a încercat pentru a doua oară să-l abată din drum, spunîndu-i că depășiseră pavilionul. Oare își imaginînd ea că sufletul lui Baoyu și toate gîndurile lui se-ndreptau către Pavilionul Rîului Xiaoxiang?

Baoyu mergea înainte și Xiren alerga în urma lui. Deodată s-a oprit, ca și cînd ar fi ascultat ceva.

- Ce este? l-a întrebat Xiren.

- Locuiește cineva în Pavilionul Rîului Xiaoxiang? a întrebat-o la rîndul său Baoyu.

- După cîte știi, nimeni!

- Aud limpede cum plînge cineva acolo, iar tu-mi spui că nu mai stă nimeni.

- Ți se pare. De cîte ori veneai aici, o auzeai plîngînd pe domnișoara Lin Daiyu și ți-a rămas pînă acum în urechi plînsul ei.

Baoyu și-a ascuțit din nou auzul, nevoind să creadă.

- Stăpîne, să plecăm mai degrabă de aici, că s-a făcut tîrziu, s-au auzit vocile femeilor. În alte locuri se mai poate umbla, dar aici n-avem curajul, fiindcă poteca-i întunecată și dosnică și, pe deasupra, mai merge zvonul că după moartea domnișoarei Lin Daiyu, mereu se aud plînsese din pavilion, și oamenilor le este teamă să se-arate.

Xiren și Baoyu s-au cutremurat.

- Cred și eu! a zis Baoyu, și ochii i s-au umezit. Surioară Lin, surioară Lin, n-am vrut cu nici un chip să-ți port nenoroc! a țipat el deznădăjduit. Nu mă dușmăni, aceasta a fost voia părinților mei.

Se tulburase de-a binelea și de atîta plîns i se tăia se răsuflarea. Xiren se pierduse, nu mai știa ce să facă, dar în clipa aceea a zărit-o pe Qiu Wen care alerga spre ei, însoțită de cîțiva oameni.

- Sînteți istețe! Cum de-ați cutezat să-l aduceți aici? Stăpîna bătrînă și doamna Wang sînt îngrijorate și-au trimis să-l caute pe Baoyu. De-abia la portiță ni s-a spus că ați intrat în grădină. Cînd

au aflat de asta, Jia Mu și doamna Wang aproape că și-au ieșit din minți de spaimă, m-au ocărit și mi-au poruncit să iau oameni și s-o apuc pe urmele voastre! Haideti mai iute și liniștiți-le!

Baoyu n-a auzit nici un cuvânt, plînsul îl înecase, dar Xiren și Qiu Wen l-au luat de braț și l-au tîrît spre

Ștergîndu-și ochii în mers, ele s-au străduit să-i arate că absența sa o mînia pe Jia Mu.

Nevăzînd vreo scăpare, Baoyu le-a urmat supus.

Știînd-o pe Jia Mu cum se neliniștea din pricina nepotului ei, Xiren l-a adus pe Baoyu direct acolo.

- Xiren! a răcnit Jia Mu. Te-am crezut deșteaptă și ți l-am dat în grijă! De ce l-ai dus în grădină? De-abiași mai venise în puteri! Dac-o să-l apuce din nou?

Xiren stătea tăcută și cu capul plecat, neîndrăznind să răspundă. Baochai, văzîndu-î cît e de schimbat, se înfioră.

Ca s-o apere pe Xiren, Baoyu a spus:

- Ziua-n amiaza mare să-mi fie frică? N-am fost de mult în grădină, iar astăzi am băut ceva și am avut poftă să mă plimb pe-acolo. Nu s-a întîmplat nimic cu mine.

Feng Jie nu uitase încă ce spaimă trăise nu demult în grădină și, numai la amintirea acelui fapt, s-a îngrozit.

- Ce viteaz este frățiorul Baoyu! atîta doar a putut să îngaime Feng Jie.

- Nu-i vorba de curaj, ci de-o pornire lăuntrică, a fost de părere Xiangyun. Numai că nu înțeleg ce-a vrut să caute, duhul Lotusului, ori vreo altă zeitate?

Baoyu n-a răspuns. De spaimă, doamna Wang tăcea tot timpul.

- Nu ți-a fost teamă? l-a întrebat Jia Mu. Deocamdată să nu mai vorbim despre asta, dar, te rog, dacă ți se mai năzare să te plimbi prin grădină, ia cu tine mai mulți oameni. Dacă n-ai fi stîrnit atîta zăpăceală, de mult s-ar fi dus toți la culcare...

Bine, duceți-vă și veniți mîne iar; vom mai petrece o zi! Dar să nu se mai întîmple așa ceva!

Toți și-au luat rămas bun de la Jia Mu. Mătușa Xue s-a dus sănnopteze la doamna Wang, Shi Xiangyun a rămas la Jia Mu, Yingchun a plecat cu Xiren. în ceea ce-i privește pe ceilalți, toți s-au împrăștiat în diferite iatacuri, și despre ei nu vom mai pomeni.

Singur Baoyu s-a întors la el foarte abătut.

Baochai a simțit prea bine că era mîhnit, dar nu s-a arătat

îngrijorată, de teamă ca Baoyu să nu se-mbolnăvească din nou.- Ea a intrat în iatac, a chemat-o pe Xiren și a-ntrebat-o amănunțit tot ce s-a întâmplat.

Cine vrea să știe ce anume i-a răspuns Xiren, să citească mai departe.

CAPITOLUL

32

În care se povestește cum Baoyu și-a îndreptat privirea asupra unei făpturi, pe nume Wu Er, și cum Yingchun, sfîrșindu-și viața pămînteană, a trecut în lumea de dincolo

AȘADAR, Baochai a rugat-o pe Xiren să-i spună tot ce se întîmplase în grădină. Îi era teamă ca Baoyu să nu se tulbure iar și de aceea a adus cu iscusință vorba despre ultimele clipe de viață ale lui Daiyu.

- Fiecare trăiește simțăminte și este cuprins de dorințe, dar după moarte dispar, a zis cu glas tare Baochai, și nu s-a mai auzit ca murind, omul să rămînă așa cum a fost în viață. Despre ce gîndesc oamenii, cei morți n-au cum să știe. Cît despre domnișoara Lin Daiyu, se spune că ar fi ajuns în rîndul nemuritorilor; oare ar dori să revină pe pămînt cînd știe ce făpturi murdare sînt oamenii? Mulți se gîndesc la ea neliniștindu-i duhul; astfel el apare pe pămînt și sperie oamenii.

Baochai, deși se adresa lui Xiren, vorbea dinadins cu glas tare, ca s-o audă Baoyu.

Xiren a priceput și i-a răspuns la fel:

- Bineînțeles! Dacă duhul domnișoarei Lin ar sălășlui în grădină, măcar o dată ni s-ar arăta în vis. Doar am fost prietene.

Baoyu se afla în vestibul și, auzindu-le, s-a gîndit: „între-adevăr, e ciudat! De mai multe ori pe zi mi-amintesc de ea, dar n-am visat-o niciodată. Poate acum locuiește în ceruri și gîndindu-se că sînt un netrebnic, nu mi se arată în somn... Am să dorm astă seară în verandă, poate va veni totuși, știind cît m-a tulburat plimbarea de azi în grădină. Va trebui s-o întreb unde e acum și să-i aduc zi de zi ofrande. Iar dacă între-adevăr s-a înstrăinat cu totul de mine și nu-mi va apărea în vis, atunci voi înceta s-o mai cuprind în gîndurile mele!”

Luînd această hotărîre, Baoyu a spus:

- În seara asta voi dormi în cerdac, așa că doresc să fiu lăsat în pace!

Baochai nu s-a-mpotrivit.

- Faci cum vrei, dar vezi culcă-jg și nu te mai zbuciuma fără rost! Nu uita că mamă-ta, azi, cînd a auzit că te-ai dus în grădină, a fost atît de tulburată, încît și-a pierdut darul vorbirii. Dacă nu-ți cruți sănătatea și află bunica, din nou va spune că n-am avut grijă de tine.

- De ce mă dojenești? a răspuns Baoyu! Bine! Nu voi rămîne prea mult. Nu mă aștepta, ești obosită!

Părînd să nu pună la îndoială spusele lui, Baochai a zis într-adins:

- Așa e, am să mă culc. Domnișoara Xiren să-ți poarte de grijă.

Baoyu a fost încredințat că jocul îi reușise.

A așteptat un timp, apoi a poruncit lui Xiren și She Yue, să-i facă patul și să vadă dacă soția sa adormise. Baochai n-a închis ochii toată noaptea.

Crezînd că Baochai adormise, Baoyu i-a spus lui Xiren:

- Poți să pleci, nu mă simt de loc neliniștit. Dacă te îndoiești, stai pînă mă culc; dar vreau să nu fiu deranjat.

Xiren i-a pregătit așternutul, i-a așezat ceaiul la îndemînă și a dispărut, închizînd ușa după ea. Ca să dea impresia că doarme, s-a trîntit în pat, atentă să alerge degrabă afară în caz de nevoie. Abia a plecat Xiren că Baoyu le-a și gonit pe cele două femei, care stăteau de veghe lîngă patul lui. S-a ridicat în capul oaselor să se roage, după care s-a culcat.

La început nu se lipea somnul de el, dar cu timpul s-a liniștit și-a ațipit pe neștiute. A dormit adînc toată noaptea, s-a trezit numai în zori, și-a frecat ochii, și cu amărăciune și-a dat seama

că nu visase nimic.

- într-adevăr! a zis el cu voce tare.

Departe, departe pe cine știe ce drum Un an s-a dus de când ochii-ai închis; Dar duhul tău nicidecum Nu vrea să mi se-arate în vis.

Baochai. care veghease tot timpul, auzindu-l, nu s-a putut stăpîni.

- Ești foarte neatent în versurile tale. Dacă surioara Lin ar fi trăit, poate s-ar fi supărat pe tine!

Baoyu s-a simțit stîmjenit că fusese auzit de soția sa. A trecut la ea în odaie, încercînd să se justifice:

- La drept vorbind, aseară am vrut să vin la tine, dar fără să-mi dau seama, m-a furat somnul.

- Că ai vrut, ori n-ai vrut, nu-mi pasă! a dat din umeri Baochai.

Xiren, care la rîndu-i nu dormise toată noaptea, s-a ridicat numaidecît să le toarne ceaiul.

După aceea a venit o fată de la Jia Mu.

- Stăpînul Baoyu a dormit bine? s-a interesat ea. Bunica o roagă pe doamna lui să se-mbrace și să meargă pînă la ea.

- Spune-i stăpînei tale că Baoyu a dormit minunat și că soția lui va veni îndată, a răspuns Xiren.

Baochai s-a grăbit să se spele și să se pieptene și, însoțită de Ying Er și Xiren s-a îndreptat către Jia Mu. Săvîrșind ceremonia de salut, ea le-a vizitat pe stăpîne, începînd cu doamna Wang și terminînd cu Feng Jie, apoi s-a-napoiat la Jia Mu, unde a găsit-o pe mamă-sa. Au întrebat-o cum s-a simțit Baoyu seara trecută.

- Foarte bine, a răspuns Baochai. îndată ce am ajuns acasă s-a și pregătit de culcare.

Toți s-au liniștit și au continuat să discute lucruri fără importanță.

Baoyu se gîndea neîncetat că Lin Daiyu nu i s-a arătat în vis, fie din pricină că devenise zeiță și nu voia să-l mai întîlnească, fie că fusese el prea nerăbdător.

După un timp i-a spus lui Baochai:

- Aseară am adormit fără să vreau în cerdac și m-am simțit cu mult mai bine decît în dormitor. M-am trezit dimineată proaspăt și vioi. Aș mai dormi bucuros vreo noapte-două, dar mi-e teamă că nu mă lași!

Baochai, știind că s-ar fi opus în zadar, și-a zis că era mai bine

să-i facă pe voie, cu-atît mai mult, cu cît în ajun dormise într-adevăr liniștit.

- Fă ce vrei, a spus ea. Dormi unde-ți place, de ce te-am opri noi? Numai, vezi, lasă gîndurile, ca nu cumva să-ți atragi din nou răul asupra ta.

- Ce gînduri? a rîs Baoyu.

- După mine, stăpîne, ar fi mai bine să dormi în odaie, s-a amestecat în vorbă Xiren. În cerdac poți să răcești.

Nici n-a reușit Baoyu să răspundă că Xiren, înțelegînd privirea lui Baochai, adăugă:

- Dar la urma urmei, poți să dormi unde poftești, totuși trebuie să fie cineva lîngă tine, dacă vei dori ceai, ori apă.

- De ce n-ai fi tu aceea? a zis Baoyu zîmbind.

Obrajii fetei s-au acoperit de un roșu aprins și n-a mai spus nimic.

Baochai a sărit în apărarea ei:

- Ea s-a obișnuit cu mine și i-am poruncit să fie nelipsită din iatacul meu. Poți s-o iei pe She Yue, ori pe Wu Er. în afară de asta, Xiren e ostenită și trebuie să se odihnească.

Baoyu a zîmbit doar și a ieșit. Baochai le-a trimis pe She Yue și Wu Er să-i aranjeze patul lui Baoyu în cerdac.

- Dacă se trezește și vrea ceai ori apă, vedeții fiți atente '

Slujitoarele au ieșit. în verandă au dat de Baoyu, care stătea în pat cu ochii închiși și cu mîinile împreunate asemeni călugărilor. Fetele s-au uitat mirate la el și-au izbucnit în rîs. La fel, lui Xiren, văzînd acest tablou, i-a venit să zîmbească, dar s-a abținut și i-a șoptit:

- Ai spus că vrei să dormi!

- Numai o clipă doar, apoi mă culc! a răspuns Baoyu.

- Din pricina ta, azi noapte, soția ta n-a închis ochii. Vrei să nu doarmă nici în noaptea asta?

Înțelegînd că nimeni n-avea să se culce pînă cînd nu va adormi el, Baoyu a-nceput să se dezbrace. Xiren a mai dat cîteva îndrumări lui She Yue, după care a ieșit.

între timp, She Yue și Wu Er au făcut patul lui Baoyu, apoi au plecat și ele să se culce. Dar el, neliniștit, nu putea să adoarmă. își amintise cum odată, pe cînd Xiren era plecată, l-au slujit Qing Wen și She Yue, apoi She Yue ieșise în curte, iar Qing Wen, vrînd s-o sperie, a pornit după ea dezbrăcată, a răcit, s-a îmbolnăvit și

din asta i s-a tras moartea. Gîndul acesta i-a trezit amintiri despre Qing Wen. Feng Jie spusese cîndva că Wu Er ar fi umbra lui Qing Wen, a a că toată atenția sa pentru Qing Wen trecu asupra lui Wu Er. Pref c ndu-se că doarme, a început s-o cerceteze am nun it cu privirea  i Wu Er i s-a părut aidoma celeilalte. O ad nc  tristete i-a cuprins inima.

 n odaie se făcuse l r  te. Ne tiind dacă Slie Yue adormise sau nu, dinadins a strigat-o de vreo două ori.

Dar nu i s-a răspuns.

- Ce doriți, stăpîne? a întrebat Wu Er.

- Puțin ceai, a spus Baoyu.

Văzînd că She Yue adormise, Wu, Er s-a ridicat, a cur  at mucusul luminării, a turnat o ceașcă de ceai  i i-a întins-o. Se grăbise, abia   i aruncase pe eo o bluzi  de culoarea piersicii, iar părul  i era ciufulit. Baoyu rămase o clipă în credința că de el se apropiase Qing Wen  i-atunci  i-a reamintit de vorbele ei:

„Dacă-a  fi  tiut mai de mult lucrul acesta, a  fi făcut ce se cuvine.”

Uitase de ceai  i privea g nditor fata.

Trebuie să vă spun că după ce plecase Fan Guan din castelul Rongguo, Wu Er n-a ținut mor  s să treacă în slujba lui Baoyu. Dar c nd Feng Jie a hot r it astfel, i s-a aprins dorința de a veni aici. Văzînd însă cât de preten ioase  i serioase erau Boachai  i Xiren, în suflet i s-a furi at teama. Observase că Baoyu devenise un om ciudat  i nu mai era cel care fusese înainte: afară de aceasta, aflase că doamna Wang izgonise fetele, care-ndr zniser  să se amuze  i să se h rjoneasc  cu Baoyu. Toate acestea au făcut-o pe Wu Er să lase baltă g ndurile ei de feti can . Dar în noaptea aceea stăpînul a luat-o drept Qing Wen  i a început să-i dea semne de atenție deosebită. Wu Er s-a tulburat  i obrazii i s-au acoperit de ro e  . Neîndrăznind să vorbească cu glas tare, a  optit:

- Bea ceaiul, stăpîne!

Baoyu i-a luat ceașca din mină  i a întrebat-o dintr-o dată, zîmbind:

- Te  n telegeai bine cu surioara Qing Wen?

- Toate slujim, a răspuns bănuitoare Wu Er, de ce nu ne-am fi avut bine?!

- Nu erai tu acolo când am vizitat-o eu în timpul bolii? a

întrebat din nou Baoyu.

Wu Er a încuviințat ușor și a zîmbit.

- Ai auzit ce-a spus atunci? a-ntrebat mai departe

Wu Er a clătinat din cap:

- Nu!

Neputîndu-se stăpîni, Baoyu a prins-o pe Wu Er de mîină. Fata a roșit și inima a prins să-i bată puternic.

- Stăpîne! a zis ea încet, dacă ai ceva de spus, spune, numai dă-mi drumul.

- Ea a zis, a continuat Baoyu, lăsîndu-i mîina: „Dacă-aș fi știut mai de mult lucrul acesta, aș fi făcut ce se cuvine”. Cum de n-ai auzit?

Wu Er a priceput ce dorea de la ea Baoyu, dar, nelăsînd să se vadă, a murmurat:

- A fost o neobrăzată. Oare o fată poate să spună așa

- Și tu ești dascăl de morală? s-a mirat Baoyu. Ți-am spus acestea fiindcă semeni cu Qing Wen, iar tu vrei să umbrești amintirea fetei nevinovate.

Wu Er, nemaîntelegîndu-l, rămase nedumerită.

- Stăpîne, s-a făcut tîrziu, culcă-te mai repede să nu răcești. Ai uitat cumva ce ți-au poruncit stăpîna și Xiren?

- Nu mi-e frig, a răspuns Baoyu, dar numaidecît a observat că fata era fără halat și, temîndu-se să nu răcească și ea, ca Qing Wen, a-ntrebat: De ce nu ți-ai luat halatul?

- N-am avut răgaz să mă-mbrac. Dacă aș fi știut că vorba noastră avea să se lungească atîta, bineînțeles că mi l-aș fi pus.

Baoyu a luat halatul alb de mătase, cu care era acoperit și l-a întins fetei.

- Mi-e cald, stăpîne, păstrează-l! a spus Wu Er. Dacă mi-ar fi frig, l-aș îmbrăca pe al meu.

Ea s-a dus spre patul ei, a luat halatul și l-a aruncat pe umeri. Uitîndu-se la She Yue și văzînd că dormea dusă, s-a apropiat de Baoyu și l-a întrebat șoptit:

- Stăpîne, doar nu ai de gînd să veghezi toată noaptea?

- Să-ți spun drept: pot eu oare să nu veghez? Vreau să mă întîlnesc cu zeița.

- Cu care zeiță? a-ntrebat Wu Er mirată.

- Este o poveste lungă, a răspuns Baoyu. Șezi și-am să-ți spun!

- Cum să stau, dacă ești culcat, a rîs roșindu-se Wu Er.

- Și ce-i cu asta? a răspuns Baoyu. Mi-amintesc cum odată Qing Wen s-a jucat cu She Yue și înghețase, așa c-am luat-o cu mine sub plapumă. De ce te-ncăpățânezi și iei înfățișarea asta?

Wu Er credea că Baoyu vrea pur și simplu să glumească, așa că nici să plece nu îndrăznea și nici să se culce lângă Baoyu nu-i venea la îndemână.

- Nu vorbi astfel, a zis ea, astupându-și gura cu palma ca să nu pufnească în râs. S-ar putea să ne audă cineva. Nu degeaba se spune că îți place să-ți petreci timpul cu fetele! Ți-ai îndepărtat soția și pe Xiren, femeii care sînt de-a dreptul niște sfinte, și nu ai altă grijă decît cum să faci să te mai zbangui cu cineva. Am să-i spun stăpînei!

În clipa aceea s-a auzit un zgomot și amîndoi s-au înspăimîntat. Dinăuntru Baochai tușea. Baoyu a amuțit, iar Wu Er a stins încetîșor lampa și s-a vîrît în așternut.

Ce-i drept, Baochai și Xiren, după ce făcuseră în ajun o noapte albă și după treburile de peste zi, adormiseră acum adînc și nu auziră discuția lui Baoyu cu Wu Er. Zgomotul din curte îi speriasse și au rămas tăcuți, dar s-a așternut ca și pînă atunci liniștea. Lungit în pat, Baoyu era chinuit de îndoieli: „Poate c-a venit surioara Lin și ne-a surprins și atunci și-a pus în gînd să ne sperie?!...”

S-a întors de pe-o parte pe cealaltă și n-a fost chip să ațipească. De-abia pe la cea de a cincea strajă l-a cuprins somnul.

Între timp Wu Er, înfricoșată, ca nu cumva Baochai să fi auzit ce vorbiseră, n-a putut să închidă ochii toată noaptea. S-a sculat dis de dimineată, cînd Baoyu încă mai dormea și a dereticat binișor prin odaie.

- Te-ai trezit cu noaptea-n cap? a întrebat-o mirată She Yue, sau n-ai închis ochii defel?

Wu Er gîndea că She Yue știe totul și voia s-o necăjească, de aceea n-a răspuns nimic. Curînd s-au trezit și Baochai cu Xiren. Au deschis fereastra și văzîndu-l pe Baoyu dormind și-au zis în sinea lor: cum de-o fi dormit acolo atît de bine, două nopți la rînd?

În sfîrșit, s-a sculat și Baoyu. Văzîndu-le pe toate în picioare, Baoyu s-a ridicat numaidecît, și-a șters ochii, apoi și-a adus aminte că nici în noaptea aceea nu-i apăruse în vis. „Se vede

treaba că nemuritorii și oamenii de rînd au drumuri diferite”, a constatat el.

Coborînd ușor din pat și-a reamintit că Wu Er le numise pe Baochai și Xiren sfînte; recunoscuse că fata avea dreptate și își aținti privirea asupra lui Baochai.

Baochai credea că îi revenise în minte imaginea lui Daiyu, dar nici cu gîndul nu gîndea că tulburarea i se datora chiar ei, și că Daiyu nu-i apăruse în vis. Nu se simțea la largul ei sub privirile bărbatului și l-a întrebat:

- Ei, ți-a apărut zeița?

- Ce vrei să spui? a zîmbit Baoyu, bănuind că Baochai auzise discuția lui cu Wu Er.

Se simțea stingherită, dar aștepta tăcută să vadă ce va face Baoyu.

- Nu cumva l-ai auzit pe stăpîn vorbind în somn cu cineva? a continuat Baochai, adresîndu-se lui Wu Er.

Baoyu a ieșit numaidecît, iar Wu Er a îngăimat înspăimîntată:

- Pînă pe la miezul nopții parcă a spus ceva, dar n-am deslușit ce anume. N-am înțeles decît cuvintele „dacă-aș fi știut mai de mult lucrul acesta” și „aș fi făcut ce se cuvine”, sau cam așa ceva. M-am trezit și l-am îndemnat să se culce. Apoi am adormit și eu și n-am mai auzit nimic.

„Fără-ndoială că e vorba tot de Daiyu, a înclinat capul încredințată Baochai. Dacă-am să-i mai îngădui să doarmă în cerdac, s-ar putea să-și atragă din nou asupra-și nenorocirea. Așadar, iubirea față de verișoară este tot secretul bolii lui. Trebuie să caut să-i abat gîndurile ca nu cumva să se îmbolnăvească iar.”

Și s-a cutremurat toată, dar nevoind să-și dea pe față sentimentele, a intrat în iatac.

Jia Mu se distrase două zile la rînd, mîncase cam fără măsură și-n seara aceea nu se simțea-n apele ei.

Yuan Yang și celelalte slujitoare aveau de gînd să-l înștiințeze pe Jia Zheng, dar Jia Mu nu le-a îngăduit.

- Am mîncat prea mult, a zis ea. Nu trebuie să faceți zarvă. Dacă am să flămînzesc, totul va trece!

Yuan Yang s-a văzut nevoită să tacă.

Întorcîndu-se seara acasă și văzînd-o pe Baochai, care fusese la Jia Mu și doamna Wang, Baoyu și-a amintit de cele întîmplate

dimineata și, fără să vrea, a roșit. Baochai a priceput că se simțea stînjnit și, știindu-l ușuratic din fire, a hotărît să-l lase, ca să-și potolească dorințele.

- Și astăzi vei dormi tot în cerdac? s-a interesat ea.

- Mi-e totuna, a răspuns Baoyu.

Baochai ar fi vrut să mai spună ceva, dar pe neașteptate a lăsat capul în jos.

- Cui îi spune? s-a amestecat Xiren în vorbă. Eu nu cred că-n cerdac stăpînul doarme mai bine!

- Nu-i nici o nenorocire că stăpînul doarme afară, a zis și Wu Er. Rău e că vorbește-n somn și nimeni nu pricepe ce vrea.

- Astăzi voi dormi eu acolo, a hotărît Xiren. S-ar putea să-ncep și eu să vorbesc în somn. Iar pentru stăpîn, să pregătiți așternutul în iatac.

Baoyu nu s-a opus fiindcă se simțea vinovat și voia s-o liniștească pe Baochai; la rîndul ei, Baochai se temea ca nu cumva să-i revină boala și a hotărît să fie tandră. Seara Xiren a poruncit, într-adevăr, să i se aștearnă patul în cerdac.

Baoyu o dorea de mult, și Baochai nu l-a respins. în felul acesta, pentru prima dată de cînd se căsătoriseră, Baochai a cunoscut mireasma „norului și ploii”.

De acum încolo „simțămintele celei de a doua și celei de a cincea forțe s-au unit laolaltă ¹⁰².”

A doua zi dimineată Baoyu și Baochai s-au trezit împreună. După ce s-a spălat și s-a pieptănat, Baoyu s-a dus la Jia Mu. Cum bătrîna se topea de dragul lui și-i plăcea și Baochai, pentru smerenia și supușenia ei, a chemat-o pe Yuan Yang și i-a poruncit să-i aducă din sipet pandantivul de jad de pe vremea dinastiei Han, pe care i l-a dăruit nepotului. Nu se putea compara cu piatra nestemată a lui Baoyu, dar încrustările fine, nu-l puneau cu mult mai prejos.

- Mi se pare că n-am mai văzut niciodată asemenea frumusețe, a zis Yuan Yang, înmînînd lui Jia Mu bijuteria. Ce memorie limpede aveți stăpînă! Ați amintit numai de care sipet și-n care casetă se află și nici n-a fost nevoie s-o caut, am găsit-o de cum am deschis capacul. Dar la ce vă trebuie?

102 Simțămintele celei de a doua și celei de a cincea forțe — denumire purtată de forțele contrarii ale naturii : yin, simbolul întunericului, element feminin și yang, simbolul luminii, element masculin. Vezi și nota p. 395 și urm.

- Ce știi tu? a zis Jia Mu. Pandantivul acesta i-a rămas bunicului meu de la tatăl său; și cum bunicul ținea mult la mine, mi l-a dăruit mie înainte de căsătorie. Cu acest prilej mi-a spus: „Piatra aceasta este o nestemată și a fost purtată încă din dinastia Han, așa că poart-o întotdeauna și-ți va reaminti de mine.” Hei, eram foarte tânără, n-am priceput nimic și-am ascuns podoaba în sipet. Apoi, după ce-am venit în această casă și-am văzut că nestematele aproape prisoseau, am și uitat de ea. N-am pus-o niciodată și-a zăcut în sipet mai bine de șaizeci de ani. Văzînd dragostea cu care mă înconjoară Baoyu, m-am gîndit să-i dăruiesc lui pandantivul, în locul pietrei pierdute,- așa cum bunicul mi l-^a dăruit mie.

După ce Baoyu a întrebat-o de sănătate, Jia Mu l-a chemat la ea și, zîmbind blînd, a zis:

- Vino, să-ți arăt ceva!

Baoyu s-a apropiat și bunica i-a dat jadul de Han. El l-a luat și l-a privit cu multă curiozitate. Avea circumferința de trei cun forma pepenelui galben, culoarea roșietică și era desăvîrșit lustruit. Baoyu era atît de încîntat, încît n-a putut să-și rețină bucuria.

- Îți place? l-a-ntrebat Jia Mu. Îl am de la bunicul meu și ți-l dăruiesc!

Baoyu a mulțumit și, luînd jadul, a vrut să-l arate

- Dacă mama ta îl va vedea, va ști și tatăl tău și-atunci va spune că țin mai mult la tine, l-a oprit Jia Mu. Ei n-au văzut niciodată la mine acest pandantiv.

Baoyu a plecat, însoțit de Baochai.

Peste două zile Jia Mu s-a simțit mai rău: nu putea nici să bea, nici să mănînce, o apăsă în capul pieptului, amețea, i se împăienjeneau ochii și tușea fără întrerupere.

Doamna Xue, doamna Wang, Feng Jie și ceilalți veneau des s-o întrebe de sănătate.

Jia Mu se străduia să pară vioaie și ele nu se nelinișteau prea tare, dar au poruncit totuși să fie anunțat Jia

Vizitîndu-și mama, Jia Zheng a cerut să fie chemat medicul. Acesta i-a ascultat inima și a prescris leacuri, încredințîndu-i pe toți că nu era nimic grav, ci doar o simplă indigestie, lucru frecvent la cei vîrstnici, și o ușoară răceală.

Jia Zheng a citit rețeta și văzînd că erau recomandate numai

doctoriile cele mai cunoscute, a poruncit să fie preparate și date bolnavei. A trecut însă trei zile după aceea, și nu s-a observat nici o îmbunătățire a stării ei.

Atunci Jia Zheng l-a trimis pe Jia Lian să caute un medic mai de faimă.

- Găsește-l cu orice preț, a poruncit el, și să vină s-o vadă cum se cuvine pe mama. Îmi dau seama că medicii, care-au intrat pînă acum în casa noastră, nu-s cine știe ce pricepuți!

Jia Lian s-a gîndit puțin și i-a răspuns:

- Cînd s-a îmbolnăvit fratele Baoyu, am invitat un vraci, care tămăduiește doar bolile fără leac. Ar fi bine să-l chemăm tot pe el și de data aceasta!

- Știința vracilor este foarte ciudată, a fost de aceeași părere Jia Zheng, uneori chiar și unii medici pot să fie înzestrați cu talent neobișnuit. Bine, adu-l!

Jia Lian a încuviințat și a ieșit. Cînd s-a înapoiat a

- Omul de care am pomenit se numește doctorul Liu, dar e plecat cu discipolii săi și se întoarce în oraș o dată la zece zile. Nu-i chip să-l așteptăm, așa că mă voi duce după altul, care va putea să vină numaidecît.

Jia Zheng, neavînd încotro, a trebuit să aștepte. Deocamdată să vedem ce s-a mai întîmplat cu bătrîna stăpîină.

Așadar, Jia Mu s-a îmbolnăvit și femeile care se aflau în casă nu lăsau să treacă zi fără s-o viziteze. Odată, cînd toate se adunaseră la căpătîiul ei, a sosit femeia care păzea poarta principală a castelului Rongguo și a anunțat:

- Stareța Miao Yu din Schitul grilajelor de turcoază aflînd de boala stăpîinei bătrîne, a venit s-o întrebe de sănătate.

- Nu prea vine pe la noi! s-au mirat toate. Dar dacă e aici, să fie poftită înăuntru.

Feng Jie s-a apropiat de patul lui Jia Mu și i-a vestit sosirea lui Miao Yu. Xue Xiuyan, care era prietenă veche cu călugărița, a ieșit s-o întîmpine. Miao Yu purta pe cap o calotă care aparținuse cîndva vestitei călugărițe Miao Chang, o bluză de atlas alb strălucitor, deasupra ei pieptar garnisit cu bordură de atlas siniliu, strîns într-o cingătoare galbenă și fustă albă de șaten, brodată cu negru, în mină ținea apărătoarea de muște, din coadă de elan și mătăniile. Mergea în urmei unei fete, legănîndu-se. Xue Xiuyan s-a apropiat de ea și a salutat-o.

- Când locuiam în grădină, ne vedeam des, a zis ea către călugăriță; acum, însă, aproape că nu ne vedem deloc, singură mi-e frică să intru. Pînă și poarta ne c tot timpul zăvorită! Ce fericită sînt că, în sfîrșit, ne-am întîlnit!

- Când locuiați în grădină era larmă mare și veneam fără tragere de inimă, a răspuns Miao Yu. Dar acum, aflînd de nenorocirea, care s-a abătut asupra voastră și despre îmbolnăvirea stăpînei bătrîne, am trecut anume. Iți spun, tot timpul am dorit să vă văd, pe tine și pe domnișoara Baochai. Ce mă privește pe mine că vă e poarta zăvorită? Când vreau să vin la voi, vin, iar cînd nu vreau, nici cu sila nu mă aduceți.

- Tot așa ai rămas, a zis Xue Xiuyan.

Miao Yu a pășit în odaia lui Jia Mu, s-a salutat cu cei de față, apoi s-a apropiat de patul bolnavei și a întrebat-o cum se simte.

- Tu ești o sfîntă, i s-a adresat ei Jia Mu, uită-te la mine și spune-mi dac-o să-mi treacă ori nu.

- Aveți inimă bună și soarta vă prezice viață lungă, a răspuns Miao Yu. Ați răcit și dacă beți leacurile, sînt sigură că vă veți însănătoși curînd. Vîrstnicilor le trebuie mai întîi de toate liniște!

- Mie, dimpotrivă, îmi place zgomotul și veselia! a replicat Jia Mu. Nu știu ce am, simt că mă doare în capul pieptului. Medicul mi-a spus că m-a supărat careva. Dar cine se încumetă să mă supere? Se pricepe, oare, el la boli? i-am spus lui Jia Lian c-a avut dreptate primul medic, care-a zis că-s răcită și că am indigestie, așa c-am poruncit să-l cheme din nou.

A strigat-o apoi pe Yuan Yang și i-a poruncit să pregătească o masă de legume, s-o ospăteze pe Miao Yu.

- Am mîncat, a zis aceasta mulțumind.

- Dacă nu vrei, n-o să te silim! s-a amestecat în vorbă doamna Wang. Dar nu mai poți rămîne puțin cu noi?

- Doar de-asta am și venit, a răspuns călugărița. Nu v-ani mai văzut de multă vreme.

După ce-au vorbit despre toate, Miao Yu s-a pregătit de plecare. Atunci a-ntors capul și a zărit-o pe Xichun.

- De ce-ai slăbit așa domnișoară, a zis ea dintr-o dată. Pictezi prea mult, poate?

- Nu mai pictez, i-a răspuns Xichun. Casa în care locuiesc nu mai este atît de luminoasă, ca aceea pe care am avut-o în grădină și de mult mi-a pierit pofta de

- Unde locuiești acum? s-a interesat Miao Yu.
- în căsuța de lângă poarta de răsărit, pe unde ai venit adineauri, a răspuns fata. Dacă vrei să treci să mă vezi, e foarte aproape!

- Când voi avea răgaz, voi veni negreșit, a promis călugărița.

Curînd Miao Yu a plecat, apoi a venit medicul și toți au fost nevoiți să se împrăștie, numaidecît, care încotro.

Nimănui nu-i trecea prin minte că din ziua aceea boala lui Jia Mu avea să se înrăutățească din ce în ce. Leacurile nu-i erau de nici un folos. La starea generală s-a mai adăugat și un deranjament de stomac. Jia Zheng s-a înspăimîntat. Înțelegînd că se zbătea zadarnic să-și vindece mama, a cerut învoire de la *yamen*¹⁰³ și, împreună cu doamna Wang, nu s-a mai dezlipit de patul lui Jia Mu. Când Jia Mu a avut odată poftă de mîncare, Jia Zheng s-a mai liniștit puțin. într-o zi, privind din întîmplare pe fereastră, a zărit o bătrînă care vorbea cu portăreasa.

Doamna Wang i-a poruncit lui Cai Yun să se intereseze cine era. Cai Yun a recunoscut-o îndată pe slujitoarea lui Yingchun, care plecase odată cu ea la casa bărbatului.

- Ce-i cu tine? a-ntrebat-o Cai Yun.

- Am venit de mult, dar n-am dat de nimeni cunoscut și singură n-am cutezat să pătrund în casă, a răspuns ea. Sînt iar îngrijorată...

- De ce? a tresărit Cai Yun. Nu cumva s-au purtat din nou rău cu Yingchun?

- Tînăra stăpînă nu se simte bine! a exclamat femeia. De curînd s-a iscat alt scandal, după care a plîns o noapte întreagă, ca a doua zi să i se înece respirația și să-nceapă să tușească. Nu vor să-i cheme doctor și stăpîna se simte din ce în ce mai rău.

- Stăpîna bătrînă e bolnavă, a zis Cai Yun, și nu trebuie să facem larmă.

Doamna Wang, care auzise, de teamă să n-o înspăimînte pe Jia Mu, i-a făcut semn lui Cai Yun s-o îndepărteze. N-a bănuît că-n timpul bolii, urechea bătrînei doamne devenise deosebit de fină.

- Moare Yingchun? a-ntrebat ea pe neașteptate.

- Da' de unde? s-a grăbit să o liniștească doamna Wang. Femeia nu știe ce să zică și a venit să ne-ntrebe de un medic bun, deoarece Yingchun e de vreo două zile bolnavă.

- Cel care m-a văzut pe mine e foarte bun, a-nceput Jia Mu să se frămînte. Chemați-l fără zăbavă!

Doamna Wang i-a poruncit lui Cai Yun să conducă femeia la doamna Xing și aceasta a plecat.

- Din cîteșitrele nepoate, a zis îndurerată Jia Mu, prima a murit, spulberînd toată fericirea hărăzită de soartă, pe a treia n-o pot vedea, că trăiește atît de înstrăinată, și acum Yingchun, despre care știu bine că suferă... nu mi-am închipuit că va muri atît de tînără. La ce bun atunci viața unei bătrîne ca mine?

Doamnei Wang și lui Yuan Yang le-au trebuit mult pînă s-o liniștească.

Baochai, Li Wan și ceilalți nu se aflau lîngă Jia Mu. Feng Jie lipsea, și ea, tot suferindă, și doamna Wang, temîndu-se să nu se înrăutățească starea lui Jia Mu, a trimis după ele. Apoi a chemat-o pe Cai Yun și pe celelalte servitoare să le mustre:

- De ce-ați lăsat-o pe babă să intre? Ea nu-și dă seama! Cîtă vreme sînt lîngă stăpîna bătrînă, să nu vă mai prind cu asemenea vorbe.

Cai Yun și celelalte ascultau tăcute.

Nimeni n-avea cum să știe că bătrîna nici nu izbutise să ajungă în iatacul doamnei Xing, cînd s-a și anunțat:

- A murit a doua domnișoară!

Auzind vestea, doamna Xing a fost sfîșiată de durere. Bărbatul îi era plecat și ea l-a trimis pe Jia Lian s-ajute la cele necesare înmormîntării. Lui Jia Mu n-a avut nimeni curajul să-i spună.

Nesocotind faptul că boala i se agrava din zi în zi, Jia Mu nu-și lua gîndul de la nepoată.

Întîi și întîi și-a adus aminte de Xiangyun și a trimis oameni s-o vadă. Cînd s-au întors, au vrut s-o caute pe Yuan Yang, dar cum și ea se afla lîngă doamna Wang, au găsit-o pe Hu Bo și i-au spus:

- Stăpîna cea bătrînă ne-a poruncit s-o vizităm pe Shi Xiangyun. Cînd am ajuns la ea, ne-a vestit, cu mare durere, că bărbatul i-a căzut greu bolnav. Doctorul i-a spus că plămîinii sînt bolnavi, că nu se știe ce se poate întîmpla, că nu mai are de trăit decît cel mult vreo cîteva ani. Xiangyun știe de boala lui Jia Mu, dar nu poate să vină, s-o vadă. Ea ne-a poruncit să nu pomenim stăpînei nimic despre bărbatul ei, iar dacă ne va întreba, să răspundem în așa fel, ca să n-o neliniștim.

- Ah! a exclamat Hu Bo; dar s-a reținut numaidecît și a șoptit:

Bine, bine!

Hu Bo era hotărâtă să nu pomenească nimic lui Jia Mu. Voia să-i spună mai întâi totul lui Yuan Yang. Dar când a intrat în casă, a auzit cum toți șușoteau și, dându-și seama că nu era cu putință să-i ascundă ceva lui Jia Mu, a amuțit. În acest timp Jia Zheng l-a chemat pe Jia Lian și i-a murmurat ceva la ureche. Jia Lian a încuviințat, a ieșit și s-a adresat celor care stăteau lângă ușă:

- Stăpîna bătrînă acuși-acuși se stinge. Pregătiți cele trebuincioase! Înainte de toate sicriul și veșmintele de doliu. Trimiteți oameni în ajutorul bucătarilor.

- Nici o grijă, stăpîne, i-a răspuns Lai Da. Ne-am gîndit noi la toate. Dar... de unde bani?

- Nu-i nevoie să împrumutați de nicăieri, fiindcă stăpîna a lăsat bani, a răspuns Jia Lian. Stăpînul Jia Zheng a poruncit să se facă înmormîntarea așa cum se cuvine, cu orice sacrificii!

Lai Da a trimis oamenii să îplinească porunca, iar Jia Lian s-a întors acasă și a-ntrebat pe Ping Er:

- Cum se simte stăpîna ta?

- Duceți-vă și vedeți, a răspuns nemulțumită Ping Er.

Intrînd în cameră, Jia Lian a dat cu ochii de Feng

Jie, care stătea pe marginea patului și se pregătea să se-m-

- Stăpîna bătrînă moare! a zis el. Oare să nu vii cînd își dă sfîrșitul? Spune-le fetelor să te ducă la ea. Dar să facă ordine în casă...

- Ce ordine să facă? i-a întors vorba Feng Jie. N-am nimic de preț! De ce te neliniștești? Du-te mai bine acolo, că te-o fi căutînd stăpînul Jia Zheng! Vin și eu după ce mă îmbrac.

Jia Lian s-a dus din nou la Jia Mu.

- Am transmis poruncile, l-a anunțat pe Jia Zheng.

- A sosit medicul de la palat, a vestit cineva. Jia Lian a ordonat să fie primit.

După ce a ascultat inima lui Jia Mu, acesta a ieșit în vestibul și i-a șoptit lui Jia Lian:

- Bate slab! Nu mai e nimic de făcut!

Jia Lian i-a spus doamnei Wang și celorlalți.

Doamna Wang a chemat-o numaidecît pe Yuan Yang și i-a poruncit să pregătească rochia de moarte a lui Jia Mu. Între timp Jia Mu a u his larg ochii și a cerut ceai. Doamna Xing i-a întins ceașca cu esență de *renshen*.¹

- N-am cerut așa ceva, a zis Jia Mu fără să se atingă de ceașcă. Vreau ceai!

Nimeni n-a-ndrăznit să se opună și i-au dat neîntârziat ceai. Jia Mu a sorbit o înghițitură, a răsuflat, apoi a sorbit-o pe-a doua.

- Vreau să mănînc! a zis ea.

- Dacă vrei ceva, mamă, spune, a îndemnat-o Jia Zheng, numai nu te ridica!

- Am băut o gură de apă și mi-e mai bine, a răspuns Jia Mu. Vreau să vorbesc cu voi.

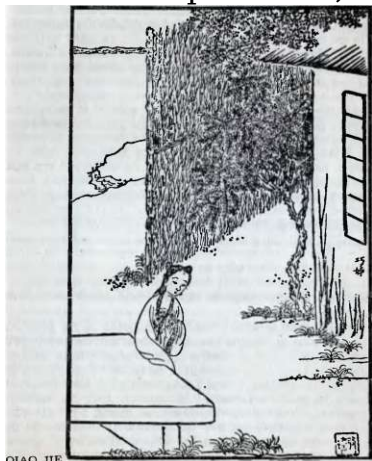
Zhen Zhu i-a ridicat puțin capul și Jia Mu s-a simțit mai liniștită.

Dacă nu știți ce s-a mai întîmplat, citiți capitolul ur-*Vezi notă.*
p. 67.

CAPITOLUL

33

În care se povestește cum Wang Xifeng, supunîndu-se sortii, s-a înapoiat la Jinling și cum Zhen Yingjia, bucurîndu-se de milostenia împăratului, a fost reprimat în slujbă

TREBUIE să vă spun că Schitul grilajelor de turcoză se afla pe domeniile familiei Jia. Când s-a pregătit primirea lui Gui Fei, amenajîndu-se Grădina priveliștilor încîntătoare, schitul a intrat în perimetrul grădinii, însă familia Jia n-a dat nici un ban pentru întreținerea călugărițelor.

Dar iată că Miao Yu a fost răpită și călugărițele s-au plîns ispravnicului. Ele n-au părăsit schitul în așteptarea cercetărilor și nici n-aveau cum să-l lase, deoarece era proprietatea lui Miao Yu. La castelul Rongguo dispariția lui Miao Yu a trecut drept un fapt

mărunt și nici Jia Zheng, care și-așa nu-și vedea capul de treburi și era încă zguduit de moartea lui Jia Mu, n-a fost înștiințat. Doar Xichun, când își aducea aminte de Miao Yu, nu-și găsea liniștea nici ziua, nici noaptea. Cu timpul vorbele au ajuns la urechile lui Baoyu.

„Hoții au răpit-o pe Miao Yu!...”

- S-o fi îndrăgostit de careva, spuneau unii, și a fugit cu vreun bărbat.”

„Se prea poate să fi fost răpită, gîndea trist Baoyu. Cu firea ei, mai degrabă ar fi murit, decît să îndure rușinea!”

Locul unde se afla Miao Yu n-a putut să fie găsit cu nici un chip și Baoyu era din cale-afară de îngrijorat. Suspina toată ziua și gîndea: „Se credea «ființa trecută dincolo de pragul deșertăciunilor lumești»! Cum de a avut parte de o asemenea soartă? Ce veselie și ce larmă au fost cîndva în grădina noastră! își spunea. Întîi s-a măritat Yingchun, cîteva dintre surioare au murit, apoi și celelalte s-au măritat, dar sînt încredințat că nici un fel de pată n-o va atinge pe Miao Yu. Cine ar fi crezut că soarta ei avea să fie cu mult mai necruțătoare decît a lui Lin

Daiyu?” Unul după altul gîndurile îl copleșeau, pînă și-a amintit cuvintele din Cartea *Zhuang Zi*; „Nemărginită este neființa, și viața pe pămînt e trecătoare, se mize ca vîntul, ca norul se destramă!”

În ochii lui Baoyu jucau lacrimile și fără să-și dea seama a izbucnit în plîns. Xiren și celelalte fete și-au închipuit că Baoyu este iar în prada unei crize și au încercat să-l liniștească. Baochai, nici ea nu știa ce se petrecuse cu Baoyu și i-a vorbit cu asprime, dar vorbele sale au răsunit în gol, soțul ei rămînînd mai departe abătut și zbuciumat. Atunci Baochai, iscodindu-și bărbatul, a aflat că pricina acestei stări era dispariția lui Miao Yu. Văzîndu-l îndurerat peste fire, ea s-a străduit să-i alunge gîndurile negre.

- Jia Lan nu mai merge la școală, a spus ea, dar în fiecare clipă liberă nu face altceva decît să-nvețe cu mult sîrg. Și nu este decît strănepot buncii tale! Ea și-a pus tot timpul nădejdele-n tine, tatăl tău și el se frămîntă pentru tine zi și noapte, dar ție nici nu-ți pasă și vrei să te prăpădești! De ce oare ne-om mai fi amărînd pentru

Baoyu n-a știut ce să răspundă, dar după o clipă a

- Ce mă interesează pe mine cine și ce învață? Pe mine mă chinuie gândul că secătuiește bunăstarea neamului nostru!

- O ții întruna cu ale tale! i-a răspuns Baochai. Tatăl și mama ta nu doresc altceva decât să-ți faci o situație și să păstrezi slava străbunilor tăi, iar tu te-ncăpățânezi în greșeli! Ce e de făcut cu tine?

Baoyu parcă nici n-ar fi auzit-o; s-a apropiat de masă, s-a așezat, s-a sprijinit în coate și s-a cufundat în gânduri. Baochai, înainte de a pleca să se culce, i-a poruncit lui She Yue să stea lângă el și să-i fie într-ajutor, dacă dorește ceva.

Rămînînd singur, Baoyu reflecta: „Zi Juan este deatîta timp în serviciul meu și n-am vorbit măcar o dată cu ea, se arată tot timpul rece față de mine și nu mai pot îndura asta. Nici nu pot să vorbesc cu ea deschis, așa cum o fac cu She Yue sau Qiu Wen. Cînd am fost bolnav, a stat tot timpul la căpătîi. Păstrez și acum oglinjoara pe care mi-a dăruit-o. De ce oare, acum, de cîte ori ne întîlnim, pare a nu mă vedea? Baochai să fie pricina?

Doar ea nu s-a avut rîu cu surioara Lin și cu Zi Juan î Cînd nu- s de față, Zi Juan vorbește și glumește cu Baochai, dar cum apar, se ascunde. Bineînțeles că Zi Juan încă îmi poartă pică, fiindcă surioara Lin s-a prăpădit, iar eu m-am însurat! O, Zi Juan, Zi Juan! Nici nu știi cît

Apoi, alte gânduri l-au năpădit: „Toți dorm și nimeni nu mă tulbură. Am să mă duc la Zi Juan să lămuresc totul! Dacă într-adevăr e supărată, am să-i cer iertare...”

Și Baoyu a ieșit cu grijă din casă și s-a-ndreptat către Zi Juan.

Fata locuia în foișorul dinspre apus. Baoyu s-a apropiat și a văzut lumină. A străpuns cu limba hîrtia de la fereastră și a privit înăuntru: Zi Juan stătea lângă opaiț, sprijinită cu coatele pe masă, dusă pe gânduri.

- Surioară, a strigat-o încetișor Baoyu. Nu dormi?

Zi Juan a tresărit, s-a uitat înspăimîntată și a întrebat:

- Eu, a răspuns Baoyu.

- Tînărul meu stăpîn? a repetat ea, nevenindu-i să creadă,

- Eu, a-ntărit Baoyu.

- De ce-ai venit la ora asta?

- Vreau să-ți vorbesc! Lasă-mă să intru!

- E tîrziu, a răspuns Zi Juan, după o clipă. Dacă ai să-mi spui ceva, poștește mîine!

Baoyu a șovăit, voia cu orice preț să intre la Zi Juan, dar se temea că fata n-are să-i deschidă. Se gîndea că cel mai înțelept ar fi fost să se-ntoarcă, dar sufletul îi era răscolit și nu se putea urni din loc.

- Deschide numai o clipă, a mai zis Baoyu.

- Dacă vrei să mă-ntrebi un singur lucru, atunci te ascult, a încuviințat Zi Juan.

Dar Baoyu tăcea. Nu știa cum să-și aleagă vorbele. Tăcerea se prelungea.

Cunoscîndu-i ciudățeniile fata s-a speriat și s-a temut să nu-i provoace cumva o criză de nervi. Așa că s-a ridicat numaidecît, a ascultat cu atenție, apoi a strigat:

- Ai plecat, ori stai aici ca un prostănac? Ai vrut să-mi spui nu știu ce și acum taci! Mă scoți din sărite! Pe una ai omorît-o, acum vrei să termini și cu mine? De ce ai venit aici?

Ea s-a uitat afară prin ruptura făcută de Baoyu în hîrtie și l-a văzut stînd în același loc. Apoi s-a îndepărtat de fereastră și a tăiat mukul luminării.

- Surioară Zi Juan, a auzit ea deodată un glas tînguitor. N-ai fost totdeauna atît de rea! De ce mă ocolești? Desigur, nu mai merit atenția ta, dar explică-mi ce ți-am greșit, și-apoi ia-ți ochii de la mine pentru totdeauna. Și de-ar fi să mor, tot vreau să știu pentru ce mă socoți vinovat.

Zi Juan a rîs.'

- Așadar pentru asta ai venit, stăpîne! Ce vrei să știi? Dacă ești ori nu vinovat, ca să te poți liniști. Apoi, încă de cînd trăia, domnișoara ți-a iertat totul. Iar dacă eu te-am necăjit, plîngc-te stăpînei, fiindcă ea mi-a poruncit să te slujesc. Și de altfel, noi nu prețuim cine știe cit!

Zicînd acestea, fata a izbucnit în plîns.

- Ce vorbe sînt astea? a zis supărat Baoyu. Ești de cîteva luni aici și nu vezi ce se petrece cu mine? Nimeni nu ți-a spus nimic. Într-adevăr, vrei cu tot dinadinsul să mă chinui la nesfîrșit?

Și a început să plîngă.

În clipa cînd durerea îl copleșea, în spatele lui Baoyu s-a auzit o voce:

- Cine trebuia să se destăinuie stăpîne? Dacă ai greșit cuiva, cere-i iertare. Ori vei cere, ori nu vei cere, nu-i treaba noastră! Numai nu amesteca și pe alții!

Cuvintele acestea au fost atît de neaşteptate, că Baoyu şi Zi Juan s-au temut. Cine credeţi că era? Bineînţeles că She Yue! Prezenţa ei i-a fost neplăcută lui Baoyu.

- Cu ce te-ai ales, a zis mai departe She Yue. La toate stăruinţele ea nu-ţi răspunde, degeaba implori iertare. Apoi...

- Hei, surioară Zi Juan, eşti din cale-afară de crudă! îl ţii afară pe un ger năpraznic, nu te clintesc rugăminţile sale.

Şi întorcîndu-se către Baoyu a adăugat:

- Stăpîna a zis că e tîrziu şi e tare îngrijorată, fiindcă nu ştie unde ai dispărut. Ce ţi-a venit să stai sub geam?

- La urma urmei de ce stă? s-a auzit dinăuntru vocea lui Zi Juan. De cînd îl tot îndemn să plece? Dacă are ceva să mă-ntrebe, poate să vină mîine!

Baoyu ar mai fi vrut să spună ceva, dar She Yue îl stingherea. S-a-ntors şi, pe cînd să plece, a zis:

- Bine! Ce să mai vorbim! După cum se vede, nimeni pe lumea asta nu mă poate înţelege. Doar singur Cerul mă ştie.

Lacrimile îi şiroiau.

- Stăpîne, a zis She Yue adresîndu-i-se, lasă gîndurile nebuneşti. Nu plînge de pomană.

Tăcut, Baoyu a urmat-o pînă-a ajuns în odaia sa; Baochai stătea întinsă în pat, avea ochii închişi şi Baoyu şi-a dat seama că nu dormea.

- Dacă vrei să-i spui ceva, de ce nu-i spui mîine? i-a reproşat şi Xiren. Din pricina ta s-a iscat atîta

Apoi pe neaşteptate a tăcut şi, după o pază destul de lungă, a întrebat:

- Cum te simţi?

Baoyu n-a răspuns, ci a schiţat doar un gest neclar.

Xiren l-a condus la culcare, dar sc înţelege că toată noaptea n-a închis ochii.

Vizita lui Baoyu a îngrijorat-o pe Zi Juan. care. de asemenea, n-a fost în stare să adoarmă. A început să plîngă rechemînd întîmplări nu de mult trăite.

„Bineînţeles, îşi spunea, Baoyu era bolnav şi n-a ştiut că se însoară cu Baochai. Cînd şi-a dat seama, şi-a pierdut minţile. El nu-i dintre aceia care-şi calcă pe inimă. Izbucnirea aceasta, acum, este greu de îndurat pentru ceilalţi. Ce păcat că domnişoara Lin Daiyu n-a trăit să sc fi bucurat! E-adevărat că

soarta omului este hărăzită dinainte. Când încă nu era vorba de însurătoarea lui Baoyu, ei doi și-au făurit visuri; iar când trebuia să se întâmple, s-a întâmplat; acest prostănac se pare că s-a supus sorții, iar ea, neputînd să uite, s-a chinuit amar. Păcat că nu poate ști cît de îndurerat este azi Baoyu! Ferice de ierburi și de copaci, ori de pietre, că nu simt nimic! De-am fi așa, sufletele ar avea poate liniște!”

Gîndurile acestea au mai alinat-o pe Zi Juan, care aproape că ațipise, cînd, pe neașteptate, din curte s-au auzit zgomote.

Baoyu și Baochai au fost anunțați că Feng Jie se simțea rău. Fetele au venit cu luminări, să-i ajute să se îmbrace.

În curte s-au întîlnit cu fata trimisă de doamna Wang.

- Soției stăpînului Jia Lian îi este rău, le-a spus ea. ' Are o boală ciudată, a izbucnit pe la straja a treia și pînă pe la a patra strajă n-a făcut altceva decît să aiureze: ba-i trebuia o barcă, ba un palanchin s-o ducă la Jinling, să se treacă-n nu știu ce hrisov. Nimeni nu e-n stare să priceapă ceva, iar ea plînge și țipă fără conținere. Stăpînul Jia Li”n și-a pierdut cumpătul. A dat de-nțeleș că se duce după barcă și după palanchin și acum nu-i chip să se mai ar, te-n fața ei, că-l așteaptă nerăbdătoare. Răsuflă anevoie și doamna Wang ne-a poruncit să vă spunem că n-aveți ce căuta acolo pînă ce nu-și va da duhul.

- Ciudat! a zis Baoyu. De ce-o fi vrînd să se ducă la Jinling?

- Cum, ai uitat visul ce l-ai avut și tu cîndva? i-a murmurat Xiren. Mi-amintesc și acum, mi-ai povestit c-ai văzut cu ochii tăi o mulțime de hrisoave. Poate că și stăpîna Feng Jie se pregătește s-o apuce-ntr-acolo!

- Da, da, a șoptit Baoyu. Păcat că n-am ținut minte ce scria-n ele! Nici pînă acum nu mi-am dat seama unde-a put at ajunge surioara Lin Daiyu, dar fiindcă mi-ai amintit de aceste hrisoave, am început să-nțeleg. Dacă-aș mai avea o dată acel vis, bineînțeleș că le-aș citi cu băgare de scamă și-aș pricepe și fără ajutorul nimănui ce i-a hărăzit fiecăruia ursita.

- Ce tot spui? a zis dojenitor Xiren. Eu am glumit și tu ai luat-o de bună! Dar, hai să zicem, că ai ști dinainte soarta noastră; ai putea oare s-o schimbi?

- Frică mi-e că nu-s eu acela care să cunosc destinul oamenilor, s-a văzut nevoit să încuviințeze Baoyu, dar și dacă-aș ști, fiți pe pace, nu mi-aș face eu griji pentru voi!

- Despre ce vorbești? l-a-ntrebat Baochai apropiindu-se.
- Despre sora Feng Jie, a răspuns grăbit Baoyu, vrînd să scape de alte întrebări.

- Omul moare și vouă vă arde să discutați pe seama lui, a zis Baochai. Ai spus mai demult că dacă îi talmăcesc soarta, am să trag asupra-i nenorocire. Oare cele spuse de mine nu s-au adeverit?

- Desigur, desigur! a rămas uimit Baoyu. Tu știi să pătrunzi în viitor? N-ai putea oare să-mi spui, pe mine ce mă așteaptă?

- Din nou bați cîmpii! a rîs Baochai. Totul n-a fost decît glumă, iar tu, ca și nevasta fratelui Xue Ke, ați crezut. Cînd ți-ai pierdut nestemata, ca a dat fuga la Miao Yu, să-i ghicească. După ce nimeni n-a priceput ce-a spus călugărița, a copleșit-o peste măsură cu laude pe Miao Yu. De ce atunci Miao Yu n-a fost în stare să-și prevadă propria-i nenorocire? Aceasta înseamnă că știe să pătrundă tainele viitorului? Soarta stăpînei Feng Jie am talmăcit-o fără să vreau. Ți-nchipui cumva că eu știam într-adevăr ce-avea să i se întîmple? Mi-e teamă că nici în ceea ce privește propriul meu destin nu pot să spun nimic. Aceste preziceri nu-s decît niște vorbe-n vînt, poți să ai încredere-n ele?

- Prea bine, să nu mai vorbim despre Feng Jie, a zis Baoyu. Spune-mi, în schimb, de surioara Xing Xiuyan, că de cînd cu nenorocirile noastre am și uitat de ea. De ce ați măritat-o fără să chemați măcar neamurile și prie-

- Ce știi tu? a răspuns Baochai. Noi nu ne ținem neamuri decît cu familia Wang și familia noastră. În familia Wang n-a rămas nimeni mai de vază, iar ai voștri n-au putut fi chemați din cauza doliului după bunica. La nuntă nu s-au dus decît niște rude de ale noastre îndepărtate, dar cum tu n-ai fost la ele, nu le cunoști. Dacă stau și mă gîndesc, căsătoria aceasta a lui Xing Xiuyan nu se deosebește cu nimic de a mea. Cînd au dat-o după Xue Ke, mama a vrut să facă o nuntă adevărată. Dar s-a ivit o piedică: fratele meu se afla în închisoare și din înțelegere față de durerea lui s-a renunțat la o nuntă fastuoasă, cum se cuvenea. În afară de aceasta și noi, în familie, am avut o seamă de nenorociri. Așa că totul s-a făcut la repezeală, mai ales că mama a vrut s-o ia numaidecît pe Xing Xiuyan, care devenise o povară în casa bătrînei doamne Xing, după pierderea averii. Chiar eu am sfătuit-o pe mama să grăbească nunta. Acum Xing Xiuyan se simte bine

la noi și-i arată mamei de zece ori mai multă supunere chiar și decît propria-i fiică, iar în ceea ce privește fratele meu, ea se străduiește să-și îndeplinească îndatoririle de soție. Se împacă bine cu Xiang Ling și trăiesc în înțelegere chiar dacă frate-meu nu-i acasă. Cu toate că o ducem mai prost ca-nainte, mama în schimb este mulțumită și n-are nici o grijă! Doar cînd își amintește de Xue Ban, o cuprinde supărarea. Mereu vine cîte ceva de la el să ceară bani de cheltuială. Noroc că Xue Ke nu și-a uitat fratele și-l ajută mereu. Am aflat că aporape toate casele noastre din oraș au fost amanetate: a rămas una singură, în care urmează să se mute Xue Kc cu nevastă-sa.

- De ce se mută? s-a mirat Baoyu. Să locuiască aici, îți va fi și ție mai lesne să-i vizitezi. Dacă pleacă, o să fii nevoită să pierzi o zi-ntreagă pînă s-ajungi la ei.

- Mai bine singuri, a fost de părere Baochai. De ce să sica țoală viața pe capul rudelor?

Baoyu ar fi vrut să-i arate că nu are dreptate, însă chiar în clipa aceea a sosit slujitoarea doamnei Wang.

- A murit soția domnului Jia Lian! S-au adunat toți acolo, așa că sînteți invitați, stăpîne, să veniți împreună cu soția.

' Baoyu a izbucnit în plîns. Baochai, deși cuprinsă de durere, s-a slăpînit, ca nu cumva să-l tulbure și mai mult pe Baoyu.

Au găsit iatacul înconjurat de rudele care plingeau în hohote. Baochai s-a apropiat de moartă scoțînd țipete sfișielome. Prinzîndu-l de mîini pe Jia Lian, Baoyu a început, de asemenea, să plîngă alături de el. Ping Er și cei de față, dac-au văzut că n-avea cine să-i liniștească, au încercat în zadar să-i aline.

Jia Lian, de toi abătut, a poruncit să fie chemat Lai Da, căruia i-a cerut să sc-ngrijească de cele trebuincioase pentru îngropăciune. L-a înștiințat chiar el pe Jia Zheng de moartea soției sale, după care a vrut să se ocupe de treburile gospodăriei. Dar cele mai ușoare i se păreau nespuse de grele. Își amintea îndurerat cît de lesne se descurca Feng Jie. La fel, cînd o vedea pe Qiao Jie, care-și plîngea ncmîngîială marna, chinul lui creștea și mai

După ce-au plîns pînă-n zori, Jia Lian a trimis după unchiul Wang Ren. Acest Wang Ren, după moartea lui Wang Ziteng, profită în d că Wang Ziteng era neîndemînalic, a luat pe umerii săi toate greutatea familiei, reușind în același timp să bage zîzanie între

neamuri. Auzind de moartea lui Feng Jie. a apărut fără zăbavă s-o plîngă, cu care prilej și-a arătat din nou nemulțumirea:

- Surioara mea nu și-a cruțat puterile slujindu-vă, și-ar cam trebui să vă gîndiți s-o conduceți cum so cuvine pe ultimul ei drum. Dar voi, nici pînă-acum nu v-ați îngrijit de nimic.

Jia Lian nu-l putea suferi pe Wang Ren și, văzîndu-l că vrobește fără noimă, nu i-a prea dat importanță. Acesta însă nu s-a lăsat și, chemînd-o la el pe Qiao Jie, a zis:

- Mamă-ta n-a condus gospodăria așa cum trebuia! N-a știut altceva decît să-i facă pe plac stăpînei cele bătrîne și de neamurile ei a uitat cu totul. Nepoată dragă! Ești destul de mare! Spune tu, am avut eu vreodată nevoie de ceva de la voi? Acum însă, cînd mama ta a murit, tu trebuie să ascuți în toate de mine. Din neamurile maică-ti nu mă mai ai decît pe mine și pe al doilea unchi. Am priceput eu de mult ce om e taică-tu: el stimează pe cine nu merită, iar pe-ai lui nu dă doi bani! Cînd i-a murit o oarecare ibovnică Yin Erjie, cu toate că n-am fost în capitală, am aflat că nu i-a fost milă de banii prăpădiți pentru îngropăciune. Oare acum, cînd s-a stins propria ta mamă, n-o să ai îndrăzneala să-l convingi să-i facă o înmormîntare cum se cuvine?

- Tatăl meu ar fi vrut ca totul să se facă din belșug și fastuos, a răspuns Qiao Jie, dar din nefericire acum nu mai avem bani și sîntem nevoiți să economisim cît putem.

- Atît de puține lucruri ai tu? nu s-a dat bătut Wang Ren.

- Anul trecut ne-a sechestrat tot, de unde să mai am? a răspuns fata.

- Așa vorbești? s-a arătat mîhnit Wang Ren. Doar stăpîna bătrînă ți-a lăsat atîtea. Ai putea să le vinzi.

Lui Qiao Jie îi venea greu să-i spună că tată-său a vîndut totul și că banii s-au cheltuit, așa că s-a făcut că nu știe de existența lor.

- O! înțeleg! a exclamat Wang Ren. Vrei să le oprești pentru zestrea ta.

Qiao Jie s-a ferit să răspundă și, simțindu-se jignită, a început să plîngă.

- Dacă aveți ceva de spus, căutați-l pe stăpîn, s-a supărat Ping Er. Domnișoara este doar o copilă, ce știe ea?

- Fiecare din voi n-a așteptat altceva decît să moară Feng Jie, ca să ajungeți mari și tari! a țipat Wang Ren. Mie nu-mi trebuie

nimic, dar ține de obrazul vostru să-i faceți o înmormântare cumsecade. Înfuriat, Wang Ren s-a trântit pe scaun.

Qiao Jie nu se simțea în apele ei și gîndea: „Tata nu-i un om fără suflet. Când trăia mama, unchiul a cărat cît a vrut și iată cum vorbește!” Un simțămînt de dispreț pentru bătrîn a umplut inima lui Qiao Jie.

La rîndul său, Wang Ren își bătea capul să afle cîți bani strînsese soră-sa. Știa că și averea lui Feng Jie fusese sechestrată, dar oare puține bunuri mai rămăseseră în casă? Bineînțeles, toate neamurile surorii sale s-au vorbit să spună că nu mai aveau nimic, și ticăloasa asta mică se aliase cu ei.

Din clipa aceea, Wang Ren a prins ură pe Qiao Jie.

Jia Lian habar n-avea de toate acestea, străduindu-se să facă rost de banii trebuincioși. Treburile din afară i le încredințase lui Lai Da. Și-n casă încă era nevoie de bani, și Jia Lian ajunsese la deznădejde.

Văzîndu-l atît de abătut, Ping Er l-a chemat și i-a

- Nu trebuie să vă omorîți atîta stăpîne! Păziți-vă sănătatea!

- Care sănătate? a țipat Jia Lian. N-avem bani nici măcar pentru cheltuielile zilnice, cum să mai facem și-o înmormîntare? Și-a mai venit și ticălosul ăsta! Spune-mi tu, ce pot să fac?

- Oricum, prea vă zbuciumați, a repetat Ping Er. Am niște lucruri care, din fericire, au scăpat de la sechestrul. Dacă vă trebuie bani, puteți să le amanetați. Jia Lian, adînc mișcat, i-a zis zîmbind:

- Prea bine! Mă scutești de multă bătaie de cap. Cum am să pot, ți-i înapoiez neîntîrziat.

- Doar le am de la stăpîna. Cum să ne mai socotim? Nu doresc decît ca înmormîntarea să se facă așa cum se cuvine.

Jia Lian rămase recunoscător lui Ping Er. Luă lucrurile pe care ea i le dădu și le amanetă. De atunci înainte, Ping Er devenise sufletul lui. Qin Tong se arăta foarte nemulțumit; în schimb, ori de cîte ori avea prilejul,

- Cum a murit stăpîna, Ping Er și-a și pus în gînd să devină mare. Pe mine m-a trimis la tată-său și el se ferește de mine!

Ping Er nu-i dădea nici o atenție, iar Jia Lian, auzind cum clevetește, a prins ură pe ea și, ori de cîte ori avea prilejul, își vărса min ia asupra-i.

Toate acestea au ajuns și la urechile doamnei Xing, care l-a

dojenit pe Jia Lian. El însă se stăpînea și tăcea. După zece zile s-a făcut înmormîntarea lui Feng Jie. Jia Zheng purta în acest timp doliu după Jia Mu. Prietenii îl părăsiseră unul cîte unul, de nu mai rămăsese lîngă el decît Cheng Rixing, cu care discuta deseori.

- Familia noastră n-are noroc, i-a spus el lui Cheng Rixing. Au murit rînd pe rînd cîteva dintre noi, iar frate-meu mai mare, cu nepotul Jia Zhen, au luat drumul surghiunului. Faima noastră se clatină, la moșii nu mai sînt bani și viața devine din ce în ce mai grea.

- Sînt de-o bună bucată de timp în casa asta, a spus Cheng Rixing, și m-am convins că fiecare se străduiește să trăiască după bunul său plac, iar cînd se-mbulzesc toți să scoată bani din vistieria familiei, sc-nglodează pînă-n cap în datorii. Pe deasupra a mai trebuit să mai cheltuiți și cu stăpînul bătrîn și stăpînul Jia Zhen. În afară de acaasla ați fost nevoit să plătiți și stăpînirea fiindcă a pus mîna, cînd cu furtul, pe pungași. Stimate prieten, dacă vreți să faceți orînduială în casă, împuterniciți un om de încredere să vă supravegheze gospodăria. Alungați pe toți cei de rea-credință și opriți doar oamenii de treabă! Socotiți datoriile și găsiți un mijloc de a le acoperi. Aveți doar grădina, care vă poate aduce un venit frumos! De ce nu puneți oameni s-o îngrijească? În cei cîteva ani cît ați lipsit de acasă, tot felul de pezevenghi au reușit să facă atîta larmă, de nimeni nu mai are curajul să mai pună piciorul pe-acolo! V-aș propune să verificați toate slugile și, care va refuza să intre-n grădină, afară cu ea! Aceasta este cea mai inteligentă scăpare!

- Ah, prietene, multe nu-nțelegi tu! a oftat Jia Zheng. Eu nu numai pe slugi, dar nici măcar pe propriii mei nepoți nu mă pot bizui! Și chiar dac-aș vrea să-i pun pe toți la-ncercare, aș izbuti eu să fiu cu ochii pe toți? În plus, acum sînt nevoit să țin doliu și n-am răgaz pentru toate acestea, iar de treburile gospodăriei nu m-am ocupat niciodată și ru mă pot descurca.

- Sînteți plin de omenie! a remarcat Cheng Rixing. Dacă asemenea situație s-ar fi ivit într-o altă familie, prima grijă ar fi fost să ceară socoteală vechililor. Dacă ați fi urmat astfel, jur eă peste cinci-zece ani poziția dumneavoastră nu numai eă s-ar fi refăcut, dar rude apropiate ar fi devenit chiar prefecți și v-ar fi înlesnit cu cîte ceva.

- Nu-i așa plăcut să storci bani de la neamuri, a fost de părere Jia Zheng. Tot mai bine-i ca tu însuși să fii chibzuit! Mă tem că multe din bunurile noastre au figurat doar pe hîrtie.

- Aveți multă dreptate, a zis și Cheng Rixing. De asta am și spus că e nevoie să verificați!

- Poate că știi tu ceva!

- Poate știu, dar nu pot să zic prea multe, a răspuns Cheng Rixing. Vechilii dumneavoastră sînt oameni șireți și izbutesc întotdeauna să se dezvinovățească.

Ghicind anumite tilcuri în vorbele lui Cheng Rixing, Jia Zheng a zis cu glas tare:

- Începînd cu bunicii mei, în familia noastră toți au fost omenoși și nimeni, niciodată, nu s-a purtat rău cu slugile. Acum, mi se pare că dintre aceștia sînt din ce în ce mai puțini. Poate că oamenii mei au băgat de seamă că nu s-au dăjuns de prii 'nit și încearcă să-și aleagă stăpîn atotștiutor și, pe cît se pa' e, își rid de mine!

În vreme ce discutau, cineva a anunțat:

- Domnul Zhen din Jiangnan.

- Cum de-o fi venit domnul Zhen, așa pe negîndite, în capitală? s-a mirat Jia Zheng.

- Și eu l-am întrebat, și mi-a spus că s-a bucurat de înalta milă și a fost repus în drepturile sale de dregător.

- Mă bucur! a întrerupt Jia Zheng. Poștește-l să

Acest domn Zhen, tatăl lui Zhen Baoyu, se numea Zhen Ying jia, iar după poreclă - You Chong; era cobori tor dintr-un demnitar merituos de prin părțile Jinlingului. Cîndva întreținuse legături de rudenie cu familia Jia, dar mai apoi, făcîndu-se vinovat în treburile slujbei sale, i s-a confiscat averea. Odată, împăratul și-a amintit de meritele lui Zhen Ying jia și a poruncit să i se înapoieze slujba moștenită. L-a chemat chiar să vină la Curte. Și iată că acum, domnul Zhen, aflînd de moartea lui Jia Mu, a trecut să aducă prinos defunctei. Jia Zheng, nevoit să respecte doliul, n-a putut să iasă la poartă în întîmpinarea oaspetelui, așa că l-a așteptat la intrarea în odaia sa de lucru. Cînd s-au întîlnit, bucuria le-a mai alinat durerea. Intrucît în timpul doliului nu era îngăduit să se rostească formulele de politețe obișnuite la o revedere, domnul Zhen a prins doar mîna prietenului său și i-a povestit nenorocirea, pe care a trebuit s-o

îndure, după care s-au așezat amîndoi, ca musafir și gazdă.

Li s-au adus ceai și discuția și-a urmat cursul.

- Împăratul te-a primit în audiență? l-a întrebat Jia

- Alaltăieri, a răspuns Zhen Ying jia.

- Sînt sigur că stăpînirea va fi generoasă și binevoitoare cu tine, a continuat Jia Zheng.

- Da, mila împăratului este fără margini, a spus Zhen Ying jia.

- Ce ți-a poruncit? s-a interesat Jia Zheng.

- În ultimul timp, hoții au întrecut orice limită; și prin ținuturile mărginașe mării, poporul nu-și mai găsește liniștea - s-a apucat Zhen Yingjia să povestească. De aceea Luminatul a dat ordin lui An Guogong să stîrpească răufăcătorii. Întrucît cunosc acele locuri, am primit și eu poruncă să mă duc într-acolo, r ar aseară, aflînd că mama dumitale a trecut în rîndul celor nemuritori, am pregătit aromele și am venit să le ard în fața sicriului ei. Jia Zheng s-a ploconit în fața oaspetelui cu recunoștință, spunînd:

- Scumpe prietene, venirea dumitale m-a tulburat pînă în adîncul sufletului 1 îți rămîn îndatorat pentru fidelitate. De-abia acum m-am convins de valoarea dumitale și sînt sigur că-ți va surîde norocul! în Zhenhai este prefect un neam de-al meu și sper că obțin din partea lui o favoare.

- Dar ce neam ești dumneata cu mai-marele locului? a vrut să știe Zhen Yingjia.

- În anul cînd dețineam slujba de collector al birului pe cereale în provincia Jiangxi, mi-am dat fata după fiul său, a răspuns Jia Zheng. Au trecut de-atunci trei ani. Și în acele provincii, după cum spuneai, hoții își fac de cap, de aceea veștile de la fiică-mea au încetat să mai sosească. Mă-ngrijorează grozav soarta ei și dacă dumneata, prietene, îți aranjezi treburile, du-te, rogu-te, și pe-acolo, să-i dai vești despre mine. Chiar acum voi întocmi scrisoarea și dacă i-o vei înmîna, îți voi rămîne pururi îndatorat.

- Dragostea între părinți și copii este lucrul cel mai firesc, a răspuns Zhen Yingjia. De aceea și eu aș vrea să-ți cer ceva! După cum știi m-am bucurat de milostenia împăratului, care m-a chemat în capitală; hotărîsem să-mi iau cu mine și fiul, pe motiv că n-are cine să-l îndrume. Împăratul, însă, a cerut să mă prezint neîntîrziat și m-am văzut silit să călătoresc fără întrerupere; familia mea, care n-a putut să mă urmeze, se află la o distanță de cîteva zile de aici. Cum am primit de pe acum porunca înaltă, sînt

nevoit să plec. În fară de dumneata, ai mei n-au unde se opri și bineînțeles că fiul meu va veni să ți se închine. Nădăjduiesc că-i vei acorda atenția cuvenită și, dacă va fi cu putință, îi vei alege și o nevastă de seama lui. Îți voi fi pentru aceasta nemăsurat de recunoscător.

Jia Zheng i-a promis că-i va îndeplini rugămintea cu dragă inimă.

Au mai discutat un timp, apoi Zhen Yingjia, pregătindu-se de plecare, i-a spus lui Jia Zheng:

- Ne vom vedea mâine în oraș!

Jia Zheng l-a petrecut pînă la ușă. Jia Lian și Baoyu așteptau la poartă, să-l conducă mai departe.

De cum Zhen Yingjia a ieșit, amîndoi s-au apropiat și l-au salutat.

Privindu-l pe Baoyu, Zhen Yingjia a rămas uluit:

„Cîtă asemănare cu Baoyu al nostru! Singura deosebire sînt aceste veșminte de doliu”!

- De cînd n-am mai dat pe-aici, nici nu-mi mai pot aminti de domnul, a zis el.

Arătînd către Jia Lian, Jia Zheng i-a spus fără zăbavă:

- Acesta-i fiul fratelui meu mai mare, Jia She, nepo-, tul meu, Jia Lian.

Apoi a arătat spre Baoyu:

- Iar el este fiul meu, Baoyu.

- De necrezut! și-a lovit palmele Zhen Yingjia. Am auzit că fiul tău s-ar fi născut cu-o nestemată în gură și de aceea i-ai dat acest nume. Și fiul meu tot astfel se numește și cred că nu e ceva obișnuit. Dar, dacă mă gîndesc bine, ajung să cred că oamenii care poartă același nume se întîlnesc destul de des și nu li se pare curios acest fapt. Însă ei doi seamănă nu numai la înfățișare, ci și la gesturi. E într-adevăr uluitor!

A întrebat cc vîrslă ave Baoyu și a înțeles că era cu un an mai mare decît fiul său.

După aceea Jia Zheng și-a amintit de. Baoyu, pe care i-l prezentase cînd va Zheng Yingjia; apoi a adus vorba despre potrivirea numelor fiilor. Dar gîndul lui Zhen Yingjia era stăpînit doar de tinărul dinaintea sa și, trecînd cu vederea pomenirea numelui, nu conținea să

- Ce potrivire!

L-a luat pe Baoyu de mână și l-a tras mîngietor spre el. Dar amintindu-și că An Guogong avea să plece numaidecît și că trebuia și el să se pregătească de-un drum lung, și-a luat în grabă rămas bun și s-a dus. Jia Lian și Baoyu l-au urmat, Zhen Yingjia înlreținîndu-se tot drumul cu Baoyu. Curînd au ajuns la caleașcă, Zhen Yingjia a urcat și a plecat.

Cei doi. întorcîndu-se, i-au povestit lui Jia Zheng despre musafirul lor, apoi Jia Lian s-a dus, chemat de treburi. Baoyu s-a dus și el să-i vorbească soției despre înlîlnirea cu Zhen Yingjia.

- Astăzi l-am cunoscut pe tatăl lui Baoyu \ despre care s-a pomenit întruna. Mă gîndeam că n-o să reușim să ne vedem niciodată! Peste cîteva zile, Baoyu în persoană va sosi în capitală și va trece să-l salute pe tatăl meu. Domnul Zhen Yingjia a spus că fiul său seamănă leit cu mine, dar nu cred. Dacă vine, o să-l vezi și tu.

- Oh, a exclamat Baochai. Dai în gropi pe zi ce trece! Spui de nu știi ce bărbat care e leit cu tine, ba mai mă și trimiți să-l văd!

Baoyu s-a pierdut și a încercat să-i explice gîndu-Ca să aflați ce-a spus, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL

34

În care se povestește cum, Xichun a jurat să-și împlinească o veche dorință și cum, întîlnindu-se cu tîsul său, Baoyu n-a găsit înțelegerea cuvenită

XICHUN

FE CÎND Baoyu, pus în încurcătură de Baociru, tucm-.i voia să-și lămurească gîndurile, s-a arătat Qiu Wen c ve a anunțat:

- Stăpînul Baoyu este chemat la tatăl său!

El s-a grăbit să se ducă la Jia Zheng.

- Am vrut să te văd pentru o treabă deosebită, a zis Jia Zheng. Întrucît păstrăm doliu, nu se cada să rî-n i la şcoală, dar trebuie să repeţi tot ce-ai învăţat pî.-ă acum. Cînd voi avea răgaz, la două-troi zile, vei scrie o compunere şi mi-o vei aduce s-o citesc. Vreau să-mi dau seama eu însumi ce progrese faci.

Baoyu se înclină supus.

- Fratelui tău mai mic, Jia Huan, şi vărului tău, Jia Lan, le-am poruncit de asemenea să-şi revadă lecţii1, a spus mai departe Jia Zheng. Dacă lucrările tale v fi mai slabe decît ale lor, atunci înseamnă că mi-ai înşelat încrederea.

- Am înţeles! a şoptit Baoyu, neîndrăznind să-^i contrazică tatăl.

- Du-te!

Baoyu a ieşit şi s-a întîlnit cu Lai Da, care, însoţit de cîţiva oameni, ducea nişte cărţi. Se îndreptau cu toţii spre Jia Zheng.

Baoyu a pornit grăbit spre casă. Soţia lui l-a întîrpinat cu întrebări şi, cînd a aflat că tatăl său îl obligă să scrie compuneri, s-a bucurat. Baoyu nu se arăta prea îneîntat, dar nici să-ncalce cu vîntul tatălui său nu îndrăznea.

Curînd sosiră două călugăriţe de la schitul Dicar.g-

- Cum o mai duceţi, stăpînă, au întrebat-o ele pe Baochai, de cum au dat ochii cu ea.

- Dar voi? a vrut să ştie tinăra femeie, fără să le răspundă la întrebare şi poruncind să li se aducă ceai.

Baoyu ar fi dorit să stea la taifas cu călugăriţele, dar ştia că acest lucru nu-i era pe lac lui Baochai. Văzînd răceala cu care-au fost întîmpinate, călugăriţele şi-au luat degrabă rămas bun.

- Mai rămîneţi, - le-a propus Baochai.

- Iertaţi-ne, a zis una din ele. în ultimul timp am petrecut în rugăciuni şi am săvîrşit jertfe la Schitul grilajelor de turcoază, de aceea n-am putut veni să vă vizităm. Astăzi, în sfîrşit, v-am văzut şi ne grăbim să ne ducem la cea de a patra domnişoară, Xichun. Baochai a dat din cap încuviinţînd şi îngăduindu-le să treacă pe la castel ori de cîte ori le e la îndemînă.

Îndreptîndu-se către Xichun, călugăriţele au dat cu ochii de Cai Ping.

- E acasă domnişoara ta? au întrebat-o ele.

- Of, nu mai vorbiți de ea! a exclamat fata. De cîteva zile nu s-a atins de mîncare.

- De ce? s-au mirat călugărițele.

- E o poveste lungă. Mergeți la ea și-o să vă spună singură.

Xichun, auzind vocile călugărițelor, a ieșit să le întîmpine.

- Bună ziua, a zis ea. Credeam că ne-ați uitat cu desăvîrșire de cînd ne merge rău.

- Amida Buddha! au invocat călugărițele. Chiar dacă primim ori nu ceva, tot pe dumneavoastră vă socotim binefăcătorii noștri, fiindcă mînăstirea noastră s-a bucurat de milostenia stăpînei bătrîne. Acum, că s-a stins, venim să-i vedem pe ceilalți stăpîni și pe soțiile lor. Am trecut pe la toți, numai la dumneata n-am fost și ne-am hotărît să venim.

Xichun s-a interesat de soarta călugărițelor din mînăstirea Shuiyue.

- În mînăstirea aceea s-a întîmplat o nenorocire, au răspuns călugărițele, nici pînă acum nu poate să pătrundă careva acolo. N-ați auzit că stareța Miao Yu din Schitul grilajelor de turcoază a fugit c-un bărbat?

- Ce-nseamnă aceste vorbe? s-a înfuriat Xichun. Sâ-i cadă limba celui ce seamănă astfel de zvonuri! Au răpit-o tilharii și uite ce vorbe i s-au scornit.

- Stareța Miao Yu se purta ciudat și părea că începuse să-și dea aere, a remarcat una din călugărițe. Nu ne este chiar ușor să-ti spunem toate astea, domnișoară! Oare aceste ființe de rînd să fi fost asemeni nouă, care nu știm altceva decît să ne dăruim cititului, să ne luminăm și să căutăm drumul izbăvirii?

- Cum căutați drumul izbăvirii? a-ntrebat Xichun.

- Nu este vorba de oameni ca noi, au răspuns călugărițele, ci de acele doamne distinse, de felul dumatăle, care și-au petrecut toată viața în belșug. Cînd se abate asupra lor nenorocirea, este prea tîrziu să se mai gîndească la mîntuire. Atunci numai prcăblînda și mult preaindurata zeiță Guan Yin poate că se mai înduioșează de chinurile lor, ca să le arate calea. Iată de ce se și spune:..Preablinda și preamilosiva zeiță Guan Yin, cca care ne scapă de chin și de nenorocire". Noi ne lepădăm de cele lumești și chiar dacă ne este dat să îndurăm mai mult decît vlăstarele din familiile bune, în schimb ne pîndește mai puțină nenorocire și mai puțin chin. Nu vom deveni sfinte, dar mulțumită

atotpurificării, putem spera că odată și odată ne vom reîncarna în trup de bărbat, ceea ce pentru noi înseamnă fericirea supremă. Noi nu sîntem asemeni celorlalte femei din zilele noastre, caic n-au cui să mărturisească amarul și umilința.

O, domnișoară! Dacă te vei mărita, toată viața va trebui să-l urmezi pe bărbat și să-ți împlinești îndatoririle față de el. în felul acesta nici cu gîndul să nu mai gîndești la purificare. Fiindcă acestui țel trebuie să-i închini întreaga viață. Stareța Miao Yu considera totdeauna că are posibilități mai multe decît noi, simple călugărițe, și

1 Guan Yin. 7Cița mizericordiei, care. împreună cu Buddha Amitabha, stăpîncea paradisul de la asfințit. Fiind una din cele cinci metamorfozări ale lui Buddha ceresc, Guan Yin sau Avalokitesvara - divinitate feminină - își întindea cele o mie de mini să mînștie pe cei păcătoși. Potrivit legendei. Guan Yin - simbol al milei și al carității - a coborît printre oameni să-i salveze de la nenorociri. Deși este numită Qian shou fo - Duddha cu o mie de brațe - Guan Yin este înfățișată în temple avînd între patru și 1007 brațe, fiecare braț avînd u palmă cu cinci degete și un ochi în centru. În credința populară fiecare braț al lui Guan Yin s,veu puterea a 25 de brațe, motiv să fie și mai venerată.

se purta urît, socotindu-ne niște necioplite. Dar nu șt ia că soarta, uneori, trimite fericirea celor simpli, iar celor de teapa ci, le rezervă suferința!

Cuvintele călugărițelor au tulburat și cele miu lainice gînduri ale lui Xichun și, uitînd de prezența femeilor din casă, ea le-a povestit cum se purta cu ea doamna Yu, cît îi era de greu, ca după aceea să le arate călugărițelor părul ei tuns

- Credeți, oare, că eu sînt o nehotărîtă și că mă simt prea legată de lumea asta întinată? a zis ea. De mult mi-a încolțit gîndul să devin călugăriță, dar nu știam ce să fac.

- Taci, domnișoară! a țipat o călugăriță prefăcîndu-se tulburată. Dacă află soția domnului Jia Zhen crede că noi le-am îndemne ' și ne va ocări și izgoni din nrînăstire. Firea dumitale te arată că dacă te vei mărita cu un om de treabă, toată viața vei trăi în mulțumire și fericire...

- Voi vă închipuiți că numai soția lui Jia Zhen vă poate alunga, a întrerupt-o Xichun. Eu nu sînt în stare?

Călugărița a priceput că Xichun se supăraseră și a căutat să se

dezvinovățească:

- Nu ne mustra domnișoară, știm că am greșit față de dumneata. Lv.r oare stăpîna îți va îngădui să te călugărești? Dacă vorbim astfel, ne gîndim numai la dum-

- Bine, fie, a răspuns Xichun.

Cai Ping și celelalte fete, văzînd că discuția a luat o întorsătură neplăcută, au început să lăcească semne călugărițelor să plece mai iute. Acestea, fără nici un fel de împotrivire, și-au luat rămas bun de la Xichun. Fata nu le-a mai reținut și la plecare le-a spus rece:

- Să nu vi se pară că pe acest pămînt e doar mînăstirea Di'cangwang!

Călugărițele n-au îndrăznit să scoată o vorbă și au ieșit tăcute.

Cai Ping se simțea vinovată că le adusese acolo și, ca să scape de învinuiri, a dat fuga la doamna Yu.

- Domnișoara noastră nu a renunțat la gîndul de a se face călugăriță, și și-a tăiat părul. Zilele astea s-a plîns tot timpul de soarta ei. așa că fiți atentă, stăpînă, să nu se îndeplinească ceva și să dați vina pe noi!

- Crezi într-adevăr că vrea să se călugărească? a întrebat neconvinsă doamna Yu. Eu credeam că și-a tăiat părul numai să mă sîcîie. După plecarea lui Jia Zhen nu mai vrea să trăim pe același pămînt. Dinspre partea mea, poate să iacă ce i-o trece prin cap!

Cai Ping a încercat în zadar s-o determine pe Xichun să renunțe la gîndurile ei. Dimpotrivă, aceasta s-a arătat și mai neînduplecată.

Doamna Xing și doamna Wang au încercat, de asemenea, să stea de vorbă cu ea, dar n-a fost chip s-o abată de la hotărîrea ce luase.

Pe cînd se duceau la Jia Zheng. cu gînd să-i ceară sfatul, au fost anunțate:

- A sosit doamna Zhen și fiul au Baoyu. Toată lumea a ieșit în întîmpir(urea oa;peț.k r.

Doamna Wang a poruncit ca Zhen Baoyu să fie condus în iatac. Cel trimis s-a înapoiat și a spus:

- Domnul Zhen Baoyu discută cu stăpîn „i Jia Zheng. Stăpînul e înșel și a dispus să fie chemați Baoyu și Jia Huan. A spus, de asemenea, ca Jia Lan să mînce mai repede și să se ducă și el.

Apoi s-a pregătit masa în iatacul femrllor. Ji”, Zheng îl privea

pe Zhen Baoyu care semăna atît de bine cu fiul său, și ca să-i descopere calitățile, a început să discute cu el. Zhen Baoyu răspundea dar, fără ezitări, ceea ce l-a determinat pe Jia Zheng să-i cheme pe Baoyu, Jia Huan și Jia Lan pentru a-l da exemplu și totodată pentru a compara pe fiul său cu acesta. Ascultînd porunca, Baoyu și-a pus veșmintele de doliu și, însoțit de Jia Huan și Jia Lan, s-a dus la tatăl său. S-a întîlnit cu Zhen Baoyu, de parcă i-ar fi fost veche cunoștință. Acesta s-a purtat ca și cînd cei doi tineri s-ar mai fi" întîlnit cîndva. După ce au săvîrșit ceremonia de salut, musafirului i-au fost prezentați Jia Huan și Jia Lan.

Jia Zheng, care stătea jos pe o mică rogojină de bambus, l-a poftit pe Zhen Baoyu să ia loc în scaun, dar el n-a îndrăznit să se așeze și s-a lăsat jos pe pernă.

După ce tinerii s-au întîlnit, Jia Zheng s-a ridicat și a poruncit să se aștearnă masa. adăugînd:

- Vă părăsesc, rămîne fiul meu să-ți țină de urît! Vorbiți și cei mici să ia învățătură.

- Iertați-mă,enerate unchi, s-a adresat politicoș Zhen Baoyu, dar aș dori să ascult sfaturile fratelui meu mare, Baoyu.

Drept răspuns, Jia Zheng a mai rostit cîteva fraze fără importantă, după care a ieșit. Zhen Baoyu a vrut să-l petreacă, dar Jia Zheng i-a făcut semn să rămînă pe loc. în ceea ce-l privește pe Baoyu, vîzîndu-și tatăl pregătindu-se de plecare, a alergat spre ușă. După aceea Baoyu l-a rugat pe Zhen Baoyu să ia loc. Au început să discute cum auziseră unul de celălalt și cît de mult doriseră să se cunoască.

Dar aceste vorbe, de bună seamă nu prezintă interes.

Deosebit e faptul că întîlnirca lor, urnind cine știe ce tainice socoteli, i-a reamintit lui Baoyu visul cîndva trăit. Auzise mult despre Zhen Baoyu și presimțise că se vor împrieteni de îndată ce se vor vedea. Cum lui Baoyu nu-i venea la îndcmînă să facă reflecții nesăbuite, mai ales că se aflau de față și Jia Huan, și Jia Lan, își preamărea doar oaspetele arătîndu-și îneîntarea.

- De mult mi-a fost dat să aud de numele dumitale parfumat, - a zis Baoyu. Ce păcat că zeii nu nc-au călăuzit mai devreme pașii unul spre celălalt. M-am convins că ești într-adevăr un sfînt pogorit din cer!

La rîndul său, Zhen Baoyu auzise vorbindu-se de Baoyu și

astăzi, cînd se întîlniscră, și-a dat seama că nu greșise în intențiile sale. „Boayu poate să învețe cu mine împreună, dar nicidecum să meargă pe același drum. Purtăm unul și același nume, avem firi asemănătoare, gîndea mai departe Zhen Baoyu, sufletele noastre au fost unite încă înainte de a ne naște. Cunoscut de cît viața și așa putea să-i spun părerile mele! Dar cum aceasta este prima noastră întîlnire, nu-mi dau seama ce e în capul lui. Pentru asta trebuie timp și răbdare”.

- S-a dus vestea despre talentul dumată, frate drag, a zis el cu voce tare. Un om atît de desăvîrșit și înzestrat dacă întîlnești unul la zece mii. Eu sînt un neșlefuit și un neinițiat și mi se pare că necinstesc numele „Nestemată”.

„Da, într-adevăr, are aceeași fire ca mine și același fel de a gîndi, și-a zis Baoyu. Dar sîntem bărbați amîndoi și n-avem puritatea femeilor. Atunci de ce s-o fi purtînd cu mine de parcă așa fi femeie?”

- Frate bun, eu nu merit atîta cinstire, a continuat el. Sînt un nevrednic și nimic mai mult. Cum așa îndrăzni să mă asemăn dumată și să mă socotesc în stare să port numele care mi s-a dat?

- În copilărie eram tare închipuit, a zis la rîndul său Zhen Baoyu. și credeam că pot fi asemeni unei nestemate bine șlefuite. Cine să-și imagineze că peste familia mea are să se abată nenorocirea și că-n timp de cîtiva ani o să îndur sărăcie și o să ajung mai rău decît un ciob de țiglă? Deși nu pot zice că am trăit pînă la capăt esența fericirii și amărăciunii, pot spune, totuși, că legile firii și pornirile oamenilor mi-au devenit destul de cunoscute. Dumneata chiar, frate mai mare, trăiești în belșug și mulțumire, dorințele ți se-implinesc oricînd și am credința că și în ale scrisului ești mult deasupra oamenilor obișnuiți, lucru pentru care, veneratul meu unchi, Jia Zheng, ține la tine ca la o adevărată nestemată.

Iată pentru ce și eu cred că meriți pe deplin numele pe care-l porți.

Baoyu a bănuț că Zhen Baoyu face aluzie la cariera dregătorcască și a chibzuit ce ar trebui să răspundă.

Jia Huan, care nu luase parte la discuție, se simțea stinjenit. Jia Lan, însă, auzind ultimele cuvinte ale lui Zhen Baoyu, s-a grăbit să adauge:

- Sînteți prea modest, unchiule! Dacă e să vorbim despre scris, hotărîtoare sînt talentul și munca stăruitoare. Cînd eram mai mic, habar n-aveam ce va să zică o compoziție ¹⁰⁴, dar mai pe urmă, cînd am început să studiez, mi-a pricinuit o mare desfătare și m-a făcut să înțeleg că gloria și bunul renume sînt mai prețioase cle-o sută de ori decît bogăția și îndestularea.

Zhen Baoyu nici n-a reușit să răspundă, căci Baoyu auzind cuvintele lui Jia Lan. s-a gîndit nemulțumit: „De t'iecare dată acest ștregar nu-nvață decît cugetări savante!”

- Am aflat că și dumneata respingi obiceiurile și vorbele obișnuite și te conduci numai după propriile-ți păreri, a zis Baoyu oaspetelui. Acum cînd am fericirea să te întîlnesc, vreau să aud gîndurile dumitale despre lucrurile sublime, ca să mă locuiesc de orbire și să ies la lumină, din neștiință! Să nu mă crezi un om mărginit, cu cave se poate discuta numai despre treburile dregătoreșii.

Zhen Baoyu îi/L spunea: „De bună semnă că i s-a povestit cum eram în copilărie, și nu știicum sînt acum, și i se pare că nu-s dcajuns de sincer cu ci. Mai bine să le spun totul în față! Dacă mă va-nțelege, s-ar putea să-mi devină prieten, ccca ce n-ar fi deloc rău!”

- Ai gîndit înțelept, frate, a zis el, nici chiar în copilărie nu zăboveam asupra lucrurilor ele toate zilele. Mai apoi, cînd am crescut, tatăl meu a părăsit slujba, stătea linștit acasă și nu dorea să primească oaspeți ori să meargă în vizite; mi-a încredințat mie această sarcină, și astfel am putut intilni persoane suspuse și m-am putut convinge că toți acei oameni sporeau slava străbunilor prin merite personale. Afară de aceasta, foarte multe cărți vechi povestesc că pe vremea împăraților legendari ' era socotit onorabil doar acela care își rcspecta părinții, care preamărea virtuțile lor și putea să scrie ceva folositor, fără să-și îngăduie să uite pe aceia care l-au crescut, ori pe dascălii care l-au povățuit. în felul acesta m-am lecuit treptat de părerile viclene și patimile nebunești care mă stăpîneau în copilărie. Acum singura mea dorință este să găsesc un adevărat învățător și prieten care să mă lumineze. Sînt fericit că te-am întîlnit, frate drag, și nădăduiesc

104 Compoziția — ba gu wen — formă literară șablon compusă din opt părți simetrice, în care își redactau dizertațiile candidații la examenele Vezi, pentru context și notele pp. 14 și 60.

că nu vei refuza să mă-ndrumezi. Cu cât asculta mai mult, Baoyu devenea mai iritat. Totodată înțelesese că îi era cu neputință să tăgăduiască vorbele pline de adevăr rostite de Zhen Baoyu și se străduia să răspundă cu aceeași măsură.

Din fericire, s-a auzii o voce care spunea:

1 Vezi notele pp. 54, 55, 36. 57.

- Dacă tinerii stăpîni au mîncat, doamna Wang îi așteaptă.

Însoțit de Baoyu, Zhen Baoyu a intrat în iatacul doamnei Wang. Îndată ce a zărit-o pe doamna Zhen, Baoyu s-a apropiat și a salutat-o. La fel Jia Huan și Jia Lan. Și așa s-au cunoscut două mame și doi fii.

Cu toate că Baoyu era însurat, doamna Zhen, cum era mai mare în vîrstă și pe deasupra rudă, nu s-a stăpînit să nu-l dezmiere, ca pe fiul ei. Doamna Wang, care a fost plăcut emoționată de tînărul Zhen, și-a dat seama că acesta era mai înaintat la învățătură și mai inițiat decît fiul său. Uitîndu-se la Jia Lan, i s-a părut de asemenea ieșit din comun și, chiar dacă farmecul lui nu se compara cu al lui Baoyu și al tînărului Zhen, totuși nu era cu mult mai prejos. Doar Jia Huan i se păruse de la început dur și stîngaci.

Cînd au aflat că au sosit oaspeții, toți slujitorii au și venit curioși să-i vadă.

- Într-adevăr, e uimitor! vorbeau între ei. Că au același nume nu-i cine știe ce noutate, dar cum se poate să semene atîta la statură și la înfățișare! Dacă Baoyu al nostru n-ar purta doliu, mai că nu i-ai deosebi!

Jia Huan, privindu-i, se gîndea. „Ce păcat că domnișoara Lin Daiyu a murit! Poate c-ar fi fost bucuroasă să se mărite cu Zhen Baoyu!”

- Baoyu al nostru este de-acum mare și bărbatul meu l-a rugat pe domnul Jia Zheng să-i caute o nevastă, a mărturisit doamna Zhen.

Doamna Wang a zis: ' - Doresc foarte mult să mă ocup de Zhen Baoyu. Aveam în casă patru fete; două din ele au murit, iar una s-a măritat. Ar mai fi, ce-i drept, sora mai mică a lui Jia Zhen, dar e mult prea tînără și nu se potrivește cu fiul dumitale. Cred că una din copilele surorilor mele mai mari, Li Wan, s-ar potrivi de minune. A doua domnișoară - Li Wen este logodită, iar a treia - Li Qi este și ea o pereche nimerită. Peste o zi am să-l pețesc. Există

însă un neajuns: familia ei nu e atît de înstărită.

- Nu e vorba de asta! a răspuns doamna Zhen. Mă tem numaica nu cumva să se opună pentru că sîntem noi nevoiași.

Cînd a auzit că mama sa făcea planuri de înșurătoare, Zhen Baoyu a ieșit și s-a dus în odaia de lucru a lui Jia Zheng, ca să-l întîlnească pe Baoyu. În momentul acela Jia Zheng se afla de față și cînd musafirul a intrat, s-a și înfiripat discuția.

După un timp, servitorul din casa Zhen a apărut în prag și l-a strigat pe Zhen Baoyu:

- Stăpîne, mama dumneavoastră se grăbește de plecare.

Zhen Baoyu și-a luat rămas bun și a iet?it. Jia Zheng a poruncii lui Baoyu, Jia Huan și Jia Lan să-l petreacă.

Din ziua rînd Baoyu s-a cunoscut cu tatăl lui Zhen Baoyu și a aflat că în curînd va sosi în capitală însuși Zhen Baoyu, tot timpul vira În întîlnirea aceasta, gîndind că-n ființa lui Zhen Bu^yu?.a să-: i găscuscă prie tenul. Nici nu-și închipui, c c, o si",.ă discuție avea să fie deajuns, ca să scoată la iveală nepotrivirea de păreri.

După plecarea oas;~: lui, înțrictat, Baus-a întors în odaia sa. N-a vorbit cu nimeni și s-a arai morocănos

- Zhen Baoyu îți seamănă, într-adevăr? l-a întrebat Baochai.

- Numai la înfățișare, a răspuns Baoyu. Dur în ceea ce privește felul de a gîndi, este destul de mărginit.

- De ce-l ponegrești! s-a revoltat Baochai. Cum poți să spui așa ceva cînd tu nu l-ai văzut decît o singură dată?

- Am stat îndelung de vorbă cu el, a zis Baoyu, și s-a ferit să vorbească direct și deschis. N-am auzit nimic de la el în afară de „afaceri dregătorești-” și „devotament și supunere.” Oare un astfel de ins nu poate fi socotit mărginit? Și de ce a trebuit să semene cu mine? Mă gîndeam că-mi va sluji drept călăuză, dar acum m-aș lipsi bucuros de această înfățișare, numai să nu mai semăn

- Ascultîndu-te, mă pufnește rîsul! a zis Baochai. Cum poți să renunți la chipul tău? Cît despre ideile domnului Zhen, sînt cît se poate de înțelepte, fiecare bărbat trebuind să năzuiască spre înălțarea și preamărirea numelui său. Se cade, oare, ca un bărbat să se gînd cască doar la propriile-i mulțumiri? Ceva mai mult, tu nici n-ai calitățile unui adevărat bărbat și te grăbești să-i învinuiești pe alții că-s mărginiți!

Baoyu, iritat de toată povestea aceasta, auzind-o pe Baochai, s-

a întunecat la față și a tăcut, mulțumindu-se doar să zîmbească. Baochai nu i-a dat nici o atenție. Nici măcar prin minte nu i-a trecut că Baoyu avea să se îmbolnăvească din nou.

Oricît s-au străduit Xiren și celelalte fete să-l scoată din starea aceea de tristețe adîncă, strădaniile lor au fost

A trecut noaptea, iar a doua zi toți au observat cu groază că Baoyu se îmbolnăvise iar.

între timp doamna Wang reușise să vorbească cu Jia Zheng despre Xichun și despre dorința acesteia de a se călugări. Doamna Wang își dădea seama că Xichun se afla într-o asemenea stare, încît și-ar fi putut pune capăt zilelor, dacă ar fi fost împiedicată să-și înfăptuiască

- Nu știu ce se întîmplă în castelul Ningguo! a zis Jia Zheng, pe-un ton nemulțumit. Cum se poate ca familia noastră să fie amenințată de o asemenea rușine?

Jia Zheng l-a chemat pe Jia Rong, i-a tras o săpuneală bună, după care i-a poruncit să-i transmită mamei sale că dacă fata se va încapățîna să stăruie în gîndurile ei, va înceta să mai facă parte din familie!

Departe de el gîndul că doamna Yu ar fi încercat să-și exercite influența asupra lui Xichun. Nu bănuia că fata era în stare să-și facă seama singură.

- Și așa nu voi rămîne viața-ntreagă acasă, i-a spus Xichun. Dacă și cu mine se va întîmplă ce s-a întîmplat cu sora mea Yingchun, mai bine mor și pricinuiesc durere stăpînului și stăpînei. Lăsați-mă, socotiți-mă moartă, iar eu voi trăi în curățenie, bucurîndu-mă de dragostea voastră. Mai mult, n-am de gînd să mă mărit. Schitul grilajelor de turcoază aparține familiei noastre și acolo vreau să trăiesc. Vă las tot ce am. Bine că nu s-au împrăștiat călugărițele care-au slujit-o pe Miao Yu. Dacă vă opuneți pînă la capăt hotărîrii mele, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să-mi iau viața. Altă cale nu e. Cînd se va întoarce acasă fratele meu mai mare, îi voi spune că nu voi m-ați silit să-mi aleg acest drum. Dar dacă fratele meu va afla c-am murit, va înțelege numaidecît că voi m-ați împins să fac acest pas.

Doamna Yu do mult nu sc împăca cu Xichun. Auzind vorbele ei, n-a contrazis-o, ci s-a dus la doamna Wang. însă aceasta plecase la fiul ei de îndată ce fusese înștiințată de reivirea crizelor. Era

foarte îngrijorată de starea lui Baoyu și o certa pe Xiren.

- Sînteți cu toate nepăsătoare! De ce nu m-ați anunțai numaidecît!

- Nu poți să-ți dai seama niciodată de starea sa, a răspuns Xiren; el cînd se simte bine, cînd rău. Doar astăzi a fost să vă vadă, ca apoi să i se facă dintr-o dată rău. Stăpîna Baochai ar fi vrut să vă spună, dar i-a fost teamă să nu vă speriați.

Baoyu auzea cum mamă-sa certa fetele și, ncvrînd să sufere vreuna din pricina lui, a zis:

- Mamă, liniatește-te, n-am nimic! Simt doar o amărăciune în suflet!

- Dacă știi de ce suferi, spune din vreme, a bîiguit doamna Wang, să le îngrijim. De ce taci? Îți închipui ce zarvă va fi de s-o petrece iar povestea, ca la pierderea pietrei nestemate?

- Dacă ești atît de îngrijorată, măicuță, trimiteți după doctor, a fost de părere Baoyu.

Doamna Wang a poruncit slugilor să caute un medic. Baoyu a fost consultat, i s-au prescris leacuri și abia după aceea Doamna Wang s-a întors acasă.

Au trecut cîteva zile și Baoyu continua să fie abătut. Nici de mîncare nu se atîngea.

Ai casei erau îngrijorați. Și cum venise sorocul săvîrșirii ceremoniei de lepădare a doliului, au plecat toți, grija de a chema din nou doctorul rămînînd în seama lui Jia Yun. Acasă la Jia Lian nu rămăsese nimeni și a trebuit să-l roage pe Wang Ren să se ocupe de gospodărie, mai ales că, plîngîndu-și mama zi și noapte, Qiao Jie se îmbolnăvisese. Pentru locuitorii castelului Rongguo veniseră din nou zile grele.

Într-o zi, după ce trecuse ceremonia și toți se-nlorseseră la casele lor. doamna Wang, mergînd să-l vadă pe Baoyu, l-a găsit fără cunoștință. S-a speriat, a început să țipe și a alergat după Jia Zheng.

- A zis doctorul că leacurile nu-i mai ajută la nimic, l-a înștiințat ea. Nu ne-a mai rămas decît să ne-ngrijim de cele cuvenite pentru înmormîntare!

Jia Zheng era în pragul deznădejdiei. S-a dus să-și vadă fiul și a văzut că doamna Wang spusese adevărul. Atunci i-a poruncit lui Jia Lian să se ocupe de cele trebuincioase.

Jia Lian a ieșit tăcut; se frămînta neștiind de unde să scoată

bani.

- Stăpîne! a pătruns înăuntru, strigînd, un băiat» Nenorocire!

- Ce-i? a-ntrebat înspăimîntat Jia Lian.

- A venit la poartă un călugăr, a început să povestească băiatul, și ține în mînă chiar piatra pe care a pierdut-o cîndva stăpînul Baoyu.

Trebuie plătit, numaidcît, cu zcce mii de *liang* de argint!

- Ptiu! a rînjit Jia Lian, scuipîndu-l pe băiat drept în față. Credeam că-i vreo treabă serioasă, iar tu te ții de prostii! Sau n-ai auzit ce-am avut de întîmpinat atunci cînd cu piatra falsă! Și chiar dacă s-ar afla la călugăr piatra cea adevărată, la ce-ar mai servi, dacă Baoyu se stinge?

- Tocmai asta am vorbit cu călugărul, nu s-a lăsat băiatul; el crede că dacă-i dați banii, stăpînul se vindecă pe loc!

În curte s-a auzit larmă și după puțin timp au alergat oamenii de la paza porții.

- Acest călugăr s-a strecurat în curte și n-am putut să-l oprim.

- Unde s-a mai întîmplat așa ceva? s-a revoltat Jia Lian. De ce nu l-ați alungat?

Din cameră au răsunat țipete:

- Moare stăpînul!

Jia Zheng a fost cuprins de disperare, însă chiar în clipa aceea a auzit glasul călugărului:

- De vreți să trăiască, scoateți banii!

„Cîndva Baoyu se făcuse bine tot datorită unui călugăr, și-a amintit Jia Zheng. S-ar putea ca ivirea acestuia să însemne viață pentru Baoyu? Dar dacă îi voi da banii și nu e piatra cea adevărată?”

S-a hotărît să aștepte pînă ce se va convinge dacă este ori nu un călugăr făcător de minuni. I-a poruncit să-l lase să intre slobod; însă călugărul, fără să țină seama de buna cuviință, a rupt-o la fugă spre iatac.

- Unde te afli, sălbaticule? a-ncercat să pună mîna pe el Jia Lian. Doar acolo-s femeii!

- Dacă întîrzii, nu-l mai scapă nimeni, a răspuns în trecere, călugărul.

Jia Lian de-abia se ținea după el, răcnind:

- Cine-i înăuntru, să se-ascundă! Vine călugărul! Lăsați bocetul!

Doamna Wang și celelalte continuau să plîngă, fără să audă ce se petrecea afară. Ajuns înăuntru, Jia Lian a repetat rugămintea. Atunci doamna Wang și celelalte femei dezmeticindu-se, au văzut că-n fața lor răsărise un călugăr și s-au tulburat atît de tare că nu mai știau care încotro s-o apuce. Între timp călugărul reușise să ajungă la patul lui Baoyu. Baochai se ascunsese, dar Xiren, văzînd că doamna Wang rămăsese pe loc, n-a îndrăznit să plece.

- Miluitorul meu, ți-am adus nestemata! a zis călugărul mutînd piatra dintr-o palmă într-alta. Dați repede banii și vă vindec 1

De frică doamna Wang și cei de față au rămas pironiți locului. Nici prin minte nu le putea trece că acest călugăr avea să-i înșele.

- Scapă-l și vei primi banii! a bîguit doamna Wang.

- Nu, dați-mi-i acum, a cerut el.

- Nu vă temeți, vă vom plăti în argint, l-a încredințat doamna Wang.

Călugărul a rîs cu hohote, a învîrtit nestemata în palme și aplecîndu-se la urechea lui Baoyu i-a strigat:

- Baoyu! Baoyu 1 s-a întors nestemata la tine!

De-abia rosti călugărul aceste vorbe, că Baoyu a și deschis ochii.

- Ii este mai bine! a țipat bucuroasă Xiren.

- Unde-i piatra? a-ntrebat Baoyu.

Călugărul i-a pus nestemata în palmă. Acesta a strîns-o în pumni apoi a desfăcut degetele, a dus-o la ochi, a privit-o atent și a răsuflet din adînc:

- O! De cînd n-am mai văzut-o!

Toți care se aflau în odaie, ori prin apropiere, de bucurie invocau cu glas tare numele lui Buddha, iar Baochai si uitase de prezența călugărului. Jia Lian s-a apropiat de pat, și, convins că Baoyu și-a revenit într-adevăr, nu-și mai stăpînea emoțiile. Jia Lian l-a condus apoi pe călugăr la Jia Zheng și i-a povestit acestuia minunea să-t

Jia Zheng, în culmea fericirii, s-a năpustit spre călugăr și nu mai contenea ploconindu-se în fața lui și mul-» țumindu-i. La rîndul său, călugărul l-a salutat cu solemnitate, după care s-a lăsat pe scaun.

Jia Lian s-a gîndit liniștit: „Bineînțeles că nu va pleca pînă ce nu va primi banii...”

Uitîndu-se la călugăr, Jia Zheng și-a dat scama că nu-l mai văzuse niciodată, de aceea l-a copleșit cu întrebări.

- De unde ati luat această raritate? Cum se numește veneratul părinte? Cum de s-a înviorat fiul meu îndată ce v-ați apropiat de el?

- Nu știu, a răspuns călugărul cu un zîmbet ușor. Dați-mi zece mii de *liang* de argint și să terminăm o dată

Lipsa de cuviință și obrăznicia călugărului l-au indignat pe Jia Zheng, dar s-a abținut.

- Banii există! a zis el.

- Mai repede, l-a grăbit călugărul. Trebuie să plec.

- Vă rog, luați loc, l-a rugat Jia Zheng. Vreau să-mi văd fiul.

- Duceți-vă, dar nu-ntîrziați!

Jia Zheng a pătruns la Baoyu și s-a apropiat de *han*. Văzîndu-l, Baoyu a vrut să se ridice, dar era atît de slăbit, încît numai gestul l-a schițat.

- Rămîi liniștit, nu te mișca î l-a sfătuit doamna Wang, repezindu-se spre el.

- Nestemata e din nou a mea! a zis Baoyu rîzînd, întinzîndu-i-o lui Jia Zheng.

Dintr-o privire Jia Zheng a observat că piatra nu era falsă, și, fără s-o mai cerceteze, s-a adresat doamnei

- Baoyu e salvat, dar cum ne achităm față de călugăr?

- Eu dau tot ce am, numai să-l mulțumim! a zis bucuroasă doamna Wang.

- Mă tem că n-are nevoie de bani! a zis Baoyu.

- Și mie mi s-a părut foarte ciudat acest călugăr, a remarcat Jia Zheng, clătînd din cap, o ține însă morțiș că-i trebuie banii.

- Roagă-l să mai zăbovească, și-a sfătuit doamna Wang soțul, poate aflăm de ce are nevoie.

Cînd a ieșit Jia Zheng, Baoyu a spus că-i este foame, a băut dintr-o ceașcă fiertura de orez, după care a cerut orez. Cînd i s-a adus, doamna Wang n-a vrut să i se dea.

- Orezul nu-mi face bine? Dar sînt sănătos! nu s-a lăsat Baoyu.

S-a ridicat în capul oaselor, a mîncat orezul și s-a simțit bine. Apoi a cerut să se scoale. She Yue s-a grăbit să-l sprijine:

- într-adevăr, piatra asta-i o comoară! a murmurat ea. Cum a zărit-o, s-a și făcut bine. Ce fericire că n-a spart-o atunci, mai de mult!

Cum a auzit Baoyu vorbele ei, s-a făcut palid, a azvîrlit nestemata cît colo și a căzut pe pernă.

Pe cine interesează mai departe soarta lui Baoyu, îl poftim s-o citească în capitolul următor.

CAPITOLUL

35

În care se povestește cum, nimerind în Lumea iluziei, Baoyu a cunoscut destinele nemuritorilor și cum, împlinindu-și datoria de fiu, Jia Zheng a însoțit la locul de baștină sicriul cu trupul mamei sale

PRIN URMARE, auzind cuvintele rostite de She Yue, Baoyu a căzut fără cunoștință. Doamna Wang și toți ceilalți au început din nou să plîngă.

She Yue se căia pentru vorbele necugetate, însă doamna Wang era atît de tulburată, încît nici prin gînd nu i^a trecut s-o certe.

She Yue se gîndea în sine, plîngînd în hohote: „Dacă va fi să moară Baoyu, îmi voi pune și eu capăt zilelor, și-l voi urma în veșnicie!...”

Nu vom stărui prea mult asupra celor ce se petreceau în sufletul lui She Yue, ci ne vom întoarce privirile asupra doamnei Wang. Deznădăjduită strigase pe Baoyu de cîteva ori, dar nu-i răspunsese; dac-a văzut așa, a poruncit slugilor să alerge pe urmele călugărului și să-l implore să-i salveze fiul. De undc-avea ca să știe că în timp ce Jia Zheng se afla la Baoyu, călugărul dispăruse fără urmă? Cînd Jia Zheng și-a dat seama, a rămas cît se poate de mirat. Apoi, auzind larmă la Baoyu, a alergat într-acolo. Baoyu era din nou pradă unei crize puternice: strîngca din

dinți și inima îi bătea foarte încet. Jia Zheng și-a petrecut mîna de după gîtul lui și de-abia simțea o undă caldă. Însăpăimîntat, a poruncit să fie chemat fără zăbavă doctorul.

După cum se vede, el nici nu bănuia că sufletul lui Baoyu părăsise trupul.

Dar ce crezi tu, stimate cititor, va muri Baoyu? Nu, nu va muri!

Așadar, cînd Baoyu și-a pierdut cunoștința, sufletul său a plutit în sala cea marc a castelului Rongguo, unde l-a întîlnit pe călugărul carc-i dăduse nestemata. L-a salutat ceremonios. Îndată ce a apărut sufletul lui Baoyu, călugărul s-a înălțat și l-a tras către sine. Urmîndu-l pe călugăr, Baoyu a simțit pe neașteptate cum trupul îi devine ușor ca un fulg și a început să se legene în văzduh. Nici n-a știut cînd au trecut poarta castelului Rongguo, dar observase că se găsea într-un loc necunoscut, sălbatic și pustiu și doar în depărtare se zărea un eleșteu, parcă știut cîndva. Tocmai se pregătea să-l întrebe pe călugăr unde se aflau, cînd s-a ivit în întîmpinare o femeie plină de strălucire. „De unde-o fi răsărit în acest pustiu o asemenea făptură îneîntătoare? se întreba Baoyu. Sau, poate, vreo zeiță să se fi coborît în lumea întinată!”

Baoyu s-a apropiat și femeia i s-a părut cunoscută. Deși o privi cu luare-aminte, nu-și dădu seama cine putea fi. Înt&e timp, femeia făcu o plecăciune în fața călugărului și dispăru.

Lui Baoyu i s-a părut că seamănă cu You Sanjie și s-a gîndit îndurerat: „Și ea a ajuns tot aici?...”

Ar fi vrut să-l întrebe pe călugăr, clar acesta ținîndu-l strîns de n.înă, a pășit pe sub boltă. Baoyu citi următoarea inscripție:

Minciuna se destramă și-adevăru-apare: Și totul luminează acest puternic soare. Tot ce s-a născut, sfîrșește-odată drumul. Nimic nu mai rămîne, se-mprăstie ca fumul.

Trecînd dincolo, zări poarta palatului. O inscripție orizontală, din patru hieroglifice trase apăsate în tuș captă privirea: „Fericire, bunătate, nenorocire, desfrîu”, iar de ambele părți, aceste inscripții verticale:

În stare-s înțelepții să despice firul vieții, Ce-a fost și ce-o să vină din afundul cetii... Pricini vechi ori noi, n-o să pătrunzi nicicînd; îți scapă toate, și toate trec pe rînd.

Baoyu reflectă: „Asta e realitatea deci! În zadar voiam să știu cauze și urmări, trecut și viitor!”

Deodată, în fața sa, nu chiar departe, o zări pe Yuan Yang, care-i făcea cu mâna.

„Am mers atît și după cîte observ nici n-am trecut hotarele grădinii, își spuse, clar de ce s-o fi schimbat atît de mult?”

S-a grăbit spre Yuan Yang, dar în clipa aceea fata a dispărut. Sufletul lui Baoyu a fost cuprins de îndoială. Mergînd în locul unde stătuse Yuan Yang a dat peste un foișor. Pretutindeni erau așezate lespezi cu inscripții.» Baoyu nu s-a simțit îndemnat să le citească, așa că a alergat în direcția în care se ascunsese Yuan Yang. Ușa care dădea-n foișor era întredeschisă. N-a avut curajul să pătrundă înăuntru și, vrînd să ceară învoirea călugărului, a băgat de seamă că și acesta dispăruse.

Baoyu a continuat să privească și i s-a părut că foișorul era înalt cit un munte și nu semăna de fel cu vreo clădire din Grădina priveliștilor încîntătoare. S-a oprit nehotărît, a ridicat privirea și a citit inscripția de la între:: „Luați aminte la mîntuirca patimilor”; și mai depa >, inscripțiile verticale din părți:

Bucuria, plăcerea, durerea, întristarea, Minciuna și înșelăciunea, laolaltă sînt; Speranța și setea și rîvna și dorința Rod al nebuniei toate - într-un cuv~.

Citindu-le, Baoyu a suspinat resemnat. S-a hotăr.i să intre s-o caute pe Yuan Yang și să întrebe ce era acolo. A mai privit încă o clată și, cum locul i se părea cunoscut, s-a hotărît și a împins ușa. Înăuntru era întunvric beznă și Baoyu nu distingea nimic. Fără să vrea, L a cuprins frica. A dat să iasă dar a observat vreo zec_ dulapuri uriașe, cu ușile întredeschise.

„Cînd eram mic, am fost în vis pe aici! și-a amintit Baoyu, deodată. Ce fericire că din nou am venit!”

Yuan Yang i-a zburat numaidecît din minte, a prins curaj, s-a apropiat de primul dulap, a dat ușa de perete și s-a uitat înăuntru. Văzînd cîteva cărți, s-a bucurat și mai mult și s-a gîndit: „Foarte mulți nu dau nici o însemnătate viselor și nu cred că se pot petrece aievea! De cînd am dorit să se mai repete visul meu și astăzi iată, pe neașteptate, dorința mea s-a împlinit. Oare acest hrisov o fi cel pe care l-am mai văzut?”

Și, întinzînd mîna, a luat de deasupra poliței unul: Hrisoavele cele mai însemnate ale destinelor celor douăsprezece agrafe din Jinling.

Baoyu gîndi: „Se pare că am mai citit și altădată titlul acestei

cărți. Din nefericire însă, nu-mi mai amintesc nimic.”

A deschis prima pagină. Deasupra era un desen nedeslușit și n-a putut să-și dea seama ce reprezintă. Pe cealaltă față cîteva rînduri și, deși erau, de asemenea, neclare, tot se mai putea înțelege cîte ceva. Văzu heroglifa „lin” sub care se aflau hieroglifele: „cingătoare de jad.” Baoyu își spuse: „De ce s-ar vorbi aici de surioara Lin!”

Și a-nceput să citească mai cu atenție. Cînd a întîlnit cuvintele: „agrafa de aur de sub maldăr de zăpadă”, a rămas uimit din cale afară și a bîguit: „Iată cum se leagă numele!...”

Apoi, unind frazele între ele, le-a mai citit încă odată.

„Nu pot să prind sensul,” s-a întristat.

Poate aceste cuvinte sînt niște nume ascunse. Păcat că se întîlnesc și cuvinte ca „a deplînge” și „a suspina.” Ce pot, oare, să-nsemne?

Baoyu s-a întristat și prin minte i-a trecut un gînd: „Am citit pe furiș, ca hoțul! Și am stat să mă gîndesc fără rost! în felul ăsta n-o mai sfîrșesc! Nu trebuie să pierd vremea de pomană.”

Nici nu s-a mai uitat la desenele de sub inscripție și s-a apucat să citească de la început. Ajungînd la cuvintele: „Cu iepurele iute azi tigrul s-antîlnit și astfel visul vieții aici a luat sfîrșit,” Baoyu s-a dumirit din nou.

„De bună seamă! și-a zis. Trebuie să știu că soarta omului este hărăzită dintr-un început! Versul acesta se potrivește surorii mele Yuanchun! Doar ea a murit în anul stăpînit de semnele ciclice ale iepurelui și tigrului. Dacă și mai departe va fi la fel de clar, am să mă străduiesc să copiez și să învăț pe dinafară tot ce e ursit surorilor mele. Acum n-o să mă apuc să divulg tainele, dar voi putea să știu totul dinainte, «fără să caut în oracole.» Aceasta mă va scuti de multă trudă și de prea multă chibzuire.”

Baoyu s-a uitat în jur, dar n-a văzut nici pensulă, nici tuș. Temîndu-se ca nu cumva să fie stingherit de cine știe cine, s-a hotărît să citească mai repede în continuare. A întors foaia și a dat peste un desen ce înfățișa un om trăgînd un zmeu, dar n-a stăruit. A citit însă cu luare-aminte cele douăsprezece poezii care urmau; pe unele le-a înțeles dintr-o dată, pe altele, după un oarecare timp de gîndire, iar unele nu le-a putut pricepe cu nici un chip și de aceea se strădui să le învețe pe de rost.

Oftînd, Baoyu a luat din raft *Hrisoavele adăugite ale destinelor*

celor douăsprezece agrafe din Jinling și s-a cufundat din nou în lectură. Când a ajuns la pasajul: „De când e lumea, lume, cumplita gelozie de îndurat nu e, și doar comedianții mai pot fi fericiți; gîndiți-vă cu toții, celui simțitor foarte, năpăstuită-i a lui soartă!” la început n-a priceput nimic. Dar cum și-a aruncat privirea peste desen și a văzut cîteva flori proaspete și un pat ponosit¹⁰⁵, și-a dat numaidecît seama că este vorba de Hua Xiren. Uluit, a început să plîngă cu deznădejde.

Venindu-și în cele din urmă în fire, ar fi vrut să continue, dar în clipa aceea a auzit un glas:

- Iar ți-ai ieșit din minți? Te cheamă surioara Lin!

I s-a părut că era vocea lui Yuan Yang, însă când și-a întors capul, nu se afla nimeni prin apropiere.

Buimăcit, văzu cum din nou apăru Yuan Yang în fața ușii, făcîndu-i semn cu mîna. Bucuros, Baoyu a alergat către ea, dar Yuan Yang s-a îndepărtat numaidecît.

- Scumpă surioară! a strigat el. Așteaptă!

Fata nu l-a băgat în seamă, văzîndu-și de drum. Baoyu a alergat pe urmele ei și deodată văzu în fața ochilor săi un palat măreț; pretutindeni se înălțau foișoare și pagode, temple și saloane sculptate și împodobite cu ornamente și ajururi, lîngă care se desenau neclar siluete de tinere slujitoare. Această priveliște l-a captivat într-atît pe Baoyu, încît a uitat din nou de Yuan Yang.

Cu pași ușori intră pe poartă. Curtea era năpădită de flori sălbatice și ierburi rare, ale căror denumiri nu le cunoștea. Atenția i-a fost atrasă numaidecît de o buruiiană verde și zveltă, cu foi roșietice, care ieșea de sub un grilaj de marmură. „Cum s-o fi numind această plantă atît de mîndră și de nobilă?”

Cînd adia o boare de vînt, planta se legăna și era numai freamăt. Grațioasă și plăpîncă îi înfioră inima și-n suflet simți duioasă desfătare. Baoyu și-a pironit ochii asupra ei, dar un glas îl certă:

- Bezmeticule, de unde-ai mai apărut? Cum de-ndrăznești să privești plantele nemuritoare?

Baoyu s-a întors speriat și, văzînd în fața sa o zîină, se grăbi să i se închine zîeînd:

- O căutam pe surioara Yuan Yang și din întîmplare am nimerit

105 „Flori” și „pat” se pronunță în limba chineză hua xi.

în lăcașul nemuritorilor. Sfântă soră, îngăduie-mi să te întreb ce este aici? De ce mi s-a arătat sora Yuan Yang și mi-a spus că surioara Lin dorește să mă vadă? Te implor, deslușește-mi censeamnă asta?.

- Cine are habar de surorile tale? a răspuns zîna pe-un ton răuvoitor. Eu am în grijă plantele nemuritoare și nu îngădui celor pieritori să le privească!

Baoyu ar fi vrut să dispară cât mai degrabă dar neavînd cum să scape, rămase locului.

- Soră sfîntă! Dacă tu ocrotești plante nemuritoare, înseamnă că ești protectoarea florilor. Spune-mi, rogu-te, ce știi despre aceasta cu frunze roșietice?

- Ar trebui să cunoști tu singur! Povestea e prea lungă! a răspuns zîna. Această plantă a crescut cîndva pe malul Rîului sufletelor - Hunhe, și se numește „Matostatul roșu.”

Cîndva se ofilea lipsită de vlagă, clar, din fericire, s-a ivit slujitorul Cristalul-sclipitor care zi de zi a udat-o cu rouă dulce, ajutînd-o să crească. După ce s-a pogorît pe pămînt, aducînd mulțumiri binefăcătorului său, s-a întors iarăși în lumea celor drepți și nemuritori.

Iată de ce zîna nemuritoare Jing Huan m-a pus s-o păzesc, poruncindu-mi să izgonesc din preajma ei albine și fluturi.

Baoyu n-a priceput nimic, dar întrucît se afla în fața ocrotitoarei florilor, de teamă să nu se facă de rîs, a întrebat-o numai:

- Sfîntă soră, tu porți grijă numai acestei flori? Pe celelalte - sînt atîtea - cine le ocrotește? Te-aș mai întreba numai cine -are grijă ele floarea lotusului?

- Nu știi, a răspuns zîna. Doar de la stăpîna mea ai putea să afli.

- Și cine este stăpîna ta?

- Zîna Rîului Xiaoxiang.

- Nu-i cu puțință! a exclamat Baoyu. Oare nu știi că zîna aceasta este verișoara mea bună, Lin Daiyu?

- Ce spui? a zis zîna. Aici locuiesc nemuritorii și chiar dacă tu o numești pe vara ta zîna Rîului Xiaoxiang, ea n-are a face cu E Huang 1 și Nu Ying 2! Cum ar putea să se-nrudească de altfel cu muritori de rînd? Nu mai îndruga nerozii, că-l chem acum pe slujitorul uriaș să te alunge! Baoyu s-a pierdut, mai ales, că se

credea un netrebnic și un întinat, și-ar fi vrut să plece numaidecât, dar în clipa aceea s-a auzit un glas.

- Pe mine m-au trimis după Cristalul-sclipitor!

- Și mie, de asemenea, mi-au poruncit să-l aduc și-l aștept de atîta vreme, a răspuns zîna. N-o fi venit? Unde să-l mai caut?

- Oare nu l-ai gonit tu mai adineauri? a zis glasul.

Zîna a alergat pe urmele lui Baoyu, strigînd:

: - Cristal-sclipitor, întoarce-te!

Baoyu și-a-nchipuit că strigă pe careva și de teamă să nu fie ajuns, a rupt-o la fugă de-i scăpărau călcîile. Dar cineva p. aținu calea, cu o spadă scumpă în mînă, împiedicîndu-i trecerea:

- Unde fugi?

înfrișat, Baoyu a stat locului, dar, mai apoi, luîndu-și inima în dinți și riclicînd ochii, a văzut în fața sa pe... You San jie.

- Surioară, și tu ai venit să mă ameninți? a zis el ceva mai liniștit.

- între frații tăi nu găsești măcar un om de treabă, a răspuns ea. Nu știi decît să necinstească fecioarele și să le forțeze să-i ia de bărbați. Dacă-ai picat aici, nu aștepta să te cruț.

Ascultînd-o pe You Sanjie, Baoyu și-a pierdut cum-

- Surioară, pune mîna pe el! s-a auzit un glas în spatele lui Baoyu. Nu-i da drumul!

- La porunca zînei, îl aștept de mult, a răspuns Sanjie. Acum, cu sabia mea tai firul care-l leagă de lumea întinată!

\ 2 E Huang sau A Hong și Nu Ying, cele două fiice ale împăratului legendar Yao (cca 2341 î.e.n. - cca 2258 î.e.n.) pe care el însuși le dăruise de soții lui Shun (cca 2317 î.e.n. - cca 2208 î.e.n), odată cu sceptrul de urmaș la tron. Legenda spune că murind Shun, a fost înmormîntat la Zanu, pe cursul mijlociu al Rîului Xiang, unde veneau să-l plîngă soțiile sale. Jelindu-l, de dimineată pînă seara, istovite de durere, acestea ar fi căzut în apă, unde trăiesc și acum prefăcute în ștîme.

Vorbele ei l-au zăpăcit cu totul pe Baoyu, cu toate că nu prea înțelesese tilcul lor. S-a întors și-ar ii vrut să plece, dar s-a ciocnit față-n față cu Qing Wen. Cînd a văzut-o, sufletul i s-a umplut de durere, dar și de bucurie.

- Am rămas singur și-am rătăcit drumul, a dat el să explice. Vor să se răzbune pe mine. Mă gîndeam să fug, dar nu știam încotro. Ce noroc că te-am întîlnit. Surioară Qing Wen, du-mă acasă!

- Stimată slujitor, te înșeli, a răspuns fata. Eu nu-s Qing Wen. Am primit poruncă de la zîină să te poftesc la ea, în rest n-am să-ți pricinuiesc nici un rău.

Sufletul lui Baoyu era plin de îndoială.

- Surioară, care anume zîină mă cheamă?

- N-are rost să-ntrebi. Cînd vei da ochii cu ea, te vei dumiri singur.

Baoyu, neavînd de ales, s-a văzut nevoit să o urmeze pe fata care semăna cu Qing Wen.

„Cu neputință să mă fi înșelat; și glasul și înfățișarea, pînă la ultimul amănunt, sînt ale ei, gîndea Baoyu, privind-o. De ce n-o fi vrînd să recunoască? Fie, voi merge la zîină: dacă mă vor găsi vinovat cu ceva, am să-i cer iertare. Femeile sînt naturi slabe și bune, trebuie numai să le rogi, și te iartă.”

între timp s-au și apropiat de un palat fastuos, care sclipea în toate culorile curcubeului. în fața palatului se afla stufăriș de bambus verde, iar în spate se-nălțau pini fumurii. Pe terasă, sub perdele, stăteau gătite slujitoarele, întocmai ca la curțile împărătești. Cînd l-au zărit pe Baoyu au început să șoptească între ele.

- Acesta să fie Cristalul-sclipitor ¹⁰⁶?

- Da, el este, a răspuns fata care-l însoțea. Duceți-vă și anunțați-l.

Una dintre fete a zîmbit, i-a făcut lui Baoyu semn și s-a îndreptat spre poarta care ducea la palat. Baoyu a urmat-o. Au ocolit mai multe saloane și iatacuri și s-au oprit în sala mare, a cărei intrare era acoperită de o perdea din mărghitară.

- Așteaptă, am să te chem, i-a spus fata. El n-a rostit nici un cuvînt și-a rămas țintuit locului. Fata a dispărut și, după o oarecare vreme, s-a arătat spuriîndu-i:

- Intră, Cristal-sclipitor!.”

în clipa aceea o altă slujitoare a tras perdeaua și Baoyu a dat cu ochii de-o fată care purta pe cap cunună și era înveșmîntată într-o mantie brodată cu modele ciudate. Trufașă, stătea în mijlocul sălii imense.

Ridicînd capul, Baoyu a privit-o cu luare aminte. I s-a părut că seamănă cu Daiyu și nu s-a putut opri să nu spună:

- Surioară, aici erai? M-am gîndit tot timpul la tine!

- De ce n-o fi cuviincios acest slujitor? a exclamat fata de lângă perdea. Să plece numaidecât!

În clipa aceea o alta a lăsat perdeaua de mărgăritare. Baoyu ar fi vrut să pătrundă în imensa încăpere, însă n-avu destul curaj: ar fi vrut să întrebe cine era ființa aceea, dar slujitoarele l-au izgonit din palat. Speranța de a o întâlni pe Qing Wen s-a dovedit zadarnică.

Astfel, năpădit de simțăminte opuse, Baoyu a ieșit din palat și s-a oprit nehotărât, neștiind încotro s-o apuce. A început să caute drumul spre casă, dar nu-l putea găsi. Atunci, pe neașteptate a zărit-o sub streășină pe Feng Jie, care-i făcea semn cu mâna, chemându-l.

„O! s-a bucurat Baoyu. Va să zică sînt acasă! Cum de-am putut să mă rătăcesc?”

Și a alergat înspre ea.

- Cum de ești aici, surioară? Toți acești oameni și-au bătut joc de mine, iar surioara Lin nici n-a vrut să mă vadă măcar, și nu înțeleg de ce!

S-a apropiat de locul unde stătea Feng Jie și, privind-o, observă că nu era Feng Jie, ci prima soție a lui Jia Rong, Qin Keqing.

Baoyu s-a oprit nedumerit și-ar fi vrut s-o întrebe de Feng Jie, dar doamna Qin s-a întors și-a intrat în casă.

Mirat, n-a avut curajul să intre după ea, și a suspinat îndurerat: „Cu ce-am greșit? De ce-or fi fugind cu toții de mine?”

A-nceput să plîngă în hohote. Deodată apărură cîțiva voinici c.u bice în mâini, care răcniră:

- De unde-a răsărit bărbatul ăsta? Cum de-a îndrăznit să pătrundă în lumea nemuritorilor? Izgoniți-l!

Baoyu n-a scos măcar un sunet și, fugind, a continuat să caute drumul, cînd în depărtare zări o mulțime de fete, care veneau în întâmpinarea lui. Privindu-le, i s-a părut că una era leită Yingchun.

- M-am rătăcit! a strigat Bao^u. Ajutați-mă!

În clipa aceea Baoyu a băgat de seamă că voinicii l-au ajuns din urmă și s-au năpustit să-l fugărească. Fetele s-au transformat în fiare și demoni și-au tăbărit

Groaza îl cuprinse, în fața sa apăru călugărul cel eu nestemata. Ținea în mînă o oglindă. O clipă o apropie de chipul lui Baoyu, zicînd:

- Din înalta poruncă a împărătesei Yuanchun, am venit să te salvez!

Toate arătările pieriră pe dată și Baoyu se văzu singur în câmpia pustie.

- Mi-amintesc că m-ai adus în acest loc, apoi ai dispărut, a spus Baoyu prinzînd mîna călugărului. Am întîlnit aici mulți oameni apropiați mie, dar toți au refuzat să-mi vorbească și apoi au luat, deodată, înfățișare de demoni.! Spune-mi, am visat, ori s-au petrecut aieva toate astea?

- Nu cumva ai răscolit prin dulapuri și ți-ai vîrît nasul prin hîrtii? l-a întrebat călugărul.

„Dacă m-a adus în lumea nemuritorilor, înseamnă că și el este nemuritor, își spuse Baoyu. Nu se cade așadar să-i ascund ceva.”

- Am citit răbojurile, a recunoscut el.

- Prin urmare nu te-ai schimbat deloc! a zis cu voce tare călugărul. Dacă ai citit hrisoavele, iar n-ai înțeles nimic! Toate patimile lumești - astea erau forțele necurate! Străduiește-te să pricepi acest lucru și dacă îți mai rămîne, totuși, ceva neînțeles, am să-ți explic. Și acum du-te acasă!

Spunînd acestea, călugărul l-a împins cu atîta putere, încît nu s-a mai putut ține pe picioare și căzu.'

- Ah! ah! a țipat.el.

Cei care se aflau în odaie îi priveau obrajii înlăcrimați. Cînd a țipat, și-au dat seama că-și revenise, și-au început să-l strige. Baoyu a deschis ochii, stătea ca mai înainte lungit pe *kan*, iar în jurul său doamna Wang, Baochai și celelalte, cu ochii înroșiți și umflați de plîns.

„M-am întors de pe lumea cealaltă!...”, s-a gîndit Baoyu amintindu-și ce i-a fost clat să trăiască. Toate întîmplările se păstrau încă vii în memorie și, fără să vrea,

- Da, da, chiar așa e!...

Doamna Wang crezu că din nou și-a pierdut mințile și s-a grăbit să cheme doctorul; apoi a poruncit să fie anunțat Jia Zheng că Baoyu și-a revenit și a vorbit, așa că toate pregătirile de înmormîntare urmau să se-ntre-Jia Zheng a venit îndată să-și vadă fiul. Încredințat că Baoyu își revenise cu totul în fire, a răcnit:

- Nenorocitul! Cît ne-ai mai speriat!

Lacrimile îi picurau, a suspinat adînc de cîteva ori, apoi a ieșit

și a trimis după un medic care să-l aibă în grijă.

She Yue, care nu cu mult înainte se gîndea cum să-și pună capăt zilelor, se mai liniștise. Doamna Wang a poruncit să se aducă fiertură de scorțișoară și Baoyu a sorbit cîteva înghițituri, după care s-a simțit mai întremat. De bucurie, doamna Wang a iertat-o pe She Yue și în» credință nestemata lui Baochai, rugînd-o să facă-n așa fel încît Baoyu s-o poarte iarăși.

„Unde-o fi găsit nestemata? se întreba doamna Wang amintindu-și de călugăr. De ce j-or fi trebuit la început bani, ca după aceea să dispară? N-o fi fost vreun sfînt?”

- Judecînd după vorba ciudată a călugărului, putem spune că n-a găsit nicăieri piatra, a zis Baochai, ci pur și simplu a „cules-o” binișor din casă, cînd s-a pierdut.

- Cum de-ar fi putut s-o ia, dacă nestemata se afla în casa noastră? s-a mirat doamna Wang.

- Dacă a fost în stare s-o aducă, de bună seamă a fost cu puțință s-o și ia, a zis convinsă Baochai.

- în anul în care s-a pierdut piatra, domnul Lin Zhixiao s-a dus la cineva să-i ghicească, s-au amestecat în vorbă Xiren și She Yue. Apoi, după căsătoria stăpînului cu Baochai, noi i-am spus că în prezicere figura cuvîntul „shang” - „a amaneta” și ne-am dat seama că era vorba de bani. Vă mai amintiți stăpînă?

- întocmai, mi-ați spus că prezicerea ne trimitea să căutăm piatra la casele de amanet, a întărit Baochai, după ce s-a gîndit puțin.

Dar de-abia acum am înțeles că termenul „shang”, despre care-ați auzit, nu înseamnă nici „a amaneta” și nici bani, ci indica silaba care intră în componența cuvîntului „heshang” - călugăr.

Oare după toate acestea se mai poate socoti că neste«- mata a fost adusă de călugăr?

- într-adevăr, dacă mă gîndesc, călugărul acesta avea ceva ciudat! consimți doamna Wang. Cînd a căzut bolnav Baoyu, călugărul a spus că avem în casă o nestemată care-l poate lecu. înseamnă că știa de istoria ei neobișnuită. Din vechime și pînă-acum nu s-a mai întîmplat ceva asemănător. Dar ce este în realitate această nestemată, nimeni dintre noi nu poate spune. Cade bolnav Baoyu - nestemata; se înzdrăveneste Baoyu - nestemata; și chiar cînd să se nască Baoyu, din nou neste-Pe neașteptate doamna Wang a tăcut și-a-nceput să plîngă. Singurul

care cunoștea de mult tot ce vorbise doamna Wang era Baoyu, dar nu spusese nimănui nimic, ci el își amintea, doar, ce văzuse cu propriul lui suflet, în timpul peregrinării pe lumea de dincolo.

- în anul în care s-a pierdut piatra, a zis Xichun, Miao Yu a fost rugată să întrebe duhurile și a primit răspunsul că piatra se află „sub trunchiul pinului de pe versantul Jingeng...” Urmau niște cuvinte pe care nu mi le mai amintesc, apoi sfârșitul: „De pătrunzi în casa mea, rîzi și îndată vei vedea, numai de-i putea intra.” Cheia stă în interpretarea expresiei „în casa” mea. Sînt sigură că prin casă se înțelege locul unde înflorește învățătura lui Buddha, dar mă îndoiesc că fratele Baoyu va putea să intre acolo.

Baoyu a zîmbit, iar Baochai a încruntat nemulțumită din sprîncene.

- Iar Buddha! s-a supărat doamna Xin pe Xichun. Oare tot n-ai renunțat la gîndurile tale?

- Nu! a întărit Xichun. Și să vă mărturisesc deschis, de mult am încetat să mă mai ating de carne!

- Fetița mea, trezește-te! a exclamat doamna Wang, întorcîndu-se spre Xichun. Nici să nu cutezi să te mai gîndești la așa ceva!

Xichun a tăcut. Lui Baoyu vorbele fetei i-au adus aminte un vers dintr-o poezie din hrisoarele destinelor, unde se spunea: „La palidul opaiț, smerită stă cu Buddha,” și nu și-a putut reține suspinul. Apoi își amintea și versurile în care se vorbea de patul ponosit „xi.” și florile proaspete „hua”, și aruncîndu-și privirea către Xiren, fără voia lui, a început să plîngă.

Baoyu cînd se întrista, cînd rîdea, și cu toții erau încredințați că dirv nou mintea lui se tulbură. N-aveau de unde ști eă el izbutise să citească hrisoavele destincloflj și cunoștea soarta tuturor celor din castelul Rongguo. '

Dar despre toate acestea, deocamdată, nu vom mai1 pomeni nimic.

Baoyu și-a revenit cîteva zile mai tîrziu și, treptata treptat, s-a întremat.

Jia Zheng, convins că fiul său se - simțea bine, a încetat să se mai neliništască din pricina lui și a început să se gîndească tot mai mult la Jia She, despre care nu știa cît timp avea să mai rămînă în surghiun. în afară de aceasta, sicriul cu corpul lui Jia Mu se mai afla în templu și Jia Zheng nu se simțea împăcat. Și iată că Jia Zhen^ îl chemă la el pe Jia Lian și îi mărturisi dorința

lui de a duce sicriul în sud și de a o îngropa pe mama sa acolo.

- Ai dreptate, stăpîne, a zis Jia Lian, după ce l-a ascultat. Să facem aceasta cît mai ești în perioada de doliu, fiindcă după aceea nu vom mai avea timp. Numai că în lipsa tatei nu prea citez să te sfătuiesc. Te-ai gîndit bine, însă pentru îndeplinirea acestei hotărîri este nevoie de vreo cîteva mii de *liang* de argint. Chiar dacă stăpînirea va prinde hoții, mă tem că n-o să ne înapoieze bu-

- La drept vorbind, eu am și luat această hotărîre, a recunoscut Jia Zheng și n-am avut decît să-ți spun despre ce este vorba. Nu vei putea pleca nicăieri însă, atîta timp cît în casă nu-s bărbați. Sînt neliniștit, fiindcă nu știu dacă voi putea ori nu să mă reped eu, deoarece am ele dus cîteva sicrie! M-am gîndit să-l iau cu mine pe Jia Rong, căci tot. trebuie dus și sicriul soției sale. Va trebui luat și al lui Lin Daiyu, mai ales că stăpîna bătrînă a cerut ca să fie transportate odată cu ea și rămășițele nepoatei. Bani pentru asta, va trebui să împrumutăm vreo cîteva mii și-s de-

- Da, de uncie? a mai zis Jia Lian. Dumneata ești în doliu, iar tatăl meu - pe meleaguri depărtate. Nu pot să fac rost de prea mulți bani dintr-o dată, mai bine-ar fi să pun zălog casele și pămîntul.

- Cum să amanezezi casele? sînt doar făcute cu tezaur public!

- Desigur; casele în care locuim n-ar fi cu putință. Dar avem cîteva pe care le putem zălogi. Dacă se va întoarce tata și-l vor repune în slujbă, le vom răscumpăra. Ce mă neliniștește, este că veți avea atîta bătaie de cap!

- Lucrul de seamă este să fie înmormîntată cum se cuvine stăpîna bătrînă, a zis Jia Zheng. Tu trebuie, întîi de toate, să ai grijă de gospodărie.

- Nu te gîndi la asta! Chiar de aș fi un om redus, tot mă străduiesc să-ți răsplătesc încrederea. Ar trebui să mai iei cu dumneata pe careva; cei care vor rămîne, îmi voi da osteneala să-i întrețin cum se cuvine. Dacă banii pentru drum n-o să v-ajungă, cînd veți trece prin județul cîrmuit de Lai Shangrong aduceți-i la cunoștință că vă aflați în mare strîmtoare și vă va veni în ajutor.

- Nu-i plăcut să te rogi de alții, a răspuns Jia Zheng. Și cum este vorba de înmormîntarea mamei, se cade să fac totul singur.

- Da, ai dreptate, și Jia Lian a ieșit să facă rost de bani pentru călătoria lui Jia Zheng.

Jia Zheng a povestit doamnei Wang intențiile sale, poruncindu-i să aibă grijă de gospodărie pe timpul cît va lipsi. Apoi a ales o zi prielnică pentru călătorie.

În acest răstimp Baoyu s-a refăcut pe deplin, iar Jia Huan și Jia Lan se ocupau stăruitor de învățătură.

Insărcinîndu-l pe Jia Lian să-i supravegheze sever fiii și pe Jia Lan, Jia Zheng a spus:

- Anul acesta vor avea loc examene deosebite. Jia Huan poartă doliu, așa că nu va putea participa, dar Jia Lan îmi este nepot și nu-i cazul să țină doliu după mama. El va concura împreună cu Baoyu.

Dacă măcar unul din ei va primi titlul de *juren* ¹⁰⁷, familia noastră va fi salvată. Jia Lian și ceilalți au încuviințat cu supunere. Jia Zheng a mai dat cîteva sfaturi rudelor, apoi a săvîrșit jertfe în templul străbunilor și, însoțit de Lin Zhixiao și alți slujitori, și-a văzut ele drum. De asemenea, n-a ținut să fie condus de rude și prieteni; cei foarte apropiați l-au petrecut pînă la prima stație din oraș.

Întrucît Jia Zheng, înainte de plecare, i-a pus în vedere lui Baoyu că va lua parte la examenele de stat care urmau să aibă loc, doamna Wang îl urmărea și-l silea să învețe. În ceea ce le privește pe Baochai și Xiren, e de prisos să mai spunem cît de mult îl îndemnau.

Pe măsură ce Baoyu își revenea, alte gînduri îl frămîntau. În afară de dezgustul pentru cariera dregătorească, i-a apărut și-un simțămînt ciudat de înstrăinare față de fete. Dar nimeni nu băgase de seamă, și nici el nu vorbise nimănui.

Zi Juan stătea tristă în camera sa și plîngea.

„Cum poate să fie un om fără suflet ca Baoyu! gîndea fata. A văzut că sicriul cu Daiyu pleacă, și o lacrimă nu i-a dat! Mă răpune tristețea și nici măcar nu trece șă-mi spună o vorbă de mîngîiere! Se uită, numai, la mine și rîde! Nerecunoscătorul! Ne-a prostit cu vorbele sale mieroase! Ce bine că atunci noaptea nu l-am primit și nici nu l-am crezut. De ce s-o fi purtînd atît de rece cu Xiren și-aproape că nu dă nici o atenție femeilor, iar She Yue și celelalte fete parcă nici n-ar exista? Se vede treaba că-n zadar și-au irosit ele mîngîierile!”

În clipa aceea a intrat Wu Er. Văzînd-o pe Zi Juan, fata a spus:

- Surioară, iarăși o jeleşti pe domnişoara Lin Daiyu? Adevărat zice proverbul: „Mai bine să vezi omul cu ochii tăi, decât să-l cunoşti din auzite!” Se zvonise mai demult că Baoyu se are tare bine cu fetele şi mama ţinea morţiş să intru la el. Când s-a îmbolnăvit, m-au dat şi pe mine să-l îngrijesc. Dar cum s-a pus pe picioare, nu numai că nu mi-a spus o vorbă, dar nici măcar nu se uita la mine!

- Secătură ce eşti! a mormăit Zi Juan abia ținându-şi râsul. Cum ar trebui, după tine, să se poate Baoyu? Nu-ţi e ruşine să vorbeşti astfel? Doar eşti o copilă! Şi-apoi are timp să se uite la tine? Nu se uită el la propria nevastă...!

Zi Juan a râs.

- Spune-mi, ce-i eşti tu?

Wu Er s-a făcut roşie ca focul. Ar fi vrut să explice că n-are nevoie de nimic din partea lui Baoyu, că o nemulţumeşte indiferenţa lui Baoyu faţă de toate slujitoarele, dar la poartă s-a auzit larmă.

- A venit iar călugărul după cei zece mii de *liang* de argint! a anunţat cineva.

Doamna Wang s-a speriat şi-ar fi vrut să-l roage pe Jia Lian să discute cu el, dar acesta lipsea. Doamna Wang a poruncit să fie chemată cea de a doua stăpînă, Baochai, să se sfătuiască împreună.

Dacă nu ştiţi cum l-au alungat pe călugăr, citiţi capitolul următor.

CAPITOLUL

36

În care se povesteşte cum două fete fermecătoare se *străduiau* să păstreze piatra nestemată şi cum averea castelului încăpuse pe mîna unor tineri necumpătaţi

HIA YUN

DOAMNA WANG a trimis după Baochai, să se sfătuiască. Auzind că a venit călugărul, Baoyu s-a repezit spre ușă strigînd:

- Unde-mi este învățătorul?

Baoyu l-a chemat îndelung, dar călugărul nu s-a arătat. Atunci a alergat afară și a văzut cum Li Qin îi tăiasse calea și nu-i dădea drumul să intre.

- Stăpîna mi-a poruncit să-l poftesc pe învățător în casă; a țipat Baoyu.

Li Qin s-a plecat respectuos în fața lui Baoyu și călugărul a trecut legănîndu-se pe lîngă el.

Privindu-l, Baoyu s-a convins îndată că acest călugăr semăna ca două picături de apă cu acela din vis. Ca și cum s-ar fi luminat, l-a întîmpinat și, salutîndu-l ceremonios, a zis:

- Învățătorule, te rog să mă ierți că am întîrziat să-ți ies în cale.

- N-am nevoie, a răspuns călugărul. Dați-mi banii și

Lui Baoyu i s-au părut ciudate asemenea vorbe. L-a mai privit încă o dată pe străin și, văzîndu-l murdar și zdrențaros, cu capul acoperit de chelbe, gîndi: „Cei vechi spuneau: «Omul adevărat nu-și arată chipul așa cum e, iar dacă și-l arată, nu mai e om adevărat.» Trebuie să fiu atent, ca nu cumva să fac vreo boacănă. Mai bine să-i făgăduiesc banii, ca să-i pot iscodi gîndurile.”

- Nu te grăbi, învățătorule, a zis Baoyu. Ia loc, mama va aranja totul! tngăduie-mi să te întreb: vii din Lumea iluziei?

- Ce iluzie? s-a mirat călugărul. Vin ele acolo de unde m-am ivit și mă duc acolo unde m-am zămislit. Am venit să-ți aduc piatra. Dar tu știi unde s-a zămislit nestemata?

Baoyu n-a fost în stare să răspundă.

- Habar n-ai unde te-ai zămislit tu însuși și mai mă-ntrebi pe mine? a râs călugărul.

Baoyu era deștept de la natură și, în afară de aceasta, fusese pelerin în Lumea iluziei și cunoștea destinele celor apropiați, pătrunsese zădărinicia vieții, dar nu pricepuse deloc ce-i rezervă lui însuși viitorul. Cuvintele călugărului despre nestemată i-au răscolit atîta tristețe, de parcă l-ar fi biciuit, și a zis:

- Sînt sigur că n-ai nevoie de bani! Îți voi restitui piatra.

- Bineînțeles, nestemata trebuie să se-ntoarcă la mine, a zis călugărul.

Fără să mai șoptească vreun cuvînt, Baoyu s-a răsucit și a rupt-o la fugă în casă. Înăuntru nu era nimeni. S-a năpustit asupra patului, a înșfăcat piatra și a alergat înapoi. În ușă, nu s-a așteptat să se ciocnească cu Xiren. La început fata s-a speriat, dar, revenindu-și, a spus:

- Stăpîna poruncește să stai liniștit și să discuți cu călugărul. Îi pregătește banii. De ce l-ai lăsat singur?

- Spune-i mamei că nu mai e nevoie de bani, a zis Baoyu emoționat. Îi înapoiez piatra!

- Ce-ți trece prin minte? a țipat Xiren. Piatra este viața ta! Dacă o va lua călugărul, vei cădea iar bolnav!

- N-am să cad bolnav! a zis Baoyu. La ce-ți trebuie piatra dacă m-am luminat?

Și împingînd-o pe Xiren, a ieșit în curte.

- Întoarce-te, vreau să-ți vorbesc!

- Nu-i nevoie să spui nimic! a zis Baoyu întorcîndu-și capul.

Xiren l-a ajuns din urmă și l-a prins de mîna tînguinclu-se:

- Cînd a dispărut nestemata, doar că nu mi-am pierdut viața! Dacă ai s-o înstrăinezi, s-a terminat pentru totdeauna și cu tine și cu mine. O dai în schimbul vieții

- Va trebui, chiar dacă mori ori nu, s-a supărat el.

A îmbrîncit-o cu putere, dar Xiren s-a prins strîns de cingătoarea lui, izbucnind într-un plîns sfîșietor.

Auzind larma, fetele au ieșit de prin iatacuri.

- Dați fuga după stăpîină! a țipat Xiren. Baoyu vrea să-i dea călugărului piatra.

Fetele au alergat înspăimîntate la doamna Wang.

Baoyu, tot mai întărit și-a adunat puterile ca să desfacă mîinile lui Xiren, dar ea, fără să mai simtă parcă durerea

continuă să-l țină locului.

Zi Juan aflînd ce gînduri avea Baoyu, s-a neliniștit mai mult decît oricine. Uitînd supărarea a ieșit din casă s-o ajute pe Xiren. Deși bărbat, și se zbătea din răspuțeri să scape de ele, era cu neputință, deoarece fetele se încleștaseră de el cu deznădejde.

Dîndu-și seama că n-avea cum să scape, Baoyu a zis, cu amărăciune:

- Va-ți înfipt în mine pentru un ciob de piatră! Dar ce veți spune dacă voi pleca și fără ea?

Xiren și Zi Juan au izbucnit în hohote de plîns. Din fericire se apropia doamna Wang împreună cu Baochai.

- Baoyu, a răcnit doamna Wang, ți-ai ieșit din minți!

Văzîndu-și mama, Baoyu a spus:

- Ce-nseamnă asta? V-am pricinuit iar vreun necaz? Fetele astea totdeauna se neliniștesc din te miri ce! Nu m-am înțeles cu călugărul, căruia-i trebuiau zece mii de *liang* de argint și nu voia să lase o lețcaie. M-am supărat și am vrut să-i restitui piatra, ca să văd clacă este falsă. Văzînd că noi nu-i dăm cine știe ce însemnătate, a cerut o sumă mai mică. Asupra pietrei n-are pretenții.

- Eu credeam că tu într-adevăr voiai să-i înapoiezi nestemata! a exclamat doamna Wang bucuroasă. De ce n-ai spus mai repede? Nu vezi cît le-ai înspăimîntat pe biete fete?

- Dacă-i așa, nu-i nimic, a zis Baochai. Oricum, acest călugăr este tare ciudat, și nu vor curge peste capul nostru nenorocirile dacă-i vom da nestemata? Iar bani vom putea aduna numai în cazul cînd vom amaneta podoabele

- Prea bine, chiar așa și facem, a încuviințat doamna

Baoyu nu scotea nici un cuvînt. Atunci Baochai s-a apropiat de el și i-a luat piatra din mînă.

- Nu-i nevoie să te mai arăți în ochii călugărului, eu și stăpîna îi vom achita banii!

- Puteți să nu-i dați piatra, a zis Baoyu supus, dar de văzut, trebuie să mă mai văd o dată cu el!

Xiren a vrut să se opună. După puțin timp de gîndire, Baochai a zis:

- Dă-i drumul să se ducă, dacă așa vrea!

Xiren l-a lăsat.

- O, voi! a suspinat plin de doj ană Baoyu. Țineți mai mult la

piatra asta decît la mine! Și fiindcă mi-ați dat drumul, am să mă duc unde s-o duce acest călugăr! Să vedem atunci, ce-o să mai faceți cu o așchie de

Xiren s-a înspăimîntat și din nou a vrut să-l oprească, dar de față cu doamna Wang și Baochai n-a îndrăznit. Baoyu a profitat de acest fapt și a fugit afară din

Xiren a trimis pe una din fete să-l anunțe pe Bei Ming, ca să posteze paznici la toate trei porți ale castelului.

- Să nu-l slăbească din ochi, că din nou și-a ieșit din

Doamna Wang și Baochai au iscodit-o pe Xiren cum s-au petrecut lucrurile. Xiren le-a spus amănunțit tot ce vorbise Baoyu. Amîndouă s-au îngrijorat afară din cale și au poruncit să-i facă atenți pe cei de la poartă să se țină scai de călugăr și s-asculte ce vorbeau. Curînd fata trimisă s-a întors și a înștiințat pe doamna Wang:

- Stăpînul într-adevăr nu mai știe ce face. Oamenii au spus că Baoyu, îndată ce l-a zărit pe călugăr, i-a cerut să-l ia cu el.

- Asta nu se poate! a strigat speriată doamna Wang. Ce-a răspuns călugărul?

- El a spus că are nevoie de piatră, nu de om.

- Dar de bani n-are nevoie? s-a mirat Baochai.

- De bani n-a auzit nimeni un cuvînt. Apoi călugărul și stăpînul au vorbit și-au rîs, însă nu s-a putut înțelege nimic.

- Prostii! s-a înfuriat doamna Wang. Dacă n-au priceput, măcar să fi ținut minte ce-au vorbit. Aduceți-i la mine pe cei care-au auzit discuția lor!

Fata a alergat să-ndeplinească porunca. Un slujitor apăru pe terasă, se apropie de fereastră și făcu o plecăciune în fața doamnei Wang, salutînd-o.

- N-ați înțeles nici un cuvînt? a întrebat doamna Wang. Nu vă mai amintiți chiar nimic?

- Mi-aduc aminte vreo cîteva vorbe, a răspuns omul. Au pomenit de muntele Dahuang, versantul Jinggeng, apoi de Lumea iluziei, sau cam așa ceva, de „retezarea firului deșertăciunilor lumesti.”

Nici doamna Wang n-a fost mai lămurită. Numai Baochai s-a speriat holbind ochii de cum a auzit primul cuvînt, și n-a mai fost în stare să scoată o vorbă. Ar fi vrut să trimită oamenii să-l aducă neîntîrziat pe Baoyu, dar în clipa aceea a apărut singur și,

chicotind, a zis:

- Totul e în ordine! în ordine!

Baochai era înmărmurită.

- Ce înseamnă aceste vorbe smintite? l-a întrebat doamna Wang.

- Eu vorbesc serios și voi numiți asta sminteală! s-a mirat Baoyu. Pe călugărul ăsta îl cunosc de mult și a venit doar să mă vadă. V-ați închipuit, poate, că îi trebuie bani? El are de împlinit niște lucruri bune. După ce mi-a spus, a plecat. Iată de ce zic că totu-i în ordine!

Doamna Wang n-a crezut și a poruncit celor care stăteau ciorchine sub fereastră să se intereseze. Curînd s-au înapoiat și-au anunțat:

- Călugărul a plecat, într-adevăr, și la despărțire a zis: „Spuneți-i stăpînei voastre să nu se neliniștească, n-am nevoie de bani, îi cer doar îngăduința ca Baoyu să mă viziteze din cînd în cînd. Toate vor fi așa cum stă

- După cît se pare, este un călugăr bun! a răsuflat ușurată doamna Wang. Unde locuiește?

- L-a întrebat unul din paznici, a răspuns omul, dar a zis că stăpînul știe.

- într-adevăr, așa e? l-a întrebat mirată pe Baoyu, doamna Wang.

- Greu de spus. Acel loc este departe, și-n același timp aproape.

- Trezește-te! a țipat Baochai, nelăsîndu-l să-și termine vorba. Păstrează pentru tine șaradele! Părinții tăi te iubesc atît de mult, iar tatăl tău a poruncit să obții un titlu și să-ți faci o situație!

- Dar eu nu vorbesc același lucru? s-a mirat Baoyu. Oare nu cunoașteți proverbul: „Dacă un singur fiu merge la mînăstire, șapte generații de străbuni urcă la cer”?

- Ce soartă amară ne-a fost dat să trăim! a suspinat îndurerată doamna Wang. Xichun vorbește tot timpul că se călugărește, și acum tu?

- La ce-mi mai folosește viața asta?

Doamna Wang a izbucnit în hohote. Baochai s-a repezit s-o liniștească.

- Am glumit, a zis Baoyu rîzînd.

- Și toate celelalte tot glume au fost? a întrebat doamna Wang

printre lacrimi.

- S-a întors stăpînul Jia Lian! a anunțat o fată care a dat buzna în casă. E schimbat la față și vă roagă, stăpînă, să veniți!

Doamna Wang a tresărit.

- Cheamă-l aici, a poruncit ea, o cunoaște pe Baochai demult și nu se cade să se mai ferească.

Jia Lian a intrat, le-a salutat și s-a interesat de sănătatea lor. După aceea a adăugat:

- Abia am primit scrisoarea de la tatăl meu. Scrie că este grav bolnav și mă cheamă neîntîrziat. Dacă zăbovesc, spune, s-ar putea să nu mai avem parte să ne mai vedem vreodată.

- Dar ce are? a întrebat doamna Wang.

- La început, o simplă răceală; apoi a făcut o boală gravă la plămîni. Acum se simte nemaipomenit de rău și a trimis un om să ne vestească. Omul mi-a spus: „Dacă întîrziați două-trei zile, mă tem că n-o să mai apucați să vă vedeți tatăl”.

De aceea am venit să vă spun, stăpînă, că va trebui să plec cît mai grabnic. Nu știu cine va mai avea grijă de gospodărie. Jia Qiang și Jia Yun sînt cam nepricepuți, dar, oricum, sînt bărbați și cred că se vor descurca. În ceea ce privește treburile gospodăriei, le las în cea mai deplină ordine. Qîn Tong n-a vrut să rămînă la noi și arj poruncit să fie dusă acasă, la ai ei. Cred că așa e mai nimerit, iar Ping Er va fi mai liniștită. Cu toate că Qiao Er nu-i supravegheată de nimeni, nădăjduiesc că Ping Er se va purta frumos cu ea. Fetița mea e deșteaptă și cuminte, așa că vă rog, stăpînă, luați-o sub oblăduirea voastră.

Zicînd acestea, și-a scos batista din tașca atîrnată la cingătoare și și-a șters ochii.

- Fiica ta are bunică, las-o în grija ei, a fost de părere doamna Wang. De ce vii la mine cu astfel de rugăminți?

- Stăpînă, vorbele acestea m-au ucis! a strigat Jia Lian. N-am nevoie de nimic de la dumneavoastră, doar rugămintea de a avea milă de mine!

Jia Lian a căzut în genunchi în fața doamnei Wang. Ochii doamnei Wang s-au mezit.

- Ridică-te! De ce faci asta în prezența femeilor? De ce? a zis ea. Copila ta este destul de mare; dacă vei fi reținut de tatăl tău și între timp se va ivi cineva s-o ceară de nevastă, va aștepta venirea ta, ori va proceda cum va hotărî bunica?

- Intrucît dumneavoastră și mama rămîneți acasă, faceți cum vă va tăia capul!

- în timpul cît lipsești, scrie unchiului Jia Zheng că acasă n-avem bărbați, a zis doamna Wang, și roagă-l să se întoarcă mai repede pentru că nu știi cum stă tatăl tău cu sănătatea și cîtă vreme va îi nevoie să rămîi acolo.

- Am înțeles, a răspuns Jia Lian pregătindu-se de plecare; dar dintr-o dată s-a întors și-a adăugat: Avem în casă destui oameni pentru orice treabă, dar în grădină nu este nimeni! Bao Yun s-a dus cu stăpînii. Xue Ke a locuit în casa mătușii Xue, din vecinătatea grădinii, dar s-a mutat. Toate încăperile din grădină sînt goale și nu-i nimeni să le îngrijească, așa că porunciți, stăpînă, slugilor să dea zilnic cîte-o raită pe-acolo. Locul pe care-i construit Schitul grilajelor de turcoază este proprietatea noastră. Miao Yu a dispărut nu se știe unde și călugărițele nu îndrăznesc să pună în ordine, din proprie inițiativă, averea schitului, așa că vă rog, stăpînă, trimiteți pe careva de la noi, care să ia asupra sa administrația ace-

- Noi nu mai răzbim cu ale noastre și tu mai vorbești și de schit! s-a înfuriat doamna Wang. Mai bine-ai fi tăcut!

Dacă mai aude Xichun, va începe iar. Gîndește-te numai, ce fel de oameni sîntem noi? O fată atît de bună să meargă la mînăstire, e cu putință?

- Nu uitați stăpînă,. a zis Jia Lian, că domnișoara Xichun n-are părinți, fratele-i mai mare este plecat, și nevastă-sa o tratează îngrozitor. Am aflat că Xichun de nenumărate ori a încercat să-și pună capăt zilelor. Cred că dacă s-a decis să se călugărească, nu-i cazul să fie împiedicată, fiindcă altfel se va omorî.

- Nici nu știu ce să fac! Să hotărăsc singură, nu pot; așa că, după cum va crede de cuviință soția lui Jia Zhen.

După ce-a mai discutat cu doamna Wang, Jia Lian a plecat, a chemat slugile, ca să le*dea îndrumările trebuincioase, apoi a scris lui Jia Zheng, și-a adunat lucrurile de drum și s-a pregătit de plecare. Ping Er și ceilalți i-au spus, după obicei, cîteva cuvinte legate de călătorie. Doar Qiao Jie s-a despărțit de tatăl ei foarte tristă și cu ochii în lacrimi. Jia Lian ar fi dorit s-o lase în grija lui Wang Ren, dar Qiao Jie n-a vrut în ruptul capului. Cînd a aflat că toate treburile gospodăriei, pe timpul plecării lui Jia Lian, sînt lăsate pe seama lui Jia Qiang și Jia Yun, a rămas tare

nemulțumită, chiar dacă n-a scos nici o vorbă.

De la plecarea tatălui ei, fata a continuat să locuiască împreună cu Ping Er.

Feng Er și Xiao Hong, îndată după moartea lui Feng Jie, și-au arătat dorința să plece; prima cerînd învoire, cealaltă, spunînd că era bolnavă. Ping Er ar fi vrut să ia pe careva în casă și pentru a se împrietenii cu Qiao Jie și pentru a o ajuta în ale gospodăriei. Dintre toate fetele rămase în castel, le-ar fi ales pe Xi Yuan și Si Jie, cîndva favoritele lui Jia Mu. Dar curînd Si Jie avea să se mărite și să plece, iar Xi Yuan, care era căsătorită, trebuia să-și urmeze bărbatul. Ping Er n-a avut astfel încotro și a trebuit să renunțe.

Știindu-se singuri, Jia Yun și Jia Qiang își petreceau tot timpul în odaia de lucru a stăpînului; se certau tot timpul cu slugile și uneori își poșteau prietenii și o țineau tot într-un chef. Lucrurile au mers pînă-ntr-acolo că puneau la cale și jocuri de noroc, însă femeile, care nu mai ieșeau din iatacuri, n-aveau de unde ști toate acestea. Odată au venit la ei Wang Ren și unchiul Xiang. Le-a plăcut foarte mult viața ușoară și lipsită de griji pe care o duceau Jia Yun și Jia Qiang, așa că și-au întetit vizitele la castelul Rongguo și, pe motiv c-ar ajuta la supravegherea gospodăriei, au făcut din acel loc un cuib de hoți, care jucau pe bani și se dedau beției.

Servitorii de treabă fuseseră luați de Jia Zheng cu el, alții îl urmaseră pe Jia Lian, așa că nu mai rămăseseră acasă decît fiii și nepoții familiilor Lai și Lin. Toți erau obișnuiți să trăiască pe spatele părinților, fără să se istovească muncind. Nesupravegheați fiind, au devenit și ei, cum se spune: „cai fără frîie.” Dacă Jia Qiang și Jia Yun îi ademeneau la fapte necugetate, n-aveau ele ce să nu le facă plăcere. z

Astfel în castelul Rongguo toate au fost întoarse cu susul în jos, că nimeni nu mai știa ce avea să se mai aleagă din el.

Jia Qiang a avut intenția să-l atragă în șleahta sa și pe Baoyu, dar Jia Yun l-a oprit la timp.

- Baoyu nu-i pentru un asemenea trai, nu-l sîcîi, a zis Jia Yun. Mai de mult i-am făcut rost de o fată deosebită: tată-său era colector de biruri și deținea cîteva case de amanet, iar ea - frumoasă ca o zîină. I-am scris, dar soarta nu i-a surîs.

Aici Jia Yun a tăcut, s-a uitat împrejur și convingîndu-se că nu

se afla nimeni, a adăugat:

- Era de mult în relații cu Baochai! Cum, nu știai? Și-apoi cu Lin Daiyu! Cine nu știe că s-a prăpădit de supărare pentru el? Dar asta nu poate fi decît o neghiobie - fiecare a voit într-un fel, dar soarta hotărăște cine cu cine să se unească prin căsătorie.

Din cauza acestei scrisori, Baoyu mi-a întors spatele. Credea că vreau să-l însor, din pricină că fusesem mituit de careva!

Jia Qiang a clătinat din cap. Vorbele lui Jia Yun îl convinseseră și ca urmare s-a răzgîndit.

Însă nici unul, nici celălalt n-aveau de unde ști că după ce îl întîlnise pe călugăr, Baoyu voia să rupă firul care-l lega de lumea întinată. El nu îndrăznea să-i explice doamnei Wang acest lucru, dar se purta tot mai ciudat cu Xiren și Baochai. Tînăra fată încercase să ia totul în glumă, nebănuind realitatea; dar Baoyu părea că nici n-o mai vede. De asemenea, nici una din treburile gospodăriei nu-l atrăgea.

Doamna Wang și Baochai îl sfătuiau stăruitor să învețe. El se prefăcea că învață, dar nu visa decît să apară mai curînd călugărul și să-l ia cu el în lumea nemuritorilor. La cei din jur privea ca la niște oameni de rînd.

Șederea acasă îi devenise apăsătoare și în fiecare clipă de răgaz alerga la Xichun. Se-nțelegeau de minune și gîndul lui Baoyu de a se călugări prindea tot mai mult contur. Cum avea să-i mai pese chiar și de Jia Huan și Jia Lan? În ceea ce-l privește pe Jia Huan, întrucît tatăl său era plecat și mamă-sa murise, iar doamna Wang nu-l prea supraveghea îndeaproape, apucase pe drumul lui Jia Qiang. E-adevărat, Cai Yun încercase să-l împiedice, dar se alesese în schimb cu înjurături și ocări. Yu Chuan, crezînd că Baoyu înnebunise, a vorbit cu mamă-sa, ca s-o ia acasă.

În felul acesta, frații Jia Huan și Baoyu, firi atît de deosebite, făceau ce le trecea prin minte, fără a trezi bănuiala cuiva. Numai Jia Lan, care-și urma cu încăpăținare mama, continua să-nvețe cu strășnicie, făcea compuneri și le arăta lui Jia Dairu. Dar cum Dairu în ultimul timp căzuse bolnav și zăcea la pat, Jia Huan se chinuia de unul singur.

Li Wan trăia foarte retrasă și nu ieșea decît doar cînd era nevoită să meargă la doamna Wang, sau să se-ntîlnească cu Baochai. În afară de aceasta își închina vremea învățaturii lui.

Așadar, fiecare din castelul Rongguo nu purta decît propria-i grijă.

Profitînd de această împrejurare, Jia Huan și Jia Qiang, și pe lîngă ei și ceilalți, deveniseră afară din cale de obraznici: furau lucruri din casă și le vindeau. Jia Huan a ajuns pînă-ntr-acolo că-și petrecea nopțile cu femei ușoare și la jocuri de noroc. Odată, la un ospăț, unchiul Xing, poreclit „Prostul”, împreună cu Wang Ren, fiind peste măsură de înfierbîntați, au chemat cîțiva cheflii cu care se cunoșteau și-au început să cînte cît îi țineau

- Nu-mi place! a răcnit la ei Jia Qiang. Vreau să dau un ordin de petrecere!

- Haideți „să ne jucăm de-a luna”. Cum voi pronunța cuvîntul „lună”, începem numărătoarea și la cine va pica acest cuvînt aflat, la începutul unei poezii, acela va trebui să bea un pahar de vin. Cine nu se supune va fi obligat să bea trei pahare.

Nimeni nu s-a împotrivit. Jia Qiang a ridicat cel dintîi paharul și a spus:

Zboară ca un fulg pocalul; Pe lună noi ne bețivim.

Cuvintele „pe lună” au fost spuse cînd numărătoarea a ajuns în dreptul lui Jia Huan. Jia Qiang i-a poruncit să spună o poezie care să cuprindă cuvîntul „scorțîșor”. Ridicîndu-se de pe scaun, Jia Huan a declamat: *Rouă răcoroasă; totul e tăcere - Floarea de scorțîșor din nou s-a umezit...*

- Ce să fac mai departe? a-ntrebat Jia Huan.

- Recită versuri în care să fie și cuvîntul „parfumat”, i-a cerut Jia Qiang.

Jia Huan a recitat:

Sub norii plutitori - Parfumate flori nemuritoare...

- Nu-mi plac! a țipat unchiul Xing. Te crezi deștept, dar ce-nțelegi tu din poezie? Cu astea nu ne înveselești ci, dimpotrivă, îți bați joc de noi! Mai bine să ne încercăm puterile. Cine pierde, să bea drept pedeapsă un pahar de vin la porunca jucătorilor și să cînte. Dar dacă nu poate să cînte, atunci să spună o glumă.

- De acord! au strigat cei de față. Și au început să-și strîngă pumnii. Wang Ren a pierdut primul.

- Grozav! au zis cu toții.

Jocul a continuat. Unul din cheflii cînta: *Fetițo, fetițo, ce dulce mai ești...*

- Frumos! au țipat cu toții.

Apoi a pierdut unchiul Xing și i-au pretins să cînte o

- Nu știu, s-a supărat unchiul Xing. Dacă vrei, vă spun o anecdotă.

- Fie! a încuviințat Jia Qiang. Dar dacă n-o să ne facă să rîdem, te vom pedepsi!

Bătrînul Xing a dat peste cap un pahar de vin și-a-nceput să povestească:

- Luați aminte! Într-un sat era o mînaștere, a lui Yuan Di, iar vecin cu ea, templul duhului-protector al acelui loc. Yuan Di poftea din cînd în cînd la el pe acest duh și discutau. Într-o zi, mînaștea lui Yuan Di a fost prădată și Yuan Di l-a chemat să-i arate urmele. „în locurile acestea nu-s tîlhari, a zis duhul. Eu cred mai degrabă că soldații care te păzesc n-au fost atenți și pungașii din alte părți te-au călcat”. „Prostii! s-a înfuriat Yuan Di. Ești duhul-protector al acestui loc și-ți cer să mă aperi. Treaba ta este să iei urma răufăcătorilor, dar în loc să pui mîna pe ei, cauți pricină soldaților!”

Atunci duhul a răspuns: „într-adevăr, i-am învinuit că nu te-au păzit cu grijă, dar asta-i un fleac, important e că mînaștea are o proastă așezare”. „Cum adică?” a întrebat Yuan Di. „Lasă-mă să privesc mai cu atenție” a răspuns duhul. După ce s-a uitat ce s-a uitat primprejur, a zis: „în spatele tău, stăpîne, se află o ușă, și n-ai cum să vezi cine intră și iese din mînaștere. Eu am în spate un zid ele piatră. Dacă-ți vei face un zid, s-a zis cu furturile.” Yuan Di a considerat că vorbele au temei și i-a trimis pe soldați să dureze peretele. Sfinții soldați au răspuns într-un glas: „Oamenii au încetat să mai aprindă la mînaștere pînă și luminări. De unde bani să tocmim oameni ca să zidească peretele?”

Pe Yuan Di, însă, nu-l privea acest lucru și a poruncit soldaților nemuritori să găsească o soluție. Atunci s-a ridicat soldatul Broască-Țestoasă și a zis: „Nu sînteți buni de nimic! Am un plan: sfărîmați ușa, iar cînd s-o lăsa noaptea, am să astup intrarea cu carapacea mea; iată zidul!” Soldații au exclamat: „Minunat! Nu irosim nici parale și ridicăm și zidul!” Și soldatul Broască-Țestoasă a făcut întocmai. Dar cine să-și-închipuie că peste cîteva zile mînaștea avea să fie din nou prădată? Atunci soldații i-au cerut socoteală duhului-protector: „Ne-ai încredințat că dacă vom dura peretele, vom stăvili tîlharii. De ce-au venit și-a doua oară?”

Duhul le-a răspuns: „Fiindcă peretele a fost șubred”. Soldații au început să șușotească: „Vino și te convinge!” Și peretele i s-a părut, într-adevăr foarte solid și s-a mirat cum de-au mai pătruns hoții. Dar când a întins mîna și a pipăit, a exclamat: „O! Eu credeam că este un perete adevărat, dar nu-i decît un perete fals” ¹⁰⁸

Toți au izbucnit în hohote. Și Jia Qiang s-a lăsat zguduit de rîs.

- Care va să zică, așa, unchiule „Prostu”! Dibaci, n-am ce zice. Eu nici nu m-am atins de tine și tu îți bați joc de mine!¹⁰⁹ Te voi pedepsi! Bea cu paharul cel mare!

Unchiul Xing a sorbit vinul și s-a îmbătat. Ceilalți bînd fără măsură, de asemenea, s-au îmbătat. Unchiul Xing a început să se plîngă de sora sa mai mare; Wang Ren a vorbit-o și el de rău pe sora sa mică, fără să se zgîrcească la păreri înțepătoare și ironice. Jia Huan, prinzînd curaj în urma băuturii, s-a băgat și el în vorbă, continuînd s-o defăimeze pe Feng Jie, care se purtase sever cu el.

- Oamenii ar trebui să fie buni și drepti, să-i susțină pe ceilalți, dar Feng Jie, profitînd de protecția stăpînei bătrîne, s-a dedat la tot felul ele ticăloșii. Și-apoi, cum se spune: „Și-a ars vîrfurile cozii”. Fiică-sa bocește acuma răul făcut de mamă-sa!

Cuvintele acestea au stîrnit în sufletul lui Jia Yun amintirea unei jigniri pricinuită cîndva de Feng Jie, așa că i-a fost de ajuns să înceapă a birfi pe moartă și pe fiică-sa.

- Mai bine bea! l-a întrerupt Jia Qiang. Ce ai cu oamenii?

- Cîți ani are fata? Cum arată s-au interesat cheflii.

- Treisprezece, a răspuns Jia Qiang.

- Păcat c-o astfel de fată s-a născut în casa voastră! a zis unul lui Jia Qiang. Dacă ar fi fost din familie sărmană, părinții și frații s-ar fi putut căpătui de pe urmele ei.

- Cum așa? au izbucnit glasurile pline de uimire ale celor de față.

- Am auzit de curînd, a început să povestească unul din cheflii, că undeva, în ținuturile îndepărtate, există un Wang, mare iubitor

108 în chinezește „perete fals” — jia qiang — se pronunță la fel cu numele personajului Jia Qiang.

109 în limba chineză wang ba dan — „Ou de broască țestoasă” — bastard — este înjurătura cea mai usturătoare, de aceea povestea cu Broasca Țestoasă, care a ținut loc de perete, l'a ofensat pe Jia Qiang.

de plăceri și adorator al frumuseții feminine. Tocmai își caută o favorită și are de gând să-i ia la el și pe părinții fetei, care-o să-i fie pe plac. Ei, asta nu se cheamă noroc?

Nimeni, însă, n-a pus prea mare preț pe vorbele lui; singur Wang Ren rumega în sine un gând odios. Dar nu și l-a dat pe față, econtinuând să bea ca și pînă atunci.

- Ce-i veselia asta pe voi? a-ntrebat fiul lui Lai Da, care s-a ivit în prag însoțit de Lin Zhixiao.

- Lao Da, Lao San, de ce-ați întîrziat? au țipat cei dinăuntru. V-am așteptat atît!

- A ajuns pînă la noi zvon că-n casă iar se întîmplă ceva, au încercat să explice tinerii. Ne-am speriat și-am vrut să ne convingem, dar se vede treaba că nu despre noi era vorba.

- Nu era vorba despre noi și gata, au zis ceilalți, dar spuneți-ne de ce ați întîrziat atît?

- Chiar de nu ne privește direct, are ceva legătură și cu noi, au răspuns cei doi. Știți despre cine-i vorba? De prea stimatul domn Jia Yucun. Se pare că poartă cătușe și > merge zvonul că va fi supus unei cercetări. Știind că este neam cu stăpînii, am stat să-l aștepăm, și cînd l-au dus, ne-am luat pe urmele lor s-auzim ce vorbesc, sperînd să aflăm dacă nu care cumva îi așteaptă pe stăpîni vreo primejdie.

- Da, bineînțeles, ar trebui să fiți cu băgare de seamă și să vedeți ce se-aude, a fost de părere Jia Yun. Stați, beți și mai vorbim.

La început tinerii au refuzat, dar mai apoi s-au apucat de băut, continuînd să povestească:

- Domnul Jia Yucun este un om foarte capabil și numai datorită inteligenței sale a izbutit să dobîndească o funcție înaltă. Cîndva era lacom de bani și în cîteva rînduri a fost chiar învinuit de șantaj. În învinuire se spunea că „și-a jecmănit oamenii”, pe motiv că se împrumuta de la ei. Împăratul, să trăiască zece mii de ani! Este cel mai înțelept și mai luminat, cel mai omenos și mai bun dintre toți cîrmuitorii. Numai să-i ajungă la ureche că cineva este „lacom”, că „i-a șapte pici de pe oameni”, sau că „profită de putere ca să mintă oamenii”, că îl și cuprinde furia. Cînd a aflat de Jia Yucun, a și dat poruncă să fie pus sub arest. Dacă învinuirea ar fi fost întemeiată, Jia Yucun ar fi ajuns rău de tot 1 Dar se pare că a fost ticluită de vreun dușman de al lui. Într-

adevăr, vremuri bune! Cui îi suride soarta, poate să ajungă dregător fără prea multă bătaie de cap - locurile se eliberează!

- Frate-tău mai mare e un astfel de norocos! au zis cu toții întoreîndu-se spre fiul lui Lai Da. Nu e puțin lucru să fii prefect!

- Cu toate acestea, a zis fiul lui Lai Da, dac-ar fi într-adevăr ca Jia Yucun, n-ar putea să se mențină prea mult!

- Dar ce, și el are mîna lungă? s-au mirat cei de față.

Tînărul a tăgăduit, a ridicat paharul și l-a sorbit.

- Ce-ați reușit să mai aflați? au fost întrebați cei doi.

- Mai nimic. Doar că au pus mîna pe tîlharii care își făceau de cap pe țărmul mării și i-au trimis la judecător. Au mai dat și peste răufăcătorii ascunși prin oraș, care se țineau de răpire.

Au fost prinși mulțumită unui slujbaș de la curte.

- înseamnă că toți tîlharii din oraș au fost descoperiți? au întrebat cei de față. N-or fi printre ci și spărgătorii care ne-au prădat casa?

- N-avem cunoștință cie-așa ceva, au răspuns cei c103 tineri. E-adevărat, am auzit că un tînăr ar fi răpit o fată și-a dus-o tocmai pe malul mării, fata se pare că a refuzat să i se supună și a ucis-o. Tîlharul, împreună cu un „complice, au vrut să fugă, dar au fost prinși de gardă, așa că sînt la pușcărie.

- N-o fi Miao Yu, care-a fost răpită de la Schitul grilajelor de turcoază? - a presupus cineva.

- Da, bineînțeles că ea este! a exclamat Jia Huan.

- De unde știi? Această Miao Yu îmi era tare nesuferită. Cînd se întilnea cu cineva, i se crispa obrazul, dar cum îl vedea în fața ochilor pe Baoyu înflorea toată într-un zîmbet. Mie, cel puțin, nu catadixea să-mi arunce o privire! Ce fericit aș fi, dacă într-adevăr de ea ar fi vorba!

- S-ar putea nici să nu fie! a mai spus cineva. Ce, sînt puțini cei răpiți!

- Mi se pare că Jia Huan are dreptate! s-a amestecat în vorbă și Jia Yun. Nu de mult am auzit că o călugăriță de la schit ar fi visat-o pe Miao Yu moartă.

- După vise te iei tu? au rîs toți. Visele nu-s decît născociri!

- Născociri ori nu, pe noi nu ne privesc! a strigat unchiul Xing. Să mîncăm, că la noapte vom juca!

Propunerea a căzut bine și după cină s-au și apucat de joc. Jocul a ținut pînă pe la straja a patra, cînd dincolo de ușă s-au

auzit glasuri.

- Domnișoara Xichun s-a certat cu soția fratelui său și și-a tuns părul. Le-a rugat pe doamna Xing și pe doamna Wang s-o lase să se călugărească, altfel - le-a amenințat - se omoară. Doamnele nu știu ce hotărîre să ia și-i invită pe stăpînii Jia Qiang și Jia Yun să le ceară sfatu'l.

Jia Yun, știind că Xichun, în ruptul capului, nu putea fi convinsă să renunțe, i-a spus lui Jia Qiang:

- N-avem cum să le ajutăm, și nici să luăm noi singuri o hotărîre nu-i atît de simplu. Ar fi mai bine să vorbim cu domnișoara, măcar așa, de ochii lumii. Dacă n-o să ne asculte, treaba ei! Îi vom scrie și lui Jia Lian și-n felul acesta ne luăm răspunderea de pe umeri.

Punînd la cale planul, s-au și dus la doamna Xing și doamna Wang, care se străduiau s-o convingă pe Xichun să renunțe la gîndurile ei. Dar Xichun ținea morțiș să se ducă la mînăstire și-n cazul cînd nu-i dădea încuviințarea, să-i îngăduie măcar să stea într-o cameră pustie, unde să poată citi în voie sutrele și să se închine lui Buddha.

Nimeni nu știa ce să facă. Atunci doamna Yu, temîndu-se ca nu cumva Xichun să-și pună capăt zilelor, a

- Dacă nu ne opunem, oamenii vor crede că din pricină purtării noastre domnișoara s-a văzut silită să plece la mînăstire! De aceea nu trebuie lăsată! Să rămînă acasă, și iau asupra-mi toată răspunderea! Jia Qiang să scrie numaidecît lui Jia Lian și Jia Zheng și să le povestească întîmplarea!

Jia Qiang a încuviințat.

Dacă ați dori să știți ce au spus doamna Xing și doamna Wang, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL

37

În care se investește cum un unchi și un văr, din cauza unei umilințe mai vechi, au pus gînd rău fetei neajutorate, și cum soția și ibovnica s-au străduit, cu vorbe mieroase, să-l înduplece pe tînărul ciudat

DOAMNA XING și doamna Wang, auzind-o pe doamna Yu, au înțeles că n-au izbutit s-o determine pe Xichun să renunțe la năzuințele sale.

- După cât se vede, dorința lui Xichun de a se călugări privește întreaga ei viață de mai înainte, și nu-i chip s-o împiedicăm, a zis doamna Wang. Numai că oamenii ne vor scorni vorbe, văzînd că o fată dintr-o familie ca a noastră se duce la mînăstire. Soția fratelui'tău mai mare a spus - și doamna Wang s-a întors către Xichun - că învoindu-se să te purifici, face o faptă bună. Dar te-am stăfuit să nu-ți tunzi părul. Dacă dorești aceasta cu atîta înflăcărare, ce importanță mai are dacă îți razi ori nu capul? Gîndește-te și tu, Miao Yu nu se atinsese de păr. Nu pot să-mi închipui cum de a mers pînă într-acolo să fugă cu mai știu eu cine. Tu, dacă ții atît de mult, cu dragă inimă vom socoti odaia în care locuiești, chilia ta, iar fetele, novice. Trebuie să le întrebăm însă. Dacă vor voi să stea lîngă tine, n-o să le mai mărităm, iar de nu - va fi nevoie să ne gîndim și la soarta lor.

Cuvintele doamnei Wang au mai liniștit-o pe Xichun. Și-a șters lacrimile și i-a mulțumit, după care s-a plecat în fața doamnei Xing, a lui Li Wan, a doamnei Yu și a celorlalți.

Apoi doamna Wang a chemat slujitoarele și le-a întrebat dacă vor ori nu să se călugărească împreună cu domnișoara lor.

- După cum vă este porunca, stăpînă, a răspuns Cai Ping în numele tuturor.

Doamna Wang a înțeles că nici una din fete nu ținea să devină novice, așa că a început să se frămînte, întrebîndu-se cine o va sluji pe Xichun. Xiren, care sta în spatele lui Baoyu, se temea ca

nu cumva să-l tulbure toată această discuție și să-i întoarcă boala. Dar, contrar așteptărilor sale, Baoyu era cît se poate de liniștit, suspina și șoptea ca pentru sine:

- Da, într-adevăr, e greu să renunți!

Cuvintele lui au întristat-o pe Xiren. Baochai a tăcut, dîndu-și mai mult seama că Baoyu nu era în toate mințile și, pe furiș, și-a șters o lacrimă.

între timp doamna Wang încă mai reflecta, cînd, pe neașteptate, Zi Juan a căzut în genunchi în fața ei:

- Stăpînă ce-aveți de gînd să faceți cu fetele care-au slujit-o pe Xichun?

- Ți-nchipui că le pot sili să se călugărească? a zis doamna Wang. Fiecare e liberă să hotărască.

- Domnișoara va fi atît de ocupată de propria ei existență și nici una dintre ele n-o să-i arate prețuirea care i se cuvine, a zis Zi Juan. Aș vrea să vă spun ceva, stăpînă, și n-aș vrea ca fetele să se supere; fiecare doar face cum îi poruncește inima. Am slujit-o mult timp pe domnișoara Lin Daiyu și știți, stăpînă, și singură cît de mult ținea la mine. Bunătatea ei, într-adevăr, era mai mare decît munții și nu știu cum să-i mulțumesc! Acum, cînd nu mai este printre cei vii, mă mustră sufletul că n-am urmat-o. Dar n-am făcut-o fiindcă nu ajunseseam să mulțumesc stăpînilor pentru milostivirea de care m-am bucurat din partea lor. Astăzi, cînd cea de a patra domnișoară s-a hotărît să se purifice, vă rog să mă lăsați s-o slujesc pînă la sfîrșitul zilelor. Voi fi cea mai fericită făptură să aud că nu vă opuneți.

Doamna Xing și doamna Wang au tăcut îndelung. Baoyu, care și-a amintit din nou de Daiyu, și-a simțit sufletul greu. Dar cînd i s-a cerut părerea, a izbucnit în hohote de rîs, exclamînd:

- N-ar trebui să spun! Dar dacă mama este așa de milostivă s-o dea pe Zi Juan în serviciul meu, îndrăznesc să-i adresez îngăduința de a face tot ce pofteste.

Vorbele lui au uimit-o pe doamna Wang.

- Înainte, cînd surorile tale se căsătoreau, plîngeai și sufereai afară din cale; iar acum cînd cea de a patra domnișoară se pregătește să se călugărească, nu numai că nu încerci să-i schimbi părerea, dar îi mai dai și dreptate. Ce se întîmplă cu tine?

- Nu s-a terminat cu încuviințarea voastră și nu e asta dorința

ei? a întrebat la rîndul său Baoyu. Ce părere mai vreți să-mi dau?

- Mă faci să rîd, frăţioare! a zis Xichun. Oare aş fi îndrăznit să discut cu stăpînele, dacă n-aş fi fost însufleţită de o hotărîre mistuitoare. Pot să repet ceea ce a spus Zi Juan: „Voi fi cea mai fericită să aud că nu vă opuneţi!” Iar dacă veţi face-o, nu-mi mai rămîne decît o singură ieşire: moartea. Aşa că fii fără pic de teamă, frăţioare! Dacă ai de spus ceva, atunci spune!

- Cred că nimănui nu-i trece prin minte c-am să divulg acum cine ştie ce taină, a zis Baoyu. Voi spune doar ceea ce soarta a pecetluit. Ingăduiţi-mi număi să citesc cîteva versuri!

- E potop pe capul nostru şi ţie-ţi arde de versuri? au zis cei de faţă. Ori îţi baţi joc de noi?

- N-am de gînd să le compun! s-a apărat Baoyu. Am fost într-un loc şi le-am văzut scrise acolo, de aceea aş vrea să le auziţi şi voi.

- Bine, spune-le, dar să nu scorneşti vorbe deşarte!

Baoyu a început să recite:

De trei ori, primăvara, s-a înnoit natura: Ea negrele veşminte odată şi-a schimbat Sărmana copilită din neam de împărat. La palidul opaiţ, smerită stă cu Buddha.

Baochai şi Li Wan s-au neliniştit.

- Amida Buddha! au exclamat ele. în Baoyu sălăşluiesc forţele necurate!

Doamna Wang a întrebat cu amar:

- Spune-mi, Baoyu, unde-ai citit asemenea versuri?

- Nu mă-ntreba, mamă, a răspuns Baoyu. Le-am citit acolo, unde erau scrise.

Doamna Wang s-a mai gîndit, apoi a izbucnit în hohote de plîns:

- Tot timpul vorbeşti în parabole, spune-mi unde le-ai citit? Iar de nu, bănuiesc eu totul! Ce să mă fac? Nu ştiu ce va fi de acum înainte! După ce voi închide ochii, puteţi să faceţi toţi ce poftiţi!

Baochai, care încerca s-o liniştească, a simţit în suflet o durere de neînţeles şi de atîta tristeţe a podidit-o plînsul. De mîhnire Xiren aproape se pierdu şi s-ar fi prăbuşit la pămînt, dacă n-ar fi fost Qiu Wen s-o sprijine.

În ceea ce-l priveşte pe Baoyu, nici nu plîngea şi nici nu încerca să mîngîie pe careva. Doar privea în jur tăcut.

Jia Lan şi Jia Huan se ascuseseră nebăgaţi în seamă.

- Fratele Baoyu este îndurerat că Xichun vrea să se ducă la mînăstire și de aceea a vorbit în dodii, a încercat Li Wan s-o mîngîie pe doamna Wang. Așa că nu trebuie să luați în serios nimicurile astea. Mai bine hotărîți ce-aveți de gînd cu Zi Juan, care stă de atunci îngenunchată.

- Ce pot face? a strigat doamna Wang. Dacă cineva si-a ales drumul, nu-i chip să-l mai întorci înapoi. Totul este așa cum a spus Baoyu, pecetluit de soartă.

Zi Juan s-a aplecat pînă la pămînt în fața doamnei Wang. Xichun, de asemenea, a făcut o plecăciune și a mulțumit. După aceea, Zi Juan s-a înclinat și-n fața lui Baoyu și Baochai.

- Amida Buddha! a invocat Baoyu. Nici nu m-am așteptat, surioară, ca tu să fii aceea care să alegi prima calea cea dreaptă!

Lui Baochai, care nu-și pierdea cumpătul prea ușor, îi era peste putință să se mai stăpînească. Iar Xiren, parcă uitînd de prezența doamnei Wang, a zis printre hohote de plîns:

- O voi urma și eu pe domnișoara Xichun.

- E foarte bine că ai o astfel de dorință, i-a spus cu blîndețe Baoyu, numai că soarta nu-ți hărăzește o asemenea fericire.

- înseamnă atunci că am să mor? a zis printre lacrimi

Mîhnirea lui Xiren l-a zguduit pe Baoyu, însă a rămas tăcut.

Era pe la straja a cincea. Baoyu a convins-o pe doamna Wang să se ducă la culcare. Li Wan și ceilalți s-au despărțit. Cai Ping ar fi trebuit s-o slujească pe Xichun pînă în clipa cînd avea să fie dată după bărbat.

Zi Juan a intrat în serviciul lui Xichun și a rămas lîngă ea pînă la sfîrșitul zilelor, fără să se clatine cîtuși de puțin în hotărîrea ei.

A venit timpul să-l urmărim pe Jia Zheng plecat la țară cu sicriul lui Jia Mu. Nu putem călători prea repede, deoarece pe căile fluviilor armatele se întorceau în capitală din expedițiile făcute în miazăzi, fapt care de altfel îl neliniști destul de mult. în drum s-a întîlnit cu dregători din provinciile mărginașe mării, de la care a aflat că prefectul din Zhenhai a fost chemat, cu ordin împărătesc în capitală. La gîndul că Tanchun avea să se-ntoarcă acasă, s-a mai înseninat. Singurul lucru care-l neliniștea, era că nu cunoștea exact ziua plecării lor.

Călătoria dură, și cum n-avea bani de ajuns, s-a văzut nevoit să trimită un om cu o scrisoare la Lai Shangrong, în care-l ruga să-i împrumute cinci sute *liang* de argint.

Trecuseră mai multe zile și Jia Zheng nu izbutise să înainteze pe apă decât vreo zece *li*. Cel trimis după bani s-a întors cu un răspuns în care Lai Shangrong vorbea despre greutățile în care se afla, și cu suma de cincizeci *liang* de argint.

Ieșindu-și din fire, Jia Zheng i-a poruncit omului să înapoieze banii, și să ceară scuze pentru faptul că l-a deranjat.

Neavînd de ales, acesta a trebuit să plece din nou. Cînd a ajuns la Lai Shangrong și i-a înmînat banii și scrisoarea, acesta dîndu-și seama că greșise, s-a gîndit să mai adauge o sută și să-i trimită lui Jia Zheng împreună cu urări de bine. A rămas uimit însă, cînd omul a aruncat banii la pămînt și a ieșit.

Inspăimîntat, Lai Shangrong a trimis numaidecît o scrisoare acasă, prin care își sfătuia tatăl să renunțe la slujbă, cît mai era încă timp.

Primind scrisoarea, Lai Da i-a rugat pe Jia Qiang și Jia Yun să intervină pe lîngă doamna Wang să-l învoiască. Jia Qiang știind că doamna Wang nici nu vrea să audă de așa ceva, fără s-o anunțe măcar, în ziua următoare l-a înștiințat pe Lai Da că rugămintea lui a fost respinsă. Atunci Lai Da a trimis pe cineva la Lai Shangrong rugînd să fie scos din slujbă, pe motiv de boală. Despre toate acestea doamna Wang nu știa nimic.

Jia Yun n-a dat nici o atenție acestor întîmplări. Ca și mai înainte, Jia Yun practica jocurile de noroc și chiar miza pe sume foarte mari. Voi să împrumute de la Jia Huan niște bani, dar acesta n-avea o lețcaie. Toate economiile rămase după moartea favoritei Zhao, de mult le irosise.

Cînd Jia Yuo i-a cerut bani, Jia Huan și-a amintit ofensa adusă cîndva de Feng Jie și, profitînd de lipsa lui Jia Lian, a hotărît ca, ajutat de Jia Yun, să se răzbune pe Qiao Jie.

- Tu ești mai mare ca mine, i-a spus el lui Jia Yun - și nu știi să faci rost de bani!

- Ciudat mai judeci! s-a mirat Jia Yun. Stăm mai toată vremea împreună și doar știi că n-am de unde să fac rost.

- Dar n-ai auzit că unul din depărtare vrea să-și cumpere o ibovnică? l-a întrebat Jia Huan. De ce n-ai pune la cale împreună cu unchiul Wang Ren, s-o dați pe Qiao Jie?

- M-am gîndit eu de mult la toate astea, dar m-am temut să nu te superi. Nu știi că aceia care vor să-și ia ibovnice nu îndrăznesc să se adreseze oamenilor de seama noastră?

Atunci Jia Huan s-a aplecat la urechea lui Jia Yun și i-a șoptit câteva cuvinte. Jia Yun a tăcut ca și cum Jia Huan ar fi gândit copilărește.

- Ce vă șușotiți? i-a întrebat Wang Ren, care a apărut pe neașteptate în prag. Vreți să-mi ascundeți ceva?

Atunci Jia Yun i-a povestit toată discuția.

- Strașnică idee! a exclamat Wang Ren, plesnindu-și palmele. Iată cum ni se arată nouă bănișorii! Numai să nu dați înapoi de frică! Eu n-am teamă de nimic, îi sînt unchi și pot să dispun de soarta ei. Trebuie, însă, ca al treilea stăpîn Jia Huan să vorbească cu doamna Xing, iar eu cu unchiul Xing. Cînd stăpînele vă vor cere părerea, voi veți susține că este lucrul cel mai înțelept din cîte există.

După ce totul a fost ticluit, Wang Ren s-a dus la unchiul Xing, iar Jia Yun la doamna Xing și doamna Wang. Jia Yun n-a fost zgîrcit cu înfloriturile, făgăduind cîte-n lună și-n soare.

Doamna Wang l-a crezut în bună parte, chiar dacă nu în tot ce i s-a spus. Dar doamna Xing, care a fost înștiințată că i se ceruse consimțămîntul unchiului Xing, nu s-a împotrivit deloc, ci doar a trimis după Xing să vină să-l întrebe.

Unchiul Xing știa de la Wang Ren ce plească avea să cadă pe capul lor, așa că s-a străduit din răspuțeri s-o înduplece pe sorăsa.

- Principele după care vrei s-o dai pe nepoată-ta este un om cumsecade! Dacă veți hotărî să măritați fata cu el, apoi poți să fii încredințată că bărbatu-tău va fi numaidecît reprimat în slujbă și întreg castelul Rongguo va avea de folosit de pe urma lui.

Doamna Xing a fost întotdeauna ușor de înduplecat și vorbele unchiului „Prostu” au făcut-o să viseze. Ea l-a poftit la o discuție și pe Wang Ren, care i-a înfățișat totul în culorile cele mai strălucitoare; apoi l-a chemat și pe Jia Yun și i-a spus ce avea de făcut. Wang Ren a pus să se trimită soli la curtea principelui. Acesta însă, necunoscînd familia, a poruncit supușilor să se ducă să vadă fata. Jia Yun le-a ieșit oamenilor în cale și le-a spus:

- Am tănuțit tuturor adevărul, spunîndu-le că un principe se însoară cu fata. Totul se face cu consimțămîntul bunicii și unchiul ei va fi chezaș. Aveți grijă ce spuneți!

Cei trimiși nu s-au împotrivit. Atunci Jia Yun a anunțat-o pe doamna Xing că totul a fost rezolvat. Li Wan și Baochai,

necunoscînd uneltirile, s-au bucurat pentru soarta lui Qiao Jie.

Au sosit și femeii gătite în veșminte luxoase. Le-a primit doamna Xing. Ele erau foarte serioase, de parcă ar fi știut că se aflau într-o casă onorabilă. Dar cum căsătoria lui Qiao Jie nu fusese hotărîită definitiv, doamna Xing și-a chemat nepoata și i-a spus că rudele vor s-o vadă.

Qiao Jie nu era decît o copilă, care nu deosebea» binele de rău. Însoțită de bunica ei a întîmpinat femeile înveșmîntate în straie de curte. Neliniștită, Ping Er le-a urmat. La apariția lui Qiao Jie, femeile s-au ridicat și-au început s-o privească din cap pînă-n picioare, apoi au prins-o de mîină și-au mai privit-o încă o dată. După un timp au plecat.

Această întîmplare a tulburat-o pe Qiao Jie. Nu văzuse niciodată asemenea rude și a zis că ar fi bine s-o întrebe pe Ping Er.

În ceea ce-o privește, Ping Er pricepuse totul.

„Negreșit este vorba de măritiş! s-a gîndit ea. Întrucît cel de-al doilea stăpîn lipsește, doamna Xing singură hotărăște. Numai că nu știu din ce familie au venit. Dacă veneau dintr-o familie de vază și cunoșteau situația noastră, n-ar fi omis orice dram de ceremonie. Judecînd după cele petrecute, aceste femei nu pot fi decît de la castelul vreunui cneaz din locuri îndepărtate. Trebuie să aflu adevărul și după aceea să-i spun lui Qiao Jie”.

Ping Er a început să cerceteze. Toate slujitoarele o ascultau și o înștiințau de tot ce aflau. Spusele acestora au înspăimîntat-o. Deocamdată nu i-a destăinuit nimic lui Qiao Jie, dar s-a grăbit să arate lui Li Wan și Baochai presimțirile ei, rugîndu-le să-i comunice și doamnei Wang.

Doamna Wang a înțeles că treburile luaseră o întorsătură urîită și a prevenit-o pe doamna Xing. «Bănuind-o pe doamna Wang de gînduri necurate în ceea ce o privește pe nepoată-sa, doamna Xing a spus:

- Nepoata mea e destul de mare! În lipsa lui Lian Er, de treburile acestea mă ocup eu. În plus fratele meu și unchiul lui Qiao Jie cunosc adevărul despre familia mirelui. Oare nu prezintă destulă încredere? Eu nu mă opun la această căsătorie. Dacă se va întîmpla ceva neplăcut, eu și Lian Er nu vom da vina pe nimeni-!

Vorbele doamnei Xing au supărat-o pe doamna Wang, dar n-a

lăsat să se observe acest lucru.

Întorcându-se acasă, i-a povestit lui Baochai discuția avută cu doamna Xing și a început să plîngă.

- Mamă, nu te neliniști! a-ncercat s-o mîngîie Baoyu. N-o să se întîmple nimic clin toate astea! Pe Qiao Jie o așteaptă altă soartă și nu-i cazul să vă amestecați în viața ei!

- Iar spui șarade! s-a înfuriat doamna Wang. Doar oamenii au convenit, și din zi în zi așteaptă să fie luată fata. Oare Jia Lian mă va ierta dacă totul va fi așa cum susține Ping Er? Dacă Qiao Jie nu mi-ar fi nepoată, ci o ruclă îndepărtată, tot ar trebui să-i purtăm de grijă, ca lucrurile să sfîrșească bine. Pe domnișoara Xing Xiaoyan noi am căsătorit-o, dînd-o după fratele Xue Ke, și trăiește în bună înțelegere. Domnișoara Bao Qin, care s-a dus în familia Mei, de asemenea o duce bine. Se spune că se îmbracă și trăiește în mare îndestulare. Numai domnișoara Shi Xiangyun, pe care a măritat-o unchiul ei, n-o duce cum trebuie: murindu-i bărbatul, a suferit îngrozitor și este sortită să rămînă văduvă pînă la capătul zilelor. Așa că, dacă-o vor da, clin greșeală, pe Qiao Jie după vreun netrebnic, mă vor judeca și-mi vor striga c-am făcut-o din răutate.

Între timp a sosit Ping Er, care avea de gînd s-o viziteze pe Baochai și cu această ocazie a aflat cum se încheiase discuția doamnei Wang cu doamna Xing. Cînd doamna Wang i-a povestit ce-i răspunsese doamna Xing, uluită, Ping Er s-a aruncat la pămînt ingenușind în fața doamnei Wang.

- Soarta lui Qiao Jie e în mîinile voastre, stăpînă! Dacă dăm crezare spuselor oamenilor, atunci nu numai Qiao Jie va avea de îndurat, dar și dumneavoastră vă veți simți vinovată. Cum veți explica atunci celui de al doilea stăpîn, Jia Lian, cele întîmplate?

- Tu ești o fată deșteaptă, a zis doamna Wang. Ridică-te și ascultă-mă! Qiao Jie este nepoata doamnei Xing și aceasta a hotărît. Cum pot, oare, să mă amestec?

- Nu-i cazul să vă amărîți! a intrat în vorbă Baoyu. Oricum, din planurile ei n-o să se aleagă nimic.

Ping Er s-a temut pentru sănătatea lui Baoyu și a tăcut. Apoi curînd și-a luat rămas bun de la doamna Wang.

Gîndul căsătoriei a tulburat-o pe doamna Wang; sprijinindu-se de brațele fetelor, s-a întors în iatacul său să se odihnească.

Nu i-a oprit la ea nici pe Baoyu și nici pe Baochai, care o

însoțiseră.

Dar n-a avut parte de odihna râvnită, că s-a și anunțat sosirea mătușii Li. După aceea și-a făcut apariția și Jia Lian.

- Bunicul a trimis un om cu o scrisoare care a ajuns la mama. Dînsa ar fi vrut să v-o aducă, dar cum între timp a venit mătușa, mama m-a trimis să v-o aduc și să vă transmit că va veni neîntîrziat. Mătușa, de asemenea, dorește să vă vadă.

Spunînd acestea, Jia Lian i-a înmînat scrisoarea.

- Dar de ce-a venit mătușa ta? s-a interesat doamna

- Nu știu, a răspuns Jia Lian. Am auzit, doar, că aduce vești de la soacra celei de a treia mătușe.

Doamna Wang și-a amintit numaidecît că mai demult Li Qi a intrat în vorbă cu Zhen Baoyu, iar mai apoi au și căzut la învoială. Acum, după cît se pare, urmează ca fata să fie luată în casa Zhen și mătușa Li a Venit să se sfătuiască cu Li Wan. Doamna Wang a încuviințat, deschizînd în același timp scrisoarea, în care scria:

„Deoarece în ultimul timp toate drumurile pe ape au fost oprite de armatele, care se întorc de la țărmurile mării, n-am nici un mijloc să călătoresc mai repede.

Am primit știrea că Tanchun cu socrul și soțul ei vin spre capitală. Ați aflat și voi? Nu demult mi-a scris

Jia Lian că nu-i merge bine tatălui său. Știi și tu de asta? Se apropie sorocul examenelor pentru Baoyu și Lan Er; de aceea trebuie să învețe cu toată sîrguința și-n ruptul capului să nu se lase pe tînjală! Voi avea nevoie de foarte mult timp ca să duc sicriul pînă la locul de baștină. Mă simt bine și nu fiți îngrijorați!

Transmite-i lui Baoyu porunca mea!”

Mai departe urma data, iscălitura și o adăugire: „Lui Jia Rong i-am scris separat”.

Doamna Wang i-a înapoiat lui Jia Lan scrisoarea zicînd:

- Du-o celui de al doilea unchi al tău, Baoyu, s-o citească, apoi dă-o mamei tale.

Dar în clipa aceea a intrat Li Wan însoțită de mătușa Li. Au întrebat-o pe doamna Wang de sănătate, iar aceasta le-a poftit să se așeze. Mătușa Li a înștiințat-o de plecarea lui Li Qi la familia Zhen.

- Ați citit scrisoarea? a întrebat, apoi, Li Wan.

- Da, a răspuns doamna Wang.

Jia Lan i-a întins mamei scrisoarea.

Li Wan a parcurs-o în grabă și a spus:

- A treia domnișoară Tanchun s-a măritat de câțiva ani, dar n-a venit la noi niciodată. În curînd va fi aici și ne vom liniști.

- Într-adevăr, îmi simțeam sufletul tulburat, însă acum mi-este bine, încuviință doamna Wang. Nu știi însă, cînd s-o așteptăm?

Mătușa Li a mai întrebat ce-a mai scris Jia Zheng. Apoi Li Wan s-a adresat fiului:

- Ai văzut? Examenale se apropie și unchiul tău e-atît de îngrijorat! Du-te mai repede cu scrisoarea la unchiul Baoyu s-o citească și el!...

- Dar ei doi n-au mai dat de atîta timp pe la școală, a remarcat mătușa Li. Cum or să se prezinte la examene?

- Cînd soțul meu era colector de biruri, a cumpărat pentru amîndoi un îndreptar de la școala împărătească - Guozijian - i-a amintit doamna Wang.

Jia Lan a luat scrisoarea și s-a dus la Baoyu.

După ce s-a despărțit de doamna Wang, Baoyu a pus mîna pe *Apele toamnei* și s-a cufundat în lectură. Baochai, observînd că soțul ei citea cu nesaț, a rămas încîntată. Dar cînd s-a apropiat și a văzut cartea, s-a întristat afară din cale. „Pentru el nu mai există nimic altceva decît ghidul plecării. De ce-o fi vrînd să se îndepărteze de oameni? Toate acestea nu vor sfîrși bine!”

Și a înțeles că Baoyu nu va putea fi clintit în hotărîrea sa.

- Ce se petrece cu tine? a-ntrebat dintr-o dată Baoyu, privindu-și soția și parcă citindu-i gîndurile.

- Credeam că noi sîntem soț și soție, a răspuns Baochai, iar aceasta înseamnă ca tu să fii sprijinul meu pînă la sfîrșitul vieții. Numai o apropiere fizică nu-i de ajuns. Bogăția, prosperitatea, și faima, toate acestea nu-s decît un fir de fum' ori un nor care se destramă. Încă din vechime înțelepții dădeau mare însemnătate conduitei oamenilor.

Baoyu a împins cartea într-o parte și abia a zîmbit.

- Iată că vorbești de purtarea oamenilor, de bătrînii înțelepți! Dar nu știi oare că aceștia au spus: „Nu prăpădi simțămintele pe care le-ai dobîndit la naștere”? Ce înseamnă nou-născut? Cel care nu are nici deșteptăciune, nici cunoștințe, care nu-i nici lacom, nici invidios. Noi, însă, din copilărie devenim zgîrciți, ne închistăm, ne pierdem mințile din pricina unei iubiri și toate aceste simțăminte ne învăluie ca o crustă. Cum să te eliberezi?

Cum să scapi de deșertăciunile lumești? De-abia acum mi-am apropiat cuvîntul înțeleptului: „În întîlniri și despărțiri se scurge viața”, pe care ei deseori îl amintesc și pe care pînă acum nimeni n-a fost în stare să-l pătrundă. Dacă e să vorbim de conduita oamenilor, cine se poate compara cu copiii abia veniți pe lume?

- Ai pomenit de puritatea acestor mici făpturi, a remarcat Baochai, atunci află că bătrînii înțelepți au subînțeles în aceste adevăruri datoriiile și supunerea fiilor, nu dorința de a fugi de lume. Ce legătură crezi că are asta cu noii-născuți?

Yao, Shun, Yu, Zheng Tang, Zhou Kong și Confucius s-au străduit s-ajute oamenii și să-i elibereze de patimi și de aceea, amintind de puritatea copiilor, aveau în vedere „neîngăduința față de cruzime”. Dacă reducem totul numai la tîlcul arătat de tine, ar însemna că înțelepții încurajau fuga de societate și de familie! Aceasta oare se mai poate numi adevăr?

- Yao și Shun niciodată nu i-au forțat pe Zhao Fu și Xiu Yin, iar Wu Wang și Zhou Gong nu i-au împiedicat pe Bo Yi și Shu Qi... a început Baoyu să explice, însă Baochai i-a tăiat vorba:

- Nu! Dacă în vechime toți ar fi fost ca Zhao Fu, Xin Yin, Bo Yi ori Shu Qi. atunci de ce trec drept înțelepți Yao, Shun, Zhou Gong și Confucius? Iar în ceea ce privește amintirea lui Bo Yi, Shu Qi n-are nici un temei! Ei au trăit la sfîrșitul dominației dinastiei Shang (Yin), au trecut prin alte încercări și pînă la urmă au părăsit ținuturile-natale. Noi trăim prin înțelepții noștri și facem să înflorească învățătura lor, buncii noștri se înveșmîntau în brocart și mînceau cele mai alese mîncăruri, iar tu, de cînd ai deschis ochii pe lume, ai fost iubit de toți - și bunica și tatăl tău și mama ta au văzut în tine o adevărată comoară. Amintește-ți de toate acestea și cugetă la vorbele tale! Ai tu oare dreptate?

Baoyu nu răspunse nimic; și-a dat capul pe spate și a început să rîdă.

- Deoarece am auzit tot ce ai avut de spus, te rog să te gîndești bine la vorbele mele și de acum înainte să te apuci serios de învățatură, dacă vrei să ieși primul la examen. De vei izbuti, nu se va putea spune că te-ai bucurat în zadar de bunăvoința străbunilor și de mila cerului!

- Să ies primul? a zis Baoyu. Nu-i nimic greu în asta. Însă vorbele tale..de acum înainte” și „nu te-ai bucurat în zadar de bunăvoința străbunilor și de mila cerului”, nu se potrivesc voinței

mele.

Baochai tocmai voia să-i răspundă, când Xiren a zis:

- Stăpînă, ați vorbit de bătrînii înțelepți, mărturisesc că eu n-am priceput nimic. Din copilărie îl slujesc pe stăpînul Baoyu. Am trecut prin multe pentru el și chiar dacă așa a trebuit să se întîmple, n-ar fi de prisos să prețuiască acest lucru. Mai mult, sînteți atît de supusă cu părinții săi, încît și de n-ați fi soția lui, tot ar trebui să-și arate recunoștința față de dumneavoastră. Iar în ceea ce privește sfinții și nemuritorii, discuțiile despre ei sînt întru totul născociri. Care dintre muritori i-a văzut vreodată? Cine știe de uncie a apărut călugărul care i-a zăpăcit capul stăpînului Baoyu! Și el a crezut!... Oare dați mai multă crezare cuvintelor acelui smintit, decît vorbelor tatălui și mamei?

Baoyu și-a coborît privirea. Xiren ar fi vrut să continue, dar s-au auzit pași și cineva a întrebat sub fereastră:

- E acasă unchiul meu?

- Intră, intră! a răspuns grăbit Baoyu, care s-a ridicat auzind glasul lui Jia Lan.

Jia Lan a intrat rîzînd, i-a salutat pe Baoyu, pe Baochai și pe Xiren, care s-a înclinat în fața lui, după care i-a dat lui Baoyu scrisoarea.

După ce și-a aruncat privirea peste rînduri, Baoyu l-a întrebat:

- înseamnă că va veni cea de a treia mătușă a „ta - Tanchun?

- Dacă bunicul a scris, înseamnă că vine, a răspuns Jia Lan.

Baoyu a dat doar din cap gînditor.

- Ați citit-o? l-a întrebat Jia Lan. Bunicul scrie, la sfîrșit, că trebuie să învățăm serios! Și dumneata, unchiule, mi se pare că nu prea te-ai pregătit în ultimul

- A, nu! Cîteva fragmente tot am scris, știi, ca să mi se deprindă mîna, a rîs Baoyu, dar veți vedea c-am să ies primul.

- în cazul acesta spune cîteva teme, a zis Jia Lan, să le scriem împreună, fiindcă va trebui să mă prezint și eu la examen. N-ar fi deloc plăcut să dau foaia albă, vor rîde nu numai de mine, dar și de dumneata.

- Așa ceva nu se va întîmpla! l-a încredințat Baoyu.

Baochai l-a poftit pe Jia Lan să stea. Baoyu s-a așezat și el pe locul de mai înainte, iar Jia Lan în fața lui. Au început să discute despre compoziții și fața li s-a luminat. Ca să nu se amestece în vorba lor, Baochai a intrat în iatac gîndindu-se: „Judecînd după

înfățișarea lui, parcă și-ar fi revenit. Numai că nu înțeleg de ce-o fi stăruit asupra cuvintelor «de acum înainte»...¹¹⁰

Un sentiment de îndoială a pus din nou stăpânire pe Baochai. Singură Xiren, ascultînd cum discuta de binevoitor Baoyu despre examenele ce se apropiau, s-a bucurat în adîncul sufletului: „Amida Buddha! în sfîrșit, se preocupă și el de treburi serioase, cum sînt *Cele patru* în timp ce Baoyu și Jia Lan stăteau de vorbă, Ying Er le-a servit ceaiul. Jia Lan s-a ridicat și-a luat ceașca. Apoi a pomenit de regulamentul examenelor și de faptul că l-a invitat pe Zhen Baoyu să se prezinte împreună la examene, ceea ce l-a mulțumit pe Baoyu. Curînd Jia

Lan a plecat, lăsînd lui Baoyu scrisoarea de la tatăl său. Baoyu a luat-o și rîzînd a intrat în odaie, unde i-a dat-o lui She Yue s-o pună bine. Apoi a luat în mînă *Cartea Zhuang Zi*, poruncind lui She Yue, Ying Er și Qiu Wen s-adune cărțile *Can tong qie* ¹¹⁰, *Yuan ming bao*, *Wu deng hui yuan* și altele care i-au fost cîndva pe plac.

Comportarea lui Baoyu a mirat-o foarte pe Baochai și, din dorința de a-l iscodi, a zis:

- Foarte bine că nu le mai citești, dar de ce le strîngi?

- Fiindcă pătrund tot ceea ce aceste cărți nu cuprind, a răspuns Baoyu; de aceea vreau să le ard și să mă despart de ele odată pentru totdeauna.

Baochai s-a bucurat, crezînd că, în sfîrșit, bărbatul ei a părăsit gîndurile plăcerii, dar deodată s-a cutremurat auzindu-l murmurînd:

„în *Codicele intern* și-n nici una din dogme nu sălășluiește învățătura lui Buddha;

în afară de înșiruirea rețetelor ce privesc elixirul vieții se află încă luntrea nemuririi” ¹¹¹.

Baochai nu auzise tot, izbutise doar să prindă cuvintele „nu

110 *Can tong qie*, carte sfîntă compusă din două părți : în prima parte sînt expuse metodele de preparare a elixirului vieții, iar în a doua parte sînt formulate principiile învățăturii budiste. *Yuan ming bao* — carte de anecdote scrisă pe timpul dinastiei Han, bază pentru cartea sfîntă a canoanelor daoiste. *Wu deng hui yuan*..— una din cărțile budiștilor, în care sînt descrise diferitele cicluri budiste.

111 *Codicele intern*, codul canoanelor budiste, deosebit de *Codicele extern*, care se referă la gîndirea eretică. Se zice că în „luntrea nemuririi” plutesc, pe marea care desparte țărmul nemuririi de pămînt, sfinții fără de moarte.

sălășluiește învățătura lui Buddha” și „se află încă luntrea nemuririi”. Și sufletul i-a fost din nou cuprins de îndoială.

Baoyu a poruncit lui She Yue și Qiu Wen să aranjeze o încăpere liberă, să ducă acolo toate cărțile necesare pregătirii pentru examene și s-a apucat să învețe temeinic, fapt care a mai liniștit-o oarecum, pe Baochai.

Xiren s-a mirat, fiindcă auzise ce n-a auzit niciodată, văzuse ce n-a văzut niciodată, și i-a spus rîzînd lui Baochai:

- Vorbele pe care i le-ai spus, stăpînă, nu s-au risipit în vînt! în sfîrșit, a priceput și el, că apucase pe un drum greșit! Păcat că a mai rămas atît de puțin timp pînă la examen!

- Dacă va da ori nu examen, soarta hotărăște, a spus Baochai abia zîmbind. Iar a început să învețe, nu mă liniștește prea mult. Singurul lucru pe care-l doresc din toată inima este să lase gîndurile astea ciudate, ca sminteala și forțele necurate să nu se mai poată întoarce niciodată!

Baochai a observat mirată că-n jur nu mai era nimeni. A adăugat încet:

- Sînt mulțumită că s-a cumințit. Dar mi-e teamă ca nu cumva să-i apară vechile obiceiuri și să-nceapă iar cu fetele! Cum aș putea îndura?

- Desigur, stăpînă, a încuviințat Xiren. De cînd Baoyu a fost atras de vorbele călugărului, s-a îndepărtat de fete; clacă va înceta interesul pentru călugăr, vechile apucături se vor trezi.

Știu că stăpînul nu ne prea bagă în seamă. Zi Juan a plecat și-am rămas doar cu patru slujitoare. Dintre ele, atrăgătoare mi se pare a fi doar Wu Er. E-adevărat că mamă-sa v-a rugat să-i dați drumul acasă s-o pregătească de măritiș, dar deocamdată se află aici.

În ceea ce le privește pe She Yue și Qiu Wen, mai uită uneori de bunăcuviință, fiindcă le-a răsfățat ani de zile stăpînă.

În felul acesta a rămas cloar singură Ying Er. Stăpînul n-o prea are la inimă și afară de asta este destul de cuminte și nu îngăduie gesturi ușuraticе. Cred că ori de cîte ori va cere ceai ori apă, trebuie trimisă la el numai Ying Er, ori vreo fată foarte mică. Ce părere aveți, stăpînă?

- Sînt atît de neliniștită! a răspuns Baochai. Fă cum crezi.

De atunci doar Ying Er și cele mai mici fete au mai rămas în preajma lui Baoyu.

Baoyu a încetat să mai iasă din casă și doar din cînd în cînd mai trimitea pe cîte cineva să o întrebe pe doamna Wang de sănătate. Aceasta era mulțumită că fiului său îi venise mintea la cap și că nu-i mai pricinuia nici un fel de emoție.

La trei august se împlinea anul de cînd se stinsese din viață Jia Mu. Baoyu s-a dus dis-de-dimineată la templu să se prosterne în fața strămoșilor, ca după aceea să dispară, din nou, în camera sa.

După masă, Baochai, Xiren și celelalte fete au rămas în iatacul lor cu doamna Xing și doamna Wang.

Baoyu stătea tăcut în încăperea lui tainică. Deodată a intrat la el Ying Er, cu un vas plin cu fructe, spunînd:

- Vi le-a trimis mama dumneavoastră cu prilejul împlinirii anului de la moartea bunicii.

Baoyu s-a ridicat, a mulțumit, apoi s-a așezat din nou.

- Pune-l acolo!

Ying Er a așezat vasul unde i s-a spus, după care a șoptit:

- Mama dumneavoastră tare vă mai laudă stăpîne!

Baoyu a zîmbit.

- Stăpîna a zis că dacă veți învăța tot așa, acu-acu veți da examen, iar peste un an și primiți gradul de *Jing shi*, și ajungeți dregător. Speră să nu-i înșelați nădejdea!

Baoyu a aprobat zîmbind din nou.

Ying Er și-a amintit vorbele lui Baoyu de cînd îi făcuse învelitoarea pentru evantai și a murmurat:

- Dacă veți da examen, veți face o mare bucurie soției! Mai țineți minte? Cînd locuiați în grădină și mi-ați poruncit să vă împletesc o învelitoare la evantai, brodată cu flori de prun pitic, mi-ați spus așa: va fi fericită acea casă în care mă va lua cu ea domnișoara mea, după ce se va mărita. Acum mă aflu în casa voastră și trebuie să fiți fericiți!

Vorbele ei au făcut să tresară inima lui Baoyu, dar s-a stăpînit și a rîs încetișor.

- După tine, eu sînt fericit, soția mea la fel, dar cum ești tu?

Ying Er s-a rușinat, sîngele i-a năpădit obrazii, dar cu greu a zis:

- Noi nu sîntem decît slujitoare! Ce fericire să ne dea nouă soarta?

- Chiar dacă ai rămîne astfel o veșnicie, pot să te asigur că tu vei avea parte de mai multă fericire decît

Ascultându-l, Ying Er a bănuیت că iar își ieșise din minți. S-a speriat că putea să fie vina ei, și n-a știut cum să plece mal repede.

- Prostuțo! a auzit ea vocea lui Baoyu. Vino, am să-ți spun!

Dacă vrei să știți ce i-a spus Baoyu lui Ying Er, citiți capitolul următor.

CAPITOLUL

38

În care se povestește cum Baoyu, după ce a trecut examenul cu succes, a rupt firul care-l lega de lumea întinată, și cum familia Jia, datorită milostivirii împăratului, s-a bucurat din nou de moștenirea de la străbuni

AȘADAR, neînțelegînd vorbele lui Baoyu, Ying Er a dat să iasă, însă Baoyu i-a strigat:

- Prostuțo, vino să-ți, spun! Dacă domnișoara ta e fericită și tu poți să fii fericită odată cu ea. Sora Xiren nu prea e demnă de încredere, slujește-ți stăpîna fără să-ți cruți puterile! Cîndva poate o să te răsplătesc pentru tot ce-ai îndurat cîtă vreme ai stat lingă ea!

La început Ying Er părea că înțelege totul, clar apoi n-a mai priceput nimic și, întorcîndu-se către Baoyu, a zis:

- Prea bine, voi lua aminte, dar trebuie să plec, fiindcă m-așteaptă soția dumneavoastră. Dacă mai doriți fructe, trimiteți fata să mă cheme!

Baoyu a încuviințat și ea a ieșit. Curînd s-au întors Baochai și Xiren. Dar aceasta nu ne mai reține atenția.

Și iată că peste cîteva zile. sosi sorocul examenelor. Toți ai „casei sperau ca Baoyu și Jia Lan să scrie bine lucrarea și să se prezinte la celelalte probe. Singură Baochai n-avea încredere, deoarece cu toate că Baoyu învățase cu atîta sîrg, trăda o anume nepăsare. Se temea ca nu cumva Baoyu și nepotul său, care se prezentau pentru prima oară-n viață la un examen, să nu se lase înfricoșați de prezența atîtor oameni pregătiți.

Chiar dacă după plecarea călugărului, Baoyu nici nu mai ieșise din casă și se ocupase temeinic cu învățătura, Baochai tot nu era convinsă că s-ar fi putut transforma într-un timp atît de scurt, și se întreba cu inima strînsă dacă la mijloc nu era vreun motiv care să determine această” schimbare. înainte de examen le-a trimis pe Xiren și Su Yun și pe alte fete să pregătească tot ce le-ar putea

fi de trebuință lui Baoyu și Jia Lan.

Ea însăși supraveghea și punea totul în ordine. Mai mult, împreună cu Li Wan i-au propus doamnei Wang să le dea câțiva oameni de nădejde, ca să nu se rătăcească cei doi tineri în acea îmbulzeală.

Ziua următoare, Baoyu și Jia Lan s-au îmbrăcat în veșminte simple și s-au înfățișat bucuroși doamnei Wang.

- Luați parte pentru întâia oară la examen, i-a povățuit doamna Wang; și cu toate că v-ați făcut băieți mari. n-ați plecat de lângă mine nici măcar o zi. Dacă s-a întâmplat să nu mă aflu lângă voi, ați fost înconjurați de slujitori, așa că n-ați petrecut nici o noapte singuri. Acum va trebui să vă las de capul vostru, în mijlocul străinilor, fiecare purtându-și ele grija! Care din voi termină mai întâi, să se grăbească să vină acasă, ca să nu mai stau neliniștită.

Doamna Wang era tulburată: Jia Lan, după fiecare vorbă a ei, aproba clin cap; în schimb Baoyu tăcea și de-abia când doamna Wang termină, se așează în genunchi și cu ochii plini de lacrimi făcu trei plecăciuni pînă la pămînt spunînd:

- Mamă, m-ai adus pe lume și nu ți-am fost recunoscător cu nimic. Dacă am să scriu bine lucrarea și am să obțin titlul științific de *juren* voi considera că datoria mea față de dumneata s-a împlinit. Prin aceasta voi răscumpăra toate relele pe care le-am săvîrșit.

Adînc impresionată doamna Wang a spus:

- Prea bine că ai asemenea dorință și e păcat că bunica ta n-are cum să te vadă!

Vărsînd lacrimi, doamna Wang a vrut să-l îmbrățișeze, dar el, eontinuînd să stea în genunchi, a zis:

- Indiferent dacă mă vede ori nu bunica, ea știe tot, și-i destul ca să se bucure. Și dacă se va bucura, înseamnă mult mai mult decît dacă m-ar vedea. Doar trupul ei ne-a părăsit, sufletul continuă să viețuiască.

Auzindu-l Li Wan s-a temut și i s-a părut că astfel de discuții nu prevestesc nimic bun, așa că s-a grăbit să intervină rîzînd:

- Stăpînă, trăim o bucurie atît ele mare și dumneavoastră vă întristați! Fratele Baoyu înțelege să fie respectuos cu părinții și să învețe cu sîrguință. Se va duce la examen împreună cu Jia Lan, vor scrie lucrarea și la întoarcere o vom arăta prietenilor noștri învățați, anunțînd vestea și lui Jia Zheng și Jia Lian.

Baoyu s-a întors către Li Wan, înclinându-se.

- Nu te neliniști, dragă cumnată \ Vom da negreșit examenul! Jia Lan al dumatăle va avea noroc mare în viață și vei fi atât de fericită, încât vei purta pălărie împodobită cu fenicși și te vei înveșmînta în mantilă brodată.

- Cît aș dori să se-implinească spusele tale! a exclamat Li Wan. Atunci n-ar mai fi în zadar..

Fiindcă nu voia s-o supere pe doamna Wang cu vorbele ei, n-a mai spus nici un cuvînt.

- Atunci veți putea spune, a continuat Baoyu, că aveți un fiu bun, vrednic urmaș al străbunilor. Și chiar dacă tatăl lui nu-l poate vedea, oricum, el va duce la bun sfîrșit ceea ce fratele meu mai mare n-a apucat să împlinească.

Li Wan a rămas tăcută.

Ascultînd discuția, Baochai a înmărmurit, fiindcă nu numai în cuvintele lui Baoyu, dar și într-ale doamnei Wang și ale lui Li Wan a întrevăzut negre prevestiri. Se străduia din răspuțeri să nu le dea crezare și cu greu își stăpînea lacrimile.

Apropiindu-se de ea, Baoyu s-a înclinat ușor. Apariția lui i s-a părut atât de ciudată, dar nimeni nu putea ghici cu adevărat ce punea la cale. De aceea cînd Baochai a izbucnit în plîns. toți cei de față s-au mirat.

- Soră,! a zis Baoyu. A sosit clipa! Ai grijă de mama și așteaptă de la mine vești bune!

- Bine! a răspuns Baochai. Du-te!

- Nu mă grăbi! a oprit-o Baoyu, știu și singur c-a bătut ceasul!

Baoyu și-a rotit privirea în jur și observînd că lipsesc Xichun și Zi Juan a zis:

- Rămas bun surioarei Xichun și lui Zi Juan. Spune ți-le c-am să le întîlnesc fără doar și poate!

Nimeni nu înțelegea dacă erau vorbe de om smintit, ori nu. Cu toții au crezut că Baoyu era prea emoționat din pricină că pleca ele acasă pentru prima oară și lucrul cel mai înțelept era să-l grăbească să plece.

- Te așteaptă oamenii! i-au spus ei. Dacă mai zăbovești mult, poți să întîrzi!

- Plec, plec, a răspuns Baoyu. Fiți liniștiți! Toate s-au sfîrșit!

- Bine, bine, grăbește-te! au zis toți rîzînd.

Doamna Wang și Baochai și-au luat rămas bun de la el ca și

cum s-ar fi despărțit pe vecie. De-abia se putea stăpîni să nu izbucnească în hohote de plîns, în timp ce el rîzînd ca sărit din minți, a ieșit pe poartă și nu s-a mai văzut. Într-adevăr:

Născut a fost în slavă și parfum Cum nimeni pe pămînt nu s-a aflat; Din colivie astăzi a scăpat, Rupîndu-și prima piedică din drum.

Jia Huan, după plecarea celor doi s-a înfumurat și, luîndu-și aere de stăpîn, a zis:

- Vreau s-o răzbun pe mama! În casă nu se află nici picior de bărbat, stăpîna bătrîna Xing e întru toate de acord cu mine - și nu-mi pasă de nimeni!

A alergat la doamna Xing, a salutat-o și a început s-o măgulească în cuvinte meșteșugite.

încîntată, doamna Xing a exclamat:

- Ești băiat isteț! Ai dreptate: o treabă ca măritișul lui Qiao Jie, eu trebuie s-o hotărăsc! Ce prostănac și unchiu-tău Jia Lian, să lase un lucru atît de greu pe seama altora!

- Cei care au venit s-o pețescă au spus că totul este aranjat, a înștiințat-o Jia Huan și au mai spus că v-au pregătit sumedenie de plocoane. Vă mai îndoiiți că dacă nepoata dumneavoastră se va căsători cu un Wang cu trecere la Curte, soțul nu va căpăta numaidecît o slujbă? Nu ca să-i aduc învinuiri doamnei Wang spun: ne-au asuprit crunt, cînd Yuanchun a fost favorita împăratului? Qiao Jie pare a fi de altă plămadă. Mă duc să-i vorbesc!

- Da, trebuie să-i povestești tot, a fost de acord doamna Xing. Numai astfel îți va prețui bunătatea. Sînt convinsă că nici tatăl ei nu i-ar fi putut găsi asemenea pereche. Ce proastă mai este Ping Er asta: tot timpul ține morțiș că planul nostru nu-i bun. Dar zice că și doamna Wang s-ar opune. S-ar putea să aibă ele vreun motiv! Dacă trăgănim și se-ntoarce Jia Lian acasă și află astfel de vești, nu vom mai izbuti să facem nimic.

- Dinspre partea mirelui nu există nici un fel de piedică, el o așteaptă pe Qiao Jie, a întărit Jia Huan. După datina din palatele cnezilor, nevasta poate fi luată după trei zile de la înțelegere. Există însă o singură opreliște: în familia mirelui nu se obișnuiește să se officieze cununie cu nepoata unui slujbaș căzut în dizgrație; de aceea ei propun s-o ținem pe Qiao Jie într-o odaie dosnică. Nunta se va face de-abia după ce stăpînul bătrîn Jia She

va fi repus în funcție.

- De ce m-aș împotrivi? a răspuns doamna Xing. Doar așa cere datina familiei lor.

- În cazul acesta scrieți horoscopul!

- Ce prostuț ești! În casă n-au mai rămas decât femei neînvățate! Să-l scrie Jia Yun!

Bucuros afară din cale, Jia Huan a ieșit.

Fără să piardă o clipă, s-a sfătuit cu Jia Yun, apoi folosindu-se de Wang Ren, pe care l-au trimis la cneazul necunoscut, au ticluit o scrisoare pe care să poată obține

Dar cine și-ar fi putut închipui că discuția lui Jia Huan cu doamna Xing avea să fie auzită de slujitoarea acesteia?

Fata fusese primită datorită lui Ping Er, așa că a alergat îndată la ea și i-a povestit tot de-a fir a păr. Ping Er nu s-a îndoit că era vorba de un lucru necurat și i-a spus lui Qiao Jie. Însăpăimântată, Qiao Jie a cerut să-și aștepte tatăl și plângînd o noapte-ntreagă, a refuzat să se supună poruncilor doamnei Xing. Însă ar fi vrut să-i spună doamnei Wang tot ce se uneltise.

- Fii cuminte, domnișoară! a oprit-o la timp Ping Er. Stăpîna bătrînă ți-este bună. Întrucît tatăl dumitale lipsește, toate hotărîrile doar ea le ia, mai ales că unchiul a depus cheazășie. Toți uneltesc și vei putea să-i birui! Eu nu-s decât o femeie simplă și n-am cuvînt în fața lor. Trebuie să mă gîndesc cum să te salvez și să nu fac vreo boacănă!

- Domnișoară! Faceți ceva! a implorat-o fata din serviciul doamnei Xing. De nu, pe domnișoara Qiao Jie o vor duce cu sila!

Spunînd acestea a ieșit în curte.

Ping Er o privea pe Qiao Jie care stătea în pat făcută ghem și plîngea.

- N-are rost să plîngi, domnișoară! a zis. Tatăl dumitale e departe și nu-ți poate sări în ajutor. Judecînd după cîte-am auzit...

Ping Er s-a oprit la jumătatea vorbei, fiindcă tocmai intrase cineva din partea doamnei Xing zicînd:

- A sosit clipa fericită din viața domnișoarei! Mi s-a poruncit să-ți transmit, Ping Er, să aduni lucrurile domnișoarei. În ceea ce privește zestrea, va fi predată după întoarcerea celui de al doilea stăpîn, Jia Lian, fiindcă așa s-a convenit cu familia mirelui.

Ping Er a luat cunoștință și cea trimisă a plecat. Curînd a sosit

și doamna Wang.

Zguduită de plîns, Qiao Jie s-a aruncat la pieptul ei. Doamna Wang a-nceput și ea să plîngă.

- Nu te neliniști, fetițo! a mîngîiat-o ea pe Qiao Jie. Am încercat să vorbesc cu bunică-ta, dar după cum se vede, n-am izbutit s-o înduplec. Nu ne mai rămîne decît să lăsăm să treacă vremea și să trimitem pe cineva la tatăl tău, să-l anunțe.

- Dar oare nu știți nimic, stăpînă? s-a amestecat în vorbă Ping Er. Dis-de-dimineață Jia Huan i-a adus la cunoștință stăpînei bătrîne că după obiceiul familiilor din ținuturile depărtate, fata trebuie să se ducă în casa mirelui la trei zile după cununie.

Astăzi doamna Xing i-a poruncit lui Jia Yun să-i aducă horoscopul lui Qiao Jie! Mai putem să-l așteptăm pe stăpînul Jia Lian pînă se întoarce?

Aflînd de uneltirile lui Jia Huan, doamna Wang a gemut de mînie. Venindu-și în fire, a strigat de mai multe ori să fie chemat Jia Huan. Dar nefiind găsit, doamnei Wang i s-a spus:

- A plecat dimineață cu Jia Qiang și Wang Ren.

- Dar Jia Yun unde-i? a întrebat doamna Wang.

- Nu știm, a fost răspunsul.

Cei care se strînseseră în iatacul lui Qiao Jie se priveau năuciți.

Doamna Wang, neputînd să se certe cu doamna Xing, și-a simțit inima împovărată. În acea clipă în încăpere a intrat o femeie care-a anunțat:

- Oamenii care păzesc porțile dosnice ale castelului au trimis vorbă c-a venit Liu Laolao.

- Asta ne mai lipsea, a zis doamna Wang pe-un ton răutăcios. Cine mai are timp și de ea? Spuneți-i să plece!

- Stăpînă, trebuie chemată, a șoptit Ping Er. Oricum, ea este nașa domnișoarei Qiao Jie și se cuvine să știe tot!

Doamna Wang nu s-a mai împotrivit. Curînd a intrat Liu Laolao. Ea i-a salutat pe toți întrebîndu-i de sănă-Liu Laolao a băgat de seamă numaidecît că toți aveau ochii roșii de plîns, însă nebănuind despre ce putea fi vorba, după un timp, a întrebat:

- Dar ce vi s-a întîmplat? Stăpîna, domnișoarele și ceilalți și-au amintit poate de răposata Feng Jie?

Auzind numele mamei sale, inima copilei a fost răscolită și mai mult.

- Mătușă, nu vorbi în vînt, a zis Ping Er. Ești nașa mamei

domnișoarei și trebuie să știi tot!

Ping Er i-a povestit amănunțit bătrânei tot ce se întâmplase. Aceasta a rămas îngrozită.

- Domnișoară, te știu o fată isteță! a zis ea după ce și-a revenit. Oare nu știi că-n dragoste se pot întâmpla schimbări?

- Ai putea să ne dai o mână de ajutor? a întrebat Ping Er. Hai, spune o dată!

- Dar ce-i așa mare lucru? a întrebat și bătrâna la rîndul ei. Nimeni nu știe nimic și domnișoara intră-n gaură de șarpe.

- Prostii! a spus Ping Er hotărîtă. Unde se pot ascunde niște oameni ca noi?

- Mă tem că n-o să vreți să mergeți, a răspuns bătrâna. Dar bine ar fi să mergeți cu mine la țară. Acolo ^ș ascunde-o pe domnișoara și l-aș pune pe ginerele meu să găsească un om de treabă care să-i scrie cîteva cuvinte tatălui ssiu. Omul i-ar duce și scrisoarea, încît tată-său ar veni fără întîrziere. N-ar fi bine?

Și dacă află stăpîna bătrînă? s-a neliniștit Ping Er.

- A aflat că eu am dat pe aici? a întrebat bătrîna.

- Bineînțeles! a răspuns Ping Er. Stăpîna bătrînă este neîngăduitoare cu slugile și le pedepsește cînd i-ascund ceva. Ea locuiește în partea din față a castelului și dacă-ai venit pe poarta mare, fii sigură că știe, dar dac-ai intrat prin poarta din spate, poți să nu-ți faci griji!

- Hai să fixăm ziua, a continuat Liu Laolao. Voi porunci ginerelui meu s-aducă o calească s-o luăm pe domnișoara!

- Ce dată să mai fixăm? s-a mirat Ping Er. Ai dreptate, voi aranja eu totul!

Ea a alergat înăuntru și i-a spus doamnei Wang cele discutate. Doamna Wang a chibzuit și ideea i s-a părut nelalocul ei.

- N-avem altă scăpare! a stăruit Ping Er. Doar dumneavoastră m-am încumetat să vă vorbesc, stăpînă. Nu trebuie să știți nimic și chiar puteți s-o întrebați pe stăpîna bătrînă, că tot n-are ea unde s-o găsească pe Qiao Jie. Iar noi, da-acolo din sat, vom trimite pe cineva după stăpîn și va veni în goană mare, o să vedeți.

În loc de răspuns doamna Wang a suspinat.

- Stăpînă, salvați-mă! a implorat-o Qiao Jie. Cînd se va întoarce tatăl meu, n-o să mai știe cum să vă mulțumească!

- Nu mai avem timp de vorbe! a implorat-o Ping Er. Stăpînă, vă

rog să vă întoarceți și să trimiteți oameni să vadă de casă în lipsa noastră.

- Băgați de seamă, fiți atente, a zis atunci doamna Wang. Trebuie să vă pregătiți haine și pat.

- Dacă plecăm, plecăm chiar acum, a fost de părere Ping Er. N-are rost să întârziem, riscăm să vină aici. Atunci va fi prea târziu.

- Da, grăbiți-vă! a zis doamna Wang ca trezită dintr-un somn adânc. Dacă o să se întâmple ceva, vă voi sări în ajutor!

Doamna Wang s-a întors la ea, după care s-a dus la doamna Xing s-o rețină, ca să n-aibă cum ieși din casă.

Între timp Ping Er a adunat oamenii și le-a spus ce-aveau de făcut.

- Nu vă ascundeți, faceți totul pe față! i-a prevenit. Dacă vă vede careva, spuneți-le că stăpîna bătrînă a dispus să pregătiți o caleașcă pentru Liu Laolao.

Apoi a poruncit să se închirieze una.

După ce a sosit, a îmbrăcat-o pe Qiao Jie în hainele în care umbla în mod obișnuit Ping Er și au ieșit împreună. Lăsînd să se creadă că îi conduce pe Liu Laolao și pe nepotul său, Ping Er și copila s-au strecurat cu iuțeală-n caleașcă și-au dispărut fără urmă.

În ziua aceea porțile din spatele castelului fiind deschise, nu le-au văzut decît vreo doi-trei oameni, și cum cei care mai rămăseseră erau puțini și de-abia pridideau cu treburile în imensele clădiri, de fapt la poartă nu era aproape nimeni. Doamna Xing se purta sever cu oamenii și de aceea și cei care o văzuseră pe Ping Er cu Qiao Jite, le-au lăsat să plece slobode, ascunzînd doamnei Xing totul.

Cît despre doamna Xing, între timp vorbea cu doamna Wang. Aceasta se simțea tulburată și-a trebuit să iasă, ca s-o întîlnească pe Baochai.

Chipul înspăimîntat al doamnei Wang a neliniștit-o și Baochai a întrebat:

- De ce sînteți supărată, stăpînă?

Doamna Wang i-a povestit totul așa cum se întîmplase.

- Dar e nemaipomenit! Trebuie chemat fără zăbavă Jia Yun ca să pună capăt acestei fărădelegi.

- Nu pot da în nici un chip de Jia Huan, i-a răspuns doamna Wang.

- Ar trebui să vă prefaceți că nu știți nimic, a mai zis Baochai. Dați-mi puțin răgaz și voi găsi eu pe cineva care să meargă la stăpîna bătrîna și să-i aducă totul la cunoștință.

Doamna Wang n-a avut nimic împotrivă.

A sosit vremea să vă povestesc despre principele venit din ținuturi depărtate cu scopul de a cumpăra cîteva fete, ca ibovnice. Păcălit de acei care au coplesit-o cu laude pe Qiao Jie, s-a hotărît să trimită pețitoarele s-o vadă. Femeile s-au întors și i-au povestit tot. Principele a întrebat cu de-amănuntul din ce familie face parte fata și ele i-au răspuns fără ocolișuri. Înțelegînd că fata se trăgea dintr-un neam mare, a zis:

- Încalc datina! Era cît pe-acî să dau de belea! Întrucît n-am nimic ele făcut la palat, va trebui să plec. Iar dacă va sosi cineva din partea acestei fete, trimiteți-l de unde-a venit!

Tocmai în ziua aceea Jia Yun și Wang Ren s-au dus la principe cu horoscopul lui Qiao Jie. Cum i-au zărit la poartă oamenii principelui au început să dea din mîini zicînd:

- Principele ne-a poruncit să prindem și să dăm în judecată pe oricine vine din partea familiei Jia, cu scopul de a zălogi fata! Cine mai îndrăznește să se mai dedea la asemenea fapte, pe aceste timpuri de liniște statornicite în țară de către marea putere a împăratului?

Înspăimîntat, Wang Ren și toți cei care-l însoțeau, au rupt-o la fugă. Întorcîndu-se acasă, s-au apucat să-i blesteme pe cei care-i dăduseră în vileag. Cînd lui Jia Huan, care tocmai aștepta veștile, i s-a spus că-l cheamă doamna Wang, acesta a intrat în panică. Văzîndu-l pe Jia Yun, s-a repezit spre el să-l întrebe:

- Gata?

- Totul s-a năruit! a zis el înciudat. S-a aflat totul.

Și a început să-i povestească lui Jia Huan cum s-au petrecut faptele.

Jia Huan a înmărmurit.

- Doar azi dimineată i-am îndrugat atîtea stăpînei celei bătrîne. Acum, ce mă fac? a zis el. N-ați vrut decît să rîdeți de mine și să mă vîrîți în laț.

- Bătrîna doamnă Xing și doamna Wang vă cheamă la ele! s-a auzit glasul unei fete.

Văzînd că n-aveau cum să se mai ascundă, Jia Huan și Jia Yun, pieriți de frică, s-au îndreptat spre odăile doamnei Wang. Abia au

intrat în încăpere, că au și dat cu ochii de fața strîmbă de mînie a acesteia.

- Frumoasă treabă ați mai făcut! s-a repezit la ei doamna Wang. Le-ați ucis pe Qiao Jie și Ping Er. Duceți-vă și căutați-le leșurile!

Jia Huan și Jia Yun s-au aruncat în genunchi în fața ei. De teamă, lui Jia Huan îi pierise glasul, iar Jia Yun, cu capul aplecat, a zis:

- Eu nu sînt vinovat. Bătrînul domn Xing și domnul Wang Ren ne-au spus c-au măritat-o pe Qiao Jie, și noi n-am făcut altceva decît să vă aducem la cunoștință. Bunica fetei n-a avut nimic împotriva și mi-a poruncit să-i scriu horoscopul. Apoi familia mirelui n-a mai vrut-o pe Qiao Jie. Cum le-am ucis noi pe Qiao Jie și Ping Er?

- Jia Huan i-a spus doamnei bătrîne că Qiao Jie va fi luată de-abia după trei zile, a continuat pe-un ton amenințator doamna Wang. Oare așa se căsătorește cineva? Dar acum, nu despre asta este vorba; vom discuta noi cînd se va întoarce stăpînul Jia Zheng. Acum plecați în căutarea lui Qiao Jie!

Doamna Xing nu zicea nimic și plîngea.

- Maică-ta a fost o ticăloasă! l-a ocărit doamna Wang pe Jia Huan. Iar tu, o stîrpitură care-i semeni! S-a ridicat și a poruncit să fie condusă acasă. După ce-a ieșit, doamna Xing, Jia Huan și Jia Yun au început să se certe și să dea vina unul pe altul.

- Acum ne certăm de pomană a spus doamna Xing. Eu cred că Qiao Jie trăiește și că Ping Er a dus-o undeva, pe la neamuri, ca s-o ascundă.

Doamna Xing a poruncit să fie chemați la ea cei care au păzit poarta și după ce i-a făcut de două parale i-a întrebat:

- Unde s-au dus Qiao Jie și Ping Er?

Slugile însă au răspuns într-un glas:

- De ce ne cereți nouă socoteală, stăpînă? Cereți mai bine socoteală celor pe mîna cărora a rămas gospodăria! Iar dacă știm ceva, nu-i vom spune decît doamnei Wang. De vreți să ne omorîți în bătaie, omorîți-ne pe toți, de vreți să ne pedepsiți, pedepsiți-ne pe toți! Nu-i de ajuns că stăpînii tineri s-au obrăznicit într-atît, încît de cum a plecat stăpînul Jia Lian au poruncit să nu ni se mai dea simbrie și orez? Stăpînii chefuiesc tot timpul, joacă pe bani și aduc femei străine în casă! Oare mai au curajul să spună că nu-i

adevărat?

Jia Yun și-a mușcat limba, neîndrăznind să scoată o vorbă.

Între timp a apărut slujitoarea doamnei Wang.

- Stăpîna poruncește tinerilor stăpîni să se-nfățișeze degrabă la ea, a spus fata.,

Înspăimîntați, Jia Huan și Jia Yun n-au putut măcar să întrebe unde dispăruse Qiao Jie.

Erau încredințați că toți îi privesc cu ochi răi și că Qiao Jie fusese ascunsă. Dar cum să-i spună așa ceva doamnei Wang? Au încercat să afle de fată printre neamuri, dar n-au reușit să dea de urmele ei. Mai multe zile în șir nici doamna Xing și nici Jia Huan nu și-au găsit liniștea.

Nici n-au simțit cînd a trecut vremea examenelor. Doamna Wang îi aștepta cu nerăbdare pe Baoyu și Jia Lan. I-a așteptat pînă către prînz, dar n-a apărut nici unul, nici celălalt. Atunci s-a neliniștit, fapt ce le-a îngrijorat de bună seamă și pe Li Wan și pe Baochai. Au trimis oameni să afle dacă nu li s-o fi întîmplat ceva. Dar cum nu sosea nici o veste și cei plecați să-i caute nu se mai întorceau, după cîtva timp au trimis pe alții, dar nici aceștia n-au mai revenit. În sfîrșit, după înfrigurată așteptare, a apărut Jia Lan.

- Unde-i Baoyu? au sărit ele să-l întrebe.

Jia Lan, fără să mai salute, a căzut în genunchi și cu lacrimi în ochi a strigat:

- Unchiul Baoyu a dispărut!...

Doamna Wang și-a pierdut cunoștința. Cai Yun a sărit s-o readucă la viață cu săruri și arome. Baochai, de asemenea, era distrusă. Xiren plîngea ca o bocitoare și-l ocăra pe Jia Lan printre lacrimi:

- Om de nimic ce ești! Cum l-ai lăsat să se piardă, cînd voi ați fost împreună?...

- La han, pînă au început examenele, am mîncat și-am dormit laolaltă, s-a apărut Jia Lan. Astăzi, unchiul Baoyu a predat primul lucrarea, apoi m-a așteptat să termin și eu. După aceea am ieșit să ne plimbăm pe lîngă poartă, dar în învălmășeală, cînd am întors capul, ia-l de unde nu-i! Și cei care îi însoțeau au rămas nedumeriți. Li Qiu a zis: „Am văzut că erați în același rînd, cum a putut să dispară?!” Apoi am poruncit lui Li Qiu și celorlalți să dea fuga să-l caute, dar n-a fost chip să-l găsească. De-abia după

aceea m-am hotărît să mă-ntorc acasă!

Doamna Wang avea răsuflarea întretăiată. Baochai ştia ce se petrece în sufletul ei; Xiren bocea cu glas tare. Jia Qiang, fără să mai aştepte vreo poruncă, a plecat în căutarea lui Baoyu. Şi astfel s-a dovedit zadarnică toată strădania din castelul Rongguo pentru banchetul pregătit în cinstea unui asemenea eveniment.

Trecînd peste propriile emoţii şi oboseala drumului, Jia Lan s-a arătat hotărît să plece şi el în căutarea lui

- Băiatul meu! l-a reţinut doamna Wang, spre uimirea celor de faţă. Dacă s-a prăpădit unchiul tău, te vom lăsa să te prăpădeşti şi tu? Rămii mai bine! Nu te du!...

Dar Jia Lan nu a cedat. Atunci doamna Yu a stăruit să-l convingă. Dintre toţi, singură Xichun înţelegea ce se întîmplase, dar cum nu îndrăznea să-i tulbure cu vorba ei, a întrebat-o numai pe Baochai:

- Fratele Baoyu şi-a luat nestemata cu el?

- Cum ar fi putut s-o lase? O poartă întotdeauna.

Xichun a tăcut. Xiren era convinsă că nu putea fi străin de această întîmplare ciudatul călugăr.

Inima o dureau şi lacrimile, ca mărgelele, îi lunecau una după alta pe obraji.

Şi-a amintit de legătura ei din trecut cu Baoyu şi s-a gîndit: „Cîteodată îl sîcţiam şi el se supăra; uneori era atît de drept, încît îi atrăgea dragostea tuturor. Cînd trebuia să fie binevoitor cu cineva, o făcea ca nimeni altul.

Dar cum îl aţîţai, jura că se va călugări! Cine ar fi putut să-şi închipuie că într-adevăr aşa va face?”

S-o lăsăm pe Xiren cu gîndurile ei amare şi să spunem că bătuse şi cea de a patra strajă şi despre Baoyu tot nu se ştia nimic. Li Wan, de teamă că doamna Wang nu va putea suporta lovitura, a stăruit să plece în iatacul ei. Toţi au urmat-o numai doamna Xing despărţindu-se ele Jia Huan, s-a retras în odăile ei. Doamna Wang s-a învoit cu Jia Lan să ia parte la căutarea fiului ei. întreaga noapte n-a închis ochii. Ziua următoare, oamenii trimişi pe urmele lui Baoyu s-au înapoiat pe rînd şi toţi, parcă ar fi fost înţeleşi, nu spuneau clecît atît:

- L-am căutat pretutindeni, dar n-am dat de el! Însăpămîntaţi, mătuşa Xue, Xue Ke, Xiangyun, Bao Qin şi mătuşa Li o vizitau mereu pe doamna Wang şi căutau să-i aline durerea. Aceasta a

durat mai mult timp. Doamna Wang slăbise de atîta amărăciune și firul vieții ei se subțiasse. Atunci, pe neașteptate, i s-a adus vestea:

- A venit cineva de la reședința ținuturilor mărginașe mării și-a spus că mîine sosește cea de a treia domnișoară.

Auzind că va sosi Tanchun, doamna Wang s-a simțit ceva mai puțin doborâtă, deși n-a încetat să fie cu gîndul tot la Baoyu.

Ziua următoare a sosit Tanchun. Toți i-au ieșit în întâmpinare. Tanchun arăta minunat și purta veșminte de preț. Chipul sleit de puteri al doamnei Wang și ochii umflați de atîta zbucium au impresionat-o pe Tanchun care a izbucnit în plîns și, numai după ce și-a revenit, a săvîrșit ceremonialul de bun găsit.

Prezența lui Xichun, îmbrăcată în haine de călugăriță daoistă, a adăugat o notă și mai sumbră. Apoi i s-a povestit despre Baoyu și, de asemenea, despre toate celelalte nenorociri, prilej pentru alte șiruri de lacrimi.

Din fericire, Tanchun știa să aline durerile, vorbele sale îmbinau dragostea cu stăpînirea de sine. Încetul cu încetul toți și-au simțit sufletul mai puțin împovărat.

A doua zi a sosit soțul lui Tanchun și aflînd cele petrecute în castelul Rongguo, a îngăduit soției sale să rămînă cîteva zile în familie. Fetele și nevestele venite împreună cu Tanchun. Întîlnindu-se surori, ori prietene, sporovăiau cît le ținea gura.

Începînd cu stăpînii și terminînd cu ultimul slujitor, zile și nopți la rînd, toți ai casei așteptau vești de la

După vreo cîteva zile, pe la cea de a cincea strajă, paznicii de la poarta exterioară a castelului au alergat spre poarta de serviciu să ducă fetelor de aici vestea cea mare. Acestea au dat buzna în casă și, fără să mai spună ceva slujitoarelor din interior, au intrat în iatacul doamnei Wang și într-un glas au strigat:

- Stăpînă, mare bucurie!...

Doamna Wang, încredințată că-l găsiseră pe Baoyu, a întrebat sugrumată de emoție:

- L-au găsit? Unde e? să vină degrabă încoace.

- A trecut examenul de *juren*, a ieșit al șaptelea, au spus, în culmea fericirii, fetele.

- Dar unde-i el? le-a întrebat doamna Wang. Fetele au tăcut. Doamna Wang s-a ridicat de la locul ei.

- Cine-a trecut al șaptelea? a întrebat Tanchun.

- Stăpînul Baoyu.

De afară se mai auzeau voci:

- Și stăpînul Jia Lan a reușit!

Oamenii au alergat s-aducă lista celor care candidaseră. Jia Lan era al o sută treizecilea. La vestea aceasta, un simțămînt de mîndrie a cuprins-o pe Li Wan, dar nu îndrăznea să arate. Succesul lui Jia Lan se-nțelege că o bucura și pe doamna Wang, care se gîndea: „Dacă s-ar fi întors Baoyu, ce fericire ar fi însemnat asta pentru noi toți!”

Baochai, adînc mîhnită, se străduia să se stăpînească.

Cei de față, felicitîndu-se unii pe alții, spuneau încre-

- întrucît destinul a hotărît ca Baoyu să se prezinte la acest examen, trebuie să se întoarcă negreșit acasă.

Căldura cu care s-au rostit aceste cuvinte a cuprins-o și pe doamna Wang, care s-a mai liniștit.

Atunci, pe neașteptate, din curte s-a auzit vocea lui Bei Ming:

- Dacă cel de al doilea stăpîn a ajuns *juren*, n-are cum să dispară!

- Ce te face să crezi? l-au întrebat cu toții.

- Doar se știe: „La examen de-ai izbutit, cunoscut de-o lume ești!” așa că oriunde va apărea, oamenii îl vor cunoaște și ni-l vor aduce acasă. Cine să-ndrăznească să-l oprească?

- Țîncul ăsta, cu toate că-i un prostănac, de data asta are dreptate! au început să șușotească între ei cei prezenți.

- Cum să nu! a întărit Xichun. Doar e om în toată firea, cum s-ar putea pierde? Mă tem numai că, săturîndu-se de viața asta lumească, a luat drumul sihăstriei! În cazul acesta, nu mai aveți cum să-l căutați!

Cuvintele lui Xichun au dezlănțuit în doamna Wang o durere nestăpînită.

- în cele mai multe cazuri, cei care devin budiști, sau sfinți, renunță bucuroși la rang și bogăție, a remarcat Li Wan. '

- Nu vezi, el a renunțat la tatăl și la mama sa! a zis printre lacrimi doamna Wang. Nu poate fi decît un copil nerecunoscător! Oare un astfel de om poate deveni sfînt?!

- Venirea omului pe lume de obicei nu este însoțită de întîmplări deosebite - a observat Tanchun. Cînd s-a născut frățiorul Baoyu cu nestemata în gură, toți au fost de părere că asta înseamnă fericire. Dar se vede treaba că toate nenorocirile

nu se trag decît de la această piatră! Dacă nu se va înapoia în cîteva zile, să nu vă fie cu supărare, stăpînă, cred că ar fi mai bine dacă ați socoti că niciodată-n viață n-ați avut acest copil! Iar dacă venirea lui pe lume a fost hotărîtă de anumite rosturi și el se va reîntoarce la bunele simțăminte, aceasta nu se va datora decît faptelor bune săvîrșite de străbuni în cursul mai multor generații.

Baochai asculta tăcută vorbele lui Tanchun; în schimb Xiren nu se dovedi în stare să se stăpînească și se clătină pe picioare. Doamna Wang a poruncit să fie dusă pe brațe în odaia ei.

Succesul lui Baoyu și al lui Jia Lan la examen, precum și nereușita planului cu Qiao Jie, l-a răscolit pe Jia Huan, care se simțea și așa destul de înstrăinat. Tot mai mult el învinovățea pe Jia Yun și Jia Qiang.

Era încredințat că Tanchun nu-l va ierta.

Ziua următoare, cînd Jia Lan s-a dus să mulțumească celor din comisie pentru bunăvoință, a aflat că și Zhen Baoyu se prezentase la examen. Dispariția lui Baoyu l-a impresionat adînc.

Curînd aveau să fie înaintate împăratului toate lucrările de la examen. Acesta își arătase dorința să le citească, dar toate i s-au părut fără însemnătate. Numai lucrarea cu numărul șapte și iscălită cu numele Jia Baoyu originar din Jinling și cea a o sută-treizecea, cu numele Jia Lan, tot din Jinling, i s-au părut deosebite și s-a interesat de autorii lor.

- Aflați dacă nu cumva acești Jia sînt rude cu defuncta mea soție Jia Yuanchun! a poruncit împăratul.

Demnitarii au cerut să fie chemați Baoyu și Jia Lan. Dar n-a apărut decît Jia Lan. El le-a adus la cunoștință dispariția lui Baoyu și le-a povestit de bunicul său. Toate acestea au fost transmise împăratului. Împăratul, înțelept și luminat, iubitor de oameni și binefăcător, și-a amintit de meritele neamului Jia și a poruncit să fie cercetate tabelele cu cei aflați în slujba sa. Demnitarii au îndeplinit porunca întocmai și împăratul a dat ordin să se verifice încă o dată pricina pentru care fusese pedepsit Jia She. Apoi suveranul a citit raportul intitulat „Restabilirea ordinii în ținuturile mărginașe cu marea ca urmare a nimicirii tîlharilor, și evacuarea armatei imperiale”.

Raportul consemna faptul că s-a restabilit liniștea în provinciile sus-pomenite și că poporul s-a întors bucuros la îndeletnicirile sale.

Înțeleptul suveran s-a bucurat și a dat ordin la nouă înalți dregători să-i înfățișeze bravurile celor care s-au distins în campanie să anunțe pe pământul țării o mare amnistie și să se împartă decorații.

După ce demnitarii s-au împrăștiat, Jia Lan a mulțumit oamenilor învățați din comisie pentru bunăvoință și s-a întors acasă cu vestea amnistiei. Familia s-a bucurat, nădăjduind din nou că Baoyu va veni. Dar cel mai mult s-a bucurat mătușa Xue, care plănuia să-l răscumpere pe Xue Ban.

Totodată, doamna Wang a fost înștiințată că a sosit domnul Zhen Yingjia împreună cu soțul lui Tanchun, ca să prezinte felicitări. Doamna Wang i-a poruncit lui Jia Lan să-i primească. Jia Lan a ieșit și după un timp s-a înapoiat zîmbind.

- Stăpînă, încă o bucurie ne întâmpină! Domnul Zhen Yingjia tocmai vine de la Curte, unde a auzit că stăpînul Jia Zheng nu numai că a fost iertat de pedeapsă, dar a și fost numit în funcția de Rong Guo de gradul trei. Titlul de Rong Guo va rămîne, ca și înainte, bunicului meu Jia Zheng, care va fi numit din nou la departamentul imperial îndată ce se va termina doliul după străbunica. Toată averea confiscată ni se va înapoia. Împăratul a citit teza mea și a unchiului Baoyu și a rămas incintat. El i-a întrebat pe demnitari dacă Baoyu nu-i cumva frate cu Yuanchun și a cerut să-l vadă. La aceasta s-a mai adăugat și faptul că Beijing Wang l-a elogiât pe Baoyu în fața împăratului. Atunci, demnitarii au spus: „După cîte știm de la Jia Lan, unchiul său a dispărut la ieșirea din clădirea examenelor și nici pînă acum nu a fost găsit”. Împăratul a dispus să se dea poruncă severă oficiilor de ordine care administrează cele cinci drumuri ale capitalei, ca să-și depună tot interesul în căutarea lui Baoyu. Dacă împăratul s-a dovedit atît de îndurător cu unchiul meu, puteți să vă liniștiți stăpînă, pînă la urmă va fi neapărat găsit.

După ce Jia Lan a vorbit, nimeni n-a mai fost în stare să-și stăpînească bucuria; singur Jia Huan, posomorit, o căuta peste tot pe Qiao Jie, fără să știe că aceasta împreună cu Ping Er erau ascunse la Liu Laolao.

Liu Laolao, din dorința de a o sluji pe Qiao Jie, cum au sosit acasă, le-a găzduit în cea mai bună încăpere. Le ospăta zilnic și, deși bucatele erau țărănești, aveau gust bun. Ping Er a stat tot timpul acolo, spre liniștea lui Qiao Jie. Între timp, bogătașii

satului au auzit că-n casa lui Liu Laolao venise o domnișoară de familie bună. Care dintre ei n-ar fi vrut s-o vadă? Toți spuneau despre ea că era o zîă pogorîtă în lumea muritorilor, pentru care fapt unii îi aduceau legume și fructe, alții vînat și se întreceau să-i cucerească bunăvoința.

Dar dintre toți cel mai bogat era neamul Zhou. stăpîn peste zece mii de *liang* de argint și mii de *gin* de pămînt Avea un singur fecior de paisprezece ani, frumos și deștept. Părinții îl purtaseră la școli și la ultimul examen obținuse titlul de *xiucaî*.

Mama băiatului, de cum a văzut-o pe Qiao Jie, a simțit că se-aprinde în ea invidia: „Ce păcat că sîntem țărani și nu putem lua pentru fiul nostru o asemenea domnișoară”, și-a zis ea.

Dar Liu Laolao, privind-o, a și ghicit despre ce era vorba și i-a spus:

- Am priceput ce vrei, și am să-ți fiu pețitoare!...

- Tu cunoști oamenii aceștia! a răspuns mama ZhoU. Mai bine nu mă amăgi. Cum ar putea ei să-și dea copila după unul de la țară?

- Am să stărui! a zis la rîndul ei Liu Laolao.

Femeile s-au despărțit.

Neștiind ce se mai întimpla în castelul Rongguo, Liu Laolao l-a trimis pe Ban Er să afle.

Cînd Ban Er a intrat în oraș, a văzut la porțile castelului Rongguo mulțime de baldachine și călești și a întrebat ce se petrece.

- Familiilor din castelele Rongguo și Ningguo li s-au dat înapoi slujbele moștenite de la înaintași și averile confiscate, i-au spus oamenii, și din nou au urcat în slăvi, dar, din nenorocire, cel de al doilea stăpîn, Baoyu, după ce a dat examenul nu s-a mai întors...

Ban Er tocmai se pregătea de plecare, cînd în poartă s-au oprit cîțiva călăreți. Slugile le-au ieșit în întîmpinare și Ban Er le-a auzit cu urechile lui spunînd:

- S-a-ntors al doilea stăpîn! Ce bucurie! Cum s-o mai fi simțind domnul cel bătrîn?

- E bine acum! a zis cel mai vîrstnic dintre călăreți, împăratul i-a arătat bunăvoință și în curînd va veni acasă. Dar ce este cu oamenii aceștia? s-a interesat el.

- Sînt solii împăratului, care au adus la cunoștință mila lui și cărora li s-a poruncit să ne dea înapoi averea confiscată.

Cel venit a intrat zîmbind în curte. Ban Er și-a dat seama că el era Jia Lian. Nemaiavînd răgaz, s-a grăbit spre casă povestind bunică-si tot ceea ce văzuse și auzise.

Luminată de atîta bucurie, Liu Laolao a dat fuga s-o felicite pe Qiao Jie, spunîndu-i din fir a păr ce știa de la

- îți mulțumim, bunicuțo, că ne-ai scăpat! i s-a adresat Ping Er bătrînei. Altfel n-ar fi fost chip ca domnișoara să apuce asemenea fericire.

Qiao Jie era stăpînită de bucurie.

În timp ce vorbeau, a apărut un călăreț cu o scrisoare din partea lui Jia Lian, spunînd:

- Stăpînul Jia Lian este foarte impresionat de mărinimia arătată ficei sale și mi-a poruncit s-o aduc fără zăbavă acasă. Mi-a mai dat drept răsplată și cîtiva *liang* de argint.

Liu Laolao a fost mulțumită că lucrurile s-au sfîrșit așa și a trimis să se închirieze două carete, pentru Qiao Jie și Ping Er. Qiao Jie se obișnuise atît de mult în casa lui Liu Laolao, că nu voia să mai plece cu nici un preț. Și Ping Er se învățase cu ea și plîngea, nevoind să-i clea drumul. Văzîndu-le cît de greu se despărteau, Liu Laolao i-a dat voie lui Ping Er să le petreacă pînă la oraș. Așa că s-au urcat în carete și s-au îndreptat spre castelul Rongguo.

Dar să revenim la Jia Lian, care aflînd că tatăl său a căzut bolnav, plecase neîntîrziat la locul surghiunului.

Întîlnindu-se tatăl și fiul s-au tînguit și și-au deplins soarta, dar prezența lui Jia Lian l-a liniștit, într-adevăr, pe Jia She, încît a început să se înzdrăvenească văzînd cu ochii.

Apoi Jia Lian a primit scrisoarea de acasă, în care era înștiințat de cele întîmplate. El i-a povestit lui Jia She și s-a grăbit să se ntoarcă. Pe drum a auzit de marea amnistie, ceea ce l-a determinat să meargă cu și mai multă nerăbdare. Așa că a ajuns acasă tocmai în clipa cînd se aflau și dregătorii însărcinați să transmită voința suveranului. Doamna Xing și celelalte doamne se văicăreau că nu era nici un bărbat să primească porunca împărăției. Pe Jia Lan îl considerau încă nevîrstnic pentru asemenea ceremonii.

Jia Lian a sosit cum nu se putea mai bine.

Salutîndu-se cu stăpînele, fără să aibă răgazul unui cuvînt, a venit să-i primească pe înalții demnitari de la Curte și să asculte

înaltul ordin.

Un demnitar vîrstnic l-a întrebat de sănătatea tatălui, după care a adăugat:

- Mîine poftiți la Curte să primiți înalta distincție! Toate clădirile castelului Ningguo vă vor fi predate dumneavoastră!

Cînd Jia Lian a ieșit să-i petreacă pe dregători, a văzut la poartă cîteva carete țărănești, cărora servitorii nu le permiteau să intre. Jia Lian și-a dat numaidecît seama că se-ntorsese Qiao Jie și s-a năpustit cu înjurături asupra slugilor.

- Proști fără pic de minte! a răcnit el. Cît am lipsit de-acasă, ați făcut pe stăpînii și ați silit-o pe Qiao Jie să fugă, iar acum, cînd s-a întors, n-o lăsați să inire! Ce-aveți cu mine de mă dușmăniți?

Oamenii au înțeles pe loc că toată întîmplarea cu Qiao Jie nu prevestea nimic bun, dar nici prin gînd nu le trecuse ca Jia Lian de-abia întors, să fi și aflat; de aceea, cuvintele neașteptat de tăioase ale lui Jia Lian au avut rezultatul convenit.

- Cînd ați plecat, stăpîne, unii dintre noi s-au îmbolnăvit, alții au fost nevoiți să plece, au încercat servitorii să se dezvinovățească, și treburile gospodărești au fost conduse de al treilea stăpîn - Jia Huan, de stăpînul Jia Qiang și de al doilea stăpîn Jia Yun. Ce-au făcut, nu ne privește pe noi!

- Nemernicii! s-a mîniat Jia Lian. Mai vorbim noi! Dar, haideți, deschideți mai iute porțile!

Jia Lian s-a dus la doamna Xiang, dar n-a pomenit nimic; și de acolo la doamna Wang, în fața căreia a căzut în genunchi zicînd:

- Stăpînă, numai mulțumită dumneavoastră, fiica mea s-a întors iar la mine! Despre fratele Jia Huan nu pot vorbi, dar nu mă așteptam ca Jia Yun să fie atît de ticălos. Prima oară cînd l-am lăsat să supravegheze gospodăria și-a făcut de cap. Acum, în timpul lipsei mele îndelungate, s-a dovedit din nou nerușinat. Numi luați în nume de rău, stăpînă, dar cred că un astfel de om trebuie alungat o dată pentru totdeauna.

- Dar Wang Ren cum a putut să fie atît de mîrșav?! a exclamat doamna Wang.

- N-aveți nici o grijă, stăpînă, mă socotesc eu cu el! a răspuns Jia Lian.

- A sosit domnișoara, a anunțat în clipa aceea Cai Yun.

Qiao Jie s-a închinat în fața doamnei Wang. Amintindu-și de împrejurările în care se despărțise de fată, doamna Wang a

izbucnit în plîns. Și lui Qiao Jie i-au dat lacrimile. Jia Lian s-a întors către Liu Laolao să-i mulțumească, iar doamna Wang a chemat-o să-i povestească ultimele întâmplări.

După aceea Jia Lian s-a văzut cu Ping Er. Fără să-i spună ceva, ochii lui arătau numai mulțumire. În timpul din urmă o copleșea cu respect și se hotărîse ca de îndată ce se va înapoia Jia She, să-i ceară acestuia îngăduința de a o lua de soție.

La venirea lui Jia Lian, doamna Xing s-a speriat afară din cale și cînd a aflat că acesta s-a dus la doamna Wang, a trimis iscoade s-asculte ce vorbesc. Fetele s-au întors și i-au spus că acolo se mai aflau și Qiao Jie și Liu Laolao, precum și tot ceea ce auziseră. Doamna Xing și-a dat seama că se lăsase păcălită și a început să cîrtească împotriva doamnei Wang:

- Seamănă vrajbă între mine și nepoată. Ar trebui să știu și ce spune Ping Er.

Între timp a apărut Qiao Jie, urmată de Liu Laolao și doamna Wang, care nemaiținînd seama de ceremonial, i-a învinuit de-a dreptul pe Jia Yun și Jia Huan de tot ce se întîmplase.

- Stăpînei bătrîne, a zis ea, i-au spus mereu că va fi spre fericirea lui Qiao Jie. De unde avea ea să știe că la mijloc nu-i decît înșelăciune?

Doamna Xing se simțea tulburată. Își amintea cum doamna Wang o sfătuisese să nu-și dea consimțămîntul în privința căsătoriei și acum tăcea vinovată.

Ping Er s-a ploconit în fața doamnei Wang și împreună cu Qiao Jie s-au dus la Baochai.

- Mila împăratului este nemărginită și putem să nădăjduim că familia noastră va prospera din nou, a mai adăugat Ping Er. Cred cu tărie că Baoyu se va întoarce acasă!

Atunci, Qiu Wen, tulburată, a alergat spunînd:

- Lui Xiren îi este foarte rău!...

Dacă nu știți ce s-a petrecut mai departe, citiți capitolul care mai urmează.

CAPITOLUL

39

Cîntecul „Visul din pavilionul

Facsimil

În care se povestește cum Zhen Shiyin cugetă asupra deșertăciunilor lumești și cum Jia Yucun face încheierea *Visului*

din pavilionul roșu w-aiWBțfc'tn »jgftiittMtn»

MVtit.fr, ff-M. aetS-.E*. S**«*!««, ff» ISMtTW'2. «1 «*Allt, ttiei
V>. 'tilK'k, yffflttM. f*Mf»«'8*i», t:#rti6ijS6ltT K.I
jE**Ws*n«, .LWtfif.

«Sl.BI*. WÎMți WfttE

KtUttZ. Jli*«f*g, MR

'Uufn, 5l:«n

», *««», *nmif.mv, ta»», «îî**», W*», ** MSffi. ra**»«^*?*

ffiSMW, *fl«!, X

isesEg«!

^Wtfi, **«!*» trttM, «sa tt-itM, fl-nm&i 'Xftw, «>G2i 'Xinos,
jne, ft, »ffiSSfs-i-ÎSfrSi.

BKtt. «asW, «STtt

- KTiinffriAflMR^îî)! ax»«». »«M-ex^Me1*, re w. c. «*«!- «
s=mi-ih*«r>PiMi'B. stm«««».. ft-nm:*

crsis. xtfM-i.:. sort..s -i*

BAOCHAI, auzind că Xiren nu se simțea bine, a alergat în odaia
acesteia urmată de Qiao Jie și Ping Er. Când s-au apropiat de
Jcan-ul pe care zăcea Xiren, au observat că îi era atât de rău, încât
i se tăia respirația. Baochai a poruncit să i se dea puțină apă
fierbinte și să fie chemat medicul.

- De ce s-a îmbolnăvit atât de grav sora Xiren? a întrebat-o
mirată Qiao Jie.

- Alaltăieri seara i-a fost așa de rău, a răspuns Baochai, încât
aproape a căzut fără cunoștință. Stăpîna a poruncit să fie dusă
acasă pe brațe și așezată în pat. Dar atunci a fost atîta
încurcătură, încât nimeni nu s-a gîndit la medic și starea i s-a
înrăutățit.

Curînd a sosit doctorul și Baochai s-a grăbit să se retragă.
Acesta i-a ascultat inima și a afirmat că boala e cauzată de
supărări prea mari, după care i-a prescris o rețetă. Am omis să vă
spun că după ce Xiren a fost adusă acasă în seara aceea, cu
urechile ei a auzit vorbindu-se că dacă Baoyu nu se va întoarce,
toate fetele vor trebui să plece. Tulburarea ei a crescut și mai
mult.

Cînd Qiu Wen a plecat să prepare leacurile, Xiren a căzut în
delir. La început i s-a părut că-n fața ei se afla Baoyu, dar
imaginea s-a destrămat ca o ceață, iar în locul lui se ivi un
călugăr cu un pergament în mînă, din care citi: „Tu nu ești de-a

noastră, va trebui să te măriți...”.

Xiren ar fi vrut să-i vorbească, însă în clipa aceea a intrat Qiu Wen.

- Surioară, leacurile-s gata, ia-le...

Xiren deschise ochii și abia acum își dădu seama că visase. Despre visul ei n-a spus nimănui nimic.

Bîndu-și leacurile se gîndea: „Nu încape îndoială că Baoyu a plecat însoțit de călugăr. Cînd a vrut să-i dea acestuia nestemata, am presimțit că ne va părăsi. Am încercat să-l împiedic, dar m-a respins neînduplecat, fără să-mi arate pic de milă. Apoi a fost cuprins de un fel de dezgust fățiș pentru soția sa, și nici chiar fetelor nu le mai dădea vreo atenție; înseamnă că în clipa aceea hotărîrea era luată. Chiar dacă-i așa, poate el oare să-și alunge nevasta? Doamna Wang m-a numit favorita lui, m-au plătit mai bine decît pe altele, dar niciodată n-am pomenit de asta stăpînului și am lăsat să fiu socotită o simplă slujitoare. Dacă stăpînul Jia Zheng și doamna Wang îmi vor pune în vedere să plec, iar eu mă voi ruga să rămm, vor rîde toți de mine. Iar dacă voi pleca supusă, mereu îmi voi aduce aminte de traiul meu cu Baoyu și chinul mă va distruge”.

Și astfel neliniștea o cuprinse.

Luînd leacurile, starea ei se mai îmbunătăți însă, și după vreo cîteva zile se refăcu și începu s-o slujească din nou pe Baochai.

Să revenim la Jia Zheng care a transportat sicriul cu trupul lui Jia Mu la locul de baștină, iar Jia Rong pe ale doamnei Qin, Feng Jie și Yuan Yang.

Mai întîi au rămas la Jinling, au făcut înmormântările, după care Jia Rong a plecat mai departe să ducă sicriul cu trupul lui Daiyu.

În timp ce Jia Zheng era înglodat în treburile legate de înmormîntare, a primit o scrisoare de acasă. Jia Zheng a citit-o cu multă băgare de seamă. Cînd a ajuns la pasajul unde scria că Baoyu și Jia Lan s-au prezentat la examen, inima i s-a umplut de bucurie, dar aflînd de dispariția lui Baoyu, s-a tulburat nespus și s-a hotărît să se întoarcă neîntîrziat.

Pe drum a aflat de marea amnistie, ca după aceea să mai primească o scrisoare de la ai lui care întărea ceea ce auzise. Cu și mai mare nerăbdare ținea drumul întins spre casă, refuzîndu-și odihna și ziua și noaptea.

Cînd a sosit la Piling, a dat pe neașteptate îngheț și a căzut zăpada. A trebuit să se oprească.

Jia Zheng a trimis oameni la țărm să-i viziteze prietenii, rugîndu-i să nu fie îngrijorați din pricina lui.

În luntre nu mai rămăsese decît un băiat, iar Jia Zheng s-a retras în cabină să scrie acasă. Voia să trimită scrisoarea pe uscat, cu gîndul că va ajunge mai repede decît el. Cînd să întrebe de Baoyu, a șovăit. Ridicînd fără s^ vrea capul, văzu la proră, conturată pe albul zăpezii, figura unui om cu capul ras, desculț, înfofolit într-o pelerină de mătase purpurie. Omul făcu o plecăciune. Jia Zheng ieși numaidecît din cabină și se repezi spre el. Acesta s-a aplecat în fața lui de patru ori și a rostit cuvintele de salut: Jia Zheng l-a salutat la rîndu-i, după care și-a dat seama că-n fața lui nu era altcineva decît fiul său, Baoyu.

- Baoyu! a strigat el cutremurat în străfundul sufletului.

Omul n-a răspuns, iar chipul nu-i trăda nici bucurie și nici durere.

- De ce te-ai îmbrăcat astfel? Ce cauți aici? l-a întrebat Jia Zheng.

Baoyu nu reuși să răspundă, că și apărură doi călugări, unul budist și celălalt daoist, care, prinzîndu-i brațul, au zis:

- Toate firele care te-au legat de lumea întinată au fost rupte! De ce n-ai plecat nici pînă acum?

Spunînd acestea, l-au tras pe Baoyu la țărm, după care s-au îndepărtat în mare grabă. Neținînd seama de zăpadă și lunecuş, Jia Zheng s-a avîntat pe urmele lor. Cele trei siluete se profilau în depărtare și nu era chip să le ajungă. Doar cuvintele din ce în ce mai palide ale unui cîntec murmurat de unul dintre ei mai răzbătea: *În vîrful Jinggeng eu am să trăiesc, În Marele Pustiu am să rătăcesc. Alături cine-mi va fi pe acest drum? Pe cine oare, să urmez acum? Acolo în imensitatea fără sațiu începe și sfîrșește largul spațiu...*

Jia Zheng continua să se ațină pe urmele lor. Dar cînd trecu creasta unei coline, cei trei dispăruseră. Tulburat și descumpănit Jia Zheng rămase năuc. Întorcîndu-se, văzu alergînd după el un slujitor și îl întrebă:

- I-ai zărit pe cei trei care mergeau în fața noastră?

- I-am zărit, stăpîne! V-am urmat, cînd am înțeles că voiați să-i prindeți. Dar au dispărut și nu v-am mai văzut decît singur.

Jia Zheng ar fi mers mai departe, dar înaintea lui se deschidea o întindere pustie de gheață, fără de margini.

I s-a părut atât de ciudat, încât a hotărât să se întoarcă.

Slujitorii ceilalți se înapoiaseră și l-au întrebat pe luntraș unde se afla Jia Zheng. Acesta le-a povestit cum a ieșit pe țărm, fugind după trei călugări. Oamenii au pornit într-acolo, dar Jia Zheng se întorcea, așa că veniră împreună în luntre.

După ce și-a revenit, a povestit celor din jur întâlnirea cu Baoyu. Drept răspuns toți slujitorii și-au arătat dorința să-l caute.

- E în zadar, a suspinat Jia Zheng. Mi-am văzut fiul cu propriii ochi, n-a fost o nălucire, dar în cuvintele cântecului pe care l-am auzit, se ascunde o mare taină. Când s-a născut Baoyu, ținea în gură o piatră nestemată și eram convins că nu putea să fie un semn bun. M-am chinuit să-l cresc doar fiindcă îl iubea stăpîna bătrînă. Iar în ceea ce-l privește pe călugăr, l-am văzut de trei ori în viața mea: prima oară a venit să spună că nestemata era binefăcătoare, apoi cînd s-a îmbolnăvit Baoyu, de a făcut slujbă citind inscripțiile în piatră să-l însănătoșească, iar a treia oară, cînd a adus nestemata care se pierduse. Stătea în salonul cel mare și nici n-am apucat să-l privesc, că a și dispărut. Toate cele petrecute mi s-au părut a fi o mare ciudățenie și mi-am întărit credința că Baoyu avea un destin aparte de îndată ce astfel de înțelepți, ca daoiștii și budiștii, erau ocrotitorii săi. Dar nici prin minte nu mi-ar fi trecut că și el era un sfînt venit în lumea noastră, de care nu ne-am dat seama nici unul, mai bine de zece ani! Acum înțeleg totul!

Jia Zheng a tăcut cu ochii înecați în lacrimi.

- Dacă stăpînul Baoyu este într-adevăr sfînt pogorît din lumea nemuritoare, de ce a trebuit să mai dea examen de *juren*? au întrebat oamenii. Și de ce a plecat de-abia după ce-a trecut acest examen?

- Ce știți voi?! a zis Jia Zheng. El se înrudește cu stăpînul stelelor, cu pustnicii și schimnicii ascunși prin munți și grote! El n-a învățat niciodată cu tragere de inimă. Un dram de bunăvoință a arătat numai cînd nu mai avea încotro. Iar în ceea ce privește firea lui, era cu totul deosebită decît a celorlalți.

Jia Zheng a suspinat din greu. Slujitorii au adus vorba despre Jia Lan și despre noua prosperitate prin care urma să treacă familia. Jia Zheng s-a apucat apoi să termine scrisoarea începută,

povestind întâlnirea cu Baoyu și sfătuindu-și familia să nu mai pună totul la inimă. Încheind scrisoarea, a poruncit slugilor s-o ducă neîntârziat acasă, el continuându-și drumul pe urmele lor.

Mătușa Xue, îndată ce a aflat de amnistie, a și poruncit lui Xue Ke să ia bani cu împrumut, apoi a ales o zi prielnică și l-a trimis pe Xue Ke la Xue Ban. Bani ai fost depuși în visteria departamentului de stat, s-au întocmit formele și Xue Ban a fost repus în libertate.

Despre felul cum s-a întâlnit Xue Ban cu mama și sora sa, nu mai trebuie să amintim. Se-nțelege de la sine că și-au spus atâtea cuvinte pline și de bucurie și de amărăciune.

- Dacă am să mai săvârșesc relele dinainte, să fiu pus la caznele cele mai groaznice, chiar să fiu tăiat în bucăți! a jurat Xue Ban.

Mătușa Xue s-a grăbit să-i astupe gura cu palma, de teamă să nu-și atragă vreo nenorocire.

- Bine că te-ai hotărât, a zis ea înspăimântată. La ce să mai pronunți și asemenea vorbe? Xiang Ling a pătimit atâtea din cauza ta, iar Qin Gui s-a omorât, așa că, să fie această fată nefericită nevasta ta. Și deși sîntem nevoiași, s-o găsi un blid de orez și pentru ea. Ce-ai de

Xue Ban a încuviințat.

- Înțelept cuvînt, a zis Baochai, privind spre Xiang Ling, care se înroșise toată. Îl vei sluji, cum m-ai slujii și pe mine. Din clipa aceea toți ai casei au numit-o stăpînă.

Xue Ban și-a arătat dorința să mulțumească celor din casa Jia pentru ajutorul dat. Mătușa Xue și Baochai l-au însoțit. Xue Ban s-a ploconit în fața tuturor, apoi a urmat o discuție firească. Curînd sosi trimisul lui Jia Zheng și înmînă doamnei Wang scrisoarea, zicînd:

- Stăpînul va veni dintr-o zi în alta.

Doamna Wang i-a poruncit lui Jia Lan s-o citească. Ajungînd la pasajul unde Jia Zheng descrie întâlnirea cu Baoyu, au izbucnit în tipete, plînsul doamnei Wang, al lui Baochai și Xiren fiind sfișietor.

Cînd Jia Lan a citit și rîndurile unde Jia Zheng îi sfătuia să nu mai pună nimic la inimă, deoarece el socotea că Baoyu era un nemuritor venit vremelnice pe pămînt, toți au căutat s-o mîngîie pe doamna Wang. f

- Dacă ar fi devenit dregător, și ar fi avut un destin nefericit, ar

fi distrus întreaga familie. Să fim bucuroși că din familia noastră s-a ridicat un nemuritor, mulțumită milosteniei voastre. Să ne iertați, doamnă, că vorbim astfel, dar stăpînul Jia Jing din partea de răsărit a castelului și-a irosit aproape zece ani din viață și tot n-a putut să ajungă la desăvîrșire. Să devii Buddha este un lucru greu! Dacă vă veți gîndi la asta, stăpînă, sufletul vi se va ușura!

Suspînînd, doamna Wang se adresă mătușii Xue:

- Baoyu m-a lăsat, însă nu-i aduc nici o învinuire. Mi-e milă de soția lui! Au trăit împreună atît de puțin, cum a putut să fie atît de neîndurător?!

Mătușa Xue s-a tulburat, în vreme ce Baochai a izbucnit în hohote.

Atunci doamna Wang a zis:

- Tot timpul am stat cu frica-n sin pentru fiul meu și numai după ce s-a însurat, a dat examenul și am aflat că soția lui a rămas însărcinată, m-am liniștit oarecum. Nu m-am așteptat la o asemenea faptă din partea lui! Dacă-ăș fi știut mai demult c-o să fugă de acasă, nu i-aș fi îngăduit să se însoare!

- Se vede treaba c-așa a fost să fie, a remarcat mătușa Xue. Ce să mai vorbim? Este încă o fericire că fata va da naștere unui nepot, care va ajunge departe și va deveni reazemul familiei. Priviți la Li Wan! Fiul ei a dat examen de *juren*, anul viitor va căpăta rangul de *jingshi* și va deveni demnitar. Pentru Li Wan au venit zile de bucurie și aceasta numai mulțumită strășniciei sale. Tu, surioară, o cunoști pe Baochai. Așa că nu te prăpădi cu firea!

Doamna Wang și-a zis în sine: „Baochai prețuiește simplitatea și liniștea. De-asta a ajuns aici! Se-nțelege că fiecare este ursit mai dinainte! A știut să treacă peste suferință și se străduia să mă aline! Într-adevăr, asemenea oameni se întîlnesc rar. Nu mi-aș fi închipuit că Baoyu să n-aducă nici un dram de fericire în lumea noastră omenească!”.

Doamna Wang s-a gîndit apoi la soarta lui Xiren: „Dacă-ar fi fost vorba de o alta, totul ar fi fost ușor: de era mai mare s-ar fi măritat, de era mai mică ar fi slujit-o pe Baochai. Dar cu Xiren nici nu știu ce-i de făcut”.

În timpul acesta, în casă se afla lume multă și doamna Wang nu putea să-și dezvăluie sufletul. Aștepta seara, ca să poată vorbi cu mătușa Xue între patru ochi.

În ziua aceea mătușa Xue se hotărîse să rămînă la castel,

îngrijorată de starea în care se afla Baochai.

Baochai era isteată din fire și gîncindu-se la tot ce se întîmplase, chibzuia: „Baoyu a fost ciudat de cînd s-a născut, fiindcă așa i-a fost scris de la începutul zilelor sale. În zadar plîng și în zadar mă chinui”.

Aceste gînduri i le-a împărtășit mamei sale. Mătușa Xue s-a simțit împăcată în suflet și s-a grăbit să-i destăinuie doamnei Wang cele auzite de la Baochai.

Doamna Wang i-a mărturisit emoționată:

- Mă simt onorată că am avut parte de o asemenea

Doamna Wang s-a tulburat din nou și mătușa Xue a avut grijă s-o liniștească. După aceea a spus:

- Am observat că Xiren a slăbit foarte mult. Dacă ar fi fost soția legitimă a lui Baoyu ar fi rămas văduvă, dar cum i-a fost doar iubită, nu se cuvine. Și cred că nu e bine să dăm totul în vileag.

- Tocmai voiam să mă sfătuiesc cu tine, a zis doamna Wang. Cu nici un chip nu vrea să se întoarcă acasă și mă tem că-și va pune capăt zilelor. S-o oprim aici, iar nu se poate, fiindcă soțul meu n-ar îngădui!

Crede-mă, nu știu ce-i de făcut!

- Și eu zic că bărbatul tău s-ar opune, a fost de părere mătușa Xue. Dealtfel el o socoate pe Xiren o simplă slujitoare. Și-apoi, ar avea vreun temei s-o țină? Ar fi bine, surioară, să-i chemi pe-ai ei, să le poruncești să-i caute un bărbat și să-i dai o zestre. Xiren este tînără. Îngăduitoare din fire, te-a slujit cu credință și, dacă vei proceda așa, nimeni nu te va învinui că n-ai fost milostivă cu ea. Aș putea să-i vorbesc, și sper să nu se încăpățîneze. Nici nu trebuie să știe că avem de gînd să-i chemăm părinții. Cînd vor găsi ei pe cineva, nu vom interesa cine e și i-o dăm.

- Ai dreptate, surioară. Dacă am spune totul bărbatului meu, nici n-ar mai sta la discuție. Însă acest lucru ar clistruge-o, biata fată!

- Bineînțeles! a răspuns mătușa Xue, după care și-a luat rămas bun și s-a înapoiat la Baochai.

Acolo a întîmpinat-o fața plînsă a lui Xiren. Mătușa a pus în joc toată puterea ei de convingere. Modestă și sfioasă, Xiren nu mai știa ce să răspundă. Aproba tot ce spunea mătușa Xue, iar cînd aceasta a terminat, a zis:

- Ce altceva sînt decît o biată slujitoare, iar dumneavoastră,

stăpîină, sînteți așa de bună cu mine! Nici nu îndrăznesc să nu vă ascult, faceți cu mine ce credeți de cuviință!

„Cît de supusă este fata asta!” s-a gîndit mătușa Xue, mulțumită afară din cale.

Și Baochai a vorbit îndelung cu Xiren despre îndeletnicirile unei soții.

Peste cîteva-zile, Jia Zheng s-a întors acasă. Prima grijă a fost să-i viziteze pe Jia She și Jia Zhen, care veniseră de departe; cu acest prilej au vorbit despre cele petrecute pe timpul despărțirii. Apoi s-a dus să vadă femeile. Fără să vrea, a adus vorba de Baoyu, lucru care le-a îndurerat pe toate.

- Acesta a fost destinul lui! le-a liniștit Jia Zheng. Acum lucrul cel mai de seamă este să păzim reputația familiei noastre și să nu îngăduim nici o vrajbă. Fiecare ramură a neamului nostru va trebui să ducă povara gospodăriei. în casa noastră tu vei lua asupra-ți toate grijile, s-a adresat el doamnei Wang. Va trebui ca totul să se petreacă după cum hotărîm!

Doamna Wang l-a încunoștințat că Baochai rămăsese însărcinată, după care a adăugat:

- Va trebui să ne lipsim de toate fetele care l-au slujit pe Baoyu!

Jia Zheng a dat din cap a încuviințare, fără să spună

Ziua următoare, Jia Zheng s-a dus la Curte și le-a spus înalților demnitari:

- Sînt foarte mișcat de bunăvoința pe care mi-a arătat-o prealuminatul. Dar cum încă nu s-a sfîrșit doliul ce-l port după mama mea, nu știu cum să mulțumesc împăratului pentru marea lui milă, și, rogu-vă, luminați-mă în neștiința mea.

Demnitarii curții i-au făgăduit că-l vor anunța pe împărat și-l vor ruga să poruncească.

împăratul s-a dovedit atît de binevoitor, incit i-a permis lui Jia Zheng să se înfățișeze înaintea sa.

Jia Zheng s-a prezentat la Curte și a mulțumit împăratului pentru generozitate.

Suveranul i-a clat cîteva povețe, după care s-a interesat de Baoyu.

Jia Zheng i-a povestit totul.

împăratul, la început, a rămas uimit, dar pe urmă a observat că lucrarea lui Baoyu era desăvîrșită, el nefiina un om obișnuit.

- Ar fi putut să fie ridicat în rang la Curte numaidecât, a zis împăratul; dar întrucît a renunțat la onoruri, i se poate oferi titlul de „Devotat al înaltei științei”.

Jia Zheng s-a ploconit șmerit în fața împăratului, apoi s-a întors acasă, unde s-a întâlnit cu Jia Lian și Jia Zhen.

Jia Zheng le-a povestit amănunțit discuția avută la palat, lucru care a trezit bucuria tuturor. Apoi Jia Zheng a anunțat:

- Toate clădirile castelului Ningguo să fie orînduite pentru locuit. Schitul grilajelor de turcoază să fie dat în supravegherea sorei Xichun.

Jia Zheng a mai poruncit încă o dată să i se aducă prinos împăratului pentru mărinimia lui fără margini.

Socotind clipa prielnică, Jia Lian i-a spus lui Jia Zheng:

- Tata și mama au hotărît s-o dea pe Qiao Jie familiei Zhou.

Jia Zheng, care aflase toată istoria cu Qiao Jie încă din seara trecută, a zis:

- Fie pe voia lor, dacă părinții tăi doresc astfel. Si la țară se trăiește bine, dacă fata are parte de un bărbat bun, care să fie sînguincios la carte și să agonisească avere destulă. Nu toți marii demnitari se trag de la oraș!

Jia Lian a încuviințat șmerit adăugind:

- Tatăl meu e grav bolnav și are nevoie de cîtiva ani de îngrijire și deplină odihnă, de aceea toate treburile gospodăriei le-a lăsat în seama voastră.

- Și mie mi-ar plăcea să trăiesc liniștit undeva, la țară! a mărturisit Jia Zheng. Numai că împăratul mi-a arătat mare bunăvoință și trebuie să nu-mi cruț forțele ca să-l răsplătesc!

Cînd Jia Zheng s-a retras, Jia Lian a poruncit să fie chemată Liu Laolao și i-a povestit că totul se petrece firesc.

Liu Laolao a făcut plecăciune în fața doamnei Wang, apoi au început să vorbească despre felul cum vor urca în rang stăpîinii din familia Jia, cum familia va cunoaște din nou zile bune și cum fiii și nepoții vor prospera.

- A venit soția lui Hua Zifang, a anunțat o fată care-a intrat în casă.

Doamna Wang a întrebat-o pe aceasta dacă o văzuse pe Xiren. Atunci femeia a spus că găsise un mire în familia Qiang, din partea de miazăzi a orașului, cu acareturi, loturi de pămînt și prăvălii. Mirele, a povestit ea, era cu cîtiva ani mai mare decît

Xiren, neînsurat, pînă atunci, un om cum nu găsești pe o rază de o sută de *li*!

Doamna Wang s-a arătat bucuroasă de veste și a spus:

- Spune familiei Qiang că mă învoiesc. Peste cîteva zile să vină s-o ia pe Xiren!

Apoi doamna Wang a pus să se afle, în taină, dacă era adevărat ori nu ce i se spusese, și a aflat că mirele era într-adevăr un om de treabă. Doamna Wang i-a povestit totul lui Baochai, rugînd-o să vorbească cu mătușa Xue, care s-o înștiințeze pe Xiren.

Cînd Xiren a auzit că vor s-o mărite, s-a mîhnit afară din cale, dar n-a îndrăznit să se opună. Amintindu-și cum, cîndva, demult, cînd Baoyu fusese la ea acasă, l-a încredințat că mai bine moartă decît să-l părăsească, s-a gîndit: „Aceasta-i voința stăpînei și dacă nu mă supun, mă va crede o nerecunoscătoare. Așa că mă voi mărita împotriva dorinței mele”.

Apoi, adînc tulburată, Xiren a plîns ceasuri în șir.

Mătușa Xue și Baochai au avut grijă s-o liniștească și gîndul i s-a îndreptat încetul cu încetul într-altă parte: „Voi muri, a hotărît ea, dar nu aici. Voi face asta acasă”.

Cînd a sosit sorocul plecării, Xiren de-abia și-a putut ascunde mihnirea. Și-a luat rămas bun de la toți ai casei. Celorlalte fete le-a fost greu să se despartă de ea și toate, se înțelege, erau foarte abătute.

Xiren s-a urcat în caleașcă gîndind stăruitor cum să-și pună capăt zilelor.

A plîns, de asemenea, cînd s-a întîlnit cu fratele și cumnata sa, dar nu le-a mărturisit nimic.

Apoi Hua Zifang i-a arătat darurile trimise de familia Qiang și zestrea ce i s-a dat, zicînd:

- Astea ți le-a trimis stăpîna și pe-astea le-am pregătit noi!

Xiren a tăcut, și cele două zile cît a stat la fratesău a cugetat: „Fratelui meu îi merge destul de bine și dacă-mi voi pune capăt zilelor în casa lui, voi da dovadă de nerecunoștința și-i voi face și lui rău!”

Xiren era, într-adevăr, o fire slabă și a ales suferința în locul morții.

În ziua socotită norocoasă pentru a se duce în casa bărbatului, Xiren s-a urcat tăcută în palanchin, hotărîta să-și curme viața de cum va păși în casa bărbatului.

Nu și-ar fi închipuit că va fi primită în familia Qiang ca o adevărată soție și că nunta se va face cu atîta fast.

Cînd a intrat pe poarta casei, slujitoarele s-au aruncat la picioarele ei și i-au zis „stăpînă”.

Nevoind să adumbrească faima casei Qiang, Xiren a renunțat la sumbrele-i intenții. Noaptea întreagă a tot plîns, nevoind să împlinească dorința bărbatului. În schimb, el s-a arătat blînd și răbdător.

Ziua următoare, Xiren a scos dintr-un cufăr o cingătoare roșie.

Bărbatul ei a priceput numaidecît că Xiren a fost în serviciul lui Baoyu.

Știa că pe Baoyu îl slujise o fată de-a lui Jia Mu, dar nici prin gînd nu-i trecuse că putea să fie chiar Xiren.

Privind cingătoarea, tînărul Qiang și-a amintit vechea prietenie cu Baoyu și stima față de soția sa a crescut. El i-a arătat atunci lui Xiren cingătoarea verde pe care-o schimbase cîndva Baoyu cu a lui și Xiren a înțeles că soțul ei nu era altul decît Qiang Yuhan, despre care-i povestise cîndva Baoyu.

Acum văzu că soarta pecetluisese de mult timp această căsătorie.

Cînd Xiren i-a mărturisit gîndul ei, Qiang Yuhan a tresărit. Mult timp n-a îndrăznit să se apropie de ea, mulțumindu-se doar să i se țină pe urme, încît Xiren n-a fost chip să găsească vreun loc în care să-și curme viața.

Prea distins cititor, soarta urzește totul dinainte. Ea nu-l ocolește nici pe fiul păcătos, nici pe demnitarul nerecunoscător, nici pe soțul credincios, nici pe femeia înțeleaptă. De aceea, soarta nu făcea nici cu Xiren o excepție.

Într-adevăr, străbunii noștri care-au trecut prin Templul florilor de piersic aveau dreptate cînd spuneau în versurile lor:

A suferit femeia ani în șir Că-n viață niciodată n-a murit; Cît a îndurat soția împăratului Din țara ce Xi Guo s-a numit!

Dar nu vom mai povesti cît de fericită trăia Xiren!

Să vorbim mai bine despre Jia Yucun, care fusese închis pentru luare de mită și șantaj. În urma amnistiei, Jia Yucun a scăpat de aspra pedeapsă, dar a fost surghiunit de îndată în locul său de baștină, pierzîndu-și slujba și rangul.

El și-a trimis familia mai înainte acolo unde avea să se stabilească și cu bagajele în calească și însoțit doar de un singur om mergea în urmă. Cînd a ajuns la Vadul rătăcirii, la Pasul

curgerii năvalnice, dintr-o colibă dărăpănată de pe mal a ieșit un călugăr daoist, care l-a întâmpinat cu deosebită bunăvoință. Jia Yucun a recunoscut în el pe Zhen Shiyin, și la fel de cuviincios s-a aplecat în fața lui.

- Cum o mai duceți, distinse domn Jia? a vrut să știe Zhen Shiyin.

- O, înțeleptule, nu sînteți altul decît domnul Zhen, a exclamat Jia Yucun. De ce la ultima întîlnire nu m-ați recunoscut? M-am tulburat mult din pricina voastră, cînd am aflat că v-a ars coliba. Acum, că am avut norocul să' ne vedem din nou, din tot sufletul îmi exprim smerenia față de rara și adîncă voastră bunătate. Dar și așa, am rămas un om aspru și un neștuitor din care cauză mă zbat în sărăcie.

- Mai înainte, cînd ocupați o slujbă înaltă și purtați un nume de faimă, oare un sărman daoist ca mine putea să dea-n vileag că vă cunoaște? a răspuns călugărul. Și doar în numele prieteniei noastre vechi, cutez să vă mărturisesc cîte ceva. Pentru mine a fost cu totul neașteptat că noi doi ne-am înstrăinat într-atît! Totuși, bogăția, bunul renume, norocul și nenorocul, nu-s întîmplătoare în viață. Rămîn uimit că ne-am putut întîlni din nou! Sîntem aproape de coliba mea. Dacă nu vă răpesc timpul prețios, să mergem la mine, să mai stăm la taifas.

Jia Yucun a primit bucuros invitația. S-au îndreptat, cot la cot, spre colibă, urmați de omul care purta bagajele. Cînd au ajuns la coliba de stuf, Zhen Shiyin i-a cerut lui Jia Yucun să intre și să se așeze. Învățăcelul său le-a adus ceai.

Apoi Jia Yucun l-a rugat pe sfîntul-înțelept să-i spună cum de a reușit să se izbăvească de patimile lumesti.

- în lumea întinată, toate se schimbă foarte repede, a zis zîmbind călugărul daoist. Nu mai departe, dumneavoastră, stimate stăpîne, veniți din lumea prosperității. Să nu fi auzit oare că acolo a trăit Baoyu în desfătare și bogăție?

- Cum să nu fi auzit? a exclamat Jia Yucun. Am aflat și faptul că a devenit călugăr budist.

Mai demult chiar ne-am întîlnit de cîteva ori, dar n-aș fi crezut că un om ca el ar fi-n stare să se hotărăscă să rupă pentru totdeauna cu lumea!

- Aici v-ați înșelat! a respins Zhen Shiyin părerea lui Jia Yucun. El are un destin minunat! Cu mulți ani în urmă, pe cînd ați apărut

în poarta casei mele din ulicioara Renqingxiang m-am întâlnit cu Baoyu.

- Cum ați putut să vă-ntîlniți cu el? a exclamat uimit Jia Yucun. Doar locul vostru de baștină este atît de departe de capitală.

- Eram legați de căi ale spiritului, a răspuns Zhen

- Atunci sfinția voastră trebuie să știe unde se află în momentul de față Baoyu? a continuat din ce în ce mai uluit Jia Yucun.

- Baoyu nu-i decît „piatra nestemată”, a explicat Zhen Shiyin. Cu un an înainte de a fi confiscată averea castelelor Rongguo și Ningguo, în ziua cînd Baochai și Daiyu s-au despărțit, această piatră a părăsit lumea, ca să iasă din jocul întîmplărilor și să păstreze „unitatea”, în felul acesta, legăturile dinainte s-au distrus, iar forma și conținutul s-au unificat. Nestemata și-a recăpătat forța miraculoasă, la examene l-a ridicat pe tînăr în slăvi, ca apoi să se întoarcă la izvoare. Cîndva. vestiții înțelepți Mang Mang și Miao Miao au adus această piatră miraculoasă în lumea muritorilor și întrucît ea împlinise pe pămînt tot ceea ce îi fusese hotărît de soartă, cei doi înțelepți au dus-o înapoi în locul unde o descoperiseră. Acolo se află și Baoyu.

Vorbele lui Zhen Shiyin erau atît de încetoșate, încît Jia Yucun nu putea să priceapă nimic, în afară de ceva nedeslușit pe care-l intuia.

- Deci asta e! a zis el clătînînd din cap. Iar eu neștiutorul de mine, să nu știu nimic! Dar dacă Baoyu are o descendență miraculoasă, cum se face că a înșelat în așa măsură familia, ca apoi să dispară pe negîndite?

- Dacă m-aș încumeta să vă povestesc, stimate prieten, s-ar prea putea să nu înțelegeți cine știe ce, a zîmbit Zhen Shiyin. Lumea iluziei este lăcașul adevărului și statornicieii. Baoyu a citit de două ori hrisoavele destinelor și a aflat din ele cum să ajungă acolo. S-ar mai fi putut ca după toate acestea să nu se lumineze? De îndată ce „iarba nemuritoare” s-a întors în lumea adevărului, ar fi putut, oare, „piatra nestemată” să n-o urmeze?

Jia Yucun n-a înțeles nimic din vorbele lui Zhen Shiyin, dar n-a vrut să-l mai întrebe, deoarece bănuia că acesta nu va cuteza să dezlege tainele cerului.

- Cu Baoyu m-am lămurit, a zis el. Dar poate-mi explici de ce în neamul nostru atîtea femei, începînd cu Yuanchun - favorita împăratului, au toate aceeași soartă?

- Iertați-mi îndrăzneala! a oftat Zhen Shiyin. Toate femeile neamului vostru sînt venite din Lumea simțămintelor și din Marea păcatelor. Încă din vechime și pînă astăzi femeile nu numai că n-au cum să treacă granițele a ceea ce se numește „desfrîu”, dar nici măcar înțelesul cuvîntului „simțămînt” nu le interesează prea mult. De aceea Cui Yingying și Su Xiao nu sînt singurele zeițe care întruchipează pornirile lumești, iar Song Yu și Sima Xiangru, sînt cei mai renumiți păcătoși guralivi dintre cărturari. Despre felul cum sfîrșesc cei care cad în lațul simțămintelor, știe oricine, așa că nu mai trebuie să întrebați!

Ascultînd pînă aici, Jia Yucun a pierdut firul și a

- Spuneți-mi, rogu-vă, preaințeleptule, a zis Jia Yucun, după o oarecare tăcere, vor putea oare să cunoască din nou prosperitatea castelele Rongguo și Ningguo?

- Binele aduce fericire, iar răul nenorocire, a glăsuț Zhen Shiyin, aceasta este o lege de neschimbat! Dintre cei ce trăiesc în castelele Rongguo și Ningguo, aceia care au făptuit lucruri bune, vor fi răsplătiți ca atare, iar cei care s-au dedat relelor, vor avea parte de chinuri! În viitor, cînd „va înflori orhideea și își va răspîndi mireasma scorțîșorul”, familia Jia va cunoaște belșugul dinainte. Aceasta este o lege de neclintit!

Jia Yucun a reflectat îndelung, apoi, înviorîndu-se, a exclamat:

- Da, bineînțeles! Familia Jia are um nepot, pe nume Lan - „Orhidee”, care a dat examen de *juren*. De bună seamă, pe el l-ați avut în vedere cînd ați spus: „va înflori orhideea și își va răspîndi mireasma scorțîșorul”! Dar ați mai spus și că piatra nestemată „l-a ridicat pe tînăr în slăvi”. Cum trebuie să înțeleg acest lucru? Nu cumva aceasta înseamnă că în pîntecele soției lui Baoyu se află acum un prunc, care va atinge preamărirea mai iute decît poate să galopeze vestitul cal Fei Huan?

- Tot ce spuneți aparține viitorului, a zîmbit misterios Zhen Shiyin, și nu se poate dezvălui atît de timpuriu.

Jia Yucun ar fi vrut să-l mai iscodească, dar Zhen Shiyin a poruncit să se întindă masa și l-a invitat să se ospăteze.

După masă Jia Yucun a avut în gînd să-l întrebe pe Zhen Shiyin care va fi destinul său de atunci încolo, dar acesta, ghicindu-i dorința, a spus deodată:

- Stimate prieten, odihniți-vă în coliba mea! Voi lipsi puțin: mai există un fir care mă leagă de lumea întinată și astăzi se rupe.

- Doar ați ajuns la desăvârșire! a exclamat Jia Yucun. Ce vă mai poate lega de lumea noastră?

- Iubirea față de fiica mea! a răspuns Zhen Shiyin.

- Îngăduiți-mi, s-a mirat Jia Yucun, despre cine vorbiți?

- Despre fiica mea, Xiang Lian, care cândva se rătăcise, a răspuns Zhen Shiyin, nu vă amintiți? Ați pronunțat chiar o hotărâre, într-o judecată ce o privea. Ea se afla în familia Xue, iar acum a dat viață unui copil, care va continua să aducă prinos străbunilor. Dar la naștere, fiica mea s-a prăpădit și trebuie s-o întimpin, ca s-o călăuzesc în lumea binelui.

Spunînd acestea, Zhen Shiyin și-a fluturat mînele și s-a ridicat. Jia Yucun s-a simțit ca prins pe neașteptate de un fel de moleșală, s-a culcat pe rogojină și-a adormit.

Între timp, Zhen Shiyin a izbutit s-o elibereze pe Xiang Lian de cătușele lumii întinate, s-o ducă în Lumea iluziei și s-o anunțe pe zîna nemuritoare Jing Huan că a săvîrșit tot ceea ce îi hărăzise soarta. Dar abia s-a apropiat Zhen Shiyin de boltă, că în întîmpinarea sa au și ieșit doi călugări - unul budist și celălalt daoist, la apariția cărora Zhen Shiyin a exclamat:

- O, ce bucurie, sfinți părinți! Vă felicit! Ați încheiat socotelile cu lumea desfrînaților!

- Nu întru totul, a răspuns budistul. Acela s-a întors la noi. Trebuie să-l ducem înapoi de unde-a venit, ca trecerea lui prin lume să nu fi fost zadarnică.

Zhen Shiyin și-a împreunat mîinile, a făcut o plecăciune în fața călugărilor și s-a depărtat.

Călugărul budist a luat „nestemata” - „baoyu” - a dus-o la poalele munților Jinggeng și a așezat-o pe locul unde cândva zeița Nu Wa a topit pietre, ca să astupe spărtura din bolta cerească. Apoi el s-a întors. De atunci se spune:

Din țări depărtate scrisoarea De țări depărtate va scrie: Cei despărțiți de zări depărtate, împreună nicicînd n-or să jîe.

În aceeași zi, călugărul daoist Kong Kong a trecut din nou pe la poalele muntelui Jinggeng și a revăzut piatra, care cândva, demult, nu fusese folosită la astuparea bolții. Era în același loc pe care mai stătuse, urmele hieroglifelor se vedeau clar ca și mai înainte, iar pe o parte, la o privire atentă, se putea observa o lungă inscripție ce povestea zbuciumul trăit în lumea oamenilor. Mișcîndu-și capul dojenitor, călugărul Kong Kong a suspinat:

- Piatră, surioară, odinioară cînd te-am întîlnit, mi s-a părut că descendența ta este minunată și că trebuie s-o fac cunoscută oamenilor. De aceea am și transcris-o, dar nu m-am gîndit nici o clipă că te vei întoarce acolo de unde-ai plecat. Cînd ți s-o fi săpat această inscripție nouă? Abia acum mi-am dat seama că ai fost în lumea muritorilor ca să-ți ispășești păcatele, să devii desăvirșită, ca să nu se mai clevetească pe seama destinului tău. Numai că mi-e teamă că hieroglifele scrijelate pe fața ta își vor pierde claritatea și astfel vor fi răstălmăcite, de aceea m-am hotărît să-ți scriu încă o dată povestea, să caut un om liber de patimile lumești și să-l pun s-o aducă în lume, ca toți să afle că nici în ceea ce este miracol nu există miraculosul, în ceea ce este simplu, nu există simplitate, în ceea ce este adevărat, nu există adevărul, în ceea ce este prefăcut, nu există prefăcătorie. S-ar putea să rătăcești în lumea oamenilor și, la timpul potrivit, să te întorci aici, chemată de glasul păsărilor stranii și duhul munților sfinți să te facă să suferi o nouă transformare. Dar acest lucru nimeni nu-l va ști!

Apoi el a scris povestea pietrei nestemate - *baoyu* - a ascuns piatra în mîneacă și s-a îndreptat spre lumea belșugului și al bunăstării, după omul căutat. A trecut printre multe locuri, și pretutindeni n-a întîlnit decît oameni care visau numai glorie și bogăție, care rîvneau veșminte arătoase și mîncăruri din destul. Oare ar fi fost în stare vreunul dintre ei să scrie povestea acestei ciudate nesteîn cele din urmă, înțeleptul a poposit într-o colibă de stuf de lîngă Vadul rătăcirii, la Pasul curgerii năvalnice, unde a văzut un om dormind. Fiind convins că de acela avea nevoie, s-a hotărît să-l trezească și să-i ceară să scrie *Povestea pietrei nestemate* - *Shi tou ji*.

L-a tras de mîneacă, dar nici gînd ca omul să deschidă ochii. Kong Kong l-a zgîlțuit atunci cu putere și omul, în sfîrșit, s-a trezit și s-a ridicat. Luînd inscripția de la daoist și-a aruncat privirea peste ea și a zis:

- Am fost martorul tuturor acestor întîmplări. Totul este adevărat. Pot să ți-l arăt pe acela în stare să le transmită oamenilor.

Călugărul daoist Kong Kong a vrut să afle pe loc cine era acela.

- Cînd va veni acea clipă, acea zi, acea lună, acel an, a spus acel trezit din somn, veniți la Terasa tristeții însuflețită de

fericire. Acolo îl veți găsi pe domnul Cao Xueqin. Spuneți-i că-l roagă Jia Yucun să povestească oamenilor istoria pietrei nestemate.

Zicînd acestea, omul s-a culcat și a adormit din nou.

Călugărul daoist Kong Kong a ținut minte cuvintele lui Jia Yucun și peste cîteva veacuri și cîteva cicluri de existență a descoperit Terasa tristeții însuflețită de fericire și l-a văzut acolo pe domnul Cao Xueqin care tocmai răsfoia o carte veche. Kong Kong i-a transmis rugămintea lui Jia Yucun, după care i-a dat să deslușească *Povestea pietrei nestemate*. Domnul Cao Xueqin a zis zîmbind:

- Această poveste cuprinde într-adevăr fraze ticluite și expresii neșlefuite ¹¹²!

- Dar de unde-l cunoașteți pe omul acesta? s-a mirat Kong Kong. Și de ce la rugămintea lui v-ați hotărît atît de repede să scrieți această carte?

- Nu fără temei te cheamă Kong Kong! a rîs domnul Cao Xueqin. Cuvîntul care formează numele tău poate fi înlocuit cu expresia „gol-goluț”! Că într-adevăr, gol ți-e capul!

Fie ca această poveste să aibă fraze ticluite și cuvinte neșlefuite, numai erori și confuzii să nu aibă, ca după vinuri alese și mîncăruri îmbelșugate să petrec, alături de prieteni, cu dragă inimă deasupra ei în lungile și ploioasele nopți. N-am nevoie de personaje preamărite în goana condeii, care să deschidă drum larg printre oameni, poveștii mele. După tine aflarea adevărului nu este altceva decît o treabă de om smintit, cum ar fi de pildă „să cauți sabia în rîu după creștătura făcută în marginea bărcii” ¹¹³, sau „să cînti la alăută după ce i-ai lipit strunele”!

Ascultîndu-l, daoistul Kong Kong a ridicat fața spre cer și a izbucnit în hohote de rîs, după care i-a aruncat nestemata și s-a depărtat cu pași iuți.

- înseamnă că totul nu-i decît o plăsmuire! a strigat el. Nici autorul, nici cel care a copiat-o, nici cel ce o citește nu va ști dacă-s adevărate ori nu întîmplările care țin această poveste. Nu-i decît o născocire ivită sub impulsul unei stări de nespuse încîntare.

Mai tîrziu, ajungînd în alte mîini și tot în alte mîini, cititorii i-au

¹¹² în chinezește ideea este exprimată astfel „Jia Yucun Yan”

¹¹³c eea ce înseamnă „Spusele lui Jia Yucun”.

adăugat în încheiere aceste versuri, voind astfel să întregească poate gândul celui care a scris *Povestea pietrei nestemate*.

Povestea a ajuns la capătul tristeții, Durerea în cuvânt s-a-nscris cu modestie - Totul s-a-ntîmplat precum un vis al nopții Doar rîsul amuțește de-amara nerozie!

CUPRINS

O personalizare a romanescului chinez I.: 5

Capitolul 1

în care se povestește cum într-un vis prea frumos Zhen Shiyin a aflat de o piatră fermecată și cum Jia Yucun, cuprins de viitoarea vieții, dorea să-și găsească o prietenă. 23

Capitolul 2

în care se povestește cum soția lui Lin Ruhai, născută Jia, a murit în orașul Yangzhou și cum Leng Zixing dezvăluie istoria castelului Rongguo 45

Capitolul 3

În care se povestește cum, prin bunătatea cumnatului său, Lin Ruhai l-a căpătuit pe profesor și cum Jia Mu s-a înduioșat de nepoata ei orfană 61

Capitolul 4

în care se povestește cum tînărul cu destin nefericit s-a întîlnit cu fata fără noroc și cum călugărul din templul Hulu a ajutat la lămurirea unor treburi încurcate 83

Capitolul 5

În care se povestește cum sufletul lui Jia Baoyu a pribegit prin Lumea iluziei și cum zeița Jing Huan a poruncit să se cînte Visul din *pavilionul roșu* 97

Capitolul 6

În care se povestește cum Jia Baoyu a cunoscut starea „norului și a ploii” și cum Liu Laolao s-a ivit pentru prima oară în castelul Rongguo 123

Capitolul 7

În care se povestește cum Jia Lian s-a veselit împreună cu soția lui, cînd au primit florile de la Curtea împărătească și; cum Baoyu l-a cunoscut pe Qin Zhong în castelul Ningguo.. „ 139

Capitolul 8

În care se povestește despre hieroglifile descifrate de Baoyu pe încuietoarea salbei de aur și cum a aflat Baochai de piatra miraculoasă..... 155

Capitolul 9

în care se povestește despre banchetul ce a avut loc în castelul Ningguo cu prilejul zilei de naștere a lui Jia Jing și cum Jia Rui s-a îndrăgostit de Feng Jie 171

Capitolul 10

În care se povestește cum, nemiloasă, Wang Xifeng a întins o cursă și ce intenții urmărea și cum Jia Rui a privit în „neprețuita oglindă a iubirii”. 183

Capitolul 11

În care se povestește cum Jia Yuanchun a fost aleasă pentru Palatul marilor stiliști și cum de tânăr Qin Zhong a plecat pe lumea cealaltă 195

Capitolul 12

în care se povestește cum datorită milosteniei împăratului, Yuanchun și-a vizitat părinții și cum Baoyu și-a dezvăluit însușirile în fața alor săi 213

Capitolul 13

în care se povestește cum în noaptea clară „floarea” își destăinuie simțămintele și cum în ziua liniștită, cufundându-se în visare, „piatra” răspindește parfum.... 235

Capitolul 14

În care se povestește cum Wang Xifeng l-a muștrat pe răutăciosul Jia Huan și cum Lin Daiyu a râs de guraliva Xiangyun 257

Capitolul 15

în care se povestește cum înțeleapta Xiren l-a dojenit pe Baoyu folosindu-se de cuvinte duioase și cum isteța Ping Er l-a scăpat de ocară pe Jia Lian.... 269

Capitolul 16

În care se povestește cum Baoyu, ascultind psalmii budi#ti, a pătruns învățătura sectei visătorilor și cum Jia Zheng, descifrând ghicitorile, a avut presimțiri rele 285

Capitolul 11

În dare se povestește cum au fost vrăjiți Baoyu și Feng Jie, cu ajutorul duhurilor rele și cum piatra miraculoasă, pîngărită, a ajuns în mîna a doi înțelepți 305

Capitolul 18

în care se povestește cum actorul Jiang Yuhan i-a dăruit lui Baoyu, în semn de prietenie, cingătoarea adusă din Țara

Jianxiang și cum Baochai s-a tulburat cînd a văzut mătăniile din lemn aromat 323

Capitolul 19

în care se povestește cum preafericitul tînăr dorește o și mai mare fericire și cum fata bănuitoare încearcă să priceapă sentimentele care-o năpădesc..... 349

Capitolul 20

în care se povestește cum s-a folosit Baochai de pierderea evantaiului, ca să facă două observații usturătoare și cum, cufundată în gîndurile sale, Chun Lin a desenat pe pămînt hieroglifa *qiang*... 369

Capitolul 21

în care se povestește cum frumoasele evantaie rupte au fost prețul unui zîmbet scump și cum qiliii-ul pierdut a prevestit unirea îndrăgostiților 383

Capitolul 22

în care se povestește cum Baoyu, pierzîndu-și stăpînirea de sine, și-a dat pe față simțămintele tănuite și cum Jin Chuan, deznădăjduită, și-a pus capăt zilelor... 399

Capitolul 33

în care se povestește cum pizmașul și-a dat drumul la limbă și cum din această pricină a fost snopit în bătai fiul flușturatec 411

Capitolul 24

În care se povestește cum unele simțăminte învăluite în altele au tulburat-o pe verișoara cea mică și cum greșelile învăluite în greșeli l-au înduplecat pe vărul cel mare. 423

Capitolul 25

în care se povestește cum Jia Mu a petrecut contemplînd merișorul și cum lui Baoyu i s-a prevestit o nenorocire prin pierderea pietrei miraculoase 439

Capitolul 26

în care se povestește despre scornelile iscate pe seama morții lui Yuanchun și despre bîrfelile stîrnite de boala lui Baoyu, care și-a ieșit cu desăvîrșire din minți. 457

Capitolul 27

în care se povestește cum Feng Jie a pus la cale un plan șiret, cu gînd să-l înșele pe tînăr și cum Daiyu a fost cuprinsă de deznădejde, cînd s-a dat pe față adevărul.. 475

Capitolul 28

în care se povestește cum Lin Daiyu, renunțând la visurile neîmplinite, și-a ars caietul cu poezii și cum a ajuns Xue Baochai în casa bărbatului ei, după săvârșirea ceremoniei de nuntă 491

Capitolul 29

în care se povestește cum sufletul Mărgăritarului purpuriu, sfîșiat de suferință, s-a reîntors în ceruri, și cum lacrimile Cristalului sclipitor, istovit de boală, au udat pămîntul, înecîndu-se în suspine și durere 513

Capitolul 30

În care se povestește cum Baoyu a trăit amarul despărțirii, aflînd de plecarea surorii lui, și cum în castelul Ningguo s-au abătut nenorocirile și boala 523

Capitolul 31

în care se povestește cum o amintire a redeschis rana nevindecată din sufletul lui Baoyu și cum a stat el să asculte plînsul Zeiței Rîului Xiaoxiang 539

Capitolul 32

În care se povestește cum Baoyu și-a îndreptat privirea asupra unei făpturi, pe nume Wu Er, și cum Yingchun, sfîrșindu-și viața pămînteană, a trecut în lumea de dincolo 553

Capitolul 33
în care se povestește cum Wang Xifeng, supunindu-se sortii, s-a înapoiat la Jinling și cum. Zhen Yingjia, bucurîndu-se de milostenia împăratului, a fost reprimat în slujbă. 57|

Capitolul 34

În care se povestește cum Xichun a jurat să-și împlinească o veche dorință și cum, întîlnindu-se cu tizul său, Baoyu n-a găsit înțelegerea cuvenită 567

Capitolul 35

În care se povestește cum, nimerind în Lumea iluziei, Baoyu a cunoscut destinele nemuritorilor și cum, împlinindu-și datoria de fiu, Jia Zheng a însoțit la locul de baștină sicriul cu trupul mamei sale 605

Capitolul 36

În care se povestește cum două fete fermecătoare se străduiau să păstreze piatra nestemată și cum averea castelului încăpuse pe mîna unor tineri necumpătați 621

Capitolul 37

în care se povestește cum un unchi și un văr, din cauza unei umilințe mai vechi, au pus gînd rău fetei neajutorate, și cum soția

și ibovnica s-au străduit, cu vorbe mieroase, să-l înduplece pe tânărul ciudat 639

Capitolul 38

în care se povestește cum Baoyu, după ce a trecut examenul cu succes, a rupt firul care-l lega de lumea întinată, și cum familia Jia, datorită milostivirii împăratului, s-a bucurat din nou de moștenirea de la străbuni 657

Capitolul 39

în care se povestește cum Zhen Shiyin cugetă asupra deșertăciunilor lumești și cum Jia Yucun face încheierea *Visului din pavilionul roșu* 679

Coperta: IOANA DRAGOMIRESCU MARDARE

Lector: OLGA JORA Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Bun de tipar: 2 decembrie 1985 Celi de tipar: 44

Comanda: 50 349 Combinatul poligrafic „Casa Școlteii” Piața Școlteii nr. 1 - București, Republica Socialistă România

1 *Lu Xun*, Opere complete (Lu Xun quan ji), în 10 voi.. Compendiul prozei narative chineze (Zhongguo xiaoshuo shi liie, 1923), cap. Proza dinastiei Qing-manciuriană (Qing chao xiaoshuo), voi. 8, Editura pentru literatura poporului, Beijing, 1961.

1 Paul Hazard, *Criza conștiinței europene*, Editura Univers, Buc., 1973.

1 B. G. Wells, *Istoria lumii (A Short History of the World)*, Editura Gorjan, București, 1943, p. 142.

1 *Qing Seng*, călugărul Qing. Qing în limba chineză înseamnă suflet spirit, sentiment”.

2 După calendarul lunar în fiecare an la 15 ianuarie avea loc sărbătoarea lampioanelor. Noaptea oamenii împodobeau în fel și chip lampioanele pe care le foloseau în casă și porneau pe străzi într-un șuvoi ce întruchipa dragonul.

2 *Liang*, unitate de măsură a greutateii: circa 37,301 gr.

3 În vechea Chină timpul nopții era delimitat în cinci părți cu durată de câte două ore fiecare, denumită strajă. Prima strajă începea de la ora 7 seara. Astfel straja a treia însemna timpul scurs între orele 11 seara și 1 noaptea.

1 *Yao*, împărat legendar, care, potrivit cronologiei chineze tradiționale, ar fi domnit între anii 2341-2258 î.e.n.

Shun, împărat legendar, care, potrivit cronologiei chineze tradiționale, ar fi domnit între anii 2317-2208 î.e.n.

Yu, împărat legendar (2298-2197 î.e.n.)

Shang Tang, întemeietorul dinastiei Yin (Shang) (1766(?)-1122(?) î.e.n.), a domnit între anii 1766-1754 î.e.n.

Wen Wang (secolul al XII-lea î.e.n. cca. 1154-1122 î.e.n.), tatăl lui Wu Wang (1122-1116 î.e.n.), întemeietorul dinastiei Zhou de Apus (sec. 11 î.e.n.-771 î.e.n.)

Zhou Gong, fiul lui Wen Wang. L-a ajutat pe Wu Wang să distrugă dinastia Yin (Shang).

Shao Gong, fiu natural al lui Wen Wang, a ocupat funcția de înalt demnitar în timpul domniei lui Wu Wang și al succesorului său, Cheng Wang (1115-1078 î.e.n.).

Meng Zi (372-289 î.e.n.), filozof, formație confucianistă și mare om de stat.

Han Yu (763-824), poet proeminent, scriitor și om de stat.

Zhou Dunyi (1017-1073), filozof renumit și mare poet.

Cheng Hao (secolul al XI), mare bărbat de stat și filosof de formație confucianistă.

Zhu Xi (1130-1200), filozof idealist, întemeietorul școlii neoconfucianiste. Comentator al cărților vechi confucianiste.

Zhang Zai (secolul al XII-lea) filozof confucianist, cunoscut pentru studiile asupra canoanelor confucianiste și budiste.

1 Chi You, trib legendar de tirani, care se spune că ar fi avut
I rupuri de fiare, capete de fier și frunți de aramă.

Gong Gong, titan care s-a luptat cu împăratul legendar Zhuan Xu (mileniul al III-lea) pentru putere.

Jie Wang sau *Die Jie* (1818-1768 î.e.n.), ultimul conducător al dinastiei semilegendare Xia (2033 (?)-1766 (?y î.e.n.).. renumit pentru cruzimea sa neobișnuită.

Zhou Wang (1154-1122 î.e.n.), ultimul succesor al dinastiei Yin (Shang), numele său devenind simbolul samavolniciei; „Zhou cel Rău”.

Wang Mang, reprezentant al marii aristocrații feudale. în anul 5 î.e.n. l-a ucis pe Ping Di, împărat din dinastia Han iar în anul 9 s-a declarat împărat.

Cao Cao (155-220), mare om de stat și poet, întemeietorul dinastiei Wei (220-265).

Zhuan Wen (secolul al IV-lea), comandant de oști din dinastia

Jin (265-420). în anul 370 l-a dat jos de pe tron pe Fei Di. A fost executat pentru vina de a se fi împotrivit împăratului.

An Lushan, turc de origine, a primit titlul de guvernator pe timpul domniei împăratului Tang Xuanzong (712-756). în anul 755 s-a răzvrătit și a cotojit capitala Chang'an.

Qin Kuai (secolul al XII-lea), ministru pe timpul domniei împăraților Song: Hui Zong, Qin Zong și Gao Zong. în anul 1141 l-a ucis pe eroul național chinez Yue Fei.

1 Xiu Yu, înțelept, a slujit cu credință în timpul domniei lui

Tao Jian sau *Tao Yuanming* (365-427), poet vestit.

Ruan Ji (210-263), învățat de formație daoistă, scriitor și poet de renume.

Ji Kang (223-263), scriitor și-învățat daoist, discipol al filozofilor antici Lao Zi (cea 571-? î.e.n.) și Zhuang Zi.

Liu Ling (secolul al III-lea, cca 250), poet. Glorifică în versurile sale vinul și viața de pustnic.

Wang Danzhi și *Xie An* (secolul al IV-lea), mari bărbați de stat, din vremea dinastiei Jin.

Gu Hutou (secolul al IV-lea), mare învățat și pictor.

Hou Zhu (583-539), ultimul împărat al dinastiei Chen (557-589). Atras de poezie, vin și femei a ajuns să-și piardă puterea și

Ming Huang sau *Xuan Zong* (712-756), împărat al dinastiei Tang; și-a pierdut tronul în urma rebeliunii lui An Lushan.

Hui Zong (1101-1125), penultimul împărat al dinastiei Song (!)C0-1279).

Wen Feiqing sau *Wen Tingjun* (812-870), poet renumit din epoca Tang.

Mi Nang'ong (*Mi Fu*), poet cunoscut și peisagist din dinastia

Shi Manqing, poet, a trăit la sfârșitul secolului al X-lea și începutul celui de-al XI-lea.

IAu *Qiqing* (*Liu Yu*), renumit poet din secolul al XI-lea.

Qin Shaoyu (*Qin Guan*), poet cunoscut, învățat și caligraf din secolul al XI-lea.

Ni Yunlin (*Ni Jun*), poet. A trăit în timpul dinastiei Yuan - mongolă (1271-1368).

Tang Bohu sau *Tang Yin* (1470-1523), renumit savant, poet, pictor și caligraf.

Zhu Zhishan (*Zhu Yunming*), poet și savant, secolul al XV-lea.

Li Kuinian, a trăit în dinaistia Tang. A fost înzestrat cu glas și

ureche muzicală neobișnuite.

Huan Fanzhuo, cărturar și dregător din secolul al IX-lea.

Jing Xinmo (secolul al X-lea), demnitar la curtea lui Zhuan Zong (923-926), s-a acoperit de glorie datorită darului de orator și inteligenței scilipitoare.

Hong Fu - vestită femeie, de rară frumusețe, favorita curteanului Yang Su, din dinastia Sui (581-618).

Xue Tao (secolul al VIII-lea), cîntăreață renumită și poetă.

Cui Yin (768-831), fiică de curtean, muza poetului Yuan Zheng (779-831).

Zhao Yun, favorita poetului și omului de stat din dinastia Song, Su Shi (1036-1101).

1 *Jia Baoyu*, moștenitorul lui Jia Zheng, născut cu nestemata în gură. Bao Yu - piatră nestemată, jad; personajul principal al Cărții, numit Baoyu.

4 Pat foarte lat și scund, făcut din lut și încălzit iarna.

> Vezi p. 54.

1 în Dinastia Qing - manciuriană (1644-1911) ceremonia salutului se făcea în felul următor: bărbatul se apleca îndoindu-și genunchiul drept, stînd mai mult în această poziție, ori îngenunchind, dovedind gradul suprem de respect. Femeia își împreuma mîinile și le aducea pe genunchiul stîng, dreptul îndoindu-se ușor, să permită înclinarea. Totodată se spunea: *qing an* „liniște deplină”.

1 *Wang Qiaitfi* (*Wang Zhoojuv*), femeie celebră, favorita împăratului Yuan Di (43-33 î.e.n.) din dinastia Han.

1 Gen de beretă purtată de o femeie celebră: Wang Zhao jun; vezi p. 90, nota 1.

1 Vezi p. 57, nota 1.

1 Denumirea literară a provinciilor Canton, Fujian, Yunna» «i Zhejiang.

3 În vechime se credea că ficatul era sediul inteligenței.

1 Denumirile a patru acte din dramele chineze clasice, simbolizînd 1 - decăderea neamului Jia, 2 - moartea timpurie a lui Yuanhun, 3 - fuga lui Baoyu de acasă, 4 - moartea lui

1 *Iatacurile aromate cu piper*. - iatacurile împărătesei. În China veche, după un anume obicei, pereții iatacurilor împărătesei erau lustruiți cu piper aromat, scorțișoară și diverse taninuri, ori lambrisați cu coaja unor astfel de arbori.

1 Aluzia se referă la Baochai, al cărei nume „Podoabă prețioasă” corespundea ca semnificație cu numele de Baoyu - „Piatră prețioasă”, ceea ce o neliniștea profund pe Daiyu.

1 Data de opt a lunii decembrie, când se sărbătorește încheierea lucrărilor anului ce-a trecut. În această zi are loc ceremonia pentru spălarea păcatelor unui an întreg.

1 ir: China veche era obiceiul ca în timpul ceremoniei căsătoriei mirele și mireasa să-și schimbe paharele cu vin, după care mirele își pieptăna mireasa, arătându-i cum avea să-și poarte părul după ce va deveni nevastă.

1 Băieții, din familiile bogate, pînă la vîrsta de 15 ani își purtau părul lung pe spate ori și-l împleteau în codițe. După 15 ani își strîngeau părul în vîrfurile capului sub formă de concii. Intrucît îngrijirea părului era dificilă, ei erau permanent spălați și pieptănați de femei. Vezi și nota la p. 74.

1 *Sticlă cu oțet*, înjurătură adresată femeilor geloase.

1 Una din școlile regionale de operă (difang xi). răspîdită în provincia sudică Jiangsu; inițial de sorginte populară, prin restrîngerea tematicii și a repertoriului - cu versuri incifrate și muzică academică - îgi pierde treptat specificul, devenind „savantă” (yabu).

1 Expresie de cult budist, cel mai grav legămînt de căință. La modul concret era ilustrat printr-un prag de lemn pus sub ușa de la intrarea în templu, astfel încît toți călcau pe el, ca și cînd ar fi călcat pesta trupul păcătosului.

1 Huangmei, Muntele prunelor galbene, situat în provincia Hu'nan. Se spune că pe coastele sale cresc prune galbene, de unde îi vine și numele; devine cadrul ideal de cugetare pentru călugării daoigli.

1 *Xiang*, fratele mai mic al împăratului legendar Shun. Vezi

1 Este vorba de „femeia de bambus”, împletită din ramuri, sau chiar cioplită în tulpiniță de bambus. Are forma rotundă, multa onticii pe suprafață și o lungime de peste un metru. În zilele călduroase se așază pe pat cu scopul ca aerul să treacă prin aceste criticii și să facă răcoare. Se mai ține pur și simplu în brațe în timpul somnului, tot pentru a evita zăpușeala. Semnifică liniștea căminului, ca. de altfel, și lotușii (lian huan) și platanii (vvutong), pomeniți la un loc.

1 Cuvînt de ocară pentru Jia Huan, fiul lui Jia Zheng și al

tiitoarei Zhao; și dacă acești copii se bucurau de drepturi similare cu ale copiilor legitimi, favoritele, însă, erau supuse autorității absolute a soției principale, indiferent de numărul lor, cunoscut fiind faptul că un aristocrat putea să-și ia câte femei dorea, în timp ce un bărbat din popor nu avea drept decât la două. Vezi și p. 263.

1 Vezi nota, p. 142 și pentru context, p. 201.

1 chi, vezi nota, p. 71.

1 Obicei practicat în China veche, în credința că prin sacrificii și ceremonii vor fi alungate duhurile rele din trupurile celor bolnavi.

2 *Pește de lemn*, toacă de lemn, pe care era desenat un pește, folosită de călugării buclști și daoști pentru a se face auzi ii de credincioși, care-i întâmpinau cu ofrande.

1 Joc de cuvinte format cu ajutorul cuvîntului „Bao”, care-nseamnă „scump”, „nestemat”, cuprins și în numele lui Baochai. Vezi și nota, p. 254.

1 Aluzie la luptele de greieri, urmărite cu satisfacție la curtea împărătească. Simbolul trimite la modificările în starea materială, cei ce duceau greieri bățăioși la curte erau răsplătiți cu pămînt și acareturi.

2 Cocoșul (ji), simbol al îndrăgostiților, anunțînd ivirea zorilor și destrămarea tainei idilelor.

1 Cunoașterea ritmului poeziei clasice chineze este o problemă de erudiție. Mai mult decât rima (yun), ritmul (pingze) face poezia, precum tonul face muzica; iar dacă n-ar fi ritm, nu s-ar discuta nici despre prozodie.

1 Rațele sălbatice (și gîștele) *yan*, *yeyan* - simbol erotic sugerînd neîmplinirea visului de dragoste, despărțirea partenerilor, moartea cuplului. Zborul înalt, în spațiul necuprins, precum și aerul lor suspicios simbolizează universul erotic în toată complexitatea sa internă, speranța fiind minată de teama deziluziei, iar micile împliniri - de bănuieli și așteptări zadarnice.

1 *Yang Guifei*, pe nume Yang Yuhuan, favorita împăratului Tang Minghuang, (LI Shenqi) (712-756). *Yang Guorong*, fratele lui Yang Guifei, împuternicit teritorial în dinastia Tang, care, profitînd de influența surorii sale în fața împăratului, a reușit să pună mîna pe putere. La rîndul ei, Yang Yuhuan. ca să ajungă favorită, și-a ucis propria soră, pe Hu Guo furen, adorată de

împărat; pasiunea dintre Yang și împărat, devenită legendară, rămîne unul dintre motivele literare de mare circulație.

1 *Qiang*, în limba chineză înseamnă roză. I se mai spune și Qiangwei.

1 În vechime se credea că pe tăblițele cu pomelnice sălășluiau înseși sufletele morților. De aceea pomelnicele nu erau scoase și agățate în templu decît de Anul Nou și în anumite zile, cînd familia venea să aducă ofrande.

1 *Beihan*, denumirea unui cimitir vechi din împrejurimile Luoyang-ului.

1 Potrivit medicinei chineze tradiționale, boala stîrnită de răceala cuprinde trupul după un anumit ciclu, trecînd de la un organ la altul într-o succesiune strictă. Astfel, în prima zi, boala pătrundea în vezica urinară și intestinul subțire; a doua zi, în stomac și intestinul gros; a treia zi, în esofag și vezica biliară ș.a.m.d. Cînd ciclul se scurgea pînă într-a șaptea zi, boala era pe lecuite. Dacă bolnavul se simțea însă rău, însemna că pricina bolii nu fusese răceala.

1 *Cun*, 3,2 cm.

1 în limba chineză numele personajelor Zhen Baoyu și Jia Baoyu încep cu două hieroglife care au aceeași pronunție ca și cuvintele: adevărat și fals. În românește aceste cuvinte se traduc prin: „nestemata veritabilă” și „nestemata falsă.”

3 în cartea *Primăvara -Toamna Țării* (Lu Guo chun qiu) se povestește că un om scăpîndu-și sabia din barcă, a făcut un semn în marginea bărcii, la locul unde căzuse sabia. Cînd barca s-a oprit, s-a dus, potrivit semnului, să-și caute sabia în rîu.